DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MELEKLER VE ŞEYTANLAR

DAN BROWN

ALTIN KİTAPLAR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Simgebilimci Robert Langdon'ın umut vaat edici olduğunu ilk baştan anladığı... ve bu

araştırmanın nereye götüreceğini hayal ettiği için bir minnettarlık borcu olarak, en sevgili

arkadaşlarımdan biri olan Jason Ka-ufman'a.

Evinde yeni bir hayat verdiği bu romanı dünyaya tanıttığı için, eşsiz Heide Lange'a.

Atria'daki Emily Bestler ve kitapla ilgili sürekli destekleri ve şevkleri için Pocket Books

Yayınevi'ndeki Ben Kaplan ve herkese.

Beni roman yazmaya teşvik ettiği için efsanevi George VVieser'a, yazım hayatımın ilk

günlerindeki yardımları ve bu romanı Pocket Books'a sattığı için ilk temsilcim Jake Ehvell'e.

Papa'yla görüşmemi kolaylaştırdığı, beni Vatikan Şehri'nin çok az kişinin gördüğü kısımlarına

soktuğu ve Roma'da geçirdiğim zamam unutulmaz kıldığı için sevgili arkadaşım Irv Sittler'a.

İmkânsız mücadeleme dâhiyane bir şekilde yardıma olan ve bu romanın ambigramlarını

yaratan, yaşayan en hünerli ve yetenekli ressamlardan biri olan John Langdon'a.

Sayısız konuda benim bir numaralı bilgi kaynağım olan Ohio Üniversitesi, Chülicothe

kütüphanesi müdürü, Stan Planton'a.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyük bir nezaket gösterip beni gizli altgeçitte (Passetto) gezdiren Sylvia Cavazzini'ye.

Ve bir çocuğun sahip olabileceği en iyi anne baba, Connie ve Dick Brown'a... her şey için

teşekkür ederim.

7

Ayrıca, CERN'e, Henry Beckett'a, Brett Trotter'a, Papalık Bilim Akademisi'ne, Brookhaven

Enstitüsü'ne, FermiLab Kütüphanesi'ne, Ol-ga Weiser'a, Milli Güvenlik Enstitüsü'nden Don

Ulsch'a, Wales Üniver: sitesi'nden Caroline H. Thompson'a, Kathryn Gerhard ve Omar Al

Kin-di'ye, John Pike ve Amerikan Bilim Adamları Federasyonu'na, Heimlich Viserholder'a,

Corinna ve Davis Hammond'a, Aizaz Ali'ye, Rice Üniversitesi Galileo Projesi'ne,

Mockingbird Pictures'dan Julie Lynn ve Charlie Ryan'a, Gary Goldstein'a, Dave (Vilas)

Arnold ve Andra Cravvford'a, Global Kardeşlik Ağı'na, Phillips Exeter Akademisi

Kütüphanesi'ne, Jim Barrington'a, Margie Wachtel'ın gözünden hiçbir şey kaçırmayan adamı

John Maier'e, alt.masonic.members'a, Alan Wooley'e, Kongre Kütüphanesi Vatikan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elyazmaları Sergisi'ne, Lisa Callamaro ve Callamaro Ajan-sı'na, Jon A. Stowell'a, Vatikan

Müzesi'ne, Aldo Baggia'ya, Noah Alire-za'ya, Harriet Walker'-a, Charles Terry'e, Micron

Elektronik'e, Mindy Renselaer'a, Nancy ve Dick Curtin'e, Thomas D. Nadeau'ya, NuvoMedia

ve Rocket E-books'a, Frank ve Slyvia Kennedy'e, Roma Turizm Kuru-lu'na, Maestro Gregory

Brovvn'a, Val Brown'a, Werner Brandes'e, Direct Contact'ten Paul Krupin'e, Paul Stark'a,

Computalk Netvrork'ten Tom King'e, Sandy ve Jerry Nolan'a, Web gurusu Linda George'a,

Roma Ulusal Sanat Akademisi'ne, fizikçi ve bilim adamı Steve Howe'a, Robert Weston'a,

New Hampshire, Exeter'daki Water Street Kitabevi'ne ve Vatikan Rasathanesi'ne teşekkür

ederim.

NOT: Yazarın özel isteği üzerine kitap içerisindeki ambigramlar orijinal olarak kullanılmıştır.

GERÇEK:

Dünyanın en büyük bilimsel araştırma tesisi -İsviçre'deki Conseil Europeen pour la Recherche

Nucleaire (CERN-Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi)- yakın zaman önce ilk karşımadde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zerreciklerini üretmeyi başardı. Karşımadde, bir farkla fizik madde ile özdeştir. Karşımadde,

normal maddelerde bulunan elektrik yüklerinin zıddı zerreciklerden oluşur. Karşımadde,

insanlığın bildiği en güçlü enerji kaynağıdır. Yüzde yüz verimlilikle enerji çıkarır (nükleer

yanlım verimliliği yüzde bir buçuktur). Karşımadde kirliliğe ya da radyasyona neden

olmamakla birlikte, bir damlası gün boyunca New York Şehri'ni aydınlatmaya yeter. Buna

rağmen, bir sakıncası vardır...

Karşımadde son derece kararsızdır. Herhangi bir şeyle... havayla bile temasa geçtiği anda

tutuşur. Karşımaddenin bir gramı, 20 kilotonluk -Hiroşima'ya atılan bombayla aynı

büyüklükte- nükleer bomba enerjisini içerir.

Yakın zamana kadar karşımadde sadece küçük miktarlarda üretiliyordu (bir defada birkaç

atom). Ama CERN, yeni Antiproton Hız Kesici'de (Antiproton Decelerator) -çok daha büyük

miktarlarda karşımadde üretebilecek gelişmiş bir karşımadde üretim tesisi- büyük gelişmeler

kaydetti. Ortaya bir soru çıkıyor: Patlamaya son derece hazır olan bu madde dünyayı mı

kurtaracak, yoksa şimdiye dek yapılan en ölümcül silahı üretmekte mi kullanılacak?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Yazarın Notu

Bu romanda adı geçen Roma'dakd tüm sanat eserleri, mezarlar, tüneller ve mimari yapılar

(bulundukları yerler de dahil olmak üzere) tamamen gerçektir. Günümüzde hâlâ görülebilirler.

Illuminati kardeşliği de gerçektir.

11

VATİKAN ŞEHRİ

l.St. Pielro Bazilikası 8. Helikopter Pisti

2. St. Pietro Meydanı 9. Bahçeler

3. Şistine Şapeli 10. Passetto (Gizli Geçil)

4. Borgia Avlusu 11. Belvedere Avlusu

5. Papalık Ofisi 12. Merkez Postane

6. Vatikan Müzesi 13. Papalık Kabul Salonu

7. İsviçreli Muhafızlar Ofisi 14. Hükümet Sarayı

Önsöz

Fizikçi Leonardo Vetra'mn burnuna yanan et kokusu geldiğinde, bu kokunun kendisinden

çıktığını biliyordu. Başını kaldırarak, üstünde beliren siyah figüre dehşet dolu gözlerle baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne istiyorsun!"

Kulak tırmalayıcı ses, "La chiave," diye cevap verdi. "Şifre."

"Ama... bende..."

Sıcak beyaz nesneyi Vetra'mn göğsüne iyice bastırarak, ağırlığını yeniden aşağı verdi. Kor

nesneyle temas eden etin çıkardığı cızırtı duyuldu.

Vetra ıstırap içinde feryat etti. "Şifre yok!" Şuurunu yitirmeye başladığını hissediyordu.

Siyah figür, ona ters ters bakü. "Ne avevopaura. Ben de bundan korkmuştum."

Vetra bilincini kaybetmemek için mücadele verse de, üstüne çöken karanlık gittikçe artıyordu.

Tek tesellisi, saldırganının peşinden geldiği şeyi asla bulamayacak olmasıydı. Yine de kısa

süre sonra siyah figür bir bıçak çıkartarak Vetra'mn yüzüne yaklaştırdı. Bıçak yüzünün

etrafında gezindi. Dikkatle. Ustalıkla.

Vetra, 'Tanrı aşkına!" diye çığlık attı. Ama artık çok geçti.

15

1

Büyük Giza Piramidi'nin üst basamaklarında duran genç kadın kahkahalar atarak, aşağı doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona sesleniyordu. "Robert, acele et! Daha genç bir erkekle evlenmem gerekirdi!" Büyüleyici

bir gülümsemesi vardı.

Robert, ona yetişmek için çabalıyor, ama taş kesen bacakları buna izin vermiyordu. "Bekle,"

diye yalvardı. "Lütfen..."

Yukarı çıkarken gözleri bulamklaşıyordu. Kulaklarında bir çınlama vardı. Ona yetinmeliyim!

Ama başını yeniden kaldırıp baktığında kadın ortadan kaybolmuştu. Onun yerinde çürük dişli

bir adam duruyordu. Adam dudaklarını garipçe bükerek aşağı baktı. Ardından, tüm çöle

yayılan acılı bir çığhk attı.

Robert Langdon, gördüğü kâbustan aniden uyanmıştı. Yatağının yanındaki telefon çalıyordu.

Sersemlemiş bir halde ahizeyi kaldırdı.

"Alo?"

Bir erkek sesi, "Robert Langdon'ı arıyorum," dedi.

Langdon yatağında doğrularak boğazını temizledi. "Robert Langdon... benim." Kısık gözlerle

dijital saatine baktı. Saat sabah 05.18'i gösteriyordu.

"Sizi hemen görmeliyim."

"Kimsiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İsmim Maximilian Kohler. Ayrık zerrecik fizikçisiyim."

"Nesiniz?" Langdon dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu. "Doğru Langdon'ı aradığınıza

emin misiniz?"

17 F:2

"Harvard Üniversitesi'nde dini simgebilim profesörüsünüz. Simgebi-lim üstüne üç kitap

yazdınız ve..."

"Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

"Özür dilerim. Bende görmeniz gereken bir şey var. Bunu telefonda konuşamam."

Langdon'ın dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Bu daha önce de olmuştu. Dini

simgebilim hakkında kitaplar yazmanın tehlikelerinden biri de, Tanrı'dan son aldıkları

işaretleri doğrulamasını isteyen dindar fanatiklerdi. Geçen ay Oklahoma'dan bir striptizci,

gelip yatak örtüsünün üstünde mucizevi bir biçimde meydana çıkan çarmıhın geçerliliğini

onaylarsa, hayatının en iyi seksini yapmayı vaat etmişti. Langdon buna Tulsa Örtusün

diyordu.

"Numaramı nasıl buldunuz?" Langdon saate rağmen nazik olmaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dünya çapında ağda"'* kitabınızın sitesinde."

Langdon kaşlarını çattı. Kitabının sitesinde ev telefonunun yazmadığına adı gibi emindi. Belli

ki adam yalan söylüyordu.

Arayan kişi, "Sizi mutlaka görmeliyim," diye ısrar etti. "İyi ücret öderim."

Artık Langdon'ın tepesi atmaya başlıyordu. "Üzgünüm, ama gerçekten..."

"Eğer hemen çıkarsanız, burada saat..."

"Hiçbir yere gelmiyorum! Saat sabahın beşi!" Langdon telefonu kapatarak, kendini yatağa

bıraktı. Gözlerini kapatıp, yeniden uyumaya çalıştı. Hiç faydası yoktu. Rüya aklından

çıkmıyordu. İstemeden sabahlığını giydi ve aşağı indi.

Robert Langdon, Massaehusetts'deki Victorian tarzı boş evinde yalınayak dolaştı ve âdet

halini almış uykusuzluğunu kendi ilacıyla tedavi etti: buharı tüten bir fincan Nestle's Quik.

Cumbalardan giren nisan ay ışığı, şark halılarının üstünde oynaşıyordu. Langdon'ın iş

arkadaşları, yaşar>

Üstündeki lekelerin çarmıha gerilmiş insan şekli olduğuna inanılan Turin Örtüsü'ne

gönderme. Tulsa Oklahoma'dadır. '") Worldwide Web.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

clığı yerin evden çok antropoloji müzesine benzediği konusunda şakalar yaparlardı. Kitap

rafları, dünyanın her yerinden topladığı dini elsanatla-rıyla doluydu - Gana'dan bir ekuaba,

(Ghana'da Aşhanti kabilesinin küçük kız çocuklarına bebek bakımını öğretmek için,

kullanılan oyuncak bebekler. Ayrıca kısır kadınların bebek sahibi olmaları için kullanılır.)

İspanya'dan altın bir haç, Ege'den bir Siklat (Yunan Adaları İdolü), hatta Borneo'dan nadir

bulunan el örgüsü bir boccus (renkli iplik ya da boncuklarla örülmüş muska), ebedi gençliği

sembolize eden genç bir savaşçı.

Langdon pirinç Maharishi sandığının üstünde oturup sıcak çikolatasının tadını çıkarırken,

cumbaya yansıyan görüntüsüne gözü takıldı. Görüntü çarpık ve soluktu... hayalet gibi.

Yaşlanan bir hayalet, diye düşündü. Bu ona, genç ruhunun ölümlü bir kabuk içinde yaşadığını

acımasızca hatırlatmıştı.

Klasik anlamda çok yakışıklı sayılmasa da, kırk yaşındaki Langdon'ın bayan iş arkadaşlarının

"ilim irfan sahibi" dediği bir görünümü vardı: gür kahverengi saçların arasındaki beyaz teller,

inceleyici mavi gözler, insanı tutsak eden etkileyici bir ses ve bir atletin kaygısız, güçlü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gülümsemesi. Hazırlık okulu ve üniversitede dalgıç takımında yer alan Langdon hâlâ bir

yüzücünün vücuduna sahipti. Üniversitenin havuzunda her gün attığı elli kulaçla bir seksenlik

vücudunu formda tutuyordu.

Langdon'ın arkadaşları onu daima gizemli biri gibi görürlerdi -yüzyıllar arasına sıkışıp kalmış

bir adam. Hafta sonlarında onu kot pantolonunu çekmiş, okulun dinlenme salonunda

öğrencilerle bilgisayar grafiği ya da din tarihi hakkında tartışırken görmek mümkündü; öte

yandan ona, en iyi sanat dergilerinin sayfalarında, Harris tüvit ceketiyle konuşma yapması

için çağrıldığı müze açılışlarında da rastlanabilirdi.

Sert bir öğretmen ve disiplinde taviz tanımayan biri olduğu halde Langdon, "iyi espri yapma

kayıp sanatını" takdir edenlerin en önünde gelirdi. Eğlenceden zevk alması, öğrencileri

arasında onlardan biriymiş gibi kabul görmesini sağlardı. Kampustaki takma adı "Yunus" idi.

Bu isim hem dost tavırlarından, hem de havuza dalıp su topu maçında karşı takımın tüm

oyuncularını saf dışı bırakmasını sağlayan efsanevi yeteneğinden kaynaklanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Langdon tek başına oturup, dalgın gözlerini karanlığa dikerken, evinin sessizliği, bu kez faks

makinesinin çalmasıyla yeniden bozuldu. Kızmak için yeterli güce sahip olmadığından,

gülmek için kendini zorladı. .

Tannm şu kullarının haline bak, diye düşündü. Meşinlerinin gelmesi için iki bin yıl sabrettiler

ama hâlâ ısrarcılıktan vazgeçemiyorlar.

Boş fincanım bitkin bir halde mutfağa geri götürdü ve ağır adımlarla meşe lambri kaplı

çalışma odasına yürüdü. Gelen faks, çıktı tepsisinin üstünde duruyordu. İçini çekerek kâğıdı

kaldırıp baktı.

Bir anda duyduğu tiksintiyle kanı dondu.

Sayfanın üstündeki resim bir insan cesedine aitti. Ceset çırılçıplak soyulmuştu ve kafası,

tamamen arka tarafa bakacak şekilde döndürülmüştü. Kurbanın göğsünde feci bir yanık izi

vardı. Adam damgalanmış-tı... tek bir kelimeyle dağlanmıştı. Bu, Langdon'm iyi bildiği bir

kelimeydi. Çok iyi bildiği bir kelime. Süslü harflere inanmayan gözlerle baktı.

Pumnûİ

"Illuminati," diye kekelerken kalbi hızla çarpıyordu. İmkânsız...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Langdon az sonra şahit olacaklarından korkar bir halde, faks kâğıdını ağır çekimde 180 derece

çevirdi. Kelimeye şimdi baş aşağı bakıyordu.

Soluğunu salıverdi. Kendini kamyon çarpmış gibi hissediyordu. Gördüklerine inanmakta

zorluk çekerek faks kâğıdını yeniden çevirdi, damgayı sağ taraf yukarı gelecek şekilde ve

sonra tekrar baş aşağı okudu.

"Illuminati," diye fısıldadı.

Langdon girdiği şokun etkisinde bir sandalyeye çöktü. Bir süre şaşkınlık içinde kalakaldı.

Sonra gözlerini yavaşça faks makinesinin yanıp sönen kırmızı ışığına çevirdi. Bu faksı

gönderen kişi hattı kapatmamıştı... konuşmak için bekliyordu. Langdon yanıp sönen ışığa

uzun süre baktı.

Ardından, titreyen elleriyle ahizeyi kaldırdı.

20

2

Langdon sonunda cevap verdiğinde adam, "Şimdi dikkatinizi çekmeyi başarabildim mi?"

dedi.

"Evet efendim, son derece iyi başardınız. Kendinizi tanıtmak ister misiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sert ve mekanik bir ses, "Daha önce anlatmaya çalıştım," dedi. "Fizikçiyim. Bir araştırma

tesisi işletiyorum. Burada bir cinayet işlendi. Cesedi gördünüz."

"Beni nasıl buldunuz?" Langdon dikkatini veremiyordu. Aklına faks kâğıdının üstündeki

resim geliyordu.

"Size daha önce de söyledim. Worldwide Web'den. Kitabınızın sitesinden, Illuminati Sanatı."

Langdon dikkatini toplamaya çalıştı. Kitabı edebiyat çevrelerinde fazla tanınmıyordu ama

internette hayli takipçisi olmuştu. Buna rağmen arayan kişinin iddiası bir anlam ifade

etmiyordu. Langdon, "O sayfada iletişim kurmak için bilgi verilmiyor," diye itiraz etti. "Buna

eminim."

"Buradaki laboratuvanmda Web'den kullanıcı bilgisi toplamakta oldukça becerikli

çalışanlarım var."

Langdon şüpheliydi. "Laboratuvarmız Web hakkında fazlasıyla çok §ey biliyor gibi

konuşuyorsunuz."

Adam, "Öyle olmalı," diye cevabı yapıştırdı. "Onu biz icat ettik."

Adamın sesindeki bir şey Langdon'a, onun şaka yapmadığım söylüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arayan kişi, "Sizi görmeliyim," diye ısrar etti. "Telefonda görüşebileceğimiz bir mesele değil.

Laboratuvarım Boston'dan sadece bir saatlik uçuş mesafesinde."

Çalışma odasının loş ışığında duran Langdon, elindeki faksı inceledi. Oldukça dokunaklı bu

resim, muhtemelen yüzyılın epigrafi buluşuydu, on yıllık araştırması tek bir sembolle

kanıtlanmış oluyordu.

Arayan ses, "Çok acil," diye bastırdı.

Langdon'ın gözleri damgaya kilitlenmişti. Illuminati yazısını tekrar tekrar okudu. Çalışmaları

daima fosillerin -eski belgeler ve tarihi söylenceler- sembolik benzerlerine dayanırdı ama

önündeki resim bugüne aitti. Şimdiki zaman. Kendini canlı bir dinozorla karşılaşan

paleontolog gibi hissediyordu.

Arayan ses, "Size uçak gönderiyorum," dedi. "Yirmi dakika içinde Boston'da olur,"

Langdon ağzının kuruduğunu hissediyordu. Bir saatlik uçuş...

Arayan kişi, "Lütfen cüretimi mazur görün," dedi. "Burada size ihtiyacım var."

Langdon yeniden faksa baktı, eski bir efsane siyah beyaz şekilde onaylanmıştı. Göstergeler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korkutucuydu. Boş gözlerle cumbadan dışarı baktı. Şafak, arka bahçesindeki huş ağaçlarının

arasından sökmeye başlamıştı ama bu sabah manzarada farklı bir şeyler vardı. Korku ve

zindelik karışımı garip bir duygu hisseden Langdon başka seçeneği olmadığını biliyordu.

"Kazandınız," dedi. "Uçağa nereden bineceğimi söyleyin."

22

3

Binlerce kilometre ötede, iki adam toplantı yapıyordu. Oda karanlıktı. Ortaçağdan kalma. Taş.

Yetkili adam, "Benvenuto," dedi. Karanlık gölgelerin arasında, gözden uzakta oturuyordu.

"Başarılı oldun mu?"

Siyah figür, "Si," diye cevap verdi. "Perfettamente." Kelimeleri taş duvarlar kadar sertti.

"Ve suçu kimin işlediği hiç şüphe götürmeyecek değil mi?"

"Hayır."

"Harika. Senden istediğim şey yanında mı?"

Katilin petrol kadar siyah gözleri parladı. Ağır bir elektronik-cihaz çıkartıp masanın üstüne

koydu.,;

Gölgeler arasındaki adam memnun görünüyordu. "İyi iş basardın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Katil,ı"Kardeşliğe hizmet etmek bir onurdur," dedi.

"İkinci devre yakında başlayacak. Biraz dinlen. Bu gece dünyayı değiştirdik."

23

4

Robert Langdon'ın Saab 900S'i, Callahan Tüneli'nden hızla geçip Logan Havaalanı girişine

yakın Boston Limanı'nın doğusuna çıktı. Gideceği yönü kontrol eden Langdon, Aviation

Yolu'nu bulup eski Eastern Airlines Binası'ndan sonra sola saptı. Giriş yolunun üç yüz metre

aşağısında, karanlığın içinde bir hangar belirdi. Üstüne büyük bir "4" rakamı yazılmıştı. Park

alanına çektikten sonra, arabadan indi.

Binanın arkasından, mavi uçuş takımı içinde yuvarlak yüzlü bir adam çıktı. "Robert Langdon

mısınız?" diye seslendi. Adamın dostane bir sesi vardı. Langdon'ın tanımlayamadığı bir

aksanla konuşuyordu.

Arabasını kilitleyen Langdon, "Benim," dedi.

Adam, "Mükemmel zamanlama," dedi. "Yeni indim. Lütfen beni takip edin."

Binanın etrafından dolaşırlarken, Langdon gerginleştiğini hissediyordu. Şifreli telefonlara ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yabancılarla gizli randevulara alışık değildi. Neyle karşılaşacağını bilmediğinden her zamanki

kıyafetlerini giymişti; spor pantolon, balıkçı yaka kazak ve Harris tüvit ceket. Yürürlerken,

cebindeki faksı düşündü. Üstündeki çizime hâlâ inanamıyordu.

Pilot, Langdon'ın gerginliğini hissetmiş gibiydi. "Uçmakla ilgili bir sorununuz yok, değil mi

efendim?"

Langdon, "Kesinlikle yok," diye yanıt verdi. Damgalanmış cesetlerle ilgili sorunlarım var.

Uçuşu kaldırabilirim.

24

Adam, Langdon'ı hangar boyunca yürüttü. Köşeyi dönüp piste çıktılar.

Langdon olduğu yerde donakalmış, pistin üstünde duran uçağa ağzı

açık bakıyordu. "Bununla mı gidiyoruz?" Adam sırıtıyordu. "Beğendiniz mi?" Langdon uzun

süre baktı. "Beğenmek mi? Bu da neyin nesi böyle?"

Önlerinde devasa bir uçak duruyordu. Tepesi tıraşlanarak dümdüz edilmemiş olsa, bir uzay

mekiğine benzediği bile söylenebilirdi. Pistin üstündeki haliyle dev bir takozu andırıyordu.

Langdon ilk başta rüya gördüğünü sanmıştı. Bu araç fiyat bakımından, Buick'in havadaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dengi olmalıydı. Pratik anlamda, gövdenin arkasında kalan iki kısa dümen kanadı dışında,

kanatları yoktu. Kıç taraftan bir çift sırt kılavuzu yükseliyordu. Uçağın geri kalanı gövdeden

oluşuyordu -önden arkaya yaklaşık altmış metre- pencereleri yoktu, uçağın gövdesinden başka

bir şey görünmüyordu.

Pilot yeni doğan bebeğiyle övünen bir baba edasıyla, "Tam dolu depoyla iki yüz elli kilo

geliyor," dedi. "Yarı sıvı hidrojenle çalışıyor. Gövdesi silikon karbit liflerden oluşan bir

titanyum matris. İtme kuvveti/ağırlık oranı 20:1; çoğu jet uçağında bu oran 7:l'dir. Direktör

seni görmek için sabırsızlanıyor olmalı. Genellikle gözbebeğini göndermez."

Langdon, "Bu şey uçuyor mu?" diye sordu.

Pilot gülümsedi. "Ah evet." Langdon'ı pistin üstünden uçağa doğru götürdü. "Biraz şaşırtıcı

görünüyor, biliyorum ama alışsanız iyi olur. Beş yıl içinde her yerde bu bebeklerden

göreceksiniz -HSCT'ler- High Speed Civil Transports". İlk satın alan bizim laboratuvarımız

oldu."

Langdon, amma zengin laboratuvarmış, diye düşündü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pilot, "Bu uçak Boeing X-33'ün bir prototipi," diye devam etti. "Ama bunun gibi düzinelerce

var, National Aero Space Plane(" Rusların Sc-ramjet'i, İngilizlerin HOTOL'u var. Gelecek

bunda, ama kamu sektörüne girmesi için biraz zaman geçmesi gerekiyor. Artık geleneksel

jetlerle ve-dalaşabilirsiniz."

1 Yüksek Süratli Toplu Taşımacılık. " Ulusal Havacılık ve Uzay Uçakları.

25

Langdon başını kaldınp, kaygıyla uçağa baktı. "Sanırım ben gelenek sel jeti tercih ederdim."

Pilot iskeleyi gösterdi. "Bu taraftan lütfen Bay Langdon. Dikkatli olun."

Langdon dakikalar sonra boş kabindeki yerini almıştı. Pilot, onu ön sıraya oturttuktan sonra,

uçağın ön kısmına giderek gözden kaybolmuştu.

Kabinin içi geniş ticari uçaklara şaşırtıcı derecede benziyordu. Aradaki tek fark pencerelerin

olmamasıydı ki, bu da Langdon'ı huzursuzlan-dırıyordu. Çocukluğunda yaşadığı bir olayın

asla üstesinden gelemediği için, klostrofobi duyusundan yakasını kurtaramıyordu.

Langdon'ın kapalı yerlerden hoşlanmaması asla onun hayatım engelleyecek boyutlarda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi, ama yine de her zaman tedirgin ediyordu. Bu korku kendini belli belirsiz şekillerde

gösteriyordu. Duvar topu ve duvar tenisi gibi kapalı yerlerde oynanan sporlardan kaçınırdı,

ayrıca fakültedeki lojmanı hazır onu beklediği halde, Victorian tarzı yüksek tavanlı, havadar

evi için bir servet ödemişti. Langdon genç bir delikanlıyken daima, sanat dünyasına olan

tutkusunun, müzelerin geniş açık mekânlarına duyduğu sevgiden kaynaklandığından

şüphelenmişti.

Altındaki motor kükreyerek çalışınca, uçağın gövdesi titredi. Langdon güçlükle yutkundu ve

bekledi. Uçağın pist üzerinde ilerlediğini hissediyordu. Başının üstündeki hoparlörlerden halk

türküsü ezgileri duyuldu.

Yanındaki duvarda asılı duran telefon iki kez çaldı. Langdon ahizeyi kaldırdı.

"Alo?"

"Rahat mısınız Bay Langdon?"

"Hiç değilim."

"Sakinlesin. Bir saat sonra orada olacağız."

"Peki orası tam olarak neresi?" Langdon bunu sorarken aslında nereye gittiğine dair hiç fikri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadığını fark etmişti.

Motorların hızını arttıran pilot, "Cenevre," diye yanıtladı. "Laboratı var Cenevre'de."

26

Kendini biraz daha iyi hisseden Langdon, "Cenevre," diye tekrarladı. »New York Eyaleti'nin

kuzeyi. Ailem Seneca Gölü yakınlarında oturuyor. Cenevre'de bir fizik laboratuvarı

olduğunun farkında değildim;'

Pilot güldü. "New York'taki Cenevre değil Bay Langdon. İsviçre'deki

Cenevre."

Kelimeyi hazmetmesi biraz zamanım almıştı, "isviçre mı?" Langdon nabzının yükseldiğini

hissediyordu. "Laboratuvarm bir saatlik mesafede olduğunu söylediğinizi sanmıştım!"

"Öyle Bay Langdon." Pilot kendi kendine güldü. "Bu uçak ses hızından on beş kat hızlı

gidiyor."

27

5

Kalabalık bir Avrupa caddesinde katil, insanların arasında zikzaklar çizerek ilerliyordu. Güçlü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir adamdı. Karanlık ve güçlü biriydi. Aldatıcı bir kıvraklığı vardı. Yaptığı toplantının

gerginliği hâlâ üstündeydi.

Kendi kendine, iyi gitti, dedi. Patronu yüzünü göstermediği halde, katil, onun huzuruna çıktığı

için onur duyuyordu. Patronu onunla ilk temas kurduğundan beri gerçekten aradan sadece on

beş gün mü geçmişti? O telefon görüşmesinin her kelimesi hâlâ katilin hatırındaydı...

Arayan kişi, "İsmim Janus," demişti. "Akraba sayılırız. Ortak bir düşmanımız var. Yeteneğini

kiralayabileceğimi duydum."

Katil, "Kimi temsil ettiğinize bağlı," diye yanıtlamıştı.

Arayan kişi bunu ona söylemişti.

"Sizin şaka anlayışınız bu mu?"

Arayan kişi, "Anladığım kadarıyla ismimizi duymuşsun," diye cevap vermişti.

"Elbette. Kardeşlik bir efsanedir."

"Ama yine de benim gerçeği söylediğimden şüphe duyuyorsun."

"Kardeşlerin artık yok olduğunu herkes biliyor."

"Hileli bir taktik. En tehlikeli düşman kimsenin korkmadığı düşmandır."

Katil şüphelenmişti. "Kardeşlik devam ediyor mu?" "Şimdi eskisinden de derinden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Köklerimiz görebildiğin her şeye uzanıyor... hatta en büyük düşmanımızın kutsal kalesine

kadar."

28

"İmkânsız. Onlara dokunulamaz." "Biz oraya kadar uzanıyoruz." "Kimse oraya kadar

uzanamaz."

"Çok yakında inanacaksın. Kardeşliğin gücünün su götürmez bir gösterisi gerçekleşti. Basit

bir ihanet ve kanıt olayı." "Ne yaptınız?" Arayan kişi ona anlatmıştı. Katilin gözleri

büyümüştü. "İmkânsız bir görev." Ertesi gün tüm dünyadaki gazete başlıkları aynıydı. Katil

artık inanıyordu.

Şimdi, on beş gün sonra, katilin inancı şüpheye mahal bırakmayacak kadar sağlamlaşmıştı.

Kardeşlik devam ediyor, diye düşündü. Bu gece güçlerini göstermek için ortaya çıkacaklar.

Sokaklarda ilerlerken, siyah gözleri olacakların beklentisiyle parlıyordu. Dünyadaki en gizli

ve en çok korkulan kardeşlerden biri, onu hizmetine çağırmıştı. Akıllıca bir seçim yaptılar,

diye düşündü. Gizlilik konusundaki ününün önüne geçebilecek tek şey onun bir ölümlü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğuydu.

Şu ana dek onlara onurlu bir biçimde hizmette bulunmuştu. Cinayeti işlemiş ve istendiği gibi

nesneyi Janus'a teslim etmişti. Artık nesnenin yerleştirilmesi Janus'un ne kadar nüfuz sahibi

olduğuna bağlıydı. Yerleştirme işlemi...

Katil, Janus'un böylesi hayret verici bir işi nasıl halledeceğini merak ediyordu. Belli ki

adamın içeriden bağlantıları vardı. Kardeşliğin hâkimiyeti sınırsız gibiydi.

Katil, Janus, diye düşündü. Bir kod adı olduğu belli. Acaba iki yüze sahip Roma tannsıyla mı

ilgili diye merak etti... ya da Satürn'ün uydusu muydu acaba? Aslında fark etmezdi. Janus

sırrına varılmaz bir güce sahipti. Bunu hiç şüphesiz kanıtlamıştı.

Katil yürürken, atalarının ona bakıp gülümsediğini hayal etti. Bugün onların savaşını

veriyordu, onların asırlarca... on birinci yüzyıl kadar eski zamanlarda savaştığı aynı düşmanla

savaşıyordu. Düşmanın haçlı ordula-n onun topraklarını ilk yağmaladığında, insanlarına

tecavüz edip öldürdüğünde, onları günahkâr ilan ettiğinde, ibadethaneleriyle tanrılarını

yıkığında, aynı düşmanla savaşıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dan Brovvn

Ataları kendilerini savunmak için küçük fakat ölümcül bir ordu kur muşlardı. Ordu tüm

ülkede koruyucular olarak ün salmıştı; ülkede dola şarak bulabildikleri tüm düşmanları

kıyımdan geçiren usta cellatlar. Sadece merhametsizce öldürmeleriyle değil, aynı zamanda

katliamların] uyuşturucu alarak kutlamalanyla tanınıyorlardı. Seçtikleri uyuşturucu. haşhaş

dedikleri güçlü bir maddeydi.

Bu ölümcül adamlar, kötü şöhretleri yayılırken tek bir isimle anılmaya başlamışlardı -

Haşhaşin- yani "haşhaş kullananlar". Haşhaşin kelimesi dünyadaki hemen her dilde ölümle

eşanlamda kullanılıyordu. Bu kelime günümüzde, modern İngilizcede bile hâlâ kullanılır...

ama öldürme zanaatı gibi kelime de değişikliğe uğramıştır.

Şimdi bu kelime İngilizcede assassin, yani suikastçı, diye okunuyor.

30

6

Yaşadıklarına inanamayan ve uçak yolculuğundan rahatsız olan Ro-bert Langdon güneşin

kuruttuğu uçak pistine indiğinde, aradan altmış dört dakika geçmişti. Kuru ve soğuk bir rüzgâr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tüvit ceketinin klapalarını uçuşturuyordu. Açık hava ona harika gelmişti. Gözlerini kısarak,

etraflarını çevreleyen karlı tepelere doğru yükselen yeşil vadilere baktı.

Kendi kendine, rüya görüyorum, dedi. Her an uyanabilirim.

X-33'ün arkalarında gürültüler çıkartan HEDM motor sesini bastırmak için bağıran pilot,

"İsviçre'ye hoş geldiniz," dedi.

Langdon saatine baktı. Sabah saat 07.07'yi gösteriyordu.

Pilot, "Altı zaman dilimi geçtik," dedi. "Burada saat öğleden sonra 13.00."

Langdon saatini ayarladı.

"Nasıl hissediyorsunuz?"

Langdon karnını ovuşturdu. "Kendimi Styrofoamn yemiş gibi hissediyorum."

Pilot başını salladı. "Yükseklik tutması. Yirmi bin metreye çıkmıştık. Oradayken yüzde otuz

daha hafifsiniz. Sadece Atlantik'i geçtiğimiz için şanslısınız. Tokyo'ya gitseydik, uçağı daha

yukarda uçurmak zorunda kalacaktım. O zaman mideniz iyice bulanırdı."

"" Suni köpük.

31

Beti benzi atan Langdon başını sallayarak kendini şanslı saydı. Her şey dikkate alınacak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olursa, uçuş son derece sıradandı. Kalkış sırasında kemiklerini sızlatan ivmelenme dışında

uçağın hareketleri sıradandı; arada bir türbülansa girmişler, yükselişe geçtiklerinde bir iki

basınç değişikli-ği yaşamışlardı, ama uçağın akıllara durgunluk veren bir süratle, saatte

17.000 kilometre hızla gittiğini gösterecek hiçbir farklılık olmamıştı.

X-33'ün bakımıyla ilgilenmek üzere birkaç teknisyen piste koşuşturdu. Pilot kontrol kulesinin

yanındaki park alanında bekleyen siyah bir Pe-ugeot'ya kadar Langdon'a eşlik etti. Bir süre

sonra, vadi zemininde uzanan asfalt yolda ilerliyorlardı. Uzakta bir yığın binanın zayıf

görüntüsü yükseliyordu. Dışarıdaki yemyeşil ovalar araba ilerlerken bulanıklaşıyor-du.

Langdon, pilotun hız göstergesini saatte 170 kilometreye -saatte 100 milden fazlaçıkartmasını

hayretle izledi. Bu adamın hız tutkunluğu nedir böyle, diye düşündü.

Pilot, "Laboratuvara beş kilometre kaldı," dedi. "Sizi iki dakikada oraya götürürüm."

Langdon boş yere emniyet kemeri aradı. Neden şunu üç dakika yapıp, oraya sağ salim

varmıyoruz?

Araba hızla ilerlemeye devam etti.

Kasetçalara bir bant yerleştiren pilot, "Reba sever misiniz?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kadın şarkı söylemeye başlamıştı. "Bu sadece yalnızlık korkusu..."

Langdon, burada korku yok, diye düşünmeye daldı. Bayan iş arkadaşları onun müzelere layık

bir sanat eserleri koleksiyonuna sahip olmasını, boş bir evi, bir kadının varlığının kesinlikle

faydası dokunacağı konusunda ısrar ettikleri bir evi doldurmak çabasından başka bir şey

olmadığını söylerlerdi. Langdon, onlara hayatında zaten üç sevgilisi olduğunu hatırlatarak -

simgebilim, sutopu ve bekârlık- söylediklerine daima gülerdi. Sevgililerinin sonuncusu

sayesinde dünyayı özgürce dolaşabiliyor, istediği kadar geç yatabiliyor, bir kadeh konyak ve

iyi bir kitapla evde geçirdiği sessiz akşamlarının tadını çıkarabiliyordu.

Langdon'ı hayallerinden uyandıran pilot, "Bizler küçük bir şehir gibiyiz," dedi. "Burası sadece

laboratuvar değil. Süpermarketimiz, hastanemiz ve hatta bir sinemamız var."

32

Langdon boş gözlerle başını sallayarak, önlerinde yükselen binalara

baktı.

Pilot, "Aslında," diye ekledi. "Dünyadaki en büyük makineye sahibiz.

"Gerçekten mi?" Langdon gözleriyle kırları taradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu orada göremezsiniz efendim." Pilot gülümsedi. "Toprağın altı kat altına gömülü."

Langdon'm soracak vakti yoktu. Pilot hiç uyarmadan frenlere asıldı. Araba, betonarme bir

nöbetçi kulübesinin önünde patinaj yaparak durdu.

Langdon karşılarında duran tabelayı okudu, güvenlik bekleyin. Birden nerede olduğunu fark

ederek, panikledi. "Aman Tanrım! Pasaportum yanımda değil."

Şoför, "Pasaportlara gerek yok," diyerek onu temin, etti. "İsviçre Hükümeti'yle yürürlükte

olan bir anlaşmamız var."

Langdon, nöbetçiye bir kimlik uzatan şoförü hayretler içinde seyretti. Nöbetçi, kimliği

elektronik bir onay cihazından geçirdi. Makinede yeşil yandı.

"Yolcunun ismi nedir?"

Şoför, "Robert Langdon," diye yanıtladı.

"Kimin misafiri?"

"Direktör'ün."

Nöbetçinin kaşları yay gibi havaya kalktı. Arkasını dönerek bir bilgisayar çıktısını, ekrandaki

verilerle karşılaştırarak kontrol etti. Sonra pencereye döndü. "İyi vakit geçirmenizi dilerim

Bay Langdon."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Araba yeniden fırlayarak, tesisin ana girişine giden geniş bir adacığın etrafından döndü.

Karşılarında cam ve çelikten yapılmış ultra-modern, dörtgen bir yapı duruyordu. Langdon

binanın çarpıcı şeffaf tasarımından oldukça etkilenmişti. Mimarlığa karşı her zaman bir

sempatisi olmuştu.

Yol arkadaşı, ona, "Cam Katedral," dedi.

"Bir kilise mi?" •

F:3

"Yo, hayır. Burada sahip olmadığımız tek şey bir kilise. Burada din fiziktir. Tanrı'nın adını

istediğiniz kadar anabilirsiniz." Güldü. "Mesonla-ra° ve zerrelere*"* iftira etmeyin yeter."

Şoför arabayı döndürüp cam binanın önüne çekerken, Langdon şaşkınlık içinde oturuyordu.

Mesonlar ve zerreler? Sınır kontrolü yok. Mach 15 uçaklar. Bu adamlar da kim Tanrı aşkına ?

Cevap binanın ön yüzündeki granit levhada yazıyordu:

(CERN) Conseil Europeen pour la *

Recherche Nucleaire

Yaptığı çevirinin doğruluğundan emin olan Langdon, "Nükleer Araştırma mı?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şoför cevap vermedi. Öne doğru eğilmiş, arabanın kasetçalarıyla uğraşıyordu. "Sizin

durağınız burası. Direktör sizi bu girişte karşılayacak."

Tekerlekli iskemlede binadan çıkan bir adam Langdon'ın gözüne ilişti. Adam altmışlı

yaşlarının başında gibi görünüyordu. Sert bir çenesi olan sıska ve tamamıyla kel adam, beyaz

laboratuvar önlüğüyle, tekerlekli iskemlenin ayak koyma yerine sıkıca basan bağcıklı siyah

ayakkabılar giymişti. İki gri taşa benzeyen gözlerindeki cansız bakış uzaktan bile fark

ediliyordu.

Langdon, "Bu o mu?" diye sordu.

Şoför başını kaldırıp baktı. "Hay Allah." Dönüp Langdon'a uğursuz bir gülümsemeyle baktı.

"İti an çomağı hazırla."

Langdon neyle karşılaşacağından emin olmayan bir tedirginlikle araçtan indi.

Tekerlekli iskemledeki adam, Langdon'a doğru ilerleyerek, soğuk ve nemli elini uzattı. "Bay

Langdon? Sizinle telefonda konuşmuştuk. İsmim Maximilian Kohler."

'" Elektronla proton arasında bir maddecik. (*°> Atomları oluşturan birimlerin özmaddesi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

CERN Genel Direktörü Maximilian Kohler, König -Kral- diye tanınıyordu. Bu unvan,

tekerlekli iskemledeki tahtından egemenliğini yöneten kişiye saygıdan çok, duyulan korkunun

ifadesiydi. Birkaç kişi, onu şahsen tanıdığı halde, sakatlanmasına yol açan korkunç hikâye

CERN'de efsane haline gelmişti. Aksiliği ya da kendini bilime adaması yüzünden onu kimse

suçlayamıyordu.

Langdon, Kohler'la karşılasak henüz birkaç saniye olduğu halde, adamın mesafeli biri

olduğunu hemen sezmişti. Kohler'ın tekerlekli iskemlesi ana girişe doğru sessizce

süratlenirken, Langdon, ona yetişmek için koşuşturmak zorunda kalmıştı. Bu tekerlekli

iskemle o güne dek Langdon'ın gördüklerine hiç benzemiyordu; çok hatlı bir telefon, mesajlaşma

sistemi, bilgisayar ekranı, hatta hareketli bir video kamera gibi elektronik cihazlarla

donatılmıştı. Kral Kohler'ın seyyar komuta merkezi.

Langdon mekanik bir kapıdan geçerek, CERN'in dev ana lobisine : kadar peşinden gitti.

Langdon başını semaya doğru kaldırıp bakarak, Cam Katedral, diye derin düşüncelere daldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başının üstündeki mavimsi cam çatı akşamüstü güneşinde parıldıyor, geometrik ışınlar

çizerek, odaya görkemli bir hava katıyordu. Köşeli gölgeler beyaz seramik duvarlara ve

mermer zemine düşerek damar görüntüsü veriyordu. Havada temiz ve steril bir koku vardı.

Bir avuç bilim adamı et-; I rafta hızlı adımlarla dolaşırken, ayak sesleri boşlukta yankı

.yapıyordu.

b 35

I

"Bu taraftan lütfen Bay Langdon." Sesi neredeyse bilgisayardan çıiy. yor gibiydi. Sert yüz

hatları gibi aksanı da sert ve katıydı. Kohler öksürdjj ve donuk gri gözlerini Langdon'dan

ayırmadan ağzını beyaz bir mendine sildi. "Lütfen acele edin." Tekerlekli iskemle yer

karolarının üzerinde zm. lar gibi gidiyordu.

Langdon, onun peşinden giderken, ana salondan kollara ayrılan sayısız koridorun önünden

geçti. Kohler'ı gören bilim adamları, böylesi birinin eşlik ettiği kişinin kim olabileceğini

merak eden gözlerle Langdon'a baktılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sohbet etmeye çalışan Langdon, "Daha önce CERN'i hiç duymadığımı..." diyerek başladı.

"İtiraf etmeye utanıyorum."

Kohler, "Hiç şaşırtıcı değil," diye cevap verdi. Verdiği .'usa yanıtın yeteri kadar sert bir etkisi

olmuştu. "Çoğu Amerikalı, Avrupa'yı bilimsel araştırmalarda dünya lideri olarak kabul etmez.

Onların bize bakış açısı, değişik bir alışveriş mekânından öteye geçmiyor. Aslında Einstein,

Gali-leo ve Newton gibi adamların milliyetleri düşünüldüğünde, bunun tuhaf bir bakış açısı

olduğunu söylemek mümkün."

Langdon nasıl cevap vereceğini şaşırmıştı. Cebindeki faksı çıkardı. "Bu fotoğraftaki adam, siz

acaba..."

Kohler el işaretiyle onun sözünü kesti. "Lütfen. Burada olmaz. Şimdi sizi ona götürüyorum."

Elini uzattı. "Onu bana verseniz daha iyi olur."

Langdon faksı ona vererek sessizce peşinden gitti.

Kohler aniden sola dönerek, ödüllerle donatılmış geniş bir koridora saptı. Diğerlerinden

oldukça büyük bir levha, girişte dikkat çekiyordu. Bronzun üstüne kazınmış yazıyı okumak

için yanından geçerken Langdon yavaşladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ARS ELEKTRONİK ÖDÜLÜ

Dijital Çağdaki Kültürel Buluş için Tim Berners Lee ile CERN'e

DÜNYA ÇAPINDA AĞI

İcat Etmeleri Sebebiyle Verilmiştir.

Langdon metni okurken, Tanrı beni kahretsin, diye düşündü. Adam şaka yapmıyormuş.

Langdon daima Web'in bir Amerikan buluşu olduğunu

v,miistü Ama elbette bu konudaki bilgisi kendi kitabının sitesi ve eski düşüm1 lu3

ntosh'u ile Louvre ya da El Prado'ya yaptığı ziyaretlerle sınırlıydı.

Yeniden öksürerek ağzım silen Kohler, "Web," dedi. "Buradaki bilgi-var sitelerinin kendi

içinde bir şebeke olarak başladı. Böylece farklı bö-ı inlerdeki bilim adamları son buluşlarını

birbirleriyle paylaşabiliyorlardı. Tabi bütün dünya Web'in Amerikan teknolojisi olduğunu

zannediyor."

Langdon koridorda onu takip etti. "Neden doğru anlaşılmasını sağlamıyorsunuz?"

Kohler ilgilenmediğini ifade eden bir tavırla omzunu silkti. "Ufak bir teknoloji konusunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ufak bir yanlış anlama. CERN, bilgisayarlann dünya çapında birbirine bağlanmasının çok

daha ötesinde. Bilim adamlarımız neredeyse her gün t ir mucize gerçekleştiriyor."

Langdon, Kohler'a sorgulayan gözlerle baktı. "Mucizeler mi?" Buradaki "mucize" sözcüğü

elbette Harvard'daki Fairchild Fen Binası civarında kullanılan kelimeyle aynı anlamda

değildi. Mucizeler İlahiyat Fakültesinin işiydi.

Kohler, "Sesiniz kuşkulu geliyor," dedi. "Ben sizin dini simgebilimci olduğunuzu

sanıyordum. Mucizelere inanır mısınız?"

Langdon, "Mucizeler konusunda kesin fikrim yok," dedi. Özellikle de fen laboratuvarlarında

meydana gelenler konusunda.

"Belki de mucize yanlış kelimeydi. Sizin dilinizle konuşmaya çalışıyordum."

"Benim dilim mi?" Langdon birden rahatsız olmuştu. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak

istemem ama bayım, ben dini simgebilimle uğraşıyorum... ben bir akademisyenim, papaz

değil."

Kohler aniden yavaşlayarak döndü, bakışları biraz yumuşamıştı. "Elbette. Ne kadar budalaca

davrandım. Belirtilerini saptamak için insanın kanser olması gerekmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Langdon konunun bu şekilde kapatıldığını daha önce hiç duymamıştı.

Koridorda ilerlerken Kohler başını salladı. "Sanırım siz ve ben birbirimizi son derece iyi

anlayacağız Bay Langdon."

Nedense Langdon bundan şüphe duyuyordu.

ikisi birlikte koştururlarken, Langdon ileriden gelen derin bir güm-rtü hissetti. Attığı her

adımla birlikte ses daha da belirginleşiyor, du-

varlarda yankı yapıyordu. Önlerinde uzanan koridorun sonundan ge]n gibiydi.

Bağırmak zorunda kalan Langdon sonunda, "Bu ne?" diye sordu. &w, bir yanardağa

yaklaşıyorlarmış gibi hissediyordu.

Koliler, "Serbest Düşüş Tüpü," diye cevap verirken, boğuk sesi hjc çaba göstermesine gerek

kalmadan duyulmuştu. Başka açıklama yapma-di.

Langdon da sormadı. Oldukça yorulmuştu, Majrimilian Kohler ise misafirperverlik ödülü

almaya hevesli görünmüyordu. Langdon kendine orada bulunuş sebebini anımsattı. Illuminati.

Bu dev tesiste bir ceset \ ardı... görmek için 5000 kilometre yol kat ettiği bir sembolle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

damgalanma bir ceset.

Koridorun sonuna yaklaştıklarında, Langdon'ın tabanlarında titreşimler yaratan gürültü

.neredeyse kulakları sağır edecek bir hal almıştı, Köşeyi dönünce, sağ tarafta bir seyir galerisi

belirdi. Eğimli bir duvara, denizaltı pencerelerine benzeyen dört kalın camlı kapı

yerleştirilmişti. Langdon durarak bu camlardan birinden içeri baktı.

Profesör Robert Langdon hayatı boyunca birtakım tuhaf şeyler görmüştü ama bu aralarında en

tuhaf olanıydı. Halüsinasyon gördüğünden şüphelenerek gözlerini birkaç kez açıp kapattı.

Çember şeklinde dev bir odaya bakıyordu. Odanın ortasında, ağırlıksız gibi süzülen insanlar

vardı. Üç tane. İçlerinden biri el sallayarak havada takla attı. Tanrım, diye düşündü. Oz

ülkesindeyim.

Odanın zemini iç içe girmiş ızgaralardan oluşmuştu, sanki dev bir kümes teli döşenmişti.

Izgaranın altından büyük bir pervanenin bulanık-laşmış metalik şekli görünüyordu.

Onu beklemek için duran Kohler, "Serbest Düşüş Tüpü," dedi. "Kapalı mekânda yapılan

paraşütsüz hava gösterisi. Stresten kurtulmak için. Burası dikey rüzgâr tüneli."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Langdon şaşkınlıkla bakıyordu. Serbest düşüş yapanlardan biri, obez bir kadın, pencereye

doğru hareket etti. Hava akımlarıyla hırpalanıyordu ama yine de sırıttı ve Langdon'a

başparmağını yukarı kaldırarak işaret yaptı. Langdon belli belirsiz gülümseyerek hareketine

karşılık verirken, bu hareketin erkek cinsel gücü için antik çağlarda kullanılan sembol

olduğunu kadının bilip bilmediğini merak ediyordu.

38

i.

Langdon, şişman kadının minyatür paraşüte benzeyen şeyi kullanan k kişi olduğunu fark

etmişti. Üstüne sarmalanan kumaş kadının üstünce oyuncak gibi dalgalanıyordu. Langdon,

Kohler'a, "Küçük paraşüt ne cin9" diye sordu. "Çapı bir metreden fazla olamaz."

Kohler, "Sürtünme," dedi. "Fanın onu kaldırabilmesi için aerodinamiğini azaltıyor." Yeniden

koridordan aşağı gitmeye başlamıştı. "Bir metrekarelik sürtünme, düşen bir bedeni yaklaşık

yüzde yirmi oranında yavaşlatır."

Langdon anlamadan başını salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yüzlerce kilometre ötedeki bir ülkede, bu bilginin hayatım

kurtaracağını asla tahmin edemezdi,

39

t

""¦ IV

'ti

8 t

ibik

Kohler ile Langdon CERN ana binasının arkasından, İsviçre'nin kuvvetli güneş ışığına

çıktıklarında, Langdon eve götürüldüğünü sandı. Önünde duran manzara herhangi bir seçkin

üniversite kampusuna benziyordu.

Çimle kaplı bir bayır, tuğla lojmanlarla yürüyüş yollarının oluşturduğu avlular arasında

akçaağaç kümelerinin göründüğü geniş bir ovaya doğru iniyordu. Akademisyen

görüntüsündeki bireyler, ellerindeki kitap yığınlarıyla binalara aceleyle girip çıkıyorlardı. Bu

okul havasını vurgulamak istercesine, uzun saçlı iki hippi, lojman pencerelerinin birinden

yayılan Mahler'in Dördüncü Senfonisi eşliğinde frizbi oynuyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kohler tekerlekli iskemlesini patikadan binalara doğru sürerken, "Bunlar bizim

lojmanlarımız," dedi. "Burada üç binden fazla fizikçi bulunuyor. CERN tek başına, tüm

dünyadaki zerrecik fizikçilerinin -dünyadaki en parlak zekâların- yansını çalıştırır. Almanlar,

Japonlar, İtalyanlar, Hollandalılar, ne ararsan. Fizikçilerimiz beş yüzden fazla üniversiteyi ve

altmış milliyeti temsil ediyor."

Langdon şaşırmıştı. "Nasıl anlaşıyorlar?" "İngilizce elbette. Bilimin evrensel dili."

Langdon o ana dek hep matematiğin bilimin evrensel dili olduğunu duymuştu, ama

tartışamayacak kadar yorgundu. Vazifesini yaparak patikada Kohler'ı takip etti.

40

Yolun yarısına vardıklarında, bir adam koşarak yanlarından geçti. r jydi5i tişörtte şu mesaj

yazılıydı: got yoksa, zafer de yoki Langdon ardından hayretle baktı. "Got mu?" Kohler,

"Genel Oluşturulmuş Teori," diyerek espri yaptı. "Her şeyin

teorisi."

Langdon, "Anlıyorum," dedi ama hiçbir şey anlamamıştı.

"Zerrecik fiziğine aşinalığınız var mı Bay Langdon?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Langdon omzunu silkti. "Genel fizikten anlıyorum... düşen vücutlar oibi şeyler." Tramplen

atlamada yıllar boyunca edindiği tecrübe ona, yerçekiminin muazzam kuvvetine karşı derin

bir saygı duymayı öğretmişti. "Zerrecik fiziği atomları inceliyor, öyle değil mi?"

Kohler başını iki yana salladı. "Bizim uğraştığımız şeyle karşılaştırıldığında, atomlar

gezegenler gibi görünür. Biz bir atomun çekirdeği ile ilgileniyoruz, yani bütünün on binde biri

büyüklüğünde bir şeyle." Yeniden öksürdü, sesi hasta gibiydi. "CERN'deki kadın ve erkekler,

zamanın başlangıcından beri sorulan aynı sorulara cevap bulmak için buradalar. Nereden

geldik? Neden meydana geldik?"

"Peki bu cevaplar fizik laboratuvarlarında mı?"

"Şaşırmış gibisiniz."

"Öyleyim. Bu soru bana biraz ruhani geliyor."

"Bay Langdon, bir zamanlar tüm sorular ruhaniydi. Zamanın başlangıcından bu yana, bilimin

anlayamadığı boşlukları doldurmak için ruhani-liğe ve dine başvuruldu. Bir zamanlar güneşin

doğup batması Helios ile alev arabasına bağlanmıştı. Depremler ve tsunamiler Poseidon'un

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gazabıydı. Bilim artık bu tanrılann sahte idoller olduğunu kanıtladı. Yakında tüm tanrıların

sahte idoller oldukları kanıtlanacak. Bilim günümüzde insanın aklına gelen hemen her soruya

cevap verebiliyor. Geriye sadece birkaç soru kaldı ve bu sorular anlaşılması güç olanlar.

Nereden geldik? Burada ne yapıyoruz? Hayatın ve evrenin anlamı ne?"

Langdon hayrete düşmüştü. "CERN'in cevap bulmaya çalıştığı sorular bunlar mı?"

"Düzelteyim. Bunlar bizim cevaplıyor olduğumuz sorular."

İki adam birlikte lojmanlar arasındaki avluda ilerlerken, Langdon sustu. Yürürken başının

üstünden geçen bir frizbi tam önlerine düştü. Kohler umursamadan yoluna devam etti.

Avlunun diğer ucundan biri seslendi. "S'il vous platt!"

41

Langdon omzunun üstünden geriye baktı, kolej paris yazılı süveter giyen beyaz saçlı yaşlıca

bir adam el sallıyordu. Frizbiyi yerden kaldıran Langdon, onu ustaca geri fırlattı. Yaşlı adam

onu tek parmağıyla yakaladı ve omzunun üstünden oyundaki eşine atmadan önce birkaç kez

zıplattı. Langdon'a, "Mersi!" diye seslendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Langdon nihayet ona yetiştiğinde Kohler, "Tebrikler," dedi. "Az önce Nobel Ödülü sahibi

Georges Charpak"" ile frizbi oynadın. Süperilet-ken odacığı mucididir."

Langdon başını salladı. Şanslı günümdeyim.

Gidecekleri yere varmaları Langdon ile Kohler'ın üç dakikasını daha aldı. Kavak ağaçlarından

oluşan bir korunun içindeki bakımlı geniş bir lojman eviydi. Diğer lojmanlarla

karşılaştırıldığında bu bina son derece lüks görünüyordu. Önünde duran taş tabelada c binasi

yazılıydı.

Langdon, ne yaratıcı birisim, diye düşündü.

Ama sadece ismine karşın C Binası, Langdon'ın mimari tarzına uygundu: muhafazakâr ve

sağlam. Ön cephe kırmızı tuğlalardan yapılmıştı, süslü korkulukları vardı ve simetrik çitlerle

çevrelenmişti. İki adam girişe giden taş patikada ilerlerken, bir çift mermer kolondan oluşan

kapının altından geçtiler. Birinin üstüne bir not yapıştırılmıştı.

BU İYON SÜTUNUDUR

Fizikçi duvar yazısı mı acaba? Kolona göz atarken kendi kendine kıkırdayan Langdon

düşüncelere dalmıştı. "Dâhi fizikçilerin hata yaptığını görmek içimi ferahlattı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kohler dönüp ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu notu yazan her kimse hata yapmış. Bu İyon sütunu değil. İyon sütunlarının enleri tek

biçimlidir. Bu ise gittikçe inceliyor. Bu sütun Do-rik, yani Yunan karşılığı. Sık yapılan bir

hatadır."

Kohler gülümsemedi. "Yazan kişi espri yapmış Bay Langdon. İyon demek, iyonlar içeriyor

demektir, yani elektrik yüklü zerrecikler. Nesnelerin pek çoğunda vardır."

Langdon sütuna yeniden bakarak hafifçe inledi.

"" 1992*de fizik dalında Nobel Ödülü'nü kazanan Georges Charpak 1959'dan beri İsviçre'de

CERN laboratuvarmda çalışmaktadır. Nükleer alanlarda ve tıpta kullanılan sA-perileıken

odacığını keşfetmiştir.

42 \-

i

¦ İt

Langdon C Binası'nın en üst katında asansörden inerken kendini hâ-l* aptal gibi hissediyordu.

İyi döşenmiş bir koridorda Kohler'ın peşinden itti Alışılmadık bir dekoru vardı... kiraz

ağacından bir divan, porselen yer vazosu ve oyma işleri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kohler, "Bilim adamlarını, yani çalışanlarımızı rahat ettirmek istiyoruz," diye açıklama yaptı.

Langdon, belli oluyor, diye düşündü. "Demek fakstaki adam burada yaşıyordu, öyle mi?

Çalışanlarınızdan yüksek mevki sahibi biri miydi?"

Kohler, "Sayılır," dedi. "Bu sabah benimle yapacağı toplantıyı kaçırdı ve çağrısına cevap

vermedi. Onu aramak üzere buraya geldim ve kendi salonunda onu ölü olarak buldum."

Ceset görmek üzere olduğunu fark eden Langdon, ani bir ürperti hissetti. Hiçbir zaman güçlü

bir mideye sahip olamamıştı. Bu zayıf yönünü, bir sanat öğrencisiyken öğretmeni Leonardo

Da Vinci'nin ölüleri mezardan çıkartıp kaslarını parçalara ayırarak insan formunda ustalığa

ulaştığını söylediğinde keşfetmişti.

Kohler koridorun diğer ucuna doğru önden gitti. Tek bir kapı vardı. Kohler, "Sizin

deyiminizle Penthouse,"0 derken, alnından bir damla ter aktı.

Langdon önlerinde duran meşe kapıya baktı. Üstündeki levhada şu

isim yazıyordu:

LEONARDO VETRA

Kohler, "Leonardo Vetra," dedi. "Gelecek hafta elli sekiz yaşında olacaktı. Zamanımızın en

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parlak bilim adamlarından biriydi. Ölümü bilim adına büyük bir kayıp oldu."

Langdon bir an için Kohler'ın katı yüzünün duygulandığını görür gibi oldu. Ama bu ifade

geldiği kadar çabuk gitti. Kohler elini cebine atarak, çıkarttığı geniş anahtarlığı karıştırmaya

başladı.

Birden Langdon'ın aklına garip bir düşünce geldi. Bina bomboş gibiydi. "Herkes nerede?"

diye sordu. Az sonra bir cinayet mahalline girecekleri dikkate alınırsa, bu sükûnet tam olarak

beklediği şey değildi.

Teras katı.

43

Anahtarı bulan Kohler, "Bina sakinleri laboratuvarlarında," dedi. Langdon düzelterek,

"Benpolisten bahsediyorum," dedi. "Gelip gj^ ler mi?"

Kohler anahtarın yarısı delikteyken durdu. "Polis mi?" Langdon, Direktör'le göz göze geldi.

"Polis. Bana gönderdiğin^ faksta bir cinayet söz konusuydu. Polisi aramış olmalıydınız."

"Ama elbette aramadım."

"Ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kohler'ın gri gözleri sertleşti. "Karmaşık bir durum Bay Langdon." Langdon birden endişeye

kapıldı. "Ama... elbette bu durumdan birileri haberdar oldu, değil mi?"

"Evet. Leonardo'nun evlat edindiği kızı. Kendisi de burada CERN' deki fizikçilerden biridir.

O ve babası bir laboratuvarı birlikte kullanıyorlardı. Onlar ortak. Bayan Vetra.bu hafta saha

araştırması yaptığı için burada değildi. Kendisine babasının ölümünü bildirdim ve

konuştuğumu-üzere buraya dönüyor." "Ama bir adam öldü..."

Kohler sert bir sesle, "Resmi bir soruşturma yapılacak," dedi. "Bı nunla birlikte, Vetra'nın

laboratuvarı da mutlaka araştırılacaktır, ki ora: o ve kızı için çok özeldi. Bu yüzden bu iş,

Bayan Vetra gelene kadar bek leyecek. Ona en azından bu kadarcık ayrıcalık tanımak benim

borcum." Kohler anahtarı çevirdi.

Kapı arkaya doğru açılırken, koridora dolan soğuk hava Langdon'n yüzüne çarptı. Şaşkınlıkla

geriye doğru sendeledi. Yabancı bir dünyamı eşiğinde durmuş bakıyordu. Karşısındaki daire

yoğun, beyaz bir sisle kaplıydı. Sis bulutları mobilyaların etrafında dumanlı anafor

oluşturuyor ve odayı kalın bir pusa boğuyordu.

Langdon, "Bu ne biçim..." diye kekeledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kohler, "Freonn soğutma sistemi," diyerek cevap verdi. "Cesedi muhafaza etmek için daireyi

soğuttum."

Langdon soğuk yüzünden tüvit ceketinin düğmelerini ilikledi. Oz ülkesindeyim, diye

düşündü. Ve sihirli terliklerimi yanıma almayı unuttum.

Halojenli hidrokarbon gazı.

44

1

Langdon'ın önünde duran ceset korkunçtu. Merhum Leonardo Vetra çırılçıplak soyulmuş bir

halde sırtüstü yerde yatıyordu. Cildi mavimsi gri bir renk almıştı. Boyun kemikleri kırıldığı

yerden dışarı fırlamıştı ve kafası tamamen arkaya döndürülmüştü. Yere yaslanan yüzü

görünmüyordu. Adam, kendi idrarının donmuş gölcüğünde yatıyordu. Buruşmuş cinsel

organının etrafındaki kıllar dondan kristalize olmuştu.

Mide bulantısıyla başa çıkmaya çalışan Langdon bakışlarını kurbanın göğsüne çevirdi.

Fakstaki simetrik yaraya defalarca baktığı halde, yanığın yakından görüntüsü çok daha

etkiliydi. Kabaran ve kömürleşen etin üstünde düzgün bir şekil görünüyordu... sembol

kusursuzca oluşmuştu.

Langdon içinde hissettiği yoğun ürpertinin havalandırmadan mı, yoksa o anda baktığı

manzaranın yarattığı şaşkınlıktan mı kaynaklandığını merak etti.

Cesedin etrafında dönüp kelimeyi yukarıdan aşağı okurken kalbi deli gibi çarpıyor,

simetrideki dehayı tekrar tekrar kabul ediyordu. Şimdi baktığı sembol daha az anlaşılır

gibiydi.

45

"Bay Langdon?"

Langdon duymuyordu. Başka bir dünyadaydı... onun dünyası, onuı kendini rahat hissettiği

ortam, tarihin, mitin ve gerçeklerin bileşkesindeı oluşan bir dünya, tüm duyularını bastırmıştı.

Çarklar dönüyordu.

"Bay Langdon?" Kohler'ın gözleri beklentiyle onu inceliyordu.

Langdon başını kaldırmadı. İlgisi artmış, tüm dikkatini toplamıştı "Ne kadarını biliyorsunuz?"

"Sadece sizin Web sitenizde okuduğum kadarını. Illuminati kelimes. 'aydınlanmış kişiler'

anlamına geliyor. Bir çeşit eski kardeşlik ismi."

Langdon başını salladı. "Bu ismi daha önce duymuş muydunuz?"

"Bay Vetra'nın dağlandığını görene kadar duymamıştım."

"Ve bu yüzden internette arama yaptınız, öyle mi?"

"Evet."

"Ve hiç şüphesiz kelime araması yüzlerce sonuç çıkarmıştır."

Kohler, "Binlerce," dedi. "Ama sizinkinde Harvard, Oxford ve saygın bir yayıncı ile ilgili

yayınları içeren bir liste kaynak gösterilmişti. Bir bilim adamı olarak, bilginin sadece geldiği

kaynak oranında değerli olduğunu biliyorum. Sizin gösterdiğiniz kaynaklar bana güvenilir

geldi."

Langdon'ın bakışları hâlâ cesedin üstündeydi.

Kohler daha fazla konuşmadı. Önlerinde duran manzaraya Langdon'ın bir ışık tutmasını

bekleyerek, sessizce bakıyordu.

Başını kaldıran Langdon, donmuş dairede gözlerini gezdirdi. "Bu konuyu daha sıcak bir yerde

konuşabilir miyiz?"

"Bu oda gayet iyi." Kohler soğuğu unutmuş gibi görünüyordu. "Burada konuşacağız."

Langdon kaşlarını çattı. Illuminati'nin hiç de kolay bir hikâyesi yoktu. Açıklamaya çalışırken

donup öleceğim. Yeniden damgaya baktığında dehşet duygulan kabardı.

Modern simgebilimde Illuminati amblemi anlatıları efsaneleştiği halde, şimdiye dek onu

gerçekten gören bir akademisyen olmamıştı. Eski belgeler sembolü bir ambigram olarak tarif

ediyordu -ambi "her iki" anlamına geliyordu- yani kelimeyi her iki şekilde de tanımlamak

mümkündü. Simgebilimde ambigramlar sıkça kullanılsa da -gamalı haçlar, yin ve yang,

Yahudi yıldızı, basit haçlar- bir kelimenin ambigram biçimine uyarlanması oldukça imkânsız

görünüyordu. Modern sembolistler yıllarca "II-

luminati" kelimesini mükemmel simetrik tarzda yazmaya çalışmışlar ama hüsrana

uğramışlardı. Artık pek çok akademisyen sembolün varlığının sadece bir efsane olduğu

kanaatindeydi.

Kohler, "Peki kim bu Illuminati?" diye sordu.

Langdon, evet, diye düşündü, gerçekten kim? Hikâyesini anlatmaya başladı.

Langdon, "Tarihin başlangıcından beri," diye açıkladı. "Bilim ile din arasında derin bir

uçurum var olmuştur. Copernicus gibi sözünü sakınmayan bilim adamları..."

Kohler, "Öldürülmüşlerdi," diyerek sözünü kesti. "Bilimsel gerçekleri açıkladıkları için kilise

tarafından öldürüldüler. Din daima bilime zulmetmişti."

"Evet. Ama 1500'lerde bir grup adam Roma'da kiliseye karşı savaştı. İtalya'nın en aydın

kişilerinden bazıları -fizikçiler, matematikçiler, astronomlar- kilisenin hatalı öğretileri

hakkında kaygılarını paylaşmak için gizlice buluşmaya başladılar. Kilisenin 'gerçek'

üzerindeki tekelinin, dünyadaki akademik aydınlanmayı engellemesinden korkuyorlardı.

Kendilerine 'aydınlanmış kişiler' diyerek, dünyadaki ilk bilimsel beyin takımını kurmuş

oldular."

"Illuminati."

Langdon, "Evet," dedi. "Avrupa'nın en eğitimli zekâları... kendilerini bilimsel gerçek

arayışına adadılar."

Kohler sesini çıkarmıyordu.

"Elbette Illuminati, Katolik Kilisesi tarafından zalimce avlandı. Bilim adamları sadece yüksek

gizlilik törenleri sayesinde hayatta kalabildiler. Anlatılanlar, akademik çevrelerde gizlice

yayıldı ve Illuminati kardeşliği tüm Avrupa'dan akademisyenler edinerek büyüdü. Bilim

adamları Roma'da Aydınlanma Kilisesi dedikleri muazzam gizli bir barınakta düzenli olarak

buluştular."

Kohler öksürerek, iskemlesinde kımıldandı.

Langdon, "Illuminati'den çoğu kimse," diyerek devam etti. "Kilisenin zorbalığına şiddet

gösterileriyle karşı koymak istedi ama en saygın üyelerinden biri onları bundan vazgeçirdi.

Tarihin en ünlü bilim adamlarından Wri olmakla beraber, barışçı biriydi."

47

y

Langdon, Kohler'ın bu ismi tanıyacağından emindi. Bilim adamı ol. mayanlar bile, dünyanın

değil güneşin güneş sisteminin merkezi olduğunu iddia ettiği için tutuklanarak, neredeyse

idam edilen bahtsız gökbilimcisi, nin ismini bilirdi. Sunduğu bilgi inkâr edilemez olduğu

halde gökbilimci Tanrı'nın insanlığı kendi evreninin merkezi dışında bir yere yerleştirdiği!

ima ettiği için ağır şekilde cezalandırılmıştı.

Langdon, "Onun adı Galileo Galilei idi," dedi.

Kohler başını kaldırıp baktı. "Galileo mu?"

"Evet. Galileo bir Illuminati üyesiydi. Aynı zamanda dindar bir Kn tolikti. Bilimin Tanrı'nın

varlığını inkâr etmediğini, tam aksine kuvvetlen dirdiğini ilan ederek, kilisenin bilime karşı

tavrını yumuşatmaya çalışt: Bir keresinde, teleskobundan dönen gı zegenlere baktığında,

küreleri] müziğinde Tanrı'nın sesini duyabildiğini yazmıştı. Din ile bilimin düşmaı

olmadığını, müttefik olduklarını savundu; aynı hikâyeyi, simetri ile denge nin hikâyesini

anlatan iki farklı dil... cennet ve cehennem, gece ve gün düz, sıcak ve soğuk, Tanrı ve Şeytan.

Bilim ve din Tanrı'nın simetrisinde neşe buldu... ışılda karanlığın sonsuz yarışı." Isınmak için

ayağını yere vuran Langdon durdu.

Tekerlekli iskemlesinde oturan Kohler, onu dinliyordu.

Langdon, "Ne yazık ki," diye ekledi. "Kilisenin istediği dinle bilimin birleşmesi değildi."

Kohler, "Elbette değildi," diyerek lafını böldü. "Birleşme, kilisenin Tanrı'yı anlamaktaki tek

ulaşım aracı olduğu iddiasını çürütüyordu. Bu yüzden kilise Galileo'yu günahkâr ilan etti,

suçlu buldu ve onu sürekli ev hapsine aldı. Bilimsel tarih hakkında biraz bilgim var Bay

Langdon. Ama tüm bunlar yüzyıllar önceydi. Bunun Leonardo Vetra'yla ne ilgisi var?"

Bir milyon dolarlık soru. Langdon sadede geldi. "Galileo'nun tutuklanması Illuminati'de

kargaşa yaratmıştı. Hatalar yapıldı ve kilise dört üyenin ismini keşfetti. Bu kişileri yakalayıp

sorguladılar. Ama dört bilim adamı hiçbir şey açıklamadılar... işkence gördükleri halde."

"İşkence mi?"

Langdon başını salladı. "Canlı canlı dağlandılar. Göğüslerinden. Bir haç sembolü ile."

Kohler'ın gözleri büyüdü ve Vetra'nın cesedine huzursuz bir bakış attı.

48

"Ardından bilim adamları acımasızca öldürüldüler, cesetleri, Illumi-nati'ye katılmayı düşünen

diğerlerine gözdağı vermek için Roma sokaklarına atıldı. Geri kalan Illuminati üyeleri kiliseyi

enselerinde hissedince İtalya'dan kaçtılar."

Langdon asıl noktayı vurgulamadan önce durdu. Kohler'ın feri kaçmış gözlerinin tam içine

bakıyordu. "Illuminati iyiden iyiye gizli bir örgüt oldu. Katoliklerin uyguladığı temizlikten

kaçan diğer mülteci gruplarıyla -mistikler, simyacılar, medyumlar, Müslümanlar, Yahudilerkarışmaya

başladılar. Illuminati geçen yıllarla birlikte yeni üyeler edinmeye başladı. Yeni bir

Illuminati doğmuştu. Daha karanlık bir Illuminati. Koyu bir Hıristiyanlık karşıtı Illuminati.

Çok kuvvetli oldular, gizemli ayinler düzenlediler, büyük bir gizlilik vardı, bir gün yeniden

ayaklanmaya ve Katolik Kilisesi'nden intikam almaya ant içtiler. O kadar kuvvet sahibi

olmuşlardı ki, kilise onları dünyadaki en tehlikeli tek Hıristiyanlık karşıtı güç olarak gördü.

Vatikan, bu kardeşliğin Şeytan olduğunu ilan etti."

"Şeytan mı?"

"İslami bir kelime. 'Düşman' demek... Tanrı'nın düşmanı. Kilise bu İslami kelimeyi uygun

buldu, çünkü bu onların kirlenmiş kabul ettiği bir dildi." Langdon biraz tereddüt etti. "Şeytan

aslında İngilizce bir kelimenin köküdür... Satan."

Kohler'ın yüzünde huzursuzluk okunuyordu.

Langdon'ın sesi sertti. "Bay Kohler, bu işaretin bu adamın göğsünde nasıl belirdiğini

bilmiyorum... ya da neden belirdiğini... ama dünyanın en eski ve en güçlü Satanist mezhebinin

uzun zamandır kayıp olan sembolüne bakıyorsunuz."

10

Ara sokak dar ve boştu. Haşhaşin şimdi sabırsızlık dolu siyah gözleriyle koşturuyordu.

Hedefine yaklaşırken, Janus'un son sözleri zihninde yankılanıyordu. İkinci evrenin

başlamasına az kaldı. Biraz dinlen.

Haşhaşin zoraki gülümsedi. Gece boyunca hiç uyumamıştı ama uyku, aklındaki son şeydi.

Uyku güçsüzler içindi. Kendisinden önceki ataları gibi o da bir savaşçıydı ve onun halkı bir

savaş başladıktan sonra asla uyumazdı. Bu savaş kesin olarak başlamıştı ve ilk kanı dökme

şerefi ona •verilmişti. Şimdi işinin başına geri dönmeden önce zaferini kutlamak için iki saati

vardı.

Uyumak mı ? Rahatlamak için çok daha iyi yollar var...

Sefa düşkünlüğü ona atalarından miras kalmıştı. Ataları haşhaştan zevk alıyordu ama o farklı

bir hazzı tercih ediyordu. Vücuduyla gurur duyuyordu; kendisine kalan mirasa karşın

narkotiklerle kirletmeyi reddettiği, düzenli çalışan bir ölüm makinesi. Uyuşturuculardan daha

besleyici bir bağımlılığı vardı... çok daha sağlıklı ve tatmin edici bir ödül.

Haşhaşin içinde o tanıdık sabırsızlık duygusu kol gezerken, ara sokaktan aşağı daha hızlı

ilerliyordu. Tabelasız kapıya varınca kapı zilini çaldı. Kapının gözetleme deliği açıldı ve bir

çift açık kahverengi göz baştan aşağı onu süzdü. Kapı geriye doğru açıldı.

İyi giyimli kadın, "Hoş geldiniz," dedi. Onu, kusursuz mobilyalarla döşenmiş loş bir salona

götürdü. Havada pahalı parfüm ve misk kokusu

hâkimdi. "Ne zaman isterseniz." Ona fotoğraflar içeren bir albüm verdi. «Seçiminizi

yaptığınız zaman zilimi çalın." Ardından kayboldu.

Haşhaşin gülümsedi.

Pelüş divanda oturup fotoğraf albümünü kucağına yerleştirirken, cinsel açlığının arttığım

hissetti. Kendi halkı Noel'i kutlamadığı halde, bir yığın Noel hediyesinin önünde oturan

Hıristiyan bir çocuğun, içindeki mucizeleri keşfetmeden önce böyle hissedeceğini hayal etti.

Albümü açarak fotoğrafları incelemeye koyuldu. Bir ömre yetecek cinsel fanteziler

ona bakıyordu.

Marisa. İtalyan bir tanrıça. Ateşli. Sophia Loren'in gençliği.

Sachiko. Japon bir geyşa. Kıvrak. Hiç şüphesiz yetenekli.

Kanara. Siyahi çekici bir hülya. Kaslı. Egzotik.

Tüm albümü iki kez inceledikten sonra seçimini yaptı. Yanındaki masada duran düğmeye

bastı. Bir dakika sonra, onu karşılayan kadın yeniden belirdi. Seçimini belirtti. Kadın

gülümsedi. "Benimle gelin."

Mali ayarlamaları yaptıktan sonra kadın sessiz bir telefon görüşmesi yaptı. Birkaç dakika

bekledikten sonra, onu döner mermer merdivenlerden lüks bir koridora çıkardı. "En sondaki

altın kapı," dedi. "Pahalı bir zevkiniz var."

Öyle olmalıyım, diye düşündü. Ben bu isin ehliyim.

Haşhaşin koridorda, geciken yemeğine yaklaşan bir panter gibi ilerledi. Kapıya vardığında

kendi kendine güldü. Kapı yarı aralık duruyordu... onu içeri buyur ediyordu. Biraz itince, kapı

ses çıkarmadan geriye

doğru açıldı.

Yaptığı seçimi gördüğünde, iyi bir seçim yaptığını anladı. Kız tam onun istediği gibiydi...

çıplaktı, sırtüstü yatıyordu, kollan karyola direğine kalın kadife şeritlerle bağlanmıştı.

Odanm içinde yürüdü ve parmağını kızın fildişi rengindeki karnında gezdirdi. Dün gece birini

öldürdüm, diye düşündü. Sen benim ödülümsün.

51

11

"Satanist mi?" Kohler ağzını silerek, huzursuzca kıpırdandı. "Bu S< tanist bir mezhebin

sembolü mü?"

Langdon ısınmak için soğuk odada volta atıyordu. "Illuminati Sat nist'ti. Ama bugün

anladığımız anlamda değil."

Langdon çabucak, çoğu kimsenin Satanist mezhepleri Şeytan'a t; pan canavar ruhlu kimseler

olarak tahayyül ettiğini, ama tarihte Satanis ler'in kiliseye düşman, eğitimli kimseler

olduklarını açıkladı. Şeytan. Ha; van kurban edilen kara büyüler ve beş köşeli yıldız

ayinlerine dair söyleı tiler, kilisenin kendi düşmanlarına karşı yürüttüğü karalama kampanya

dahilinde yaydığı yalanlardan başka bir şey değildi. Zaman içinde, Ulum nati'ye benzemeye

çalışan kilise karşıtları yalanlara inanmaya ve onla gerçekleştirmeye başladılar. Böylece

modern Satanizm doğmuş oldu."

Kohler aniden homurdandı. "Tüm bunlar tarih oldu. Ben bu sembc lün buraya nasıl geldiğini

bilmek istiyorum."

Langdon derin bir nefes aldı. "Sembol, on altıncı yüzyılda Gali leo'nun simetri aşkı onuruna

ismi bilinmeyen bir Illuminati sanatçısı tara fından üretilmişti. Bir çeşit kutsal Illuminati

logosu oldu. Kardeşliğin bi deseni sadece yeniden ortaya çıkıp, nihai hedeflerine ulaşacak

gücü top ladığı zaman göstermek üzere gizli tuttuğu iddia edildi."

Kohler tedirgin olmuş gibiydi. "Yani bu sembol kardeşliğin yenideı ortaya çıktığı anlamına

mı geliyor?"

52

Langdon kaşlarını çattı. "Bu imkânsız. Illuminati tarihinde henüz ^Sayamadığım bir bölüm

var."

Kohler'ın sesi netleşti. "Aydınlatın beni."

Langdon avuçlarım birbirine sürterken, Illuminati hakkında okuduğu ya da yazdığı yüzlerce

belgeyi zihninde sıraya diziyordu. "Illuminati hayatta kalmak için azimliydi," diye açıkladı.

"Roma'dan kaçtıklarında, yeniden bir araya gelebilecekleri güvenli bir yer bulmak için tüm

Avrupa'yı dolaştılar. Onları başka bir gizli cemiyet kendi çatısı altına aldı... bu kişiler

Farmason denilen Bavyeralı taş ustalarıydı."

Kohler şaşırmış gibi görünüyordu. "Masonlar mı?"

Kohler'ın bu grubun ismini duymuş olmasına şaşırmayan Langdon başını evet anlamında

salladı. Mason kardeşliğinin, yarısı Birleşik Devlet-ler'de, bir milyondan fazlasının ise

Avrupa'da yaşadığı dünya çapında beş milyondan fazla üyesi vardı.

Kohler birden kuşkucu bir sesle, "Masonlar kesinlikle Satanist değiller," diyerek fikrini

söyledi.

"Elbette değiller. Masonlar kendi yardımseverliklerinin kurbanı oldular. 1700'lerde kaçan

bilirfı adamlarına yataklık ettikten sonra Masonlar farkında olmadan Illuminati'ye paravan

oldu. Illuminati onların arasında büyüdü ve localardaki iktidar pozisyonlarını ele geçirdiler.

Bilimsel kardeşliklerini Masonlar arasında usulca yeniden kurdular... gizli bir cemiyetin

içindeki gizli cemiyet oldular. Ardından Illuminati Mason localarının dünya çapındaki

bağlantılarını kendi nüfuzlarını yaymak için kullandı."

Langdon devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Illuminati'nin anayasasında Katolikliğin

yok edilmesi yer alıyordu. Kardeşlik, kilise tarafından dayatılan batıl dini inançların,

insanlığın en büyük düşmanı olduğuna inanıyordu. Din, asılsız efsaneleri mutlak doğru diye

göstermeye devam ederse, bilimsel gelişimin duracağından ve insanlığın anlamsız cihatların

yapıldığı cahil bir geleceğe sürükleneceğinden korkuyorlardı."

"Aşağı yukarı bugünkü gibi."

Langdon kaşlarını çattı. Kohler haklıydı. Din savaşları hâlâ gazete Manşetlerinde yer

alıyordu. Benim Tann'm senin Tanrı'ndan iyidir. Gerçek inananlarla yüksek mevkili kişiler

arasında her zaman yakın bir bağ var gibiydi." .

53

Kohler, "Devam edin," dedi.

Düşüncelerini toparlayan Langdon devam etti. "Uluminati Avru. pa'da gücünü arttırdı ve

gözünü Amerika'ya dikti. Orası liderlerinin ps\ çoğunun Mason -George Washington, Ben

Franklin- dürüst ve Masonla-nn Illuminati'nin barınağı olduğunun farkında olmayan Tanrı'dan

korkan kişiler olduğu yeni bir hükümetti. Uluminati içlerine sızarak durumdan faydalandı ve

bankaların, üniversitelerin ve nihai hedeflerine maddi imkân sunacak sanayicilerin

kurulmasına yardımcı oldu." Langdon du-raksadı. "Birleşmiş tek bir dünya devleti

kurulacaktı, bir çeşit laik Yeni Dünya Düzeni." Kohler kıpırdamıyordu.

Langdon, "Yeni Dünya Düzeni," diye tekrarladı. "Bilimsel aydınlanma (;stüne kurulacaktı.

Buna Lusifer Doktrini dediler. Kilise, Lusifer kelimesinin Şeytan'a atıfta bulunduğunu iddia

etti ama kardeşlik, kelimenin Latincedeki gerçek anlamında kullanıldığı konusunda ısrarcı

oldu, yani ışık taşıyan. Ya da Aydınlatıcı (Illuminator)."

Kohler içini çekti ve sesi birden ciddileşti. "Bay Langdon, lütfen otu-run.

Langdon buz tutmuş bir iskemleye çekinerek oturdu.

Kohler tekerlekli iskemlesini yakınlaştırdı. "Bana az önce anlattıklarınızın hepsini anladığıma

emin değilim, ama şunu anlıyorum. Leonardo CERN'in en önemli varlıklarından biriydi. Aynı

zamanda bir dosttu. Illuminati'nin yerini bulmam konusunda yardımınıza ihtiyacım var."

Langdon nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Illuminati'nin yerini bulmak mı?" Şaka yapıyor,

öyle değil mi? "Sanırım bayım, bu tamamen imkânsız."

Kohler'ın kaşı yukarı kalktı. "Ne demek istiyorsunuz? Yani..." "Bay Kohler." Söyleyeceklerini

anlamasını nasıl sağlayacağından emin olamayan Langdon, ev sahibine doğru eğildi.

"Hikâyemi bitirme-dim. Dış görünüşüne rağmen, bu damganın Uluminati tarafından buraya

vurulmuş olması son derece olanaksız. Yarım yüzyıldır var olduklarına dair hiçbir kanıta

rastlanmadı ve ayrıca konunun uzmanları Illuminati'nin yıllardır faaliyette olmadığı

konusunda hemfikir."

Söylediklerini derin bir sessizlik izledi. Kohler dumanların aıasmdaı şaşkınlık ve öfke

karışımı bir ifadeyle bakıyordu. "İsimleri bu adamın üs tüne vurulmuşken, grubun yok

olduğunu nasıl söylersin!"

54

langdon sabahtan beri aynı soruyu kendine soruyordu. Uluminati mbigrammın ortaya çıkması

şaşırtıcıydı. Dünyadaki simgebilimciler hay-ete düşeceklerdi. Bununla beraber, Langdon'ın

içindeki akademisyen, saretin yeniden ortaya çıkmasının Uluminati hakkında hiçbir şey

kanıtlamadığını anlıyordu.

Langdon, "Semboller," dedi. "Hiçbir surette, onları ilk meydana getirenlerin varlığım

doğrulamaz."

"Bu da ne demek?"

"Uluminati gibi organize felsefeler varlığını yitirdiğinde, geride sembolleri kalır... ve diğer

gruplar bu sembolleri kullanabilirler. Buna aktarım denir. Simgebilimde çok sık rastlanır.

Naziler gamalı haçı Hindular-dan almıştı, Hıristiyanlar haç şeklini Mısırlılardan alıp

benimsediler..."

Kohler, "Bu sabah," diyerek karşı çıktı. "Bilgisayarıma 'Uluminati' kelimesini yazdığımda,

karşıma binlerce yeni kaynak geldi. Pek çok kişi bu grubun hâlâ faaliyet gösterdiğini

düşünüyor."

Langdon, "Komplo meraklıları," diye yanıtladı. Modern pop kültürde süregelen komplo

teorilerinin bolluğu onu her zaman kızdırırdı. Medya kıyametle ilgili manşetlerin peşinden

koşuyordu. Kendilerini "mezhep uzmanı" ilan eden kişilerse, Illuminati'nin hâlâ yaşadığı ve

Yeni Dünya Düzeni kurduğuna dair uydurma hikâyelerle milenyum dolandırıcılığından

kazanç sağlıyordu. Kısa süre önce New York Times, Masonlarla garip bağlan olan sayısız

ünlü ismin listesini vermişti: Sir Arthur Conan Doyle, Kent Dükü, Peter Sellers, Irving Berlin,

Prens Philip, Louis Armstrong ve günümüzün tanınmış sanayicileriyle bankacıları.

Kohler öfkeyle Vetra'nm cesedini gösterdi. "Durumu göz önünde bulundurarak, belki de

komplo meraklılarının haklı olduğunu söyleyebiliriz."

Langdon elinden geldiğince diplomatik bir ses tonuyla, "Nasıl göründüğünün farkındayım,"

dedi. "Bununla birlikte akla çok daha yatkm olan aÇiklama, başka bir örgütün Uluminati

işaretini tekeline aldığı ve kendi amaçları için kullandığıdır."

"Hangi amaç? Bu cinayet ne kanıtlıyor?"

Langdon, güzel soru, diye düşündü. O da, 400 yıl sonra Uluminati işaretini birisinin neden

yeniden gündeme getirdiğini anlamakta güçlük çekiyordu. "Size tek söyleyebileceğim,

Uluminati bugün hâlâ faaliyette ol-

saydı bile, ki olmadıklarına eminim, Leonardo Vetra'nın ölümüyle asla bir ilgileri olamazdı."

"Olmaz mı?"

"Hayır. Uluminati Hıristiyanlığın sona erdirilmesi gerektiğine inanmış olabilir ama güçlerini

siyasi ve mali araçlarla kazanmışlardı, terörist etkinliklerle değil. Bunun dışında, düşman

gördükleri kişilere karşı Illu-minati'nin katı ahlak kuralları vardı. Bilim adamlarına büyük

saygı duyarlardı. Leonardo Vetra gibi meslektaşları bir bilim adamını öldürtmüş olmalarına

imkân yok."

Kohler'ın gözleri buz gibiydi. "Belki de Leonardo Vetra'nın sıradan bir bilim adamı

olmadığını belirtmeyi unutmuşumdur."

Langdon sabırla içini çekti. "Bay Kohler, pek çok açıdan Leonardo Vetra'nın bir dâhi

olduğuna eminim, ama gerçek şu ki..."

Kohler hiçbir şey söylemeden tekerlekli iskemlesini döndürdü ve hışımla odadan çıktı.

Koridora çıkıp gözden kaybolurken geride, havada dönen soğuk dumanlar bırakmıştı.

Langdon, Tanrı aşkına, diye homurdandı. Peşinden gitti. Kohler koridorun sonundaki küçük

bir odada onu bekliyordu.

Kohler yana açılan kapıyı göstererek, "Burası Leonardo'nun çalışma odası," dedi. "Belki

gördüğünüz zaman daha farklı düşünmeye başlarsınız." Kohler garip bir homurtuyla yerinden

fırladı ve kapı kayarak açıldı.

Çalışma odasına göz atan Langdon o anda tüm vücudunun karıncalandığını hissetti. İçinden,

yüce Tanrım, dedi.

12

Başka bir ülkede, genç bir nöbetçi bol miktardaki video ekranlarının "nünde sakince

oturuyordu. Karşısındaki görüntülerin değişmesini izli-ordu, geniş tesisi gözetleyen yüzlerce

kablosuz video kameradan gelen nh görüntüler. Görüntüler durmadan değişiyordu. Süslü bir

koridor. Özel bir ofis.

Fabrika büyüklüğünde bir mutfak.

Resimler gelip geçerken, nöbetçi kurduğu hayali aklından çıkarmaya lıştı. Vardiyası sona

ermek üzereydi, ama yine de tedbirli davranıyordu, izmet etmek bir şerefti. Bir gün kendisine

en büyük ödül verilecekti. Kurduğu hayaller uzaklaşırken, önündeki bir görüntü alarm

veriyordu. Birden, kendisini bile şaşırtan bir refleksle, eli kontrol panelinin üstündeki

düğmeye bastı. Önündeki görüntü donmuştu.

Tüyleri ürpermiş bir halde, daha yakından bakmak için ekrana doğru eğildi. Monitörün

üstündeki yazı, görüntünün 86 numaralı kameradan geldiğini söylüyordu; bu, bir koridoru

göstermesi gereken kameraydı. Ama karşısındaki görüntü, kesinlikle koridora ait değildi.

57

13

Langdon karşısında duran çalışma odasına hayretle bakıyordu. "Neresi burası?" Yüzüne

çarpan hoş sıcak havaya rağmen, kapıdan adımını endişeyle attı.

Langdon'm peşinden gelen Kohler hiçbir şey söylemedi.

Gözleriyle odayı tarayan Langdon'm, gördüğünden ne çıkarması g< rektiğine dair hiç fikri

yoktu. Hayatında gördüğü en tuhaf el sanatları bı radaydı. Dekora hâkim olan arka taraftaki

duvarda, Langdon'm on döı düncü yüzyıl İspanya'sından kaldığını tahmin ettiği dev bir tahta

haç vaı di. Haçın üstünde, yörüngede gezinen metalik gezegenler tavandan aşağ sarkıtilmıştı.

Sol tarafta Bakire Meryem'in yağlıboya bir tablosu, onun ya nmda ise elementlerin periyodik

cetveli vardı. Yan duvarda iki pirinç ha(Albert Einstein'm posterini çerçevelemişti. Posterin

üstünde onun şu ün lü sözleri yazıyordu: tanri evrenle kumar oynamaz.

Şaşkınlıkla etrafına bakan Langdon odadan içeri girdi. Vetra'mı masasının üstündeki plastik

Bohr atom modeliyle, Michelangelo'nuı Musa'sının minyatür kopyasının yanında deri kaplı

bir İncil duruyordu.

Langdon bir de seçicilikten söz edilir, diye düşündü. Sıcak iyi gelmişt ama dekordaki bir şey

vücudunu bir kez daha ürpertmişti. Kendisini, iki büyük felsefenin çarpışmasına şahit

oluyormuş gibi hissetti... karşıt güçlerin huzursuzluk verici görüntüsü. Kitap raflarındaki

başlıkları okudu.

58

Tanrı TLerresi Fiziğin Taosu Tanrı: Kanıt

Kitap desteklerinden birine şu sözler oyulmuştu:

GERÇEK BİLİM, HER KAPININ ARDINDA

BEKLEYEN TANRI'YI KEŞFEDER

-PAPA XII. PIUS

Kohler, "Leonardo bir Katolik papazıydı," dedi.

Langdon döndü. "Papaz mı? Fizikçi olduğunu söylediğinizi sanmıştım."

"Her ikisi birden. Hem bilim, hem din adamları tarihte rastlanmadık değiller. Fiziği, 'Tanrı'nın

doğa yasası' olarak kabul ederdi. Etrafımızı saran doğal düzende Tanrı'nın elyazısım görmenin

mümkün olduğunu iddia ederdi. Bilim sayesinde şüphe duyan topluluklara Tanrı'nın varlığını

kanıtlamayı ümit ediyordu. Kendisini bir ilahiyatçı-fizikçi olarak görürdü."

îlahiyatçı-fizikçi mi? Langdon bunun fazlasıyla oksimoron olduğunu

düşündü.

Kohler, "Zerrecik fiziği alanında," dedi. "Son zamanlarda şok edici buluşlar yapıldı... anlam

bakımından hayli ruhani buluşlar. Leonardo bunların pek çoğundan sorumluydu."

Hâlâ etraflarındaki tuhaflığı anlamaya çalışan Langdon dikkatle Di-rektör'e baktı. "Ruhanilik

ve fizik mi?" Langdon meslek hayatı boyunca din tarihini incelemişti ve sürekli yinelenen bir

konu varsa, o da ilk günden bu yana bilimle dinin su ile yağ gibi olduğuydu... birbirlerinin

düşmanıydılar... birbirlerine karışmaları imkânsızdı.

Kohler, "Vetra zerrecik fiziğinde en uç noktaya ulaşmıştı," dedi. "Bilimle dini kaynaştırmaya

başlıyordu... hiç beklenmedik şekillerde birbirlerini tamamladıklarını gösterecekti. Bu sahaya

Yeni Fizik diyordu." Raftan bir kitap çeken Kohler, Langdon'a uzattı.

Langdon kapağı inceledi. Tann, Mucizeler ve Yeni Fizik, yazar Leonardo Vetra.

Kohler, "Bu saha küçük," dedi. "Ancak bazı eski sorulara yeni cevap. I lar getiriyor, evrenin

kökeni ve hepimizi bağlayan güçlerle ilgili sorula: i Leonardo araştırmasının milyonları daha

ruhani bir hayata yönlendirme I potansiyeline sahip olduğuna inanıyordu. Geçen sene,

hepimizi birleşti- I ren bir enerji kuvvetinin varlığını kanıtladı. Hepimizin fiziksel açıdan bir-

I birine bağlı olduğunu gösterdi... yani sizin vücudunuzdaki moleküllerin I benimkiyle iç içe

olduğunu... hepimizin içinde tek bir kuvvetin hareket I ettiğini."

¦

Langdon altüst olmuştu. Ve Tanrı'nın gücü hepimizi birleştirecek. ¦ "Bay Vetra zerreciklerin

bağlantılı olduğunu gösterecek bir yol mu bul- ¦ muştu?"

P

"Kesin kanıt. Sciennfic American dergisinin son sayısındaki bir makalede Yeni Fiziğin

Tanrı'ya giden, dinden daha emin bir yol olduğu anlatıldı."

Bu açıklama on ikiden vurmuştu. Langdon birden din karşıtı Illumina-ti'yi düşünmeye

başlamıştı. İstemeden de olsa kendini, bir anlığına imkânsız gibi görüneni ihtimaller dahiline

almaya zorladı. Eğer Illuminati gerçekten hâlâ etkinliğini sürdürüyorsa, dini mesajını kitlelere

iletmemesi için onu öldürmüş olabilirler miydi? Langdon düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Saçma! Illuminati tarihte kaldı! Tüm akademisyenler bunu bilir!

Kohler, "Vetra'nm bilim dünyasında pek çok düşmanı vardı," diyerek devam etti. "Saf bilime

inananlar onu küçümsüyorlardı. Burada, CERN'de bile. Dini ilkeleri desteklemek için analitik

fizikten faydalanmanın, bilime ihanet olduğunu düşünüyorlardı." (

"Ama günümüz bilim adamları kiliseye karşı daha az savunmacı de- j ğiller mi?"

i

Kohler bıkkınlıkla homurdandı. "Neden öyle olalım? Kilise artık bilim adamlarını yakmıyor

olabilir, ama saltanatlarını bilime devrettiklerini düşünüyorsanız, ülkenizdeki okulların

yarısında neden evrimin öğretilmesine izin verilmediğini kendinize sorun. ABD'deki

Hıristiyan Koalis-yonu'nun neden bilimsel ilerlemeye karşı dünyadaki en büyük lobiyi

oluşturduğunu kendinize sorun. Bilimle din arasındaki savaş hâlâ sürüyor Bay Langdon.

Savaş meydanlarından toplantı salonlarına taşındı ama hâlâ sürüyor."

Langdon, Kohler'ın haklı olduğunu fark etti. Harvard İlahiyat Fakültesi henüz geçen hafta

Biyoloji Binası'na yürüyüp, lisans programında

tutulan genetik mühendisliğini protesto etmişti. Biyoloji Fakültesi devanı ünlü Ornitolog

Richard Aaronian, ofis penceresinden dev bir bay-ak sarkıtarak müfredatını savunmuştu.

Bayrağa dört küçük ayakla biraz değiştirilen Hıristiyan "balığı" resmi çizilmişti; Aaronian

kuru toprakta evrim geçiren, ciğeriyle soluyan Afrika balığı olduğunu iddia etmişti. Baham

altına "İsa" kelimesi yerine "DARWIN!" yazılmıştı.

Tiz bir sinyal sesi duyulduğunda Langdon başını kaldırıp baktı. Kohler tekerlekli iskemlesinin

elektronik cihazlarına uzandı. Kılıfından çağrı cihazını çıkararak, gelen mesajı okudu.

"Güzel. Leonardo'nun kızı. Bayan Vetra şu anda helikopter pistine iniyor. Onunla orada

buluşacağız. Gelip babasını bu şekilde görmese iyi olur diye düşünüyorum."

Langdon, onunla aynı fikirdeydi. Hiçbir evladın hak etmediği bir şok olurdu.

"Bayan Vetra'dan babasıyla birlikte üstünde çalıştıkları projeyi anlatmasını isteyeceğim...

belki neden öldürüldüğüne ışık tutar."

"Vetra'nın öldürülme nedeninin yaptığı çalışma olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Oldukça mümkün. Leonardo bana çığır açacak bir şey üstünde çalıştığını söylemişti. Tüm

söylediği bu. Proje konusunda ser verip sır vermiyordu. Özel bir laboratuvarı vardı ve rahatsız

edilmek istemediğini belirtmişti. Ben de onun dehasına saygı göstererek memnuniyetle

istediklerini sağlamıştım. Son zamanlarda çalışması yüksek miktarlarda elektrik harcıyordu,

ama onu sorgulamaktan kaçındım." Kohler çalışma odasının kapışma döndü. "Yine de bu

daireden ayrılmadan önce, bilmeniz gereken bir şey daha var."

Langdon duymak istediğinden emin değildi.

"Katili Vetra'dan bir şey çalmış."

"Bir şey mi?"

"Beni izleyin."

Direktör, tekerlekli iskemlesini yeniden pusla kaplı salona yöneltti. Ne beklemesi gerektiğini

bilmeyen Langdon, onu takip etti. Kohler, Vet-ra nın cesedine birkaç santim kala dönüp

durdu. Langdon'a yanma gelmesini işaret etti. Langdon isteksizce yakına geldi, kurbanın

donmuş sidi-Smin kokusu boğazına dolmuştu.

61

Kohler, "Yüzüne bak," dedi.

Yüzüne bakmak mı? Langdon kaşlarını çattı. Bir şeyin çalındığını soy. lediğini sanmıştım.

Langdon tereddütle diz çöktü. Vetra'nın yüzünü görmeye çalıştı ama başı 180 derece geriye

döndürülmüş ve yüzü halıya gömülmüştü.

Sakatlığıyla mücadele eden Kohler uzanarak dikkatle Vetra'nın donmuş başını çevirdi.

Cesedin başı ıstırapla dönerken gürültülü çatırtılar çıkartarak öne çevrildi. Kohler başı bir süre

orada tuttu.

Dehşetle geri sendeleyen Langdon, "Aman Tanrım," diye çığlık attı. Vetra'nın yüzü kan

içindeydi. Tek bir elâ göz cansızca ona bakıyordu. Diğer göz çukuru deşilmiş ve boştu.

"Gözünü mü çalmışlar?"

62

14

Langdon C Binası'ndan açık havaya çıktığında, Vetra'nın dairesinden çıktığına şükrediyordu.

Güneş beynine kazınan boş göz çukuru görüntüsünün dağılmasına yardımcı olmuştu.

Dik bir patikadan yukarı çıkan Kohler, "Bu taraftan lütfen," dedi. Tekerlekli iskemle hiç

zorlanmadan hızlanıyor gibiydi. "Bayan Vetra her an gelebilir."

Langdon yetişmek için acele etti.

Kohler, "Peki?" diye sordu. "İşe Illuminati'nin karıştığından hâlâ şüpheniz var mı?"

Artık Langdon ne düşüneceğini bilemiyordu. Vetra'nın dinle yakın ilişkisi kesinlikle akıl

karıstınaydı ama Langdon o güne dek araştırdığı tüm akademik kanıtlara bir çırpıda sırtını

dönecek değildi. Ayrıca, bir de göz vardı...

Langdon niyetlendiğinden daha zoraki bir sesle, "Ben hâlâ," dedi. "Bu cinayetten

Illuminati'nin mesul olmadığını düşünüyorum. Kayıp göz bunun kanıtı."

"Ne?"

Langdon, "Gelişigüzel zarar vermek." diye açıkladı. "Hiç mi hiç... Illuminati'ye özgü değil.

Mezhep uzmanları, tecrübesiz alt mezheplerin -sıradan terörist eylemlerde bulunan fanatiklergelişigüzel

zararlar verdiği-nı düşünürler, ama Illuminati her zaman için çok daha ihtiyatlı

davranmıştır."

mı

"ihtiyatlı mı? Birinin gözünü ameliyat ederek çıkartmak ihtiyatsız]

"Hiçbir açık mesaj göndermiyor. Yüksek bir gayeye hizmet etmiyor." Kohler'ın tekerlekli

iskemlesi tepenin başında aniden durdu. Döndü. "Bay Langdon inanın bana, kayıp göz

gerçekten yüksek bir gayeye hizmet ediyor... çok daha yüksek bir gayeye."

İki adam birlikte çim kaplı bayırı tırmanırken, batı yönünden helikopter pervanelerinin

uğultusu duyulmaya başlamıştı. Açık vadinin karşısından bulundukları tarafa doğru gelen

helikopter belirdi. Aniden alçaldı ve çimlere çizilmiş helikopter pistinin üzerinde havada

durdu.

Langdon baktı, zihni pervaneler gibi daireler çiziyordu. Bütün gece uyuşa acaba akıl

bulanıklığı gider mi, diye düşünüyordu. Nedense bandan şüphe duydu.

Tekerlekler yere değince pilot dışarı atladı ve eşyaları boşaltmaya başladı. Çok fazla şey

vardı: spor malzemeleri taşıyan çantalar, su geçirmez muşamba torbalar, dalış tüpleri ve ileri

teknoloji dalış teçhizatı gibi görünen malzeme kutuları.

Langdon'ın aklı karışmıştı. Motorun gürültüsünü bastırmak için bağırarak Kohler'a, "Bunlar

Bayan Vetra'nın eşyaları mı?" diye sordu.

Kohler başım sallayarak seslendi. "Balear Adaları çevresindeki denizlerde biyolojik araştırma

yapıyordu."

"Onun fizikçi olduğunu söylediğinizi sanmıştım!"

"Öyle. Bio Bağlantı Fizikçisi. Yaşam sistemlerinin birbiriyle bağlantısı üzerinde çalışıyor.

Onun çalışmaları zerrecik fiziğinde babasınınkiler-le yakından ilintili. Kısa süre önce, bir grup

tonbalığını incelemek için kullandığı eşzamanlı atomik kameralarla Einstein'ın temel

teorilerinden birini çürüttü."

Langdon espri yapıp yapmadığını anlayabilmek için evsahibinin yüzünü inceledi. Einstein ve

tonbalıklan mı? X-33 roket uçağının kendisini yanlışlıkla başka bir gezegene indirmiş

olabileceğini düşünüyordu.

Kısa süre sonra Vittoria Vetra kapıda belirdi. Robert Langdon, sürprizlerle dolu bir gün

olacağını fark ediyordu. Helikopterden haki renkteki şortu ve kolsuz beyaz üstüyle inerken,

hiç de beklediği gibi okumaya düşkün bir fizikçiye benzemiyordu. Kıvrak ve zarifti. Kestane

rengi teni,

ızun boyu, helikopter pervanesinin yarattığı rüzgârla uçuşan uzun siyah açları vardı. Yüzünün

tam bir İtalyan olduğu şüphe götürmezdi... fevkalade güzel değildi ama yirmi metre öteden

bile şehvet uyandıran dolgun, valin hatlara sahipti. Hava akımları vücudunu dalgalandırırken,

giysileri üstüne yapışıp ince bedenini ve küçük göğüslerini ortaya çıkardı.

Langdon'ın büyülendiğini sezinlemiş gibi görünen Kohler, "Bayan Vetra çok güçlü bir

kişiliğe sahiptir," dedi. "Aylar boyunca tehlikeli ekolojik sistemler üzerinde çalışır. Sıkı bir

vejetaryen ve CERN'in Hatha yoga gurusudur."

Hatha yoga mı? Langdon düşüncelere daldı. Eski Budist meditatif esneme sanatı, Katolik bir

rahibin fizikçi kızı için tuhaf bir uzmanlık alanıydı.

Langdon, Vittoria'nın yaklaşmasını seyretti. Ağladığı belliydi, derin siyah gözleri Langdon'ın

tanımlayamadığı duygularla doluydu. Yine de onlara doğru ateşli ve kendinden emin bir

şekilde ilerliyordu. Bronzlaş-mış bacakları güçlüydü, güneşin altında geçirdiği uzun saatlerin

verdiği sağlıklı Akdeniz ışıltısını saçıyordu.

O yaklaşırken Kohler, "Vittoria," dedi. "En derin taziyelerimi sunarım. Bilim için korkunç bir

kayıp oldu... burada CERN'deki herkes için."

Vittoria minnetle başını salladı. Konuştuğunda, yumuşak sesi duyuldu, boğazdan gelen

aksanlı bir İngilizce konuşuyordu. "Kimin mesul olduğunu öğrendiniz mi?"

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz."

Langdon'a dönerek, ince elini uzattı. "İsmim Vittoria Vetra. Sanırım siz Interpol'den

geliyorsunuz?"

Onun elini sıkan Langdon o anda buğulu bakışlarının büyüsüne kapılmıştı. "Robert Langdon."

Başka ne söyleyeceğini bilemedi.

Kohler, "Bay Langdon yetkililerden biri değil," diye açıkladı. "Amerika Birleşik

Devletleri'nden gelen bir uzman. Durumdan kimin sorumlu olduğunu bulmakta bize yardımcı

olmak için burada."

Vittoria şüpheyle bakıyordu. "Peki ya polis?"

Kohler soluğunu salıverdi ama bir şey söylemedi.

Vittoria, "Cesedi nerede?" diye sordu.

"Bakılıyor."

64

65

F:5

J|

;İ"

Beyaz yalan Langdon'ı şaşırtmıştı.

Vittoria, "Onu görmek istiyorum," dedi.

Kohler, "Vittoria," diye vazgeçirmeye çalıştı. "Baban acımasızca öldürüldü. Onu eskisi gibi

hatırlaman daha iyi."

Vittoria konuşmaya başladığında sözleri kesildi.

Uzaktan birileri, "Hey Vittoria!" diye seslendi. "Eve hoş geldin!"

Döndü. Helikopter pistinin yanından geçen bir grup bilim adamı neşeyle el sallıyordu.

Biri, "Einstein'ın teorilerinden başka çürüttüğün oldu mu?" diye bağırdı.

Bir başkası ekledi. "Baban seninle gurur duyuyordur!"

Vittoria adamlar geçerken zoraki onlara el salladı. Sonra Kohler'a döndü. Artık yüzünden

aklının karıştığı okunuyordu. "Henüz hiç kimse bilmiyor mu?"

"Ağız sıkılığının birinci derecede önemli olduğuna karar verdim."

"Çalışanlara babamın öldürüldüğünü söylemediniz mi?" Şimdi şaşkın ses tonu öfkeyle

karışmıştı.

Kohler'ın sesi bir anda sertleşti. "Belki de unutuyorsunuz Bayan Vetra, babanızın ölümünü

rapor ettiğim anda CERN'de bir soruşturma yapılacak. Buna, laboratuvarının köşe bucak

incelenmesi de dahil. Daima babanızın gizliliğine saygı göstermeye çalışmışımdır. Son

projeniz hakkında babanız bana iki şey söylemişti. Birincisi, gelecek on yıl içinde CERN'e

milyonlarca dolarlık lisans anlaşmaları sağlayabileceği. Ve ikincisi, hâlâ bazı tehlikeler içeren

teknolojiyi henüz halka açıklamaya hazır olmadığını, söylemişti. Bu iki gerçeği göz önünde

bulundurarak, yabancıların laboratuvarma dalıp çalışmalarını çalmasını ya da bu işlem

sırasında kendilerini öldürüp CERN'i mesuliyet altında bırakmalarını istemedim. Kendimi

yeterince ifade edebildim mi acaba?"

Vittoria hiçbir şey söylemeden baktı. Langdon, onun, Kohler'ın mantığına karşı zoraki bir

saygı ve kabulleniş gösterdiğini sezdi.

Kohler, "Yetkililere herhangi bir şey rapor etmeden önce," dedi. "İkinizin ne üzerinde

çalıştığınızı bilmem gerek. Bizi laboratuvarmıza götürmenizi istiyorum."

ıiim

Vittoria, "Laboratuvarm konuyla ilgisi olamaz," dedi. "Babamla be-1 yaptığımı bilen kimse

yoktu. Deneyin, babamın cinayetiyle herne

. nej bir ilgisi olamaz."

Kohler rahatsız edici şekilde soluğunu salıverdi. "Kanıtlar başka şey

söylüyor-'

"Kanıt mı? Ne kanıtı?"

Langdon da aynı şeyi merak ediyordu.

Kohler tekrar ağzını sildi. "Bana güvenmen gerek."

Vittoria'nın öfke saçan gözlerinden, hiç de güvenmediği belli oluyordu.

15

Langdon garip ziyaretinin başladığı ana girişe doğru ilerleyen Vitto-ria ile Kohler'm peşinden

sessizce gitti. Vittoria'nın bacakları Olimpiyat dalıcıları gibi hızlı ve güçlü adımlar atıyordu.

Langdon bu potansiyelin yoganın sağladığı esneklik ve kontrolden geldiğine emindi.

Langdon, onun sanki kederini bastırmak istercesine yavaş ve ölçülü nefes aldığını

duyabiliyordu.

Ona bir şey söylemek, sempatisini göstermek istedi. Bir zamanlar o da beklenmedik bir anda

ebeveynlerinden birini kaybederek, o ani boşluğu hissetmişti. Cenaze töreninin yağmurlu ve

karanlık olduğunu hatırlıyordu. On ikinci doğum gününden iki gün sonra. Ev, işyerinden

gelen gri takım elbiseli adamlarla dolmuştu. Onunla tokalaşırken elini kuvvetle sıkmışlardı.

Hepsi de kardiyak ve stres gibi kelimeler kullanmışlardı. Annesi yaşlı gözlerle, sadece eşinin

elini tutarak borsayı takip edebildiği konusunda espri yapmıştı... onun kalp atışlarını seansı

takip etmekte kullanıyordu.

Bir zamanlar babası hayattayken, Langdon, annesinin babasına "durup gülleri koklaması" için

yalvardığını duymuştu. Langdon o yıl Noel hediyesi olarak babasına ufak bir cam gül almıştı.

Langdon'ın hayatında gördüğü en güzel şeydi... güneş vurduğunda duvara renklerden oluşan

bir gökkuşağı çiziyordu. Babası hediyeyi açınca, "Bu harika," demiş ve Robert'ı alnından

öpmüştü. "Haydi, bunun için güvenli bir yer bulalım." Ar-

¦Ju^a »abası gülü, salonun en karanhk köşesindeki tozlu bir rafa dikkat-verleştirmişti. Birkaç

gün sonra Langdon tabureye çıkıp gürü almış ve dükkân* geri götürmüştü. Babası gülün

gittiğini hiç fark etmemişti.

Asansörün çıkardığı ses Langdon'ı gerçek zamana döndürdü. Vitto-ria üe Kohler önden

asansöre biniyordu. Langdon açık kapıların önünde

tereddüt etti.

Kohler kaygıdan çok endişeli bir sesle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Kendini kapalı

asansöre binmeye zorlayan Langdon, "Hayır, hiçbir şey," dedi. Sadece kesinlikle gerekli

olduğu zamanlarda asansöre binerdi. Açık merdivenleri tercih ederdi.

Kohler, "Dr. Vetra'nın laboratuvarı yeraltında," dedi. Langdon eşikten atlarken, harika, diye

düşündü. Asansör boşluğundan yukan soğuk bir esinti geldiğim hissetti. Kapılar kapanınca

taşıt yukarı çıkmaya başladı.

Kohler, analitik bir makineymiş gibi, boş gözlerle, "Altı kat," dedi.

Langdon aşağıdaki asansör boşluğunun karanlığını gözlerinde canlandırdı. Değişen sayılara

bakarak düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Ne gariptir ki, asansör sadece iki durak

gösteriyordu. zemİn kat ve lhc.

Gerginliğini belli etmemeye çalışan Langdon, "LHC ne demek oluyor?" diye sordu.

"Geniş Hadron Çarpıştırıcısı," dedi Kohler. "Zerrecik hızlandırıcısı."

Zerrecik hızlandırıcısı mı? Langdon'ın bu terime az da olsa kulak aşinalığı vardı. Kelimeyi ilk

kez Cambridge'deki Dunster House'da bazı meslektaşlarıyla yemekteyken duymuştu. Onların

fizikçi bir arkadaşı olan Bob Brownell akşam yemeğine hışımla gelmişti.

Brovvnell, "Hergeleler iptal etti," diye küfretmişti.

Hepsi birden, "Neyi iptal ettiler?" diye sormuştu.

"SSC'yi!"

"Neyi?"

"Süperiletken Süper Çarpıştıranı!"

Birisi omzunu silkinişti. "Harvard'm bunlardan yaptığını bilmiyordum."

"Harvard değil!" diye bağırmıştı. "ABD! Dünyanın en güçlü zerrecik hızlandırıcısı olacaktı!

Yüzyılın en önemli bilimsel projelerinden biri olacaktı! Bu işe iki milyar dolar yatırıldı ve

şimdi senato projeyi sepete kaldı-rıyor! Kahrolası İncil müptelası lobiciler!"

Brownell sonunda sakinleştiğinde, zerrecik hızlandırıcısının, atom-dan küçük zerreciklerin

hızlandırıldığı çember şeklinde geniş bir tüp olduğunu anlattı. Tüpün içindeki mıknatıslar,

zerrecikleri muazzam hızlara ulaşıncaya kadar döndürüp "itmek" için hızla açılıp

kapanıyordu. Tam hıza erişen zerrecikler tüpün içinde saniyede 300.000 kilometre hıza

ulaşıyordu.

Profesörlerden biri, "Ama bu ışık hızı," diye heyecanla bağırmıştı.

Brownell, "Kahrolası öyle 'şte," demişti. Ve sonra devam etmişti. Bilim adamlarının tüpün

içinde zıt yönlerde iki zerreciği hızlandırıp çarpıştırarak, zerrecikleri yapıcı parçalarına

ayrıştırabildiklerini ve doğanın en temel öğelerini görebildiklerini anlatmıştı. Brovvnell,

"Zerrecik hızlandırıcıları bilimin geleceği açısından çok önemli. Zerrecikleri çarpıştırmak,

evrenin yapı taşlarını anlamakta anahtar rol oynuyor," demişti.

Sürekli Harvard'da yaşayan ve sessiz bir adam olan şair Charles Pratt etkilenmişe

benzemiyordu. "Bana öyle geliyor ki," demişti. "Bu, bilime daha çok Neanderthal bir

yaklaşım gibi... iç çalışmalarını görmek için saatleri birbirine vurmaya benziyor."

»

Brownell çatalını atıp fırtına gibi odadan dışarı çıkmıştı. i'

Asansör aşağı inerken, demek CERN'in bir zerrecik hızlandırıcısı var, diye düşündü.

Zerrecikleri çarpıştırmak için dairesel bir tüp. Onu neden yerin altına gömdüklerini merak etti.

Asansör durduğunda Langdon ayaklarının yere bastığını hissederek rahatladı. Ama kapılar

açıldığında rahatlaması buhar oldu. Robert Langdon bir kez daha kendini yabancı bir dünyada

bulmuştu.

Geçit hem sağ, hem de sol taraftan iki sonsuzluğa uzanıyordu. Tır kamyonunun geçebileceği

genişlikte, pürüzsüz beton bir tüneldi. Bulundukları yer parlak ışıkla aydınlatılmış olmasına

rağmen, koridor sonlara doğru zifiri karanlığa gömülüyordu. Karanlığın içinden esen nemli

hava huzursuzluk vererek, artık yerin altında olduklarını hatırlatıyordu. Lang-

, n tünelin üstündeki toprağın ve taşın ağırlığını hissedebiliyordu. Bir an •cjn dokuz yaşına

geri döndü... karanlık onu seneler öncesine taşımıştı... 0nıı hareketsiz bırakan beş saatlik kör

karanlığa geri dönmüştü. Yumruklarını sıkarak düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Vittoria asansörden çıkıp tek başına tereddüt etmeden karanlığa doğru ilerlerken sessizliğini

bozmadı. O yürüdükçe yukarıdaki floresanlar yolunu aydınlatmak için titreşiyordu. Langdon

tünelin canlı olduğu hissine kapılarak sıkıntı duydu... sanki tünel Vittoria'nın her hareketini

önceden tahmin ediyordu. Langdon ile Kohler arada mesafe bırakarak onu takip ettiler.

Arkalarındaki ışıklar kendiliğinden söndü.

Langdon usulca, "Şu zerrecik hızlandırıcısı," dedi. "Bu tünelde bir yerlerde mi?"

"İşte orada." Kohler sol tarafta, tünelin iç duvarından geçen cilalı, krom bir tüpü işaret etti.

Langdon aklı karışmış bir halde tüpe göz attı. "Hızlandırıcı bu mu?" Aygıt hiç de hayal ettiği

gibi değildi. Yaklaşık bir metre çapmdaydı ve karanlıkta kaybolana kadar tünel boyunca yatay

olarak dümdüz uzanıyordu. Langdon, daha çok ileri teknoloji bir kanalizasyona benziyor, diye

düşündü. "Ben zerrecik hızlandırıcılarının dairesel olduğunu sanıyordum."

Kohler, "Bu hızlandırıcı zaten bir daire," dedi. "Düz görünüyor ama bu görsel bir yanılgı.

Tünelin çevresi o kadar geniş ki, eğriliği fark edilemiyor... aynı dünya gibi."

Langdon şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu. Bu bir daire mi? "Ama... e zaman devasa bir şey

olmalı!"

"LHC dünyadaki en büyük makinedir."

Langdon'm jetonu geç düşmüştü. Onu CERN'e getiren kişinin yeraltına gömülü dev bir

makineden bahsettiğini hatırladı. Ama...

"Çapı sekiz kilometrenin üstünde... ve uzunluğu yirmi yedi kilometre."

Langdon'ın başı aniden döndü. "Yirmi yedi kilometre mi?" Direk-0r e uzun süre baktıktan

sonra dönüp önündeki karanlık tünele baktı. u tunel yirmi yedi kilometre uzunluğunda mı?

Bu... bu on altı inilden fazla eder!"

71

1

Kohler başını salladı. "Mükemmel bir çember şeklinde. Fransa'] kadar uzanıp sonra tekrar bu

noktaya geri dönüyor. Tam hıza ulaşan zet. recikler çarpışmadan önce tüpün içinde saniyede

on bin defadan faz]a dönüyorlar."

Hayret verici tünele bakarken Langdon'ın bacakları tutmuyordu "Siz şimdi bana CERN'in,

minicik zerrecikleri çarpıştırmak için milyon-larca ton toprak mı kazdığını söylüyorsunuz?"

Kohler omuzlarını silkti. "Bazen gerçeği bulmak için dağlan yerinden oynatmak gerekir."

72

16

CERN'den yüzlerce kilometre ötede el telsizinden cızırtılı bir ses geliyordu. "Tamam,

koridordayım."

Video ekranlarına bakan teknisyen vericinin üstündeki düğmeye bastı. "86 numaralı kamerayı

arıyorsun. En sonlarda olmalı."

Telsizde uzun bir sessizlik oldu. Cevap bekleyen teknisyen hafiften terlemeye başlamıştı.

Sonunda telsizi cızırdadı.

Karşıdaki ses, "Kamera burada değil," dedi. "Yine de yerleştirildiği yeri görebiliyorum. Birisi

çıkartmış olmalı."

Teknisyen soluğunu koyuverdi. 'Teşekkürler. Bir saniye bekle, olur mu?"

İçini çekerek, dikkatini önünde duran video ekranlarına çevirdi. Tesisin büyük kısmı halka

açıktı ve kameraların daha önce de kaybolduğu olmuştu, genellikle hatıra eşyası arayan muzip

ziyaretçiler tarafından çalınıyorlardı. Ama kamera tesis dışına çıkar çıkmaz sinyal kaybolur,

ekran kararırdı. Zihni karmakarışık olan teknisyen başını kaldırıp ekrana baktı. 86 numaralı

kameradan hâlâ net bir görüntü gelmekteydi.

Eğer kamera çalındıysa, neden hâlâ sinyal alıyoruz, diye düşündü. Elitte, bunun tek bir

açıklaması olduğunu biliyordu. Kamera hâlâ tesisin •Cindeydi ve birisi yerini değiştirmişti.

Ama kim? Ve neden?

Uzun süre monitörü inceledi. En sonunda telsizini eline aldı. "O merdivenlikte bir dolap var

mı? Yüklük ya da karanlık oda var mı?"

Cevap veren ses şaşırmış gibiydi. "Hayır. Neden?"

Teknisyen kaşlarını çattı. "Boş ver. Yardımın için teşekkürler." Teis; zini kapatıp dudaklarını

büktü.

Video kamerasının küçüklüğünü ve kablosuz olduğunu dikkate alan teknisyen, 86 numaralı

kameranın yüksek korumalı tesisin herhangi bjr yerinden sinyal gönderebileceğini biliyordu.

Sekiz yüz metre yarıçapın^ bir alana yayılmış otuz iki ayrı binadan oluşan kalabalık bir tesisti.

Tel; ipucu, kameranın karanlık bir yere yerleştirildiğiydi. Ama elbette bunu-, pek faydası

dokunmuyordu. Tesiste sonsuz sayıda karanlık alan vardı: ba kim ve temizlik gereçlerinin

durduğu dolaplar, ısıtma kanalları, bahçeler deki kulübeler, yatak odalarındaki gardıroplar,

hatta yeraltındaki tünel labirenti. 86 numaralı kamerayı bulmak haftalar sürebilirdi. Ama bu

sorunlarımın en önemsizi, diye düşündü. Kameranın yerinin değiştirilmesinin yarattığı

ikileme karşın, çok daha rahatsız edici bir sorun vardı. Teknisyen, kayıp kameranın

gönderdiği görüntüye baktı. Kıpırtısız bir nesneydi. Teknisyenin hayatında daha önce hiç

görmediği modern görünüşlü bir cihazdı. Altındaki yanıp sönen elektronik göstergeyi

inceledi.

Teknisyen kendisini tehlikeli durumlara hazırlayacak sıkı bir eğitimden geçtiği halde nabzının

yükseldiğini hissedebiliyordu. Kendi kendine panik yapmamasını söyledi. Bir açıklaması

olmalıydı. Nesne, tehlikeli olamayacak kadar küçük görünüyordu. Ama yine de tesisin içinde

bulunması can sıkıcıydı. Aslında gerçekten de, çok can sıkıcıydı. Büyük gün bugün, diye

düşündü.

İşvereni için güvenlik birinci derecede önemliydi ama geçen on iki yıldan farklı olarak bugün,

güvenliğin önemi en üst seviyedeydi. Uzun süre nesneye bakan teknisyen, yaklaşan fırtınanın

sesini duyar gibi oldu. Sonra, terler içinde amirini aradı.

If

74

17

Babasıyla ilk tanıştığı günü hatırladığını söyleyen fazla çocuk yoktur. Ama Vittoria Vetra

bunu hatırlayabiliyordu. Sekiz yaşındaydı ve hep yaşadığı yerde, Floransa yakınlarındaki bir

Katolik yetimhanesi olan, hiç tanımadığı ailelerce terk edilmiş Orfanotrofio di Siena'daydı.^

O gün yağmur yağıyordu. Rahibeler onu iki kez akşam yemeğine çağırmışlar, ama o her

zamanki gibi duymuyormuş gibi yapmıştı. Dışarıdaki avluda durup yağmur damlalarını

seyretmişti... bedenine düşmelerini hissetmişti... nereye düşeceklerini tahmin etmeye

çalışmıştı. Onu tekrar çağıran rahibeler, kafasının dikine giden çocuklar zatürreeye

yakalanırsa doğayı merak etmeye hali kalmaz diyerek korkutmuşlardı.

Sizi duyamıyorum, diye düşünmüştü Vittoria.

Genç rahip, onu almaya geldiğinde iliklerine kadar ıslanmıştı. Onu tanımıyordu. Rahip orada

yeniydi. Vittoria, onun kendisini yakalayıp içeri sürükleyeceğini tahmin ediyordu. Ama rahip

bunu yapmadı. Bunun yerine Vittoria'yı şaşırtmış, cüppesini yerdeki su birikintisine

daldırarak yanma uzanmıştı.

Genç adam, "Senin çok fazla soru sorduğunu söylüyorlar," demişti.

Vittoria kaşlarını çatıp bakmıştı. "Soru sormak kötü müdür?"

Gülmüştü. "Sanırım haklılarmış."

"Sen burada ne yapıyorsun?"

Siena Yetimhanesi.

"Senin yaptığının aynını... yağmur damlalarının neden •dûştüğQn • merak ediyorum."

"Ben neden düştüklerini merak etmiyorum! Zaten bıüyofuıhl" Rahip, ona hayretle bakmıştı.

"Bitiyor saasanT "Rahibe Francisca yağmur damlalarının, günahlarımızı temizlemek için

düşen melek gözyaşları olduğunu söylüyor,"

Büyülenmiş gibi, "Vaay," demişti. "Demek açıklaması buymuş." Kız hararetle, "Hayır değil,"

diye atılmıştı. "Yağmur damlaları düşü-yor, çünkü her şey düşer! Her şey düşer! Sadece

yağmur değil!"

Kafası karışan rahip başını kaşımıştı. "Biliyor musun genç hanım, haklısın. Her şey gerçekten

düşer. Sebebi yerçekimi olmalı." "Ne olmalı?"

Ona şaşırarak bakmıştı. "Yerçekimini duymadın mı?" }¦

"Hayır." - f

Rahip üzgün bir edayla omuzlarını silkmişti. "Çok kötü. Yerçekimi pek çok soruyu cevaplar."

Vittoria ayağa kalkmıştı. "Yerçekimi nedir?" diye sormuştu. "Anlat-sana!"

Rahip gözünü kırpmıştı. "Sana bunu yemek yerken anlatsam olur mu?"

Genç rahibin adı Leonardo Vetra idi Üniversitedeyken ödül kazanmış bir fizik öğrencisi

olmasına karşın, başka bir çağrıya kulak vererek İlahiyat Fakültesi'ne girmişti. Leonardo ile

Vittoria, rahibelerle kuralla nn yalnız dünyasında çok iyi iki dost olmuşlardı. Vittoria,

Leonardoyu güldürüyor, o da Vittoriayı kanatlan altına alarak gökkuşağı ile nehirler gibi

güzel şeylerin pek çok açıklamaları olduğunu öğretiyordu. Ona hem Tanrı, hem de bilim

penceresinden ışığı, gezegenleri, yıldızları ve tüm doğayı anlatıyordu. Vittoria'nın doğuştan

gelen zekâsı ve merakı onu mükemmel bir öğrenci kılıyordu. Leonardo, onu kendi kızı gibi

korumuştu.

Vittoria da mutluydu. Hiçbir zaman bir babaya sahip olmanın mut luluğunu yaşamamıştı.

Diğer yetişkinler onun sorduğu soruları başından savarken, Leonardo, ona kitaplar göstererek

saatler harcıyordu. Hatta Vittoria'ya onun fikirlerini bile sormuştu. Vittoria, Leonardo'nun

sonsuza kadar kendisiyle birlikte kalması için dua etmişti. Sonra bir gün, en kö-

' ^, MekkİerveŞeytanî&i' ^ '•-

' '. -; • ** i-V .; t' ' '; - -. ".*.'''' .

tû4câbu»8gerçek olmuştu Rahip Leonardo, ona yetimhaneden ayrılacajj&

flardo, "İsviçre'ye taşınıyorum," demişti. "Cenevre Üniversite-si'nde,i^c Okumak için burs

kazandım."

Vittoria, "Fizik mi?" diye çığlık atmıştı. "Ben Tanrı'yı sevdiğini sanıyordum!"

"Seviyorum, hem de çok. Bu yüzden onun ilahi düzeni üstünde çalışmak istiyorum. Fizik

kuralları, Tanrı'nın şaheserini boyamak için yeryüzüne yaydığı tuvaldir."

Vittoria yıkılmıştı. Ama Rahip Leonardo'nun başka haberleri de vardı. Vittoria'ya üsleriyle

konuştuğunu Ve Rahip Leonardo'ya onu evlat 'nmesında sakınca olmadığım söylemişlerdi.

Leonardo, "Seni evlat edinmemi ister misin?" diye sormuştu.

Vittoria, "Evlat edinmek ne demek?" demişti.

Rahip Leonardo, ona açıklamıştı.

Vittoria mutluluk gözyaşlarıyla ona beş dakika boyunca sarılmıştı. "Ah evet! Evet!"

Leonardo, ona bir süreliğine gitmesi gerektiğini, bu süre içinde İsviçre'deki yeni evlerini

yerleştireceğini söylemiş-ama altı ay içinde onu -; yanma alacağına söz vermişti. Vittoria'nın

hayatı boyunca yaşadığı en uzun beklemeydi ama Leonardo sözünü tutmuştu. Dokuzuncu

doğum gününden beş gün önce Vittoria Cenevre'ye taşınmıştı. Gündüzleri Cenevre

Uluslararası Okula devam ediyor, akşamlan ise babasından öğreniyordu.

Üç yıl sonra CERN Leonardo'yu işe aldı. Vittoria ile Leonardo, Vittoria'nın asla hayal

edemeyeceği harikalar dünyasma taşınmışlardı.

Vittoria LHC tünelinde ilerlerken, vücudunun uyuştuğunu hissediyordu. LHC'de kendi suskun

yansımasını gördü ve babasının yokluğunu fark etti. Normalde çevresindeki dünyayla

uyumlu, soğukkanlı bir yapısı vardı. Ama şimdi, çok ani bir şekilde, hiçbir şey anlam ifade

etmiyordu. Son üç saatin nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Kohler aradığında Balear Adaları'nda saat sabahın 10.00'uydu. Baban öldürüldü. Hemen eve

dön. Dalış teknesinin güvertesindeki bunaltıcı

sıcağa rağmen, kelimeler onu kemiklerine kadar dondurmuştu. Koliler, duygusuz ses tonu da

haber kadar yaralayıcıydı.

Artık evine dönmüştü. Ama evde ne vardı ki? On iki yaşından be tüm dünyası olan CERN,

şimdi birden ona yabancı gelmeye başlamıştı Babası, tüm bunları büyülü kılan kişi gitmişti.

Derin bir nefes al, dedi kendine ama zihnini sakinleştiremiyordu. Sorular kafasında gittikçe

daha hızlı dönüyordu. Babasını kim öldürmüştü? Ve neden? Şu Amerikalı "uzman" kimdi?

Kohler neden laboratuvarı görmekte ısrar ediyordu?

Kohler, babasının cinayetinin son projeyle ilgili olduğuna dair kanıtlar bulunduğunu

söylemişti. Ne kanıtı? Ne üstünde çalıştığımızı kimse bilmiyordu/Birisi öğrenmiş oba bile,

onu neden öldürsünler?

Vittoria LHC tünelinde babasının laboratuvarına doğru giderken, babasının en büyük

başarısını onsuz açıklayacağının farkına vardı. O anı çok daha farklı hayal etmişti. Babasının

CERN'in en büyük bilim adamlarını laboratuvarına çağıracağını, onlara buluşunu

göstereceğini ve huşu içindeki yüzlerini seyredeceğini hayal etmişti. Ardından babalık

gururuyla, projesini gerçeğe dönüştürmekte Vittoria'nm fikirlerinden birinin kendisine

yardımcı olduğunu açıklayacaktı... büyük buluşunda kızı onun ayrılmaz bir parçası olmuştu.

Vittoria boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu anı babamla paylaşmalıydık. Ama yalnızdı. İş

arkadaşları yoktu. Mutlu yüzler yoktu. Yalnızca Amerikalı bir yabancı ve Maximilian Kohler.

Maximilian Kohler. DerKönig... Kral.

Vittoria çocukken bile bu adamdan hoşlanmazdı. Onun büyük zekâsına saygı duysa da,

babasının sıcaklığına karşı antitez oluşturan soğuk tavırları her zaman insanlıktan uzak

gelmişti. Kohler kusursuz mantığı yüzünden bilim yolundaydı... babası ise ruhani merak. Yine

de iki adam arasında daima hiç dillenmeyen bir saygı var gibiydi. Birisi bir zamanlar

Vittoria'ya, dâhi dehayı koşulsuz şartsız kabul eder, demişti. Dâhi, diye düşündü. Babam...

Babacığım. Öldü. Leonardo Vetra'nın laboratuvar girişi, tamamıyla beyaz karolarla

kaplanmış, uzun, steril bir koridordu. Langdon kendini bir çeşit tımarhaneye giriyormuş gibi

hissetti. Koridora çerçeve içinde bir düzine si-yah-beyaz resim asılmıştı. Langdon'in mesleği

simgelerle ilgili olduğu

halde, bunlar ona kesinlikle yabancıydı. Gelişigüzel çizgilerle spirallerin karmaşık

negatiflerine benziyorlardı. Modern sanat mı, diye düşündü. Amfetamin almış Jackson

Pollock çalışmaları mı?

Langdon'ın merakını fark eden Vittoria, "Dağınık şemalar," dedi. Karmaşa içinde neredeyse

görünmeyen belli belirsiz bir şekli işaret ederek, "Zerrecik çarpışmalarının bilgisayar

görüntüleri. Bu Z-zerreciği," dedi. "Babam bunu beş yıl önce keşfetti. Saf enerji, hiç kütlesi

yok. Doğadaki en küçük yapıtaşı olabilir. Madde, sıkıştırılmış enerjiden başka bir şey

değildir."

Madde enerji midir? Langdon başını yana yatırdı. Kulağa daha çok Zen gibi geliyor.

Fotoğraftaki minik çizgiye baktı ve hafta sonunu Geniş Hadron Çarpıştırıcısı'nda Z-ze-

Tetiklerine bakarak geçirdiğini söylediğinde Harvard Fizik Fakültesi'ndeki dostlarının ne

diyeceğini merak etti.

Laboratuvarm görkemli çelik kapısına yaklaştıklarında Kohler, "Vittoria," dedi. "Sabah

babanı aramak için buraya geldiğimi söylemeyi unuttum."

Vittoria hafifçe kızardı. "Öyle mi yaptınız?"

"Evet. Ve CERN'in standart klavye güvenlik kilidini başka bir şeyle ğiştirdiğini görünce ne

kadar şaşırdığımı tahmin et." Kohler kapının nma yerleştirilmiş karmaşık bir elektronik cihazı

gösterdi.

Vittoria, "Özür dilerim," dedi. "Gizlilik konusunda nasıl olduğunu bi-irsiniz. İkimizden başka

kimsenin girmesini istemedi."

Kohler, "Peki. Kapıyı açın," dedi.

Vittoria uzun süre orada durdu. Sonra derin bir nefes alarak, duvarİdaki

mekanizmanın yanına yürüdü. Langdon daha sonra olacaklara kesinlikle hazırlıklı

değildi. Vittoria cihazın üstüne çıkarak, sağ gözünü dikkatlice teleskoba benzeyen lens

çıkıntısına yerleştirdi. Ardından bir düğmeye bastı. Makinenin içinden bir şey çıtırdadı. Bir

ışık demeti ileri geri giderek, göz yuvarlağını fotokopi makinesi gibi taradı.

Vittoria, "Retina taraması yapıyor," dedi. "Hatasız güvenlik. Sadece !Ki retina örneğini kabul

ediyor. Benimkini ve babamınkini."

Robert Langdon aklına gelenlerin etkisiyle dehşete kapılmış bir halde duruyordu. Leonardo

Vetra'nın görüntüsü tüm ayrıntılarıyla yeniden

gözlerinde canlandı; kanlı yüzü, kendisine bakan tek elâ gözü ve boş gö, çukuru. Apaçık

gerçeği görmezden gelmeye çalışmıştı ama sonra gördü, beyaz karoların üstünde tarayıcının

altında duruyordu... kırmızı soluk damlalar. Kuru kan.

Neyse ki Vittoria farkına varmamıştı.

Çelik kapı kayarak yana açılınca Vittoria içeri girdi.

Kohler, Langdon'a son derece katı bir bakış fırlattı. Mesajı açıktı: Sana söylediğim gibi...

kayıp göz çok daha büyük bir amaca hizmet ediyor.

18

Kadının elleri bağlıydı, bilekleri artık morarmış ve sürtünmeden kabarmıştı. Kahverengi tenli

Haşhaşın, çıplak ödülüne hayranlık duyarak bitkin bir halde yanma uzandı. Kadının, ona daha

fazla hizmet etmekten kurtulmak için mahsustan uyuyormuş gibi yaptığından şüpheleniyordu.

Umurunda değildi. Doymuş olarak yatakta doğruldu. Onun ülkesinde kadınlar maldı. Zayıftı.

Zevk araçlarıydı. Çiftlik hayvanı muamelesi görecek taşınır mallardı. Ve hadlerini bilirlerdi.

Ama burada, Avrupa'da kadınlar onu hem şaşırtan, hem de heyecanlandıran bir güce ve

bağımsızlığa sahiptiler. Onları fiziksel itaate zorlamak, her zaman hoşuna giden bir haz

oluyordu.

Şimdi ise, belindeki rahatlamaya karşın Haşhaşin içinde başka bir açlığın büyüdüğünü

hissediyordu. Bir gece önce öldürmüştü, öldürmüş ve parçalamıştı ve öldürmek onun için

eroin gibiydi... her karşılaşma, daha fazlası için arzusu artana dek geçici bir memnuniyet

veriyordu. Neşesi sönmüştü. Yeniden özlem duyuyordu.

Yanında uyuyan kadını inceledi. Avucunu boynunda gezdirirken, bir an içinde hayatını sona

erdirebileceği düşüncesiyle doldu. Ne fark ederdi ki? O zaten aşağılık bir insandı, sadece bir

zevk ve hizmet aracıydı. Güçlü Parmakları kadının boğazını kavradığında, hassas kalp

atışlarının tadına vardı. Ardından arzusunu bastırarak elini geri çekti. Yapılacak işler var-dl-

Kendi arzularından daha yüce bir davaya hizmet edecekti.

81 F;Ğ

Yataktan çıktığında, yapacağı işin onurunu yaşadı. Şu Janus denen adamın ve başkanlık ettiği

eski kardeşliğin ne kadar nüfuzlu olduğunu hâlâ kavrayamıyordu. Her nedense onu

seçmişlerdi. Bir şekilde onun nefretini... ve yeteneklerini öğrenmişlerdi. Bunu nasıl

yaptıklarını asla öğrenemeyecekti. Kolları her yere uzanıyor.

Şimdi ise en büyük şerefi ona vermişlerdi. Onların eli ve sesi olacaktı. Onların suikastçısı ve

mesajcısı. Kendi insanlarının Melek elhak dedikleri... Hak Meleği olacaktı.

82

19

Vetra'nın laboratuvan son derece fütüristti.

Her tarafına bilgisayarlar ve özel elektronik cihazlar dizilmiş bembeyaz oda, bir çeşit

ameliyathaneye benziyordu. Langdon bu yerde, içeri girebilmek için birinin gözünü

çıkartmaya sevk edecek ne gibi sırların bulunduğunu merak etti.

Kohler içeri girerlerken huzursuz görünüyor, adeta gözleriyle içeri zorla girmiş birinin

bıraktığı izleri arıyordu. Ama laboratuvar boştu. Vit-toria da yavaş hareket ediyordu... sanki

babası yokken laboratuvan tanımıyormuş

gibiydi.

Langdon'ın bakışları birden, yerden bir dizi kısa dikmenin yükseldiği odanın ortasına yöneldi.

Odanın ortasında, yaklaşık bir düzine çembere dizilmiş cilalı çelik sütun, minyatür

Stonehenge'i andıracak biçimde duruyordu. Yaklaşık bir metre yüksekliğindeki sütunlar

Langdon'a, müzelerdeki değerli mücevher sergilerini anımsattı. Ama bu sütunların değerli

taşlar için yapılmadığı belli oluyordu. Her biri, tenis topu büyüklüğünde kalın ve şeffaf bir

kutuyu destekliyordu. İçleri boş gibi görünüyordu.

Kohler şaşkın bir ifadeyle kutulara göz attı. O an için kutuları görmezden gelmeyi uygun

bulduğu belliydi. Vittoria'ya döndü. "Herhangi bir §ev çalınmış mı?"

"Çalınmış mı? Nasıl?" diye karşı çıktı. "Retina taraması içeriye sadebizim

girmemize izin veriyor." "Sadece etrafa bakın."

83

Vittoria içini çekerek, bir süre odayı inceledi. "Her şey babamın her zaman bıraktığı gibi

duruyor. Düzenli kaos."

Langdon, Kohler'ın ihtimalleri gözden geçirdiğini, Vittoria'yı daha ne kadar zorlayabileceğini

hesapladığım anlayabiliyordu... ona ne kadarı. m anlatması gerektiğini. Bir süreliğine

anlatmamaya karar verdiği anlaşj. lıyordu. Tekerlekli iskemlesini odanın ortasına sürerek, boş

görünen es-rarlı kutuları inceledi.

Kohler sonunda, "Sırlar, artık gücümüzün yetmediği bir lüks," dedi. Vittoria bir kabulleniş

ifadesiyle başını salladı. Sanki hatıralar aklma birden hücum etmiş gibi duygusal

görünüyordu. Langdon, ona biraz zaman tanı, diye düşündü. Vittoria açıklamak üzere oldı

klarına hazırlık yapıyormuş gibi gözlerini kapatıp nefes aldı. Sonra tekrar nefes aldı. Sonra

yeniden...

Langdon, onu seyrederken endişeye kapıldı. İyi mi? Daha önce bu âdete şahit olduğu

anlaşılan Kohler'a baktı, etkilenmişe benzemiyordu. Vittoria gözlerini açıncaya dek on dakika

geçmişti.

Langdon başkalaşıma inanmıyordu. Vittoria Vetra bambaşka biri olmuştu. Dolgun dudakları

sarkmıştı, omuzları aşağı çökmüştü, gözleriyse yumuşak ve kabulleniciydi. Sanki durumu

kabullenmek için vücudundaki her kası yeniden şekillendirmişti. İçindeki küskünlük ve keder,

bir şekilde daha derin bir sakinliğin altında bastırılmıştı. Sakin sesiyle, "Nereden başlasam..."

dedi.

"Başlangıç olarak," dedi Kohler. "Bize babanızın deneyini anlatın." Vittoria, "Bilimle dini bir

araya getirmek babamın hayattaki en büyük hayaliydi," dedi. "Bilimle dinin birbirini

tamamlayan iki saha olduğunu kanıtlamayı umut ediyordu, aynı gerçeği bulmak için iki farklı

yaklaşım olduğunu düşünüyordu." Az sonra söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi durdu. "Ve

kısa süre önce... bunu yapmanın bir yolunu keşfetti." Kohler hiçbir şey söylemedi.

"Bir deney yürüttü. Bu deneyin bilim ve din tarihindeki en şiddetli anlaşmazlıklardan birini

çözeceğini ümit ediyordu."

Langdon, onun hangi anlaşmazlıktan bahsettiğini anlamaya çalıştı O kadar çok vardı ki.

Vittoria, "Yaradılış," dedi. "Evrenin nasıl olduğu üzerine verilen savaş."

AK büyük tartışma, diye düşündü Langdon.

Vittoria, "Elbette İncil, evreni Tanrı'nın yarattığını söyler," diye açıkladı- "Tanrı 'Işık olsun

demiş' ve gördüğümüz her şey bir anda yoktan var olmuştur. Ne yazık ki, fiziğin en temel

yasalarından biri, maddenin yoktan var olamayacağını söyler."

Langdon bu ikilemi bir yerlerde okumuştu. Tanrı'nın "hiçbir şeyden bir şey" yarattığı fikri,

modern fiziğin kabul edilen kurallarına aykırıydı ve bu yüzden bilim adamları Başlangıç'ın

bilimsel açıdan saçma olduğunu

iddia ediyorlardı.

Vittoria, ona dönerek, "Bay Langdon," dedi. "Sanırım Büyük Patlama Teorisi'ni

duymuşsunuzdur."

Langdon omuzlarını silkti. "Şöyle böyle." Bildiği kadarıyla Büyük Patlama, evrenin

yaratılmasında kabul edilen tek bilimsel modeldi. Doğrusu pek anlamryordu ama teoriye göre,

enerjinin yoğunlaştığı tek bir nokta müthiş bir patlamayla dışa doğru yayılarak evreni

oluşturmuştu. Ya da böyle bir şey.

Vittoria devam etti. "Katolik Kilisesi ilk olarak 1927'de büyük Patlama Teorisi'ni ileri

sürdüğünde..."

Langdon kendini tutamadan, "Affedersiniz?" diye sözünü kesti. "Büyük Paflama'mn bir

Katolik fikri olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Vittoria, onun sorusuna hayret etmiş gibiydi. "Elbette. Katolik bir keşiş olan Georges

Lemaître tarafından 1927 yılında önerildi."

"Ama ben sanıyordum ki..." Duraksadı. "Büyük Patlama'yı Har-vard'lı bir astronom olan

Edwin Hubble ileri sürmemiş miydi?"

Kohler hırladı. "Başka bir bilimsel Amerikan küstahlığı. Hubble bildirisi 1929'da,

Lemaître'den iki yıl sonra yayınladı."

Langdon kaşlarını çattı. Onun adı Hubble Teleskobu bayım, Lemaître Teleskobu'nu hiç

duymadım!

Vittoria, "Bay Kohler haklı," dedi. "Fikir Lemaître'e aitti. Hubble sadece Büyük Patlama'nın

bilimsel açıdan mümkün olduğunu kanıtlayacak deliller toplayarak, fikri doğruladı."

"Ah," diyen Langdon, Harvard Astronomi Bölümü'ndeki Hubble fanatiklerinin derslerinde

Lemaître'den bahsedip bahsetmediklerini merak etti.

85

Vittoria devam etti. "Lemaître Büyük Patlama Teorisi'ni ilk ileri sür düğünde bilim adamları

bunun son derece saçma olduğunu iddia ettile, Bilim, maddenin hiçbir şeyden var

olamayacağını söylüyordu. Bu yüzdej Hubble, Büyük Patlama'nın bilimsel açıdan doğru

olduğunu ispatlayarak tüm dünyayı şoka uğrattığında, kilise bunu İncil'in bilimsel açıdan

doğru-luğunu ispatlayan müjde kabul ederek zaferini ilan etti. İlahi gerçek do». rulanmıştı."

Langdon dikkatini toplayarak başını salladı.

"Elbette bilim adamları buluşlarının dini yüceltmek için kilise tarafından kullanılmasını pek

haz etmediler, bu yüzden Büyük Patlama Teorisi'ni derhal matematikselleştirerek, tüm dini

imaları çıkarttılar ve kendileri! .e ait olduğunu iddia ettiler. Ama ne yazık ki, onlan.ı

denklemleri, bugün bile kilisenin vurgulamaktan hoşlandığı ciddi hatalar içeriyordu."

Kohler homurdandı. "Tekillik." Bu kelimeyi sanki başının belası gibi söylemişti.

Vittoria, "Evet, tekillik," dedi. "Yaradılışın kesin zamanı. Sıfır zamanı." Langdon'a baktı.

"Bugün bile bilim yaradılışın ilk zamanını anlayamıyor. Denklemlerimiz zamansız evreni

etkin biçimde açıklayabiliyor, ama işin içine zaman girince, sıfır zamanına yaklaştıkça, birden

tüm matematiksel hesaplar bozuluyor ve her şey anlamsızlaşıyor."

Kohler gergin bir sesle, "Doğru," dedi. "Ve kilise bu kusuru Tan-rı'nın mucizevi

müdahalesinin ispatı olarak gösteriyor. Sadede gelin."

Vittoria'nm ifadesi birden soğudu. "Sadet şu ki, babam her zaman için Büyük Patlama'ya

Tann'nın müdahale ettiğine inanmıştı. Bilim, yaradılışın ilahi zamanını anlayamasa da, babam

bir gün anlaşılacağım inanıyordu." Üzgün bir ifadeyle, babasının çalışma alanına yapıştırılmış

not kâğıdını işaret etti. "Her şüphe duyduğumda babam bana bunu gösterirdi."

Langdon mesajı okudu:

BİLİMLE DİN BİRBİRİNE ZIT DEĞİLDİR. SADECE BİLİM, ANLAMAK İÇİN HENÜZ

ÇOK GENÇ.

Vittoria, "Babam bilimi daha yüksek bir seviyeye çıkarmak istiyordu," dedi. "Bilim, Tanrı

kavramını destekleyecekti." Melankolik bakışlarla elini uzun saçlarına götürdü. "Şimdiye dek

hiçbir bilim adamının yapmayı

¦ ünmediği bir şey hazırlamıştı. Şimdiye dek hiç kimsenin yapacak tek-foiive sahip olmadığı

bir şey." Durdu, sonraki kelimeleri nasıl söyleyenini bilemiyor gibiydi. "Başlangıç'ın mümkün

olduğunu kanıtlamak için bir deney tasarlamıştı."

Başlangıç'ı kanıtlamak mı, diye düşündü Langdon. Işığa ol demek mi? Hiçbir şeyden var olan

madde mi?

Kohler'm donuk bakışları odayı delip geçti. "Affedersin anlayamadım?"

"Babam bir evren yarattı... hiçbir şeyden."

Kohler başını aniden yana çevirdi. "Ne!"

"Büyük Patlama'yı yarattı desek daha doğru olur."

Kohler ayağa fırlamaya hazır gibi duruyordu.

Langdon zaten kopmuştu. Evren yaratmak mı? Büyük Patlama'yı yeniden yaratmak mı?

Artık daha hızlı konuşan Vittoria, "Tabi ki, daha küçük boyutlarda yapıldı," dedi. "İşlem son

derece basitti. Hızlandırıcı tüpün içinde zıt yön-lerdeki iki ultra-ince zerrecik huzmesini

hızlandırdı. Huzmeler muazzam hızlarda kafa kafaya çarpıştılar ve birbirlerinin içine girerek

tüm enerjilerini tek bir noktacıkta sıkıştırdılar." Bir dizi ünitenin ismini ezbere saymaya

başladığında Direktör'ün gözleri iyice büyüdü.

Langdon takip etmeye çalışıyordu. Demek ki Leonardo evrenin yayıldığı kabul edilen,

sıkıştırılmış enerji noktasının benzerini canlandınyormuş.

Vittoria, "Sonuç kesinlikle hayret uyandıracaktı. Yayınlandığında modern fiziğin tüm

temellerini sarsacaktı," dedi. Artık yavaş konuşuyor, adeta vereceği haberin tadına varıyordu.

"Hızlandırıcı tüpün içinde, yoğun enerjinin toplandığı noktada aniden, madde zerrecikleri

yoktan var olmaya başladılar."

Kohler hiç tepki vermiyor, sadece bakıyordu.

Vittoria, "Madde," diye tekrarladı. "Hiçbir şeyden oluşmaya başladılar. Atomdan küçük

zerreciklerin muhteşem havai fişek gösterisi gibiydi. Minyatür bir evren doğuyordu. Sadece

maddenin hiçbir şeyden yaratılabi-kceğini ispat etmekle kalmadı, aynı zamanda Büyük

Patlama'nın ve Baş-lar»gıç'ın muazzam bir enerji kaynağının varlığını kabul ederek

açıklanabileceğini gösterdi."

^obler, "Yani Tanrı mı demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Tanrı, Buda, Güç, Yehova, tekillik, birlik noktası -ne isterseniz on deyin-sonuç aynı. Bilimle

din aynı gerçeği destekliyor... saf enerji yara^ lışın babasıdır."

Kohler sonunda ciddi bir sesle konuştu. "Vittoria, beni çok şaşır^. nız. Sanki bana babanızın

maddeyi yarattığını söylüyorsunuz... hiçbir şeyden, öyle mi?"

"Evet." Vittoria kutuları gösterdi. "Ve işte kanıtı. Bu kutuların içinde yarattığı maddelerin

numuneleri var."

Kohler öksürdü ve içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini sezinle-yen tedbirli bir hayvan

gibi kutulara yaklaştı. "Sanırım bir şeyi kaçırdım," dedi. "İnsanların bu kutuların içindeki

madde zerreciklerini babanızın ja-rattığına nasıl inanmalarını bekliyorsunuz? Herhangi bir

yerden gelmiş zerrecikler olabilirler."

Vittoria kendinden emin bir sesle, "Doğrusu," dedi. "Gelemezler. Bu zerrecikler benzersiz.

Dünyanın herhangi bir yerinde var olmayan bir madde türü... bu yüzden yaratılmış olmaları

gerekir."

Kohler'ın ifadesi kararsızdı. "Vittoria, belirli bir tür madde derken ne demek istiyorsunuz?

Sadece bir tür madde vardır ve..." Kohler birden durdu.

Vittoria'nın zaferiyle övünen bir ifadesi vardı. "Bunu derste siz söylemiştiniz sayın Direktör.

Evrende iki tür madde bulunur. Bilimsel bir gerçek." Vittoria, Langdon'a döndü. "Bay

Langdon, İncil Yaradılış hakkında ne der? Tanrı neyi yaratmıştır?"

Langdon kendini bir tuhaf hissetti, bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı. "Ee,

Tanrı... ışığı ve karanlığı, cenneti ve cehennemi..."

Vittoria, "Kesinlikle," dedi. "Her şeyi zıddıyla beraber yarattı. Simetri. Mükemmel denge."

Yeniden Kohler'a döndü. "Direktör, bilim dinle aynı şeyi söylüyor. Büyük Patlama evrendeki

her şeyi zıddıyla meydana getirdi."

Kohler adeta kendi kendine, "Buna maddenin kendisi de dahil," dedi.

Vittoria başını salladı. "Ve babam deneyini gerçekleştirdiğinde, elbette iki tür madde ortaya

çıktı." \

Langdon bunun ne anlama geldiğini düşündü. Leonardo Vetra maddenin zıddını mı yaratmış?

jCohler kızgın görünüyordu. "Bahsettiğiniz madde sadece evrenin £fl bir yerinde mevcuttur.

Kesinlikle dünyada değil. Ve muhtemelen bizim galaksimizde de değil!"

Vittoria, "Kesinlikle," dedi. "İşte bu da, kutulardaki zerreciklerin yaratıldığım ispatlıyor."

Kohler'ın yüzü sertleşmişti. "Vittoria bu kutularda gerçek numunelerin bulunduğunu söylüyor

olamazsın."

"Öyle söylüyorum." Gururla kutulara baktı. "Direktör, dünyadaki ilk karşımadde örneklerine

bakıyorsunuz."

L

89

20

İkinci evre, diye düşündü Haşhaşin karanlık tünelde ilerlerken.

Elindeki meşale fazlalık yapıyordu. Bunu biliyordu. Ama bu, etki yaratmak içindi. Etki her

şey demekti. Korkunun, müttefiki olduğunu öğrenmişti. Korku, tüm savaş silahlarından daha

hızlı yaralar.

Geçitte, üstündeki kılığı hayran gözlerle seyredebileceği bir ayna yoktu ama dalgalanan

pelerininin gölgesinden mükemmel olduğunu arılayabiliyordu. Planın parçasıyla uyumluydu...

planın kötü kısmıyla. Kurduğu en vahşi hayallerde bile bu rolü oynayacağını tahmin

etmemişti.

İki hafta önce olsaydı, tünelin ucunda kendisini bekleyen görevin imkânsız olduğunu

düşünürdü. İntihar görevi. Bir aslan inine çırılçıplak girmek. Ama Janus, imkânsız

kelimesinin tanımını değiştirmişti.

Janus son iki hafta içinde Haşhaşin'le sayısız sırrı paylaşmıştı... bu tünel de onlardan biriydi.

Çok eski ama hâlâ kullanılabilirdi.

Haşhaşin düşmanına yaklaşırken, onu içeride bekleyenin, Janus'un vaat ettiği kadar kolay

olup olmayacağını düşündü. Janus onu içeriden birinin gerekli ayarlamaları yapacağına temin

etmişti. İçeriden biri. İnanılmaz. Düşündükçe, ona daha da çocuk oyuncağı gibi geliyordu.

Sona yaklaşırken, wahad... tintain... thalatha... arbaa, dedi kendi kendine. Bir... iki... üç...

dört...

21

"Karşımaddeyi daha önce duyduğunuzu tahmin ediyorum Bay Lang-don." Vittoria, onu

inceliyordu. Koyu teni beyaz laboratuvarla tam tezat

oluşturmuştu.

Langdon başım kaldırıp baktı. Birden kendini aptal gibi hissetti.

"Evet. Şey... bir bakıma."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Uzay Yolu 'nu seyrediyor musunuz?"

Langdon kızardı. "Şey, öğrencilerimin hoşuna gidiyor..." Kaşlarını çattı. "USS Enterprise

uzay gemisinin yakıtı karşımadde değil mi?" Başını salladı. "İyi bilimkurgunun kökleri iyi

bilime uzanır." "Yani karşımadde gerçek mi?"

"Doğanın bir gerçeği. Her şeyin bir karşıtı vardır. Protonlara karşı elektronlar. Yukarı

zerrelere karşı aşağı zerreler. Atomdan küçük seviyede kozmik bir simetri vardır.

Maddeninyang'ına karşı karşımaddeyin'dir. Fiziksel denklemi dengeler."

Langdon, Galileo'nun ikilik inancını düşündü. Vittoria, "Bilim adamları 1918'den beri Büyük

Patlama'da iki çeşit madde yaratıldığım biliyorlardı. Madde türlerinden birini burada dünyada

görüyoruz, kayaları, ağaçları, insanları meydana getiriyor. Diğeri onun anı tersi zerrecik

yüklerinin zıt olması haricinde madde ile tüm açılardan aynı," dedi.

91

Kohler adeta sislerin arasından çıkmış gibi konuştu. Sesi birden te reddütlü gelmeye

başlamıştı. "Ama karşımaddeyi saklamak için karşım,, da muazzam teknolojik engeller var.

Nötrleştirmeye ne demeli?"

"Babam, karşımadde pozitronları bozulmadan önce hızlandırıcıdan çekmek için ters kutuplu

bir vakum inşa etti."

Kohler kaşlarını çattı. "Ama vakum maddeyi de çeker. Zerrecikleri ayırmak imkansızlaşır."

"Babam manyetik alan uygulaması yaptı. Madde sağa, karşımadde sola atladı. Zıt kutuplar."

Kohler'ın şüphe duvarı o anda çatladı. Apaçık bir mahcubiyetle Vit-toria'ya baktı ve sonra

birden öksürmeye başladı. "İna... nılmaz..." deyip ağzını sildi. "Ama hâlâ..." Mantığı hâlâ

itiraz ediyordu. "Vakum işe yara. a bile, bu kutular maddeden yapıldı. Karşımadde, maddeden

yapılan kutuların içinde saklanamaz. Karşımadde anında tepki verecektir..."

Soruyu beklediği anlaşılan Vittoria, "Örnekler kutuya değmiyor," dedi. "Karşımadde asılı

duruyor. Kutulara 'karşımadde tutucuları' deniyor çünkü gerçekten de karşımaddeyi kutunun

merkezinde sıkıştırıp, yanlardan ve tabandan güvenli bir mesafede uzak tutarak asılı

bırakıyor." "Asılı bırakmak mı? Ama... nasıl?" "Kesişen iki manyetik alanın arasında. İşte, bir

bakın." Vittoria odanın karşı tarafına yürüyerek, büyükçe bir elektronik cihaz aldı.

Mekanizma Langdon'a, bir tür karton ışın silahını andırmıştı; üstünde gözlem aygıtı bulunan

ve altından karmaşık elektronikler sarkan, geniş bir top namlusuna benziyordu. Vittoria

gözlem aletini kutulardan biriyle hizaladı, göz merceğinden baktı ve dereceleri ayarladı. Sonra

geriye adım atarak, Kohler'dan bakmasını istedi.

Kohler şaşkın görünüyordu. "Görülebilir miktarlar mı topladınız?" Vittoria, "Beş bin

nanogram," dedi. "Milyonlarca pozitron içeren sıvı bir plazma."

"Milyonlarca mı? Ama şimdiye dek herhangi biri sadece birkaç zerrecik çıkarabilmişti...

herhangi bir yerde."

Vittoria kısaca, "Ksenon," dedi. "Babam zerrecik huzmesini bir ksenon fıskiyesinde

hızlandırarak elektronları ayıkladı. İşlemin ayrıntılarını gizli tutmak konusunda ısrar ediyordu,

ama aynı zamanda ham elektronların hızlandırıcının içine katılması durumu doğmuştu."

\

Langdon ipin ucunu kaçırmıştı, hâlâ İngilizce konuşup konuşmadıklarını anlayamıyordu.

Kohler durmuştu, alnındaki çizgiler derinleşiyordu. Birden derin bir efes aldı. Kurşun yemiş

gibi kendini koyuverdi. "Teknik açıdan bu durumda..."

Vittoria başını salladı. "Evet. Pek çokları olacaktır."

Kohler bakışlarını önünde duran kutuya çevirdi. Şüphe dolu bir bakışla kendini iskemlesinde

yukarı çekti ve gözünü bakaca yerleştirerek içeri baktı. Uzun süre hiçbir şey söylemeden

sadece baktı. Sonunda yerine oturduğunda alnı ter içinde kalmıştı. Yüzündeki çizgiler yok

olmuştu. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Tanrım... gerçekten yapmışsınız."

Vittoria başını salladı. "Babam yaptı."

"Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Vittoria, Langdon'a döndü. "Bakmak ister miydiniz?" Gözlem aletini

işaret etti.

Ne görmeyi beklemesi gerektiğini bilmeyen Langdon ileri doğru hareket etti. İki metre

uzaktan bakınca kutu boş gibi görünüyordu. İçindeki her ne ise sonsuz küçüklükteydi.

Langdon gözünü merceğe yerleştirdi. Görüntünün belirmesi biraz vakit aldı.

Sonra onu gördü.

Nesne, beklediği gibi kutunun dibinde değildi, bunun yerine merkezde süzülüyordu -havada

asılı kalmıştı- parlak bir cıva benzeri sıvı damlacığı görülüyordu. Sihirli gibi havada sallanıp

duran sıvı, boşlukta geziniyordu. Damlacığın yüzeyinde metalik dalgalanmalar oluşuyordu.

Havada asılı duran sıvı Langdon'a, bir zamanlar sıfır yerçekimindeki su damlasına ait

seyrettiği videoyu hatırlatmıştı. Damlacığın mikroskobik boyutlarda olduğunu bildiği halde,

küçük plazma küresi yavaşça salınırken her ağalanmayı ve her titreşimi görebiliyordu.

"Bu... yüzüyor," dedi.

Vittoria, "Öyle yapsa iyi olur," diye yanıtladı. "Karşımadde son dere-^ kararsızdır. Enerji

bakımından konuşacak olursak, karşımadde maddenin ayna görüntüsüdür, bu yüzden ikisi

temasa geçtiğinde anında birerlerini yok ederler. Elbette karşımaddeyi maddeden ayrı tutmak

zorlu

bir iş, çünkü dünyadaki her şey maddeden yapılmıştır. Örneklerin herhan gi bir şeye

dokunmadan saklanmaları gerekir... havaya bile."

Langdon hayrete düşmüştü. Vakumun nasıl sıkıştırdığından bahsede. Um.

"Şu karşımadde tutacakları," diye böldü Kohler. Kutulardan birinin tabanında parmağını

gezindirirken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bun-lar babanızın tasarımları mı?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi. "Benim tasarımlarım." Kohler başını kaldırıp baktı.

Vittoria'nın sesi gayet alçakgönüllüydü. "Babam ilk karşımadde zerreciklerini üretti ama

onları nasıl saklayacağı konusunda kararsızdı. Bunları ben önerdim. Her iki ucunda zıt elekti

omıknatıslar bulunan hava geçirmez nanobileşik muhafazalar."

"Babanızın dehasını silip geçmişsiniz gibi görünüyor." "Pek değil. Bu fikri doğadan aldım.

Portekiz'deki denizanaları yakıcı kapsüller kullanarak balıkları dokunaçları arasında kapana

kıstırırlar. Burada aynı kural işliyor. Her bir kutunun, her iki ucunda iki elektromıknatıs var.

Bunların zıt manyetik alanları kurunun merkezinde kesişiyor ve karşımaddeyi orada asılı

tutuyor."

Langdon yeniden kutuya baktı. Karşımadde hiçbir şeye dokunmadan vakumda süzülüyordu.

Kohler haklıydı. Bu dâhiceydi. Kohler, "Mıknatısların güç kaynağı nerede?" diye sordu.

Vittoria işaret etti. "Tutacağın altındaki kolonda. Kutular, kendilerini sürekli şarj eden

yükleyicilere bağlılar böylece mıknatıslar asla durmuyor."

"Peki ya manyetik alanlar çalışmazsa?"

"Gayet açık. Karşımadde askıdan düşer, tutacağın tabanına çarpar ve imha olur."

Langdon'ın kulakları dikildi. "İmha olmak mı?" Kelime kulağına hoş gelmemişti.

Vittoria kaygısız görünüyordu. "Evet. Eğer karşımaddeyle madde temas ederse, her ikisi de

aynı anda yok olur. Fizikçiler bu işleme 'imha' diyorlar."

Langdon başını salladı. "Aa, peki."

"Doğanın en basit tepkisidir. Bir madde zerresiyle karşımadde zerre-• iki yeni zerrecik ortaya

çıkarmak için birleşirler, bunlara foton denir, foton, ufak bir ışık kümesidir."

Langdon daha önce fotonlar hakkında bir şeyler okumuştu -ışık zerrecikleri- enerjinin en saf

haliydiler. Kaptan Kirk'ün Klington'lara karşı foton torpidoları kullandığından bahsetmemeye

karar verdi. "Yani eğer karşımadde düşerse, ufak bir ışık kümesi göreceğiz, öyle mi?"

Vittoria omuzlarını silkti. "Neye ufak dediğinize bağlı. İşte, göstereyim." Kutuya uzandı ve

şarj olduğu platformdan sökmeye başladı.

Kohler aniden dehşet içinde çığlık atarak ileri atıldı ve Vittoria'nın el'erine yapıştı. "Vittoria!

Çıldırdın mı?"

95

1

22

Kohler inanılmaz bir şekilde, bir süreliğine sendeleyerek zayıf bacaklarının üstünde durdu.

Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. "Vittoria! Tutacağı yerinden oynatamazsm!"

Direktör'ün ani paniğine şaşıran Langdon sadece bakıyordu.

Kohler, "Beş yüz nanogram!" dedi. "Manyetik alanı kırarsan..."

Vittoria, "Direktör," diyerek onu temin etmeye çalıştı. "Kesinlikle güvenli. Her bir tutacağın

düşüşe karşı koruması var, şarj cihazından söküldüğü takdirde devreye giren yedek pili var.

Kutuyu yerinden söksem bile örnek asılı kalacak."

Kohler şüpheyle bakıyordu. Sonra tereddüt ederek yeniden iskemlesine yerleşti.

Vittoria, "Tutacak, şarj cihazından söküldüğünde, piller kendiliğinden devreye giriyor," dedi.

"Yirmi dört saat çalışıyorlar. Yedek benzin deposu gibi." Sonra sanki rahatsızlığını hissetmiş

gibi Langdon'a döndü. "Karşımaddenin kendisini biraz tehlikeli kılan bazı şaşırtıcı özellikleri

vardır Bay Langdon. On miligramlık örneğin -kum tanesi kadar- iki yüz metrik ton

konvansiyonel füze yakıtı kadar enerji içerdiği varsayılıyor."

Langdon'ın başı yeniden dönmeye başlamıştı.

"Geleceğin enerji kaynağı. Nükleer enerjiden bin kat daha güçlü. Yüzde yüz verimli. Türev

ürünü yok. Radyasyon yok. Kirlilik yok. Birkaç gramı büyük bir şehri bir haftalığına

aydınlatabilir."

Gram mı? Langdon tedirgin olarak kendini platformdan geriye çekti.

Vittoria, "Merak etmeyin," dedi. "Bu örnekler gramın minüskül kesri dar.- milyonda biri

kadar. Nispeten zararsız." Yeniden kutuya uzana-alc yükleme platformundan çevirerek

çıkarmaya başladı.

Kohler yerinde sıçradı ama müdahale etmedi. Tutacak yerinden çıktığında, keskin bir bip sesi

duyuldu ve tutacağın alt kısmında küçük bir LED gösterge çalışmaya başladı. Kırmızı

rakamlar yanıp sönerek, yirmi dört saatten geriye saymaya başladı.

24.00.00...

23.59.59...

23.59.58...

Azalan sayılara bakan Langdon, sinir bozucu bir saatli bombaya

benzediğine karar verdi.

Vittoria, "Pil," diye açıkladı. "Bitene kadar yirmi dört saat boyunca çalışacak. Tutacağı

platforma geri yerleştirerek yeniden şarj edilebilir. Güvenlik ölçütü olarak tasarlandı, ama

ayrıı zamanda taşınmasına da olanak sağlıyor."

Kohler hayretten donakalmıştı. "Taşımak mı? Bu şeyi laboratuvarm

dışına mı çıkartıyorsunuz?"

Vittoria, "Elbette hayır," dedi. "Ama taşınabilirliği onu incelememize yardımcı olur."

Vittoria, Langdon ile Kohler'ı odanın öbür ucuna götürdü. Yan taraftaki perdeyi açarak,

arkasında geniş bir oda bulunan pencereyi ortaya çıkarttı. Duvar, yer ve tavan tamamen çelik

kaplıydı. Oda Langdon'a, bir zamanlar Papua Yeni Gine'ye Hanta vücut dövmelerini

incelemeye giderken bindiği petrol tankerinin tanklarını hatırlatmıştı.

Vittoria, "Bu bir imha tankı," dedi.

Kohler başını kaldırıp baktı. "İmhayı gerçekten gözlemleyebiliyor musunuz?"

"Büyük Patlama fiziği babamı büyülerdi, maddenin minüskül özünden gelen büyük miktarda

enerji." Vittoria pencerenin altındaki çelik Çekmeceyi çekerek açtı. Tutacağı çekmeceye

yerleştirdikten sonra kapat-"• Sonra pencerenin yanındaki bir kolu çekti. Bir süre sonra

tutacak ca-mın diğer tarafında belirmişti. Odanın ortasında duruncaya kadar geniş "" kavis

çizerek metal zemin üstünde sakince kaydı.

97 F: 7

Vittoria dudaklarını gererek sıkıntıyla gülümsedi. "İlk karşımac de-madde imhasına tanık

olmak üzeresiniz. Gramın milyonda biri kadaı Nispeten minüskül bir örnek."

Langdon devasa tankın zemininde tek başına duran karsımadde ;u tacağına baktı. Kohler de

şüpheli bakışlarla pencereye dönmüştü.

Vittoria, "Normalde," diye açıkladı. "Pil bitene kadar yirmi dört xat beklememiz gerekirdi

ama bu odada yerin altında tutacağa üstün geleci mıknatıslar bulunuyor, karşımaddeyi askıdan

indirecekler. Ve karşırnaj de ile madde birbirine değdiğinde..." Kohler, "İmha," diye fısıldadı.

Vittoria, "Bir şey daha," dedi. "Karsımadde saf enerjiyi serbest bırakır. Kütle fotonlarının

yüzde yüz dönüşümü. Bu yüzden doğrudan örneğe bakmayın. Gözlerinizi koruyun."

Langdon tedbirini almıştı, ama Vittoria'nın fazlasıyla abarttığını sezinliyordu. Kutuya

doğrudan bakmayın mı? Aygıt otuz metreden daha uzakta, son derece kalın Pleksiglas bir

duvarın ardındaydı. Ayrıca kutunun içindeki nokta görünmüyordu, mikroskobikti. Gözlerimi

mi koruyayım, diye düşündü Langdon. Bu nokta ne kadar enerji... Vittoria düğmeye bastı.

O anda Langdon'ın gözleri karardı. Kutunun içinde bir ışık noktası parlayarak, her yöne

yayılan bir şok ışık dalgasıyla dışa doğru patladı ve önündeki cama muazzam bir güçle

püskürdü. Patlama odayı sarsarken geriye doğru sendeledi. Işık bir süre kör edici şekilde

parladıktan sonra içe doğru çekildi, kendine doğru küçüldü ve minik bir noktaya dönüşerek

yok oldu. Langdon görüşünü yavaşça düzeltmek için acıyla gözlerini kırpıştırdı. Dumanlar

içindeki odaya gözlerini kısarak baktı. Yerdeki kutu tamamıyla yok olmuştu. Buhar olup

uçmuştu. Geriye hiçbir iz kalmamış ti.

Şaşkınlık içinde bakakaldı. "T... Tanrım."

Vittoria kederle başını salladı. "Babam da aynen böyle söylemişti."

98

23

Kohler az önce gördüğü gösterinin şaşkınlığı içinde, gözlerini dikmiş imha odasına bakıyordu.

Yanında duran Robert Langdon ondan daha fazla afallamış gibiydi.

Vittoria, "Babamı görmek istiyorum," dedi. "Ben size laboratuvarı gösterdim. Şimdi babamı

görmek istiyorum."

Kohler yavaşça döndü, onu duymadığı anlaşılıyordu. "Neden bu kadar beklediniz Vittoria?

Sen ve baban bu buluşu bana hemen bildirmeliydiniz."

Vittoria gözlerini ona dikti. Kaç neden istersin? "Bu konuyu daha sonra tartışabiliriz. Şu anda

babamı görmek istiyorum."

"Bu teknolojinin ne ifade ettiğini biliyor musun?"

"Elbette," diye hemen cevap verdi Vittoria. "CERN'e gelir. Hem de fazlasıyla. Şimdi ben..."

Onu açıkça kızdıran Kohler, "Bu yüzden mi sır olarak sakladınız?" dıve sordu. "Benim ve

yönetim kurulunun ruhsat vermeyeceğimizden mi korktunuz?"

Tartışmanın içine çekildiğini hisseden Vittoria, "Ruhsat verilmeliydi," 'ye çıkıştı.

"Karsımadde teknolojisi önemli. Ama aynı zamanda tehlikeli. abam ve ben yöntemi

geliştirerek güvenli kılmak istedik."

Başka bir deyişle, yönetim kurulunun gerçek bilimi para hırsına ter-Qh edeceğine

güvenmediniz."

99

Vittoria, Kohler'ın ses tonundaki kayıtsızlığa şaşırmıştı. "Başka m seleler de vardı," dedi.

"Babamın karşımaddeyi uygun biçimde sunmaı için zamana ihtiyacı vardı."

"Yani?"

Ne demek istediğimi sanıyorsun? "Enerjiden gelen madde. Hiçbir sev. den çıkan bir şey.

Başlangıç'ın bilimsel açıdan mümkün olduğunu kanıtlı. yor."

"Demek buluşunun dini göstergelerinin ticari furyaya kapılıp kayboi. masını istemedi?"

"Bir bakıma öyle."

"Peki siz?"

Vittoria'nın kaygıları, ne tuhaftır ki, farklı yöndeydi. Her yeni enerji kaynağının başarısı için

ticaret önemliydi. Karşımadde teknolojisinin ve-rimli ve kirliliğe yol açmayan enerji kaynağı

olarak şaşırtıcı bir potansiyeli bulunmasına rağmen, zamansız açıklandığı takdirde siyasetçiler

tarafından karalanabilir ve nükleer enerjiyle güneş enerjisini yerin dibine batıran fiyaskolar

yaşanabilirdi. Nükleer güç güvenlikli kılınmadan önce çoğaltılmış ve kazalara sebep olmuştu.

Güneş enerjisi verimli hale getirilmeden çoğaltılmış ve insanlar para kaybetmişlerdi. Her iki

teknoloji de kötü ün salmıştı ve yitip gitmişlerdi.

Vittoria, "Benim kaygım," dedi. "Bilimle dini birleştirmek kadar yüce değildi."

Kohler kendinden emin bir edayla, "Çevre," diye atıldı.

"Sınırsız enerji. Maden kazmak yok. Kirlilik yok. Radyasyon yok. Karşımadde enerjisi

dünyayı kurtarabilirdi."

"Ya da onu yok edebilirdi," diye şaka yaptı Kohler. "Kimin ne amaçla kullandığına bağlı."

Vittoria, Kohler'ın kötürüm vücudundan yayılan bir soğukluk hissetti. Kohler, "Bunu başka

kim biliyordu?" diye sordu.

Vittoria, "Kimse," dedi. "Bunu size söylemiştim."

"Peki o halde sizce babanız neden öldürüldü?"

Vittoria'nın vücudu gerildi. "Hiç fikrim yok. Burada CERN'de de düşmanları vardı, bunu

biliyorsunuz. Ama karşımaddeyle herhangi bir ilgisi olamaz. Bu konuyu hazır oluncaya kadar,

pirkaç ay daha aramızda saklamaya söz vermiştik."

"Peki babanızın sessizlik yeminini tuttuğuna emin misini??"

Artık Vittoria sinirlenmeye başlamıştı. "Babam bundan çok daha ağır yeminlere bağlı kaldı!"

"Peki siz kimseye söylediniz mi?"

"Elbette hayır!"

Kohler derin bir iç çekti. Söyleyeceklerini dikkatle seçermiş gibi durdu "Farz edelim birisi

öğrendi. Ve farz edelim birisi laboratuvarına girebildi. Sizce neyin peşinde olabilirler? Burada

babanızın tuttuğu notlar var mıydı? Yaptığı işlemlerin belgeleri var mıydı?"

"Bay Kohler, sabırlı davrandım. Bazı cevapları almak istiyorum. İçeri birisinin girmiş

olabileceğinden bahsediyorsunuz ama retina taramasını gördünüz. Babam gizlilik ve güvenlik

konusunda ihtiyatlı davranırdı."

Kohler, onu şaşırtarak, "Beni tatmin edin," diye atıldı. "Ne çalınmış

olabilir?"

"Hiç fikrim yok." Vittoria kızgınlıkla gözleriyle laboratuvan taradı. Tüm karşımadde örnekleri

orada duruyordu. Babasının çalışma alanı düzenli görünüyordu. "Buraya hiç kimse

girmemiş," dedi. "Yukardakinde de her şey yerli yerinde görünüyor."

Kohler şaşırmış gibiydi. "Yukardaki mi?"

Vittoria hiç tereddüt etmeden konuşmuştu. "Evet, buradaki ve yukardaki laboratuvarda."

"Aşağıdaki laboratuvan da mı kullanıyorsunuz?"

"Depolamak için."

Kohler yeniden öksürerek ona doğru yaklaştı. "Tek-Mad odasını depo olarak mı

kullanıyorsunuz? Neyi saklamak için?"

Tehlikeli madde, daha neler! Vittoria sabrının sınırına gelmişti. "Karşımadde."

Kohler tekerlekli iskemlesinin kollarına tutunarak kendini yukarı Çekti. "Başka örnekler de

mi var? Bana neden söylemediniz?"

"Söyledim ya işte!" diye karşılık verdi Vittoria. "Bana ancak şimdi ¦mkân verdiniz!"

Kohler, "Diğer örnekleri de kontrol etmeliyiz," dedi. "Hemen."

Vittoria, "Örnek," diyerek düzeltti. "Bir tane. Ve iyi durumda. Oraya Wç kimse..."

Kohler, "Tek bir tane mi?" diye sordu. "Neden burada yukarıda değil?"

"Babam tedbir olarak onun yüzeyin altında durmasını istemişti. Çjj kü diğerlerinden daha

büyük."

Kohler ile Langdon'm birbirlerine fırlattıkları dehşet dolu bakış Vit toria'nın gözünden

kaçmadı. Kohler yeniden ona doğru ilerledi. "Beş yü, nanogramdan daha büyük bir örnek mi

yarattınız?"

Vittoria, "Gerekliydi," diyerek savunmaya geçti. "Girdi/ürün engeli. nin güvenlikle

geçilebileceğini kanıtlamak zorundaydık." Vittoria yeni ya. kıt kaynaklarıyla ilgili sorunun

daima girdiye karşı ürün sorusu olduğunu biliyordu; yakıtı kullanmak için ne kadar para

harcanacağı sorusu. Tek bir varil petrol elde etmek için sondaj kulesi kurmak boşuna bir

çabaydı. Bununla birlikte aynı sondaj kulesinden, fazladan en az harcamayla milyonlarca varil

çıkarmak işi başarmak demekti. Karşımadde de aynıydı. Minik bir karşımadde örneği üretmek

için yirmi beş kilometre boyunca elektromıknatısları çalıştırmak, elde edilen karşımaddeden

daha fazla enerji harcıyordu. Karşımaddenin verimli ve uygulanabilir olduğunu kanıtlamak

için daha büyük örnekler üretmek gerekliydi.

Vittoria'run babası daha büyük örnek üretmek konusunda tereddüde düşmüş olsa da, Vittoria,

onu fazlasıyla zorlamıştı. Karşımaddenin ciddiye alınabilmesi için, babasıyla onun iki şey

kanıtlamaları gerektiğini savunmuştu. Birincisi, kâr getirecek maliyette miktarların

üretilebileceğiydi. İkincisi, örneklerin güvenlikle saklanabileceğiydi. Sonunda tartışmayı

Vittoria kazanmış ve babası kendi fikri üstünde ısrar etmemişti. Bununla birlikte gizlilik ve

erişim gibi bazı sıkı kuralları getirmekten eksik kalmamıştı. Babası karşımaddenin Tek-

Mad'da depolanması konusunda ısrar etmişti: yerin yirmi beş metre altında, küçük granit bir

ek depo. Örnek onların sırrı olacaktı. Ve sadece ikisi içeri girebilecekti.

Kohler gergin sesiyle, "Vittoria?" diye ısrar etti. "Babanız ve siz ne kadar büyük bir örnek

yarattınız?"

Vittoria buruk bir haz duyuyordu. Miktarın, büyük Maximilian Koh-ler'ı bile hayrete

düşüreceğini biliyordu. Aşağıdaki karşımaddeyi hayal etti. İnanılmaz bir manzara. Tutacağın

içinde asılı duran, çıplak gözle mükemmel şekilde görülebilen, minik bir karşımadde damlası.

Bu mikroskobik bir nokta değildi. Bu, Büyük Patlama boyutlarında bir damlaydı Vittoria

derin bir nefes aldı. "Tam bir çeyrek gram."\

Kohler'ın yüzüne kan hücum etmişti. "Ne!" Kesik kesik öksürmeye ladı "Çeyrek gram mı? Bu

yaklaşık... beş kilotona denk gelir!" 0oton. Vittoria bu kelimeden nefret ediyordu. Babasının

ve kendinin asla kullanmadığı bir kelimeydi. Bir kiloton, 1000 metrik ton TNT'ye eşitti.

Kilotonlar silahta kullanılırdı. Kazanç yükü. Yıkıcı güç. O ve babası, elektron volt ve jul

cinsinden konuşurlardı... yapıcı enerji çıkışı-

Kohler, "Bu miktarda karşımadde, bir buçuk kilometre yarıçapındaki

her şeyi gerçek anlamda havaya uçurur," diye bağırdı.

Vittoria, "Evet," diye karşılık verdi. "Eğer bir anda imha edilirse ki, kimse bunu yapamaz."

"Eğer daha iyi bilen biri yoksa. Ya <!a güç kaynağınız durmazsa!" Kohler asansöre doğru

gitmeye başlamıştı bile.

"Bu yüzden babam Tek-Mad'ı durmayan güç sistemine bağladı ve fazladan güvenlik sistemi

kurdu."

Kohler ümit dolu gözlerle arkasını döndü. "Tek-Mad'da fazladan güvenlik sistemi mi

kurdunuz?"

"Evet. İkinci bir retina taraması."

Kohler sadece iki kelime söyledi. "Aşağı. Hemen."

Yük asansörü taş gibi aşağı düştü. Yerin altına yirmi beş metre daha inmişlerdi. Asansör

derinliklere inerken Vittoria, her iki adamın da korktuğunu ssedebiliyordu. Kohler'ın genelde

duygusuz olan yüzü gergindi. Biliyo-w, diye düşündü Vittoria, örnek çok büyük ama

aldığımız tedbirler... En alt kata inmişlerdi.

Asansör kapıları açılınca Vittoria loş koridorda diğerlerine yolu gösterdi. Koridor dev bir

çelik kapıyla sona eriyordu. TEK-MAD. Kapının yanındaki retina tarama cihazı

yukarıdakinin benzeriydi. Vittoria yanına 8'tti- Dikkatle gözünü lense yerleştirdi.

Geri çekildi. Ters giden bir şey vardı. Normalde lekesiz olan lens kir-enmişti... şeye benzeyen

bir şeyle lekelenmişti... kan? Aklı karışmış bir aide diğer iki adama döndü ama bakışları benzi

soluk iki suratla karşı-

ria'nın avaeının Hihin*. j_-,

nıi

laştı. Kohler ve Langdon bakışlarını Vittoria'nm ayağının dibine dik bembeyaz suratlarıyla

duruyorlardı.

Vittoria onların bakışlarını aşağı doğru... takip etti.

Ona doğru uzanan Langdon, "Hayır!" diye bağırdı. Ama artık m geçti.

Vittoria'nm bakışları, yerdeki nesne üzerine kilitlendi. Bu nesne ona hem son derece yabancı,

hem de fazlasıyla tanıdıktı.

Sadece bir saniyesini almıştı.

Ardından, onu beyninden vuran bir dehşetle anladı. Yere değersiz bir çöp gibi atılan

gözyuvarlağı, ona bakıyordu. Elanın bu tonunu dünya-nın her yerinde tanırdı.

104

\

24

Amiri omzunun üstünden eğilip önlerindeki monitörleri incelerken, güvenlik teknisyeni

nefesini tutuyordu. Bir dakika geçti.

Teknisyen kendi kendine amirinin sessizliğinin normal olduğunu söylüyordu. Amiri kurallara

sıkı sıkıya bağlı biriydi. Dünyanın en seçkin güvenlik güçlerinde, düşünmeden konuşarak

mevki sahibi olmamıştı.

Ama ne düşünüyor?

Monitörde gördükleri nesne bir çeşit kutuya benziyordu, saydam kenarları olan bir kutu. Orası

kolaydı. Zor olanı işin geri kalanıydı.

Muhafazanın içinde, metalik bir sıvı damlası adeta özel efektle boşlukta süzülüyordu.

Muntazaman azalan dijital LED göstergenin -ki bu teknisyenin tüylerini ürpertiyordu- yanıp

sönen kırmızı ışığıyla damlacık bir görünüp, bir kayboluyordu.

Teknisyenin yüreğini hoplatan amir, "Işığı artırabilir misin?" diye sordu.

Teknisyen talimatı uyguladığında görüntü bir nebze aydınlanmıştı. Amir öne doğru eğilerek,

muhafazanın altında o anda görünmeye başlayan bir şeye gözlerini kısarak baktı.

Teknisyen, amirinin bakışlarını takip etti. Çok soluk olsa da, LED'in yanına bir kısaltma

yazılıydı. Işık, dört başharfi fasılalarla aydınlatıyordu.

Amir, "Sen burada kal," dedi. "Hiçbir şey söyleme. Bunu ben hallederim."

25

Tek-Mad. Yerin elli metre altı.

Vittoria Vetra ileri doğru sendelerken neredeyse retina tarayıcısına düşecekti. Amerikalının

ona yardım etmek için atıldığını, tuttuğunu ve ona destek olduğunu hissetti. Yerde,

ayaklarının dibinde duran babasının gözü ona bakıyordu. Ciğerlerindeki havanın sıkıştığını

hissetti. Gözünü çıkartmışlar! Dünyası karardı. Kohler bir yandan konuşurken, bir yandan

arkadan iterek onu destekliyordu. Langdon, ona yolu gösterdi. Sanki bir rüyadaymış gibi,

kendini retina tarayıcısından bakarken buldu. Mekanizma onay sesini çıkardı. Kapı açıldı.

Vittoria, babasının gözünün ruhunu yakan acısına karşın, içeride onu çok daha büyük bir

dehşetin beklediğini anlamıştı. Buğulu gözlerini odada gezdirdiğinde, kâbusun ikinci kısmını

doğrulamış oldu. Önünde duran tek şarj platformu bomboştu.

Kutu gitmişti. Onu çalmak için babasının gözünü çıkartmışlardı. Her şey yerli yerine çabucak

oturmuştu. Artık anlıyordu. Karşımaddenin güvenli ve kullanışlı bir enerji kaynağı olduğunu

kanıtlayan örnek çalınmıştı. Ama bu örneğin var olduğunu bile bilen kimse yoktu! Buna

rağmen gerçek inkâr edilemezdi. Birisi öğrenmişti. Vittoria kim olduğunu tahmin

edemiyordu. CERN'de olup biten her şeyi bildiği söylenen Kohler'ın bile belli ki, projeden

haberi yoktu.

Babası ölmüştü. Dehası yüzünden öldürülmüştü.

Keder kalbini dağlarken Vittoria yeni bir duygu seline kapıldı. Bu

ek daha kötüydü. Eziciydi. Onu hançerliyordu. Suçluluk duygusu. Bastiıjamaz,

amansız suçluluk duygusu. Vittoria, babasını bu örneği üretmek

cin kendisinin ikna ettiğini biliyordu. Babasının fikrine karşı çıkmıştı. Ve

babası bu yüzden öldürülmüştü.

Çeyrek gram...

Yanlış ellerdeki herhangi bir teknoloji gibi -ateş, barut, içten yanmalı motor- karşımadde de

öldürücü olabilirdi. Çok öldürücü. Karşımadde ölümcül bir silahtı. Güçlü ve durdurulamaz.

CERN'deki şarj platformundan söküldükten sonra kutu önlenemez biçimde geri sayıma

başlayacaktı. Kontrolden çıkmış bir vagon.

Ve zaman sona erdiğinde...

Kör edici bir ışık. Bir gürleme. Kendiliğinden tutuşan bir yangın. Sadece bir an... ve boş bir

krater. Büyük boş bir krater.

Babasının sessiz dehasının yıkıcı bir silah olarak kullanılması fikri Vittoria'nm kanım

donduruyordu. Karşımadde, kullanılabilecek en büyük terörist silahıydı. Metal detektörlere

takılacak metalik parçalan yoktu, köpeklerin kokusunu alabileceği kimyasal izler taşımıyordu,

yetkililer kutunun yerini tespit ettiğinde devre dışı bırakacak bir teknik yoktu. Geri sayım

başlamıştı...

Langdon başka ne yapacağını bilmiyordu. Mendilini çıkararak, yerde duran Leonardo'nun

gözünün üstüne serdi. Vittoria şimdi kederli ve panik dolu bir ifadeyle, boş Tek-Mad odasının

kapı eşiğinde duruyordu. Langdon içgüdüsel olarak yeniden ona doğru ilerledi ama Kohler

araya girdi.

"Bay Langdon?" Kohler'ın yüzü ifadesizdi. Langdon'a Vittoria'nın °nları duyamayacağı bir

mesafeye gelmesini işaret etti. Langdon, Vitto-rıa'yı tek başına bırakarak, Kohler'ın peşinden

gitti. Kohler sinirle fısıldayarak, "Uzman sizsiniz," dedi. "Bu Illuminati hergelelerinin

karşımaddey-le ne yapmak niyetinde olduklarını bilmek istiyorum."

Langdon dikkatini toplamaya çalıştı. Etrafında dönen çılgınlığa rağ-men ilk tepkisi mantıklı

olmuştu. Akademik itiraz. Kohler hâlâ varsayımlarda bulunuyordu. İmkânsız varsayımlar.

"Illuminati artık faaliyette değil Bay Kohler. Bu cinayetin her şeyle ilgisi olabilir, hatta Bay

Vetra'nm

çığır açacak buluşunu öğrenen ve projenin devam etmesinin tehlikeli o]a cağını düşünen

CERN çalışanlarından biri bile olabilir."

Kohler şaşırmış gibi görünüyordu. "Siz bu cinayette vicdan olduğum, mu düşünüyorsunuz

Bay Langdon? Saçmalık. Leonardo'yu her kim öl-dürdüyse tek bir şeyi istiyordu: karşımadde

örneğini. Ve hic şüphesiz onunla ilgili planlan var."

"Terörizmden mi bahsediyorsunuz?"

"Açıkça."

"Ama Illuminati terörist değildi."

"Bunu Leonardo Vetra'ya anlatın."

Langdon, onun söylediklerinde acı bir gerçek payı olduğunu hissetti. Leonardo Vetra

gerçekten de Illuminati sembclüyle dağlanmıştı. Peki bu nereden gelmişti? Kutsal mühür,

şüpheleri başkasının üstüne çekerek izini saklamaya çalışan birisi için fazlasıyla gerçekçiydi.

Başka bir açıklaması olmalıydı.

Langdon bir kez daha inanılmazı düşünmek için kendini zorladı. Illuminati hâlâ faaliyetteyse

ve hammaddeyi onlar çaldıysa, niyetleri ne olabilir? Amaçlan ne olabilir? Beyninin önerdiği

cevap çok hızlı gelmişti. Langdon bu düşünceyi bir o kadar hızla aklından uzaklaştırdı. Evet,

Illumina-ti'nin belirli bir düşmanı vardı, ama bu düşmana karşı geniş çaplı terörist saldırı

yapmaları akla yatkın değildi. Tamamıyla çizgilerinin dışındaydı. Evet, Illuminati insanları

öldürmüştü ama bireyler özenle seçilmiş hedeflerdi. Kitle imhası adaletsizdi. Langdon

duraksadı. Sonra bir kez daha bununla ilgili şahane bir söz düşündü: karşımadde, nihai

bilimsel gelişme, havaya uçurmak için...

Aklı havsalaya sığmaz düşünceyi reddetti. Birden, "Terörizm dışında," dedi. "Mantıklı bir

açıklama daha var." Kohler açıkça bekleyerek ona bakıyordu.

Langdon düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Illuminati her zaman maddi araçlar sayesinde

inanılmaz güç kazanmıştı. Bankaları kontrol altına almışlardı. Külçe altınlara sahip

olmuşlardı. Hatta dünyadaki en değerli tek mücevhere sahip olduklarına dair söylentiler bile

çıkmıştı... Illuminati Elması, muazzam boyutlarda kusursuz bir elmas. Langdon, "Para,' dedi.

"Karşımadde maddi kazanç için çalınmış olabilir."

\

Kohler şüpheyle bakıyordu. "Maddi kazanç mı? Bir damla karşımad-deyi kime satabilir ki?"

Langdon, "Örneği değil," diyerek karşılık verdi. "Teknolojiyi. Karşımadde teknolojisi

dünyalar kadar pahalı olmalı. Belki örneği inceleyip, araştırma geliştirme yapmak için

çalmışlardır."

"Sanayi casusluğu mu? Ama piller bitene kadar o kutunun sadece yirmi dört saatlik ömrü var.

Araştırmacılar herhangi bir şey öğrenemeden kendilerini havaya uçururlar."

"Patlamadan önce şarj edebilirler. Burada CERN'deki gibi uyumlu bir şarj platformu kurmuş

olabilirler."

Kohler, "Yirmi dört saatte mi?" diye karşı çıktı. "Şemaları çalsalar bile, bunun gibi bir şarj

cihazı yapmaları aylar alır, saatler değil."

"Haklı." Vittoria'nm sesi cansızdı.

İki adam birden döndüler. Vittoria, sözleri kadar ürkek adımlarla onlara doğru yürüyordu.

"Haklı. Hiç kimse o kadar zamanda şarj cihazını yapamaz. Akım geçiş yüzeyi bile tek başına

haftalar alır. Otomatik bobinler, güç düzenleyici alaşımlar, bunların hepsi bulunduğu yerdeki

özel enerji seviyesine göre ayarlanmıştı."

Langdon kaşlarını çattı. Mesele anlaşılmıştı. Karşımadde tutacağı, herhangi birinin duvardaki

prize yerleştirebileceği türden değildi. Kutu, CERN'den çalındıktan sonra yokluğa doğru tek

yönlü, yirmi dört saatlik bir yolculuğa başlıyordu.

Bu da geriye çok rahatsız edici, tek bir sonuç bırakıyordu.

Vittoria, "Interpol'ü aramalıyız," dedi. Sesi kendine bile soğuk gelişti. "Gerekli yetkilileri

aramalıyız. Derhal."

Kohler başını salladı. "Kesinlikle hayır."

Kelimeler Vittoria'yı şaşırtmıştı. "Hayır mı? Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz ve babanız beni burada çok zor bir duruma soktunuz." "Direktör yardıma ihtiyacımız var.

O tutacağı bulmalı ve birilerinin ^nı yanmadan önce buraya getirmeliyiz. Bir sorumluluğumuz

var!"

Kohler giderek sertleşen bir sesle, "Bizim sorumluluğumuz düşümnek" edi. "Bu durumun

CERN'le ilgili çok, çok ciddi yansımaları olabilir."

"Biz burada CERN'in ünü için mi kaygılanıyoruz? O kutunun kü^ bir bölgeye neler

yapabileceğini biliyor musunuz? Patlama yarıçapı bir k lometre! Şehirdeki dokuz bloka denk

gelir!"

"Belki de siz ve babanız bunu, örneği üretmeden önce düşünmeli^ niz."

Vittoria kalbinden vurulmuş gibiydi. "Ama... biz her türlü tedbiri a dik."

"Yetmediği belli oluyor."

"Ama karşımaddeyi hiç kimse bilmiyordu." Sonra bunun saçma bir iddia olduğunu fark etti.

Birisi elbette biliyordu. Birisi öğrenmişti.

Vittoria hiç kimseye söylememişti. Geriye sadece iki açıklama kah-yordu. Ya babası, ona

söylemeden sırrını birisiyle paylaşmıştı, ki bu hiç mantıklı değildi, çünkü her ikisine de

gizlilik yemini ettiren babasıydı ya da o ve babası gözetlenmişti. Belki de cep telefonundan.

Vittoria seyahat ederken birkaç kez telefon görüşmesi yapmışlardı. O kadar çok şey

söylemişler miydi? Mümkündü. Kuşkusuz bir de e-postaları vardı. Ama tedbirli

davranmışlardı, öyle değil mi? Peki ya CERN'in güvenlik sistemi? Bir şekilde bilgileri dışında

gözetlenmişler miydi? Artık bunların hiçbirinin önemi kalmadığını biliyordu. Olan olmuştu.

Babam öldü.

Düşünce onu harekete geçirdi. Şortunun cebinden cep telefonunu çıkardı.

Kohler öfkeyle parlayan gözleriyle öksürerek ona yaklaştı. "Kimi-arıyorsunuz?"

"CERN santralını. Bizi Interpol'e bağlayabilirler." "Düşün!" Kohler nefesini bastırarak,

Vittoria'nın önünde tiz bir çığlık attı. "Gerçekten bu kadar saf mısın? Kutu şu anda dünyanın

herhangi bir yerinde olabilir. Hiçbir istihbarat servisi onu zamanında bulamayacaktır."

"Yani hiçbir şey yapmayalım mı?" Vittoria böyle sağlıksız bir adamın vicdanıyla

hesaplaştığını düşünmüştü ama Direktör sınırı o kadar aşmış" ki artık onu tanıyamıyordu.

Kohler, "Akıllıca olanı yapacağız," dedi. "Zaten faydası dokunmaya' cak yetkililere haber

vererek CERN'in ününü tehlikeye atmayacağız. Henüz değil. Düşünmeden olmaz."

Vittoria, Kohler'm sözlerinin bir bakıma mantıklı olduğunu biliyorama aynı zamanda bu mantığın ahlaki sorumluluktan yoksun olduğu-

' ,ja biliyordu. Babası ahlaki sorumluluk için yaşamıştı; ihtiyatlı bilim,

-jvenilirlik, insanın yapısında var olan iyiliğe inanç. Vittoria da bunlara nanmışh ama o tüm bunları karma şeklinde görüyordu. Kohler'a sırtını dönerek, telefonunun kapağını açtı.

Kohler, "Bunu yapamazsın," dedi.

"Hadi beni durdurmaya çalış."

Kohler kıpırdamadı.

Vittoria kısa süre sonra nedenini anladı. Yerin bu kadar altında telefonu çevir sinyalini

almıyordu.

Burnundan alevler püskürterek asansöre yöneldi.

26

Haşhaşın taş tünelin sonunda duruyordu. Meşalesi hâlâ yanıyor, di. manı havadaki yosun ve

küf kokusuyla karışıyordu. Sessizlik hâkimd; Yolunu kapatan demir kapı, tünelin kendisi

kadar eski görünüyordu, pas lanmıştı fakat hâlâ güçlüydü. Karanlıkta bekledi.

Vakit neredeyse gelmişti.

Janus içeriden birinin kapıyı açacağına söz vermişti. Haşhaşin ihanete hayret etmişti.

Vazifesini tamamlamak için o kapının önünde tüm gece bekleyebilirdi, ama buna gerek

kalmayacağını sezinlemişti. Kararlı adamlar için çalışıyordu.

Dakikalar sonra, tam kararlaştırılan vakitte, kapının diğer tarafında ağır anahtarların

çevrilirken çıkardığı gürültüler duyuldu. Kilitler açılırken metal metala sürtüyordu. Üç dev

sürgü teker teker çekildi. Kilitler, yüzyıllardır kullanılmıyormuş gibi gıcırdadı. Sonunda üçü

de açılmıştı.

Sessizlik oldu.

Haşhaşin kendisine söylendiği gibi sabırla beş dakika bekledi. Sonra kanı kaynayarak kapıyı

itti. Dev kapı arkaya doğru açıldı.

27

"Vittoria, buna izin vermeyeceğim!" Tek-Mad asansörü inerken Koh-ler'ın nefesi daralıyor ve

gittikçe kötüleşiyordu.

Vittoria, onun önünü kesti. Bu tanıdık yerde artık ona kendini evinde hissettirmeyen bir şey

vardı. Böyle olmaması gerektiğini biliyordu. Şu anda acısını bastırıp harekete geçmeliydi. Bir

telefon bul.

Robert Langdon her zamanki gibi sessizce onun arkasında duruyordu. Vittoria artık bu

adamın kim olduğunu düşünmekten vazgeçmişti. Bir laman mı? Kohler ayrıntı vermekten

daha fazla kaçınamazdı. Bay Langdon babanızın katilini bulmakta bize yardımcı olabilir.

Langdon hiç de yardımcı olmuyordu. Sıcaklığı ve nezaketi samimi gibiydi ama bir şey

sakladığı açıktı. Her ikisi de bir şey saklıyordu.

Kohler yeniden ona döndü. "CERN'in direktörü olarak, bilimin geleceği benim

sorumluluğumda. Eğer bunu uluslararası bir olaya dönüştü-rürsen ve CERN bu işten zarar

görürse..."

"Bilimin geleceği mi?" Vittoria, ona dönmüştü. "Gerçekten de bu karşımaddenin CERN'den

geldiğini asla itiraf etmeyerek sorumluluktan açmayı mı planlıyorsunuz? İnsanların tehlikeye

attığımız hayatlarını umursamamayı mı düşünüyorsunuz?"

Kohler, "Biz değil," diye karşılık verdi. "Siz. Sen ve baban."

Vittoria başını çevirdi.

Kohler, "Ve hayatları tehlikeye atmak konusuna gelince," dedi. "Ha-at tamamen bununla

ilgili. Karşımadde teknolojisinin bu gezegendeki

113

F:8

hayat için muazzam etkileri olduğunu biliyorsun. CERN iflas edı*rt skandallar yüzünden

mahvolursa, herkes kaybeder, insanlığın gelece-' CERN gibi yerlerin, yarının sorunlarını

çözmeye çalışan sen ve baban» bi bilim adamlarının elinde."

Vittoria, Kohler'ın bilimi Tanrı yerine koyma vaazlarını daha önce jje duymuş, fakat hiç

inanmamıştı. Çözmeye çalıştığı sorunların yarısına bili. min kendisi sebep oluyordu.

"İlerleme" ise Dünya Ana'nın baş belasıydı.

Kohler, "Bilimsel ilerlemenin tehlikeleri vardır," dedi. "Her zaman olmuştur. Uzay

programları, genetik araştırmalar, tıp... hepsinde hata ya. pılıyor. Bilim kendi yaptığı hatalarla

hayatına devam etmek zorunda. Herkesin iyiliği için."

Vittoria, Kohler'ın ahlaki meseleleri, bilimi ayrı tutarak değt rlendi-rebilmesine şaşırmıştı.

Zekâsı, ruhunda kopan buz fırtınalarının bir ürünü gibiydi. "Yani, sizce CERN dünyanın

geleceği için o kadar önemli ki, ahlaki sorumlulukları hiçe saymaya alışmalıyız, öyle mi?"

"Benimle ahlakı tartışma. O örneği ürettiğiniz zaman çizgiyi aştınız ve bu tesisi tehlikeye

attınız. Burada çalışan üç bin bilim adamının işini değil, aynı zamanda babanın ününü de

korumaya çalışıyorum. Onu düşün. Baban gibi bir adam, kitle imha silahı yaratıası olarak

hatırlanmayı hak etmiyor."

Vittoria can evinden vurulmuştu. O örneği üretmeye babamı ikna eden benim. Bu benim

suçum!

Kapı açıldığında Kohler hâlâ konuşuyordu. Vittoria asansörden dışarı adımını attı, telefonunu

çıkardı ve yeniden denedi.

Hâlâ çevir sesi yoktu. Kahretsin! Kapıya doğru ilerledi.

"Vittoria dur." Direktör, onun peşinden hızla giderken sesi astımlı gibi çıkmıştı. "Yavaşla.

Konuşmamız gerek."

"Basta di parlare!"n

Kohler, "Babanı düşün," diye bastırdı. "O olsaydı ne yapardı?"

Vittoria yürümeye devam etti.

"Vittoria, sana karşı tamamen dürüst davranmadım."

Vittoria bacaklarının daha ağır adımlar attığını hissetti.

"" Yeter sus!

114

Kohler, "O anda ne düşündüğümü bilmiyorum," dedi. "Ben sadece ¦ Sorumaya çalışıyordum.

Bana ne istediğini söyle yeter. Birlikte çahşmamrz

lazım."

Vittoria laboratuvarın yansını kat etmişken durdu ama arkasını dönmedi. "Karşımaddeyi

bulmak istiyorum. Ayrıca babamı kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum." Bekledi.

Kohler içini çekti. "Vittoria, babanı kimin öldürdüğünü zaten biliyoruz. Üzgünüm."

Vittoria o an arkasını döndü. "Ne dedin?"

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu zor bir..."

"Babamı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

"Kesin bir fikrimiz var gibi, evet. Katil arkasında bir çeşit kartvizitini bırakmış. Bay

Langdon'ı arama sebebim buydu. Cinayeti üstlenen grup, kendisinin uzmanlık alanına

giriyor."

"Grup mu? Terörist bir grup mu?"

"Vittoria çeyrek gram karşımadde çaldılar."

Vittoria odanın karşı tarafında duran Robert Langdon'a baktı. Her şey yerli yerine oturmaya

başlamıştı. Gizliliğin sebebini bu açıklıyor. Daha önce anlayamamış olmasına şaşırmıştı.

Kohler her şeye rağmen yetkilileri aramıştı. Yetkililer. Artık gayet açık anlaşılıyordu. Robert

Langdon Amerikalıydı, hoş, muhafazakâr ve belli ki çok zekiydi. Başka kim olabilirdi ki?

Vittoria daha en başından anlamalıydı. Yüzünü ona döndüğünde Vittoria yeniden

ümitlenmeye başlamıştı.

"Bay Langdon, babamı kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum. Ay-rıca sizin büronuz acaba

karşımaddenin yerini tespit edebilir mi, onu da bilmek istiyorum."

Langdon telaşa kapılmış gibiydi. "Bürom mu?"

"Sanırım, siz ABD istihbaratındansınız."

"Aslına bakarsanız... hayır."

Kohler müdahale etti. "Bay Langdon, Harvard Üniversitesi'nde sanat

tarihi öğretiyor."

Vütoria başından aşağı bir kova buz dökülmüş gibi hissetti. "Sanat

tarihi öğretmeni mi?"

Mezhep sembol biliminde uzman." Kohler içini çekti. "Vittoria, ba-anı Satanist bir mezhebin

öldürdüğüne inanıyoruz."

115

Vittoria kelimeleri duymuştu ama algılamakta zorluk çekiyordu. sa tanist bir mezhep.

"Cinayeti üstlenen grup kendilerine Illuminati diyor."

Vittoria bunun bir çeşit eşek şakası olup olmadığını anlamak için ön-ce Kohler'a, sonra

Langdon'a baktı. "Illuminati mi?" diye sordu. "Bavye. ralı Illuminati gibi mi?"

Kohler şaşkına dönmüştü. "Onları duydun mu?"

Vittoria hüsran gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. "Bavyeralı Illuminati: Yeni Dünya Düzeni.

Steve Jackson bilgisayar oyunları. Buradakilerin yarısı internette bu oyunu oynuyor." Sesi

çatallaştı. "Ama anlamıyorum..."

Kohler, Langdon'a hayret dolu bir bakış fırlattı.

Langdon başını salladı. "Çok turu an bir oyun. Eski kardeşlik dünyayı ele geçiriyor. Yarı

tarihi. Bu oyunun Avrupa'da da oynandığını bilmiyordum."

Vittoria şaşırmıştı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Illuminati'den mi? O bir bilgisayar oyunu!"

Kohler, "Vittoria," dedi. "Babanın cinayetini üstlenen grup Illuminati."

Vittoria gözyaşlarıyla mücadele edebilmek için bulabildiği tüm cesaretini topladı. Sakin kalıp

durumu mantıken anlamak için kendini zorladı. Ama, kendini ne kadar zorlarsa, o kadar az

anlıyordu. Babası öldürülmüştü. CERN'de güvenlik önemli ölçülerde kırılmıştı. Bir yerlerde

kendisinin mesul olduğu bir bomba geri sayıyordu. Ve Direktör, efsanevi bir Satanist birliğini

bulmalarına yardımcı olması için bir sanat tarihi öğretmenine başvurmuştu.

Vittoria birden kendini yapayalnız hissetti Gitmek için arkasını dördü ama Kohler önünü

kesti. Kohler eliyle cebindeki bir şeyi aradı. Buruşuk bir faks kâğıdı çıkararak, Vittoria'ya

uzattı.

Resmi gördüğünde Vittoria olduğu yerde dehşetle sendeledi. Kohler, "Onu dağlamışlar," dedi.

"Kahrolası göğsünü damgalamalar."

Sekreter Sylvie Baudeloque paniğe kapılmıştı. Direktörün boş ofisinden dışarı koşar adımlarla

çıktı. Hangi cehennemde? Ne yapacağım?

Tuhaf bir gün olmuştu. Elbette Maximüian Kohler için çalıştığı her günün tuhaf olma ihtimali

vardı, ama Kohler o gün her zamankinden daha farklıydı.

Sylvie sabah gelir gelmez Kohler, ona, "Bana Leonardo Vetra'yı

bul," demişti.

Söylenene uyan Sylvie, Leonardo Vetra'ya çağrı göndermiş, telefon

açmış ve e-posta yollamıştı. Hiç cevap gelmemişti.

Böylece Kohler, belli ki Vetra'yı kendisi bulmak üzere hışımla çıkıp gitmişti. Birkaç saat

sonra döndüğünde Kohler hiç iyi görünmüyordu... hiçbir zaman iyi görünraemesiyle ilgisi

yoktu, her zamankinden daha kö-I tü görünüyordu. Kendini ofisine kapatmıştı. Sylvie, onun

modemi, telefonu, faksı kullandığını ve konuştuğunu duymuştu. Ardından Kohler tekerlekli

iskemlesiyle tekrar dışarı çıkmıştı. Bir daha da geri dönmemişti.

Sylvie bu garip davranışları, alışıldık Kohler melodramlarından biri olarak kabul etmeye karar

vermişti, ama Kohler günlük iğnesinin saatin-e dönmeyince endişelenmeye başladı.

Direktörün sağlık durumu düzen-1 bakım gerektiriyordu. Şansını zorladığındaysa sonuçlan

pek hoş olmuyordu: solunum yetmezliği, öksürük krizi ve hastane personelinin çılgınca

koşuşturması. Sylvie bazı zamanlar Maximilian Kohler'ın kendi canma kastı olduğunu

düşünürdü.

Hatırlatmak için ona çağrı göndermeyi düşündü ama merhamet ğğj. terilmesinin Kohler'ın

gururuna dokunduğunu bizzat öğrenmişti. Bir hafta önce kendisine acıyan ziyaretçi bir bilim

adamına öylesine hırslanrnıştı ki, ayağa kalkıp adamın kafasına not defterinin tahtasını

fırlatmıştı. Kra] Kohler sinirlendiği zamanlarda şaşırtıcı derecede çevik olabiliyordu.

Ama o anda Sylvie, Direktör'ün sağlığından daha başka bir şey için kaygılanıyordu... çok

daha fazla baskı yaratan bir çıkmaz başını ağrıtıyordu. Beş dakika önce telaş içinde CERN

santralından aramışlar ve Direk-tör'e acil bir telefon geldiğini söylemişlerdi.

Sylvie, "Müsait değil," demişti.

O zaman CERN'in santral memuru ona kimin aradığını söylemişti.

Sylvie kısa bir kahkaha atmıştı. "Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?" Dinlediğinde, hayretten

ağzı açık kalmıştı. "Arayan numara onaylandı." Sylvie kaşlarını çatmıştı. "Anlıyorum.

Tamam. Şeyi sorabilir misin?" İçini çekmişti. "Hayır. Hallederim. Beklemesini söyle.

Direktörün yerini hemen bulurum. Evet, anlıyorum. Acele ederim."

Ama Sylvie, Direktör'ü bulamamıştı. Cep telefonunu üç kez aramış ama her defasında aynı

mesajı dinlemişti: "Aradığınız numara şu an kapsama alanı dışındadır." Kapsama alanı

dışında mı? Ne kadar uzağa gitmiş olabilir? Ardından Sylvie, Kohler'ın çağrısına mesaj

göndermişti. İki kez. Yanıt yoktu. Bu alışıldık değildi. Hatta Sylvie, onun taşınabilir

bilgisayarına e-posta bile göndermişti. Ses yoktu. Sanki adam yeryüzünden uçup gitmişti.

Peki şimdi ne yapacağım, diye düşündü.

Tüm CERN tesisini tek başına arayamayacağını bilen Sylvie, Direktör'ün dikkatini çekmenin

tek bir yolu olduğuna inanıyordu. Hoşuna gi'1' meyecekti ama telefondaki adam, Direktör'ün

bekletmemesi gereken biriydi. Ayrıca arayan kişi Direktör'ün müsait olmadığını duymayı

kaldıracak durumda değildi.

Kendi cesaretine hayret eden Sylvie, kararını verdi. Kohler'ın ofisi: girerek, masanın

arkasındaki duvarda duran madeni kutunun yanma gi ti. Kapağı açtı, işleyişini inceledi ve

doğru düğmeyi buldu.

Ardından derin bir nefes alarak, mikrofonu eline aldı.

v

29

Vittoria nasıl geldiklerini hatırlamıyordu ama ana asansöre gelmişindi. Yukarı çıkıyorlardı.

Kohler, onun arkasmdaydı ve güçlükle nefes alıyordu. Langdon'ın kaygılı bakışları, bir

hayaletmişçesine onu delip geçiyordu. Langdon faksı^ elinden alıp cebine atmış ve gözünün

önünden kaldırmıştı ama görüntü Vittoria'nın aklından çıkmıyordu.

Asansör yükselirken Vittoria geçmişte kayboldu. Papa! Hayalinde ona uzanıyordu. Vittoria

bir an için, hatıralarında onunla birlikteydi. Dokuz yaşındaydı, İsviçre seması başının üstünde

dönerken, küçük beyaz dağ çiçekleriyle dolu tepelerden aşağı yuvarlanıyordu.

Papa! Papa!

Leonardo Vetra, onun yanında gülücükler saçıyordu. "Ne var meleğim?"

Vittoria, onun kucağına sokularak, "Papa!" diye kıkırdıyordu. "Bana

bii şey mi oldu diye sorsana."

"Ama mutlu görünüyorsun tatlım. Neden sana bir şey mi oldu diye

sorayım?"

"Sen sor işte."

Omuzlarını silkti. "Bir şey mi var?"

Vittoria hemen gülmeye başladı. "Bir şey mi var? Her şey var. Taşlar! Ağaçlar! Atomlar!

Hatta karıncayiyenler! Her şey maddeden var oldu!"

Güldü. "Bunu sen mi uydurdun?"

"Akıllıca ama, değil mi?"

"Benim küçük Einstein'ım." i.

Kaşlarını çattı. "Çok komik saçları var. Resmini gördüm." "Ama yine de çok akıllı bir kafası

var. Sana onun neyi kanıtladığı^ anlatmıştım, öyle değil mi?"

Vittoria'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Baba! Hayır! Söz vermiştin!" "E=MC2!" Onu neşeyle

gıdıkladı. "E=MC2!" "Matematik yok! Sana söylemiştim! Bundan nefret ediyorum!" "Nefret

ettiğine sevindim. Çünkü kızların matematikle uğraşmasına izin bile verilmiyor."

Vittoria'nın sesi kesilmişti. "Verilmiyor mu?"

"Elbette verilmiyor. Bunu herkes bilir. Kızlar bebeklerle oynar. Erkekler matematikle uğraşır.

Kızlara matematik yok. Küçük kızlarla matematik hakkında konuşmaya iznim bile yok." "Ne!

Ama bu hiç de adil değil!"

"Kural kuraldır. Küçük kızlara kesinlikle matematik yasak." Vittoria korkmuş gibi

görünüyordu. "Ama bebekler can sıkıcı!" Babası, "Üzgünüm," dedi. "Sana matematiği

anlatabilirdim, ama eğer yakalanırsam..." Tedirgin bakışlarını boş tepelerde gezdirdi.

Vittoria, onun bakışlarını takip etti. "Tamam," diye fısıldadı. "Bana sessizce anlat."

Asansörün salımmı onu kendine getirdi. Vittoria gözlerini açtı. Babası gitmişti.

Gerçek onda soğuk duş etkisi yaratmıştı. Langdon'a baktı. Gözlerindeki samimi kaygı, bir

koruyucu meleğin sıcaklığını veriyordu, özellikle de Kohler'm yarattığı soğuk havanın

yanında.

Tek bir düşünce Vittoria'nın beynini acımasızca kemirmeye başlamıştı.

Karşımadde nerede?

Dehşet verici cevabın gelmesi an meselesiydi.

120

30

"Maximilian Kohler. Lütfen hemen ofisi arayınız."

Asansör kapıları ana girişe açıldığında, parlak güneş ışığı Lang-don'm gözlerini kamaştırdı.

Tepedeki hoparlörlerden gelen anonsun yankısı henüz dinmeden, Kohler'm tekerlekli

iskemlesindeki tüm elektronik cihazlar aynı anda çalıp ötmeye başladı. Çağrı cihazı. Telefon.

E-posta. Kohler başını eğerek yanıp sönen ışıklara şaşkınlıkla baktı. Direktör yeniden yüzeye

çıkmış ve kapsama alanına girmişti.

"Direktör Kohler. Lütfen ofisi arayınız."

Kohler isminin anons edilmesine şaşırmıştı.

Başını kaldırıp yukarı bakarken öfkeli ve oldukça da kaygılı görünüyordu. Langdon'ın

bakışları önce Kohler'm, sonra Vittoria'nınkilerle karşılaştı. Bir süre hiçbiri yerinden

kıpırdayamadı. Sanki birleştirici bir önsezi, aralarındaki tüm gerginliği silip atmıştı.

Kohler sandalye koltuğundan telefonunu kaldırdı. Dahili numarayı Çevirirken, yeni bir

öksürük kriziyle boğuşuyordu. Vittoria ile Langdon beklediler.

Hırıltılı bir sesle, "Ben... Direktör Kohler," dedi. "Evet? Yerin altın-"a, kapsama alanı

dışındaydım." Dinlerken gri gözleri büyüdü. "Kim? tvet, hemen bağlayın." Bir sessizlik oldu.

"Alo? Ben Maximilian Kohler. '-c.RN'in direktörüyüm. Kiminle görüşüyorum?"

Kohler dinlerken, Vittoria ile Langdon sessizce olan biteni seyrediyorlardı.

Sonunda Kohler, "Bunu telefonda konuşmak," dedi. "Doğru olmaz. ernen oraya geliyorum."

Yine öksürüyordu. "Benimle... Leonardo da

Vinci Havaalanı'nda buluşun. Kırk dakika sonra." Artık Kohler nefes ala mıyor gibiydi. Bir

öksürük krizine tutuldu, kelimeleri güçlükle çıkarabiL di. "Derhal kutunun yerini saptayın...

geliyorum." Ardından telefonu dua meşine basarak kapattı.

|

Vittoria, onun yanına koştu, ama Kohler artık konuşamıyordj Langdon, Vittoria'nın cep

telefonunu çıkararak, CERN'in revirine mesaj çekmesini seyretti. Langdon kendini fırtınanın

eşiğinde duran bir genj gibi hissetti... sallanıyor fakat fırtınadan uzak duruyordu.

1

Benimle Leonardo da Vinci Havaalanı'nda buluşun. Kohler'ın sözleri zihninde yankılandı.

Sabahtan beri Langdon'ın beynini kurcalayan belirsiz gölgeler, şimdi bir anda canlı bir

görüntüye dönüşmüştü. Kafası karışmış bir haldeyken, içinde bir kapının açıldığını hissetti...

sanki gizemli bir eşikten geçmişti. Ambigram. Öldürülen rahip/bilim adamı. Karşımadde.

Şimdi ise... hedef. Leonardo da Vinci Havaalanı'nm tek bir anlamı olabilirdi. Langdon her

şeyi bir anda kavrayıvermişti. Artık inamyordu.

Beş kiloton. Tanrı ışığa ol dedi.

Beyaz önlükleri içinde beliren iki sağlık görevlisi, ana girişte koşuştular. Kohler'ın yanında

çömelerek, yüzüne bir oksijen maskesi taktılar. Koridordaki bilim adamları durup arkalarını

döndüler.

Kohler iki uzun nefes çektikten sonra maskeyi yana itti ve soluk soluğa Vittoria ile Langdon'a

baktı. "Roma."

"Roma mı?" diye sordu Vittoria. "Karşımadde Roma'da mı? Kimj aradı?"

'

Kohler'ın yüzü buruşmuş, gri gözleri sulanmıştı. "İsviçreli..." Kelimeleri telaffuz ederken

tıkanınca sağlık görevlileri maskeyi yeniden taktılar. Onu götürmeye hazırlanırlarken, Kohler

uzanıp Langdon'ın kolunu yakaladı. ',

Langdon başını salladı. Anlamıştı.

"Git..." Kohler maskesinin altından hırıldıyordu. "Git... beni ara; sın..." Ardından sağlık

görevlileri onu uzaklaştırdılar.

Vittoria, onun gidişini seyrederken, olduğu yerde çakılı kalmıştı. Son Langdon'a döndü.

"Roma mı? Ama... isviçreli ne demekti?"

Langdon kelimeleri neredeyse fısıldarken, elini onun omzuna koyd- "İsviçreli Muhafızlar,"

dedi. "Vatikan Şehri'nin yeminli gözcüleri."

31

X-33 roket uçağı gökyüzünü yararak, güneye Roma'ya doğru kavis çiziyordu. Uçakta

Langdon sessizce oturuyordu. Son on beş dakikanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Vittoria'ya

Illuminati'yi ve Vatikan'a karşı yaptıkları anlaşmayı anlatmayı yeni bitirmişti. Durumun

vahameti anlaşılmaya başlıyordu.

Ben n'aptyorum, diye düşündü Langdon. Henüz fırsatım varken eve dönmeliydim! Ama

içinden, aslında buna hiç fırsatı olmadığını biliyordu.

Langdon'ın iç sesi ona Boston'a geri dönmesini haykırmıştı. Ama akademik heyecanı bir

şekilde sağduyusunu bastırmıştı. Uluminati'nin yok oluşuyla ilgili inandığı her şey artık ona

hileli bir oyun gibi geliyordu. Bir yanı kanıt görmek istiyordu. Tasdik etmek. Ayrıca bir de

vicdan meselesi vardı. Kohler hastayken ve Vittoria yalnız kalmışken, eğer Illumi-nati

hakkındaki bilgisinin herhangi bir şekilde yardımı dokunacaksa, orada bulunmasının ahlaki

bir zorunluluk olduğunu biliyordu.

Bununla birlikte fazlası da vardı. Langdon bunu itiraf etmeye utansa da, karşımaddenin yerini

duyduğunda sadece Vatikan Şehri'ndeki insancın hayatı değil, başka bir şey için daha

korkmuştu.

Sanat.

Şimdi dünyanın en büyük sanat koleksiyonu saatli bomba üzerinde oturuyordu. Vatikan

Müzesi'ndeki 1407 odada 60.000'den fazla paha bilmez eser vardı: Michelangelo, da Vinci,

Bernini, Botticelli. Langdon &erekli görülürse tüm sanat eserlerinin yerinin değiştirilip

değiştirileme-

yeceğini merak etti. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Eserlerin ço^ tonlarca ağırlıkta

heykellerdi. En büyük hazinenin ise mimari yapı ^ ğunu söylemeye bile gerek yoktu -Şistine

Şapeli, San Pietro Baziüı^ Museo Vaticano'ya çıkan Michelangelo'nun ünlü döner merdiveniyan-

insanın yaratıcı zekâsından kalan paha biçilmez miraslar. Langdon ku'a. nun üstünde ne

kadar zaman kaldığını düşündü.

Vittoria usulca, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Kurduğu hayallerden sıyrılan

Langdon başını kaldırıp baktı. Vitt v\h koridor tarafındaki karşı koltukta oturuyordu. Kabinin

floresan ışığında, bile soğukkanlı bir havası vardı; bütünlüğün çekici bir yansıması. Şimı daha

derin nefes alıyor gibiydi, sanki içine çekildiği kabuk kırılıyor... bi kız evladın sevgisiyle,

adalet ve cezalandırma için yanıp tutuşuyordu.

Vittoria'nın üstündeki şortu ve kolsuz bluzunu değiştirmeye vakti ol mamıştı, şimdi ise soğuk

uçakta esmer bacakları morarmaya başlamıştı Langdon ceketini çıkararak ona uzattı.

"Amerikan centilmenliği mi?" Gözleriyle ona sessizce teşekkür edeı rek, ceketi aldı.

Uçak türbülansa girdiğinde Langdon korkuya kapıldı. Penceresiz kabin ona yeniden kapan

gibi gelmişti. Bu yüzden açık hava olduğunu hayal etmeye çalıştı. Aslında bu fikrin ironik

olduğunu fark etti. O olay yaşandığında açık havadaydı. Kör karanlık. Bu hatırayı aklından

uzaklaştırdı. Mazide kaldı.

Vittoria, ona bakıyordu. "Tanrıya inanır mısınız Bay Langdon?" Soru onu şaşırtmıştı.

Vittoria'nın sesindeki samimiyet, insanı sorunun kendisinden daha gafil avlıyordu. Tanrı'ya

inanıyor muyum? Yolculuk için daha hafif bir konudan bahsedeceklerini ümit etmişti.

Ruhani muamma, diye düşündü Langdon. Arkadaşlarım bana boylu der. Langdon yıllarca din

üzerine çalıştığı halde dindar bir adam değildi İnancın gücüne, kiliselerin yardımseverliğine,

dinin bunca insana verdiği kuvvete saygı duyardı... ama yine de, gerçekten "inanmak"

durumunda entelektüel zekâsının mecbur kıldığı inanmayış, akademisyen düşünce yapısını

karmakarışık ediyordu. Kendini, "İnanmak istiyorum," derken buldu.

Vittoria'nın cevabı onu ne yargılıyor, ne de meydan okuyordu. "Peki neden inanmıyorsunuz?"

Langdon kendi kendine güldü. "Şey, bu pek kolay değil. İnanmak jenıek, imanın tüm

kademelerine inanmak demektir, mucizeleri mantıken kabul etmektir, tartışmasız kavramlar

ve ilahi müdahaleler. Ve bir de davranış kuralları var. İncil, Kuran, Budist yazmaları...

hepsinin benzer farzları ve benzer cezaları var. Belli bir dine göre yaşamazsam cehenneme

gideceğimi söylüyorlar. Ben adaleti böyle olan bir Tanrı hayal edemiyorum"

"Umarım öğrencilerinizin de utanmadan sorulara böyle kaçamak cevaplar vermelerine izin

vermiyorsunuzdur." Eleştiri onu hazırlıksız yakalamıştı. "Ne?"

"Bay Langdon, ben size insanların Tanrı hakkında söylediklerine inanıp inanmadığınızı

sormadım. Tanrı'ya inanıyor musunuz diye sordum. Arada fark var. Kitabı Mukaddes

hikâyelerden oluşuyor... efsaneler ve insanın hayatın anlamını bulmak için duyduğu

gereksinimini anlamak için çıktığı arayışın tarihi. Ben sizden yazılanlar konusunda yorumda

bulunmanızı istemedim. Tanrı'ya inanıyor musunuz diye sordum. Yıldızların altına yattığınız

zaman ilahi bir güç olduğunu hisseder misiniz? İçinizden, Tanrı'nın kendi eliyle yarattığına

baktığınızı düşünür müsünüz?" Langdon bunu uzunca düşündü. "Üstüme vazife değildi,"

diyerek özür diledi Vittoria. "Hayır, ben sadece..." "Eminim verdiğiniz derslerde iman

konusunu tartışıyorsunuzdur."

"Sürekli."

"Ve sanırım siz de Şeytan'ın avukatını oynuyorsunuz. Tartışmayı sürekli

kızıştırıyorsunuzdur."

Langdon gülümsedi. "Herhalde siz de öğretmensiniz."

"Hayır, ama büyük bir ustadan öğrendim. Babam Mobius Şeridi'nin her iki yüzünü de

savunabilirdi."

Hünerli bir şekilde katlanmış olan Mobius Şeridi'ni gözünde canlandıran Langdon güldü. Bu

teknik açıdan tek bir yüze sahip olan kıvrılmış kâğıt halkasıydı. Langdon tek yüzlü bu halkayı

ilk olarak M.C. Escher'in eserleri arasında görmüştü. "Size bir soru sorabilir miyim Bayan

Vetra?" "Bana Vittoria deyin. Bayan Vetra denilince kendimi yaşlı hissediyorum."

Buruk bir şekilde içini çeken Langdon kendi yaşını hatırladı. "Vjtt ria, ben Robert." "Sorunuz

vardı."

"Evet. Bir bilim adamı ve Katolik bir rahibin kızı olarak, sen din hat kında ne düşünüyorsun?"

Vittoria gözüne giren saç tutamını çekerken sustu. "Din bir lisan ve. ya elbise gibidir.

Yetiştirildiğimiz ibadetlere eğilimimiz vardır. Nihayetin-de, hepimiz aynı şeyi söylüyoruz.

Yani hayatın bir anlamı olduğunu. Bizi yaratan güce minnettarız."

Langdon'ın merakı uyanmıştı. "Yani, Hıristiyan ya da Müslüman olman doğduğun yere

bağlıdır diyorsun, öyle mi?"

"Çok açık değil mi? Dünyadaki din dağılımına bakm." "O zaman iman tesadüfi bir şey."

"Pek değil. İman evrenseldir. Bizim bunu anlayış yöntemlerimiz ise isteğe bağlı. Bazılarımız

İsa'ya, bazıları Mekke'ye dua ediyor, bazılarımız ise atomdan küçük zerrecikleri inceliyor.

Sonuçta hepimiz, bizlerden daha büyük olan gerçeği arıyoruz."

Langdon, öğrencilerinin de kendilerini böyle açıkça ifade edebilmelerini diledi. Hatta keşke, o

da kendini böyle açık ifade edebilseydi. "Peki ya Tanrı?" diye sordu. "Tanrı'ya inanıyor

musun?"

Vittoria uzun süre sessiz kaldı. "Bilim bana Tanrı'nın mutlaka var olması gerektiğini söylüyor.

Aklım bana Tanrı'yı asla anlayamayacağımı söylüyor. Ve kalbim bana mutlaka anlamam

gerekmediğini söylüyor."

Özlü sözün kısası, diye düşündü Langdon. "Yani Tanrı'nın gerçek olduğuna, ama Allah

babayı asla anlayamayacağımıza inanıyorsun."

'Anne," dedi Vittoria gülümseyerek. "Yerli Amerikalılar doğrusunu söylüyordu."

Langdon kıkırdadı. "Dünya Ana."

"Gaea. Gezegen bir organizmadır. Her birimiz farklı amaçlara sahip hücreleriz. Üstelik iç içe

geçmiş durumdayız. Birbirimize hizmet ediyoruz. Bütüne hizmet ediyoruz."

Langdon, ona bakarken içinde uzun zamandır hissetmediği bir şeyle-rin kıpırdadığını hissetti.

Gözlerinde büyüleyici bir berraklık vardı... sesinde bir saflık. Langdon onun çekimine

kapıldığını hissediyordu.

"Bay Langdon, size başka bir soru sormak istiyorum."

"Robert," dedi. Bay Langdon denmesi bana kendimi yaşlı hissettiriyor.

»gğer sakıncası yoksa Robert, Illuminati konusuna nereden bulaştın?

Langdon geçmişi düşündü. "Aslına bakarsan para yüzündendi."

Vittoria hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Para mı? Danışmanlık demek istiyorsun

herhalde?"

Kulağa nasıl geldiğini fark eden Langdon güldü. "Hayır. Para birimi demek istedim."

Pantolonun cebinden biraz para çıkardı. Bir dolarlık bir banknot buldu. "ABD para biriminin

Illuminati simgeleriyle dolu olduğunu öğrendiğimde bu mezhep ilgimi çekmeye başladı."

Gnu ciddiye alıp almamak konusunda tereddüt ettiği anlaşılan Vittoria gözlerini kısmış

bakıyordu.

Langdon banknotu ona uzattı. "Arkasına bak. Sol taraftaki Hükümet

Mührü'nü görüyor musun?"

Vittoria bir dolarlık banknotun arka tarafını çevirdi. "Piramitten mi

bahsediyorsun?"

"Piramit. Piramitlerin ABD tarihiyle ne ilgisi olduğunu biliyor musun?"

Vittoria omuzlarını silkti.

Langdon, "Kesinlikle," dedi. "Kesinlikle hiçbir ilgisi yok."

Vittoria kaşlarını açtı. "Peki o zaman neden Hükümet Mührü'nüzün

merkez simgesi bu?"

Langdon, "Tarihin esrarengiz bir parçası," dedi. "Piramit, tepedeki birleşim noktasıyla

Illuminati'nin en büyük kaynağını temsil eden gizli bir semboldür. Üstünde ne olduğunu

görüyor musun?"

Vittoria banknotu inceledi. "Üçgenin içinde bir göz."

"Buna trinacria denir. Başka bir yerde üçgenin içinde bu gözü gördün mü?"

Vittoria bir süre sessiz kaldı. "Aslında evet, ama pek emin değilim..."

"Tüm dünyadaki Mason localarını süsler."

"Mason sembolü mü?"

"Doğrusunu istersen hayır. Bunun kendilerinin 'parlayan üçgeni' oluğunu söylediler.

Aydınlanmış değişime çağrı. Göz, Illuminati'nin her yere sızabilmesini ve her şeyi

görebilmesini temsil ediyor. Üçgen aynı za-

manda Yunan Alfabesi'nin delta harfi, ki o da matematikte şeyin sernbolü..."

"Değişimin. Geçişin."

Langdon gülümsedi. "Bir bilim adamıyla konuştuğumu unuttum." "Yani diyorsun ki, ABD

Hükümet Mührü aydınlanmış, her şeyi gö. ren değişime çağrı yapıyor."

"Bazıları buna Yeni Dünya Düzeni diyor."

Vittoria şaşırmış gibiydi. Tekrar gözlerini indirip banknota baktı. "Piramidin altındaki

yazıdaNovus... Ordo..."

Langdon, "Novus Ordo Seclorum," dedi. "Yeni Laik Düzen demek." "Dine bağlı olmayan

gibi mi?"

"Dine bağlı olmayan. Bu deyiş Illuminati'nin asıl hedefini açıkça ortaya koyuyor, ama aynı

zamanda yanındaki deyişle tam bir tezat oluşturuyor. Tanrı'ya Tevekkül Ederiz."

Vittoria canı sıkılmış gibi davranıyordu. "Ama tüm bu simgeler nasıl oluyor da dünyadaki en

güçlü para biriminin üstünde beliriyor?"

"Birçok akademisyen bundan Başkan Yardımcısı Henry Wallace'm sorumlu olduğunu

düşünüyor. Yüksek kademeden bir Mason'du ve Illu-minati'yle kesinlikle bağları vardı. Üye

miydi yoksa masumca onların etkisinde mi kalmıştı kimse bilmiyor. Ama Hükümet Mührü

tasarımını baş kana satan kişi Wallace idi."

"Nasıl? Başkan neden kabul etsin."

"Başkan Franklin D. Roosevelt idi. Wallace'ın ona Novus Ordo Sec lorum deyişinin Yeni

Anlaşma olduğunu söylemesi yetmiştir."

Vittoria şüpheyle yaklaşıyordu. "Peki Roosevelt Hazine'ye bunu basmalarını söylemeden

önce, etrafında sembole bakmasını söyleyecek kimsesi yok muydu?"

"Gerek yoktu. O ve Wallace kardeş gibiydiler." "Kardeş mi?"

Langdon gülümseyerek, "Tarih kitaplarına bak," dedi. "Franklin V Roosevelt'in Mason

olduğu çok iyi biliniyordu."

32

X-33, Leonardo da Vinci Uluslararası Havaalanı'na dönerek inerken Langdon nefesini

tutuyordu. Vittoria durumu kontrol altına almak istiyormuş gibi gözlerini kapatmış, karşı

koltukta oturuyordu. Uçak yere değdi ve özel bir hangara doğru ilerledi.

Pilot kabininden çıkan pilot, "Yavaş uçtuğumuz için üzgünüm," diyerek özür diledi. "Uçağı

frenlemek zorundaydım. Yoğun nüfus bölgelerinin üstünde uçuş için ses yönetmelikleri var."

Langdon saatine baktı. Otuz yedi dakikadır havadaydılar.

Pilot dış kapıyı açtı. "Bana neler olduğunu anlatmak isteyen biri var mı?"

Ne Vittoria, ne de Langdon cevap verdi.

Esnerken, "İyi," dedi. "Pilot kabininde havalandırmayı açıp müzik dinleyeceğim. Sadece ben

ve Garth."

Hangarın dışında akşamüstü güneşi parlıyordu. Langdon tüvit ceke-tlr» omuzlarına aldı.

Vittoria güneş ışınları bir şekilde ona enerji veriyor-mu§ gibi yüzünü gökyüzüne dönerek

derin nefes aldı.

Terlemeye başlayan Langdon, Akdenizliler, diye düşündü.

Vittoria gözlerini açmadan, "Çizgi filmler için biraz yaşlı değil mi-sın?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Kol saatin. Uçaktayken gördüm."

129 F:9

Langdon belli belirsiz kızardı. Zaman göstergesini savunmaya alıS mıştı. Koleksiyon parçası

olarak üretilen Mickey Mouse saati ailesinin çocukluğunda verdiği bir hediyeydi. Mickey'nin

saati gösteren açık kol]a- j rının saçma sapan görünüşüne rağmen, Langdon'ın hayatı boyunca

taktı- ! ğı tek saatti. Su geçirmez ve fosforlu saat, yüzerken ve geceleri karanlık üniversite

yollarını arşınlarken mükemmel işe yarıyordu. Langdon'ın öğrencileri onun moda anlayışını

sorguladıklarında, her gün baktığı Mickey'nin ona kalbinin genç kalmasını hatırlattığını

söylüyordu.

"Saat altı," dedi.

Vittoria gözleri hâlâ kapalı bir şekilde başını salladı. "Sanırım bizi götürecek araç geldi."

Langdon uzaktan gelen vınlama sesini duyunca başını kaldırdı ve moralinin çöktüğünü

hissetti. Kuzeyden yaklaşan helikopter piste doğru alçalıyordu. Langdon Nazca kum

resimlerine bakmak için Andean Palpa Vadisi üstünde bir kez helikoptere binmiş ve hiç mi

hiç hoşlanmamıştı. Uçan ayakkabı kutusu. Sabah yaptığı roket uçağı yolculuklarından sonra

Vatikan'ın bir araba göndermesini ümit etmişti. Öyle yapmadıkları belli oluyordu.

Helikopter başlarının üstüne gelince hızını kesti, bir süre havada asılı kaldı ve önlerindeki

piste indi. Helikopterin gövdesi beyazdı ve bir tarafının üstüne armalar işlenmişti; kalkanın

üstünde çaprazlamasına duran iki maymuncuk ve papalık tacı. Bu sembolü çok iyi tanıyordu.

Vatikan'ın geleneksel mührü buydu: Papalığın ya da "papalık makamı"nın kutsal sembolüydü,

makam ise eski San Pietro Hükümdarlığı anlamına geliyordu.

Helikopterin inişini seyreden Langdon, Kutsal Helikopter diye homurdandı. Vatikan'ın

Papa'yı havaalanına, toplantılara ya da Gandol-fo'daki yazlık sarayına götürmek için

helikopter kullandığını unutmuştu. Ama Langdon kesinlikle arabayı tercih ederdi.

Pilot kabininden atlayan pilot, pistin üstünde onlara doğru yürüdü.

Şimdi huzursuz görünen Vittoria'ydı. "Pilotumuz bu mu?"

Langdon, onun endişesini paylaşıyordu. "Uçmak ya da uçmamak. İşte asıl sorun bu."

Pilot bir Shakespeare melodramı oynamak için süslenip püslenmiş gibi görünüyordu. Kabarık

tuniğinin üstünde boylamasına parlak mavi ve

İtin renS' çizgiler vardı. Uyumlu pantolon ve tozluk giymişti. Ayaklarında terliğe benzeyen

siyah topuksuz ayakkabılar vardı. Başına ise siyah keçe bere takmıştı.

Langdon, "İsviçreli Muhafızlar'ın geleneksel üniforması," diyerek açıkladı. "Michelangelo

tarafından tasarlandı." Adam yaklaşırken Langdon kendini geri çekti. "İtiraf etmek gerekirse,

Michelangelo'nun en iyi işlerinden biri de|j£"

Adamın cafcaflı kıyafetine rağmen Langdon pilotun ciddi biri olduğunu anlayabiliyordu. Bir

Amerikalı deniz piyadesinin tüm ciddiyeti ve asaletiyle onlara doğru yaklaşıyordu. Langdon

seçkin İsviçreli Muhafızlardan biri olabilmek için aranan katı kuralları pek çok kez okumuştu.

İsviçre'nin dört Katolik kantonunun birinden seçilen adaylar, on dokuz ile otuz yaşları

arasında, en az bir yetmiş boyunda, İsviçre Ordusu tarafından eğitilmiş bekâr İsviçreli

erkekler olmaları gerekiyordu. İmparatorluk birliği tüm hükümetler tarafından, dünyadaki en

sadık ve en amansız güvenlik gücü olarak tanınıyordu.

Önlerinde duran muhafız, "Siz CERN'den misiniz?" diye sordu. Soğuk bir sesi vardı.

Langdon, "Evet bayım," diye karşılık verdi.

X-33'e dönüp bakarak, "Fevkalade bir sürede gelmişsiniz," dedi. Sonra Vittoria'ya döndü.

"Efendim, yanınızda başka kıyafet var mı?"

"Anlayamadım?"

Bacaklarını işaret etti. "Vatikan Şehri'nde şortla dolaşılmasına izin verilmez."

Bakışlarını Vittoria'nın bacaklarına indiren Langdon kaşlarını çattı. Unutmuştu. Vatikan

Şehri'nde -gerek kadınlar gerekse erkekler için- bacakların dizden yukarısının görülmemesi

konusunda çok katı bir yasak vardı. Bu kısıtlama, Tanrı'nm şehrinin mukaddesliğine saygı

göstermenin bir yoluydu.

Vittoria, "Yanımdakilerin hepsi bu," dedi. "Aceleyle geldik."

Hoşuna gitmediği açıkça belli olan muhafız başım salladı. Langdon'a döndü. "Yanınızda

herhangi bir silah taşıyor musunuz?"

Silah mı, diye düşündü Langdon. Yanımda yedek iç çamaşırı bileyokl Ba§mı iki yana salladı.

Görevli, Langdon'ın ayaklarına doğru çömelerek, çoraplarından bas]a yarak onu yoklamaya

başladı. Adamın itimadı sonsuz, diye düşündü Lan don. Muhafızın güçlü elleri Langdon'ın

bacaklarından yukarı doğru hareket ederek kasıklarına vardığında onu tedirgin etti. Sonunda

elleri göğsüne ve omuzlarına çıkmıştı. Langdon'ın temiz olduğuna kanaat getiren muhafy

Vittoria'ya döndü. Gözleriyle bacaklarından gövdesine kadar onu inceledi.

Vittoria gözlerini dikerek ona baktı. "Aklından bile geçirme."

Muhafız, Vittoria'ya gözdağı verecek bir bakış fırlattı. Ama Vittoria kılını bile

kıpırdatmamıştı.

Şortunun ön cebindeki dörtgen bir çıkıntıyı işaret eden muhafız, "Bu nedir?" dedi.

Vittoria jön derece ince cep telefonunu çıkardı. Muhafız telefonu aldı, açma düğmesine bastı,

çevir sesini bekledi ve telefondan başka bir şey olmadığına ikna olduktan sonra geri uzattı.

Vittoria telefonu cebine geri koydu.

Muhafız, "Lütfen dönün," dedi.

Vittoria kollarını yukarı kaldırıp, kendi etrafında 360 derece dönerek söylediğini yaptı.

Muhafız dikkatle onu inceledi. Langdon, Vittoria'nın üstüne oturan şortunun ve bluzunun

yanlış yerlerden çıkıntı yapmadığına çoktan karar vermişti. Muhafızın da aynı sonuca vardığı

ortadaydı.

'Teşekkürler. Buradan lütfen."

Langdon ile Vittoria yaklaşırken, İsviçreli Muhafız helikopteri olduğu yerde sayıyordu.

Helikoptere ilk önce, alışkın bir profesyonel gibi Vittoria bindi. Dönen pervanelerin altında

başını bile eğmemişti. Langdon bir müddet çekimser kaldı.

Pilot koltuğuna yerleşen İsviçreli Muhafız'a yarı şaka, "Arabaya binme ihtimali hiç mi yok?"

diye seslendi.

Adam cevap vermedi.

Aslında Langdon, Roma'nın çılgın sürücüleri düşünüldüğünde uçmanın daha güvenli bir yol

olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alarak helikoptere bindi ama o, dönen pervanelerin

altından geçerken tedbirli davranarak başını eğdi.

132

Muhafız motorlara hız verirken Vittoria, "Kutunun yerini buldunuz

mT diye bağırdı.

Omzunun üstünden bakan pilotun kafası karışmış gibi görünüyordu.

•Neyin •'

"Kutunun. CERN'i kutuyla ilgili aramadınız mı?"

Adam omuzlarını silkti. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiç fikrim ,0k Gün boyunca çok

meşguldük. Komutanım bana sizi almamı söyledi. Tüm bildiğim bu."

Vittoria, Langdon'a huzursuz bir bakış fırlattı.

Motor hızlanırken pilot, "Lütfen kemerlerinizi bağlayın," dedi.

Langdon emniyet kemerine uzanarak kendini koltuğuna bağladı. Minik gövde ona küçülüp

daralıyor gibi geliyordu. Sonra bir gürültüyle helikopter yükseldi ve yan yatarak kuzeye,

Roma'ya yöneldi.

Roma... bir zamanlar Sezar'ın yönettiği, Aziz Petrus'un çarmıha ge-rildiği caput mundi.

Modern uygarlığın beşiği. Ve tam göbeğinde... işleyen bir saatli bomba.

133

Havadan bakıldığında Roma -binaların, çeşmelerin ve harabelerin arasından kıvrılan eski

yollarıyla- bir labirenti andırıyordu.

Vatikan helikopteri, aşağıdaki kalabalıktan yükselen kirli hava kütlesinin içinden kuzeybatıya

doğru alçaktan uçuyordu. Langdon aşağıdaki mobiletlere, şehir turu otobüslerine ve şehrin her

yerinde dönüp dolaman minyatür Fiat sedanlara baktı. Koyaanisqatsi diye düşündü, aklına

"dengeden gelen hayat" anlamında kullanılan Hopic> terimi gelmişti.

Vittoria yanındaki koltukta sessizce oturuyordu.

Helikopter aniden yana yattı.

Midesi ağzına gelen Langdon bakışlarını uzaklara yöneltti. Roma Açık Hava Tiyatrosu'nun

kalıntılarını gördü. Langdon her zaman, Açık Hava Tiyatrosu'nun tarihteki en büyük

ironilerden biri olduğunu düşünürdü. Şimdi kültürün ve medeniyetin yükselişinin sembolü

olarak kabul edilen stat, yüzyıllar boyunca barbarca olaylara ev sahipliği yapması ıÇ>n inşa

edilmişti: tutukluları parçalayan aç aslanlar, ölümüne savaşan köle orduları, uzak diyarlardan

yakalanıp getirilen yabancı kadınlara yapıîan toplu tecavüzler, hatta başı vurulan ve hadım

edilen halk. Langdon, Haf' vard'daki Soldier Field'm, Açık Hava Tiyatrosu'nun mimari

kopyası ol-

Kuzey Arizona'daki bir kabile.

sının kinayeli veya belki de anlamlı olduğunu düşündü. Soldier Fi-ıd'da her sonbahar, eski

vahşet gelenekleri yeniden canlandırılırdı... çıl-na dönmüş fanatikler Harvard ile Yale

savaşırken kan dökülmesi için

ıaykı«P dururlardı.

Helikopter kuzeye doğru giderken Langdon Roma Forumu'na -Hıristiyanlık öncesi Roma'nın

kalbi- göz gezdirdi. Eskiyen kolonlar, etrafını kuşatan metropolün kendisini yutmasından bir

şekilde korunan mezarların mezar taşlarını andırıyordu.

Batı'daki Tiber Nehri'nin geniş havzası, şehirde kıvrılarak muazzam mesafeler kat ediyordu.

Langdon havadan bakarken bile suyun derin olduğunu anlayabiliyordu. Aşırı yağmurun

getirdiği çamur ve köpükle dolu olan nehir akıntısı kahverengiydi.

Havada biraz daha yükselen pilot, "Tam karşımızda," dedi.

Langdon ve Vittoria dışarı baktıklarında onu gördüler. Muazzam kubbe, sabah sisini yaran bir

dağ gibi, pusların arasında tam karşılarında duruyordu: San Pietro Bazilikası.

Langdon, Vittoria'ya, "İşte bu Michelangelo'nun iyi yaptığı işlerden

biri," dedi.

Langdon, San Pietro'yu daha önce havadan hiç görmemişti. Mermer cephe öğle güneşinde

alev gibi parlıyordu. Azizlere, şehitlere ve melekle-| re ait 140 heykeliyle devasa yapı iki

futbol sahası genişliğinde ve altı saha uzunluğundaydı. Bazilikanın iç kısmında ibadet edecek

60.000 kişilik yer vardı... dünyanın en küçük ülkesi Vatikan Şehri'nin nüfusunun yüz katından

fazla.

Bu büyüklükte bir kalenin bile önündeki meydanı bu kadar küçük gösteremezdi. Geniş San

Pietro Meydanı kalabalık Roma'da granit bir Vahaya benziyordu. Bazilikanın önündeki oval

alanı çevreleyen 284 sü-tUn. giderek küçülen boyutlarla ortak merkezli dört kavis çiziyordu...

^ydanm ihtişamını artırmak için mimari bir hile kullanılmıştı.

Önünde duran muhteşem mabede bakan Langdon, şimdi orada ol-Saydı Aziz Petrus'un ne

düşüneceğini merak etti. Aziz dehşet verici bir

şekilde ölmüş, tam bu noktada baş aşağı çarmıha gerilmişti. Şimdi ise b zilikanın merkez

kubbesinin tam altında, beş kat aşağıda, en kutsal m zarlardan birinde yatıyordu.

Pilot, "Vatikan Şehri," derken sesi hiç de misafirperver çıkmıyordu

Langdon önlerinde beliren yüksek taş burçlara baktı; küçük ülkeyi çevreleyen aşılmaz

kalelere... ruhani sır, güç ve gizem dünyasının dünyevi savunmasına.

Langdon'ın kolunu tutan Vittoria aniden, "Bak," dedi. Telaşla tam altlarında bulunan San

Pietro Meydanı'nı işaret ediyordu. Langdon yüzünü cama dayayarak aşağı baktı.

Parmağıyla göstererek, "Şuraya," dedi.

Langdon baktı. Meydanın arkası bir düzine kadar karavanla dolu park yerine benziyordu. Her

bir aracın tepesindeki uydu antenleri gökyüzüne çevrilmişti. Antenlerin üstünde tanıdık

isimlerin logoları vardı:

TELEVISOR EUROPEA

VİDEO ITALIA

BBC

UNITED PRESS INTERNATIONAL

Karşımaddeyle ilgili haberlerin sızmış olabileceğinden endişelenen Langdon hayrete

düşmüştü.

Vittoria aniden gerginleşmişti. "Basın neden burada? Neler oluyor?"

Pilot arkasını dönerek, omzunun üstünden ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Ne mi oluyor?

Bilmiyor musunuz?"

Vittoria boğuk ve sert bir sesle, "Hayır," diye karşılık verdi.

"II Conclavo," dedi. "Yaklaşık bir saat sonra tasdik edilecek. Tüm dünya seyrediyor."

// Conclavo.

Kelime uzun süre Langdon'ın kulaklarında çınladıktan sonra beton gibi midesine oturdu. //

Conclavo. Conclave. Vatikan Kardinaller Meclis-Toplantısı. Nasıl da unutmuştu! Haberlerde

daha yeni söz etmişlerdi.

Hüküm sürdüğü on iki yıl boyunca sevilen Papa, on beş gün önce ve- etmişti- Dünyadaki tüm

gazeteler Papa'nın uyurken geçirdiği ölümcül f için hikâyesini yazmışlardı. Bu, pek çoklarının

şüpheli olduğunu fısılda-Hjöi ani ve beklenmedik bir ölüm haberiydi. Ama şimdi geleneklere

bağlı kalınarak, Papa'nın ölümünden on beş gün sonra Vatikan // Conclavo düzenliyordu -

dünyadaki 165 kardinalin katıldığı kutsal tören-. Hıristiyanlığın en güçlü erkekleri yeni

Papa'yı seçmek üzere Vatikan Şehri'nde

toplanmışlardı.

Helikopter San Pietro Bazilikasının üstünden uçarken Langdon, dünyadaki tüm kardinaller

burada, diye düşündü. Vatikan Şehri'nin geniş iç dünyası aşağıda uzanıyordu. Roma Katolik

Kilisesi'nin tüm iktidarı saatli bombanın üzerinde oturuyor.

137

I

34

Kardinal Mortati, Şistine Şapeli'nin zengin tavanına bakarak huzur bulmaya çalıştı. Fresklerin

süslediği duvarlar, dünyadaki tüm memleketlerden gelen kardinallerin sesleriyle

yankılanıyordu. İnsanlar mumla aydınlatılmış tapınağa doluşmuş, heyecanla fısıldaşıyor ve

birbirlerine İngilizce, İtalyanca, İspanyolca gibi sayısız evrensel lisanda danışıyorlardı.

Normalde şapelde ulvi bir ışık olurdu, renkli uzun güneş ışınları karanlığı cennetten gelen

ışıklar gibi yarardı. Ama bugün aynı durum söz konusu değildi. Geleneksel olarak, şapelin

tüm pencereleri gizlilik adına siyah kadife ile örtülürdü. Böylece içeriden birinin herhangi bir

şekilde dış dünyaya sinyal göndermesi veya haberleşmesi engellenmiş olurdu. Sonuç olarak

sadece mumlarla aydınlatılmış mükemmel bir karanlık oluşturuluyor... dokunduğu herkesi

adeta temizleyen, onlara azizler gibi hayale-timsi bir hava veren titrek bir ışık elde ediliyordu.

Bu kutsal olayı yönetmem ne büyük ayrıcalık, diye düşündü Mortati Seksen yaşın üstündeki

kardinaller seçilmek için çok yaşlı olduklarından toplantıya katılmazlardı, ama yetmiş dokuz

yaşındaki Mortati orada bulunan kardinallerin en kıdemlisiydi ve toplantıyı yönetme görevi

ona verilmişti.

Kardinaller geleneğe göre toplantıdan iki saat önce burada toplanır-arkadaşlarından son

gelişmeleri öğrenir ve son dakika tartışmalarını ya-parlardı. Saat yedide son Papa'nın vekili

gelecek, açılış duasını yaptıkta^ sonra gidecekti. Ardından İsviçreli Muhafızlar kapıları

mühürleyecek vt;

kardinalleri içeri kilitleyecekti. Aralarından kimin Papa olacağına

vermeden kardinallerin ayrılmasına izin verilmeyecekti. Conclave kardinaller toplantısı. İsmi

bile sır doluydu. "Con clave" çekte "anahtarla kilitlenmiş" anlamına geliyordu. Kardinallerin

hiçbir ° rette dış dünyayla temas kurmalarına izin verilmiyordu. Telefon görüş-esi

yapamazlardı. Mesaj alıp göndermezlerdi. Kapı eşiklerinden fısıldamalardı. Kardinaller

toplantısı, dış dünyadan herhangi bir şekilde etkilenmemesi gereken bir süreçti. Böylece

kardinallerin Solum Dum prae oculis tutulması temin edilmiş oluyordu... sadece Tanrı ile baş

başa.

Şapel duvarlarının ardında ise, elbette medya gelişmeleri izleyip beklerken, dünyadaki bir

milyar Katolik'in gelecek yöneticisinin kim olacağı konusunda tahminlerde bulunuyorlardı.

Toplantıların gergin ve siyaset ağırlıklı bir havası oluyordu ve geçen yüzyıllarda ölümcül

olmuşlardı; kutsal duvarların içinde zehirlemeler, yumruk kavgaları ve hatta cinayet olayları

yaşanmıştı. Mortati, geçmişte kaldı, diye düşündü. Bu geceki toplantı birlik içinde, mutlu,

neşe dolu ve her şeyden önemlisi... kısa sürede yapılacak.

Veya en azından o böyle tahmin ediyordu.

Şimdi ise beklenmedik bir gelişme ortaya çıkmıştı. Dört kardinal anlaşılmaz şekilde şapelde

değildiler. Mortati, Vatikan Şehri'ndeki tüm gi-I riş çıkışlarda muhafızların beklediğini ve

kayıp kardinallerin fazla uzağa gidemeyeceklerini biliyordu ama yine de açılış duasına bir

saatten az süre kalmışken dünyasının altüst olduğunu hissediyordu. Her şeyden önemlisi dört

kayıp adam sıradan kardinaller değillerdi. Asıl kardinaller onlardı.

Seçilmiş dörtlü.

Mortati toplantının yöneticisi olarak İsviçreli Muhafızlar'a uygun kanallardan kardinallerin

kayıp olduklarını haber vermişti. Şimdi onlardan haber bekliyordu. Diğer kardinaller de artık

şaşırtıcı yokluğun farkına varmışlardı. Gergin fısıldaşmalar başlamıştı. Diğer tüm

kardinallerden °nce bu dört kardinalin vaktinde gelmesi şarttı! Kardinal Mortati uzun lr

akşamüstü olacağından endişelenmeye başlamıştı.

Aklına hiçbir fikir gelmiyordu.

139

4'

35

Güvenlik ve ses denetimi nedenlerinden ötürü Vatikan'ın helikopter pisti, Vatikan Şehri'nin

güneybatı ucuna, San Pietro Bazilikasından mümkün olduğunca uzağa yapılmıştı.

Yere indiklerinde pilot, "Karaya indik," diye duyurdu. Dışarı çıkarak, kapıyı Langdon ve

Vittoria için yana kaydırarak açtı.

Langdon helikopterden indikten sonra Vittoria'ya yardım etmek için arkasını döndü ama o hiç

güçlük çekmeden yere atlamıştı bile. Vücudundaki her kas amacına odaklanmış gibi

görünüyordu; dehşet verici bir anı bırakmadan önce karşımaddeyi bulmak amacına.

Pilot kabin camının önüne güneşten koruyucu bir siper gerdikten sonra onları helikopter

pistinin yanında bekleyen büyükçe bir elektrikli golf arabasına yöneltti. Araba onları ülkenin

batı sınırına -tank saldırılarına karşı bile dayanacak kalınlıkta, on beş metre yüksekliğinde

beton bir siper- kadar sessizce taşıdı. Duvarın iç kısmında, elli metre aralıklarla İsviçreli

Muhafızlar tetikte bekliyor, gözleriyle etrafı tarıyorlardı. Araba aniden Via della

Osservatorio'ya döndü. Tabelalar tüm yönleri gösteriyordu:

HÜKÜMET SARAYI ETHİOPIANA KOLEJİ SAN PİETRO BAZİLİKASI ŞİSTİNE

ŞAPELİ

140

Düz yolda hızla ilerlerken üstünde radio vaticana yazan küçük bir hinarurı önünden geçtiler.

Langdon bunun, dünyanın en çok dinlenen adyo programı -Radio Vaticana- merkezi

olduğunu fark etti. Dünyadaki milyonlarca dinleyiciye Tann'nın sözlerini iletiyordu.

Keskin bir viraj alan pilot, "Attenzione,"C) dedi.

Araba dönerken Langdon yavaşça belirmeye başlayan manzaraya güçlükle inanabildi.

Giardini Vaticana'"1 diye düşündü. Vatikan Şehri'nin kalbi. Langdon, tam önlerinde duran

San Pietro Bazilikasının arka tarafını çoğu kişinin hiç görmediğini fark etti. Sağ tarafta barok

süslemeleriy-le sadece Versailles'la mukayese edilebilecek Tribunal Sarayı belirdi. Vatikan

Şehri yönetim kadrosunu barındıran ciddi görünüşlü hükümet binası arkalarında kalmıştı. Ve

ileride solda, Vatikan Müzesi'nin heybetli dörtgen binası vardı. Langdon bu gezide müze

ziyaretlerine vakit olmadığını biliyordu.

Çimlerle kaplı boş alanlara ve yürüyüş yollarına göz gezdiren Vittoria, "Herkes nerde?" diye

sordu.

Muhafız askeri tarzdaki siyah kronografa, kabarık giysi kolunun altındaki tuhaf

anakronizm'e'*"' baktı. "Kardinaller Şistine Şapeli'nde toplandılar. Toplantının başlamasına

bir saatten az kaldı."

Kardinallerin Şistine Şapeli'nde, dünyanın dörtbir köşesinden gelen kardinal dostlarıyla görüş

alışverişinde bulunup hal hatır sorarak iki saat geçirdiklerini hatırlayan Langdon başını

salladı. Bu sürenin amacı, kardinaller arasındaki eski dostlukları pekiştirmek ve daha az

hararetli bir seçim sürecine girebilmekti. "Peki diğer ahali ve çalışanlara ne oldu?"

"Gizlilik ve güvenlik nedeniyle toplantı sona erinceye kadar şehre

girmeleri yasak."

"Peki ne zaman sona erecek?"

Muhafız omuzlarını silkti. "Tanrı bilir." Sözleri kelimesi kelimesine

uğruydu.

"" Dikkat.

Vatikan Bahçeleri. ' Tarih hatası.

141

Arabayı San Pietro Bazilikasfnın tam arkasındaki çim kaplı genjJ alana park ettikten sonra

muhafız taş bir yoldan, bazilikanın arka tarafıJ daki mermer meydana kadar Langdon ile

Vittoria'ya eşlik etti. Meydan! geçtikten sonra bazilikanın arka duvarına vardılar ve üçgen

avluyu takiıl ederek Via Belvedere'den birbirine çok yakın duran binaların arasına! girdiler.

Langdon'ın sanat tarihi bilgisi, Vatikan Matbaası, Goblen Ona-I nm Laboratuvarı, Postane

Müdürlüğü ve St. Ann Kilisesi gibi tabelaları! okumasına yetiyordu. Bir başka küçük meydanı

geçtikten sonra gidecek-1 leri yere ulaştılar.

İsviçreli Muhafızlar Ofisi, San Pietro Bazilikası'nın kuzeydoğusundaki II Corpo di

Vigilanza'ya bitişikti. Ofis küçük taş bir binaydı. Girişin her iki yanında bir çift muhafız iki

taş heykel gibi duruyo/lardı.

Langdon bu muhafızların pek komik görünmediğini itiraf etmek zorundaydı. Onlar da mavi

ve altın rengi üniformalar giymekle birlikte, her biri elinde, on beşinci yüzyılda Hıristiyan

haçlılarını savunurken sayısız Müslümanın boynunu vurduğu rivayet edilen geleneksel "uzun

Vatikan; kılıcım" -jilet kadar keskin tırpamyla iki buçuk metre uzunluğundaki mız-; raktutuyordu.

Langdon ile Vittoria yaklaşırlarken iki muhafız öne çıkıp uzun kılıçlarını çaprazlayarak girişi

kapattılar. İçlerinden biri sorgulayan bir ifadeyle pilota baktı. Vittoria'nın şortunu göstererek,

"Ipantalotıi," dedi.

Pilot onlara eliyle çekilmelerini işaret etti. "II comandante vuole ve-derli subito. "n

Muhafızlar suratlarını asıp gönülsüzce kenara çekildiler.

İçerideki hava soğuktu. Langdon'ın hayal edebileceği türden güvenlik idare ofislerine hiç

benzemiyordu. Şatafatlı ve lüks döşenmiş koridorlar, Langdon'ın, dünyadaki her müzenin ana

galerisinde memnuniyetti sergileyeceğine inandığı tablolarla doluydu.

Pilot aşağı inen basamakları gösterdi. "Aşağı lütfen." Langdon ile Vittoria çıplak erkek

heykellerin arasından aşağı ine lerken, beyaz mermer basamakları takip ettiler. Heykellerden

her birin

r) Komutan derhal görmek istedi.

142

j vücutlarının geri kalanından daha açık bir incir yaprağı yapıştırılmiŞ

«-

Büyük Hadım Vakası, diye düşündü Langdon.

Rönesans sanatındaki en korkunç trajedilerden biriydi. 1857 yılında Papa IX. Pius erkek

bedeninin apaçık sergilenmesinin Vatikan'da şehvet duyguları uyandırabileceğine karar

vermişti. Böylece eline bir kalem keski ile çekiç alıp, Vatikan Şehri'ndeki tüm erkek

heykellerin cinsel organlarını kopartmıştı. Bunu yaparak Michelangelo'nun, Bramante'nin ve

Bernini'nin eserlerini mahvetmişti. Alçı incir yaprakları ise hasarı kapatmak için kullanılmıştı.

Yüzlerce heykel hadım edilmişti. Langdon bir yerlerde sandık dolusu taş penis olup

olmadığını merak ediyordu.

Muhafız, "Burası," diye duyurdu.

Basamakların sonuna gelmiş ve ağır, çelik bir kapıya varmışlardı. Muhafız giriş kodunu

tuşladığmda kapı kayarak yana açıldı. Langdon ile Vittoria içeri girdiler.

Eşiğin ardında tam bir kargaşa vardı.

143

36

İsviçreli Muhafızlar Ofisi.

Kapı girişinde duran Langdon karşılarında beliren yüzyıllar çatışmasını inceledi. Karma

teknik. Oda, işlemeli kitap rafları, şark halıları ve renkli goblenlerle süslenmiş lüks bir

Rönesans kütüphanesiydi... bununla birlikte oda, ileri teknoloji cihazlarla donatılmıştı:

bilgisayarlar, faks makineleri, Vatikan Adası'nı gösteren elektronik haritalar ve CNN kanalını

gösteren televizyonlar. Renkli pantolon giyen adamlar bilgisayarlara hararetle bir şeyler

tuşluyor, uzay çağı kulaklıklarını dikkatle dinliyorlardı.

Muhafız, "Burada bekleyin," dedi.

Muhafız odanın karşı tarafındaki, koyu mavi askeri üniforma giyen son derece uzun boylu

sırım gibi adamın yanma giderken Langdon ile Vittoria beklediler. Cep telefonuyla

konuşuyordu. O kadar dik duruyordu ki, neredeyse arkaya eğilmişti. Muhafız, ona bir şey

söyleyince adam, Langdon ile Vittoria'ya bir bakış attı. Başını salladıktan sonra onlara

arkasını döndü ve telefon görüşmesine devam etti.

Muhafız yanlarına döndü. "Komutan Olivetti az sonra sizinle olacak."

"Teşekkürler."

Muhafız yanlarından ayrılarak merdivenlere yöneldi.

Langdon odanın diğer ucunda duran Komutan Olivettiyi incelerken, onun gerçekten de tüm

ülkenin silahlı kuvvetlerinin başkomutanı olduğunu anladı. Vittoria ile Langdon gözlerinin

önündeki faaliyeti seyre-

ek beklediler. Rengârenk giysiler içindeki muhafızlar telaşla birbirle-. italyanca buyruklar

yağdırıyorlardı.

İçlerinden biri telefona, "Continua cercando,"C) diye bağırdı.

Bir diğeri, "Probasti il museo?"v"> diye sordu.

Güvenlik merkezinin ciddi bir arama havası içinde olduğunu anlamak için Langdon'ın

kusursuz İtalyanca bilmesine gerek yoktu. Bu, iyi haberdi. Kötü haber, karşımaddeyi henüz

bulamamış olmalarıydı.

Langdon, Vittoria'ya, "İyi misin?" diye sordu.

Vittoria yorgun bir gülümsemeyle omuzlarını silkti.

Komutan sonunda telefonu kapatıp yanlarına doğru yaklaşmaya başladığında, attığı her

adımda biraz daha büyüyordu. Langdon da uzun bir adamdı ve insanlara bakmak için başını

kaldırmaya alışkın değildi ama Komutan Olivetti bunu gerektiriyordu. Langdon, komutanın

dinç ve çelik gibi yüzüyle metanetli bir adam olduğunu hemen sezinledi. Koyu saçlarına asker

tıraşı yapılmıştı, gözleri ise sadece yıllar süren eğitimin verebileceği türden bir azimle

parlıyordu. Kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Kulağının arkasına gizlenmiş küçük

kulaklık onu İsviçreli Muha-fız'dan çok ABD Gizli Servis çalışanı gibi gösteriyordu.

Komutan onları aksanlı İngilizcesiyle selamladı. Sesi, onun kadar iri bir adam için şaşırtıcı

derecede inceydi, neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. Yine de katı, askeri bir etkisi vardı. "İyi

günler," dedi. "Ben Komutan Oli-vetti'yim; İsviçreli Muhafızlar'ın Comandante Principale'si.

Direktörünüzü arayan bendim."

Vittoria başını kaldırıp baktı. "Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz."

Komutan cevap vermedi. Onlara takip etmelerini işaret ettikten sonra, bir dizi elektronik

cihazların arasından geçirerek, odanın yan duvarındaki bir kapıya götürdü. Kapıyı onlar için

tutarak, "İçeri girin," dedi.

Langdon ile Vittoria kapıdan geçince kendilerini, şehrin siyah-beyaz bOrüntülerini veren

video monitörleriyle dolu, karanlık bir kontrol odamda buldular. Genç bir muhafız dikkatle

görüntüleri izliyordu.

Aramaya devam edin. Acaba müzede mi?

145 F: 10

Olivetti, "Fuori,"(-) dedi. I

Muhafız toparlanarak odadan çıktı. 1

Olivetti ekranlardan birinin yanma giderek, eliyle işaret etti. Sonj misafirlerine döndü. "Bu

görüntü, Vatikan Şehri'nde bir yerde saklanaj kablosuz kameradan geliyor. Bir açıklama

istiyorum." J

Langdon ile Vittoria ekrana bakınca, aynı anda solukları kesildi. Göl rüntü çok belirgindi.

Şüpheye lüzum yoktu. Bu, CERN'in karşımadde hx\ tuşuydu. İçindeyse, parlak metalik bir

damla boşlukta asılı duruyor, LED dijital saatin yanıp sönen ışığıyla aydınlanıyordu. Kutunun

etrafı, sanki karşımadde bir dolaba ya da karanlık odaya yerleştirilmiş gibi tamamıyla

karanlıktı. Monitörün üst kısmında görüntünün üstüne bindirilen metin yazıyordu: canli

bağlanti-kamera #86.

Vittoria kutunun üstünde yanıp sönen göstergedeki zamana baktı. Gergin bir ifadeyle

Langdon'a, "Altı saatten az kalmış," diye fısıldadı.

Langdon saatine baktı. "O zaman geriye kalan zaman..." Sustu, boğazına bir yumruk

düğümlenmişti.

Beti benzi atan Vittoria, "Gece yarışma kadar," dedi. i

Gece yarısı, diye düşündü Langdon. Tam tiyatro oyununa yakışacak I türden. Önceki gece

kutuyu her kim çaldıysa, zamanlamayı mükemmel I yaptığı anlaşılıyordu. Saatli bombanın

tam üstünde oturduğunu fark ettiğinde Langdon'ın içinde nahoş duygular uyandı.

Şimdi Olivetti'nin sesi ıslık gibi çıkıyordu. "Bu nesne size mi ait?" Vittoria başını salladı.

"Evet bayım. Bizden çalındı. İçinde karşımaci de isimli patlamaya son derece hazır bir cisim

var."

Olivetti hiç istifini bozmadı. "Patlayıcı maddeleri oldukça iyi tanırını Bayan Vetra.

Karşımaddeyi daha önce hiç duymadım."

"Yeni bir teknoloji. Yerini derhal tespit etmeli ya da Vatikan Şeh ri'ni boşaltmalıyız."

Olivetti, sanki Vittoria'ya dikkatle bakınca duydukları değişecekmiş gibi, gözlerini yavaşça

kapatıp tekrar açtı. "Boşaltmak mı? Bu akşam burada ne yapıldığının farkında mısınız?"

;

D,şan- p|

146 |

"Evet bayım. Ve kardinallerinizin hayatı tehlikede. Yaklaşık altı saat /aktini2 var. Kutunun

yerini tespit etmekte hiç yol kat ettiniz mi?"

Olivetti başını iki yana salladı. "Aramaya henüz başlamadık."

Vittoria'nın nefesi kesildi. "Ne? Ama biz muhafızların bir şeyi açıkça sadıklarını duyduk...

Olivetti, "Aradığımız doğru" dedi. "Ama kutunuzu değil. Adamlarım sizi ilgilendirmeyecek

başka bir şeyin peşindeler."

Vittoria'nın sesi kısılmıştı. "Bu kutuyu aramaya bile başlamadınız

mi;

Olivetti'nin gözbebekleri kafasının içine gömülüyor gibi oldu. Bakışlarında bir böceğin

duygusuzluğu vardı. "Bayan Vetra'ydı, değil mi? Size bir şey açıklayayım. Kurumunuzun

direktörü, onu derhal bulmam gerektiği dışında bu nesneyle-ilgili bilgileri benimle telefonda

konuşmayı reddetti. Bugün olağanüstü yoğunuz ve bazı gerçekleri öğrenmeden bu konuyla

ilgili adamlarımı görevlendirme lüksüne sahip değilim."

Vittoria, "Şu anda tek bir gerçek var bayım," dedi. "O da altı saate kadar bu nesnenin tüm

şehri havaya uçuracak olması."

Olivetti kıpırdamadan duruyordu. "Bayan Vetra, bilmeniz gereken bir şey var." Üstünlük

taslayan bir ses tonu vardı. "Vatikan Şehri'nin eski görüntüsüne karşın, gerek halka açık,

gerek özel tüm giriş çıkışları insanlığın bildiği en gelişmiş tarama cihazlarıyla donatılmıştır.

Birisi buraya herhangi bir bomba cihazıyla girmeye kalkıştığı takdirde derhal tespit

edilecektir. Radyoaktif izotop tarayıcılarımız, en ufak yanıcı maddeleri ve toksinleri tespit

etmek için Amerikan DEA tarafından tasarlanmış koku filtrelerimiz var. Aynı zamanda en

gelişmiş metal detektörleri ve röntgen arayıcılarını kullanıyoruz."

Vittoria, Olivetti'nin soğukkanlılığıyla, "Çok etkileyici," dedi. "Ne ya-z'k ki karşımadde

radyoaktif değildir ve kimyasal bileşimi saf hidrojenden oluşur ve ayrıca kutusu da plastiktir.

Cihazlarınızdan hiçbiri bunu tespit edemez."

Yanıp sönen LED göstergesini işaret eden Olivetti, "Ama bir enerji Kaynağı var," dedi. "En

küçük nikel-kadmiyuma rastlansa bile..."

"Piller de plastik."

Olivetti'nin sabrının tükenmeye başladığı belli oluyordu. "Plastik m ler mi?"

"Teflonlu elektrolit polimer jel."

Olivetti boy avantajından faydalanmak istiyormuşçasma Vittoria'y doğru eğildi. "Signorina,

Vatikan ayda düzinelerce bomba tehdidi ahyor Her bir İsviçreli Muhafız'ı patlayıcı teknoloji

konusunda bizzat kendim eğitiyorum. Dünya yüzünde bahsettiğiniz büyüklükte tahribatı

gerçekleş. tirecek güçte hiçbir maddenin bulunmadığının farkındayım. Tabi eöer beysbol topu

büyüklüğünde reaktör çekirdeği olan nükleer savaş başlığm. dan söz etmiyorsak."

Vittoria kızgın bakışlarını ona dikmişti. "Doğanın henüz açığa çık-mamış pek çok sırrı var."

Olivetti biraz daha eğildi. "Size tam olarak kim olduğunuzu sorabilir miyim? CERN'deki

göreviniz nedir?"

"Kıdemli bir araştırma personeliyim ve bu kriz için Vatikan'a gönderilen görevli temsilciyim."

"Kabalığımı bağışlayın ama bu gerçek bir kriz. Neden direktörünüzle değil de sizinle muhatap

oluyorum? Ve Vatikan Şehri'ne şortla gelerek saygısızlık göstermenizin maksadı nedir?"

Langdon homurdandı. Adamın bu şartlarda bile kıyafet yönetmeliği konusunda titizlenmesine

inanamıyordu. Ama daha sonra, eğer taş penisler Vatikan sakinlerinde şehvet uyandırıyorsa,

şort giyen Vittoria Vet-ra'nın milli güvenliğe kesinlikle tehdit oluşturacağını anladı.

Langdon patlamak üzere olan ikinci bombayı etkisiz hale getirmek amacıyla, "Komutan

Olivetti," diyerek söze girdi. "İsmim Robert Langdon. ABD'de dini bilimler profesörüyüm ve

CERN'le hiçbir bağlantını yok. Bir karşımadde tanıtımına şahit oldum ve çok tehlikeli olduğu

konusunda Bayan Vetra'nın iddiasını destekliyorum. Bu nesnenin şehrinize. kardinaller

toplantınıza engel olmak maksadıyla din karşıtı bir mezhep tarafından yerleştirildiğine

inanmak için nedenlerimiz var."

Olivetti dönerek, Langdon'ı süzdü. "Şort giyen bir kadın bana bir damla sıvının Vatikan

Şehri'ni havaya uçuracağını söylüyor ve Amerika'1 bir profesörden din karşıtı bir mezhebin

hedefi olduğumuzu duyuyorum Benden tam olarak ne yapmamı bekliyorsunuz?" Vittoria,

"Kutuyu bulun," dedi. "Hemen."

"İmkânsız. Bu aygıt her yerde olabilir. Vatikan Şehri çok büyük."

"Kameralarınızın üstünde GPS saptayıcıları yok mu?"

"Genellikle çalınmazlar. Bu kayıp kameranın yerini bulmak günler

II

alır-

Vittoria boyun eğmez bir tavırla, "Günlerimiz yok," dedi. "Altı saatimiz var."

"Ne olana kadar altı saat Bayan Vetra?" Olivetti'nin sesi birden gür-lesmişti. Ekrandaki

görüntüyü işaret etti. "Bu sayılar tükenene kadar mı? Vatikan Şehri yok olana kadar mı?

İnanın bana, güvenlik sistemimi kurcalayan kişilere karşı sabırlı değilimdir. Sınırlarımın

içinde birdenbire beliren mekanik aygıtlardan da hoşlanmam. Endişeliyim. Endişelenmek

benim işim. Ama bana söylediğiniz şey kabul edilemez."

Langdon kendini tutamadı. "Illuminati'yi duydunuz mu?*"

Komutanın buz tutmuş kabuğu çatlıyordu. Gözleri, saldırmaya hazırlanan köpekbalığı gibi

beyazlaştı. "Sizi uyarıyorum. Buna vaktim yok."

"O halde Illuminati'yi duydunuz."

Olivetti'nin gözleri mızrak gibi deliciydi. "Katolik Kilisesi'ni korumaya yemin ettim. Elbette

Illuminati'yi duydum. Yıllar önce dağıldılar."

Langdon elini cebine atarak, Leonardo Vetra'nın dağlanmış cesedini gösteren faksı çıkardı.

Olivetti'ye uzattı.

Olivetti resmi incelerken, "Ben Illuminati konusunda uzmanım," dedi. "Illuminati'nin hâlâ

faaliyet gösterdiğine inanmakta güçlük çekiyorum fakat bu damganın görüntüsüyle,

Illuminati'nin Vatikan Şehri'ne karşı yaptığı ünlü sözleşme gerçeğini birleştirdiğimde fikrim

değişti."

"Bilgisayar çizimi bir aldatmaca." Olivetti faksı Langdon'a geri uzattı.

Langdon inanamayan gözlerle bakıyordu. "Aldatmaca mı? Simetriye "ir bakın! Gerçek

olduğunu herkesten önce siz fark etmeli..."

"Asıl gerçeğin ne olduğunu siz bilmiyorsunuz. Belki Bayan Vetra si-Ze söz etmemiştir ama

CERN bilim adamları yıllardır Vatikan politikala-nr» eleştiriyor. Sürekli olarak, Yaradılış

teorisi konusundaki sözlerimizi 8en almamız, Galileo ve Copernicus için resmen özür

dilememiz, tenlikli ve ahlaka aykırı araştırmalara karşı yaptığımız eleştirileri feshetme-^2 için

talepte bulunuyorlar. Hangi senaryo size daha mantıklı geliyor? ort yüz yıllık Satanist bir

mezhebin gelişmiş bir kitle imha silahıyla yeni-

den ortaya çıkması mı, yoksa CERN'deki bir şakacının kutsal Vatika toplantısını iyi

kurgulanmış bir dümenle bozmaya çalışması mı?"

Vittoria, "Bu fotoğraf babama ait," derken sesinden alevler piiskürjj yordu. "Öldürüldü. Sizce

benim şaka anlayışım bu mu?"

"Bilmiyorum Bayan Vetra. Ama mantıklı bazı cevaplar bulana kad-hiçbir surette alarm

vermeyeceğimi iyi biliyorum. Benim işim ihtiyat tedbir... çünkü ruhani meseleler ancak akıl

dinginliğiyle çözülebilir. He bugün her zamankinden fazla."

Langdon, "En azından toplantıyı erteleyin," dedi.

"Ertelemek mi?" Olivetti'nin ağzı açık kalmıştı. "Ne küstahlık! Kar naller toplantısı, yağmur

durumuna göre oynanan Amerikan beys maçlarına benzemez. Bu, değişmez prensipleri ve

süreci olan bir olaydı Dünyadaki bir milyon Katolik'in bir lider beklediğinden bahsetmiyoru

bile. Dünya basının dışarda beklediğini de düşünmeyin. Bu olayın teşrifa kuralları kutsaldır,

değiştirilemezler. 1179 yılından beri kardinaller top lantılan depremleri, kıtlıkları ve hatta

vebayı atlattı. İnanın bana öldürü len bir bilim adamı ve bir damla Tanrı bilir ne için,

kesinlikle iptal edile mez."

Vittoria, "Beni yetkili kişiye götürün," diye ısrar etti. ; „

Olivetti sertçe baktı. "Karşınızda duruyor." j,

Vittoria, "Hayır," dedi. "Din adamlarından birine." ¦

Olivetti'nin alnındaki damarlar çıkmaya başlamıştı. "Din adamları gittiler. İsviçreli

Muhafızlar'ı saymazsanız, şu anda Vatikan Şehri'ı|de sadece Kardinaller Heyeti var. Ve onlar

da Şistine Şapeli'nde." «I Langdon boğuk bir sesle, "Peki ya vekil?" dedi. j.j-

"Kim?" !*

"Son Papa'nın vekili." Langdon kendinden emin bir edayla kelimeyi tekrar ederken,

hafızasının kendisini yanıltmamasını diliyordu. Papa'nın ölümünün ardından Vatikan

yetkililerinin alışılmamış bir düzenleme yaptıklarını bir zamanlar okuduğunu hatırlıyordu.

Eğer Langdon yanılm*' yorsa, papalar arasındaki süreç sırasında tüm yetki gücü geçici olarak

f Papa'nın özel asistanına -vekili- devrediliyordu. Kardinaller yeni Papı seçene kadar idare

yetkisi bu kişide oluyordu. "Sanırım vekil şu and yetkili kişi."

«jı Camerlengo?"n Olivetti yüzünü buruşturdu. "Camerlengo burada , e bir rahip. Son

Papa'nın özel yardımcısıydı."

"Ama burada. Ve siz ona karşı sorumluluk taşıyorsunuz."

Olivetti kollarını kavuşturdu. "Vatikan Yasaları'na göre, kardinaller lanhsı sırasında

Camerlengo'nun idarenin başında bulunduğunu biliyorum ama bu sadece, Papa

seçilemeyeceği için tarafsız bir seçim yöneteceğinden kaynaklanıyor. Aynen sizin Başkan'mız

öldüğünde, yardımcılarından birinin geçici olarak Oval Ofis'te oturmasına benziyor.

Camerlengo acemi ve güvenlik bilgisi veya benzeri konulardaki deneyimleri son derece

kısıtlı. Burada her şeyden sorumlu tek kişi benim."

Vittoria," Bizi ona götürün," dedi.

"İmkânsız. Kardinaller toplantısı kırk dakika içinde başlayacak. Papa'nın özel dairesinde

bulunan Camerlengo hazırlanıyor. Onu güvenlik konularıyla rahatsız edecek değilim."

Vittoria cevap vermek için ağzını açtığı sırada kapının yumruklan-masıyla sustu. Kapıyı

Olivetti açtı.

Görkemli giysisiyle dışarıda duran muhafız saatini işaret ediyordu.

"E l'ora comandante."{"">

Olivetti saatine bakarak başım salladı. Kaderlerini belirleyen bir yargıç edasıyla Langdon ile

Vittoria'ya döndü. "Beni takip edin." Onları kontrol odasından çıkarıp güvenlik merkezinden

geçirerek, arka duvardaki küçük bir odacığa götürdü. "Ofisim." Olivetti onlara içeriyi

gösterdi. Sıradan bir odaydı... dağınık bir masa, dosya dolapları, portatif iskemleler, I termos.

"On dakikaya kadar geri dönerim. Bu zamanı ne yapacağınıza karar vermekle geçirmenizi

tavsiye ederim." Vittoria arkasını döndü. "Öyle gidemezsiniz! Bu kutu..." Olivetti, "Bunun

için vaktim yok," diyerek onu haşladı. "Belki de toplantı sona erip de vakit buluncaya kadar

sizi gözaltına almalıyım."

Yeniden saatini gösteren muhafız, "Signore," diyerek acele ettirdi. "Spazzare dicappella."

Olivetti .başını sallayarak gitmeye yeltendi.

Hazine vekili.

' Vakit geldi komutanım.

151

Vittoria, "Spazzare di cappella?" diye sordu. "Şapeli temizlemek -mi gidiyorsunuz?"

Olivetti arkasını döndüğünde gözleriyle Vittoria'yı adeta kesip \f yordu. "Elektronik dinleme

cihazlarını temizleyeceğiz Bayan Vetra, te meselesi." Vittoria'nın bacaklarını işaret etti. "Sizin

anlamanızı bekle yorum."

Bunu söyledikten sonra kapıyı öyle bir kapattı ki, ağır camı titre Kaşla göz arasında cebinden

bir anahtar çıkarıp deliğe soktu ve çevir Ağır bir kilit yerine oturdu.

Vittoria, "Ididta," diye seslendi. "Bizi burada tutamazsın!"

Langdon camın ardından Olivetti'nin muhafıza bir şeyler söylediğini gördü. Nöbetçi başını

salladı. Olivetti oda lan dışarı çıkarken muhafız, belindeki tabancasıyla camın öbür tarafından

kollarını kavuşturarak yüzünü onlara döndü.

Mükemmel, diye düşündü Langdon. Hakikaten mükemmel.

37

Vittoria, Olivetti'nin kilitlediği kapının dışında duran İsviçreli Mu-hafız'a dik dik baktı.

Nöbetçi, ona aynı dik bakışlarla karşılık verirken, renkli kostümü korkutucu havasıyla

çelişiyordu.

Chefiasco, diye düşündü Vittoria. Pijama giyen silahlı bir adamın tutsağı oldum.

Langdon'ın sesi sedası kesilmişti. Vittoria, onun içinde bulundukları durumdan kurtulmak için

Harvard kafasını çalıştırdığını umut ediyordu. Ama Langdon'ın yüzündeki ifadeden,

düşündüğünden daha fazla sarsıldığını sezinledi. Vittoria, onu işin içine bu kadar bulaştırdığı

için pişmanlık duyuyordu.

Vittoria'nın aklına ilk gelen düşünce cep telefonunu çıkarıp Kohler'ı damaktı ama bunun işe

yaramayacağını biliyordu. Öncelikle, büyük ihtimalle muhafız içeri girip telefonu elinden

alırdı. İkinci olarak, Kohler'ın •yileşme süreci her zaman aynıydı ve muhtemelen tedavisi hâlâ

sürüyordu. Zaten önemi yoktu... Olivetti o anda kimsenin lafına güvenecek gibi

görünmüyordu.

Vittoria kendi kendine, hatırla, dedi. Bu sınavın çözümünü hatırla!

Hatırlamak, eski bir Budist filozofun yöntemiydi. Vittoria zor bir du-

^m karşısında zihnini çözüm bulmak için zorlamak yerine, zihnine onu

fırlamasını söylüyordu. Buradaki varsayım, cevabı" bir zamanlar bildiği-

' kabul etmekle zihin cevabın var olduğuna inanıyordu... böylece insana

n§e' olacak ümitsizlik duyguları ortadan kaldırılmış oluyordu. Vittoria

çoğu kimsenin çözümü olmadığını düşündüğü bilimsel çıkmazları çöz^ için sıklıkla bu

yöntemi uygulardı.

Ama o anda hatırlama oyunu bir işe yaramıyordu. Bu yüzden iht malleri... ve gereksinimleri

gözden geçirdi. Birini uyarması gerekiyor Vatikan'dan birinin onu ciddiye alması

gerekiyordu. Ama kim? Came. lengo mu? Nasıl? Tek çıkışı olan cam bir kutunun içindeydi.

Kendi kendine araçlar, dedi. Her zaman araçlar vardır. Çevreni tekn,, gözden geçir.

İçgüdüsel olarak omuzlarını düşürdü, gözlerini kapattı ve ciğerleri! , üç derin nefes çekti.

Kalp ritminin yavaşladığını ve kaslarının gevşedij i hissediyordu. Zihninde yaşadığı panik

geçmişti. Tamam, diye düşün i.. zihnini serbest bırak. Bu durumu olumlu kılan nedir? Elimde

neler var?

Vittoria Vetra'nın analitik beyni rahatladıktan sonra, etkili bir gı dönüşüyordu.

Hapishanelerinin aslında kaçış yollan olduğunu fark eti, si saniyeler aldı.

Birden, "Telefon edeceğim," dedi.

Langdon başını kaldırıp baktı. "Ben de Kohler'ı aramanı önerecektim ama..."

"Kohler'ı değil. Başka birini arayacağım." ,;

"Kimi?" \j

"Camerlengo."

Langdon hiçbir şey anlamadan bakıyordu. "Vekili mi arayacaksın? Nasıl?"

"Olivetti, Camerlengo'nun Papa'nın özel dairesinde olduğunu söyledi."

;

"Tamam. Papa'nın özel numarasını biliyor musun?"

"Hayır. Ajna kendi telefonumdan aramayacağım." Olivetti'nin masasındaki ileri teknoloji

telefon sistemini işaret etti. Üzerinde hızlı arama tuşları vardı. "Güvenlik şefinin Papa'nın özel

dairesiyle direkt bağlantısı olması lazım."

"İki metre ötede duran silahlı bir haltercisi de var."

"Ve burada kilitliyiz."

"Bunu fark etmiştim."

"Muhafız dışarda kaldı demek istiyorum. Burası Olivetti'nin özel ofisi. Başka kimsede anahtar

olduğunu sanmıyorum."

154

Langdon dışarıda duran muhafıza baktı. "Bu oldukça ince bir cam ve 0 da oldukça büyük bir

silah."

"Ne yapacak yani, telefonu kullandığım için beni vuracak mı?"

"Kim bilir! Burası garip bir yer ve işler burada..."

Vittoria, "Ya dediğimi yaparız ya da kalan beş saat kırk sekiz dakika-vl Vatikan

Hapishanesi'nde geçiririz. En azından karşımadde patladığında ön sırada yerimiz olur."

Langdon'ın rengi solmuştu. "Ama telefonu eline aldığın anda muhafız, Olivetti'yi getirir.

Ayrıca orada yirmi düğme var. Hiçbirinin üzerinde yazı göremiyorum. Hepsini teker teker

deneyip, şansının yaver gitmesini

mi dileyeceksin?"

Telefona uzanan Vittoria, "Hayır," dedi. "Sadece birini." Telefonu eline aldı ve en üstteki

düğmeye bastı. "Bir numara. Cebindeki Illuminati simgeli ABD dolarlarına bahse girerim ki

Papa'nın özel dairesinin numarası bu. İsviçreli Muhafız komutanı için daha önemli ne

olabilir?"

Langdon cevap verecek zamanı bulamadı. Kapının dışındaki muhafız silahının kabzasıyla

cama hafifçe vurmaya başlamıştı. Vittoria'ya telefonu yerine bırakmasını işaret ediyordu.

Vittoria, ona göz kırptı. Muhafız küplere binmişti.

Langdon kapıdan uzaklaşarak Vittoria'ya döndü. "Telefonu kapatsan iyi edersin çünkü bu

adam eğleniyormuş gibi görünmüyor!"

Vittoria ahize kulağındayken, "Kahretsin!" dedi. "Kayıt."

Langdon, "Kayıt mı?" diye sordu. "Papa'nın telesekreteri mi var?"

Telefonu kapatan Vittoria, "Papa'nın özel dairesi değildi," dedi. "Vatikan mümessilinin

haftalık programı."

Langdon telsizinden Olivetti'ye seslenirken camın ardından öfkeyle bakan muhafıza hafifçe

gülümsedi.

Dan Brovvn

38

Vatikan santralı, Vatikan Postanesi'nin arkasındaki Ufficio di Comunicazione 'dedir. Seksen

hatlı Corelco 141 santralına sahip nispeten küçük bir odadır. Santrala günde, çoğu otomatik

bilgilendirme sistemiyle yönlendirilen 2000'den fazla telefon gelir.

Bu gece, görev yapan tek santral memuru oturmuş, kafeinli çayını yudumluyordu. Bu gece

Vatikan Şehri'nde kalmasına müsaade edilen bir avuç görevliden biri olmaktan onur

duyuyordu. Elbette bu onur, kapının dışında volta atan İsviçreli Muhafız'ın varlığıyla bir

nebze gölgeleniyordu. Santral memuru, tuvalete bile bekçi diktiler, diye düşündü. Ah, Kutsal

kar-] dinaüer toplantısı için ne kadar küçültücü şeylere katlanıyoruz. j

Neyse ki bu gece fazla arama yapılmamıştı. Ama belki de bu pek de; iyiye işaret değildir, diye

düşündü. Son birkaç yıldır dünyanın Vatikan'daki gelişmelere ilgisi azalmıştı. Basından gelen

telefonların sayısı azalmıştı, hatta kaçıklar bile eskisi kadar sık aramıyordu. Basın ofisi o

akşamki olayın bayram havası estireceğini umut etmişti. Ama ne yazık ki, San Pietro

Meydanı'nı dolduran basın araçları daha çok İtalyan ve Avrupa basınına aittiler. Aralarında

sadece birkaç uluslararası yayın şebekesi vardı... belli ki onlar da ikinci sınıf muhabirlerini

göndermişlerdi.

Santral memuru çay fincanını tutarken, akşamın ne kadar süreceğin1 tahmin etmeye çalıştı.

Herhalde gece yarısına kadar falan sürer, diye düşündü. Artık üyelerin çoğu toplantı sona

ermeden çok önceleri kimin fa' vori gösterilen Papa olduğunu biliyordu, bu yüzden süreç,

gerçek bir se-

¦ den çok üç dört saat süren bir tören havasında işliyordu. Elbette karaller

arasındaki son dakika çekişmeler merasimi şafağa kadar uzatabi-

,• jj ya da daha fazla. 1831 yılındaki kardinaller toplantısı elli dört gün

rrnüştü. Kendi kendine, bu gece öyle olmayacak, dedi; bu toplantının

»duman nöbeti" olacağı söyleniyordu.

Santraldaki bir hattın çalmasıyla memurun kurduğu hayaller dağıldı. Yanıp sönen kırmızı

ışığa bakıp, kafasını kaşıdı. Tuhaf, diye düşündü. Sıfır hattı. Bu aksam santral memurunu

içerden kim arayabilir ki? Hatta içeride kim kaldı?

Telefonu eline alarak, "Cittâ del Vaticano, prego?"C) dedi.

Telefondaki ses hızla İtalyanca konuşuyordu. Santral memuru, İsviçreli Muhafızlar'ın

aksanıyla -Fransız-İsviçre etkisinde kalmış akıcı İtal-yancayla- konuştuğunu fark etti. Ama

arayan kişi kesinlikle İsviçreli Muhafız olamazdı.

Kadının sesini duyan santral memuru aniden ayağa fırlarken, neredeyse çayını dökecekti.

Yeniden arayan hatta baktı. Yanılmıyordu. Dahili numara. Arama içeriden yapılıyordu. Bir

yanlışlık olmalı, diye düşündü. Vatikan Şehri'nde bir kadın mı?. Bu akşam mı?

Kadın aceleyle ve telaşla konuşuyordu. Santral memuru telefonlar konusunda, ne zaman bir

pazzo ile karşılaştığını anlayacak kadar tecrübe sahibiydi. Kadın deli gibi konuşmuyordu.

Acele ediyordu ama mantıklıydı. Sakin ve işbilirdi. Kadının isteğini hayretle dinledi.

Hâlâ aramanın nereden geldiğini anlamaya çalışan memur, "// Ca-merlengo?" dedi.

"Kesinlikle bağlayamam... evet, Papa'nm dairesinde olduğunu biliyorum ama... siz kimsiniz...

ve onu ne hakkında uyarmak istiyordunuz..." Dinledikçe sinirleri bozuluyordu. Herkes

tehlikede mi? Nasıl? Ye nereden arıyorsunuz? "Belki de İsviçreli..." Operatör aniden sustu.

"Nendeyim demiştiniz? Nerede?"

Şok içinde dinledikten sonra kararını verdi. "Bekleyin lütfen," dedikten sonra, kadın henüz

cevap veremeden onu beklemeye aldı. Ardından Komutan Olivetti'nin direkt hattını aradı. Bu

kadının gerçekten orada olmasına imkân...

Vatikan Şehri, buyurun.

157

j

Hat hemen açıldı.

Tanıdık bir kadın sesi, "Per l'amore di Dio,"° diye haykırdı. "Bağla ş,, telefonu!"

İsviçreli Muhafızlar güvenlik merkezinin kapısı tıslayarak açıldı. Komutan Olivetti odaya bir

roket gibi girerken, muhafızlar açıldılar. Ofisi. nin bulunduğu köşeye döndüğünde, muhafızın

telsizde söylediklerinin doğruluğuna şahit oldu; Vittoria Vetra masasının başında durmuş,

komutanın özel telefonuyla görüşme yapıyordu.

Che coglioni che ha questa, diye düşündü. Fırsatı hemen değerlendirmiş!

Kan beynine sıçramış bir halde kapıya yöneldi ve anahtarı kilide soktu. Kapıyı açarak, "Ne

yapıyorsunuz?" diye sordu.

Vittoria, onu duymazdan geldi. Telefona, "Evet," diyordu. "Ve uyarmalıyım ki..."

Olivetti ahizeyi elinden kaparak, kulağına tuttu. "Kiminle görüşüyorum?"

Olivetti'nin taviz vermez tavrı bir anda yerle bir olmuştu. "Evet Camerlengo," dedi. "Doğru

signore... ama güvenlik kuralları gereği... elbette hayır... kendisini burada tutuyorum... elbette,

fakat..." Dinledi. Sonunda, "Elbette efendim," dedi. "Onları derhal getiriyorum."

° Tanrı aşkına.

39

Papalık Sarayı, Vatikan Şehri'nin güneydoğu köşesinde, Şistine Şa-peli'nin yanma

yerleştirilmiş bir binalar kümesinden oluşur. San Pietro Meydanı'na tepeden bakan sarayda

hem Papalık daireleri, hem de Pa-pa'nın özel dairesi bulunmaktadır.

Komutan Olivetti ensesinde atan damarlarıyla onları uzun bir rokoko koridordan geçirirken,

Vittoria ile Langdon sessizce takip ettiler. Üç dizi basamağı çıktıktan sonra geniş, loş bir

koridora girdiler.

Langdon duvarlardaki yüz binlerce dolar değerindeki sanat eserlerine inanmıyordu: kusursuz

görünen büstler, goblenler, frizler. Koridorun üçte ikisini yürüdükten sonra kaymaktaşından

bir çeşmenin yanından geçtiler. Olivetti bir girintiden sola döndü ve Langdon'ın hayatında

gördüğü en büyük kapılardan birine yürüdü.

Komutan, Vittoria'ya kaşlarım haşince çatarak, "Ufficio di Papa," dedi. vittoria oralı olmadı.

Olivetti'nin önüne geçerek, kapıyı sertçe yumrukladı.

Dünyadaki tüm dinlerin en kutsal odalarından birinin dışında durduğa inanmakta güçlük

çeken Langdon, Papa'nın özel dairesi, diye düşündü.

içeriden biri, "Avanti!" diye seslendi.

Kapı açıldığında Langdon gözlerini kısmak zorunda kaldı. Güneş ışı-& kör ediciydi.

Önündeki manzara yavaşça belirmeye başladı.

Papa'nın dairesi, bir ofisten çok balo salonunu andırıyordu. Kırmızı Mermer zemin, renkli

fresklerle süslü duvarlara kadar uzanıyordu. Yuka-

ndan sarkan devasa avizenin arkasındaki pencerelerden, güneşli San p-etro Meydanı'nın

muhteşem manzarası görünüyordu.

Langdon, Tanrım, diye düşündü. Bu, gerçekten şahane manzaralı bi, oda.

Koridorun ucunda, oymalı bir masada, bir adam oturmuş deli giy yazıyordu. Kalemini

bırakarak, onlara eliyle içeri girmelerini işaret ederek tekrar, "Avanti," diye seslendi.

Olivetti askeri yürüyüşüyle ilerledi. Özür diler gibi, "Signore," dedi. "Nohopotuto..."

Adam, onun sözünü kesti. Ayağa kalktı ve iki ziyaretçisini inceledi.

Camerlengo, Langdon'ın Vatikan'da dolaştığını hayal ettiği hastalıklı, kutsayıcı rahiplere hiç

benzemiyordu. Tespih veya kolye takmamıştı. Üstünde ağır işlemeli kaftan da yoktu. Bunun

yerinde, bedeninin gerçekliğini vurguluyormuş gibi görünen basit siyah bir cüppe giymişti.

Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu, yani Vatikan standartlarına göre çocuk sayılırdı.

Oldukça yakışıklı bir yüzü, kıvırcık kahverengi saçları, evrenin sırlarıyla yanıp tutuşuyormuş

gibi parlayan yeşil gözleri vardı. Adam yanlarına yaklaşırken Langdon, onun gözlerindeki

bitkinliği gördü... hayatının en zor on beş gününü geçirmiş bir ruh gibiydi.

Mükemmel İngilizcesiyle, "Ben Carlo Ventresca'yım," dedi. "Son Pa-pa'nın hazine vekili."

Mütevazı ve nazik bir sesi vardı, yalnız aksanındaki İtalyanca etkisi az da olsa anlaşılıyordu.

Öne çıkıp elini uzatarak, "Vittoria Vetra," dedi. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Camerlengo, Vittoria'nm elini sıkarken Olivetti kenara çekildi. Vittoria, "Bu, bey Robert

Langdon," dedi. "Harvard Üniversitesi'ndej din tarihi öğretiyor."

i

Langdon elinden gelen en iyi İtalyan aksanıyla, "Padre," dedi. Başım eğip elini uzattı.

Langdon'ı yukarı kaldıran Camerlengo, "Hayır, hayır," diye ısrar etti. "Papa Hazretleri'nin

makamı beni kutsallaştırmıyor. Ben sadece bir rahibim, ihtiyaç duyulduğu zaman hizmet eden

bir vekilim."

Langdon dikildi.

160

c

Camerlengo, "Lütfen," dedi. "Herkes otursun." Masasının etrafına ndalyeleri dizdi. Langdon

ile Vittoria oturdular. Olivetti ayakta durma-tercih etmişti.

Camerlengo masaya oturarak ellerini kavuşturdu ve ziyaretçilerine

baktı.

Olivetti, "Signore," dedi. "Bayanın kıyafeti benim hatam. Ben..."

Sesi, bu konuyu düşünemeyecek kadar bitkin çıkan Camerlengo, "Beni endişelendiren

kıyafeti değil," dedi. "Vatikan'ın santral memuru toplantı başlamadan yarım saat önce beni

arayıp bir kadının haberim olmayan büyük bir güvenlik tehdidi konusunda beni uyarmak için

sizin özel ofisinizden aradığını söylerse, işte o zaman endişeleniyorum."

Olivetti dimdik dururken sırtı, yoklamaya çekilen bir asker gibi yay çizmişti.

Langdon, Camerlengo'nun varlığından büyülenmiş gibiydi. Genç ve yorgun rahibin gizemli

kahramanları andıran bir havası vardı, etrafına karizma ve otorite saçıyordu.

Olivetti özür dileyen fakat aynı zamanda inatçı ses tonuyla, "Signore," dedi. "Siz güvenlik

konulan için endişelenmeyin. Sizin başka sorumluluklarınız var."

"Ben diğer sorumluluklarımın gayet iyi farkındayım. Aynı zamanda direttore intermediario

olarak, bu toplantının güvenliğinden ve insanların can sağlığından sorumlu olduğumu

biliyorum. Burada neler oluyor?"

"Durum kontrolüm altında."

"Olmadığı anlaşılıyor."

Langdon, "Peder," diyerek söze girdi. Buruşuk faks kâğıdını çıkararak Camerlengo'ya uzattı.

"Lütfen."

Komutan Olivetti engellemek maksadıyla ileri doğru adım attı. "Pe-der> lütfen zihninizi

böyle..."

Camerlengo faksı eline alarak uzun süre Olivetti'yi duymazdan gel-¦ Öldürülen Leonardo

Vetra'nın cesedine baktıktan sonra, şaşkınlık 'Cinde nefes aldı. "Bu nedir?"

vittoria titreyen sesiyle, "Bu benim babam," dedi. "Bir rahip ve aynı manda bilim adamıydı.

Dün gece öldürüldü."

161 F: il

Camerlengo'nun yüzü bir anda yumuşadı. Başını kaldırıp Vitw • baktı. "Sevgili çocuğum.

Üzgünüm." Kollarını gövdesinde kavuştur» faksa yeniden bakarken, gözleri nefretle

dolmuştu. "Kim böyle... ve > sündeki bu yanık..." Camerlengo gözlerini kısıp resme daha

yakından i karken sustu.

Langdon, "Üstünde Illuminati yazıyor," dedi. "Kuşkusuz bu ismi tan yorsunuzdur."

Camerlengo'nun yüzü tuhaf bir ifade aldı. "İsmi duydum, evet, ama. "Illuminati Leonardo

Vetra'yı öldürdü, çünkü onun üstünde çalıştı», yeni bir teknolojiyi çalarak..."

Olivetti, "Signore," diyerek araya girdi. "Bu çok saçma. Illuminati mi? Çok iyi kurgulanmış

bir aldatmaca olduğu ortada."

Camerlengo, Olıvetti'nin sözlerini düşünüp taşındı. Sonra dönüp I^angdon'ı öyle bir süzdü ki,

Langdon ciğerlerinde hava kalmadığı hissine kapıldı. "Bay Langdon, tüm hayatımı Katolik

Kilisesi'nde geçirdim. Illuminati inancını biliyorum... ve mühür efsanesini. Bununla birlikte,

şimdiki zamanda yaşayan bir adam olduğum konusunda sizi uyarmalıyım. Hıristiyanlığın o

kadar düşmanı var ki, eski hayaletleri hortlatmaya gerek yok."

Langdon, "Simge gerçek," derken biraz savunmacı davrandığını düşündü. Uzanıp faksı

Camerlengo'nun görebilmesi için ters çevirdi. Simetriyi fark edince Camerlengo'nun sesi

sedası kesildi. Langdon, "Modern bilgisayarlar bile," diye ekledi. "Bu kelimenin simetrik

ambigramını çizmeyi başaramadılar."

Camerlengo ellerini kavuşturdu ve uzun süre tek kelime etmedi. En sonunda, "Illuminati

bitti," dedi. "Uzun zaman önce. Bu tarihi bir gerçek" Langdon başını salladı. "Dün ben de

sizinle aynı fikirdeydim." "Dün mü?"

"Bugünkü olaylar yaşanmadan önce. Illuminati'nin eski bir akdi yet"

ne getirmek için yeniden ortaya çıktığına inanıyorum."

"Beni bağışlayın. Tarih bilgim zayıftır. Hangi eski akit bu?" Langdon derin bir nefes aldı.

"Vatikan Şehri'nin yıkılması." "Vatikan Şehri'nin yıkılması mı?" Camerlengo korkmuştan çok

aklı

karışmış gibi görünüyordu. "Ama bu imkânsız."

Vittoria başını iki yana salladı. "Korkarım başka kötü haberlerin1'2 de var."

40

Camerlengo yüzünü Vittoria'dan Olivetti'ye çevirirken, hayretle, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Olivetti, "Signore," dedi. "Burada bir tür aygıt olduğunu kabul ediyorum. Güvenlik

kameralarımızdan birinde görünüyor, ama Bayan Vet-ra'nın iddiasına göre bu maddenin gücü,

inanılır gibi..."

Camerlengo, "Bir dakika," dedi. "Bu şeyi görebiliyor musunuz?"

"Evet signore. 86 Numaralı kablosuz kameradan."

"O zaman neden yerini tespit etmediniz?" Camerlengo'nun sesi öfkeliydi.

"Çok zor signore." Olivetti durumu açıklarken dimdik duruyordu.

Camerlengo dinlerken, Vittoria, onun endişesinin giderek arttığını sezinledi. Camerlengo,

"Vatikan Şehri'nde olduğuna emin misiniz?" diye sordu. "Belki birisi kamerayı dışan

çıkartmıştır ve görüntüyü oradan yol-luyordur."

Olivetti, "İmkânsız," dedi. "Dış duvarlarımız, dahili haberleşmeyi ko-m,nak için elektronik

kalkanla kaplı. Sinyal sadece içerden gelebilir, aksi takdirde sinyali alamazdık."

"Yanılmıyorsam," dedi. "Şu anda elinizdeki tüm imkânlarla bu kayıp kamerayı arıyorsunuz."

Olivetti başını iki yana salladı. "Hayır signore. Kameranın yerini tes-pıt etmek yüzlerce saat

gerektirir. Şu anda bazı güvenlik sorunları yaşıyo-

^1

ruz ve Bayan Vetra'ya saygısızlık etmek istemem ama, bahsettiği da çok küçük. İddia ettiği

kadar patlayıcı olamaz." a

Vittoria'mn sabrı tükenmişti. "O damla Vatikan Şehri'ni yerle bir meye yeter! Söylediklerimin

herhangi bir kelimesini dinlediniz mi?"

Olivetti çelik kadar soğuk sesiyle, "Bayan," dedi. "Patlayıcılar kon sunda engin tecrübelere

sahibim."

Victoria aynı sert tonla, "Tecrübelerinizin modası geçmiş," diye ters ledi. "Rahatsız edici

bulduğunuz kılığıma rağmen, dünyanın en gelişmiş atomdan küçük zerrecik araştırma

tesisinde kıdemli bir fizikçiyim. Şu an-da örneği patlamaktan alıkoyan karşımadde tutucusunu

ben tasarladım Ve eğer önümüzdeki beş saat içinde o kutuyu bulmadığınız takdirde,

muhafızların gelecek yüzyıl boyunca koruyacak koca bir delikten başka bir şeyi olmayacağı

konusunda sizi uyarıyorum."

Olivetti böcek gözleri öfkeyle parlayarak Camerlengo'ya döndü, "Signore, vicdanım bu

tartışmanın devam etmesine izin vermiyor. Düzenbazlar vaktinizi harcıyorlar. Illuminati mi?

Hepimizi yok edecek bir damla mı?"

Camerlengo, "Basta,"n dedi. Kelimeyi usulca söylemesine rağmen adeta odada yankılanmıştı.

Ardından bir sessizlik oldu. Fısıldayarak devam etti. "Tehlikeli olsun ya da olmasın,

Illuminati olsun ya da olmasın, bu şey her ne ise, Vatikan Şehri'nde olmaması gerekiyordu...

özellikle de kardinaller toplantısı arifesinde. Hemen bulunup çıkartılmasını istiyorum. Derhal

bir arama başlatın."

Olivetti ısrar etti. "Signore, şehri aramak için tüm muhafızlarımla seferber etsek bile,

kamerayı bulmak günler alabilir. Ayrıca Bayan Vet- i ra'yla konuştuktan sonra

muhafızlarımdan birinden, en gelişmiş balistik j rehberimizde şu karşımadde denen nesneyi

aramasını istedim. Hiçbir yerde bahsine rastlayamadım. Hiçbir şey yok."

Kendini beğenmiş herif, diye düşündü Vittoria. Balistik rehberi mi? Ansiklopediye bakmayı

denedin mi? A harfine baksaydın!

Olivetti hâlâ konuşuyordu. "Signore, eğer Vatikan Şehri'ni çıplak gözle aramamızı

istiyorsanız, itiraz etmek zorundayım."

"Komutan." Camerlengo'nun sesi öfke doluydu. "Benimle konuştuğunuzda, bu makamla

muhatap olduğunuzu size hatırlatabilir miyim ¦

Yeter.

I

mimi ciddiye almadığınızı görüyorum... buna rağmen, kanunen yet-2 t'si benim-

Yanılmıyorsam kardinaller şu anda Şistine Şapeli'nde gü-0 cindeler ve toplantı sona erinceye

kadar güvenlik kaygılarınız asgari V vede. Bu aygıtı aramakta niçin tereddüt ettiğinizi

anlayamıyorum. c- r doğrusunu bilmeseydim, bu toplantıyı uluslararası bir tehlikeye at-maya

çalıştığınızı düşünürdüm."

Olivetti küçümseyen bir tavırla konuşuyordu. "Bunu nasıl söylersiniz? Ben Papa'ya on iki yıl

boyunca hizmet ettim. Ve ondan önceki Pa-oa'ya on dört yıl! İsviçreli Muhafızlar 1438'den

beri..."

Olivetti'nin kemerindeki telsiz tiz sesler çıkartarak onu susturdu. "Comandante?"

Olivetti telsizi kavrayarak, mikrofon düğmesini çevirdi. "Sono occu-pato! Cosa vuoi!H">

Telsizdeki İsviçreli Muhafız, "Scusi," dedi. "Haberlerim var. Bir bomba tehdidi aldığımızı

öğrenmek istersiniz diye düşündüm."

Olivetti daha az umursamaz görünemezdi. "O halde çaresine bakın! Her zamanki prosedürü

uygulayıp, not edin."

"Yaptık efendim ama arayan kişi..." Muhafız duraksadı. "Araştırmanı istediğiniz cisimden

bahsetmeseydi sizi rahatsız etmezdim efendim. Karşımadde."

Odadaki herkes birbirine hayretle baktı.

Olivetti, "Neden bahsetti?" diye kekeledi.

"Karşımadde efendim. Yerini saptamaya çalışırken, konu hakkında bir araştırma daha yaptım.

Karşımadde hakkında edindiğim bilgi... doğrusunu söylemek gerekirse, biraz can sıkıcı."

"Balistik rehberinde bahsinin geçmediğini söylediğini sanıyordum."

"İnternette buldum efendim."

Vittoria, alleluia, dedi içinden.

Muhafız, "Cisim oldukça patlayıcı gibi görünüyor," dedi. "Bu bilginin gru olduğuna inanmak

güç ama burada karşımaddenin, nükleer savaş ağından yüz kat fazla kapasiteye sahip olduğu

yazıyor." ^ Olivetti yutkundu. Bu, bir dağın çöküşünü seyretmek gibiydi. Vitto-^n zafer

sevinci, Camerlengo'nun dehşet dolu ifadesiyle yok olup gitti.

le§gulüm! Ne istiyorsun?

Olivetti, "Arayanın yerini tespit ettiniz mi?" diye kekeledi.

"İmkân yok. Şifrelenmiş bir cep telefonundan arıyor. SAT hatları ka rışmış, bu yüzden nirengi

işe yaramıyor. IF sinyalleri Roma'da bir yerden aradığını öngörüyor ama yerini bulmamıza

ihtimal yok."

Olivetti alçak sesle, "Herhangi bir talepte bulundu mu?" diye sordu

"Hayır efendim. Sadece şehre karşımadde saklandığı konusunda bizi uyardı. Benim bilmeme

şaşırmış gibiydi. Benim görüp görmediğimi sordu Bana karşımaddeyi sormuştunuz, bu

yüzden sizi bilgilendirmeyi uygun buldum."

Olivetti, "Doğru olanı yaptın," dedi. "Bir dakika sonra aşağı ineceğim. Tekrar ararsa bana

hemen haber verin."

Telsizde kısa bir sessizlik oldu. "Arayan kişi hâlâ hatta efendim."

Olivetti elektrik şoku yemiş gibi görünüyordu. "Hat açık mı?"

"Evet efendim. On dakikadır yerini tespit etmeye uğraşıyoruz, dağınık sinyallerden başka bir

şey elde edemedik. Ona ulaşamayacağımızı biliyor olmalı, çünkü Camerlengo ile görüşmeden

kapatmayacağım söylüyor."

Camerlengo, "Bağlayın," diye emretti. "Hemen!"

Olivetti olduğu yerde döndü. "Peder, hayır. Eğitimli bir İsviçreli Muhafız'ın bu konuyu

halletmesi daha doğru olacaktır."

"HemenF

Olivetti emri verdi.

Az sonra Camerlengo Ventresca'nın masasındaki telefon çalmaya başlamıştı. Camerlengo

parmağını telefonun konuşma düğmesine bastırdı. "Tanrı aşkına, kim olduğunu

zannediyorsun sen?"

166

41

Telefonun hoparlöründen gelen ses kibirli, soğuk ve metalikti. Odadaki herkes dinliyordu.

Langdon aksanını çıkartmaya çalıştı. Ortadoğulu olabilir mi acaba?

Ses alışılmadık bir ses perdesinden konuşarak, "Eski bir kardeşliğin habercisiyim," dedi.

"Yüzyıllar boyunca zulmettiğiniz bir kardeşliğin. Illu-minati'nin habercisiyim."

Langdon sinirlerinin gerildiğini ve içinde kalan son şüphe duygularının uçup gittiğini hissetti.

Bu sabah ambigramı ilk gördüğünde duyduğu o tanıdık dehşet, ayrıcalık ve ölüm korkusu

karışımı nüksetmişti.

Camerlengo, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ben bilim adamlarını temsil ediyorum. Sizin gibi cevap arayan adamları. İnsanlığın kaderine,

amacına ve yaratıcısına dair cevapları."

Camerlengo, "Her kimsen," dedi. "Ben..."

"Silenzio. Dinleseniz iyi edersiniz. Kiliseniz iki bin yıl boyunca gerçek arayışını tekelinde

tuttu. Muhaliflerinizi yalanlarla ve kader kehanetleriy-k alt ettiniz. Buluşları politikalarınıza

uymayanları öldürerek, gerçekleri kendi ihtiyaçlarınıza hizmet edecek şekilde değiştirdiniz.

Dünyadaki aydınlanmış adamların hedefi olmak sizi şaşırtıyor mu?"

"Aydınlanmış adamlar davalarını ilerletmek için şantaja başvurmazlar."

"Şantaj mı?" Arayan kişi kahkaha attı. "Bu şantaj değil. Hiçbir talebi-m'z yok. Vatikan'ın

ortadan kaldırılması pazarlık konusu değil. Dört yüz

yıldır bugünü bekliyoruz. Gece yarısı olduğunda şehriniz havaya uçacak Yapabileceğiniz

hiçbir şey yok."

Olivetti telefonun mikrofonuna atladı. "Bu şehre girmek imkânsız] Patlayıcıları buraya

yerleştirmiş olamazsınız!"

"Tam bir İsviçreli Muhafız sofuluğuyla konuşuyorsunuz. Belki de bir subaysınız kim bilir?

Herhalde Illuminati'nin yüzyıllar boyunca dünyadaki en seçkin kurumlara sızabildiğini

biliyorsunuzdur. Gerçekten Vatikan'ın farklı olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Ulu Tanrını, diye düşündü Langdon. İçeriden birini ayarlamışlar. Illuminati'nin örgütlerin

içine sızarak güç kazandığı bir sır değildi. Masonların, büyük bankacılık şebekelerinin,

hükümetlerin içine sızmışlardı. Doğrusu Churchill bir zamanlar gazetecilere, İngiliz casuslar

Naziler abasına Illuminati'nin İngiliz Parlamentosu'na sızdığı oranda karışabilseydi, savaş bir

ayda biterdi demişti.

Olivetti, "Apaçık blöf yapıyorsunuz," diye atıldı. "Sizin etkiniz buralara kadar uzanamaz."

"Neden? İsviçreli Muhafızlarınız ihtiyatlı olduğu için mi? Özel dünyanızın her köşesini

gözetledikleri için mi? Peki ya İsviçreli Muhafızlar'ın kendileri? Onlar insan değil mi? Su

üstünde yürüdüğü rivayet edilen bir adam için hayatlarını gerçekten tehlikeye atacaklarını mı

zannediyorsunuz? Aksi takdirde kutunun şehre nasıl girdiğini sorun. Ya da bu akşamüstü en

kıymetli dört varlığınızın nasıl kaybolduğunu?"

"Varlığımız mı?" Olivetti kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir, iki, üç, dört. Onları kaybetmediniz mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?..." Olivetti birden sustu. Gözleri, midesine yumruk yemiş gibi

açılmıştı.

Arayan kişi, "Ampul yandı galiba," dedi. "İsimlerini de okuyayım mı?"

Camerlengo şaşkınlık içinde, "Neler oluyor?" dedi.

Arayan kişi kahkaha attı. "Adamınız size henüz bilgi vermedi mi? ^e büyük günah. Hiç

şaşırmadım. Ne gurur! Size gerçeği söylemenin ne kadar onur kırıcı olduğunu tahmin

edebiliyorum... korumaya yemin ettiği dört kardinalin ortadan kaybolduğunu..."

Olivetti birden patladı. "Bu bilgiyi nerden aldın?"

Arayan adam, "Camerlengo, komutanınıza tüm kardinallerin Şistine gapeli'nde olup

olmadığını sorun," dedi.

Camerlengo, Olivetti'ye döndüğünde yeşil gözleri açıklama bekliyordu.

Olivetti, Camerlengo'nun kulağına, "Signore," diye fısıldadı. "Dört

kardinalin henüz Şistine Şapeli'ne girmediği doğru ama alarma geçmeye gerek yok. Bu sabah

her biri konutlarına giriş yaptı, bu yüzden Vatikan Şehri'ne güven içinde girdiklerini biliyoruz.

Birkaç saat önce siz de onlarla birlikte çay içtiniz. Sadece toplantıdan önceki sohbete

geciktiler. Onla-arıyoruz, ama eminim zamanı unuttular ve etrafın tadını çıkartıyorlar."

"Etrafın tadını mı çıkartıyorlar?" Camerlengo'nun sesindeki soğuk-nlı ton gitmişti. "Pir saat

önce şapele girmiş olmaları gerekirdi!"

Langdon, Vittoria'ya hayretle baktı. Kayıp kardinaller mi? Demek aşağıda aradıkları buydu.

Arayan kişi, "Envanter listemiz sizi tatmin edecektir," dedi. "Paris'ten Kardinal Lamasse,

Barselona'dan Kardinal Guidera, Frankfurt'tan Kardinal Ebner..."

Okunan her kelimeyle Olivetti sanki biraz daha küçülüyordu.

Arayan kişi, son isimden özel bir haz alıyormuş gibi duraksamıştı. "Ve İtalya'dan... Kardinal

Baggia."

Camerlengo fırtınada gemileri batmış gibi kendini salıverdi. Papaz cüppesi kabardı ve

koltuğuna çöktü. "Ipreferiti," diye fısıldadı. "Dört gözde... Baggia da aralarında... Papa'nm

halefi olması en muhtemel aday... bu nasıl olur?"

Langdon, Camerlengo'nun yüzündeki ümitsizlik ifadesini anlayacak kadar modern papalık

seçimleri hakkında kitaplar okumuştu. Teknik açıdan seksen yaşın altındaki herhangi bir

kardinal, Papa olabileceği halde, sadece birkaç tanesi, taraflı oylama surecinde üçte iki

çoğunluğu yönet-mek için gerek görülen saygınlığa sahipti. Bunlara preferiti deniyordu. Ve

hlÇbiri ortada yoktu.

Camerlengo'nun kaşlarından ter damlıyordu. "Bu adamlara ne yapmayı

planhyo rsun.'

"Ne planladığımı düşünüyorsunuz? Ben Haşhaşin soyundan geliyorum."

Langdon'ın tüyleri ürpermişti. Kilise yıllar boyunca pek çok öldürücü düşman edinmişti:

Haşhaşin, Tapmak Şövalyeleri, Vatikan tarafından avlanan ya da ihanete uğrayan ordular.

Camerlengo, "Kardinalleri bırakın," dedi. "Tanrı'nın Şehri'ni yok olmakla tehdit etmek yeterli

değil mi?"

"Dört kardinali unutun. Onlar sizin için kayıp. Ama yine de ölümlerinin milyonlarca kişi

tarafından hatırlanacağına emin olabilirsiniz. Her şehidin rüyası. Onları medyatik yapacağım.

Her birini. Gece yarısı olduğunda Illuminati herkesin dikkatini çekecek. Dünya seyretmezse

dünyayı değiştirmek neye yarar? Toplu ölümlerin insanı kendinden geçiren bir vahşeti vardır,

öyle değil mi? Bunu uzun zaman önce kanıtladınız... engizisyon, Tapmak Şövalyeleri'ne

yapılan işkenceler, Haçlı Seferleri." Durdu. "Ve tabi, la purga."

Camerlengo'nun sesi.çıkmıyordu.

Arayan adam, "La purga'yı hatırlamıyor musunuz?" diye sordu. "Elbette hayır, o zamanlar bir

çocuktunuz. Zaten rahipler tarih konusunda çok zayıflar. Belki de tarihlerinden utanıyorlardır,

ne dersiniz?"

Langdon kendi kendine, "La purga," dedi. "Bin altı yüz altmış sekiz. Kilise, dört Illuminati

bilim adamını haç sembolüyle damgaladı. Günahlarından arındırmak için."

Arayan kişi endişeliden çok meraklı bir sesle, "Konuşan kim?" diye sordu. "Orada başka kim

var?"

Langdon korkudan titrediğini hissetti. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "İsmimin

önemi yok," dedi. Bir Uluminati'li ile konuşmak aklını karıştırıyordu... George Washington

ile konuşmak gibi bir şeydi. "Kardeşliğinizin tarihi üstüne araştırma yapmış bir

akademisyenim."

Ses, "Fevkalade," diye yanıt verdi. "Bize karşı işlenen suçları hâlâ hatırlayan canlı birilerinin

olmasına sevindim."

"Çoğumuz artık var olmadığınızı düşünüyorduk."

"Kardeşliğin yerleştirmek için çokça uğraştığı bir yanılgı. La purga hakkında başka ne

biliyorsunuz?"

Langdon duraksadı. Başka ne mi biliyorum? Bu durumun baştan sona çılgınlık olduğunu

biliyorum, işte o kadar! "Bilim adamları damgalandıktan sonra öldürüldü ve cesetleri,

Illuminati'ye katılmamaları için diğer bilim adamlarına ibret olsun diye Roma'da halka açık

yerlere bırakıldı."

"Evet. Biz de aynını yapacağız. Quidpro quo.n Katledilen kardeşlerimizin intikamı olarak

kabul edin. Dört kardinaliniz ölecek, saat yirmiden itibaren her saat başı biri. Gece yarısı

olduğunda tüm dünya hayran

kalacak."

Langdon telefona doğru yürüdü. "Bu dört adamı damgalayıp öldürmeyi mi amaçlıyorsunuz?"

'Tarih tekerrürden ibaret, öyle değil mi? Kuşkusuz biz kiliseden daha seçici ve cüretkâr

davranacağız. Onlar kimse görmeden öldürüp cesetleri bıraktılar. Çok korkakça."

Langdon, "Sen ne diyorsun?" diye sordu. "Bu adamları halkın önünde mi damgalayıp

öldüreceksiniz?"

"Çok güzel. Yine de h tlktan neyi kastettiğinize bağlı. Artık kiliseye o kadar fazla insan

gitmiyor."

Langdon'ın jetonu geç düşmüştü. "Onları kiliselerde mi öldüreceksiniz?"

"Nezaketen. Tanrı'nın ruhlarını cennetine vakit kaybetmeden alabilmesi için. Böylesi daha

doğru. Basının da hoşuna gideceğini tahmin ediyorum."

Olivetti, "Blöf yapıyorsun," derken soğukkanlılığını geri kazanmıştı. "Birini kilisede

öldürdükten sonra, elini kolunu sallayarak çıkıp gidemezsin."

"Blöf mü? İsviçreli Muhafrzlar'ınız arasında hayalet gibi dolaşıyoruz, duvarlarınız arasından

dört kardinalinizi çalıyoruz, en kutsal mabedinizin göbeğine ölümcül bir patlayıcı

yerleştiriyoruz ve sen bunun blöf olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Cinayetler işlenip

kurbanlar bulundukça medya başına üşüşecek. Gece yansı tüm dünya Illuminati'nin amacını

anlayacak."

Olivetti, "Peki ya her kiliseye nöbetçi dikersek?"

Arayan kişi güldü. "Korkarım dininizin bereketli doğası bunu zahmetli bir iş haline getiriyor.

Daha saymaya başlamadınız mı? Roma'da dört yüzden fazla Katolik Kilisesi var. Katedraller,

şapeller, barınaklar, manastırlar, keşişhaneler, rahibe manastırları, kiliseye bağlı okullar..."

Olivetti 'nin katı yüz ifadesi değişmedi.

Dişe diş.

171

Arayan kişi son not olarak, "Doksan dakika içinde başlıyor," dedi "Saat başı bir tane. Ölümün

matematiksel işleyişi. Şimdi gitmem gerek."

Langdon, "Bekle!" diye seslendi. "Bu adamlara vurmayı amaçladığı, nız mühürlerden bahset."

Katil eğlenmişe benziyordu. "Sanırım mühürlerin neye benzediğini zaten biliyorsun. Belki de

şüpheci birisin, öyle mi? Yakında g"vüşürüz. Eski efsanelerin doğru olduğunun kanıtı."

Langdon sersemlemişti. Adamın ne iddia ettiğini çok iyi biliyordu. Leonardo Vetra'nın

göğsündeki damgayı gözünün önüne getirdi. Illumi-nati folklorunda toplam beş mühürden söz

edilirdi. Langdon, geriye dört mühür kaldı, diye düşündü ve dört kayıp kardinal.

Camerlengo, "Bu gece yeni bir Papa getireceğime yemin ettim," dedi. "Tanrı'ya yemin ettim."

Arayan kişi, "Camerlengo," dedi. "Dünyanın yeni bir Papa'ya ihtiyacı yok. Gece yarısından

sonra bir moloz yığınından başka yönetecek bir şeyi kalmayacak. Katolik Kilisesi bitti. Dünya

yüzündeki devriniz kapandı." Bir sessizlik oldu.

Camerlengo gerçekten üzgün görünüyordu. "Size yanlış anlatmışlar. Kilise harçlardan ve

taşlardan daha fazlası demektir. İki bin yıllık inancı öyle kolay silemezsin... herhangi bir

inancı da silemezsin. Dünyevi temsilini yok ederek, inancı ortadan kaldıramazsın. Katolik

Kilisesi, Vatikan Şehri olsun olmasın devam edecektir."

"Soylu bir yalan. Ama bütün yalanlar aynıdır. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Söylesene, Vatikan

Şehri neden duvarlarla çevrili bir kale?" Camerlengo, "Rahipler tehlikeli bir dünyada

yaşıyorlar," dedi. "Sen çok mu gençsin? Vatikan'ın kale olmasının sebebi, Katolik Kilisesi'nin

özkaynaklarının yarısını duvarlarının içinde tutuyor olması, nadir tablolar, heykeller,

mücevherler, paha biçilmez kitaplar... bir de Vatikan Bankası kasasındaki altın külçeleriyle,

gayrimenkul senetleri var. Vatikan Şehri'nin çıplak değerinin 48.5 milyar dolar olduğu tahmin

ediliyor. Küçük bir sermayenin üstünde oturuyorsun. Yarın hepsi kül olacak. Servetiniz eriyip

gidecek. İflas edeceksiniz. Rahipler bile bedavaya çalışmaz."

Durumun vahameti Olivetti ile Camerlengonun şok olmuş bakışlarına yansımıştı. Langdon

hangisinin daha şaşırtıcı olduğuna karar vere-

memişti; Katolik Kilisesi'nin bu kadar paraya sahip oluşunun mu, yoksa jUuıtıinati'nin bunu

bir şekilde öğrenmesinin mi?

Camerlengo derin bir iç çekti. "Bu kilisenin belkemiği para değil,

inançtır."

Arayan kişi, "Bu da yalan," dedi. "Geçen sene, piskoposluk yönetimi altındaki bölgelerinizi

desteklemek için 183 milyon dolar harcadınız. Kiliseye gelenlerin sayısı tüm zamanların en

düşük seviyesinde... son on yılda yüzde kırk altı düştü. Bağışlar bile yedi sene öncesinin yarısı

kadar. İlahiyat fakültelerine her geçen gün daha az katılım oluyor. İtiraf edemesen de kilisen

ölüyor. Bunu, kapıyı ardından çarparak çıkmak için bir fırsat

kabul et."

Olivetti ileri doğru bir adım attı. Şimdi, sanki karşısında duran gerçeği artık anlıyormuş gibi,

daha az kavgacı görünüyordu. Çıkış yolu arayan biri gibi duruyordu. Herhangi bir çıkış yolu.

"Peki ya bu altın külçelerinden bazıları sizin amacınızı desteklemek için kullanılırsa?"

"Her ikimize de hakaret ediyorsun."

"Bizim paramız var."

"Bizim de öyle. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Langdon rivayet edilen Illuminati servetini düşündü, Bavyeralı taş ustalarının eski serveti,

Rothschildlar, Bilderbergerler, efsanevi Illuminati Elması.

Camerlengo konuyu değiştirerek, "Ipreferiti," dedi. "Onları serbest

bırak. Onlar yaşlı."

"Tanrı'ya sunulan bakirler." Arayan kişi kahkaha attı. "Söylesene, onların gerçekten bakir

olduğunu mu düşünüyorsun? Küçük kuzular ölürken çığlık atacak mı? Sacrifici vergini nell

altare di scienza."n

Camerlengo uzun süre sessiz kaldı. Sonunda, "Onlar imanlı adamlar," dedi. "Ölümden

korkmazlar."

Arayan alaycı bir tavırla güldü. "Leonardo Vetra da imanlı bir adamdı, ama dün gece

gözlerindeki korkuyu gördüm. O korkuyu ben yok ettim."

Sessiz duran Vittoria birden celallendi, vücudu nefretle kaskatı kesilmişti. "Asino! Eşek! O

benim babamdı!"

' Bilim mihrabında bakir kurbanı.

173

Telefonun hoparlöründen kaba bir kahkaha yükseldi. "Baban mı') Bu ne? Vetra'nın kızı mı

var? Babanın sonunda çocuk gibi ağladığını bilmen gerek. Gerçekten acıklıydı. Acınası bir

adam."

Vittoria kelimelerden yumruk yemiş gibi geriye sendeledi. Langdon tutmak için hamle yaptı,

ama Vittoria dengesini yeniden sağlayıp koyu gözlerini telefona dikti. "Hayatım üzerine

yemin ederim, bu gece sona ermeden seni bulacağım." Ses tonu bıçak gibi keskindi. "Ve

bulduğumda..."

Arayan kişi bayağı bir kahkaha attı. "Cesur bir kadın. İştahım kabardı. Belki de bu gece sona

ermeden ben seni bulurum. Ve bulduğumda..."

Kelimeleri bıçak gibi havayı kesti ve ardından telefonu kapattı.

174

Kardinal Mortati artık siyah cüppesinin içinde terliyordu. Bunun tek sebebi sadece Şistine

Şapeli'nin saunaya dönmesi değil, aynı zamanda kardinaller toplantısına yirmi dakika kaldığı

halde, kayıp dört kardinalden hâlâ bir haber gelmemesiydi. Diğer kardinaller arasında

başlangıçta fısıltıyla konuşulan yoklukları, şimdi açıkça ifade edilen bir huzursuzluğa

dönüşmüştü.

Mortati kayıp adamların nerede olabileceklerini tahmin edemiyordu. Camerlengo'nun yanında

olabilirler mi? Camerlengo'nun akşamüstü dörtpreferiti'ye geleneksel çay ikramında

bulunduğunu biliyordu ama bu saatler önceydi. Hastalandılar mı? Yedikleri bir şey yüzünden

olabilir nü? Mortati bundan şüphe duyuyordu. Ölüm döşeğinde bile olsalar, preferi-ti'nin

burada olması gerekiyordu. Bir kardinalin Yüce Piskopos seçilmesi, hayatta sadece bir kez

yakalayabileceği, hatta hiç yakalayamayacağı bir şanstı ve Vatikan Yasaları'na göre

kardinallerin oylama başladığında Şistine Şapeli'nin içinde bulunmaları gerekiyordu. Aksi

takdirde seçilemezdi.

Dört preferiti olmasına karşın, gelecek Papa'nın kim olacağı konu-

I sunda çok az kardinalin şüpheleri vardı. Son on beş gün, muhtemel adayların tartışıldığı

telefon ve faks fırtınası şeklinde geçmişti. Geleneklere bağlı kalınaralcpre/enYi için dört isim

seçilmişti, bunlardan her biri Papa olabilmek için gerekli şartları taşıyorlardı: ; İtalyanca,

İspanyolca ve İngilizce dillerini konuşuyor olmak.

I 175

Şerefine zarar verecek sırlan bulunmamak. Altmış ve seksen yaşları arasında olmak.

Her zaman olduğu gibi, preferiti'den biri, heyetin seçim için onayladığı aday olarak

aralarından yükselmişti. Bu gece bu adam, Milano'dan Kardinal Aldo Baggia idi. Baggia'nın

lekesiz görev süreci, konuşabildiği farklı lisanlar ve ruhani esasları iletebilme yeteneği onu

diğerleri arasında açıkça öne çıkartıyordu.

İyi de hangi cehennemde bu adam, diye düşündü Mortati. Kardinallerin kaybolması Mortati'yi

özellikle sinirlendiriyordu çünkü bu toplantıyı idare etmek görevi ona düşmüştü. Bir hafta

önce Kardinaller Heyeti oybirliğiyle Mortati'yi Büyük Seçmen -kardinaller toplantısı

merasim.nin ruhani başkanı- makamına getirmişti. Kilisenin resmi yetkilisi Camerlengo

olduğu halde, hazine vekili sadece bir rahipti ve karmaşık seçim süreciyle ilgili çok az şey

biliyordu. Bu yüzden merasimi Şistine Şapeli'nin içinden idare edecek bir kardinal seçilmişti.

Kardinaller sıklıkla, Büyük Seçmen görevine getirilmenin Hıristiyanlıktaki en acımasız onur

olduğu konusunda şakalaşırlardı. Bu görevi alan kişi seçim sırasında seçilemeyecek bir aday

olur ve toplantıdan günler öncesinden sayfalar dolusu Universi Dominici Gregis'i okumaya

başlardı. Seçimin uygun biçimde yönetilebilmesi için kardinaller toplantısının gizli usullerinin

inceliklerini gözden geçirmesi gerekirdi.

Yine de Mortati bu duruma içerlemiyordu. Mantıklı bir seçim olduğunu biliyordu. En

tecrübeli kardinal olmakla birlikte, son Papa'nm sırdaşı olması saygınlığını arttırıyordu.

Mortati teknik açıdan hâlâ seçilebilecek yaşta olmasına karşın, ciddi bir aday için biraz

yaşlıydı. Yetmiş dokuz yaşındaki kardinal, heyetin artık sağlığının sert papalık programına

dayanamayacağından şüphelendiği eşiğin ardına geçmişti. Bir Papa genellikle günde yirmi

dört saat, haftada yedi gün çalışır ve ortalama 6.3 yıl içinde yorgunluktan ölürdü. Kardinalin

papalığı kabul etmesi, aralarında "cennete giden en kısa yol" diye şakalaşmalara sebep olurdu.

Pek çokları, bu kadar açık fikirli olmasaydı Mortati'nin daha gençken Papa olabileceğine

inanırdı. Papalık söz konusu olduğunda, değişmez bir Kutsal Üçlü gerekirdi...

Muhafazakârlık. Muhafazakârlık. Muhafazakârlık.

Mortati son Papa'nm, huzur içinde yatsın, göreve geldikten sonra s0n derece liberal bir insan

olduğunu göstermesini hep ironik bulmuştu, papa belki de yeni dünyanın kiliseden

uzaklaştığını hissederek girişimlerde bulunmuş, kilisenin bilime karşı tutumunu yumuşatmış

ve hatta birta-)Qrn bilimsel gayeler için para bağışında bulunmuştu. Ne yazık ki bu siyasi bir

intihar olmuştu. Muhafazakâr Katolikler, Papa'nm "bunadığını" ilan etmişler, fanatik bilim

adamları ise onu, kilisenin nüfuzunu ait olmadığı yerlere yaymaya çalışmakla suçlamışlardı.

"Neredelermiş?" Mortati arkasını döndü.

Kardinallerden biri sabırsızlıkla omzunu dürtüyordu. "Nerede olduklarını biliyorsunuz, değil

mi?"

Mortati endişesini fazla belli etmemeye çalışü. "Herhalde hâlâ Camerlengo ile birliktelerdir."

"Bu saatte mi? Bu geleneklere son derece aykırı!" Kardinal şüpheyle yüzünü buruşturdu.

"Acaba Camerlengo saatin kaç olduğunu mu unuttu?"

Mortati buna gerçekten ihtimal vermiyordu, ama bir şey söylemedi. Çoğu kardinalin

Camerlengo'yu Papa'ya bu kadar yakından hizmet etmek için fazla genç bulduklarından,

ciddiye almadığını biliyordu. Mortati kardinallerin bu hoşnutsuzluğunun kıskançlıktan

kaynaklandığını düşünüyordu. Ayrıca Mortati, son Papa'nm hazine vekili seçimini içten içe

alkışlıyor, genç adama hayranlık duyuyordu. Mortati, Camerlengo'nun gözlerine baktığında

yalnızca iman görüyor ve onun, çoğu kardinalin aksine, I kilise ile inancı siyasetin önünde

tuttuğunu anlıyordu. O gerçek bir din adamıydı. Camerlengo'nun görev süresince gösterdiği

sadakat efsaneleşmişti. Pek çokları bunu, çocukluğunda yaşadığı mucizevi olaya bağlıyordu...

bu, her insanın kalbinde kalıcı etki bırakacak bir olaydı. Mucize ve yarattığı harika, diye

düşündü Mortati. Kendi çocukluğunda da böylesine şüphesiz iman uyandıracak bir olay

yaşamış olmayı dilerdi.

MortatirCamerlengo'nun ileriki yaşlarında asla Papa olamayacağını biliyor ve bunun kilise

için kayıp olduğunu düşünüyordu. Papalık makamına ulaşmak bir miktar siyasi hırs

gerektiriyordu, ki genç Camerlengo buna sahip değildi. Papa'nm yaptığı daha üst rahip sınıfı

tekliflerini, kili-

şeye basit bir adam olarak hizmet etmeyi tercih ettiğini söyleyerek red dermişti.

"Şimdi ne olacak?" Kardinal, Mortati'ye hafifçe dokunarak cevap bekledi.

Mortati başını kaldırıp baktı. "Anlayamadım?"

"Geciktiler! Ne yapacağız?"

"Ne yapabiliriz?" diye yanıt verdi Mortati. "Bekleyeceğiz. Ve inancımızı yitirmeyeceğiz."

Mortati'nin cevabından tatmin olmamışa benzeyen kardinal yeniden gölgelerin arasına

geçerek kayboldu.

Mortati bir süre durup zihnini dinginleştirmeye çalışarak şakaklarının terini sildi. Gerçekten

de ne yapacağız? Bakışlarını sunağın üstündeki, Michelangelo'nun "Kıyamet Günü" isimli

ünlü freskine çevirdi. Resim, huzursuzluğunu gidermiyordu. İsa Mesih insanları dindarlar ve

günahkârlar diye ayırıp günahkârları cehenneme gönderdiği, on beş metre uzunluğunda dehşet

verici bir betimlemeydi. Derisi soyulmuş insanlar, yanan vücutlar ve hatta eşek kulağı takıp

cehennemde oturan Michelangelo'nun rakiplerinden biri vardı. Guy de Maupassant bir

zamanlar bu resmin, cahil bir kömür işçisinin güreş çadırı için çizdiği resme benzediğini

yazmıştı.

Kardinal Mortati bu fikre katılıyordu.

178

43

Langdon, Papa'nın kurşun geçirmez penceresinin önünde durmuş, San Pietro Meydanı'na

doluşan medya karavanlarına bakıyordu. Ürkütücü telefon görüşmesi onu germiş... bir şekilde

yüreğini daraltmıştı. Kendinde değildi.

Illuminati, tarihin unutulmuş derinliklerinden çıkan bir yılan gibi başını Kaldırmış ve eski

düşmanının etrafına dolanmıştı. Talepte bulunmuyorlardı. Pazarlık yapılmayacaktı. Sadece

intikam. Bu kadar basit. Boğarak öldürüyordu. 400 yıl planlanan bir intikam. Yüzyıllar süren

zulmün ardından bilim saldırıya geçmiş gibiydi.

Masasında oturan Camerlengo boş gözlerle telefona bakıyordu. Sessizliği ilk bozan Olivetti

oldu. Camerlengo'nun ilk ismini kullanarak, "Carlo," derken sesi, askerden çok yorgun bir

dost gibi çıkmıştı. "Yirmi altı yıl, bu makamı korumak için hayatım üzerine yemin ettim.

Sanırım bu akşam şerefime leke sürüldü."

Camerlengo başını iki yana salladı. "Sen ve ben farklı yollardan Tan-n'ya hizmet ediyoruz, bu

hizmet her zaman şeref vericidir."

"Bu olaylar... nasıl meydana geldiğini anlayamıyorum... bu durum..." Olivetti kahrolmuş gibi

görünüyordu.

"Takdir edersiniz ki, yapılacak tek bir şey var. Kardinaller Heyeti'nin can güvenliği benim

sorumluluğumda."

"Korkarım bu sorumluluk bana aitti signore."

"O halde adamlarınız boşaltma işlemlerine hemen başlasınlar."

179

Dan Brovvn

"Signore?"

"Diğer ihtimaller daha sonra gözden geçirilebilir; bu aygıtın aranma-sı, kayıp kardinallerin ve

onları yakalayanların peşine düşülmesi. Ama ijjj önce kardinallerin güvenliği sağlanmalı.

İnsan hayatının kutsallığı her şeyin üstündedir. O adamlar bu kilisenin temelleri."

'Toplantıyı hemen şimdi iptal etmemizi mi öneriyorsunuz?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Yeni bir Papa getirme görevinize ne oldu?"

Genç hazine vekili içini çekerek pencereye döndü ve gözlerini, aşağıda uzanan Roma şehri

üzerinde gezdirdi. "Papa Hazretleri bir zamanlar bana Papa'nın iki dünya arasında sıkışıp

kalmış bir adam olduğunu söylemişti... gerçek ve ilahi dünyak-r. Gerçeği görmezden gelen

herhangi bir kilisenin ilahiyattan nasibini alamayacağını söylerdi." Sesi birden yaşından daha

olgun çıkmaya başlamıştı. "Bu akşam gerçek dünya bizden medet umuyor. Onu görmezden

gelerek kibir gösteremeyiz. Gurur ve yerleşmiş uygulamalar mantığa üstün gelmemeli."

Olivetti başını sallarken etkilenmişe benziyordu. "Sizi hafife almışım signore."

Camerlengo duymamış gibiydi. Gözleri pencereden dışarı dalmıştı.

"Açık konuşacağım signore. Gerçek dünya benim dünyam. Her gün onun çirkinlikleriyle

uğraşıyorum ki, diğerleri engellenmeden daha masum bir şeyi arayabilsin. Size mevcut durum

hakkında tavsiyede bulunmama izin verin. Ben bu iş için eğitildim. İçgüdüleriniz, kıymetli

olmakla beraber... felaket getirebilir."

Camerlengo döndü.

Olivetti içini çekti. "Kardinaller Heyeti'ni Şistine Şapeli'nden çıkartmak şu anda

yapabileceğiniz en kötü şey olur."

Camerlengo hiddetli değil, sadece afallamış görünüyordu. "Ne öneriyorsunuz?"

"Kardinallere hiçbir şey söylemeyin. Toplantıyı kilitleyin. Diğer ihtimalleri denemek için bize

zaman kazandıracaktır."

Camerlengo'nun kafası karışmış gibiydi. "Tüm Kardinaller Heyeti'ni saatli bir bombanın

üstünde kilitlememi mi öneriyorsunuz?"

"Evet signore. Şimdilik. Daha sonra gerek olursa boşaltmayı gerçekleştirebiliriz."

Camerlengo başını iki yana salladı. "Merasimi başlamadan önce ertelemek soruşturma için tek

başına yeterli, ama kapılar mühürlendikten sonra hiçbir şekilde müdahale edilemez.

Kardinaller toplantısı yöntemi

gereği-"

"Gerçek dünya signore. Bu akşam oradasınız. Yakından dinleyin."

Olivetti şimdi bir üstsubayın iş bilir ağzıyla konuşuyordu. "Yüz altmış beş kardinali

hazırlıksız ve korumasız bir halde Roma'ya salmak pervasızlık olur. Bazı yaşlı adamlar

arasında kargaşaya ve paniğe sebep olacaktır, samimi olmak gerekirse bir ay içinde bir felç

ölümü yeter."

Bir felç ölümü. Komutanın sözleri, Langdon'ın Harvard Commons'da öğrencileriyle birlikte

okuduğu gazete başlıklarını hatırlattı: papa felç geçirdi. UYKUDA ÖLDÜ.

Olivetti, "Ayrıca," dedi. "Şistine Şapeli bir kale. Gerçeği duyurmamıza rağmen bina son

derece sağlam ve füzeler dışında her türlü saldırıya karşı koyabilir. Bu akşamüstü hazırlık

olarak şapelin her bir karesinde gizli mikrofon ve diğer dinleme cihazlarını aradık. Şapel

temiz, güvenli bir sığınak ve karşımaddenin içerde olmadığına eminim. Bu adamların şu anda

bulunabilecekleri daha güvenli bir yer yok. İş o raddeye varırsa, boşaltma konusunu her

zaman tartışabiliriz."

Langdon etkilenmişti. Oüvetti'rün soğuk ve akıllı mantığı ona Kohler'ı

hatırlatmıştı.

Vittoria gergin bir sesle, "Komutan," dedi. "Başka sorunlar da var. Şu ana dek kimse bu

miktarda karşımadde üretmedi. Patlamanın yan çapını sadece tahmin edebilirim. Roma'mn

yakm çevreleri de tehlikede olabilir. Eğer kutu merkez binalarınızdan birindeyse ya da

yeraltındaysa, duvarların dışındaki etkisi asgari seviyede olabilir ama eğer kutu sınıra

yakınsa... mesela eğer bu binadaysa..." Endişeli gözlerle pencereden San Pietro

Meydanı'ndaki kalabalığa baktı.

Olivetti, "Dış dünyaya karşı sorumluluklarımın bilincindeyim," dedi. "Ve durumu olduğundan

daha zora sokmuyor. Bu mabedi korumak yirmi yıldan fazladifTıenim tek görevim. Bu silahın

patlamasına izin vermeye

hiç niyetim yok."

Camerlengo Ventresca başım kaldırıp baktı. "Onu bulabileceğinizi mif

düşünüyorsunuz?"

"Bazı teftiş uzmanlarımla ihtimalleri gözden geçirmeme izin verin Eğer Vatikan Şehri'nin

elektriğini kesebilirsek, çevredeki RF'yi giderip kutunun manyetik alanını yakalayabilecek

temiz bir ortam yaratma şansımız doğar."

Vittoria önce şaşırmış sonra etkilenmişti. "Vatikan Şehri'nin elektriğini kesmek mi

istiyorsunuz?"

"Olabilir. Henüz mümkün mü bilmiyorum ama denemek istediğim bir seçenek."

Vittoria, "Kardinaller neler olduğunu öğrenmek isteyeceklerdir," dedi.

Olivetti başını iki yana salladı. "Kardinal toplantıları mum ışığında yapılır. Kardinaller asla

bilemezler. Toplantı kapatıldıktan sonra birkaçı hariç sınırdaki tüm muhafızlarımı çekip bir

arama başlatabilirim. Yüz adam beş saatte oldukça büyük bir alanı tarayabilir."

Vittoria, "Dört saat," diye düzeltti. "Kutuyu CERN'e geri götürmem gerekiyor. Piller şarj

edilmezse patlama kaçınılmaz." "Burada şarj etmenin yolu yok mu?"

Vittoria başını iki yana salladı. "Akım geçiş yüzeyi karmaşık. Mümkün olsaydı yanımda

getirirdim."

Olivetti kaşlarını çatarak, "Dört saat o halde," dedi. "Hâlâ yeterince vaktimiz var. Paniğin

kimseye faydası dokunmaz. Signore, on dakikanız var. Şapele gidip toplantıyı kilitleyin.

Adamlarıma işlerini yapmaları için biraz zaman tanıyın. Kritik saate yaklaşınca kritik kararlan

veririz."

Langdon, Olivetti'nin "kritik saate" ne kadar yaklaşınca durumu kavrayacağını düşündü.

i

Camerlengo sıkıntılı görünüyordu. "Ama heyet preferiti'yi soracaktır... özellikle Baggia'yı...

nerede olduklarını." >

"O halde bir şeyler düşünmelisiniz signore. Kardinallere çay sırasında dokunacak bir şey

ikram ettiğinizi söyleyin."

Camerlengo sinirlenmişe benziyordu. "Şistine Şapeli sunağında durup, Kardinaller Heyeti'ne

yalan mı söyleyeyim?"

"Kendi güvenlikleri için. Una bugia veniale. Beyaz yalan. Sizin işiniz sükûneti sağlamak."

Olivetti kapıya yöneldi. "Şimdi izin verirseniz, ben işime başlayayım."

Camerlengo, "Komutan," diye seslendi. "Kayıp kardinallere sırtımızı

dönemeyiz."

Olivetti kapı eşiğinde durdu. "Baggia ile diğerleri bizim yetki sinininiz dışmdalar. Bütünün

refahı için... onları kaybetmeyi göze almalıyız. Askerde buna sıralandırma denir."

"Yüzüstü bırakmak mı demek istiyorsunuz?"

Sert bir tonla konuşuyordu. "Eğer herhangi bir yolu olsaydı signore... bu dört kardinalin yerini

bulmak için bir yol olsaydı, bunu yapmak için hayatımı verirdim. Ama..." Odanın karşı

tarafında, akşam güneşinin vurduğu Roma evlerinin çatılarından oluşan engin denizin

göründüğü pencereyi işaret etti. "Beş milyonluk bir şehri aramak benim gücümü aşıyor. Bu

değerli süreyi nafile bir uğraşla vicdanımı rahatlatmak için harcayacak

değilim. Üzgünüm."

Vittoria hemen lafa girdi. "Ama katili yakalarsak onu konuşturamaz

mısınız?"

Olivetti, ona bakarak kaşlarını çattı. "Askerler aziz olmayı göze alamazlar Bayan Vetra.

înanm bana, bu adamı yakalamaktaki kişisel dürtülerinizi anlayabiliyorum."

Vittoria, "Bu sadece kişisel bir mesele değil," dedi. "Katil karşımad-denin... ve kayıp

kardinallerin yerini biliyor. Bir şekilde onu bulabilirsek..."

Olivetti, "Ekmeklerine yağ mı sürelim?" dedi. "İnanın bana, yüzlerce kiliseyi kontrol altına

almak için Vatikan Şehri'ndeki tüm korumayı çekmemiz Illuminati'nin yapmamızı umduğu

şey... aramak yerine kıymetli zamanımızı ve işgücümüzü harcamak... ya da daha kötüsü,

Vatikan Ban-kası'nı tamamen korumasız bırakmak. Geri kalan kardinallerden bahsetmeye bile

gerek yok."

Sözleri tam isabet etmişti.

Camerlengo, "Peki ya Roma Polisi?" diye sordu. "Şehirdeki güvenlik güçlerini

krizderTîıaberdar edebiliriz. Kardinalleri alıkoyanları bulmak için yardımlarını isteyebiliriz."

Olivetti, "Bu da hata," dedi. "Roma Carabinieri kuvvetlerinin bizim için neler hissettiğini

biliyorsunuz. Yaşadığımız krizi dünya basınına satmak için birkaç damla gönülsüz bir çaba

sarf edeceklerdir. Düşmanları-

mızın istediği de bu. Vakitsiz bir anda medyayla uğraşmak zorunda kah-, rız."

Katilin sözlerini hatırlayan Langdon, kardinallerinizi medyada ünlü yapacağım, diye düşündü.

İlk kardinalin cesedi saat yirmide görünecek. Sonra her saat bası bir tanesi. Basın buna

bayılacak.

Camerlengo öfkeli bir sesle yeniden konuşmaya başlamıştı. "Komutan, kayıp kardinaller

konusunda hiçbir sey yapmamaya vicdanımız elvermez!"

Olivetti, Camerlengo'nun gözlerinin tam içine baktı. "St. Francis duası signore. Hatırlıyor

musunuz?"

Genç rahip acılı bir sesle mısrayı okudu. "Tanrım, değiştiremediklerimi kabul etmek için bana

güç ver."

Olivetti, "Bana güvenin," dedi. "Bu o durumlardan biri." Sonra gitti.

44

İngiliz Radyo Televizyon Kurumu (BBC) merkez ofisi, Londra'da Piccadilly Meydanı'nın

hemen batısmdadır. Santralın telefonu çaldığında, genç bir yazı işleri editörü cevap verdi.

Dunhill sigarasını söndürürken, "BBC," dedi.

Hattaki ses kaba bir Ortadoğulu aksanıyla konuşuyordu. "Kanalınızın ilgilenebileceği bir son

dakika haberim var."

Editör kalemle standart bir not alma sayfası çıkarttı. "Neyle ilgiliydi?"

"Papalık seçimi."

Kız bıkkınlıkla kaşlarını çattı. BBC bir gün önce vasat bir tepki göstererek, ön hazırlık

hikâyesi yayınlamıştı. Halkın Vatikan Şehri'yle pek ilgilenmediği anlaşılıyordu. "Hangi

açıdan?"

"Roma'da seçimleri takip eden televizyon muhabiriniz var mı?"

"Var sanırım."

"Onunla konuşmam gerekiyor."

"Üzgünüm, ama konunun ne olduğunu bilmeden size bu numarayı

veremem..." ~~~

"Kardinaller toplantısına yönelik bir tehdit var. Size sadece bunu

söyleyebilirim."

Editör not aldı. "İsminiz?"

"İsmimin önemi yok."

Editör şaşırmamıştı. "Bu iddiayı kanıtlayacak deliliniz var mı?"

"Var."

"Vereceğiniz bilgiyi almak isterdim fakat prensip olarak muhabirlerimizin telefonlarını

vermeyiz."

"Anlıyorum. Başka bir kanalı arayacağım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Hoşça ka..."

Kız, "Bir saniye," dedi. "Bekleyebilir misiniz?"

Editör arayanı beklemeye alarak boynunu rahatlattı. Asılsız telefonları diğerlerinden ayırmak

mükemmel bir iş sayılmazdı ama bu kişi BBC'nin, telefon kaynağı gerçekliğini saptayan iki

sınavını geçmişti. İsmini vermeyi reddetmişti ve telefonu kapatmakta acele ediyordu.

Uydurma haberciler ve şöhret meraklıları genellikle yalvarıp yakarırlardı.

Neyse ki muhabirler büyük hikâyeyi kaçırma korkusuyla yaşadıklarından, arada sırada

hayalperest psikopatların telefonlarını bağlamasına ses çıkarmazlardı. Bir muhabirin beş

dakikasını boşa harcamak affedilebilirdi. Ama başhaberi kaçırmak asla.

Esneyerek bilgisayarına baktı ve "Vatikan Şehri" anahtar kelimesini girdi. Papalık seçimini

takip eden dış muhabirin ismini gördüğünde kendi kendine güldü. BBC'nin daha sıradan

haberlere göndermek için önemsiz bir dedikodu gazetesinden getirttiği yeni bir muhabirdi.

Editör kadro onu açıkça en alt basamaktan başlatmıştı.

On saniyelik çekimi kaydedebilmek için bütün gece bekleyerek sıkıntıdan patlamış olmalıydı.

Bu tekdüzeliğin değişmesine büyük ihtimalle şükredecekti.

BBC yazı işleri editörü, muhabirin Vatikan Şehri'ndeki uydu numarasını yazdı. Ardından bir

başka sigara yakarak, arayan kişiye muhabirin numarasını verdi.

45

Papa'nın özel dairesini arşınlayan Vittoria, "İşe yaramayacak," dedi.

I Başım kaldırıp Camerlengo'ya baktı. "İsviçreli Muhafız Takımı elektronik paraziti

giderebilse bile, herhangi bir sinyal almaları için kutunun üstünde olmaları gerekir. Ve bu da

sadece kutu ulaşılabilir bir yerdeyse mümkün olur... başka engellerle kapatılmamışsa. Ya

sınırlarınız dahilinde metal bir kutunun içinde gömüldüyse? Ya da yukardaki metal

havalandırma kanalındaysa? İzini bulmamıza imkân yok. Veya İsviçreli Muhafızlardan

onlardan tarafa geçen varsa? Gerçek bir arama yapılacağını

kim söyleyebilir?"

Camerlengo tükenmiş gibi görünüyordu. "Ne öneriyorsunuz Bayan

Vetra?"

Vittoria telaşa düşmüştü. Belli değil mi? "Efendim, diğer tedbirleri acilen almanızı

öneriyorum. Tüm ümitsizliğe rağmen komutanın aramasının başarılı olmasını ümit edelim.

Ama aynı zamanda pencereden bir bakın. Şu insanları görüyor musunuz? Meydanın

karşısındaki binaları? Şu medya araçlarını?JTuristleri? Onlar da olasılıkla patlama menzili

içindeler. Şimdi harekete geçmelisiniz."

Camerlengo dalgınca başını salladı.

Vittoria kendini hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyordu. Olivetti herkesi bolca vakit

olduğuna ikna etmişti. Ama Vittoria, Vatikan'ın müşkül durumu hakkındaki haberler sızarsa,

tüm alanın birkaç dakika içinde seyircilerle dolacağını biliyordu. Bunu bir kez İsviçre

Parlamento Bina-

sı'nın dışında görmüştü. Bombalı bir rehin alma olayı sırasında, neticeye şahit olmak için

binanın dışında binlerce insan birikmişti. Polisin tehlikede olduklarına yönelik uyarılarına

rağmen kalabalık yaklaştıkça yaklaşmıştı. İnsanlık felaketi kadar insanın merakını uyandıran

bir şey yoktu.

Vittoria, "Signore," dedi. "Babamı öldüren katil dışarda bir yerde. Vücudumdaki her hücre

buradan çıkıp onu yakalamak istiyor. Ama sizin dairenizde duruyorum... çünkü size karşı bir

sorumluluğum var. Size ve diğerlerine karşı. Beni duyuyor musunuz?" Camerlengo cevap

vermedi.

Vittoria kendi kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordu. İsviçreli Muhafız lanet olası arayanın

yerini neden saptayamadı? Anahtar Illuminati suikastçısı. Karşımaddenin nerede olduğunu...

kardinallerin nerede olduğunu biliyor! Katili yakalarsak her şey hallolur.'

Vittoria akıl dengesini kaybettiğini hissediyordu. Bu yabancı sıkıntıyı çocukluğundan,

durumla başa çıkacak hiçbir malzemesi olmadığı çaresiz yetim yıllarından belli belirsiz

hatırlıyordu. Kendi kendine, malzemen var, dedi, her zaman malzemen olmuştur. Ama

faydası yoktu. Düşünceleri iradesi dışında gelişiyor, onu boğuyordu. Bir araştırmacı ve sorun

çözücüydü. Ama bu sorunun çözümü yoktu. Hangi veriye ihtiyacın var? Ne istiyorsun? Kendi

kendine derin nefes almasını söyledi ama hayatında ilk kez yapamadı. Nefes alamıyordu.

Langdon'ın başı ağrıyor, mantığın sınırlarını zorladığını hissediyordu. Vittoria ile

Camerlengo'ya baktı ama gözleri çirkin görüntülerle bu-lanıyordu: patlamalar, basının

üşüşmesi, dönüp duran kameralar, damgalanmış dört insan.

Şeytan... Lucifer... Işık getiren... İblis...

Şeytani görüntüleri zihninden uzaklaştırdı. Gerçeği kavrayarak, hesaplı terörizm diye hatırlattı

kendine. Planlanmış kaos. Bir zamanlar, muhafız kıtası simgebilimini araştırırken Radcliffe'te

verdiği semineri hatırladı. O zamandan beri böyle teröristler görmemişti.

Profesör, "Terörizmin tek bir amacı vardır," diye anlatmıştı. "Nedir bu?"

Öğrencilerden biri, "Masum insanları öldürmek," diye atılmıştı. "Yanlış. Ölüm terörizmin

sadece bir yan ürünüdür."

"Güç gösterisi mi?"

"Hayır. Daha zayıf bir ikna yolu yoktur."

"Terör yaratmak mı?"

"Kesinlikle. Oldukça basit, terörizmin amacı terör ve korku yaratmaktır. Korku iman

müessesesini sarsar. Düşmanı içten zayıflatır... topluluklarda kargaşaya sebep olur. Bunu

yazın. Terörizm intikam ifadesi değildir. Terörizm siyasi bir silahtır. Bir hükümetin

sarsılmazlık görüntüsünü sildiğinizde, insanların imanını da silersiniz."

İnanç kaybı...

Tüm yaşananlar bununla mı ilgili? Langdon dünyadaki Hıristiyanların kardinallerin köpekler

gibi katledildiğini gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak etti. Bir rahibin imanı kencisini

Şeytan'ın kötülüklerinden koruyamıyorsa, geri kalanların ne kadar şansı olabilirdi?

Langdon'ın başı daha hızlı dönmeye başlamıştı... düşünceleri bir tür halat çekme yansı

yapıyorlardı.

İman insanı korumaz. İnsanı koruyan şeyler... tıp ve hava yastıklarıdır. Tanrı insanı korumaz.

İnsanı zekâsı korur. Aydınlanma. Müspet bilimlere inanın. Birisi suyun üstünde yürüyeli ne

kadar zaman oldu? Modern mucizeleri bilim gerçekleştirir... bilgisayarlar, aşılar, uzay

istasyonları... hatta ilahi yaradılış mucizesi. Hiçbir şeyden... laboratuvarda oluşan madde.

Tann'ya ihtiyaç duyan da kim?Hayır!Bilim Tann'dır.

Katilin sesi Langdon'ın zihninde yankılanıyordu. Gece yarısı... ölümün matematiksel işleyişi...

sacrifici vergini nell' altare di scienza.

Sonra aklında düşünceler, silah sesiyle kaçışan kalabalık misali dağıldı.

Robert Langdon ayağa kalktı. Sandalyesi arkaya devrilerek, mermer zemine çarptı.

Vittoria ile Camerlengo sıçradılar.

Langdon büyülenmiş bir halde, "Atlamışım," diye fısıldadı. "Gözümün önünde

duruyormuş..."

Vittoria, "Neyi atlamışsın?" diye sordu.

Langdon, rahibe döndü. "Peder, Vatikan Arşivleri'ne ulaşmak için üç yıl bu makama dilekçe

verdim. Yedi kez reddedildim."

"Bay Langdon üzgünüm ama bu tür şikâyetlerde bulunmanın zamanı değil."

|i

189

"Arşivlere derhal girmeliyim. Kayıp dört kardinal. Nerede öldürüleceklerini bulabilirim."

Vittoria, ona bakarken yanlış anladığına emindi.

Camerlengo münasebetsiz bir şakaya maruz kalmış gibi sıkıntılı görünüyordu. "Bu bilginin

bizim arşivlerimizde olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Vaktinde bulacağıma söz verememe ama içeri girmeme izin verirseniz..."

"Bay Langdon, dört dakika sonra Şistine Şapeli'nde olmam gerekiyor. Arşivler Vatikan

Şehri'nin karşısında."

Langdon'ın samimiyetini fark eden Vittoria gözlerinin içine bakarak, "Sen ciddisin, değil mi?"

diye söze karıştı.

Langdon, "Şaka yapmanın sırası değil," dedi.

Vittoria, Camerlengp'ya dönerek, "Peder," dedi. "Eğer bu cinayetlerin nerede işleneceğini

öğrenmenin... bir yolu varsa, oraları kontrol altına alır ve..."

Camerlengo, "Ama arşivler mi?" diye ısrar etti. "Herhangi bir ipucu içermeleri nasıl mümkün

olabilir?"

Langdon, "Açıklamak, sahip olduğumuzdan daha fazla vakit alır," dedi. "Ama yanılmıyorsam,

bu bilgiyi Haşhaşin'i yakalamak için kullanabiliriz."

Camerlengo inanmak istermiş ama inanamıyormuş gibi bakıyordu. "O arşivde Hıristiyanlığın

en mukaddes elyazmaları yer alıyor. Benim bile görme şerefine nail olmadığım hazineler."

"Bunun farkındayım."

"Sadece kütüphane müdürüyle, Vatikan Kütüphanesi Heyeti'nin vereceği yazılı emirle içeri

girilebilir."

Langdon, "Veya," dedi. "Papalık emriyle. Kütüphane müdürünüzün bana gönderdiği her ret

mektubunda böyle yazıyordu." Camerlengo başını salladı.

Langdon, "Kaba olmak istemem," dedi. "Ama eğer yanılmıyorsam, papalık emri bu

makamdan çıkıyor. Bildiğim kadarıyla bu akşam bu yetki sizde. Şartlar göz önüne

alındığında..."

Camerlengo cüppesinden çıkardığı cep saatine baktı. "Bay Langdon, bu akşam, bu kiliseyi

kurtarmak için hayatımı vermeye hazırım."

Langdon, adamın gözlerinden gerçeği söylediğini anlayabiliyordu.

Camerlengo, "Bu belge," dedi. "Onun gerçekten burada olduğuna inanıyor musunuz? Ve dört

kilisenin yerini tespit etmemize yardımcı olacağına inanıyor musunuz?"

"İnanmasaydım, içeri girmek için sayısız talepte bulunmazdım. İtalya'ya gelmek öğretmen

maaşıyla geçinen biri için biraz lüks sayılır. Sahip olduğunuz belge eski bir..."

Camerlengo, "Lütfen," diye lafını kesti. "Beni bağışlayın. Aklım şu anda daha fazla ayrıntıyı

kavrayacak durumda değil. Gizli Arşivler'in yerini biliyor musunuz?"

Langdon birden heyecana kapıldı. "Santa Ana Kapısı'nın hemen arkasında."

"Etkileyici. Akademisyenlerin çoğu San Pietro Tahtı'mn0 arkasındaki gizli kapıdan gidildiğini

zanneder."

"Hayır. Orası Archivio della Reverenda di Fabbrica di S. Pietro. Ortak bir yanılgı."

"İçeriye giren herkese bir kütüphane okutmanı sürekli eşlik eder. Bu akşam kütüphane

okutmanları yok. Sınırsız yetki istiyorsunuz. Kardinallerimiz bile içeri yalnız giremezler."

"Hazinelerinize en yüce saygı ve ihtimamı göstereceğim. Kütüphane görevlileriniz orada

bulunduğuma dair hiçbir ize rastlayamayacaklar."

San Pietro'nun çanları çalmaya başlamıştı. Camerlengo cep saatine göz attı. "Gitmeliyim." Bir

an duraksadı ve başını kaldırıp Langdon'a baktı. "İsviçreli Muhafızlar'dan biri sizi arşivlerde

karşılayacak. Size güveniyorum Bay Langdon. Şimdi gidin."

Langdon'ın nutku tutulmuştu.

Genç rahip şimdi esrarengiz bir havaya bürünmüştü. Uzanarak Langdon'ın omzunu şaşırtıcı

bir kuvvetle sıktı. "Aradığınızı bulmanızı istiyorum. Ve bir an evvel bulun."

Bernini tarafından yapılan San Pietro Kilisesi'ndeki taht.

191

46

Gizli Vatikan Arşivi, Santa Ana Kapısı'ndan çıkılan tepedeki Borgia Avlusu'nun en

sonundaydı. 20.000 ciltten oluşuyordu ve aralarında, Le-onardo da Vinci'nin kayıp günlükleri

ve hatta yayınlanmamış İndiler gibi hazineler bulunduğu söyleniyordu.

Langdon, ona geçiş izni verileceğine inanmakta zorluk çekerek, ıssız Via della Fondamenta'da

güçlü adımlarla yürüyordu. Vittoria yanında, hiç zorlanmadan adımlarına ayak uyduruyordu.

Langdon, onun rüzgârda savrulan saçlarının badem kokusunu içine çekti. Düşüncelerinin

dağıldığını hissetti ve kendini geri çekti.

Vittoria, "Bana ne aradığımızı söyleyecek misin?" dedi.

"Galileo adında birinin yazdığı küçük bir kitabı."

Sesi şaşırmış gibiydi. "Sen boş işlerle uğraşmazsın. Kitapta ne var?"

"İl segno denilen bir şeyle ilgili olmalı."

"İşaret mi?"

"İşaret, ipucu, parola... nasıl tercüme ettiğine bağlı."

"Neyin işareti?"

Langdon yürümeye devam etti. "Gizli bir yerin. Galileo'nun Illuminati'sinin kendilerini

Vatikan'dan koruması gerekiyordu, bu yüzden Ro-ma'da son derece gizli bir Illuminati

toplantı yeri kurdular. Buraya, Aydınlanma Kilisesi dediler."

"Bir Satanist barınağına, kilise demeleri oldukça çarpıcı."

Langdon başını iki yana salladı. "Galileo'nun Illuminati'si asla Satanist değildi. Onlar,

aydınlanmaya saygı gösteren bilim adamlarıydı. Toplantı yerleri, sadece güvenli bir şekilde

bir araya gelebilecekleri ve Vatikan tarafından yasaklanan konuları tartışabilecekleri bir yerdi.

Gizli barınağın var olduğunu bildiğimiz halde, şimdiye kadar yerini kimse bulamadı."

"Görünüşe bakılırsa, Illuminati sır tutmasını biliyormuş."

"Kesinlikle. Aslında, kardeşliğin dışından kimseye saklanma yerlerini açıklamadılar. Bu

gizlilik onları korudu, ama yeni üyeler almak söz konusu olduğunda bir sorun yarattı."

Vittoria aklı ve adımları mükemmel bir şekilde ona ayak uydururken, "Reklam yapmasalardı,

büyüyemezlerdi," dedi.

"Kesinlikle. Galileo kardeşliğinin haberi 1630'larda yayılmaya başladı ve tüm dünyadan bilim

adamları Illuminati'ye katılma ümidiyle, Ro-ma'ya gizli haclar yaptılar... Galileo'nun

teleskobundan bakmak ve üstadın fikirlerini dinlemek için bir şans elde etme hevesiyle. Fakat,

Illumina-ti'nin gizliliği nedeniyle, Roma'ya ulaşan bilim adamları toplantılara katılmak için

nereye gideceklerini ya da güvenli bir şekilde kiminle konuşabileceklerini maalesef asla

öğrenemediler. Illuminati yeni kanlar arıyordu, ama yerlerini açıklayarak, gizliliklerini riske

atmayı göze alamadılar."

Vittoria kaşlarını çattı. "Kulağa, bir situazione senza soluzionei') gibi

geliyor."

"Kesinlikle. Bizim deyişimizle, bir tuzak."

"Peki, ne yaptılar?"

"Onlar bilim adamlarıydı. Sorunu incelediler ve bir çözüm buldular. Aslında, parlak bir

çözüm. Illuminati, bilim adamlarına sığınaklarını tarif eden usta işi bir harita yaptı."

Vittoria aniden şüphelenmiş ve yavaşlamış gibi görünüyordu. "Harita mı? Çok ihmalkâr bir

davranış. Eğer bir kopyası, yanlış ellere geçseydi..." —-

Langdon, "Geçemezdi," dedi. "Hiçbir yerde bir kopya yoktu. Kâğıdın üzerine sığabilecek bir

harita değildi. Çok büyüktü. Şehrin içinde çeşitli yol gösterici işaretler vardı."

1-1 Çözümsüz durum.

193

F:13

1

Vittoria daha da yavaşlamıştı. "Kaldırımlara çizilmiş oklar gibi mi?"

"Bir anlamda, evet, ama çok daha gizli. Harita, şehrin içinde umumi yerlere yerleştirilmiş,

dikkatle gizlenmiş sembolik işaret dizilerinden olu-şuyordu. Bir işaret sonrakine... bir sonraki

bir sonrakine götürüyordu... eninde sonunda Illuminati barınağına giden... bir yoldu."

Vittoria yan gözle ona baktı. "Kulağa hazine avı gibi geliyor."

Langdon kıkırdadı. "Bir bakıma öyle. Illuminati, işaret serisine 'Aydınlanma Yolu' diyordu ve

kardeşliğe katılmak isteyen herkes yolu sonuna kadar izlemek zorundaydı. Bu, bir tür

sınavdı."

Vittoria, "Ama, eğer Vatikan, Illuminati'yi bulmak isteseydi," diye itiraz etti. "İşaretleri

izleyemez miydi?"

"Hayır. Patika gizliydi. Öyle bir şekilde yapılmış bir bulmacaydı ki, sadece belirli kişiler

işaretleri izleyebilir ve Illuminati kilisesinin gizlendiği yeri bulabilirdi. Illuminati, onu, sadece

bir güvenlik mesajı olarak değil, aynı zamanda, sadece parlak bilim adamlarının kapılarına

ulaşmasını garantileyen bir eleme süreci olarak işleyen, bir tür üyeliğe kabul töreni olarak

planlamıştı."

"Anlamıyorum. 1600'lerde papazlar, dünyanın en eğitimli adamla-nndandı. Eğer bu işaretler

umumi yerlerdeyse, Vatikan'ın kesinlikle onları çözebilecek üyeleri vardı."

Langdon, "Tabi ki," dedi. "Eğer işaretlerden haberleri olsaydı. Ama, yoktu. Ve onları hiç fark

etmediler, çünkü Illuminati onları öyle bir şekilde tasarlamıştı ki, papazlar asla ne

olduklarından şüphe etmediler. Sim-gebilimde gerçeği gizleme olarak bilmen bir metot

kullandılar."

"Kamuflaj."

Langdon etkilenmişti. "Terimi biliyorsun."

"Dissimulazione" dedi. "Doğanın en iyi savunması. Deniz yosunu içinde dikey bir şekilde

yüzen çulluk balığını ayırt etmeyi dene."

Langdon, "Peki," dedi. "Illuminati, aynı kavramı kullandı. Eski Ro-ma'nm zemininde

kaybolan işaretler yarattılar. Ambigramlar ya da bilimsel semboller kullanamazlardı, çünkü

çok fazla dikkat çekerdi, bu yüzden bir Illuminati ressamı çağırdılar - ambigramik

'Illuminati'yi sembollerini yaratan aynı isimsiz deha- ve onu dört heykel yapmakla

görevlendirdiler."

"Illuminati heykelleri mi?"

I-

194 [İ

"Evet, iki katı kuralı olan heykeller. Birincisi, heykeller Roma'daki diğer sanat eserlerine

benzemeliydi... Vatikan'ın asla Illuminati'ye ait olduğundan şüphelenmeyeceği sanat eserleri."

"Dini sanat."

Langdon hafif bir heyecan hissederek, başını salladı, şimdi daha hızlı konuşuyordu. "Ve ikinci

kural şuydu, dört heykelin de çok belirgin temaları olmalıydı. Her parça, bilimin dört

öğesinden birine incelikli bir övgü

olmalıydı."

Vittoria, "Dört öğe mi?" dedi. "Yüzden fazla var."

Langdon, "1600'lerde yoktu," diye ona hatırlattı. "Eski simyacılar bütün kainatın dört

maddeden oluştuğuna inanıyordu: Toprak, Hava, Ateş

ve Su."

Langdon ilk haçın dört öğenin en yaygın sembolü olduğunu biliyordu... Toprak, Hava, Ateş

ve Su'yu temsil eden dört kol. Fakat, bundan başka, tarih boyunca, Toprak, Hava, Ateş ve

Su'yun düzinelerce sembolik oluşumu vardı... Pisagor yaşam döngüleri, Çin Hong-Fan'ı,

Jungcu erkek ve kadın ilkeleri, Zodyak açıları, Müslümanlar bile dört eski öğeye saygı

göstermişlerdi... İslamda ise bunlar, "kareler, bulutlar, şimşek ve dalgalar," olarak bilinirdi.

Fakat, Langdon'ın tüylerini diken diken eden daha modern bir kullanış biçimi vardı.

Masonların Mutlak Üyeliğe Kabulü'nün dört mistik derecesi: Toprak, Hava, Ateş ve Su.

Vittoria şaşırmış gibi görünüyordu. "Yani, bu Illuminati ressamı, dini görünen dört sanat eseri

yaptı, ama bunlar aslında Toprak, Hava, Ateş ve

Su'ya övgülerdi."

Langdon hızla arşivlere doğru giden Via Sentinel'e dönerken, "Kesinlikle," dedi. "Parçalar,

tüm Roma'daki dini sanat eserleriyle harmanlandı. Sanat eserlerini isimsiz olarakrbelirli

kiliselere bağışlamak ve sonra onların politik nüfuzlarını kullanmak, kardeşliğin bu dört eseri

dikkatle seçilmiş kiliselere yerleştirilmesini kolaylaştırdı. Tabi ki, her parça bir işaretti...

incelikle bir sonraki işareti gösteriyordu... bir sonraki işaretin beklediği yeri. Dini sanat

görüntüsünde bir ipucu yolu vazifesi görüyordu. Eğer bir Illuminati adayı ilk kiliseyi ve

Toprak işaretini bulursa, bunu Hava'ya... sonra Ateş'e... sonra Su'ya... en sonunda da

Illuminati Kili-se'sine kadar izleyebilirdi."

Vittoria'nın gittikçe daha çok kafası karışıyordu. "Bunun Illuminati suikastçısını yakalamakla

bir ilgisi mi var?"

Langdon kozunu oynamış gibi gülümsedi. "Oh, evet. Illuminati bu dört kiliseye çok özel bir

isim verdi. Bilim Mihrapları."

Vittoria kaşlarını çattı. "Üzgünüm, bu benim için hiçbir..." Sözünü kesti. "L'altare di scienza?"

diye bağırdı. "Illuminati suikastçısı. Kardinallerin bilim mihraplarında bakir kurbanlar

olacaklarını haber vermişti!"

Langdon, ona gülümsedi. "Dört kardinal. Dört kilise. Dört bilim mihrabı."

Vittoria sersemlemiş görünüyordu. "Kardinallerin kurban edileceği dört kilisenin, eski

Aydınlanma Yolu'nu belirleyen aynı dört kilise olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sanırım, evet."

"Ama katil bize neden bu ipucunu versin ki?"

Langdon, "Neden vermesin?" diye karşılık verdi. "Bu heykelleri çok az tarihçi biliyor. Çok

daha azı var olduklarına inanıyor. Ve yüzyıllardır bu heykellerin yerleri bir sır olarak kalmış.

Hiç şüphesiz, Illuminati, bunun beş saat daha sır kalacağından emindi. Ayrıca, Illuminati'nin

artık Aydınlanma Yolu'na ihtiyacı yok. Gizli barınak, büyük ihtimalle uzun süre önce ortadan

kalktı. Modern bir dünyada yaşıyorlar. Bankaların yönetim kurulu toplantı odalarında,

kulüplerde, özel golf kurslarında toplanıyorlar. Bu akşam sırlarını açıklamak istiyorlar. Bu,

onların anı. Görkemli açılışları."

Langdon, Illuminati açılışının, onun henüz bahsetmediği bir şeyle özel bir simetri

oluşturmasından korkuyordu. Dört mühür. Katil her kardinalin farklı bir sembolle

dağlanacağına ant içmişti. Katil, eski efsanelerin doğru olduğunun kanıtı, demişti. Dört

ambigramatik damga efsanesi. Illuminati'nin kendisi kadar eskiydi: Toprak, Hava, Ateş, Su...

dört kelime mükemmel bir simetriyle yapılmıştı. Tıpkı, Illuminati kelimesi gibi. Her kardinal,

bilimin eski öğelerinden biriyle dağlanacaktı. Dört damganın, İtalyanca yerine İngilizce

olduğu söylentisi, tarihçiler arasında bir tartışma konusu olarak kaldı. İngilizce onların

anadillerinden rasgele bir sapmaydı... ve Illuminati hiçbir şeyi rasgele yapmazdı.

Langdon arşiv binasının önündeki tuğla yola döndü. Korkunç görüntüler, zihninde

canlanıyordu. Ayrıntılı Illuminati gizli planı, sabırlı ihtişamını

açığa vurmaya başlıyordu. Kardeşlik, korkusuzca yeniden ortaya çıkmak, ayağa kalkmak, gün

ışığında amaçları uğruna mücadele vermek için yeterli nüfuzu ve gücü toplayarak, mümkün

olduğu kadar uzun süre sessiz kalmaya ant içmişti. Illuminati, artık saklanmıyordu. Güçlerini

sergiliyor, suikastçı efsanelerini doğruluyorlardı. Bu gece, global tanıtım gösterisiydi.

Vittoria, "Korumamız geliyor," dedi. Langdon başını kaldırıp, yan taraftaki çim kaplı alandan

ön kapıya doğru aceleyle yürüyen İsviçreli Muhafız'a

baktı.

Muhafız onları görünce, durdu. Sanki, halüsinasyon gördüğünü düşünüyormuş gibi onlara

bakıyordu. Tek bir kelime etmeden, başka tarafa yöneldi ve telsiz telefonunu çıkardı.

Görünüşe bakılırsa, ondan istenilen şeye inanamıyordu, koruma telefonun diğer ucundaki

kişiyle aceleyle konuşuyordu. Langdon karşı taraftan gelen kızgın bağırışı anlayamıyordu,

ama mesajı çok açıktı. Koruma durgunlaştı, telsiz telefonu kaldırdı ve dönüp hoşnutsuzlukla

onlara baktı.

Koruma onları binanın içine götürürken, tek bir kelime konuşulmadı. Dört çelik kapıdan, iki

geçme anahtarlı kapıdan, bir merdiven boşluğundan geçip şifreli iki küçük klavyesi olan bir

salona girdiler. İleri teknoloji elektronik kapı dizilerinden geçerek, geniş, meşe bir çift kanatlı

kapının dışındaki uzun koridorun sonuna vardılar. Koruma durup tekrar onlara baktı ve

söylenerek, duvardaki metal kutuya doğru yürüdü. Kutunun kilidini açtı, içine uzandı ve bir

kod tuşladı. Önlerindeki kapılar vızıldadı ve sabit kilit dili açıldı.

Koruma, ilk kez konuşarak, onlara döndü. "Arşivler bu kapının ardında. Size buraya kadar

eşlik etmem ve başka bir iş hakkında talimat almam için geri dönmem emredildi."

Vittoria, "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

"İsviçreli Muhafızlar'm Gizli Arşivler'e girme izni yok. Komutanım, doğrudan

Camerlengo'dan emir aldığı için burada bulunuyorsunuz." "Ama dısan nasıl çıkacağız?"

*

'Tekyönlü güvenlik. Zorluk çekmeyeceksiniz." Tüm konuşma bu kadardı, koruma topukları

üzerinde döndü ve koridorda ilerledi.

Vittoria birtakım yorumlarda bulundu, ama Langdon duymadı. Dikkatini önünde duran ikiz

kapıya yöneltmişti, ardında ne gibi sırların olduğunu merak ediyordu.

Camerlengo Carlo Ventresca, az zamanı olduğunu bildiği halde, yavaş yavaş yürüyordu.

Açılış duasını yapmadan önce düşüncelerini toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Çok fazla şey oluyordu. Kuzey Kanadı'nda tek basma yürürken, son on beş günün

mücadelesinin ağırlığını kemiklerinde hissediyordu.

Kutsal görevlerini harfi harfine uygulamıştı.

Vatikan geleneklerine göre, Papa'nın ölümünden sonra Camerlengo, parmaklarını Papa'nın

şahdamanna yerleştirip nefesini dinleyerek ve sonra Papa'nın ismini üç kez söyleyerek,

vadesinin dolduğunu şahsen doğrulamıştı. Kanuna göre, otopsi yapılmıyordu. Sonra, Papa'nın

yatak odasını mühürlemiş, papalığa ait balıkçı yüzüğünü yok etmiş, kurşun mühürler yapmak

için kullanılan kalıbı parçalamış ve cenaze törenini düzenlemişti. Bunlar yapıldıktan sonra,

kardinaller toplantısı hazırlıklarına başlamıştı.

Kardinaller toplantısı, diye düşündü. Son engel. Hıristiyan alemindeki en eski geleneklerden

biriydi. Günümüzde, kardinaller toplantısının sonucu, genellikle başlamadan önce bilindiği

için yöntemin modası geçmiş olduğu söyleniyordu; seçimden çok, bir gösteriydi. Fakat,

Camerlengo, bunun sadece bilgi eksikliğinden kaynaklandığını biliyordu. Kardinaller

toplantısı, bir seçim değildi. Bu, eski ve mistik bir güç transferiydi. Ebedi bir gelenekti...

gizlilik, katlanmış kâğıt parçalan, oy pusulalarının yakılışı, eski kimyasalların karışımı,

duman işaretleri.

Cam*rlengo, XIII. Gregory Revakları'ndan yaklaşırken, Cardinal Mortati'nin paniğe kapılıp

kapılmadığını merak etti. Mortati, elbette pre-feriti'nin kaybolduğunu fark etmişti. Onlar

olmadan, oylama bütün gece devam edebilirdi. Camerlengo, Mortati'nin Büyük Seçmen

olarak atanması iyi bir tercihti, diye kendi kendini inandırdı. Özgür düşünceli bir adamdı ve

aklından geçenleri söyleyebiliyordu. Bu gece, kardinaller toplantısının bir lidere her

zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı.

Camerlengo, Papalık Merdivenleri'nin en üstüne çıktığında, hayatının uçurumunda

duruyormuş gibi hissetti. Buradan bile, aşağıdaki Şistine Şapeli'nden gelen faaliyet

gürültülerini -165 kardinalin endişeli konuşmalarını- duyabiliyordu.

YiL altmış bir kardinal, diye düzeltti.

Bir an için Camerlengo, cehenneme doğru dikine düştüğünü, insanların bağırdığını, alevlerin

onu yuttuğunu, gökyüzünden taş ve kan yağdığını düşledi.

Ve sonra derin bir sessizlik.

Çocuk uyandığında, cennetteydi. Etrafındaki her şey beyazdı. Işık, göz kamaştırıcı ve

berraktı. Bazıları, on yaşında bir çocuğun cenneti anlayamayacağını söylese de, genç Carlo

Ventresca cenneti çok iyi anlıyordu. Şu anda cennetteydi. Başka nerede olacaktı?

Yeryüzündeki kısa ömründe, Tanrı'nın haşmetini hissetmişti... gürültülü borulu orglar, yüksek

kubbeler, şarkıda yükselen sesler, vitray, parıldayan bronz ve altın. Carlo'nun annesi, Maria,

onu her gün ekmek ve şarap ayinine götürüyordu. Kilise,

Carlo'nun eviydi.

Carlo, "Neden her gün Kudas'a geliyoruz?" diye sordu, aslında hiç

de umurunda değildi.

Annesi, "Çünkü Tanrı'ya geleceğime söz verdim," diye cevapladı. "Ve Tanrı'ya verilen söz,

sözlerin en önemlisidir. Tanrı'ya verdiğin sözden asla dönme."

Carlo, Tanrı'ya verdiği sözden asla dönmeyeceğine annesine söz verdi. Annesini dünyadaki

her şeyden daha çok seviyordu. Annesi, onun kutsal meleğiydi. Annesi bundan hiç

hoşlanmasa da bazen ona, Maria be-nedetta -Kutsal Meryem- diyordu. Annesi dua ederken

yanında diz çökerek, teninin tatlı kokusunu içine çekiyor ve tespih çekerken çıkardığı mı-

I

nltıları dinliyordu. Yüce Meryem, Tanrı'nın Annesi... biz günahkârlar içifA dua et... şimdi ve

ölüm saatimizde. j

Babasının o doğmadan önce öldüğünü bilen Carlo, "Babam nere-de?" diye sorardı.

Annesi her zaman, "Artık, senin baban Tanrı," diye cevap verirdi. "Sen kilisenin çocuğusun."

Carlo bundan hoşlanırdı.

Annesi, "Ne zaman korkarsan," derdi. "Artık babanın Tanrı olduğunu hatırla. Seni gözetecek

ve sonsuza dek koruyacak. Tanrı'nın senin için büyük planları var, Carlo." Çocuk, onun haklı

olduğunu biliyordu. Şimdiden, Tanrı'yi iliklerinde hissediyordu.

Kan...

Gökyüzünden yağan kan!

Sessizlik. Sonra cennet.

Onun cenneti. Carlo, göz kamaştırıcı ışıklar söndüğünde, aslında Santa Clara Hastanesi'ndeki

Yoğun Bakım Ünitesi'nde olduğunu öğrendi. Carlo, annesiyle birlikte katıldığı Kudas'm

yapıldığı şapele teröristlerin attığı bombadan sağ kurtulan tek kişiydi. Carlo'nun annesi dahil,

otuz yedi kişi ölmüştü. Gazeteler, Carlo'nun kurtuluşundan AzizFrancis Mucizesi olarak söz

etmişlerdi. Carlo bilinmeyen bir nedenden ötürü, patlamadan sadece saniyeler önce, annesinin

yanından ayrılmış ve Aziz Francis'in hikâyesini anlatan bir goblene bakmak için korumalı bir

nişin içine girmişti.

Beni oraya Tann çağırdı, diye karar verdi. Beni kurtarmak istedi.

Carlo acıdan sayıklıyordu. Kilisenin sırasına diz çökmüş, ona öpücük gönderen annesini hâlâ

görebiliyordu, sonra sarsıcı bir gürültüyle, hoş kokulu teni ondan ayrılıyordu. Hâlâ insanlığın

kötülüğünü yaşıyordu. Kan, aşağı doğru yağıyordu. Annesinin kanı! Kutsal Meryem'in!

Annesi ona, Tanrı seni sonsuza dek gözetecek ve koruyacak, demişti.

Ama, Tanrı şimdi neredeydi!

Sonra, sanki annesinin inancının sözlü bir göstergesi gibi, bir papaz hastaneye gelmişti. Bu,

bir piskopostu. Carlo için dua etti. Aziz Francis Mucizesi. Carlo iyileştiğinde, piskopos onu,

başkanlık ettiği katedrale bağlı küçük bir manastıra yerleştirdi. Carlo, keşişlerle birlikte yaşadı

ve ders verdi. Hatta, yeni koruyucusunun papaz yardımcısı oldu. Piskopos,

200

Carlo'nun devlet okuluna girmesini önerdi ama Carlo reddetti. Yeni evinden daha fazla

memnun olamazdı. Artık gerçekten Tanrı'nın evinde

yaşadığını biliyordu.

Carlo her gece annesi için dua etti.

Tanrı 'nın beni kurtarmasının bir sebebi vardı, diye düşünüyordu. 5ebep

ne?

Carlo on altı yaşına geldiğinde, İtalyan kanunlarına göre iki yıl yedek subaylık eğitimi alması

gerekiyordu. Piskopos, Carlo'ya eğer İlahiyat Fakültesi'ne girerse, bu görevden muaf

tutulacağını söyledi. Carlo, papaza İlahiyat Fakültesi'ne girmeyi planladığını ama önce

kötülüğü anlaması gerektiğini söyledi.

Piskopos anlamadı.

Carlo eğer hayatını kilisede kötülükle savaşarak geçirecekse, önce onu anlaması gerektiğini

söyledi. Kötülüğü anlamak için ordudan daha iyi bir yer düşünemiyordu. Ordu, silah ve

bomba kullanıyordu. Kutsal annemi bir bomba öldürdü!

Piskopos, onu bu fikrinden caydırmaya çalıştı, ama Carlo kararını

vermişti.

Piskopos, "Dikkatli ol, evladım," elemişti. "Ve geri döndüğünde kilisenin seni beklediğini

unutma."

Carlo'nun iki yıllık askerlik hizmeti korkunçtu. Carlo'nun gençliği, sessizlik ve düşünceyle

geçmişti. Ama, orduda düşünmek için sessizlik yoktu. Sonsuz bir gürültü vardı. Her yerde

kocaman makineler vardı. Bir an bile huzur yoktu. Askerler haftada bir gün kışlalarda Kudas'a

gitseler de, Carlo asker arkadaşlarının hiçbirinde Tanrı'nın varlığını hissedeme-mişti. Akılları,

Tanrı'yı anlayamayacak kadar karışıktı.

Carlo yeni hayatından nefret ediyordu ve eve dönmek istiyordu. Ama, sonuna kadar gitmeye

kararlıydı. Henüz, kötülüğü anlamamıştı. Silah kullanmayı reddetti, bu yüzden ordu ona tıbbi

helikopter kullanmayı öğretti. Carlo sesten ve gürültüden nefret ediyordu, ama en azından bu

onun gökyüzünde uçmasını ve cennetteki annesine daha yakın olmasını sağlıyordu. Pilotluk

eğitiminin paraşütle atlamayı da içerdiğini öğrendiğinde, Carlo korkmuştu. Ama, başka

seçeneği yoktu. Tanrı beni korur, diye düşündü.

201

Carlo'nun ilk paraşüt atlayışı, hayatındaki en keyifli fiziksel deneyimdi. Tanrı'yla uçmak

gibiydi. Carlo'ya yetmiyordu... sessizlik... süzü-lüş... yeryüzünün üstünde beyaz bulutlar

arasında annesinin yüzünü görmek. Tann'nın senin için planları var Carlo. Carlo askerden

döndükten sonra İlahiyat Fakültesi'ne girmişti.

Bu yirmi üç yıl önceydi.

Şimdi ise Camerlengo Carlo Ventresca Papalık Merdivenleri'nden inerken, onu bu olağanüstü

dönüm noktasına getiren olaylar zincirini anlamaya çalışıyordu.

Tüm korkuları geride bırak, dedi kendine. Ve bu aksamı Tanrı'ya ada.

Artık Şistine Şapeli'nin dört İsviçreli Muhafız tarafından beklenen bronz kapısını

görebiliyordu. Muhafızlar sürgüyü çekerek, kapıyı açtılar. İçerideki tüm başlar döndü.

Camerlengo önündeki siyah cüppelere ve kırmızı kuşaklara baktı. Tann'nın onun için yaptığı

planı anladı. Kilisenin kaderi onun elindeydi.

Camerlengo istavroz çıkartarak eşikten adımını attı.

202

48

BBC Muhabiri Gunther Glick, San Pietro Meydanı'mn doğu ucundaki BBC yayın istasyonu

karavanında oturmuş terlerken, kendisine görevi veren editöre küfrediyordu. Glick'in aylık ilk

haberi en büyük övgüleri -zengin, ustaca, güvenilir- aldığı halde, şimdi Vatikan Şehri'nde

"Papa nöbeti" tutuyordu. Kendine, BBC için haber yapmanın, British Tattler için asparagas

haber uydurmaktan çok daha fazla saygınlık kazandırdığını hatırlattı. Ama yine de onun

habercilikten anladığı bu değildi.

Glick'in görevi basitti. Onur kıracak kadar basitti. Bir grup yaşlı hıyarın gelecek hıyar başını

seçmelerini bekleyecek, sonra da dışarı çıkıp arka plandaki Vatikan'ın önünde on beş

saniyelik "canlı" yayın kaydını yapacaktı.

Muhteşem.

Glick, BBC'nin hâlâ bu değersiz olayı çekmek için muhabirlerini dışarı gönderdiğine

inanmıyordu. Bu akşam Amerikan kanallan burada görünmüyorlar. Elbette hayır! Çünkü

adamlar bu işin doğrusunu yapıyorlardı. CNN'i seyrediyor, özetini çıkartıyor, sonra da kendi

"canlı" haberlerini mavi bir ekran önünde çekerek, gerçek görüntülü filmin üstüne

bindiriyorlardı. Hatta MSNBC, stüdyonun içinde rüzgâr ve yağmur makineleri kullanarak

çekime gerçeklik katıyorlardı. Seyirciler artık gerçeği değil; eğlenceyi istiyorlardı.

Glick ön camdan dışarı bakınca morali daha da bozuldu. Önünde yükselen görkemli Vatikan

Şehri, aklına koyunca insanın neleri başarabileceğini hatırlatıyordu.

Yüksek sesle, "Ben hayatımda neyi başardım?" diye düşündü. "Hiçbir şey."

Arkasından gelen bir kadın sesi, "Öyleyse vazgeç," dedi.

Glick yerinde sıçradı. Yalnız olmadığını neredeyse unutmuştu. Kameramanı Chinita

Macri'nin oturduğu arka koltuğa döndü. Kadın sessizce gözlüklerini parlatıyordu. Daima

gözlüklerini parlatırdı. Chinita Afrika-Amerikalı terimini tercih etse de, siyahiydi, biraz

topluydu ve cin gibi akıllıydı. Aynca bunu unutmanıza asla izin vermezdi. Garip bir kadındı,

ama Glick, ondan hoşlanıyordu. Ve elbette Glick, onun arkadaşlığından faydalanabilirdi.

Chinita, "Sorun nedir Gunth?" diye sordu.

"Burada ne yapıyoruz?"

Gözlüklerini parlatmaya devam etti. "Heyecanlı bir olaya tanıklık ediyoruz."

; %

"Yaşlı adamların karanlık bir yere kilitlenmeleri heyecanlı mı?" !S

"Cehenneme gideceğini biliyorsun, değil mi?" :|

"Zaten oradayım." ;!|

"Anlatsana." Annesi gibi konuşuyordu. '*

"Ardımda bir iz bırakmak istiyorum."

"British Tattler'a yazdın."

"Evet, ama ses getirecek bir şey değildi."

"Ah hadi yapma, kraliçenin uzaylılarla olan gizli seks hayatıyla ilgili çığır açıcı bir makale

yazdığını duydum."

"Teşekkürler."

"Baksana işler düzeliyor. Bu akşam ilk on beş saniyelik televizyon tarihini yazacaksın."

Glick homurdandı. Haber spikerini şimdiden duyabiliyordu. "Teşekkürler Gunther, harika bir

haberdi." Ardından haber spikeri gözlerini devirecek ve hava durumuna geçecekti. "Haber

spikerliğini denemeliydim."

Macri kahkaha attı. "Hiç deneyimin olmadan mı? Ve bu sakalla mı? Unut gitsin."

Glick parmaklarını çenesindeki kızılımsı tüylerin arasında gezdirdi. "Beni daha zeki

gösterdiğini düşünüyorum."

204

Karavamn mobil telefonu çalarak, Glick'i bir başka hayal kmkhgrn-dan kuTI BU. üstlenerek,

"Be,* de eduOrler arryordur, dedr. %em bir cani. çekim istiyor olabilirler mi sence?

¦Bu hikâye için mi?" Marci güldü. "Hayal kurmaya devam et.

«kSfona çtkarabildiği en ,yi haber spikeri sesryle cevap verd,.

«C£^V^£*. ~rdu. "Orkkade dinteyin,"

dedi. "Hayatınızı değiştirmek üzereyim.

205

49

Langdon ile Vittoria, Gizli Arşivler'in özel odasına açılan çift kanatlı kapının önünde

duruyorlardı. Kemer altının, mermer zemin üstündeki duvardan duvara halıları, tavandaki

çocuk meleklerin yanından aşağı bakan kablosuz güvenlik kameralarıyla uyumsuz bir dekoru

vardı. Langdon buna Steril Rönesans diyerek yeni bir ad verdi. Kemerli girişin yanında küçük

bronz bir tabela asılıydı.

VATİKAN ARŞİVİ Küratör, Padre Jaqui Tomaso

Peder Jaqui Tomaso. Langdon kütüphane müdürünün ismini, evdeki masasının üstünde duran

ret mektuplarından hatırlıyordu. Sevgili Bay Langdon üzülerek yazmakta olduğum bu ret

mektubu...

Üzülmek. Yalan. Jaqui Tomaso'nun devri başladığından beri Langdon, Gizli Vatikan

Arşivleri'ne girebilen ve Katolik olmayan tek bir Amerikalıya rastlamamıştı. Tarihçiler ona il

guardiâno diyorlardı. Jaqui Tomaso yeryüzündeki en sert kütüphane müdürüydü.

Langdon kapıları iterek açıp özel odanın kemerli kapısından içeri adımını atarken, Peder

Jaqui'yi askeri üniforması, başında kaskı ve elinde bazukayla beklerken göreceğini tahmin

ediyordu. Ama içerisi boştu

Sessizlik. Yumuşak bir ışık.

Archivio Vuticano. Hayatı boyunca kurduğu düşlerden biri. I

î. I 206 $

Langdon kutsal odayı gördüğünde, ilk tepkisi utanmak oldu. Ne kadar saf bir romantik

olduğunu anladı. Bu odayla ilgili yıllar boyunca kurduğu hayaller daha asılsız olamazdı.

Eskimiş ciltlerle dolu tozlu raflar, mum ışığında ve vitray camlardan giren ışıkta arşiv

çalışmaları yapan rahipler, yazmaları inceleyen keşişler hayal etmişti. Alakası yoktu.

Oda ilk bakışta, birisinin içeriye bir düzine duvar tenisi kortu yerleştirdiği, karanlık bir

havaalanı hangarını andırıyordu. Elbette Langdon cam duvarların içinde ne olduğunu

biliyordu. Bunları gördüğüne şaşır-mamıştı; ısı ve rutubet eski tirşelerle parşömenleri

aşındırıyordu. Bunun gibi sımsıkı kapalı kasalar -havadaki nemi ve doğal asitleri dışarıda

tutan, hava geçirmez odacıklar- uygun biçimde saklamak için şartıydı. Langdon pek çok kez

hava geçirmez kasalarda bulunmuştu, ama onun için her seferinde huzursuzluk verici bir

deneyim oluyordu... oksijenin gözetmen kütüphaneci tarafından ayarlandığı, hava geçirmez

bir kutuya girmekle ilgili bir rahatsızlığı vardı.

Her bölmenin sonundaki zayıf ışıkla aydınlatılmış kasalar karanlık, hatta korkutucuydu.

Langdon her bir bölmenin karanlığında hayalet devler gibi görünen üst üste yığılmış kitap

dizilerinin tarihle dolu olduğunu hissetti. Bu muazzam bir koleksiyondu.

Vittoria da büyülenmişe benziyordu. Dev şeffaf odacıklara sesini çıkartmadan bakarken

Langdon'ın yanında duruyordu.

Zaman kısıtlıydı. Langdon loş odada kitap katalogu -kütüphane koleksiyonunu listeleyen ciltli

ansiklopedi- aramak için vakit kaybetmedi. Odada birkaç bilgisayar terminalinin yanıp sönen

ışığını görmüştü. "Kitap sayısı kalabalık olmalı. Fihristi bilgisayara geçirmişler." Vittoria

umutlanmış gibiydi. "Bu işleri hızlandırır." Langdon, onunla aynı heyecanı paylaşmayı

dilerdi, ama haberlerin kötü olduğunu sezinliyordu. Bilgisayarın yanına gidip klavyeyi

tuşlamaya başladı. Korktuğu başına gelmişti. "Eski moda yöntem daha iyiydi."

"Neden?"

Ekranın önünden geri çekildi. "Çünkü gerçek kitaplarda parola koruması yoktur. Fizikçiler

doğuştan şifre kırıcı değiller sanırım, yanılıyor muyum?"

Vittoria başını iki yana salladı. "Ben sadece istiridyeleri kırabiliyorum."

Langdon derin bir nefes alarak, yüzünü yan saydam kasalardaki korkutucu koleksiyona

döndü. En yakınındaki bölmeye yürüdü ve gözlerini kısarak loş odacığa baktı. Camların

içinde, Langdon'ın kitap rafları, parşömen sandıklan ve okuma masaları olduğunu anladığı

biçimsiz şekiller vardı. Rafların sonunda parlayan tanım etiketlerine baktı. Etiketler, her

kütüphanede olduğu gibi, o rafta yer alan kitapları sıralıyordu. Langdon şeffaf bariyerin

önünde ilerleyerek başlıkları okudu.

PIETRO IL ERIMİTO... I.E CROCIATE... URBANO II... LEVANT...

Bir yandan yürüyerek, "Etiketlenmişler," dedi. "Ama alfabetik sırada değil." Şaşırmamıştı.

Eski arşivler genellikle alfabetik sıraya göre dizil-mezlerdi, çünkü pek çoğunun yazarı

bilinmiyordu. Kitap isimleri de işe yaramazdı, çünkü tarihi belgelerin pek çoğu parşömenler

üzerine yazılmış başlıksız mektuplardan oluşurdu. Dizin işlemi çoğunlukla tarih sırasına göre

yapılırdı. Ama bu düzenleme her nedense tarih sırasına göre de yapılmamıştı.

Langdon değerli zamanın boşa gittiğini hissediyordu. "Galiba Vatikan'ın kendine ait bir

sistemi var."

"Çok şaşırdım."

Yeniden etiketleri inceledi. Belgeler yüzyıllara yayılmıştı ama tüm anahtar kelimelerin

birbiriyle bağlantılı olduğunu fark etti. "Sanırım konuya göre bir sınıflandırma."

"Konuya göre mi?" Vittoria'nın sesi onaylamayan bir bilim adamı gibi çıkmıştı. "Kulağa pek

de yeterli gibi gelmiyor."

Aslında... diye içinden geçirdi Langdon bir kez daha düşünerek. Bu hayatımda gördüğüm en

makul arşivleme sistemi. Öğrencilerine daima sanatsal bir dönemin tarih ve kelimeler gibi

önemsiz ayrıntılarında kaybolmak yerine ruhunu ve ana fikrini anlamalarını söylerdi. Vatikan

Arşivle-ri'nin de benzer bir felsefeyle dizildiği anlaşılıyordu. Geniş darbeler...

Artık kendinden daha emin konuşan Langdon, "Bu kasadaki her şey. yüzyılları kapsayan

belgeler Haçlı Seferleri'yle ilgili. Bu kasanın konusu bu," dedi. Hepsinin orada olduğunu fark

etti. Tarihi belgeler, mektuplar, sanat eserleri, sosyo-politik veriler, modern incelemeler.

Hepsi aynı yerdeydi... bir konunun daha iyi anlaşılmasını sağlıyordu. Dâhice.

208

Vittoria kaşlarını çattı. "Ama veriler aynı anda pek çok konuyla ilgili

olabilir."

"İşte bu yüzden dipnotlarla işaret koymuşlar." Langdon camdan, belgeler arasına yerleştirilen

renkli plastik etiketleri gösterdi. "Bunların, asıl konuların başka bir yerde bulunduğu ikincil

belgeler olduğunu gösteriyor."

İddialaşmadan vazgeçtiği anlaşılan Vittoria, "Elbette," diyerek savuşturdu. Ellerini

kalçalarının üstüne koyarak, devasa alana baktı. Sonra gözlerini Langdon'a çevirdi. "Peki

profesör, aradığımız şu Galileo şeyinin

adı ne?"

Langdon kendini tutamayarak gülümsedi. Hâlâ bu odada olduğuna inanamıyordu. O buruda,

diye düşündü. Karanlıkta bir yerde bekliyor.

Langdon, "Beni takip et," dedi. Her bir kasanın tanım etiketlerine bakarak ilk koridordan

aşağı hızla ilerlemeye başladı. "Sana Aydınlanma Yolu hakkında anlattıklarımı hatırlıyor

musun? Illuminati'nin özenli bir sınavdan geçirerek nasıl yeni üyeler aldıklannı?"

Onu hemen ardından izleyen Vittoria, "Hazine avı," dedi.

"Illuminati, işaretleri yerleştirdikten sonra asıl güçlükle karşılaşmıştı, bilim camiasına Yol'un

var olduğunu bir şekilde anlatmaları gerekiyordu."

Vittoria, "Mantıklı," dedi. "Yoksa kimse onu araması gerektiğini bilmeyecekti."

"Evet ve bilselerdi bile, bilim adamları Yol'un nereden başladığım asla tahmin edemezlerdi.

Roma çok büyük."

"Tamam."

Langdon diğer koridora geçerek, bir yandan konuşurken bir yandan etiketleri inceliyordu.

"Yaklaşık on beş yıl önce Sorbonne'daki bazı tarihçiler ve ben, içeriğinde segno 'dan

bahseden bir dizi Illuminati mektubu

bulduk."

"İşaret. Yol'un ve onun nereden başladığının ilanı." "Evet. Ve o günden bu yana, ben de dahil

olmak üzere, pek çok Illuminati uzmanı segno ile ilgili diğer delilleri de su yüzüne çıkarttık.

İşaretin var olduğu ve Vatikan'ın asla öğrenemeyeceği biçimde Galileo'nun bunu bilim

dünyasına dağıttığı kabul edilen bir teori." "Nasıl?"

209

F: 14

"Emin değiliz ama matbu yayınlarla olmalı. Yıllar içinde pek çok kitap ve sirküler yayınladı."

"Vatikan'ın bunları gördüğüne hiç şüphe yok. Tehlikeli gibi."

"Doğru. Ama yine de segno dağıtıldı."

"Ama kimse onu bulamadı mı peki?"

"Hayır. Ne tuhaftır ki, segno'rmn bahsinin her geçtiği yerde -Masonik günlükler, eski bilim

dergileri, Illuminati mektupları- bir sayı ile gösteriliyordu."

"666 mı?"

Langdon gülümsedi. "Doğrusunu istersen 503."

"Ne anlama geliyor?"

"Bunu hiçbirimiz anlayamadık. 503 beni büyülemeye başlamıştı, sayının anlamını anlamak

için her şeyi denedim... nümeroloji, haritalar, enlemler." Langdon koridorun sonuna gelince

köşeyi döndü ve konuşurken diğer etiketleri incelemeye koyuldu. "Uzun yıllar tek ipucu,

503'ün 5 sayısıyla başladığıydı... Illuminati'nin kutsal sayılarından biri." Durdu.

. "İçimden bir ses bana, senin onu bulduğunu ve bu yüzden burada olduğumuzu söylüyor."

Langdon yaptığı işten gurur duyarak, "Doğru," dedi. "Galileo'nun; Diâlogo diye bir kitabını

duydun mu?"

"Elbette. Bilim adamları arasında en büyük bilimsel ihanet olmasıyla ünlüdür."

İhanet Langdon'ın kullanacağı açıklama değildi, ama Vittoria'nın ne demek istediğini

biliyordu. 1630'ların başlarında Galileo, Copernic'in mer- [¦ kezi güneş sistemi modelini öven

bir kitap yayınlamak istemişti. Ama Vati-ji kan, Galileo kilisenin yeryüzü merkezli modeline

de -Galileo'nun son dere-; ce yanlış olduğunu bildiği model- aynı oranda ikna edici ifadelerle

yer ver-st î mezse, kitabın basılmasına izin vermeyecekti. Galileo'nun kilisenin taleple- S rine

razı olup kitapta hem doğru, hem de yanlış modellere yer vermekten i başka seçeneği yoktu.

$

Langdon, "Bildiğin gibi," dedi. "Galileo'nun ödün vermesine rağmen,>• S

'i Diâlogo dine karşı bulundu ve Vatikan onu ev hapsine aldı." 11

"Hiçbir iyi niyet cezasız kalmaz." ||

Langdon gülümsedi. "Çok doğru. Bununla birlikte Galileo ısrarcıydı. Ev hapsindeyken

gizlice, alimlerin sıkça Diâlogo ile karıştırdığı, daha az bilinen metinler yazdı. Bu kitaba

Discorsi deniliyor."

Vittoria başını salladı. "Bunu duymuştum. Gelgit Üzerine Bilimsel

Araştırmalar."

Langdon birden sustu. Vittoria'nın gezegen hareketleri ve gelgit dalgaları üzerine etkisini

inceleyen gizli bir yayını duyması onu şaşırtmıştı.

Vittoria, "Baksana," dedi. "Babası Galileo'ya tapan İtalyan bir deniz fizikçisiyle

konuşuyorsun."

Langdon güldü. Yine de aradıkları şey Discorsi değildi. Langdon ev hapsindeyken

Galileo'nun tek çalışmasının Discorsi olmadığını açıkladı. Tarihçiler aynı zamanda,

Diagramma isminde gizli bir kitapçık yazdığına

inanıyorlardı.

Langdon, "Diagramma della Veritâ," dedi. "GerçeğinDiyagramı."

"Hiç duymadım."

"Şaşırmadım. Diagramma Galileo'nun en gizli eseriydi; herhalde, doğru olduğuna inandığı

bazı bilimsel gerçekler hakkındaki tezlerdi ama bunları paylaşmasına izin verilmemişti.

Galileo'nun daha önceki elyaz-maları gibi Diagramma da bir arkadaşı tarafından Roma'dan

kaçırıldı ve Hollanda'da sessiz sedasız basıldı. Kitapçık, Avrupa'daki gizli bilim çevrelerinde

hayli popüler oldu. Sonra Vatikan bu olaydan haberdar oldu ve bir kitap yakma kampanyası

başlattı."

Vittoria şimdi meraklanmışa benziyordu. "Peki sence ipuçları Diag-ramma'da mı? Segno.

Aydınlanma Yolu hakkındaki bilgi."

"Galileo haberi Diagramma ile yaymıştı. Buna eminim." Langdon kasaların durduğu üçüncü

sıraya girdi ve tanım etiketlerini okudu. "Arşivciler yıllardır Diagramma'nın bir kopyasını

arıyorlar. Ama Vatikan'ın yaktığı kitaplar ve kitapçıkların düşük kalıcılık değeri yüzünden, bu

kitapçık yeryüzünden kayboldu."

"Kalıcılık değeri mi?"

"Sağlamlık. Arşivciler, belgelere yapısal sağlamlılığı açısından bir ile on arasında puan

verirler. Diagramma saz papirüsüne yazılmıştı. Kâğıt mendil gibidir. Ömrü bir yüzyıldan uzun

sürmez."

"Neden daha sağlam bir şeye yazmadı?"

"Galileo'nun buyruğu böyleydi. İnananlarını korumak için. Böylece kopyayla yakalanan bilim

adamları kitapçığı suya attığında, anmda eriyip çözülecekti. Delilleri yok etmek için

mükemmel bir teknikti ama arşivciler açısından felaket oldu. On sekizinci yüzyıldan sonra

sadece bir tek Di-agramma kopyası kaldığına inanılıyor."

"Bir mi?" Vittoria odaya göz gezdirirken yıldırım çarpmış gibi bakıyordu. "Ve burada mı?"

"Galileo'nun ölümünün hemen ardından Vatikan, Hollanda'dan isteyip el koydu. Yıllardır onu

görmek için dilekçe veriyorum. İçinde ne yazdığını ondan sonra anladım."

Vittoria, Langdon'ın aklından geçenleri okumuş gibi koridorun karşı tarafına geçerek, yan

taraftaki kasalara bakmaya başlayarak hızlarını ikiye katladı.

Langdon, "Teşekkürler," dedi. "Galileo, bilim, bilim adamı ile ilgili tanım etiketlerini

arayacaksın. Gördüğünde anlarsın zaten."

'Tamam. Ama bana hâlâ ipucunun Diagramma'da olduğunu nasıl anladığını anlatmadın.

Illuminati mektuplarında gördüğün sayıyla mı ilgili? 503?"

Langdon gülümsedi. "Evet. Biraz zamanımı aldı ama sonunda 503'ün basit bir şifre olduğunu

anladım. Diagramma'yı işaret ediyor."

Langdon birden o beklenmedik keşif anını hatırladı: 16 Ağustos. Bir meslektaşının oğlunun

düğününde göl kenarında duruyordu. Evlenecek çift giriş yaparken... nehrin karşı tarafındaki

mavnadan gayda sesleri yükselmeye başlamıştı. Tekne çiçekler ve çelenklerle süslenmişti.

Gövdenin üstüne bir Romen rakamı boyanmıştı -DCII.

İşarete şaşıran Langdon, gelinin babasına, "602 neyi ifade ediyor?" diye sormuştu.

"602 mi?"

Langdon mavnayı göstermişti. "DCII Romen rakamıyla 602 demek."

Adam kahkaha atmıştı. "O Romen rakamı değil. Mavnanın ismi."

"DCII mi?"

Adam başını sallamıştı. "Dick ve Connie II."

Langdon kendini aptal gibi hissetmişti. Dick ve Connie evlenen çiftin isimleriydi. Mavnaya

belli ki onların ismi verilmişti. "DCI'e ne oldu?"

Adam homurdanmıştı. "Dünkü prova sırasında battı."

Langdon gülmüştü. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Yeniden dönüp mavnaya bakmıştı. DCII,

diye düşünmüştü. Minyatür bir QEIIn gibi. Hemen ardından aklına dank etmişti.

Langdon, Vittoria'ya döndü. "Söylediğim gibi 503 bir şifre," dedi. "II-lufflinati'nin Romen

rakamlarıyla ifade ettikleri şeyi örtbas etmenin bir yolu. Romen rakamıyla 503..."

"DHI diye yazılıyor."

Langdon başmı kaldırıp baktı. "Çok hızlıydı. Sakın bana Illuminati'li

olduğunu söyleme."

Vittoria güldü. "Açık deniz doku tabakasını sınıflandırırken Romen

rakamlarını kullanıyorum."

Elbette, diye düşündü Langdon. Hepimiz öyle yapmaz mıyız?

Vittoria bakışlarını ona çevirdi. "Peki DHI'nin aniamı neymiş?"

"Di, Dil ve DIII çok eski kısaltmalar. Eski bilim adamları, Galileo'nun birbiriyle sıkça

karıştırılan eserlerini ayırt etmek için bu kısaltmaları kullandılar."

Vittoria kısa bir nefes aldı. "Diâlogo... Discorsi... Diagramma."

"D-bir. Driki. D-üç. Hepsi de bilimsel. Hepsi tartışmalı. DIII 503'e karşılık geliyor.

Diagramma. Kitaplarının üçüncüsü."

Vittoria sıkıntılı görünüyordu. "Ama bir şey hâlâ mantıklı gelmiyor. Eğer bu segno, bu ipucu,

Aydınlanma Yolu'yla ilgili bu duyuru gerçekten Galileo'nun Diagramma 'sındaysa, tüm

kopyalan ele geçirdiğinde Vatikan bunu neden görmedi?"

"Görüp fark etmemiş olabilirler. Illuminati işaretlerini hatırlıyor musun? Gözle görülür

yerlere sakladıklarını? Gizleme oyunlarım? Segno da aynı şekilde gizlenmişti... gözle görülür

bir yere. Onu aramayanlara görünmüyordu. Aynı zamanda onu anlamayanlara da

görünmüyordu."

"Ne demek yani?"

"Galileo, onu çok iyi sakladı demek. Tarihi kayıtlara göre segno, Illuminati'nin lingua pura

dediği şekilde gösterilmişti."

"Saf dil mi?"

"Evet."

"Matematik mi?"

ueen Elizabeth II.

213

I

"Öyle tahmin ediyorum. Gayet açık. Her şeyden önce Galileo bir bilim adamıydı ve bilim

adamları için yazıyordu. İpucunu teşhir etmek için en mantıklı lisan matematik olurdu.

Kitapçığın adı Diagramma idi, bu yüzden şifrelerin bir kısmı matematiksel diyagramlar

içerebilir."

Vittoria biraz daha ümitlenmiş gibiydi. "Sanırım Galileo, din adamlarının fark edemeyeceği

bir çeşit matematiksel şifre yaratmıştır."

Sıranın sonuna doğru ilerleyen Langdon, "İkna olmuşa benzemiyor-sun," dedi.

"Olmadım. Çünkü sen de ikna olmamışsın. DİII'den bu kadar emin-sen neden bunu

yayınlamadın? O zaman Vatikan Arşivleri'ne girebilen biri buraya gelir ve uzun zaman önce

Diagramma'yı incelerdi."

Langdo-ı, "Yayınlamak istemedim," dedi. "Bu bilgiyi toplan ;ak uzun zamanımı aldı ve..."

Langdon mahcup bir tavırla durdu.

"Zafer senin olsun istedin."

Langdon kızardığını hissediyordu. "Bir bakıma. Sadece..."

"O kadar utanma. Bir bilim adamıyla konuşuyorsun. Yayınla ya da yok ol. CERN'de buna 'bul

ya da boğul' deriz."

"Sadece ilk olma meselesi değildi. Aynı zamanda Diagramma hakkındaki bilgiler yanlış

birinin eline geçerse, kaybolur diye korktum."

"Vatikan'daki yanlış birileri mi?"

"Mesele sadece yanlış olmaları değil, kilise Illuminati tehdidini her zaman küçümsedi.

1900'lerin başlarında Vatikan, Illuminati'nin gerçekmiş gibi görünen bir hayal ürünü olduğunu

söyleyecek kadar ileri gitti. Din adamları, Hıristiyanlığın son ihtiyacı olan şeyin, bankalarına,

siyasetlerine ve üniversitelerine sızan güçlü bir Hıristiyanlık karşıtı hareketin varlığını

öğrenmek olduğunu düşünmüştü. Belki de haklıydılar." Şimdiki zaman Robert, diye hatırlattı

kendine. Bankalarına, siyasetlerine ve üniversitelerine sızan güçlü bir Hıristiyanlık karşıtı

birlik VAR.

"Demek Vatikan'ın, Illuminati tehlikesini doğrulayan her türlü delili örtbas edeceğini

düşündün, öyle mi?"

"Öyle sayılır. Gerçek ya da hayali her türlü tehdit, kilisenin gücüne olan inancı zayıflatır."

"Bir soru daha." Vittoria susup ona bir uzaylıymış gibi baktı. "Sen ciddi misin?"

214

Langdon durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Günü kurtarmak için planın gerçekten bu mu?"

Langdon, onun gözlerindeki ifadenin merhamet mi yoksa dehşet mi | j olduğuna karar

verememişti. "Diagramma'yı bulmak konusunda mı?"

"Hayır, Diagramma'yı bulmak, dört yüz yıllık segno'nun yerini tespit etmek, bazı

matematiksel şifreleri çözmek ve tarihte sadece en zeki bazı bilim adamlarının takip ettiği eski

sanat yolunu bulmaktan bahsediyorum... ve tabi dört saat içinde."

Langdon omuzlarını silkti. "Diğer tekliflere açığım."

215

50

Robert Langdon, 9. Arşiv Kasası'nın önünde durup rafların üstündeki etiketleri okudu.

BRAHE... CLAVIUS... COPERNICUS... KEPLER... NEWTON...

İsimleri tekrar okurken bir tedirginlik hissetti. Bilim adamları burada—peki ama Galileo

nerede?

Yakındaki kasanın içeriğini kontrol eden Vittoria'ya döndü. "Doğru konuyu buldum ama

Galileo yok."

Vittoria yandaki kasayı gösterirken kaşlarını çatarak, "Hayır değil," dedi. "Burada. Ama

umarım okuma gözlüğün yanındadır, çünkü tüm kasa ona ait."

Langdon hemen yanma gitti. Vittoria haklıydı. 10. Kasa'daki tüm tanım etiketleri aynı anahtar

kelimeyi yazıyordu.

İL PROCESSO GALILEANO

Langdon kısık sesle bir ıslık çaldı. Galileo'nun neden kendisine ait bir kasası olduğunu şimdi

anlıyordu. Rafların karanlıkta fark edilen dış çizgilerine gözlerini kısarak bakarken, "Galileo

Davası," diye hayretini ifade etti. "Vatikan tarihindeki en uzun ve en pahalı yasal dava. On

dört yıl ve altı yüz milyon liret. Hepsi burada."

"Birkaç tane yasal evrak işte."

"Sanırım geçen yüzyıllar avukatları pek değiştirmemiş."

"Köpekbalıklarını da öyle."

Langdon kasanın yanındaki geniş sarı düğmenin yanına gitti. Düğmeye basınca içerideki tepe

ışıkları yandı. Kırmızı ışıklar odacığı parlak larmızı bir hücreye çevirmişti... yüksek raflardan

oluşan bir labirent.

Hayalet görmüşe dönen Vittoria, "Tanrım," dedi. "İş mi yapacağız

yoksa güneşlenecek miyiz?"

"Parşömenler ve tirşe solduğu için her zaman karanlık ışıkla aydınlatma yapılır."

"İnsan burada çıldırır."

Kasanın tek girişine doğru ilerleyen Langdon ya da daha kötüsü, diye düşündü. "Bir uyarı.

Oksijen oksidan olduğundan, hava geçirmez kasalarda az miktarda bulunur. İçerde bir

zerrecik vakumu var. Nefes almakta güçlük çekeceksin."

"Yaşlı kardinaller dayanabiliyorsa ben de dayanabilirim." Doğru, diye düşündü Langdon. Biz

de o kadar şanslı olalım. Kasa girişinde tek bir elektronik döner kapı vardı. Langdon kapının

iç döndürme milinde, her bölmeden birine ulaşılabilen, dört erişim düğ-) meşini gördü.

Düğmelerden birine basıldığında motorlu kapı dişlileri ha-1 rekete geçiyor ve yarım tur

döndükten sonra duruyordu; içerideki havayı aynı seviyede tutmak için uygulanan bir

standart.

Langdon, "Ben içeri girdikten sonra sadece düğmeye bas ve beni izle. İçerdeki nem oranı

yüzde beş, bu yüzden ağız kuruluğu hissedebilir-

* sin," dedi.

Langdon döner bölmenin içine girerek düğmeye bastı. Kapı gürül-ı tüyle gıcırdayarak

dönmeye başladı. Langdon kapının hareketini takip ederken vücudunu, hava geçirmez

kasalara ilk girişte yaşanan fiziksel şo-5 ka hazırladı. Mühürlü arşivlere girmek, deniz

seviyesinden bir anda 7000 ', metreye çıkmak gibiydi. Mide bulantısı ve baş dönmesi sıkça

rastlanan ; tepkilerdi. Arşivcilerin deyişinden alıntı yaparak çift görünce çifte katlar, >* diye

hatırlattı kendine. Langdon kulaklarının çınladığını hissediyordu. , ı Tıslayarak boşalan

havanın ardından kapı durdu.

İçerideydi.

Langdon ilk önce, içerideki havanın umduğundan daha az olduğunu

rk etti. Görünüşe bakılırsa Vatikan Arşivleri'ni çoğu yerden daha "fazla

ddiye alıyordu. Langdon öğürmemek için kendini tuttu ve akciğerlerineki

kılcal damarlar genişlerken göğüs kaslannı gevşetti. Sıkıntısı hemen

geçmişti. Yunus adam olmak, diye düşündü. Her gün yüzme havuzunda attığı elli tur sonunda

bir işe yaramıştı. Artık daha normal nefes alarak kasada etrafına bakındı. Şeffaf dış duvarlara

rağmen, o tanıdık gerginliği hissetti. Bir kutunun içindeyim, diye düşündü. Kan kırmızı bir

kutu.

Arkasındaki kapının uğuldamasıyla Langdon arkasını dönüp, Vitto-ria'nın içeri girişini

seyretti. Vittoria içeri girer girmez gözleri sulandı ve güçlükle nefes alıp vermeye başladı.

Langdon, "Bir dakika bekle," dedi. "Başın dönerse eğil." Vittoria soluk soluğa konuştu.

"Yanlış... bileşimle... dalış yapıyormuş... gibi... hissediyorum."

Langdon, onun ortama alışmasını bekledi. Kendini toparlayacağını biliyordu. Vittoria Vetra

muhteşem bir vücuda sahipti. Langdon'ın bir zamanlar Widener Kütüphanesi'nin hava

geçirmez kasasında eşlik ettiği titrek Radcliffe mezunlarına hiç benzemiyordu. Tur

Langdon'ın kendi takma dişlerini yutmak üzere olan yaşlı bir kadına hayat öpücüğü

vermesiyle son bulmuştu.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu.

Vittoria başını salladı.

"Ben senin lanet roket uçağına bindim, borcumu ödemek istedim."

Bu onu gülümsetmişti. "Touche."

Langdon kapının yanındaki kutuya eğildi ve beyaz keten eldivenler çıkardı.

Vittoria, "Formalite gereği mi?" diye sordu.

"Parmak asidi. Belgeleri bunlar olmadan tutamayız. Bir çift giymen gerekecek."

Vittoria eldivenleri giydi. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

Langdon, Mickey Mouse saatine baktı. "On dokuzu biraz geçiyor."

"Bu şeyi bir saat içinde bulmamız gerek."

Langdon, "Gerçekten," dedi. "Fazla vaktimiz yok." Başlarının üstündeki filtreli kanalı

gösterdi. "Normalde müze müdürü, birisi kasadan içeri girdiği zaman oksijen sistemini

çalıştırır. Ama bugün öyle olmayacak. Yirmi dakika sonra nefessiz kalacağız."

Kırmızımsı ışıkta Vittoria'nın bembeyaz kesildiği belli oluyordu.

Langdon gülümseyerek eldivenlerini düzeltti. "Bul ya da boğul Bayan Vetra. Mickey'nin

tiktakları duyuluyor."

218

(

51

BBC Muhabiri Gunther Glick kapatmadan önce elindeki cep telefonuna yaklaşık on saniye

bakakaldı.

Chinita Macri karavanın arka tarafından onu inceliyordu. "Ne oldu? Kimdi?"

Glick az önce kendisine gelmemiş olmasından korktuğu bir Noel hediyesi almış çocuk gibi

ona döndü. "Az önce bir tüyo aldım. Vatikan'da bir şeyler oluyor."

Chinita, "Buna kardinaller toplantısı deniyor," dedi. "İyi tüyoymuş."

"Hayır öyle değil." Daha büyük bir şey. Arayan kişinin hikâyesinin doğru olup olamayacağını

düşündü. Doğru olması için dua ettiğini fark ettiğinde kendinden utandı. "Sana dört kardinalin

kaçırıldığını ve bu gece farklı kiliselerde öldürüleceğini söylesem ne derdin?"

"İğrenç espri anlayışına sahip biri seni işletmiş derdini."

"Peki ya sana ilk cinayetin işleneceği yerin tam adresinin verildiğini söylesem ne derdin?"

"Kiminle konuştuğunu bilmek isterdim."

"Söylemedi."

"Belki de saçmaladığı içindir."

Glick, Macri'nin alaycılığına alışmıştı, ama Marci, onun on yıl süresince British Tattler'da

yalancılar ve kaçıklarla uğraştığını unutuyordu. Bu telefon ikisinden de gelmiyordu. Bu adam

soğukkanlı bir manyaktı. Mantıklıydı. Adam, seni saat yirmiden önce arayacağım, demişti. Ve

sana ilk ci-

nayetin nerede işleneceğini söyleyeceğim. Çekeceğin görüntüler seni ünlü ya-pacak. Glick

arayanın ona bu bilgiyi neden verdiğini sorduğunda cevap, adamın Ortadoğulu aksanı kadar

soğuktu. Medya, anarşinin sağ koludur.

Glick, "Bana bir şey daha söyledi," dedi.

"Ne? Elvis Presley'in Papa seçildiğini mi?"

"BBC bilgi tabanına girer misin?" Glick'in adrenalini artmaya başlamıştı. "Bu adamlar

hakkında verdiğimiz başka haberleri de görmek istiyorum."

"Hangi adamlar?"

"Bana iyi davran."

Marci içini çekerek BBC veri bankasıyla bağlantı kurdu. "Bir dakika sürer."

Glick'in beyninde tilkiler dönüyordu. "Arayan kişi kameramanımın olup olmadığını

öğrenmekte çok hevesliydi."

"Videograf."

"Ve canlı yayın yapıp yapamayacağımızı."

"Bir nokta beş yüz otuz yedi megahertz. Neden?" Bilgi tabanı biple-di. "Tamam bağlandık.

Kimi arıyoruz?"

Glick, ona anahtar kelimeyi verdi.

Marci dönüp ona baktı. "Dilerim şaka yapıyorsundur."

220

)

52

10. Arşiv Kasası'nın iç düzenlemesi Langdon'ın umduğu kadar tertipli değildi ve Galileo'nun

benzer yayınlarıyla birlikte Diagramma da ortalarda yoktu. Bilgisayara aktarılmış fihriste

girmeden ve müracaat kaynağı olmadan Langdon ile Vittoria'nın eli kolu bağlıydı.

Vittoria, "Diagramma'ûm burada olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Eminim. Her iki liste de doğrulanıyor, Uficcio della Propaganda del-leFede..." '

~~~~

"İyi. Eğer eminsen." Vittoria sola, Langdon sağa yöneldi.

Langdon aramaya koyuldu. Durmamak ve önünden geçtiği her hazineyi okumak için kendini

zorluyordu. Büyüleyici bir koleksiyon vardı. Çözümle/neci... Yıldızlı Haberci... Güneş Lekeli
~~~~

Mektuplar... Grandüşes Ch-ristina'ya Mektup... Apologiapro Galileo... vb. vb.

Kasanın arka tarafında hedefi bulan Vittoria oldu. Boğuk sesiyle, "Diagramma della Veritâ,"

diye seslendi.

Langdon kırmızı sisin içinden geçerek onun yanma gitti. "Nerede?"

Vittoria gösterdiğinde, Langdon daha önce neden fark edemediklerini anladı. Elyazması rafın

üstünde değil, bir kâğıt sandığındaydı. Kâğıt sandıkları, bağımsız sayfalan saklamak için

kullanılırdı. Kutunun üstündeki etiket, içerik hakkında şüpheye yer bırakmıyordu.

DİAGRAMMA DELLA VERITA Galileo Galilei, 1639

Kalbi çarpan Langdon dizlerinin üstüne çömeldi. "Diagramma." "Vit-toria'ya bakıp sırıttı. "İyi

iş. Sandığı çekmeme yardım et."

Vittoria yanma çömeldi ve birlikte çektiler. Sandığın altındaki metal tepsi tekerleklerin

üstünde hareket edince kutunun üstü göründü.

Mandalın basitliğine şaşıran Vittoria, "Kilit yok mu?" dedi.

"Asla olmaz. Belgelerin bazen hemen yer değiştirmesi gerekir. Seller ve yangınlar gibi

zamanlarda."

"Aç öyleyse."

Langdon'ın yüreklendirilmeye ihtiyacı yoktu. Akademik hayatı boyunca kurduğu düş tam

önünde duruyordu. Ayrıca odanın havası azalmaya başladığında sallanacak vakti yoktu.

Mandalı iterek kapağı kaldırdı. Sandığın dibinde siyah branda bezinden bir kese duruyordu.

Bezin hava geçirgenliği, içindekilerin korunması açısından çok önemliydi. İki elini içeri

uzatarak keseyi yatay-şekilde kaldırdı ve kasanın içinden çıkardı.

Vittoria, "Bir hazine sandığı bekliyordum," dedi. "Bu daha çok yastık kılıfına benziyor."

"Beni izle." Torbayı önünde kutsal bir hazine gibi tutan Langdon cam yüzeyli çalışma

masasının bulunduğu kasanın ortasına yürüdü. Masanın ortaya yerleştirilmesinin sebebi,

belgelerin kasa içinde fazla uzağa taşınmaması olduğu halde araştırmacılar, etraftaki rafların

sağladığı gizlilikten zevk alırlardı. İnsana kariyer yaptıran buluşlar dünyanın en önemli

kasalarında gerçekleşirdi ve akademisyenlerin çoğu, onlar çalışırken rakiplerinin camın

ardından gözetlemesinden hoşlanmazdı. .;

Langdon keseyi masanın üstüne yatırarak, düğmesini açtı. Vittoria yanında duruyordu.

Langdon arşivci malzemelerinin durduğu tepsiyi ka-: rıştırarak, arşivcilerin parmak zili

dedikleri keçe kıskaçları buldu; her bşî kolunda yassı daireleri olan büyük cımbızlar. Langdon

heyecanı yükselifM' ken, uyanıp da kendini yeniden Cambridge'de not vermesi gereken

sınavj; kâğıtlarının önünde bulmaktan korkuyordu. Derin bir nefes alarak torbajl yi açtı. Keten

eldivenlerin içinde titreyen parmaklarıyla maşayı uzattı.

Vittoria, "Sakin ol," dedi. "Sadece kâğıt, plütonyum değil."

Langdon maşayı içerideki belgelerin etrafına yerleştirdi ve bastırırken bile özen gösterdi.

Sonra, belgeleri çekip çıkartmak yerine, torbayı çıkartırken onları olduğu yerde tuttu... esere

asgari zararı vermek için ar-

şivcilerin uyguladığı yöntem buydu. Torba tamamen çıkana ve Langdon masanın altındaki

çalışma lambasını yakana dek nefes almadı.

Camın altından gelen ışıkla aydınlanan Vittoria şimdi bir hortlağa benziyordu. Saygılı bir

sesle, "Küçük kâğıtlar," dedi.

Langdon başını salladı. Önlerinde duran kâğıt destesi, küçük bir cep romanından kopan

sayfalara benziyordu. Langdon en üstteki kâğıtta, Ga-lileo'nun kendi eliyle yazılmış başlığı,

tarihi ve Galileo ismini görebiliyordu.

İşte o an Langdon şehrin içinde bulunduğu tehlikeyi, çaresizliğini ve onu buraya getiren

dehşet verici durumu unuttu. Sadece hayret dolu gözlerle bakıyordu. Mona Lisa'nın fırça

darbelerini görmek gibi... tarihle burun buruna gelmek, Langdon'ı daima kıpırdayamaz hale

getirirdi.

Sararıp solmuş papirüs yaprakları Langdon'ın aklında bunların yaşına ve gerçekliğine dair

hiçbir şüpheye yer bırakmamıştı ama kaçınılmaz sararmaya rağmen belgeler mükemmel

durumdaydı. Pigmentlerin renginin açılması. Papirüsün yer yer kopup yapışması. Ama yine

de hepsi... mükemmel durumda. Gözleri nemsizlikten buğulanırken, kapaktaki süslü el

yazısını inceledi. Vittoria susuyordu.

"Bana spatulayı uzatır mısın lütfen?" Langdon, Vittoria'nm yanındaki arşiv malzemeleriyle

dolu, paslanmaz çelik tepsiyi işaret etti. Vittoria spatulayı verdi. Langdon aleti eline aldı. İyi

bir spatulaydı. Statik değişikliği gidermek için parmaklarını yüzeyinde gezdirdi ve sonra

dikkatle kapağın altına soktu. Sonra spatulayı tutarak kapak sayfasını çevirdi.

İlk sayfa, okuması neredeyse imkânsız süslü el yazısıyla yazılmıştı. Langdon hemen bu

sayfada herhangi bir diyagram veya sayı olmadığını fark etti. Sadece metindi.

Birinci sayfadaki başlığı tercüme eden Vittoria, "Güneş merkezlilik," dedi. Metni gözleriyle

taradı. "Galileo yeryüzü merkezli modelden ilk ve son olarak vazgeçmişe benziyor. Eski

İtalyanca olduğu için çeviri konusunda garanti verememem."

Langdon, "Bunu bırak," dedi. "Matematik arıyoruz. Saf dil." Sonraki sayfayı çevirmek için

spatulayı kullandı. Bir başka metin. Matematik ya da diyagram yoktu. Langdon'ın elleri

eldivenin içinde terlemeye başlamıştı.

Başlığı tercüme eden Vittoria, "Gezegenlerin Hareketi," dedi.

Langdon kaşlarını çattı. Başka bir gün olsaydı bu duyduklarından büyülenirdi; NASA'nın

güçlü teleskoplarla tespit edilen son gezegen yörüngeleri modeli, Galileo'nun ilk

varsayımlarıyla neredeyse aynıydı.

Vittoria, "Matematik yok," dedi. "Doğudan batıya devinim ve eliptik yörüngeler gibi

şeylerden bahsediyor."

Eliptik yörüngeler. Langdon, Galileo'nun yasal sıkıntılarının asıl, gezegen hareketlerinin

eliptik olduğunu açıklamasıyla başladığını hatırladı. Vatikan, daire mükemmelliğini yüceltmiş

ve ilahi hareketin sadece dairesel olabileceği konusunda ısrar etmişti. Ama Galileo'nun

Uluminati'si elipsin de mükemmel olduğunu görmüş, çift odaklarının matematiksel ikiliğine

saygı duymuşlardı. Illuminati'nin elipsi bugün bile modern Mason armalarında ve

kakmalarında sıkça kullanılan bir desendir. ş Vittoria, "Sonraki," dedi.

Langdon sayfayı çevirdi. f

"Ay evreleri ve gelgit hareketi," dedi. "Sayı yok. Diyagram yok." f Langdon yeniden

çevirdi. Hiçbir şey yoktu. Bir düzine kadar sayfa çevirdi. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey

yoktu.

Vittoria, "Ben bu adamın matematikçi olduğunu sanıyordum," dedi. "Burada sadece metinler

var."

Langdon ciğerlerindeki havanın azalmaya başladığını hissetti. Ümitleri de azalıyordu. Kâğıt

destesi sonuna yaklaşmıştı. i

Vittoria, "Burada hiçbir şey yok," dedi. "Matematik yok. Birkaç taripı, birkaç standart rakam

ama ipucuna benzer hiçbir şey yok." ı

Langdon son sayfayı çevirerek içini çekti. Bu da bir metindi. Vittoria kaşlarını çatarak, "Kısa

kitapmış," dedi. f<

Langdon başını salladı. \

"Roma'da dediğimiz gibi merda."

Langdon, haklı diye düşündü. Camdaki yansıması, bu sabah cumba penceresinden kendisine

bakan görüntü gibi sanki onunla dalga geçiyordu. Yaşlanan bir hayalet. "Bir şey olmalı,"

derken, boğuk sesindeki umutsuzluk onu bile şaşırtmıştı. "Segno burada bir yerde. Bunu

biliyorum!" "Belki de DIII hakkında yanüdın, olamaz mı?" Langdon dönüp ona baktı.

Vittoria, "Tamam," dedi. "DIII çok mantıklı. Ama belki de ipucu matematiksel değildir."

"Lingıapura. Başka ne olabilir?"

"Sanat?"

"Ama kitapta ne bir diyagram, ne de resim var."

"Benim tek bildiğim lingua pura kelimesinin İtalyancadan başka bir şey demek olduğu.

Matematik mantıklı geliyor."

"Katılıyorum."

Langdon yenilgiyi bu kadar çabuk kabul etmeyi reddediyordu. "Rakamlar el yazısıyla

yazılmış olmalı. Matematik denklemlerle değil kelimelerle gösterilmiş olmalı."

"Tüm sayfaları okumak biraz zaman alır."

"Ama vaktimiz yok. İşi bölüşmek zorundayız." Langdon kâğıt destesini yeniden başa çevirdi.

"Sayıları tanıyacak cadar İtalyanca biliyorum." Spatulayı kullanarak sayfaları oyun kâğıdı gibi

ikiye kesti ve ilk yarım düzine sayfayı Vittoria'nın önüne koydu. "Burada bir yerde. Eminim."

Vittoria eğilerek ilk sayfayı eliyle çevirdi.

Tepsiden ona başka bir spatula uzatan Langdon, "Spatula!" dedi. "Spatulayı kullan."

Vittoria, "Eldiven takıyorum," diye mırıldandı. "Ne kadar zarar verebilirim?"

"Sen kullan."

Vittoria spatulayı eline aldı. "Sen de benim hissettiğimi hissediyor

musun?"

"Gerginlik mi?"

"Hayır. Nefes daralması."

Langdon da kesinlikle bunu hissediyordu. Hava tahmin ettiğinden daha çabuk tükenmeye

başlamıştı. Acele etmeleri gerektiğini biliyordu. Arşiv bilmeceleri onun için yeni bir şey

değildi ama genellikle üstünde çalışmak için biraz daha fazla zamanı olurdu. Langdon başka

tek kelime etmeden başını eğip kâğıt destesinin ilk sayfasını tercüme etmeye başladı.

Göster kendini, lanet olası! Göster kendini!

225

F:15

53

Roma'nın aşağısında bir yerde, karanlık bir figür etrafı kolaçan ederek, taş rampadan yeraltı

tüneline iniyordu. Eski geçit, havayı sıcaklaştı-ran ve ağırlaştıran meşalelerle aydınlatılmıştı.

İleride, boş yere bağıran yetişkin adamların korku dolu sesleri, kapalı alanda yankı yapıyordu.

Köşeyi dönünce onları gördü, tamamen onlan bıraktığı gibiydiler: taş bir odacıkta, paslı demir

parmaklıklar arkasına kapatılmış, dört korkmuş yaşlı adam.

İçlerinden biri Fransızca, "Qui etes-vous?" diye sordu. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Diğeri Almanca, "Hilfe," dedi. "Bırakın bizi!"

Biri İngilizce, "Bizim kim olduğumuzun farkında mısınız?" diye sordu, İspanyol aksanı vardı.

İtalyan olan dördüncü tutsak, sessiz ve düşünceliydi, onları kaçıran adamın simsiyah boş

gözlerine baktı ve cehennemin ta kendisini gördüğünü düşündü. Tanrım bize yardım et, diye

dua etti.

Katil saatini kontrol etti ve sonra tutsaklara baktı. "Pekâlâ," dedi. "İlk kim geliyor?"

226

54

Robert Langdon, 10. Arşiv Kasası'nm içinde, önündeki kaligrafiyi incelerken, İtalyanca

sayılan okuyordu. Mille... centi... uno, due, tre... cin-auanta. Sayısal referansa ihtiyacım var!

Kahretsin!

Elindeki son kitap yaprağına geldiğinde, sayfayı çevirmek için spatulayı kaldırdı. Bıçak ağzını

sayfayla aynı hizaya getirirken, kaşlarını çattı, aleti düzgün tutmakta zorluk çekiyordu.

Dakikalar sonra, aşağı baktığında spatulayı bıraktığını ve sayfaları eliyle çevirdiğini fark etti.

Belli belirsiz bir suçluluk hissederek, hay Allah, diye düşündü. Oksijen eksikliği normal

davranamamasına neden oluyordu. Görünüşe bakılırsa, arşivci cehenneminde yanacağım.

Langdon'ın sayfalan eliyle çevirdiğini görünce Vittoria, nefesi kesilmiş bir halde, "Lanet

zaman," dedi. Spatulayı bırakıp aynı şeyi yapmaya başladı.

"Hiç şansımız var mı?"

Vittoria başını iki yana salladı. "Hiçbir şey tamamen matematiksel görünmüyor. Üzerinden

geçiyorum... ama bunların hiçbiri ipucuna benzemiyor."

Langdon gittikçe daha fazla zorluk çekerek, kitap sayfalarım tercüme etmeye devam etti.

İtalyancası zayıftı, küçücük el yazısı ve arkaik dil yavaş ilerlemesine neden oluyordu. Vittoria

önündeki yığının sonuna Langdon'dan önce ulaştı. Sayfaları yeniden çevirmeye başladığında

cesa-

reti kırılmış gibi görünüyordu. Daha dikkatli bir kontrol daha yapmak için yere çömeldi.

Langdon son sayfayı bitirdiğinde, alçak sesle küfretti ve Vittoria'ya baktı. Kitap sayfalarından

birindeki bir şeye kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bakıyordu. Langdon, "Ne var?" diye sordu.

Vittoria başını kaldırmadı. "Senin sayfalarında dipnot var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Neden?"

"Bu sayfada bir dipnot var. Katlanarak, gözden saklanmış."

Langdon, onun baktığı şeyi görmeye çalıştı, ama tek seçebildiği şey, kâğıdın sağ üst

köşesindeki sayfa numarasıydı. Sayfa 5. Rastlantıyı anlaması biraz zaman aldı ve sonra

anladığında bile bağlantı ona şüpheli geldi. Sayfa Beş. Beş, Pisagor, beş köşeli yıldızlar,

Illuminati. Langdon, Illumi-nati'nin ipuçlarını saklamak için beşinci sayfayı seçmiş olup

olmayacağını merak etti. Langdon, onları çevreleyen kırmızımsı sisin içinde, ufacık bir umut

ışığı hissetti. "Dipnot matematiksel mi?"

Vittoria başını iki yana salladı. "Metin. Bir mısra. Çok küçük harfle basılmış. Neredeyse

okunmuyor."

Umutları yıkıldı. "Matematikle ilgili olması gerekiyordu. Lingua pu-ra."

"Evet, biliyorum." Vittoria duraksadı. "Yine de, bunu duymak isteyeceğini düşünüyorum."

Langdon, onun sesinde bir heyecan hissetti.

"Devam et."

Vittoria gözlerini kısarak, mısrayı okudu. "Işık yolu hazır, kutsal sınav."

Kelimeler hiç de Langdon'ın hayal ettiği gibi değildi. "Efendim?"

Vittoria mısrayı tekrar okudu. "Işık yolu hazır, kutsal sınav."

"Işık yolu mu?" Langdon doğrulduğunu hissetti.

"Böyle yazıyor. Işık yolu."

Langdon kelimeler zihnine yerleştiğinde, anlık bir berraklığın hezeyanını delip geçtiğini

hissetti. Işık yolu hazır, kutsal sınav. Bunun onlara nasıl bir yardımı olacağı hakkında hiç fikri

yoktu, ama düşünebildiği kadarıyla mısra Aydınlanma Yolu'na doğrudan bir referanstı. Işık

yolu. Kutsal sınav. Kafası, kötü yakıtla hız değiştiren bir motor gibiydi. "Tercümeden emin

misin?"

Vittoria tereddüt etti. "Aslında..." Tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. 'Teknik olarak, bu bir

çeviri değil. Mısra, İngilizce yazılmış."

Langdon bir an için, odanın içindeki akustiğin işitme duygusunu etkilediğini düşündü.

"İngilizce mi?"

Vittoria belgeyi ona uzattı ve Langdon sayfanın altındaki küçük harfli baskıyı okudu. "Işık

yolu hazır, kutsal sınav. İngilizce mi? İtalyanca bir kitapta, İngilizcenin işi ne?"

Vittoria omuzlarını silkti. O da yarı sarhoş gibi görünüyordu. "Belki de, lingua pura'yla.

kastettikleri şey, İngiliz dilidir. İngilizce, bilimin uluslararası dili sayılıyor. CERN'de hepimiz

İngilizce konuşuyoruz."

Langdon, "Ama bu 1600'lerde yazılmış," diye itiraz etti. "O zamanlar İtalya'da kimse İngilizce

konuşmuyordu, şeyler bile. Ne söylemek üzere olduğunu fark edince sustu. "Şeyler bile...

papazlar." Langdon'ın akadeİmik

beyni en hızlı viteste çalışıyordu. "1600'lerde," dedi, şimdi daha hızlı konuşuyordu.

"İngilizce, Vatikan'ın henüz kabul etmediği bir dildi. İtalyanca, Latince, Almanca, hatta

İspanyolca ve Fransızca anlaşıyorlardı, *ama İngilizce Vatikan'a tamamen yabancıydı.

İngilizceyi, Chaucer ve Shakespeare gibi kutsal şeylere saygısız adamların, özgür

düşüncelilerin ikullandığı kirli bir dil olarak görüyorlardı." Langdon'ın aklına aniden IIluminati'nin

Toprak, Hava, Ateş, Su damgaları geldi. Damgaların İngi/iz-, ce olduğu efsanesi

şimdi tuhaf bir şekilde anlamlı geliyordu.

"Yani, Galileo İngilizceyi, Vatikan'ın kontrol edemediği bir dil olduğu için la lingua pura

olarak düşünmüş olabilir, diyorsun?"

"Evet. Ya da belki de, Galileo ipucunu İngilizce yazarak, okur sayısını ustaca Vatikan'dan

uzaklaştırıyordu."

Vittoria, "Ama bu bir ipucu bile değil," diye iddia etti. "Işık yolu hazır, kutsal sınav? Bu da ne

demek?"

Langdon, haklı, diye düşündü. Dize, hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Ama, cümleyi

aklından tekrar ettiğinde, tuhaf bir gerçek onu sarstı. Bu çok garip, diye düşündü. Bunun

olasılığı nedir?

Vittoria boğuk bir sesle, "Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi. Langdon, onu dinlemiyordu.

Işık yolu hazır, kutsal sınav. Tekrar heceleri sayarak, aniden, "Bir kahramanlık beyiti,"n dedi.

"Birbirini takip eden beş vurgulu ve beş vurgusuz on heceden oluşan bir dize." Vittoria'nın

kafası karışmıştı. "Kim kahramanmış?"

Bir uzun bir kısa hecenin art arda gelerek oluşturduğu iki vurgulu, beş heceli iki dizeden

oluşan beyit.

Langdon bir an için, Phillips Exeter Akademisi'de İngilizce sınıfında oturduğu bir cumartesi

sabahına geri dönmüştü. Lanet olsun. Okulun beysbol yıldızı Peter Greer, Shakespeare'in

kahramanlık beyitinin bir dizesinde bulunması gereken hece sayısını hatırlamakta zorluk

çekiyordu. Profesörleri, Bissell adındaki neşeli okul müdürü, masaya sıçradı ve, "Beş heceli

dize, Greer! Kale işareti olan levhayı düşün. Beş-gen! Beş kenar. Beş! Beş! Beş! Tanrım!"

Langdon, beş hece, diye düşündü. İki vurgudan oluşan beş hece. Tüm kariyeri boyunca asla

bağlantıyı kuramamıştı. Kahramanlık beyiti, kutsal Illuminati numaralan olan 5 ve 2'yle

simetrik bir vezin ölçüşüydü.

Langdon bunu aklından uzaklaştırmaya çalışarak, kendi kendine, yaklaşıyorsun, dedi.

Anlamsız bir tesadüf! Ama, düşünce aklına takılmıştı. Pisagorve beşgen için... beş. Her şeyin

çifti için... iki.

Kısa bir süre sonra, -başka bir şeyin farkına varınca, bacaklarının uyuştuğunu hissetti.

Kahramanlık beyitine, basitliğinden ötürü genellikle, "saf mısra" ya da "saf vezin"

deniliyordu. La lingua pura? Illuminati'nin bahsettiği saf dil bu olabilir miydi? Işık yolu hazır,

kutsal sınav...

Vittoria, "A-a," dedi.

Langdon döndü ve onun kitap sayfasını baş aşağı çevirdiğini gördü. Boğazının

düğümlendiğini hissetti. Yine mil "Bu dizenin bir ambigram olmasına imkân yok!"

"Hayır, ambigram değil... ama..." Belgeyi çevirmeye devam ediyordu, her çevirişte 90 derece.

"Ama ne?"

Vittoria başını kaldırıp, baktı. "Sadece bu dize yok."

"Başka bir tane daha mı var?"

"Sayfanın her boşluğunda bir tane. Üstte, altta, sağda ve solda. Sanırım, bu bir şiir."

Langdon heyecanla, "Dört dize mi?" dedi. Galileo şair miydi? "Ver bakayım!"

Vittoria sayfayı bırakmadı. Sayfayı doksan derecelik açılarla döndürmeye devam ediyordu.

"Kenarda oldukları için dizeleri daha önce görmedim." Son dizeye başını gömdü. "Hıh.

Biliyor musun? Bunu Galileo yazmamış."

"Ne!"

"Şiir, John Milton'a ait."

"John Milton?" Kayıp Cennet'i yazan ünlü İngiliz şair, Galileo'yla aynı dönemdendi ve

komplo meraklılarının îlluminati şüpheli listesinin en başına koydukları bir alimdi. Milton'un

Galileo Illuminati'siyle iddia edilen yakınlığı, Langdon'm doğru olduğunu tahmin ettiği bir

efsaneydi. Sadece, Milton 1638'te "aydınlanmış adamlarla sohbet etmek" için Roma'ya çok iyi

belgelenmiş bir hac yaptığı için değil, aynı zamanda bilim adamının ev hapsi döneminde

Galileo'yla birlikte, şu anda Floransa'daki IMSS Müze-si'nde bulunan Annibale Gatti'nin ünlü

Galileo ve Milton tablosu dahil birçok Rönesans tablosunda resmedilen toplantılar

düzenlediği için.

Sonunda sayfayı Langdon'a uzatan Vitoria, "Milton, Galileo'yu tanıyordu, değil mi?" dedi.

"Belki de, şiiri iyilik olsun diye yazmıştır."

Langdon kaplı belgeyi alırken dişlerini sıktı. Masanın üzerine koyarak, üstteki dizeyi okudu.

Sonra, sayfayı doksan derece döndürerek, sağ boşluktaki dizeyi okudu. Bir kez daha çevirdi

ve alttakini okudu. Bir kez daha ve soldakini. Son çeviriş, daireyi tamamladı. Toplam, dört

dize vardı. Vittoria'nın ilk bulduğu dize aslında şiirin üçüncü dizesiydi. Dört dizeyi, sırayla

saat yönünde tekrar okudu: üst, sağ, alt, sol. Bitirdiğinde, nefesini bıraktı. Aklında hiçbir

şüphe kalmamıştı. "Buldunuz, Bayan Vetra."

Dudakları kapalı bir şekilde gülümsedi. "Güzel, şimdi buradan çıkabiliriz."

"Bu dizeleri yazmalıyım. Kâğıt, kalem bulmam lazım." Vittoria başını iki yana salladı. "Unut

bunu, profesör. Karalama yapmanın sırası değil. Mickey'nin tiktakları çalışıyor." Kâğıdı

elinden aldı ve

kapıya yöneldi.

Langdon ayağa kalktı. "Onu dışarı çıkaramazsın! O..."

Ama, Vittoria çoktan çıkmıştı.

231

s*

55

Langdon ve Vittoria, Gizli Arşivler'in dışındaki avluya çıkmışlardı. Langdon'ın ciğerlerine

dolan temiz hava uyuşturucu etkisi yarattı. Gözlerinin önünde uçuşan mor noktalar çabucak

kayboldu. Ama, suçluluk duygusu kaybolmadı. Dünyanın en özel kasasından, paha biçilmez

bir kutsal emanet hırsızlığına suç ortaklığı etmişti. Camerlengo, size güveniyorum, demişti.

Vittoria sayfayı hâlâ elinde tutarak, Via Borgia'â&n Olivetti'nin ofisine doğru koşar adımlarla

yürürken, "Çabuk ol," dedi.

"Eğer o papirüsün üzerine bir parça su gelirse..."

"Sakin ol. Bu şeyin şifresini çözünce, kutsal 5. sayfalarını geri vereceğiz."

Langdon, ona yetişmek için hızlandı. Bir suçlu gibi hissetmenin ötesinde, belgenin büyüleyici

anlamlan yüzünden hâlâ sersem gibiydi. John Milton bir Illuminati üyesiydi. Şiiri, Galileo'ya

Sayfa 5'te yayınlanması için yazmıştı... Vatikan'ın gözlerinden çok uzakta.

Avludan çıkarlarken, Vittoria sayfayı Langdon'a uzattı. "Bu şeyin şifresini çözebilir misin?

Yoksa, beynimizi boş yere mi patlattık?"

Langdon belgeyi dikkatle elleri arasına aldı. Hiç duraksamadan, tüvit ceketinin iç ceplerinden

birine sokup gün ışığından ve nem tehlikesinden uzaklaştırdı. "Çözdüm bile."

Vittoria durdu. "Ne yaptın?"

Langdon yürümeye devam etti.

Vittoria, ona yetişmek için koştu. "Bir kez okudun! Zor olacağını düşünüyordum."

Langdon, onun haklı olduğunu biliyordu, yine de segno'yu tek okuyuşta çözmüştü.

Kahramanlık beyitlerinden oluşan mükemmel bir dörtlüktü ve bilimin ilk mihrabı kendisini

saf bir açıklıkla göstermişti. Görevi başarmanın verdiği rahatlık, huzurunu kaçınyordu. O,

Püriten ahlak sisteminin çocuğuydu. Eski New England vecizesini söyleyen babasının sesi

hâlâ kulaklarındaydı: Eğer çok zor olmadıysa, yanlış yapmışındır. Langdon deyişin yanlış

olmasını umuyordu. Daha hızlı yürürken, "Şifreyi çözdüm," dedi. "İlk cinayetin nerede

olacağını biliyorum. Olivetti'yi uyarmamız gerekiyor."

Vittoria, ona yaklaştı. "Nasıl şimdiden bilebilirsin? Şu şeye bir daha bakayım." Bir boksörün

el çabukluğuyla, çevik elini Langdon'ın cebine soktu ve kâğıdı tekrar dışarı çıkardı.

Langdon, "Dikkat et!" dedi/pnu böyle..."

Vittoria, ona aldırmadı. Elinde kâğıtla, yanında yürümeye başladı, belgeyi akşam ışığına

tutarak, sayfa kenarındaki boşlukları inceliyordu. Yüksek sesle okumaya başladığında,

Langdon sayfayı yeniden ele geçirmek için hamle yaptı, ama bunun yerine, heceleri

yürüyüşüyle mükemmel bir ritim tutturarak okuyan Vittoria'nın aksanlı alto sesiyle

büyülendiğini fark etti.

Dizenin yüksek sesle okunduğunu duyan Langdon bir an için zaman değiştirdi... sanki, bunun

bir sınav, bir harita, bilimin dört mihrabını açıklayan bir ipucu olduğunun bilinciyle...

Roma'daki gizli bir yolu aydınlatan dört işareti ortaya çıkaran şiiri ilk kez dinleyen,

Galileo'nun çağdaşlarından biriydi... Dizeler, Vittoria'nın dudaklarından bir şarkı gibi

dökülüyordu.

Şeytan gözlü toprak Santi kabri Roma 'da ara mistik öğeyi Işık yolu hazır, kutsal sınav Melek

rehberliğinde yüce av

Vittoria şiiri iki kez okudu ve sonra, sanki eski kelimelerin kendiliğinden yankılanması için

sustu.

233

Langdon içinden, Şeytan gözlü toprak Santi kabri, diye tekrarladı. Şjjr bu konuda son derece

açıktı. Aydınlanma Yolu Santi'nin kabrinden başlıyordu. İşaretler bu noktadan sonra

Roma'nın içinden geçerek Yol'u aydınlatıyordu.

Şeytan gözlü toprak Santi kabri Roma 'da ara mistik öğeyi

Mistik öğeler. Bu da açıktı. Toprak, Hava, Ateş, Su. Bilimin öğeleri, dini heykel

görüntüsündeki dört Illuminati işareti.

Vittoria, "İlk işaret," dedi. "Santi'nin kabrinde olmalı." Langdon gülümsedi. "Sana o kadar zor

olmadığını söylemiştim." Aniden heyecanlanarak, "Peki Santi kim?" diye sordu. "Mezarı

nerede?"

Langdon kendi kendine' kıkırdadı. Çok az insanın Santi'yi tanımasına şaşırıyordu. Yaşamış en

ünlü Rönesans ressamlarından birinin soyadıydı. İlk adını bütün dünya tanıyordu. Yirmi beş

yaşında Papa II. Julius için çalışmaya başlayan dâhi çocuk, henüz otuz sekiz yaşındayken

öldüğünde ardında, dünyanın gördüğü en muhteşem fresk koleksiyonunu bırakmıştı. Santi

sanat dünyasında bir devdi ve yalnızca ilk adıyla tanınmak... Napoleon, Galileo ve İsa gibi

sadece seçkin birkaç kişinin... ve elbette Langdon'ın Harvard yurtlarında duyduğu -Sting,

Madonna, Jswel ve eskiden Prince diye tanınıp da sonradan adını... *Ş» işaretiyle değiştiren

yarı tanrıların erişebildiği bir şöhretti. Langdon, Prince'e bu yüzden "İkicinsli Hayat

Sembolüyle Kesişen Tau Haçı" ismini takmıştı.

Langdon, "Santi," dedi. "Büyük Rönesans ustası Raphael'in soyadı1 dır."

Vittoria şaşkın görünüyordu. "Raphael mi? Bildiğimiz Raphael mi?* "Yegâne ve tek

Raphael." Langdon telaşla İsviçreli Muhafızlar Ofı-si'ne doğru yürüyordu.

"O zaman Yol Raphael'in kabrinden mi başlıyor?" Koşuştururlarken Langdon, "Doğrusu çok

mantıklı," dedi. "Illuminati büyük ressam ve heykeltıraşları genellikle aydınlanmanın şerefli

kardeşleri olarak kabul ederlerdi. Illuminati, Raphael'in kabrini bir tür övgü maksadıyla

seçmiş olabilir." Langdon bununla birlikte, diğer pek çok dini

eSer sanatçısı gibi Raphael'in de gizli bir ateist olduğundan şüphelenildiğini

biliyordu.

Vittoria tekrar kâğıdı dikkatle Langdon'ın cebine yerleştirdi. "Peki

nerede yatıyor?"

Langdon derin bir nefes aldı. "İster inan, ister inanma Raphael Pantheon'da

yatıyor."

Vittoria şüpheyle bakıyordu. "Pantheon mu?"

"Bildiğimiz Raphael, bildiğimiz Pantheon'da." Langdon ilk işaretin yerleştirileceği yerin

Pantheon olacağını kendisinin de tahmin etmediğini itiraf etmek zorundaydı. İlk bilim

mihrabının gözlerden uzak, sessiz bir kilise olacağını tahmin etmişti. 1600'lerde bile, o delikli

devasa kubbesiyle Pantheon, Roma'da en iyi bilinen yerlerden biriydi.

Vittora, "Pantheon aynı zamanda bir kilise mi?" diye sordu.

"Roma'daki en eski Katolik Kilisesi."

Vittoria başını iki yana salladı. "Ama ilk kardinalin Pantheon'da öldürüleceğine gerçekten

inanıyor musun? Roma'daki en yoğun turistik

merkezlerden biri."

Langdon omuzlarını silkti. "Illuminati, tüm dünyanın seyretmesini istediğini söyledi. Bir

kardinali Pantheon'da öldürmek mutlaka insanları

hayrete düşürecektir."

"Ama birini Pantheon'da öldürdükten sonra nasıl fark edilmeden oradan çıkmayı düşünüyor?

Bu mümkün değil."

"Vatikan Şehri'nden dört kardinali kaçırmak kadar mümkün. Şiir

açık."

"Ve sen Raphael'in Pantheon'da gömülü olduğuna eminsin öyle

mi?"

"O kabri defalarca gördüm.1'

Hâlâ kaygılı görünen Vittoria başını salladı. "Saat kaç?"

Langdon saatine baktı. "On dokuz otuz."

"Pantheon uzak mı?"

"Bir buçuk kilometre kadar. Vaktimiz var."

"Şiir Santi'nin toprak kabri diyor. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Langdon, Muhafızlar Avlusu'nu koşar adımlarla çaprazlamasına geçiyordu. "Dünyevi mi?

Doğrusu Roma'da Pantheon'dan daha fazla top-

rağa ait bir yer yok. İsmini, burada inanılan ilk dinden almış... Panteizm. Tüm tanrılara,

özellikle de paganların Toprak Ana tanrılarına tapılırdı." Langdon mimarlık öğrencisiyken,

Pantheon'un ana salon boyutlarının Gaea'nın -Dünya Tanrıçası- onuruna yapıldığını

öğrendiğine hayret etmişti. Orantılar o kadar mükemmeldi ki, dev bir küre binanın içine bir

milimetre bile taşmadan yerleşebiliyordu.

Biraz daha ikna olmuşa benzeyen Vittoria, "Peki," dedi. "Ya Şeytan gözü? Şeytan gözlü

toprak Santi kabri?"

Langdon bu konuda pek emin değildi. Mantık yürüterek, "Şeytan gözü yuvarlak pencere

anlamında kullanılmış olmalı," dedi. "Pantheon'un damındaki ünlü dairesel açıldık."

Yanında hiç zorlanmadan yürüyen Vittoria, "Ama orası bir kilise," dedi. "Açıklığa neden

Şeytan gözü desinler?"

Aslında Langdon da bunu düşünüyordu. Daha önce "Şeytan Gözü" terimini hiç duymamıştı,

ama sözleri mevcut duruma uygun düşen, Pant-heon'la ilgili bir on altına yüzyıl eleştirisini

hatırlıyordu. Venerable Bede, IV. Boniface tarafından Tanrı'ya adandığı zaman, deliği,

binadan kaçmaya çalışan Şeytanların açtığını yazmıştı.

Küçük bir avluya girerlerken Vittoria, "Ve eğer Raphael ismiyle tanınıyorsa Illuminati neden

Santi ismini kullansın?" diye sordu. "Çok soru soruyorsun." "Babam da öyle derdi."

"İki nedeni olabilir. Birincisi, Raphael kelimesinde çok fazla hece var. Şiirin kahramanlık

beyitine uymazdı." "Biraz zorlama oldu."

Langdon, ona katılıyordu. "Tamam, o zaman belki de 'Santi' kelimesini kullanmak ipucunu

daha anlaşılmaz hale getiriyor, böylece sadece aydınlanmış kişiler Raphael'den bahsettiğini

anlıyordu."

Vittoria buna da inanmışa benzemiyordu. "Raphael hayattayken soyadının gayet iyi

bilindiğine eminim."

"Öyle değildi ama. Tek isimle tanınmak bir statü göstergesiydi. Raphael günümüzdeki çoğu

pop yıldızı gibi, soyadını saklamıştı. Mesela Ma-donna. Asla soyadı Ciccone'yi kullanmaz."

Vittoria hayret etmişti. "Sen 'Madonna'nın soyadını mı biliyorsun?"

Langdon verdiği örnekten pişman olmuştu. 10.000 yeniyetmeyle bir arada yaşayınca, insan

zihnine doluşan gereksiz bilgilerin sayısı gerçekten şaşırtıcı oluyordu.

Vittoria ile birlikte İsviçreli Muhafızlar Ofisi'ne giden son kapıyı geçtikten sonra, ilerleyişleri

bir uyarıyla durduruldu.

Arkalarından bir ses, "ParaF' diye kükredi.

Langdon ile Vittoria topukları üstünde dönünce, kendilerini bir tüfeğin namlusuna bakarken

buldular.

Vittoria geriye doğru sıçrayarak, "Attento.1" diye bağırdı. "Dikkat et..."

Silahın horozunu kaldıran muhafız, "Non sporiartiF' diye seslendi.

Avlunun karşı tarafından bir ses, "So!datoFn diye buyurdu. Olivetti güvenlik merkezinden

dışarı çıkıyordu. "Bırak onları!"

Muhafız şaşkınlık içinde bakıyordu. "Ma signore, e una donna...H"'>

Muhafıza, "İçeri!" diye bağırdı.

"Signore, nonposso..."

"Hemen! Yeni emir aldın. İki dakika sonra Yüzbaşı Rocher birliğe brifing verecek. Arama

başlatıyoruz."

Muhafız şaşkınlık içinde güvenlik merkezine girdi. Olivetti sert ve hiddetli adımlarla

Langdon'ın yanma yürüdü. "Demek en gizli arşivlerimize girdiniz? Bir açıklama istiyorum."

Langdon, "İyi haberlerimiz var," dedi.

Olîvetti'nin gözbebekleri küçüldü. "Çok iyi haberler olması lazım."

Asker. • Ama efendim o bir kadın...

56

Belirleyici işareti olmayan dört Alfa Romeo 155 T-Spark, Via dei Coronari'de, pistten

havalanan savaş uçakları gibi kükredi. Araçların içinde, Cherchi-Pardini yarı otomatikleri,

sinir gazı bombaları ve uzun menzilli sersemletici silahlarıyla, sivil kıyafetli on iki İsviçreli

Muhafız vardı. Üç keskin nişancı lazer dürbünlü tüfek taşıyordu.

Öndeki arabamn yolcu koltuğunda oturan Olivetti, arka taraftaki Langdon ile Vittoria'ya

döndü. Gözleri nefret doluydu. "Bana esaslı bir açıklama yapacağınıza garanti vermiştiniz,

söyleyeceğiniz bu muydu?"

Langdon küçük arabanın içinde ezilip büzüldüğünü hissediyordu. "Anlıyorum ama..."

"Hayır, hayır anlamıyorsunuz!" Olivetti sesini asla yükseltmiyordu ama şiddeti üç katma

çıkmıştı. "Kardinaller toplantısı arifesinde bir düzine adamımı Vatikan Şehri'nden çıkarttım.

Ve bunu, Pantheon'u kontrol altına almak adına, dört yüz yıllık bir şiiri henüz tercüme etmiş

olan, hiç tanımadığım bir Amerikalının ifadesi üzerine yaptım. Ayrıca bu karşı-madde silahını

arama işini rütbesiz subaylara bıraktım."

Langdon 5. sayfayı cebinden çıkarıp, Olivetti'nin gözüne sokmamak için kendini zor tuttu.

"Tek bildiğim, bulduğumuz bilginin Raphael'in kabriyle ilgili olduğu, Raphael'in kabri de

Pantheon'da."

Direksiyon başındaki asker başını salladı. "Doğru söylüyor komutanım. Eşim ve ben..."

"Sen sür," diyerek lafını kesti Olivetti. Yeniden Langdon'a döndü. "Katil böylesine kalabalık

bir yerde cinayet işleyip, görünmeden nasıl ka-

| çabilir?"

j Langdon, "Bilmiyorum," dedi. "Ama Illuminati'nin güçlü kaynaklara

sahip olduğu çok açık. Hem CERN'e, hem de Vatikan Şehri'ne rahatlıkla girebildiler. İlk

cinayet mahallini bilmemiz büyük talih. Pantheon'da bu adamı yakalamak için bir şansınız

var."

Olivetti, "Bu da tutarsızlık," dedi. "Bir şans mı? Bir çeşit yoldan bahsettiğinizi sanıyordum.

Bir dizi işaretler. Eğer Pantheon doğru adresse, yolu takip ederek diğer işaretlere ulaşabiliriz.

O zaman bu adamı yakalamak için dört şansımız olur."

Langdon, "Ben de öyle umuyordum," dedi. "Bir yüzyıl önce olsaydı...

kesin olurdu."

Langdon'ın, Pantheon'un ilk bilim mihrabı olduğunu fark etmesi biraz buruk bir sevinç

yaşatmıştı. Tarih peşinden gelenlere acımasız oyunlar oynardı. Bunca yılın ardından

Aydınlanma Yolu'nun tüm heykelleri yerli yerinde, el değmeden kalmış olması ihtimali azdı,

ama Langdon, Yol'u sonuna kadar takip ederek, kutsal Illuminati sığınağiyla yüz yüze

gelmenin hayalini kurmuştu. Ne yazık ki, öyle olmayacağını biliyordu. "Vatikan 1800'lerin

sonlarında Pantheon'daki tüm heykelleri kaldırıp yok etti."

Vittoria şok olmuş gibiydi. "Neden?"

"Heykeller, pagan Yunan tanrılarına aitti. Maalesef, bu ilk işaretin kaybolduğu anlamına

geliyor... ve onunla birlikte..."

Vittoria, "Aydınlanma Yolu'nu ve diğer işaretleri bulmak için hiç ümit yok mu?" dedi.

Langdon başını iki yana salladı. "Tek atışhk hakkımız var. Pantheon. Oradan sonra Yol

kayboluyor."

Olivetti onlara uzun süre baktıktan sonra önüne döndü. Şoföre, "Kenara çek," diye gürledi.

Şoför arabayı kaldırım kenanna doğru yönelterek, frenlere asıldı. Diğer üç Alfa Romeo

arkalannda patinaj yaptı. İsviçreli Muhafız konvoyu fren çığlıklarıyla durdu.

Vittoria, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Olivetti buz gibi sesiyle koltuğunda dönerek, "İşimi," dedi. "Bay Langdon, bana durumu

yolda açıklayacağınızı söylediğinizde, Pantheon'a

239

11

yaklaşırken adamlarımın neden burada olduğuna dair kesin bir fikrim olacağını varsaymıştım.

Ama öyle olmadı. Burada bulunarak çok önemli vazifelerimden geri kaldığım için ve bakir

kurbanlarla eski şiirler hakkındaki teorinizi pek mantıklı bulmadığım için, mantığım bana

devam etmememi söylüyor. Bu görevi derhal durduruyorum." Telsizini çıkarıp düğmesine

basarak açtı. 5

Vittoria koltuğun üstünden aşarak, onun kolunu kavradı. "Yapamazsınız!"

Olivetti telsizi aşağı indirerek, Vittoria'ya öfke dolu bir bakış fırlattı. "Siz hiç Pantheon'a

gittiniz mi Bayan Vetra?"

"Hayır, ama..."

"Size orayı anlatayım. Pantheon tek bir odadan oluşur. Taş ve betondan yapılmış dairesel bir

oda. Tek girişi vardır. Pencereleri yoktur. Tek bir dar giriş. Bu girişte daima en az dört silahlı

Roma Polisi nöbet bekleyerek, mabedi sanat eserlerine zarar verenlerden, Hıristiyanlık karşıtı

teröristlerden ve hırsız turistlerden korur."

Vittoria serinkanlılıkla, "Sizin görüşünüz ne?" dedi.

"Benim görüşüm mü?" Olivetti parmaklarını koltuğa geçirmişti. "Az önce bana olacağını

anlattığınız şeyin kesinlikle imkânsız olduğu görüşündeyim! Birisinin Pantheon'un içinde

nasıl bir kardinal öldürebileceğine dair tek bir mantıklı varsayımda bulunabilir misiniz? En

başta, yanında birini rehin tutarak, kapıdaki nöbetçilerin arasından nasıl geçip de Pantheon'a

girer? Bir de öldürüp kaçacak, öyle mi?" Olivetti koltuktan eğilip kahve kokan nefesini

Langdon'ın yüzüne soluyarak, "Nasıl olur Bay Langdon? Tek bir mantıklı varsayımda

bulunun," dedi.

Langdon minik arabanın üstüne doğru daraldığını hissediyordu. Hiç fikrim yok! Suikastçı

değilim! Nasıl yapacağını bilmiyorum! Şunu biliyorum ki...

Sesi heyecanla çınlayan Vittoria, "Bir varsayım mı?" diye atıldı. "Buna ne dersiniz? Katil bir

helikopterle gelir ve damgalanmış kardinali çığlıklar atarken damdaki delikten aşağı bırakır.

Kardinal mermer zemine çarpar ve ölür."

Arabadaki herkes dönüp Vittoria'ya baktı. Langdon ne düşüneceğini bilemiyordu. İğrenç bir

hayal gücün var bayan, ama hızlı davrandm.

240

Olivetti yüzünü buruşturdu. "Olabilir, kabul ediyorum... ama zor..."

Vittoria, "Ya da katil kardinale uyuşturucu verir," dedi. "Onu Pantheon'a tekerlekli iskemlede

yaşlı bir turist gibi getirir. Onu içeri sokar, sessizce boğazını keser ve sonra yürüyerek dışarı

çıkar."

Bu Olivetti'yi biraz canlandırmışa benziyordu.

Hiç fena değil, diye düşündü Langdon.

"Ya da," dedi Vittoria. "Katil."

Olivetti, "Sizi duydum," dedi. "Yeter." Derin bir nefes alıp verdi. Birisi hızla cama vurunca

herkes yerinden sıçradı. Diğer arabadan gelen bir askerdi. Olivetti camı aşağı indirdi.

"Herkes iyi mi komutanım?" Asker sokak kıyafetlerini giymişti. Pamuklu kalın gömleğinin

kolunu yukarı sıvayınca, askeri siyah kronograf saati göründü. "On dokuz kırk, komutanım.

Pozisyon almak için zamana

ihtiyacımız olacak."

Olivetti düşünceli bir tavırla başım salladı ama uzun süre bir şey söylemedi. Parmağını

torpidoda ileri geri gezdirerek, tozun üstünde bir çizgi yaptı. Yan aynadan Langdon'ı

incelerken, Langdon kendini ölçülüp biçi-liyormuş gibi hissetti. Olivetti sonunda muhafıza

döndü. Sesi hevessiz çıkıyordu. "Farklı yönlerden yaklaşılmasını istiyorum. Arabalar Rotunda

Meydanı, Via degli Orfani, Piazza Sant'Ignacio ve Sant'Eustachio'ya ayrılacak. İki bloktan

fazla yaklaşmayın. Park ettikten sonra hazır olup emirlerimi bekleyin. Üç dakika."

"Peki efendim." Asker arabasına döndü.

Langdon, Vittoria'ya, etkilendiğini ifade ederek başını indirip kaldırdı. Vittoria, ona

gülümseyince Langdon aralarında beklenmedik bir bağ kurulduğunu hissetti... ikisi arasında

bir çekim alanı oluşmuştu.

Komutan arkasını dönüp gözlerini Langdon'a dikti. "Bay Langdon yüzünüze gözünüze

bulaştırmazsanız iyi olur."

Langdon endişeyle gülümsedi. O nasıl olacaksa?

t

57

CERN Direktörü Maximilian Kohler, bronşlarını ve akciğerlerinde-ki kılcal damarları açan

kromolin ve lökotrinin vücuduna yaydığı serinlikle uyandı. Nefes alışı yeniden normale

dönmüştü. CERN revirindeki özel bir odada yatıyor, tekerlekli iskemlesi yatağının yanında

duruyordu.

Elleriyle, ona giydirdikleri hastane önlüğünü yokladı. Giysileri, yatağın yanındaki

sandalyenin üstünde katlı duruyordu. Bir hemşirenin dışarıda odalara sırayla girip çıktığını

duyabiliyordu. Uzun bir süre yattığı yerden dinledi. Sonra, mümkün olduğunca sessiz biçimde

kendini yatağın kenarına çekerek, kıyafetlerine uzandı. Güçsüz bacaklarının üstünde zorlukla

durarak giyindi. Sonra vücudunu tekerlekli iskemlesine sürükledi.

Öksürüğünü bastırarak kapıya doğru sürdü. Motoru çalıştırmadan iskemleyi elle ilerletiyordu.

Kapıya vardığında dışarıya göz attı. Koridor boştu.

Maximilian Kohler sessizce revirden sıvıştı.

242

"Yedi yüz kırk altı, otuz... tamam." Olivetti telsizle konuşurken bile sesi fısıltıyı aşmıyordu.

Langdon artık, Pantheon'dan üç blok ötedeki Piazza de la Concor-de'de bekleyen Alfa

Romeo'nun arka koltuğunda, Harris tüvit ceketinin içinde terlediğini hissediyordu. Yanında

oturan Vittoria, tüm dikkatini son emirlerini veren Olivetti'ye yöneltmişti.

Komutan, "Sekizli gruplar halinde düzen alın," dedi. "Girişin etrafı kuşatılacak. Hedef sizi

görünce tanıyabilir, bu yüzden görünmeyeceksiniz. Öldürmeyecek şekilde güç kullanın.

Çatıyı nişan alacak birine ihtiyacımız olacak. Hedef öncelikli. Rehin ikincil."

Olivetti'nin adamlarına kardinalin gözden çıkarılabileceğini söylemesiyle tüyleri ürperen

Langdon, Tanrım, diye düşündü. Rehine ikincil.

'Tekrar ediyorum. Öldürmek yok. Hedef bize canlı lazım. Dağılın." Olivetti telsizini kapattı.

Vittoria neredeyse öfkeli bir ifadeyle, şaşkınlık içinde bakıyordu. "Komutan, kimse içeri

girmiyor mu?"

Olivetti döndü. "İçeri mi?"

"Pantheon'dan içeri! Olayın yaşanacağı yere?"

Taşlaşmış gözlerle, "Attento," dedi Olivetti. "Adamlarım içeri girerse görünüşlerinden

tanınabilirler. Arkadaşınız az önce beni, bunun hedefi yakalamaktaki tek şansımız olabileceği

konusunda uyardı. Adamlarımı içeri göndererek, kimseyi ürkütmeye niyetim yok."

"Peki ya katil çoktan içeri girmişse?"

Olivetti saatine baktı. "Hedef kesin konuştu. Saat sekizde. On beş dakikamız var."

"Kardinali saat sekizde öldüreceğini söyledi. Ama kurbanı bir şekilde içeri sokmuş olabilir.

Ya adamlarınız hedefi görür de kim olduğunu arılamazlarsa? Birisinin içerinin temiz

olduğundan emin olması lazım."

"Bu noktada çok tehlikeli."

"İçeri giren kişi tanınmazsa tehlikeli değil."

"Adamlara kılık değiştirtmek vakit kaybı olur ve..."

Vittoria, "Kendimden bahsediyordum," dedi.

Langdon dönüp ona baktı.

Olivetti başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz."

"Babamı öldürdü."

"Kesinlikle, bu yüzden sizi tanıyor olabilir."

"Onu telefonda duydunuz. Leonardo Vetra'nın bir kızı olduğunu bile bilmiyordu. Benim neye

benzediğimi kesinlikle bilmiyordur. İçeri turist gibi girebilirim. Şüpheli bir şey görürsem

meydana yürüyüp adamlarınıza içeri girmelerini işaret edebilirim."

"Üzgünüm, buna izin veremem."

"Comandante?" Olivetti'nin telsizi cızırdadı. "Kuzey noktasında bir sorunumuz var. Çeşme

görüş alanımızı kısıtlıyor. Meydanın açıklığına çıkmadığımız takdirde girişi göremiyoruz.

Emriniz nedir? Açığa mı çıkalım, görmeden bekleyelim mi?"

Vittoria yeterince sabretmişti. "Bu kadar. Gidiyorum." Kapıyı açıp dışarı çıktı.

Olivetti telsizini bırakıp arabadan dışarı fırladı ve Vittoria'nın önünü kesti.

Langdon da dışarı çıktı. Ne halt yiyor bu böyle?

Olivetti, Vittoria'nın yolunu kesmişti. "Bayan Vetra, içgüdüleriniz kuvvetli ama bir sivilin

müdahale etmesine izin veremem."

"Müdahale etmek mi? Kör gibi iş yapıyorsunuz. Yardım etmeme izfiti verin."

"İçerde bir adamım olmasını isterdim ama..." \

"Ama ne?" diye sordu Vittoria. "Ama ben bir kadınım, öyle mi?" \j

Olivetti hiçbir şey söylemedi. f\

"Bunu söylemeseniz iyi edersiniz komutan, çünkü bunun iyi bir fikir olduğunu gayet iyi

biliyorsunuz ve eğer modası geçmiş maço saçmalıklarda-"

"Bırakın işimizi kendimiz halledelim."

"Bırakın yardım edeyim."

"Çok tehlikeli. Sizinle hiçbir haberleşme bağlantımız olmayacak. Telsiz taşımanıza izin

veremem, sizi ele verir."

Vittoria elini cebine attı ve cep telefonunu çıkardı. "Telefon taşıyan pek çok turist var."

Olivetti kaşlarını çattı.

Vittoria telefonun kapağını açıp konuşuyormuş gibi yaptı. "Merhaba tatlım, Pantheon'dayım.

Burayı görmen lazım!" Kapağı iterek kapattı ve Olivetti'ye baktı. "Kim bilecek? Hiç tehlikesi

yok. Bırakın ben sizin gözünüz olayım!" Olivetti'nin kemerindeki cep telefonunu işaret etti.

"Numaranız kaç?"

Olivetti cevap vermedi. , Olayı izleyen şoförün kendine ait bazı düşünceleri var gibiydi.

Arabadan inip, komutam bir yana çekti. On saniye süresince fısıldayarak konuştular. Sonunda

Olivetti başını sallayıp, geri döndü. "Şu numarayı kay-edin." Rakamları söylemeye başladı.

Vittoria numarayı telefonuna kaydetti.

"Şimdi numarayı arayın."

Vittoria otomatik aramaya bastı. Olivetti'nin kemerindeki telefon İmaya başladı. Kaldırıp

konuşmaya başladı. "Bayan Vetra, binaya girip s afa bakın, binadan çıkın, sonra beni arayıp

ne gördüğünüzü söyleyin."

Vittoria telefonu kapattı. "Teşekkürler efendim."

Langdon birden içinde koruma duygularının kabardığını hissetti. Olivetti'ye, "Bir dakika,"

dedi. "Onu içeriye tek başına mı gönderiyorsunuz?"

Vittoria, ona kaşlarını çatarak baktı. "Robert, bana bir şey olmaz."

İsviçreli Muhafız şoför yeniden Olivetti'yle konuşuyordu.

Langdon, Vittoria'ya, "Tehlikeli," dedi.

Olivetti, "Haklı," dedi. "En iyi adamlarım bile yalnız başlarına çalışmazlar. Teğmenim az

önce ikiniz birlikte olursanız, daha iyi kamufle olacağınızı belirtti."

İkimiz birlikte mi? Langdon duraksadı. Aslında ben başka bir şey demek...

Olivetti, "İkiniz birlikte girerseniz, tatil yapan bir çift gibi görünürsünüz. Aynı zamanda

birbirinizi kollayabilirsiniz. Böyle olursa, daha rahat ederim," dedi.

Vittoria omuzlarını silkti. "Tamam ama çabuk davranmamız lazım."

Langdon homurdandı. İyi hamleydi kovboy.

Olivetti sokağı gösterdi. "İlk gireceğiniz sokak Via degli Orfani. Sola sapın. Sizi doğruca

Pantheon'a götürür. İki dakikalık yürüyüş mesafesi. Ben burada adamlarıma direktif verip

telefonunuzu bekleyeceğim. Korunmanızı istiyorum." Silahını çıkardı. "İçinizden biri silah

kullanmayı biliyor mu?"

Langdon'm kalbi tekledi. Silaha ihtiyacımız yok!

Vittoria elini uzattı. "Sallanan geminin pruvasından, kırk metre uzakta sıçrayan domuz

balığını etiketleyebiliyorum."

"Güzel." Olivetti silahı ona verdi. "Saklamanız gerekecek."

Vittoria başını eğip şortuna baktı. Sonra da başını Langdon'a çevirdi.

Ah, hayır yapamazsın, diye düşündü Langdon, ama Vittoria hızlı davranmıştı. Ceketini açıp

silahı iç ceplerinden birine yerleştirdi. Ceketinin içine taş düşmüş gibi hissetmişti. Tek

tesellisi Diagramma 'nın diğer cebinde olmasıydı.

Vittoria, "Zararsız görünüyoruz," dedi. "Gidiyoruz." Langdon'ı kolundan tutarak sokakta

ilerlemeye başladı.

Şoför, "Kol kola girmek iyi fikir. Unutmayın, sizler turistsiniz. Hatta yeni evli. Belki de el ele

tutuşabilirsiniz," diye seslendi.

Köşeyi dönerlerken Langdon, Vittoria'nın yüzünde bir tebessüm belirtisi gördüğüne yemin

edebilirdi.

246

/

59

İsviçreli Muhafızlar'ın "harekât öncesi toplantı odası" Corpo di Vigi-lanza kışlasının

yanındaydı. Öncelikle, Papa'nın kabul günleri ve Vatikan halk günlerinde güvenliği

planlamak için kullanılırdı. Ama bugün başka

bir şey için kullanılıyordu.

Toplanan görev timine seslenen kişi, İsviçreli Muhafızlar'ın komutan ;vekili, Yüzbaşı Elias

Rocher idi. Rocher yumuşak hatlara sahip fıçı gibi tir adamdı. Geleneksel mavi yüzbaşı

kıyafetini kendi tarzında giyerdi, başının üstündeki kırmızı bereyi yan yatırırdı. O kadar iri bir

adam için sesi şaşırtacak kadar berraktı ve konuştuğunda ses tonu bir müzik enstrümanı gibi

çıkardı. Nağmeli sesinin açıklığına rağmen gözleri, bir gece memelisi kadar karanlıktı.

Adamları ona "orso" -kır sakal- derlerdi. Bazen Roc-her'in "yılanın gölgesinde yürüyen ayı"

olduğunu söyleyerek şakalaşırlar-dı. Yılan, Komutan Olivetti idi. Rocher da yılan kadar

öldürücüydü, ama en azından onun geldiğini görebilirdin.

Rocher'in adamları, son aldıkları bilgi yüzünden tansiyonları birkaç :'; basamak yükselmiş

olsa da, hiç kıpırdamadan hazır olda duruyorlardı.

Acemi Teğmen Chartrand sıranın en sonunda durmuş, adayların, orada bulunmaya hak

kazanamayan yüzde 99'u arasında kalmış olmayı diliyordu. Yirmi yaşındaki Chartrand,

timdeki en genç muhafızdı. Vatikan Şehri'ne geleli henüz üç ay olmuştu. Oradaki herkes gibi

Chartrand da, İsviçre Ordusu'nda eğitim almış ve Roma yakınlarındaki gizli kışlalarda yapılan

ağır Vatikan taliminden geçmeden önce, Bern'de iki yıl süren

Ausbildung'a devam etmişti. Yine de eğitimini aldığı hiçbir şey onu böyle bir krize

hazırlamamıştı.

Chartrand ilk başta brifingin bir tür garip eğitim alıştırması olduğunu sanmıştı. Fütürist

silahlar mı? Eski tarikatlar mı? Kaçırılan kardinaller mi? Sonra Rocher, onlara aranan silahın

canlı bağlantı görüntülerini iz-lettirmişti. Bunun bir alıştırma olmadığı ortadaydı.

Rocher, "Harici manyetik parazitlenmeyi ortadan kaldırmak için," diyordu. "Belirli bölgelerde

elektriği keseceğiz. Dörtlü takımlar halinde hareket edeceğiz. Görmek için kızılötesi gözlükler

takacağız. Keşif, üç omun altında akım alanına ayarlı, geleneksel gizli mikrofon

tarayıcılarıyla yapılacak. Sorusu olan?"

Hiç yoktu.

Chartrand'ın aklı karmakarışık olmuştu. "Peki ya vaktinde bulamazsak ne olacak?" diye sordu,

o anda hiç sormamış olmayı dileyerek.

Kır sakal, kırmızı beresinin altından ona baktı. Sonra grubu kasvetli bir selamla dağıttı.

"Uğurlar olsun."

/

60

Vittoria ve Langdon, Pantheon'un iki blok ötesinde, şoförleri ön koltuklarda uyuyan bir dizi

taksinin yanından geçiyorlardı. Ebedi Şe-hir'de şekerleme saati de ebediydi; eski İspanya'dan

çıkan öğle uykusunu uyumaya dünden razıydı.

Langdon düşüncelerini toplamaya çalışıyordu, ama durum mantıklı bir şekilde

kavranamayacak kadar tuhaftı. Altı saat önce, Cambridge'de derin ve rahat bir uyku

çekiyordu. Şimdi, Avrupa'da eski devlerin gerçeküstü savaşına yakalanmıştı, Harris tüvidinin

içinde bir yarı otomatik taşıyor ve henüz tanıştığı bir kadınla el ele tutuşuyordu.

Vittoria'ya baktı. Dikkatini dümdüz ileriye vermişti. Elini kavrayışında bir güç vardı;

bağımsız ve azimli bir kadının gücü. Parmaklan, onunki-leri özgüvenden kaynaklanan bir

rahatlıkla kavramıştı. Tereddütsüzdü. Langdon, ondan gittikçe daha fazla etkilenmeye

başladığını hissetti. Kendine gel, diye düşündü.

Vittoria huzursuzluğunu hissetmişti. Başını çevirmeden, "Rahatla," dedi. "Yeni evliler gibi

görünmemiz gerekiyor."

"Ben rahatım."

"Elimi eziyorsun."

Langdon'ın yüzü kızardı ve elini gevşetti.

"Gözlerinle nefes al," dedi.

"Efendim?"

249

"Kasları gevşetir. Buna pranayama denir."

Tirana mı?"

"Balık değil. Pranayama. Boş ver."

Köşeyi dönüp, Rotunda Meydanı'na çıktıklarında, Pantheon karşılarında belirdi. Langdon her

zamanki gibi huşu içinde ona hayran kaldı. Pantheon. Tüm tanrıların mabedi. Pagan tanrıları.

Doğa ve Toprak tanrıları. Yapı, dışarıdan, hatırladığından daha köşeli görünüyordu. Dikey

sütunlar ve üçgen pronaus, arkasındaki dairesel kubbeyi örtüyordu. Ama, girişin üzerindeki

kaim ve apaçık yazıyı görünce, doğru yerde bulunduklarına emin oldu. m agrippa l f cos

tertium fecit. Langdon her zamanki gibi büyük bir zevkle yazıyı tercüme etti; Burayı, üçüncü

kez konsül seçilen Marcus Agrippa yaptırmıştır.

Bakışlarını yapıyı çevreleyen alana çevirerek, ne büyük bir alçakgönüllülük, diye düşündü.

Etrafa dağılmış, video kameralı turistler alanda geziniyordu. Diğerleri, La Tazza di Oro'mn

açık kafeteryasında oturmuş, Roma'nın en iyi buzlu kahvesini içiyorlardı. Pantheon'un

girişinin dışında, silahlı, dört Roma Polisi, tam Olivetti'nin söylediği gibi nöbet bekliyordu.

Vittoria, "Oldukça sakin görünüyor," dedi.

Langdon başını salladı, ama tedirgindi. Şimdi, burada bizzat bulunduğu için tüm senaryo ona

gerçekdışı geliyordu. Vittoria'nm, onun haklı olduğuna inanmasına rağmen, Langdon

buradaki herkesi harekete geçirdiğinin farkına vardı. Illuminati şiiri hâlâ kulaklarındaydı.

Şeytan gözlü toprak Santi kabri. Kendi kendine, EVET, dedi. Burasıydı. Santi'nin kabri.

Birçok kez, Pantheon'un yuvarlak penceresinin altına gelmiş ve ünlü Raphael'in mezarının

önünde durmuştu.

Vittoria, "Saat kaç?" diye sordu.

Langdon saatine baktı. "19.50. Gösteriye on dakika var."

Vittoria, Pantheon'a giren turistlere bakarak, "Umarım, bu adamlar iyidir," dedi. "Eğer o

kubbenin içinde bir şey olursa, hepimiz çapraz ateşe tutuluruz."

Girişe doğru ilerlerken, Langdon ağır ağır nefes verdi. Silah cebinde ağırlık yapıyordu.

Polisler üstünü arayıp silahı bulurlarsa, neler olacağını

250

merak ediyordu, ama polisler üstlerini aramadı. Görünüşe bakılırsa,

kılıkları inandırıcıydı.

Langdon, Vittoria'ya fısıldadı. "Sakinleştirici silahın dışında bir şeyle

ateş ettin mi?"

"Bana güvenmiyor musun?"

"Güvenmek mi? Seni çok az tanıyorum."

Vittoria kaşlarını çattı. "Ben de yeni evli olduğumuzu düşünüyordum."

251

61

Pantheon'un içinde hava serin ve nemliydi, tarih doluydu. Geniş alana yayılmış tavan, sanki

ağırlıksızmış gibi -kırk iki metrelik desteksiz açıklık, San Pietro'daki kubbeden bile daha

genişti- yukarıda duruyordu. Langdon kocaman odaya girdiğinde, ürperdiğini hissetti. İç içe

geçmiş olağanüstü bir mühendislik ve sanat eseriydi. Başlarının üzerindeki çatıdaki ünlü

yuvarlak delikte, akşam güneşi ince bir ışık halinde panldıyor-du. Langdon yuvarlak pencere,

diye düşündü. Şeytan Gözü. Gelmişlerdi.

Langdon'm gözleri, sütunlu duvarlara doğru meyleden ve sonunda ayaklarının altındaki cilalı

mermer zemine inen tavan kemerini izledi. Ayak sesleri ve turist mırıltıları, kubbenin içinde

zayıfça yankılanıyordu. Langdon karanlığın içinde amaçsızca dolaşan bir düzene kadar turisti

inceledi. Orada mısınız?

Hâlâ elini tutan Vittoria, "Oldukça sakin görünüyor," dedi. ; |

Langdon başını salladı. ş |

"Raphael'in kabri nerede?"

Langdon aklını toplamaya çalışarak, bir an düşündü. Odayı gözden geçirdi. Kabirler.

Mihraplar. Sütunlar. Nişler. Kubbenin solundaki en şatafatlı mezarı gösterdi. "Sanırım,

şuradaki Raphael'inki."

Vittoria odanın geri kalan bölümlerini inceledi. "Kardinali öldürmek üzere olan bir

suikastçıya benzer kimseyi görmüyorum. Etrafa bakalım mı?"

Langdon başını salladı. "Burada, birinin saklanabileceği tek bir yer var. Rientranzeyi kontrol

edelim."

"Girintiler mi?"

Langdon, "Evet," dedi. "Duvardaki girintiler."

Çevrede, kabirlerin arasında, yarım daire şeklinde duvara oyulmuş bir dizi niş bulunuyordu.

Nişler geniş değildi, ama karanlıkta birinin saklanabileceği kadar büyüktüler. Langdon

üzüntüyle, bir zamanlar bunların içinde Yunan tanrılarının heykellerinin bulunduğunu

düşündü, ama Vatikan, Pantheon'u bir Hıristiyan kilisesine dönüştürdüğünde, pagan

heykelleri yok edilmişti. Bilimin ilk mihrabında durduğunu ve işaretin artık yok olduğunu

bilmek, asabını bozdu. İşaretin hangi heykel olduğunu ve nereyi gösterdiğini merak etti.

Langdon bir Illuminati işareti -Aydınlama Yolu'na giden yolu gizlice işaret eden bir heykelibulmaktan

daha fazla heyecan verici bir şey düşünemiyordu. Yine, isimsiz heykeltıraşın

kimliğini merak etti.

Vittoria dairenin sol yarısını göstererek, "Ben sol kemeri alıyorum," dedi. "Sen, sağa git. Yüz

seksen derece sonra görüşürüz."

Langdon sertçe gülümsedi.

Vittoria ilerlerken Langdon durumun içinde yarattığı korkuyu hissetti. Dönüp sağa doğru

ilerlerken, katilin sesi etrafındaki sessiz boşlukta fısıldıyor gibiydi. Saat sekizde. Bilimin

mabetlerinde bakir kurbanlar. Ölümün matematiksel sıralanışı. Sekiz, dokuz, on, on bir... ve

gece yarısı. Langdon saatine baktı: 19.52. Sekiz dakika kalmıştı.

Langdon ilk girintiye doğru ilerlerken, Katolik İtalyan krallarından birinin kabrinin yanından

geçti. Lahit, Roma'daki pek çokları gibi, duvara eğri duruyordu, beceriksizce yerleştirilmişti.

Bunu gören bir grup turistin kafası karışmış gibi görünüyordu. Langdon açıklamak için

durmadı. Resmi Hıristiyan kabirleri, çoğunlukla mimari yapıyla ters hizalanmışlar-dı, böylece

yüzleri doğuya dönük yatabiliyorlardı. Bu, Langdon'ın Simge-bilim 212 dersinde geçen ay

tartıştığı batıl bir inançtı.

Langdon doğuya bakan kabirlerin nedenini açıkladığında, önde oturan bir kız öğrenci, "Bu,

çok yersiz!" diye yumurtlamıştı. "Hıristiyanlar kabirlerin neden doğan güneşe dönük olmasını

istesinler ki? Hıristiyanlıktan bahsediyoruz... güneşe tapmaktan değil!"

Langdon yazı tahtasının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek, elma yerken, gülümsedi. "Bay

Hitzrot!" diye bağırdı.

253

Arkalarda uyuklayan genç bir adam, sıçrayarak ayağa kalktı. "M var! Ben mi?"

Langdon duvardaki Rönesans sanatı posterini gösterdi. "Tanrı'nın önünde diz çöken bu adam

kim?"

"Şeyyyy... bir aziz mi?"

"Mükemmel, peki ya bu altın hale size bir şey hatırlatıyor mu?"

Hitzrot zorla gülümsedi. "Evet! Geçen dönem işlediğimiz şu Mısırlı şeyler. Şu... şeyyyy...

güneş yuvarlakları.1"

"Teşekkür ederim, Hitzrot. Uyumaya devam edebilirsin." Langdon sınıfa döndü. "Haleler,

Hıristiyan simgelerinin çoğu gibi, eski Mısır dini olan güneşe tapmadan ödünç alınmıştır.

Hıristiyanlık, güneşe tapma örnekleriyle doludur."

Önde oturan kız, "Efendim?" dedi. "Sürekli kiliseye gidiyorum ve pek de güneşe tapınmaya

rastlamıyorum!"

"Gerçekten mi? Peki, yirmi beş aralıkta neyi kutluyorsunuz?"

"Noel'i. Hz. İsa'nın doğumunu."

"İncil'e göre, İsa mart ayında doğmuş, o zaman aralığın sonunda biz neyi kutluyoruz?"

Sessizlik.

Langdon gülümsedi. "Yirmi beş aralık, arkadaşlar, kış gündönümüy-le, aynı zamana rastlayan

sol invictus'un -Fethedilmemiş güneşin- eski pagan tatilidir. Yılın bu harika zamanında, güneş

döner ve günler uzamaya başlar."

Langdon elmasından bir ısırık daha aldı.

"Kendisini kabul ettiren dinler," diyerek devam etti. "Din değişimim daha az sarsıcı kılmak

için var olan tatilleri benimser. Buna dönüşüm denir. Bu, insanların yeni dine alışmalarını

sağlar. İbadet eden kimseler, aynı kutsal tarihleri sürdürür, aynı kutsal yerlerde dua eder,

benzer simgeler kullanırlar... ve kolaylıkla başka bir tanrıya geçebilirler."

Önde oturan kız şimdi küplere binmiş gibi görünüyordu. "Siz, Hm8" tiyanlığm bir tür...

yeniden ambalajlanmış güneşe tapınma olduğunu ıo* ediyorsunuz!"

"Asla. Hıristiyanlık sadece güneşe tapınmadan ödünç almadı. Hır,s * yanlıktaki azizler

mertebesine yükselme ayini, Manişeizm'im eski ta rı-yapma' ayininden alınmıştır. 'Tanrıyeme'

ayini -bu, Kutsal Komün}1 törenidir- Azteklerden ödünç alınmıştır. İsa'nın bizim

günahlarımız ">

254

lüsü kavramı bile, tam anlamıyla Hıristiyanlığa ait değildir; genç bir damın insanlarının

günahlarını affettirmek için kendini kurban edişi, çok eski Kukulkan0 geleneğinde vardır."

Genç kız ters ters baktı. "Peki, Hıristiyanlıkta orijinal olan bir şey var

nü

mı-

"Örgütlenmiş her dinde gerçekten orijinal olan çok az şey vardır.

Dinler, sıfırdan doğmazlar. Birbirlerinden beslenirler. Modern din bir

kolajdır... insanın Tanrı'yı anlama araştırmasının özümsenmiş bir tarihsel

kaydıdır."

Artık uyanmış olan Hitzrot, "Eee... bir saniye," dedi. "Ben, Hıristiyanlıkta orijinal olan bir şey

biliyorum. Tanrı imajımıza ne demeli? Hıristiyan sanatı, Tanrı'yı asla şahin güneş tanrısı ya

da Aztekler gibi veya garip bir şey gibi resmetmez. Tanrı'yı, beyaz sakallı yaşlı bir adam gibi

gösterir. Demek ki, bizim Tanrı imajımız orijinal, öyle değil mi?"

Langdon gülümsedi. "Din değiştirerek Hıristiyan olan ilk kişiler, önceki tanrılarını bıraktılar -

pagan tanrıları, Romalı tanrılar, Yunan tanrılar, güneş, Güneş Tanrısı, her neyse- kiliseye yeni

Hıristiyan tanrılarının neye benzediğini sordular. Kilise akıllıca, kayıtlı tarihin en korkulan, en

güçlü... ve en tanıdık yüzünü seçti."

Hitzrot kuşkulu görünüyordu. "Uzun beyaz sakallı yaşlı bir adam mı?"

Langdon "duvardaki eski tanrı hiyerarşisini gösterdi. En üstte, uzun beyaz sakallı yaşlı bir

adam duruyordu. "Zeus tanıdık geliyor mu?"

Tam son sözü söylediğinde ders bitti.

Bir adam sesi, "İyi akşamlar," dedi.

Langdon sıçradı. Pantheon'a geri dönmüştü. Arkasını döndüğünde, 8°ğsünde kırmızı bir haç

olan mavi pelerinli oldukça yaşlı bir adam gör-u- Adam, grileşmiş dişlerle ona gülümsedi.

Ingilizsiniz, öyle değil mi?" Adamın koyu bir Toskana aksanı vardı. Şaşkına dönmüş olan

Langdon gözlerini kırpıştırdı. "Aslında, hayır.

Ben Amerikalıyım."

Adanı utanmıştı. "Oh Tanrım, özür dilerim. Çok güzel giyinmişsiniz,

en üşündüm ki... kusura bakmayın."

r'n tüylü yılan şeklindeki tanrısı, yarı tanrı yarı kahraman.

Kalbi hızla çarpan Langdon, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" djy sordu.

"Aslında, ben size yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm. Ben burada cicerone'yim." Adam

gururla belediye rozetini gösterdi. "Roma seyahatinizi daha ilginç kılmak benim görevim."

Daha ilginç? Langdon bu özel Roma seyahatinin oldukça ilginç olduğuna emindi.

Rehber, "Farklı birine benziyorsunuz," diyerek yaltaklandı. "Kültürle diğerlerinden daha fazla

ilgilendiğinize hiç şüphem yok. Belki, size bu ilginç binanın tarihi hakkında bir şeyler

anlatabilirim."

Langdon kibarca gülümsedi. "Çok naziksiniz, ama ben sanat tarihçi-siyim ve..."

"Harika!" Adamın gözleri, sanki büyük para ödülünü kazanmış gibi parladı. "O zaman, bunun

hoşunuza gideceğine eminim."

"Sanırım ben..."

Adam önceden hazırlanmış, ezberlediği konuşmaya başlayarak, "Pantheon," dedi. "MÖ 27'de

Marcus Agrippa tarafından yaptırılmıştır."

Langdon araya girerek, "Evet," dedi. "Ve Hadrian tarafından MS 119'da yeniden inşa

edilmiş."

"1960'da New Orleans'taki Süperdome Stat'ı yapılana kadar dünyadaki en büyük müstakil

kubbeydi!"

Langdon inledi. Adamı durdurmanın imkânı yoktu.

"Ve bir beşinci yüzyıl ilahiyatçısı, çatıdaki deliğin Şeytanlar için bir giriş olduğuna dikkat

çekerek, Pantheon'a Şeytan'ın Evi ismini vermişti!"

Langdon, onu dinlemedi. Gözlerini göğe, yuvarlak pencereye doğru kaldırdı ve Vittoria'nın

öne sürdüğü komployu hatırlayınca, aklına sarsıcı bir görüntü geldi... delikten düşerek,

mermer zemine çarpan dağlanmış bir kardinal. İşte bu, bir medya haberi olabilirdi. Langdon,

Pantheon'da gözleriyle muhabir aradı. Hiç yoktu. Derin bir nefes aldı. Bu, saçma bir fikirdi.

Böyle bir gösteri yapmak saçma olurdu.

Langdon araştırmasına devam etmek için ilerlerken, boşboğazlık eden görevli, sevgiye

muhtaç bir köpek yavrusu gibi onu izledi. Langdon kendi kendine, sakın unutma dedi,

fazlasıyla hevesli bir sanat tarihçisinden daha kötü bir şey yoktur.

Odanın karşı tarafında, Vittoria kendi araştırmasına dalmıştı. Babasının haberini aldığından

beri ilk kez yalnız kalınca, son sekiz saatin çıp-

lak gerçekliğini hissetmeye başlamıştı. Babası öldürülmüştü, vahşice ve aniden. Babasının

yaratısının -bir grup terörist tarafından- yozlaştırılması da neredeyse aynı derecede acı

vericiydi. Karşımaddenin götürülmesine imkân veren şeyin kendi buluşu olduğunu düşünmek,

ona suçluluk duygusu hissettiriyordu... Vatikan'ın içinde geri sayan şey onun kutusuydu.

Babasının gerçeğin basitliğini kanıtlamak araştırmasına hizmet etme çabasıyla... kaosun

komplocusu olmuştu.

Tuhaf bir şekilde, şu anda hayatında ona doğru gelen tek şey, tamamen yabancı birinin

varlığıydı. Robert Langdon. Onun gözlerinde açıklanamaz bir sığmak buluyordu... o sabahın

erken saatlerinde geride bıraktığı okyanusların ahengi gibi. Langdon'm orada olmasına

memnundu. Sadece, onun için bir güç ve ümit kaynağı değil, aynı zamanda kıvrak zekâsını

kullanarak, babasının katilini yakalamak için ona bu fırsatı sunmuştu.

Vittoria yuvarlak alanda dolaşarak, araştırmasına devam ederken derin bir nefes aldı. Gün

boyunca düşüncelerine hâkim olan kişisel öç duygusunun beklenmedik görüntülerine yenik

düşmüştü. Tüm hayatı boyunca sevgiye ant içmiş biri olduğu halde... bu celladın ölmesini

istiyordu. Bugün, hiçbir iyi karma değeri, diğer yanağını çevirmesini sağlayamazdı. Tetikte ve

heyecanlıydı, İtalyan kanında daha önce hiç hissetmediği bir şeyin... Sicilyalı atalarının,

merhametsiz adaletle aile onurunu savunan fısıltılarının dolaştığını hissediyordu. Vittoria,

vendetta diye düşündü ve hayatında ilk kez anladı.

Misilleme hayalleri onu kamçılıyordu. Raphael Santi'nin kabrine jyaklaştı. Uzaktan bile, bu

adamın özel olduğunu anlayabiliyordu. Diğerlerine benzemeyen tabutu, kırılmaz camdan bir

muhafazayla korunuyordu ve duvara yerleştirilmişti. Engelin arkasındaki lahdin ön yüzünü

görebiliyordu.

RAPHAEL SANTI, 1483-1520

Vittoria mezarı inceledi ve sonra Raphael'in kabrinin yanındaki bir cümlelik tanımlayıcı

levhayı okudu. Sonra tekrar okudu. Sonra... tekrar okudu. Kısa süre sonra dehşetle koşmaya

başladı. "Robert! Robert.1"

257 F: 17

62

Langdon'ın, Pantheon'un onun payına düşen tarafında ilerleyişi bir şekilde peşine takılan

rehber tarafından engelleniyordu. Langdon son nişi kontrol etmeye hazırlanırken, adam

bitmez tükenmez anlatımına devam ediyordu.

Rehber memnun bir ifadeyle, "Görünüşe bakılırsa, bu nişler çok hoşunuza gidiyor!" dedi.

"Kubbenin ağırlıksız gibi görünmesinin nedeninin gittikçe incelen duvarlar olduğunu biliyor

muydunuz?"

Başka bir nişi incelemeye hazırlanan Langdon, tek kelime bile duymadan başını salladı.

Aniden birisi arkasından onu tuttu. Vittoria'ydı. Nefes nefeseydi ve kolunu çekiştiriyordu.

Yüzündeki korku ifadesinden, Langdon tek bir anlam çıkarabiliyordu. Bir ceset buldu.

Korkusunun arttığını hissetti.

Yeni bir misafiri daha olduğu için heyecanlandığı belli olan rehber, "Ah, eşiniz!" diye bağırdı.

Vittoria'nın şortunu ve yürüyüş ayakkabılarını göstererek, "Şimdi, Amerikalı olduğunuz

anlaşılıyor," dedi.

Vittoria'nın gözleri kısıldı. "Ben İtalyanım."

Rehberin gülümseyişi yok oldu. "Oh, Tanrım."

Vittoria, rehbere arkasını dönmeye çalışarak, "Robert," diye fısıldadı. "Galileo 'nun

Diagramma'sı. Onu görmem gerekiyor."

Rehber tekrar lafa karışarak, "Diagramma?" dedi. "Tanrım! Siz iki' niz, gerçekten tarihinizi

biliyorsunuz! Maalesef, o belge görülemez. Vatikan Arşivleri'nde gizli koruma altında..."

langdon, "Bize izin verir misiniz?" dedi. Vittoria'nın paniği karşısın-kafasl karışmıştı. Onu

kenara çekti ve cebine uzanıp, Diagramma sayfasını dışarı çıkardı. "Neler oluyor?"

Vittoria kâğıdı incelerken, "Bu şeyin üzerindeki tarih nedir?" diye

sordu.

Rehber yine yanlarına gelmişti, hayretten ağzı bir karış açık sayfaya

bakıyordu. "Bu şey... gerçekten..."

Langdon, "Turist kopyası," dedi. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Karım ve ben, biraz

yalnız kalmak istiyoruz."

Rehber gözlerini kâğıttan ayırmadan geri çekildi.

Vittoria, "Tarih," diye tekrarladı. "Galileo bunu ne zaman yayın..."

Langdon alt satırdaki Romen rakamını gösterdi. "İşte, yayın tarihi. Ne var?"

Vittoria tarihi okudu. "1639 mu?"

"Evet. Ne oldu?"

Vittoria'nın gözlerinden kötü bir şeyin olacağı önsezisi okunuyordu. "Başımız dertte, Robert.

Büyük dertte. Tarihler uymuyor."

"Hangi tarihler uymuyor?"

"Raphael'in kabri. 1759'a kadar burada gömülü değilmiş. Diagramma yayınlandıktan bir

yüzyıl sonra gömülmüş."

Langdon, söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışarak ona baktı. "Hayır," diye cevap

verdi. "Raphael 1520'de öldü, Diagramma'dan çok uzun zaman önce."

"Evet, ama buraya çok daha sonra gömülmüş."

Langdon'ın kafası karışmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Şimdi okudum. Raphael'in cesedi, 1758'de Pantheon'a yerleştirilmiş. Ünlü İtalyanlara bir tür

tarihi saygının göstergesi olarak."

Kelimeleri kavramaya başladığında, Langdon altından bir halının çekildiğini hissetti.

Vittoria, "Bu şiir yazıldığında," dedi. "Raphael'in kabri başka bir yerdeymiş. O zamanlar,

Pantheon'da Raphael'le ilgili hiçbir şey yokmuş!"

Langdon'ın nefesi kesilmişti. "Ama bu... demektir ki..."

"Evet! Bu, yanlış yerdeyiz demek!"

Langdon sallandığını hissetti. İmkânsız... Emindim...

Vittoria koşarak, rehberi yakaladı ve onu geri çekti. "Signore, aff dersiniz. Raphael'in cesedi

1600'lerde neredeydi?"

Sersemlemiş görünen adam, "Urb... Urbino," diye kekeledi. "Doğum yerinde."

"İmkânsız!" Langdon kendi kendine küfretti. "Illuminati bilim mihrapları burada,

Roma'daydı. Bundan eminim!"

Tekrar Langdon'ın elindeki belgeye bakan rehber soluk soluğa, "Illuminati mi?" dedi.

"Kimsiniz siz?"

Vittoria idareyi ele aldı. "Biz, Santi'nin toprak kabri denilen şeyi arıyoruz. Roma'da. Bize

bunun ne olabileceğini söyleyebilir misiniz?"

Rehber tedirgin görünüyordu. "Raphael'in Roma'daki tek kabri bu-rasıydı."

Langdon düşünmeye çalıştı ama aklını toparlayamadı. Eğer Raphael'in kabri 1655'te burada

değildiyse, o zaman şiir neden bahsediyordu? Şeytan gözlü toprak Santi kabri? Bu ne demek?

Düşün!

Vittoria, "Santi adında başka bir ressam var mıydı?" diye sordu.

Rehber omuzlarını silkti. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Peki, ünlü herhangi biri? Belki bir bilim adamı, şair ya da Santi adında bir gökbilimci?"

Rehber şimdi yanlarından ayrılmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Hayır, madam. Bildiğim

tek Santi, mimar Raphael."

Vittoria, "Mimar mı?" dedi. "Onun bir ressam olduğunu sanıyordum."

"Tabi ki, her ikisiydi. Hepsi öyleydi. Michelangelo, da Vinci, Raphael."

Langdon aklına ilham gelmesini sağlayanın rehberin sözleri mi, yoksa etraflarındaki şatafatlı

kabirler mi olduğunu bilmiyordu, ama fark etmezdi. Anlamaya başlıyordu. Santi, bir mimardı.

Düşünce dizileri bu noktadan sonra domino taşları gibi yerleşmeye başladı. Rönesans

mimarları iki neden için yaşıyorlardı: Tanrfyı büyük kiliselerle, mevki sahibi kişiler' ise lüks

kabirlerle yüceltmek için. Santi'nin kabri. Olabilir miydi? Düşünceler, şimdi daha hızla

geliyordu...

Da Vinci'nin Mona Lisa 'sı.

Monet'nin Nilüferler'i.

Michelangelo'nun Davufu.

260

Santi'nin toprak kabri...

Langdon, "Santi, kabri tasarladı," dedi.

Vittoria ona doğru döndü. "Ne?"

"Şiir, Raphael'in gömülü olduğu yerden bahsetmiyor, onun tasarladı-ü ^ kabirden

bahsediyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"İpucunu yanlış anladım. Aradığımız şey, Raphael'in gömülü olduğu yer değil, Raphael'in

başka biri için tasarladığı bir kabir. Bunu gözden kaçırdığıma inanamıyorum. Rönesans ve

Barok Roma'da yapılan oymacılığın yarısı, cenazeler içindi." Langdon yaptığı keşifle

gülümsedi. "Raphael yüzlerce kabir tasarlamış olmalı!"

Vittoria sevinmişe benzemiyordu. "Yüzlerce mi?"

Langdon'ın gülümseyişi kayboldu. "Of."

"Profesör içlerinde toprak olan var mı?"

Langdon aniden kendini yetersiz hissetti. Raphael'in çalışmaları hakkında utanç verecek kadar

az şey biliyordu. Michelangelo konusunda yardımcı olabilirdi, ama Raphael'in çalışmaları onu

hiç cezbetmemişti. Langdon sadece Raphael'in ünlü birkaç kabrinin ismini verebilirdi, ama

neye benzediklerinden emin değildi.

Langdon'ın, kararsız olduğunu açıkça gören Vittoria yavaş yavaş uzaklaşan rehbere döndü.

Kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Bana bir kabir lazım. Raphael'in tasarladığı,

toprakla ilgili bir kabir."

Rehber endişeli görünüyordu. "Raphael'in bir kabri mi? Bilmiyorum. Bir sürü tasarlamış.

Büyük ihtimalje, Raphael'in tasarladığı bir şapel demek istiyorsunuz, kabir değil. Mimarlar,

her zaman kabirlerle birlikte apeller tasarlamışlardır."

Langdon adamın haklı olduğunun farkına vardı.

"Raphael'in toprakla ilgili bir kabri ya da şapeli var mı?"

Adam omuzlarını silkti. "Üzgünüm. Ne demek istediğinizi anlamıyo-rum. Toprak kelimesi,

benim bildiğim bir şeyi tarif etmiyor. Gitmem gerekiyor."

Vittoria, onun kolunu tuttu ve sayfanın en üst satırını okudu. "Şey-tan gözlü toprak Santi

kabri. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hiçbir şey."

Langdon aniden yukarı baktı. Dizenin ikinci kısmını bir an] ¦unutmuştu. Şeytan gözlü mü?

Rehbere, "Evet!" dedi. "İşte bu! Raph; içinde yuvarlak pencere bulunan bir şapeli var mı?"

Rehber başını salladı. "Benim bildiğim kadarıyla, Pantheon tek Duraksadı. "Ama..."

Vittoria ve Langdon aynı anda, "Ama ne!" dediler.

Tekrar onlara doğru adım atan rehber başını yan yatırarak babı "Şeytan gözlü?" Kendi

kendine mırıldanarak ve dişlerini sıkarak, "Şeyt&r gözlü... bu... buco diâvolo mu?"

Vittoria başını salladı. "Harfi harfine, evet."

Rehber hafifçe gülümsedi. "Bir süredir duymadığım bir terim. Eğ yanılmıyorsam, buco

diâvolo, mahzen mezar demek."

Langdon, "Mahzen mezar mı?" diye sordu. "Kriptos gibi mi?"

"Evet, ama özel bir kriptos çeşidi. Sanırım, Şeytan Gözü, şapelin içinde... başka bir kabrin

altında bulunan çok büyük bir defin çukuru için kullanılan eski bir terim."

Adamın neyi tarif ettiğini hemen anlayan Langdon, "Ölü kemiklerini saklama mahzeni mi?"

diye sordu.

Rehber çok etkilenmişti. "Evet! Aradığım terim buydu!"

Langdon bunu düşündü. Ölü kemiklerini saklama mahzenleri, zor bir ikilem için ucuz bir dini

çözümdü. Kiliseler, en seçkin üyelerini mabetlerin içinde şatafatlı kabirlerle

şereflendirdiğinde, sağ olan aile üyeleri, ailenin birlikte gömülmesini istediler... Böylece,

kendilerinin de kilisenin içinde gıpta edilen bir defin yerleri olmasını garantiye alıyorlardı.

Bununla birlikte, eğer kilisenin tüm aile için kabir yapacak yeri veya bütçesi yoksa, bazen ölü

kemiklerini saklama mahzeni -kabrin yanında yerde, daha az değerli aile üyelerini gömdükleri

çukur- kazıyorlardı. Daha sonra çukur, rögar kapağının Rönesans dengiyle kapatılıyordu.

Kullanışlı olmasına rağmen, ölü kemiklerini saklama mahzenlerinin modası, rüzgârla

katedrale sürüklenen pis koku yüzünden çok çabuk geçti. Langdon, Şeytan gözlü, diye

düşündü. Terimi daha önce hiç duymamıştı. Ürkütücü bir §£' kilde uygundu.

Langdon'm kalbi çılgınca atıyordu. Şeytan gözlü toprak Santi -kabri- Sorulacak tek bir soru

kalmıştı. "Raphael, içinde bu Şeytan gözleı|nder' olunan bir kabir tasarlamış mı?"

j;

Rehber başını kaşıdı. "Aslında. Üzgünüm... Sadece bir tane aklıma

geliy°r-"

Sadece bir tane mi? Langdon daha iyi bir cevap hayal edemezdi.

Vittoria neredeyse bağırarak, "Nerede!" dedi.

Rehber, ona garip bir ifadeyle baktı. "Chigi Şapeli. Sanat ve bilimin varlıklı koruyucuları

Agostino Chigi ve kardeşinin kabri."

Langdon, Vittoria'yla birbirlerine bakarlarken, "Bilimin mi?" dedi.

Vittoria tekrar, "Nerede?" diye sordu.

Yeniden yardımı dokunduğunu fark edince heveslenen rehber, soruya aldırmadı. "Kabrin

toprakla ilgili olup olmadığını bilemem, ama kesinlikle... differente diyebiliriz."

Langdon, "Farklı mı?" dedi. "Nasıl?"

"Mimariyle tutarsız. Raphael sadece mimarıydı. İç süslemeleri başka bir heykeltıraş yaptı.

Kim olduğunu hatırlayamıyorum."

Langdon şimdi can kulağıyla dinliyordu. Belki de, isimsiz Jüuminati

ustası?

Rehber, "İçindeki eserleri kim yaptıysa, zevk sahibi değilmiş," dedi.

"Dio mio! Atrocitâ! Kim pirâmides'in altına gömülmek ister ki?"

Langdon duyduklarına inanamıyordu. "Piramitler mi? Şapelde piramit mi var?"

Rehber küçümseyen bir tavırla, "Biliyorum," dedi. "Korkunç, öyle

değil mi?"

Vittoria, adamın kolunu tuttu. "Signore, Chigi Şapeli nerede?" "Yaklaşık bir buçuk kilometre

kuzeyde. Santa Maria del Popolo Kilisesi'nin

içinde."

Vittoria rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Hadi..."

Rehber, "Hey," dedi. "Aklıma bir şey geldi. Ne kadar aptalım."

Vittoria durdu. "Lütfen, bir hata yaptığınızı söylemeyin."

Adam başını salladı. "Hayır, ama daha önce aklıma gelmeliydi. Chigi

Şapeli her zaman Chigi olarak tanınmıyordu. Eskiden adı, Capella della

Terra'ydı."

Langdon, "Yeryüzünün Şapeli mi?" diye sordu.

Kapıya doğru yürüyen Vittoria, "Hayır," dedi. "Toprak Şapeli."

Vittoria Vetra, koşarak Rotunda Meydanı'na çıkarken, hızla cen lefonunu çıkardı. "Komutan

Olivetti," dedi. "Yanlış yerdeyiz!"

Olivetti şaşırmıştı. "Yanlış mı? Ne demek istiyorsun?"

"Bilimin ilk mihrabı, Chigi Şapeli!"

"Neresi?" Olivetti'nin sesi şimdi öfkeli geliyordu. "Ama Bay Langd dedi ki..."

"Santa Maria del Popolo! Bir buçuk kilometre kuzeyde. Adamlar zı hemen buraya gönderin!

Dört dakikamız kaldı!"

"Ama adamlarım tam burada! Onları göndermem mümkün..."

"Çabuk!" Vittoria telefonu kapadı.

Langdon arkasından sersemlemiş bir halde, Pantheon'dan çıktı.

Vittoria, onu elinden tutup kaldırımın kenarında bekleyen ve şofor-süz gibi görünen taksi

kuyruğuna doğru çekti. Sıradaki ilk taksinin motor kapağına vurdu. Uyuyan şoför, irkilerek

doğruldu. Vittoria arka kapıyı açtı ve Langdon'ı içeri itti. Sonra, onun arkasından içeri atladı.

"Santa Maria del Popolo," diye emretti. "Presto.1"

Heyecanlı ve yarı korkmuş görünen şoför, caddeye bakarak, gaza bastı.

63

Gunther Glick, BBC karavanının arkasında kamburunu çıkartmış dururken, omzunun

üstünden hayretle bakan Chinita Macri'den bilgisayarı devralmıştı.

Birkaç tuşa daha basan Glick, "Sana söylemiştim," dedi. "Bu adamlar hakkında sadece British

Tattler hikâye yazmıyor."

Macri biraz daha yakından baktı. Glick haklıydı. BBC veritabanı ayrıcalıklı haber ağlarının,

son on yıl içinde Illuminati kardeşliği hakkında altı hikâyeye yer verdiğini gösteriyordu.

Macri, iyi, beni morarttın, diye düşündü. Bu hikâyeleri yapan muhabirler kimler?" diye sordu.

"Asparagasçılar mı?"

"BBC asparagasçılara iş yaptırmaz."

"Seni aldılar ama."

Glick kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bu kadar şüpheci olduğunu bilmiyorum. Illuminati

hakkında tarih boyunca pek çok belge yayınlandı."

"Cadılar, UFO'lar ve Loch Ness Canavarı hakkında da öyle."

Glick haberlerin listesini okudu. "Sen VVinston Churchill diye bir adamın adını hiç duydun

mu?"

"Bir çağrışım yapıyor."

"BBC, bir süre önce Churchill'in hayatı hakkında tarihi bir belgesel hazırladı. Bu arada

sağlam bir Katolik'ti. Churchill'in 1920 yılında, Illu-

minati'yi suçlayan ve dünya çapında ahlak dışı bir komploya karşı İngiij, leri uyaran bir bildiri

yayınladığını biliyor muydun?"

Macri kararsızdı. "Nerede yayınlanmış? Briiish Tattler'da mı?" Glick gülümsedi. "London

Herald. 8 Şubat 1920." "İmkânsız." "Doya doya bak."

Macri makaleye yakından baktı. London Herald. 8 Şubat, 1920. Hiç bilmiyordum. "Demek

Churchill paranoyakmış."

Listeyi okumaya devam eden Glick, "Yalnız değilmiş," dedi. "Görünüşe bakılırsa, Woodrow

Wilson 1921'de radyodan, Illuminati'nin ABD bankacılık sistemi üzerindeki hâkimiyetiyle

ilgili üç uyarı yapmış. Radyoda söylediklerini duymak ister misin?" "Hayır kalsın."

Glick yine de ona birini okudu. "Öylesine örgütlü, öylesine gizli, öylesine kurnaz, öylesine

yaygın bir güç var ki, onlar biriyle uğraşmaya başladı mı, kimse sesini çıkartmasa iyi eder,

demiş." "Ben hiç böyle bir şey duymadım." "Belki 1921'de henüz bir çocuk olduğun içindir."

"Ne kadar hoşsun." Macri can evinden vurulmuştu. Artık yaşını gösterdiğinin farkındaydı.

Kırk üç yaşındaydı ve gür siyah kıvırcık saçları ağarmaya başlamıştı. Onları boyatmayacak

kadar gururluydu. Güneyli bir Protestan olan annesi, Chinita'ya halinden memnun olmayı ve

kendine saygı duymayı öğretmişti. Annesi, eğer siyah bir kadınsan, ne olduğunu

saklamayacaksın, derdi. Bunu denediğin gün ölürsün. Dik dur, gülümse ve bırak neden

güldüğünü merak etsinler.

Glick, "Cecil Rhodes'u duydun mu?" diye sordu.

Macri başını kaldırıp baktı. "İngiliz finansçı."

"Evet. Rhodes Bursu'nu kurmuştu."

"Sakın söyleme..."

"Illuminati üyesi."

"BS."

"Doğrusunu istersen BBC. 16 Kasım 1984."

"Cecil Rhodes'un Illuminati üyesi olduğunu biz mi yazmışız?"

"Elbette. Ayrıca haber ağımıza bakarsan, Rhodes Bursları yüzyıllar . ce dünyanın en zeki genç

beyinlerini Illuminati'ye kazandırmak için

luırulmuş."

"Bu çok saçma! Benim amcam da Rhodes Bursu almıştı!"

Glick göz kırptı. "Bili Clinton da öyle."

Macri artık iyice sinirlenmeye başlamıştı. Etrafı telaşa veren, kalitesiz yayıncılığa asla taviz

veremezdi. Bununla birlikte, BBC'nin yayınladığı her hikâyeyi dikkatle araştırıp doğruladığını

gayet iyi biliyordu.

Glick, "İşte hatırlayabileceğin bir şey," dedi. "5 Mart 1998, BBC. Parlamento Komite Başkanı

Chris Mullin, İngiliz Parlamentosu'ndaki tüm Mason üyelerin ilişkilerini açıklamalarını

istedi."

Macri bunu hatırlıyordu. Bu kararname polislerle hakimleri de kapsayacak şekilde

genişletilmişti. "Bu nedenmiş peki?"

Glick okudu. "...Masonlar içindeki gizli grupların, siyasi ve finansal sistemler üzerinde hatırı

sayılır bir hâkimiyet kurması endişesiyle..."

"Bu doğru."

"Biraz telaşa neden olmuş. Parlamentodaki Masonlar küplere binmişler. Haklan da varmış.

Çoğunluğu, dayanışma ve hayır işleri için Masonlara katılan masum adamlarmış. Kardeşlikle

geçmişteki yakın ilişkileri hakkında hiç bilgileri yokmuş."

"İddia edilen yakın ilişki."

"Her neyse." Glick makaleleri gözden geçirdi. "Şuna bir bak. Illumi-nati'yle ilgili haberler

Galileo, Fransa'daki Guerenetler ve İspanya'daki Alurnbradolara kadar uzanıyor. Hatta Kari

Marx ve Rus Devrimi."

"Tarih kendini bir şekilde yeniliyor."

"İyi, daha yeni bir şey ister misin? Şuna bir bak. Wall Street Journal'm son baskılarından

birinde Illuminati'nin bahsi geçiyor."

Bu Marci'nin dikkatini çekmişti. "Journal mı?"

"Bil bakalım şu anda Amerika'daki en popüler internet oyunu hangisi?"

"Pamela Anderson'a kuyruk takmaca"

"Onun gibi bir şey. Adı, Illuminati. Yeni Dünya Düzeni."

Macri, onun omzunun üstünden habere baktı. "En çok oynanan Ste-VeJackson Oyunu...

Bavyeralı eski Satanist bir kardeşliğin dünyayı egemen-"ği altına almaya çalıştığı, yan-tarihi

bir macera. Onları internette..." Macri

267

>aşını kaldırıp keyifsizce baktı. "Bu Illuminati'li adamların Hıristiyan],],! 1e alıp veremediği

var?"

Glick, "Sadece Hıristiyanlıkla değil," dedi. "Genel anlamda dinleri »ir alıp veremedikleri var."

Glick başını öne uzatıp, sırıttı. "Yine de a, ince gelen telefona bakılacak olursa, Vatikan için

kalplerinde ayrı bir yer lyırmışlar."

"Ah, hadi bırak bunları. Gerçekten de adamın iddia ettiği kişi oldu-juna inanmıyorsun öyle

değil mi?" j

"Bir Illuminati ulağı olduğuna mı? Dört kardinal öldürmeye haza} andığına mı?" Glick

gülümsedi. "Umarım öyledir."]

64

Langdon ile Vittoria'nın bindiği taksi, Via della Scrofa'ya çıkan bir buçuk kilometrelik turu bir

dakikada tamamlamıştı. Popolo Meydam'nm güney tarafında patinaj çekerek durduklarında

saat akşam sekiz olmak üzereydi. Yanında başka lireti kalmayan Langdon, şoföre ücretini

ABD Doları cinsinden fazlasıyla ödedi. Vittoria ile birlikte dışarı çıktılar. Popüler Rosati

Cafö'nin -İtalyan ediplerin uğrak noktası- önünde oturan yerel halkın kahkahaları dışında

meydan tenhaydı. Rüzgâr espresso ve pasta kokuları taşıyordu.

Langdon hâlâ Pantheon konusunda yaptığı hatanın şoku içindeydi. Ama bu meydana şöyle bir

bakması, altıncı hissinin devreye girmesine yetmişti. Meydan, ustalıkla örtülmüş Illuminati

izleri taşıyordu. Eliptik Şekle sahip olmakla birlikte, meydanın tam ortasında dev bir Mısır

dikilitaşı duruyordu, tepesi piramit şeklinde, dörtgen taş sütun. Roma'nın yağmalamadan elde

ettiği şahane ganimetleri olan dikilitaşlar şehrin çeşitli bölgelerine dağıtılmıştı.

Simgebilimciler bunlara "Azametli Piramitler" "kutsal piramit formunun gökyüzüne uzantısıdiyordu.

Langdon gözlerini dikilitaşın gövdesinden yukarı doğru hareket ettikken, bakışları geri

plandaki bir başka şeye kaydı. Çok daha dikkate de-8er bir şeye.

Aniden dikkat kesilerek, "Doğru yerdeyiz," dedi. "Şuna bir bak."

^ngdon görkemli Popolo Kapısı'm -meydanın en sonundaki yüksek taş

emer- gösterdi. Kemerli yapı, yüzyıllardır meydana tepeden bakıyordu.

Kemerin tepe noktasının tam ortasına bir sembol kazınmıştı. "Tanın ı-geliyor mu?"

Vittoria başını kaldırıp dev oymaya baktı. "Üçgen istiflenmiş taslan üstünde parlayan bir

yıldız." a

Langdon başını iki yana salladı. "Bir piramidin üstündeki Aydınlan-1 ma kaynağı."

\

Vittoria gözlerini kocaman açarak ona döndü. "Birleşik Devletler Hükümet Mührü gibi mi?"

"Kesinlikle. Bir dolarlık banknot üstündeki Masonik sembol." Vittoria derin bir nefes alarak,

meydana göz gezdirdi. "Peki lanet kilise nerde?"

Santa Maria del Popolo Kilisesi, meydanın güneydoğu köşesindeki tepenin altında, yanlış

yere getirilmiş bir savaş gemisi gibi eğri duruyordu. On birinci yüzyıldan kalma taş yapı, ön

cepheyi kaplayan yapı iskelesi yüzünden daha da hantal görünüyordu.

Büyük yapıya doğru koştururlarken, Langdon'ın aklı karışmıştı. Başını kaldırıp kiliseye

hayretle baktı. İçeride gerçekten birazdan bir cinayet işlenecek olabilir miydi? Olivetti'nin

çabuk gelmesini diledi. Cebindeki silah tuhaf bir his veriyordu.

Kilisenin ön merdivenleri ventaglio'ydu -davetkâr bir yelpaze- ama bu durumda tuhaf

kaçıyordu çünkü yapı iskelesi, yapı malzemeleri ve costruzione. non entrare yazan bir

tabelayla kapanmıştı.

Langdon onarım sebebiyle kapatılan bir kilisenin katil için mükemmel mahremiyet sunacağını

fark etmişti. Pantheon gibi değildi. Burada hileli dolaplara gerek yoktu. İçeri girmek için bir

yol bulması yeterliydi.

Vittoria hiç duraksamadan bıçkı tezgâhlarının arasından geçerek, merdivenlere yöneldi.

Langdon, "Vittoria," diye uyardı. "Eğer hâlâ buradaysa..." Vittoria, onu duymuşa

benzemiyordu. Ana revağı çıkarak, kilisenin tek ahşap kapısına ulaştı. Langdon, onun

arkasından merdivenleri tırmandı. O, bir şey söylemeye fırsat bulamadan Vittoria kapı kolunu

kavrayarak çekti. Langdon nefesini tutmuştu. Kapı kıpırdamadı. Vittoria, "Başka bir giriş

olmalı," dedi.

perin derin içini çeken Langdon, "Öyle olmalı," dedi. "Ama Olivetti . jakika sonra burada

olacak. İçeri girmek çok tehlikeli. Kiliseyi buradan gözetlemeliyiz, ta ki..."

Vittoria alev saçan gözlerle ona döndü. "Eğer içeri girmenin başka bir yolu varsa, dışan

çıkmanın da başka bir yolu vardır. Bu adam ortadan kaybolursa, ağaç gibi ortada kalırız."

Langdon, onun haklı olduğunu anlayacak kadar İtalyanca biliyordu.

Kilisenin sağ tarafındaki ara sokak, her iki yanı yüksek duvarlarla çevrili dar ve karanlık bir

sokaktı. Sidik kokuyordu. Bu, bar sayısının umumi tuvaletlere oranının yirmiye bir olduğu

şehirlerde ortak bir aromaydı.

Langdon ile Vittoria kokuşmuş karanlığa daldılar. Vittoria, Lang-don'ı kolundan yakalayıp

eliyle işaret ettiğinde on beş metre kadar ilerlemişlerdi.

Langdon da gördü. İleride ağır menteşeleri olan gösterişsiz ahşap bir kapı duruyordu.

Langdon bunun standart bir porta sacra olduğunu fark etti: din adamlarının özel girişi.

Binaların giderek birbirine yaklaşması ve sınırlı emlağın yan girişleri elverişsiz hale getirmesi

yüzünden, bu girişlerin pek çoğunu yıllar önce kullanmayı bırakmışlardı.

Vittoria telaşla kapıya yürüdü. Kapıya vardığında kurcalandığı açıkça anlaşılan kapı

tokmağına baktı. Onun arkasından gelen Langdon aslında kapı tokmağının bulunması gereken

yerden sarkan, simit görünüşlü garip yuvarlağa göz attı.

"Bir halka," diye fısıldadı. Langdon uzanarak halkayı eliyle kaldırdı. Halkayı kendine doğru

çekti. Bağlama düzeni çıt etti. Kaygılanmaya başlayan Vittoria kenara çekildi. Langdon

halkayı usulca saat yönünde çevirdi- 360 derece boşta döndü ve yerine oturmadı. Langdon

kaşlarını çatarak aksi yönü denedi ve yine aynı sonucu aldı.

Vittoria da sokağı bakışlarıyla taradı. "Sence başka giriş var mıdır?"

Langdon bundan şüphe duyuyordu. Rönesans katedrallerinin çoğu, ^hre saldırı yapılması

durumunda geçici kale görevi üstlenecek şekilde tasarlanmışlardı. Mümkün olduğunca az

girişleri oluyordu. "İçeri girme-"m başka bir yolu varsa," dedi. "Girişten çok kaçış yolu olarak

arka tarafa yapılmıştır."

Vittoria harekete geçmişti bile.

Langdon sokakta ilerleyerek onu takip etti. Her iki tarafındaki h varlar gökyüzüne uzanıyordu.

Bir yerden gelen çan sesi saat yirmiyi c yordu...

Robert Langdon ilk kez Vittoria'nın kendisine seslendiğini duymad Parmaklıklarla kapatılmış

bir vitray pencerenin önünde yavaşlamış hy senin içini görmeye çalışıyordu.

"Robert!" Yüksek sesle fısıldıyordu.

Langdon başını kaldırıp baktı. Vittoria sokağın sonundaydı. Kilisenin arka tarafını işaret

ederek ona el sallıyordu. Langdon isteksizce ona doğru koşar adımlarla ilerledi. Arka duvarın

altındaki taş bir siper, dar bir yapay mağarayı -doğrudan kilisenin içine giden bir tür geçitgizleyerek

çıkıntı yapıyordu.

Vittoria, "Bir giriş mi?" diye sordu.

Langdon başını salladı. Aslında çıkış ama isin tekniğine girmeyelim. Vittoria çömelerek

tünelden içeri baktı. "Kapıyı kontrol edelim. Bakalım açık mı?"

Langdon itiraz etmek için ağzını açtığı sırada Vittoria, onu elinden tuttu ve açıklığa doğru

çekti. Langdon, "Bekle," dedi. Vittoria sabırsız gözlerle ona döndü. Langdon içini çekti. "Ben

önden giderim." Vittoria şaşırmışa benziyordu. "Yine mi yiğitlik taslıyorsun?" "Önce yaşlılar,

sonra güzeller." "Bu bir iltifat mıydı?"

Langdon gülümsedi ve onun önünden karanlığa girdi. "Merdivenlere dikkat et."

Tek eliyle duvara tutunarak karanlıkta yavaşça ilerliyordu. Taş, par' mak uçlarına sert

gelmişti. Langdon bir anda eski Daedalus efsanesini hatırladı. Duvarla bağlantısını asla

kesmediği takdirde sonu bulacağından emin bir şekilde, Minotauros'un labirentinde ilerlerken

oğlanın tek eliy'e nasıl duvara tutunduğunu düşündü. Langdon ilerlerken, sonu bulmak

istediğine çok emin değildi.

Tünel daralırken Langdon adımlarını yavaşlattı. Vittoria'nın hemen arkasında olduğunu

hissediyordu. Duvar sola doğru kıvnlırken, tünel ya-

daire bir girintiye açılmıştı. Burada biraz ışık olması tuhaftı. Langdon ° .gıkta ağır bir ahşap

kapının siluetini gördü.

»A-ha," dedi.

«Kilitli mi?"

«Öyleymiş."

«Öyle miymiş?" Vittoria hemen yanma geldi.

Langdon eliyle işaret etti. İçeri giren zayıf ışığın aydınlattığı kapı aralık duruyordu...

menteşeleri, hâlâ ahşabın içinde duran manivelayla

sökülmüştü.

Bir süre konuşmadan durdular. Ardından Langdon karanlıkta, Vittoria'nın göğsünü yoklayan

ve ceketinin içine kayan ellerini hissetti.

"Sakin ol profesör," dedi. "Sadece silahı alıyorum."

O sırada Vatikan Müzeleri'nin içinde İsviçreli Muhafızlar'dan oluşan görev timi tüm yönlere

dağılmıştı. Müze karanlıktı ve muhafızlar, ABD Deniz Piyadeleri için yapılan kızılötesi

gözlükleri takmışlardı. Bu gözlüklerle her şey yeşil görünüyordu. Muhafızların her biri

önlerinde ritmik bir şekilde salladıkları antene benzeyen detektöre - Vatikan'daki 'zli

mikrofonları aramak için haftada iki kez kullandıkları aynı cihazlar-ağlı kulaklıklar

takmışlardı. Heykellerin arkasını, nişlerin içini, dolapları e mobilyaları kontrol ederek sistemli

bir şekilde hareket ediyorlardı. En küçük bir manyetik alana rastladıklarında antenden ses

gelecekti. Ama bu gece hiçbir sinyal alamıyorlardı.

273

F: 18

65

Santa Maria del Popolo'nun içi, karanlık ışıkta kasvetli bir mağarayı andırıyordu. Katedralden

çok, yan tamamlanmış bir metro istasyonı benziyordu. Ana mabet, yıpranmış yer döşemesi,

tuğla yataklar, çöp yi ğınları, el arabaları ve hatta paslı bir çapanın sayesinde engelli yarış pisti

ne dönmüştü. Yükselen dev gibi kolonlar kubbeli çatıyı tutuyordu. Vitra-camlardan giren ışık,

havada uçuşan toz zerrelerini parlatıyordu. Büyük bir Pinturicchio freskinin altında duran

Langdon ile Vittoria, boşaltılmış mabede baktılar.

Hiçbir şey hareket etmiyordu. Ortalığı ölüm sessizliği kaplamıştı. Vittoria iki eliyle silahı

önünde tuttu. Langdon saatine baktı: 20.04. Burada durduğumuz için deliyiz, diye düşündü.

Çok tehlikeli. Yine de, eğer katil içerideyse adamın istediği kapıdan çıkabileceğini, onu

dışarıda tek bir silahla kontrol altına almanın imkânsız olduğunu biliyordu. Onu içende

yakalamak tek yoldu... tabi eğer hâlâ içerideyse. Langdon, Panthe-on'da herkesi boş yere

uğraştırarak yaptığı büyük hatadan pişmanlık duydu. Artık tedbir konusunda ısrarcı

davranacak konumda değildi; onlar1 bu noktaya getiren kendisiydi.

Vittoria kiliseyi endişeli gözlerle taradı. "Peki," diye fısıldadı. "Nere" de şu Chigi Şapeli?"

Langdon toz bulutlarının arasından katedralin arka tarafına göz geZ' direrek, dış duvarları

inceledi. Ortak kanının tam aksine, Rönesans

^railerinde pek çok şapel olurdu. Nötre Dame gibi dev katedrallerdeydüzinelerce.

Şapeller, odalardan çok, girintiler şeklinde kendilerini

österirdi; kilisenin yan duvarları arasındaki kabirlerin yerleştirildiği yarım

daire nişler.

Duvarın her bir kenarında dört girinti gören Langdon, haberler kötü, dive düşündü. İçeride

toplam sekiz şapel vardı. Sekiz, insanın gözünü korkutacak bir sayı olmamakla birlikte, tüm

açıklıklar onarım sebebiyle dev poliüretan örtülerle kapatılmıştı. Bu şeffaf perdeler görünüşe

göre, nişlerin içindeki mezarları tozdan korumak amacıyla gerilmişti.

Langdon, "Şu örtülü girintilerden herhangi biri olabilir," dedi. "Her birinin içine bakmadan

hangisinin Chigi olduğunu anlamamıza imkân yok. Belki Olivetti'yi beklemek daha iyi..."

Vittoria, "Hangisi ikinci sol apsis?" diye sordu.

Onun mimari terimleri böyle rahatlıkla kullanabilmesine şaşıran Langdon dönüp Vittoria'yı

inceledi. "İkinci sol apsis mi?"

Vittoria arkasındaki duvarı işaret etti. Taşın içine, dekoratif bir karo yerleştirilmişti. Üstüne,

dışarıda gördükleri aynı simge işlenmişti: parlayan yıldızın altında bir piramit. Yanındaki kirli

levhada şöyle yazıyordu:

BU KATEDRALİN SOL APSİSİNDE

KABRİ BULUNAN ALEXANDER CHIGL'NIN

HANEDAN ARMASI

Langdon başını salladı. Chigi'nin hanedan arması yûdız ve piramit miymiş? Birden zengin

Chigi'nin bir Uluminati üyesi olma ihtimalini düşünmeye başladı. Vittoria'ya başıyla işaret

etti. "Aferin, on puan." "Ne?"

"Boş ver. Ben..."

Birkaç metre ileride, yere çarpan bir metal sesi duyuldu. Çarpma se-

I tüm kilisede yankılandı. Langdon, Vittoria'yı sütunlardan birinin arka-

„sna çekerken, Vittoria silahını sesin geldiği yöne doğrulttu. Langdon ne-

, s'ni tutmuştu. Buraya girmeyi asla kabul etmemeliydim! Yaklaşan ses,

esik kesik sürüklenen topal adımlarını andırıyordu. Birden sütunun di-

¦nde bir nesne göründü.

"Figlio di puttanafn Vittoria kısık sesle küfrederken, geriye doör, sıçramıştı. Langdon da

onunla birlikte geriye doğru sendeledi.

Sütunun yanında, dev bir fare, kâğıda sarılı yarısı yenmiş bir sandviçi sürüklüyordu. Yaratık

onları görünce durdu, Vittoria'nın silahının nam lusuna uzun süre baktı ve sonra

umursamadan ödülünü kilisenin girinti lerinden birine sürüklemeye devam etti.

Langdon kalbi hızla çarparken, "Seni o..." diye söylendi. Vittoria silahını indirerek, eski

sakinliğine hemen geri döndü. La, don başını kolonun arkasından uzatarak, becerikli farenin

bıçkı tezgi üzerinden devirdiği anlaşılan yere serilmiş sefer tasını gördü.

Langdon bir süre bazilikayı inceledikten sonra, "Eğer o adam bun daysa, bunu kesin

duymuştur. Olivetti'yi beklemek istemiyorsun, de: mi?" diye fısıldadı.

Vittoria "İkinci sol apsis," diye tekrarladı. "Nerede?"

Langdon isteksizce dönüp, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kal

tedral terminolojisi sahne yönleri gibi hesaplanırdı... görünenin tam aksi,

Yüzünü ana sunağa verdi. Sahne merkezi. Sonra başparmağını omzun

üstünden geriye tuttu.

Arkalarını dönüp, gösterdiği yöne baktılar.

Chigi Şapeli sağ taraflarındaki girintilerin üçüncüsüne yapılmış gibiydi. İyi haber, Langdon

ile Vittoria'nın, kilisenin doğru tarafında bulunmalarıydı. Kötü haber ise, yanlış uçta duruyor

olmalarıydı. Her biri Chigi Şapeli gibi şeffaf plastik örtülerle kapatılmış üç şapeli geçerek,

kilise boyunca yürümeleri gerekecekti.

Langdon, "Dur," dedi. "İlk ben gideyim." j

"Unut gitsin." ,j

"Pantheon konusunda çuvallayan bendim." j

Vittoria döndü. "Ama silah bende."

Langdon, onun gözlerine baktığında, gerçekten ne düşündüğünü görebiliyordu... Babasını

kaybeden benim. Kitle imha silahının yapımına yar~ dımcı olan benim. O adamı

dizkapaklanndan vurma hakkı benim... ,j;

Orospu çocuğu.

i

I Langdon boşuna uğraştığım anlayarak, gitmesine izin verdi. Bazili- |

nlIı doğu tarafında, onun yanında dikkatle yürüyordu. İlk örtülü girin-njn yanından

geçerlerken, Langdon gerçekdışı bir televizyon oyunundaki yarışmacı gibi heyecanlanmıştı.

Üç numaralı perdeyi ben açtıracağım,

diye düşündü.

Kilise sessizdi. Kalın taş duvarlar, dış dünyanın tüm belirtilerini saklıyordu. Şapellerin

önünden aceleyle geçerlerken, hışırdayan plastiklerin arkasında insanımsı şekiller hayalet gibi

kıpırdıyordu. Langdon kendi kendine, şekillendirilmiş mermer derken, haklı olmayı diliyordu.

Saat 20.06 olmuştu. Katil tam zamanında davranarak Langdon ile Vittoria içeri girmeden

önce gitmiş olabilir miydi? Yoksa hâlâ orada mıydı? Langdon hangi senaryoyu tercih

ettiğinden emin değildi.

Yavaşça kararmaya başlayan katedralin içinde korkutucu görünen ikinci apsisin önünden

geçtiler. Vitray camların iyice koyulaştırdığı ışığın etkisiyle, akşam giderek çökmeye

başlamıştı. Onlar devam ederlerken, yanlarındaki plastik perde cereyana tutulmuş gibi

dalgalandı. Langdon birinin bir yerden bir kapı açtığını sandı.

Üçüncü niş belirdiğinde Vittoria yavaşladı. Silahı önünde tutarak, başıyla apsisin yanındaki

taş dikiti gösterdi. Granit blokun üstüne iki kelime kazınarak yazılmıştı:

Langdon başını salladı. Hiç ses çıkarmadan, kendilerini geniş bir sütunun arkasına gizleyerek

açıklığın köşesine ilerlediler. Vittoria silahını köşeden çıkartarak plastiğe doğrulttu. Sonra

Langdon'a örtüyü kaldırma-sını işaret etti.

Dua etmeye başlamak için iyi bir zaman, diye düşündü Langdon. İsteksizce Vittoria'nın

omzunun üstünden uzandı. Plastiği mümkün oldu-¦ gunca büyük bir dikkatle kenara çekti.

Yerinden bir santim oynadıktan } SOnra, gürültüyle hışırdadı. İkisi birden donakaldılar.

Sessizlik. Vittoria | «emen sonra, yavaşça öne doğru eğilerek, dar aralıktan içeri göz gezdir-j

a>- Langdon, onun omzunun üstünden bakıyordu. 4 Her ikisi de bir müddet nefes almadılar. I

Sonunda silahını indiren Vittoria, "Boş," dedi. "Çok geç kaldık."

Langdon duymuyordu. Huşuya kapılmış, bir an için başka bir düm, ya geçiş yapmıştı. Hayatı

bpyunca, böyle bir şapel göreceğini asla taW etmemişti. Tamamıyla kestane rengi mermerden

yapılan Chigi Şapeli n fes kesiciydi. Langdon'm eğitimli gözleri, karşısındaki manzarayı bir

rlr pıda ezberine aldı. Langdon'ın anlayabileceği kadar dünyevi bir şapeM ve bizzat Galileo

ile Uluminati tarafından tasarlanmış gibi görünüyordu

Yukarıdaki kubbe tavan, ışıklı yıldızlar ve yedi astronomik gezegenin oluşturduğu bir alanla

parlıyordu. Bunların altında burçlar kuşağının on iki işareti vardı; dünyevi pagan

sembollerinin kökleri astronomiye daya-nıyordu. Zodyak aynı zamanda doğrudan Toprak,

Hava, Ateş ve Su'vla bağlantılıydı... güç, zekâ, gayret ve duyguyu temsil eden çeyrek daireler.

Langdon, Toprak gücü temsil eder, diye hatırladı.

Duvarın biraz daha aşağısında, Toprak'ın dört mevsimi onuruna yapılan betimlemeleri gördü;

primavera, estate, autunno, inverno.n Ama tüm bunlardan daha şaşırtıcı olan, odaya hâkim

olan iki büyük abideydi. Langdon hiç konuşmadan hayret içinde bakakaldı. Olamaz, diye

düşündü. Kesinlikle olamaz! Ama olmuştu. Şapelin her iki tarafında, mükemmel simetri

içinde üç metre yüksekliğinde iki adet mermer piramit yükseliyordu.

Vittoria, "Ben kardinal göremiyorum," diye fısıldadı. "Ya da bir suikastçı." Plastiği kenara

çekerek içeri girdi.

Langdon'ın gözleri piramitlere kilitlenmişti. Bir Hıristiyan şapelini piramitlerin işi ne? Ve

inanılmaz ama, dahası da vardı. Her piramidin tam ortasında, ön yüzüne gömülmüş altın

madalyonlar duruyordu... Langdon'ın ömrü boyunca gördüğü birkaç nadir madalyona

benziyorlardı-mükemmel elipsler. Kubbe tavandan süzülerek giren akşam güneşi, cilalı

yuvarlakları parlatıyordu. Galileo'nun elipsleri mi? Piramitler mi? Yıldızlı kubbe tavan mı?

Bu odada, Langdon'ın hayalinde canlandırabileceği tüm odalardan daha fazla Uluminati izi

vardı.

Vittoria çatlak sesiyle, "Robert," deyiverdi. "Bak!"

Langdon dönünce, Vittoria'nın gösterdiği yerdeki gerçeği fark etti. Geriye doğru sıçrayarak,

"Kahrolası!" diye bağırdı.

İlkbahar, yaz, sonbahar, kış.

gir iskelet, yerden onlara alay edercesine bakıyordu. Bu, "ölülerin gelişini" betimleyen, titiz

ayrıntılara yer verilmiş mermer bir mozaikti. i kelet dışarıda gördükleri aynı piramit ve yıldızı

gösteren bir yazı tahtası tutuyordu. Bununla birlikte Langdon'ın kanını donduran resmin

kendisi değildi- Mozaik, zeminden rögar kapağı gibi kaldırılmış ve şimdi yerdeki karanlık

deliğin kenarında duran dairesel bir taşın -cupermento- üstüne

yerleştirilmişti.

Langdon soluk soluğa, "Şeytan Gözü," dedi. Tavanın etkisine öylesine kapılmıştı ki, onu

görememişti. Usulca çukura doğru yaklaştı. Yukarı gelen leş kokusu dayanılmazdı.

Vittoria eliyle ağzını kapattı. "Chepuzza."

Langdon, "Efüzyon," dedi. "Çürüyen kemiklerden yükselen bahar." Deliğin üstünden eğilip

aşağı bakarken gömlek kolunun altından nefes alıp verdi. Kör karanlık. "Hiçbir şey

göremiyorum."

"Sence aşağıda biri var mıdır?"

"Bilmeye imkân yok."

Vittoria deliğin diğer tarafından aşağıya inen eğreti tahta merdiveni

gösterdi.

Langdon başını iki yana salladı. "Cehennem gibi."

"Dışardaki şu aletlerin arasında belki bir cep feneri vardır." Kokuyu almamak için hızlı

konuşuyordu. "Ben bakarım."

Langdon, onu, "Dikkat et," diyerek uyardı. "Bilmiyoruz, belki de

Haşhaşin..."

Ama Vittoria gitmişti bile.

Langdon, amma azimli kadın, diye düşündü.

Yeniden çukura döndüğünde, yükselen kokular yüzünden başı döndü. Nefesini tutarak başını

kenardan aşağı sarkıttı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Gözleri yavaşça karanlığa

alışırken, aşağıdaki belli belirsiz şekilleri seçmeye başlamıştı. Çukur, küçük bir odaya

açılıyormuş gibi görünüyordu. Şeytan Gözü. Langdon kaç Chigi neslinin aşağı kabaca

atıldığını düşündü. Gözlerini kapatıp karanlıkta daha iyi görebilmek için gözbebeklerinin

genişlemesini bekledi. Gözlerini yeniden açtığında, aşandaki karanlıkta hareketsiz duran bir

şekil belirmişti. Hayal mi görmeye hışladım? Bu bir ceset miydi? Şekil kayboldu. Langdon

yeniden gözlerini

kapatarak, bu kez biraz daha fazla bekledi. Böylece gözleri en ufak kjö bile yakalayacaktı.

Başı dönmeye, düşünceleri bulanıklaşmaya başlamıştı. Birkaç saniye daha. Buna kokunun mu

yoksa başını eğerek nefesini tutmanın mı seben olduğuna karar veremiyordu, ama midesi

kesinlikle bulanmaya başlamış. ti. Sonunda gözlerini yeniden açtığında, karşısında duran şekil

son derece anlaşılmazdı. i

Ürkütücü mavimsi bir ışığa boyanmış, bir kilise mahzenine bakıyoj du. Kulaklarında tiz bir

çınlama vardı. Işık, deliğin dik duvarlarında titre şiyordu. Birden, üstünde uzun bir gölge

belirdi. Şaşıran Langdon doğrul du.

Arkasından bir ses, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Langdon arkasını dönmek üzereyken, ensesinde acı bir sızı hissemi Döndüğünde, Vittoria'yı

bir" pürmüz lambasını ondan uzaklaştırırken! gördü. Lambanın tıslayan alevleri şapele mavi

bir ışık yayıyordu.

Langdon ensesini tuttu. "Sen ne yapıyorsun?" ' ;

"Sana ışık tutuyordum," dedi. "Üstüme geldin."

Langdon, onun elindeki taşınabilir pürmüz lambasına baktı.

"En iyisi buydu," dedi. "Cep feneri yoktu."

Langdon ensesini ovuşturdu. "Geldiğini duymadım."

Vittoria kötü kokuyu yeniden alınca gerileyerek, lambayı ona uzattı. "Sence bu buhar yanıcı

mıdır?"

"Dua edelim öyle olmasın."

Lambayı eline alarak, yavaşça deliğe yaklaştı. Dikkatle kenara doğru ilerleyerek, lambayı

delikten içeri uzatınca, yan duvarı aydınlattı. Işığı hareket ettirirken, gözleriyle duvarı aşağı

kadar takip etti. Kilise mahzeni daire şeklinde ve yaklaşık altı metre çapındaydı. Işık on metre

aşağıdaki zemine vuruyordu. Yer, karanlık ve benekliydi. Topraklı. Ardından Langdon cesedi

gördü.

İlk tepkisi geri çekilmek oldu. Kendini dönüp gitmemek için zor tutarak, "Burada," dedi.

Bedeni toprak zeminin üstünde solgun görünüyordu. "Sanırım çırılçıplak soyulmuş."

Leonardo Vetra'nın çıplak cesedim hatırladı.

"Kardinallerden biri mi?"

Langdon'ın hiçbir fikri yoktu ama başka kim olabileceğini tahmin fiyordu. Aşağıdaki solgun

cisme baktı. Hareketsizdi. Kıpırtısızdı. A^! yine de... Langdon duraksadı. Bedenin aldığı

pozisyonda çok garip bir §ey vardı. Şey gibiydi...

Langdon aşağı seslendi. "Merhaba?"

"Sence canlı mı?"

Aşağıdan hiç ses gelmemişti.

Langdon, "Kıpırdamıyor," dedi. "Ama şey gibi..." Hayır, imkânsız.

"Ne gibi görünüyor?" Şimdi Vittoria da kenardan aşağı bakıyordu.

Langdon gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Ayağa kalkıyormuş gibi

görünüyor."

Vittoria nefesini tutarak, daha iyi görebilmek için başını kenardan aşağı sarkıttı. Bir müddet

sonra geri çekti. "Haklısın. Ayağa kalkıyor! Belki de hayattadır ve yardıma ihtiyacı vardır!"

Çukurdan aşağı seslendi. "Merhaba! Mipuö sentire?"

Aşağıdaki küflü odadan hiç cevap gelmemişti. Sadece sessizlik.

Vittoria çelimsiz merdivene doğru yöneldi. "Ben aşağı iniyorum."

Langdon, onu kolundan tuttu. "Hayır. Tehlikeli. Ben giderim."

Vittoria bu kez tartışmadı.

281

Chinita Macri deliye .dönmüştü. Via Tomacelli'deki bir köşede bekleyen BBC karavanının

yolcu koltuğunda oturuyordu. Roma haritasını inceleyen Gunther Glick'in yolu şaşırdığı

ortadaydı. Gizemli adam, aynen Macri'nin korktuğu gibi yeniden aramış ve bu kez bilgiyi

vermişti.

Glick, "Popolo Meydanı," diye ısrar etti. "Aradığımız yer orası. Orada bir kilise var. Ve içerde

de kanıt."

"Kanıt." Chinita elindeki gözlük camını parlatmayı bırakarak, ona döndü. "Bir kardinalin

öldürüldüğünün kanıtı mı?" "Öyle söyledi."

"Duyduğun her şeye inanır mısın?" Chinita sıkça yaptığı gibi, yine yetkilinin kendisi olmasını

diledi. Ama yine de videograflar birlikte çalıştıkları muhabirlerin keyfine göre çekim yapmak

zorundaydılar. Gunther Glick asılsız bir telefon ihbarının peşinden gitmek istiyorsa, Macri,

onun tasmasından tuttuğu bir köpek gibi gelecekti.

Dönüp, şoför koltuğunda otururken dişlerini kenetleyen Glick'e baktı. Macri, ebeveynlerinin

ona Gunther Glick gibi bir isim verdikleri için, hayal kırıklığına uğramış komedyenler olması

gerektiğine karar verdi. Adamın bir şeyleri kanıtlamaya çalışmasına şaşmamak gerekirdi.

Aw;i talihsiz unvanı ve bir iz bırakmak konusundaki sinir bozucu hırsına rag men, Glick şeker

biriydi... macun kıvamında ama yapışkan değildi. Lityumla çakırkeyif olmuş Hugh Grant gibi.

Ivtacri elinden geldiğince sabırlı bir sesle, "San Pietro'da olmamız gediyor muydu?" dedi. "Bu

gizemli kiliseyi daha sonra ararız. Kardinaller toplantlS1 °ir saat once başladı. Ya kardinaller

biz yokken bir karara

var,rlarsa?"

Glick, onu duymamış gibiydi. "Sanırım şuradan sağa sapacağız." Halayı yan çevirerek

yeniden inceledi. "Evet, sağa saparsam... ve hemen sonra sola." Önlerinde uzanan dar sokağa

doğru ilerlemeye başladı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Macri. Bir görüntü teknisyeni olduğundan etrafa dikkatle bakardı.

Neyse ki Glick de çabuk davranmıştı. Frenlere asılarak, kavşakta birdenbire ortaya çıkıp tozu

dumana katan dört Alfa Romeo ile çarpışmaktan kurtulmuştu. Arabalar önlerinden geçtikten

sonra patinaj yaparak hız kestiler ve bir blok ileriden, Glick'in gitmeyi düşündüğü aynı yolu

izleyerek sola saptılar. Macri, "Manyaklar!" diye bağırdı.

Glick sarsılmışa benziyordu. "Bunu gördün mü?"

"Evet, gördüm! Neredeyse bizi öldürüyorlardı!"

Glick heyecanlı bir sesle, "Hayır, arabalardan bahsediyorum," dedi. "Hepsi birbirinin

aynıydı."

"Hayal gücünden yoksun manyaklar."

"Ve arabalar doluydu."

"Ne olmuş yani?"

"Birbirinin eşi dört araba, her birinde dört yolcu vardı."

"Sen yakıt tasarrufunu duydun mu hiç?"

"İtalya'da mı?" Glick kavşağa baktı. "Kurşunsuz benzini bile duymamışlardır." Gaza basarak,

arabaların arkasından fırladı.

Macri koltuğunda geri savruldu. "Sen ne halt ediyorsun?"

Glick sokakta hızla ilerleyerek, Alfa Romeo'ların arkasından sola döndü. "İçimden bir ses, şu

anda kiliseye gidenlerin sadece sen ve ben ol-madığımızı söylüyor."

İniş yavaştı. I

Langdon gıcırdayan merdivenden basamak basamak iniyordu... Chi-gi Şapeli'nin zemininden

gittikçe aşağıya. Şeytan Gözü'nün içine, diye düşündü. Yüzü yan duvara, sırtı bölmeye

dönüktü ve bir günde acaba daha kaç tane karanlık, kapalı yerde bulunulabilir, diye düşündü.

Merdiven, her basamakta inliyordu, ayrıca çürümüş et ve rutubetin acı kokusu neredeyse

boğucuydu. Langdon, Olivetti'nin hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu.

Vittoria'nın hatları hâlâ yukarıda görülüyordu, çukurun içine pür-müz lambasını tutuyor ve

Langdon'ın yolunu aydınlatıyordu. Langdon karanlığın içinde gittikçe daha derine inerken,

yukarıdan gelen mavimsi parıltı zayıflıyordu. Güçlenen tek şey, pis kokuydu.

On iki basamak sonra, olan oldu. Langdon'ın ayağı, çürüme yüzünden kayganlaşan bir

noktaya isabet edince, dengesini kaybetti. İleri doğru hamle yaparak, dibe düşmemek için

kollarıyla merdiveni yakaladı. Kolla- * nndaki zonklayan çürüklere lanet okuyarak, vücudunu

tekrar merdivene j çekti ve aşağı inmeye devam etti.

Üç basamak sonra, neredeyse tekrar düşüyordu, ama bu kez, aksiliğin nedeni basamak

değildi. Ani korkuydu. Önündeki duvara oyulmuş m-şin yanından aşağı inmiş ve aniden bir

sürü kafatasıyla yüz yüze gelmiş"-Nefes alarak, etrafına bakındı ve bu seviyedeki duvarın rafa

benzer açıklıklarla -defin nişleriyle- dolu olduğunu fark etti, hepsinin içinde iskelet-

vardı. Fosforlu ışıkta titreşen boş oyuklar ve çürümüş kaburgalar ürkütücü bir kolaj

oluşturuyordu.

Geçen ay da, tamamıyla tesadüfen benzer bir akşam yaşadığını haklayarak, yüzünü

buruşturdu ve alev ışığıtuiaki iskeletler, diye düşündü. Kemiklerin ve alevlerin bulunduğu bir

akşam. New York Arkeoloji Müze-si'nin mum ışıklı yardım yemeği, dinozor iskeletinin

gölgesinde alevli somon balığı- Rebecca Strauss'un -siyah kadife, sigara ve o kadar da ustaca

büyütülmemiş göğüslerin bir karışımı olan eski manken, şimdiyse 77-tnes'm sanat

eleştirmeninin- davetine katılmıştı. Rebecca o günden sonra onu iki kez aramıştı. Ama

Langdon, onu aramak zahmetine girmemişti. Langdon, çok büyük bir kabalık, diye kendini

azarlarken, Rebecca Strauss'un bu pis kokulu çukurda ne kadar dayanacağını merak etti.

Langdon dipteki süngersi toprağa inen son basamağı hissettiğinde rahatladı. Ayakkabılarının

altındaki zemin nemliydi. Duvarların üstüne gelmeyeceğine kendini ikna ederek, kriptosa

döndü. Daire şeklinde ve yaklaşık altı metre çapındaydı. Burnunu gömlek koluna bastırarak

nefes alırken, Langdon gözlerini cesede doğru çevirdi. Karanlıkta görüntü belirsizdi. Beyaz,

etli bir siluet. Diğer tarafa bakıyordu. Hareketsizdi. Sessizdi.

Kriptosun karanlığında ilerlerken, Langdon neye baktığını anlamaya çalıştı. Adamın sırtı

dönüktü ve Langdon yüzünü göremiyordu, ama adam gerçekten ayakta duruyormuş gibi

görünüyordu.

Langdon burnunu koluna bastırdığı için boğuk bir sesle, "Merhaba," dedi. Ses gelmedi. Ona

yaklaşırken, adamın çoklcısa boyhf olduğunu fark

etti. Çok kısa...

Vittoria ışığı oynatarak, yukarıdan, "Neler oluyor?" diye seslendi.

Langdon cevap vermedi. Şimdi tamamen görebilecek kadar yakındı. Ürperten bir tiksintiyle,

anladı. Oda, etrafında daralıyor gibiydi. Toprak zeminden Şeytan gibi çıkan yaşlı bir adam

vardı... ya da en azından onun yarısı. Beline kadar toprağa gömülmüştü. Vücudunun yarısı

yerin altında, dik bir şekilde duruyordu. Çırılçıplak soyulmuştu. Elleri, kırmızı bir kardinal

kuşağıyla arkadan bağlanmıştı. Gevşekçe yukarıya doğru desteklenmişti, omurgası bir tür

boks torbası gibi geriye doğru yay çizmişti. Adabın başı arkaya yatmıştı, gözleri sanki ona

yardım etmesi için Tanrı'ya yalvarıyormuş gibi yukarı bakıyordu.

Vittoria, "Ölmüş mü?" diye seslendi. 1

Langdon bedene doğru yürüdü. Umarım öyledir, kendi iyiliği için_ v nına iyice yaklaşarak,

tavana diktiği gözlerine baktı. Dışarı fırlamışlar mavi ve kanlıydılar. Langdon nefesini

dinlemek için eğildi, ama hemen geri çekildi. "Tanrı aşkına!" "Ne!"

Langdon neredeyse kusacaktı. "Evet ölmüş. Ölüm nedenini şimdj gördüm." Görüntü

korkunçtu. Adamın ağzı açılmış ve çamurla sıkıca dol-durulmuştu. "Birisi bir avuç çamuru

boğazına doldurmuş. Boğulmuş." Vittoria, "Çamur mu?" dedi. "Toprak gibi mi?" Langdon'un

jetonu yine geç düşmüştü. Toprak. Neredeyse unutmuştu. Damgalar. Toprak, Hava, Ateş, Su.

Katil, her kurbanı bilimin eski öğelerinden biriyle damgalayacağını haber vermişti. İlk öğe,

Toprak'tı. Şeytan gözlü toprak Santi kabri. Pis kokulu gazlardan başı dönen Langdon, cesedin

ön tarafına döndü. Bunu yaparken, içindeki simgebilimci, efsanevi ambigramı yapmanın

sanatsal zorluğunu yüksek sesle onayladı. Toprak? Nasıl? Ve işte hemen önünde duruyordu.

Yüzlerce yıllık Illuminati Efsanesi, zihninin içinde büyük bir hızla dönüyordu. Kardinalin

göğsündeki işaret kömürleşmişti ve sızıntı yapıyordu. Et, yanmış ve siyahlaşmıştı. La

linguapura... mesaj çok açıktı...

Langdon damgaya baktığında, oda dönmeye başladı.

Baş aşağı duran sembolü görmek için başını yan yatırarak, 'Toprak," diye fısıldadı. "Toprak."

Sonra, bir korku dalgasıyla, son bir şeyi kavradı. Üç tane daha vardı-

Earth: Toprak.

68

Şistine Şapeli'ndeki yumuşak mum ışığına rağmen, Kardinal Morta-ti'nin sinirleri gergindi.

Kardinaller toplantısı resmen başlamıştı. Ve çok uğursuz bir şekilde başlamıştı.

Camerlengo Carlo Ventresca yarım saat önce, kararlaştırılan saatte şapele girmişti. Öndeki

mihraba yürümüş ve açılış duasını okumuştu. Sonra, ellerini açmış ve Mortati'nin şimdiye

kadar Sistine'deki sunaktan duyduğu en dolaysız anlatım şekliyle onlarla konuşmuştu.

\

Camerlengo, "Gayet iyi biliyorsunuz ki," dedi. "Dört preferiti'miz şu î

anda kardinaller toplantısında değil. Son Papa Cenapları adına, yapmak [

zorunda olduğunuz gibi... iman ve kararla devam etmenizi istiyorum. Gözleriniz Tanrı'dan

başka bir şey görmesin." Sonra gitmek için döndü.

Bir kardinal, "Ama," diye ağzından kaçırdı. "Neredeler?"

Camerlengo duraksadı. "Gerçekten söyleyemem."

"Ne zaman dönecekler?"

"Gerçekten söyleyemem."

"İyiler mi?"

"Gerçekten söyleyemem."

Uzun bir duraksama oldu.

Camerlengo, "İnancınızı kaybetmeyin," dedi. Sonra, odadan çıktı.

Adet olduğu üzere, Şistine Şapeli'nin kapıları, iki ağır zincirle dışarıdan mühürlenmişti. Dört

İsviçreli Muhafız, koridorda nöbet tutuyordu. Mortati, Papa seçilmeden önce kapıların ancak,

içeride birisi çok hastala-

nırsa ya da preferiti gelirse açılabileceğini biliyordu. Mortati midesinde^ düğüm yüzünden

bundan o kadar emin olmasa da, ikincisinin olması jn dua ediyordu.

Mortati, Camerlengo'nun sesindeki kararlılığın etkisi altında, yap, mak zorunda olduğumuz

gibi devam edelim, diye karar verdi. Oylamaya geçilmesini talep etti. Başka ne yapabilirdi?

Bu ilk oylamaya zemin hazırlayan hazırlık merasimlerinin tamamlanması yarım saat

sürmüştü. Her kardinal, kıdem sırasına göre yaklaşıp belirli oy verme işlemini uygularken,

Mortati sabırla ana sunakta bekledi. Sonunda, son kardinal sunağa gelmiş, önünde diz

çöküyordu. Kardinal aynen ondan öncekiler gibi, "Oyumun," dedi. "Tanrı huzurunda

seçilmesi gerektiğine inandığım kişiye verildiğine hakemlik edecek Hz. İsa'yı, şahidim olarak

gösteriyorum," dedi.

Kardinal ayağa kalktı. Oy pusulasını herkesin görmesi için başının üzerine kaldırdı. Sonra oy

pusulasını, büyük bir ayin kadehinin üzerinde duran tabağın bulunduğu sunağa indirdi. Oy

pusulasını, tabağın üzerine koydu. Sonra, tabağı kaldırdı ve oy pusulasını ayin kadehinin içine

atmak için kullandı. Tabağın kullanılmasının nedeni, kimsenin gizlice birden fazla oy

atmadığına emin olmaktı.

Oyunu verdikten sonra, tabağı tekrar kadehin üzerine koydu, haçın önünde eğildi ve

koltuğuna geri döndü. Son oy verilmişti.

Şimdi, Mortati'nin işe başlama zamanıydı.

Mortati tabağı kadehin üzerinde bırakarak, oy pusulalarını karıştırmak için salladı. Sonra

tabağı kaldırdı ve rastgele bir oy pusulası çıkardı. Oy pusulasını açtı. Herkesin duyması için

yüksek sesle okudu.

Her oy pusulasının en üst bölümünde kabartma harflerle yazılı metini okuyarak, "Eligo in

summumpontificem..." dedi. Papa Cenapları olarak seçtiğim kişi... Sonra, bunun altına

yazılmış adayın adını ilan etti. İsmi okuduktan sonra iplik geçirilmiş bir iğneyi kaldırdı ve

Eligo kelimesinden oy pusulasını delerek, dikkatle iplikten geçirdi. Sonra, deftere oyu not

aldı.

Sonra, tüm işlemi tekrar etti. Kadehten bir oy pusulası seçti, yüksek sesle okudu, satırın

üzerinden deldi ve defterine not etti. Mortati neredeyse hemen bu ilk oylamanın başarısız

olacağını hissetti. Oybirliği yofc-

tu.

için

hırsı

yedi oy pusulasından sonra, şimdiden yedi farklı kardinal ismi verilct:

Her bir oy pusulasındaki el yazısı, kalın harfler ve süslü yazılarla

İnmişti. Bu durumda gizleme ıroniktı, çünkü kardinallerin kendileri

0y kullandıkları çok açıktı. Mortati, bu açık gururun, bencil yükselme

jyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Bu, bir bekleme düzeniydi. Saunrnaa

bir manevraydı. Hiçbir kardinalin kazanmaya yetecek kadar oy

almamasını garantiye alan bir zaman kazanma taktiğiydi... böylece yeni

ujf oylama daha yapılması gerekecekti.

Kardinaller preferiti'lerim bekliyorlardı.

Oy pusulalarının sonuncusu kaydedildiğinde, Mortati oylamanın "sonuçsuz" çıktığını ilan etti.

Tüm oy pusulalarının takılı olduğu ipliği aldı ve bir çember yapmak için uçlarını bağladı.

Sonra, oy pusulası çemberini gümüş bir tepsiye koydu. Uygun kimyasalları ekledi ve tepsiyi

arkasındaki küçük bacaya taşıdı. Oy pusulalarını burada yaktı. Oy pusulaları yanarken,

eklediği kimyasallar siyah bir duman çıkardı. Duman, bir borudan çatıdaki deliğe doğru

yükseldi, böylece şapelin üzerinde yükselecek ve herkes onu görebilecekti. Kardinal Mortati,

dış dünyaya ilk haberini göndermişti.

İlk oylama. Papa seçilmedi.

289 F: 19

69

Pis kokulu gazlar yüzünden neredeyse boğulmak üzere olan Lang don çukurun tepesindeki

ışığa doğru merdivenden çıkmaya çalışıyordu Yukarıdan sesler duyuyor, ama hiçbir şey

anlamıyordu. Dağlanmış kardinalin görüntüsüyle başı dönüyordu. Toprak... Toprak...

Yukarı doğru çıkarken, görüşü daraldı ve bilincini kaybedeceğinden korktu. Tepeye iki

basamak kala, dengesini kaybetti. Kenarı bulmak için yukarı doğru hamle yaptı ama çok

uzaktaydı. Merdiveni kavrayan eli kayınca, neredeyse geriye doğru karanlığın içine

düşüyordu. Koltukaltların-da şiddetli bir acı hissetti ve aniden derin yarıkta çılgın gibi

ayaklarını sallayarak havada asılı kaldı.

İki İsviçreli Muhafiz'ın güçlü elleri, onu koltukal darından yakalayarak, yukarı çekti. Bir

saniye sonra, Langdon'ın başı Şeytan Gözü'nden çıktı, nefesi tıkanıyor ve soluk almaya

çalışıyordu. Muhafızlar, onu deliğin kenarından, zeminin üzerine çektiler ve sırtüstü soğuk

mermer zernı nin üzerine yatırdılar.

Langdon bir an için nerede olduğundan emin olamadı. Başının üze-rinde yıldızlar... dönen

gezegenler gördü. Bulanık figürler hızla üstünde» geçiyordu. Taş piramidin zemininde

yatıyordu. Şapelin içinde tanıdık öt keli bir sesin bağırışları yankılanıyordu, o zaman anladı.

Olivetti, Vittoria'ya bağırıyordu. "Neden bunu ilk başta anlamadı-nız!"

'

için

do Lan,

Vittoria durumu açıklamaya çalışıyordu.

Olivetti, onun cümlesini yarıda kesti ve adamlarına emir yağdırmak onlara döndü. "Şu cesedi

buradan çıkarın! Binayı arayın!" Langdon doğrulmaya çalıştı. Chigi Şapeli, İsviçreli

Muhafızlarla ımuştu. Şapelin girişindeki plastik perde kaldırılmıştı ve temiz hava jgdon'ın

ciğerlerine doluyordu. Yavaş yavaş kendine gelmeye başları Langdon, Vittoria'nın ona doğru

geldiğini gördü. Yanına çömeldi, vüzü melek gibiydi.

"İyi misin?" Vittoria, onun kolunu tuttu ve nabzını kontrol etti. Tenir-

jn üzerindeki elleri çok nazikti.

"Teşekkürler." Langdon tamamen doğruldu. "Olivetti çılgına döndü." Vittoria başını salladı.

"Hakkı var. Fırsatı kaçırdık." "Ben kaçırdım demek istiyorsun." "O zaman kendini affettir.

Onu bir dahaki sefere yakala." Bir dahaki sefere? Langdon bunun acımasız bir eleştiri

olduğunu düşündü. Bir dahaki sefer diye bir şey yok! Fırsatı kaçırdık!

Vittoria, Langdon'ın saatine baktı. "Mickey, kırk dakikamız kaldığını söylüyor. Aklını başına

topla ve bir sonraki işareti bulmama yardım et."

"Vittoria, sana söyledim, heykeller gitmiş. Aydınlanma Yolu..." Langdon durdu.

Vittoria yumuşakça gülümsedi.

Langdon aniden sendeleyerek, ayağa kalktı. Etrafındaki sanat eserlerine bakarken, etrafında

daireler çizerek döndü. Piramitler, yıldızlar, gecenler, elipsler. Aniden her şey geri geldi.

Burası bilimin ilk mihrabı! Y<mtheon değil! Şimdi, Illuminati Şapeli'nin ne kadar mükemmel

olduğunu anlıyordu, dünyaca ünlü Pantheon'dan çok daha incelikli ve seçkindi, ^higi dünyevi

simgelerle süslü alışılmışın dışında bir girinti, duvardaki »erçek bir delik, bilimin büyük

koruyucusuna bir övgüydü. Mükemmel.

Langdon duvara yaslandı ve yukarıdaki muazzam piramit heykellere aktı. Vittoria tam

sağındaydı. Eğer bu şapel, bilimin ilk mihrabıysa, ilk §aret vazifesi gören Illuminati heykeli

hâlâ burada olabilirdi. Langdon ^a bir şans olduğunu fark edince, içine dolan ümitle

heyecanlandı. Eğer §aret gerçekten buradaysa ve onu bir somaki bilim mihrabına doğru izlee'"

lirlerse, katili yakalamak için bir fırsatları daha olacaktı.

¦
¦

Vittoria, ona yaklaştı. "İsimsiz Illuminati heykeltıraşınm kim o\$M nu öğrendim."

¦
¦

Langdon başını uzattı. "Sen ne yaptın?" I

"Şimdi tek öğrenmemiz gereken, buradaki hangi heykelin onun., m "Dur bir dakika!

Illuminati heykeltıraşının kim olduğunu biliyor m sun?" Yıllarca bu bilgiyi bulmaya

çalışmıştı.]

Vittoria gülümsedi. "Bemini'ymiş." Duraksadı. "Bildiğimiz Bernini] Langdon, onun

yanıldığını hemen anladı. Bernini olması imkânsızj Gianlorenzo Bernini, tüm zamanların en

ünlü ikinci heykeltıraşıydı, onım ününü sadece Michelangelo geçmişti. Bernini 1600'lerde,

her sanatçıdan daha fazla heykel yapmıştı. Maalesef, aradıkları adamın bilinmeyen bir hiç

kimse olması gerekiyordu. ;

Vittoria kaşlarını çattı. "Heyecanlanmışa benzemiyorsun." "Bernini olması imkânsız." -

"Niye? Bernini, Galileo döneminden. Mükemmel bir heykeltıraş-mış."

^'

"O, çok ünlü biri ve bir Katolik'ti." U

Vittoria, "Evet," dedi. "Tıpkı Galileo gibi."

Langdon, "Hayır," diyerek itiraz etti. "Galileo gibi değil. Galileo, Vatikan için bir baş

belasıydı. Bernini ise Vatikan'ın harika çocuğuydu. Kilise, Bernini'yi seviyordu. Vatikan'ın

sanat yetkilisi seçilmişti. Neredeyse tüm hayatı boyunca Vatikan Şehri'nde yaşadı!"

"Mükemmel bir maske. Illuminati teşkilatların içine böyle sızıyordu." Langdon şaşırmıştı.

"Vittoria, Illuminati üyeleri, gizli sanatçısından /' maestro ignoto -meçhul usta- diye

bahsediyordu."

"Evet, onlar için meçhul. Masonların gizliliğini düşün... sadece üi kademedeki üyeler tüm

gerçeği bilirlerdi. Galileo birçok üyeden Bernl ni'nin gerçek kimliğini saklamış olabilir...

Bernini'nin kendi güvenli^ için. Bu şekilde, Vatikan asla öğrenemezdi."

Langdon ikna olmamıştı, ama Vittoria'nm yürüttüğü fikrin, tuhaf b'r şekilde mantıklı

olduğunu kabul etmek zorundaydı. Illuminati, gizli bilg1' yi sınırlı tutmakta, gerçeği sadece

üst seviyedeki üyelere açıklamakta ü'1 lüydüler. Bu, gizli kalma yeteneklerinin temel taşıydı...

çok azı tüm hi^1' yeyi biliyordu.

Vittoria gülümseyerek, "Ve Bernini'nin Illuminati'yle yakın ilişkisi, , „ iki piramit

tasarladığını açıklıyor," diye ekledi.

Langdon oyulmuş muazzam piramitlere döndü ve başını iki yana sal-ax "Bernini, dindar bir

heykeltıraştı. Bu piramitleri onun yontmuş olması imkânsız."

Vittoria omuzlarını silkti. "Bunu arkandaki tabelaya anlat."

Langdon levhaya döndü:

CHIGI ŞAPELİ'NİN SANATI

Mimarı Raphael,

tüm iç süslemeler ise Gianlorenzo Bernini'ye aittir.

Langdon tabelayı iki kez okuduğu halde hâlâ ikna olmamıştı. Gianlorenzo Bernini, yaptığı

kutsal ve ayrıntılı Bakire Meryem, melek, peygamber, Papa heykelleri için kutlanmıştı.

Piramit yontarak, ne yapıyordu?

Langdon başını kaldırıp yüksek abidelere baktı ve aklının tamamıyla karıştığını hissetti. Her

birinde, parlak, oval bir madalyon bulunan iki piramit. Bir heykelin olabileceği kadar

Hıristiyanlıktan uzaktı. Piramitler, yukarıdaki yıldızlar, Zodyak işaretleri. Tüm iç süslemeler

Gianlorenzo Bernini'ye aittir. Langdon eğer bu doğruysa, Vittoria haklı demektir, diye

düşündü. Bernini hükmen, Illuminati'nın bilinmeyen ustasıydı; başka kimse bu şapele sanat

eseri bağışlamamıştı! Anlamlar, neredeyse Lang-don'ın kavrayamayacağı kadar hızlı

geliyordu. Bernini, bir Illuminati üyesiydi. Bernini, Illuminati ambigramlarını tasarladı.

Bernini, Aydınlanma Yolu'nu hazırladı.

Langdon güçlükle konuşabiliyordu. Dünyaca ünlü Bernini, bu küçük Chigi Şapeli'ne,

Roma'dan bilimin bir sonraki mihrabına giden yolu işa-ret eden bir heykel yerleştirmiş olabilir

miydi?

"Bernini," dedi. "Asla aklıma gelmezdi."

"Roma'daki belirgin Katolik şapellerine sanat eserlerini koyma ve aydınlanma Yolu'nu yapma

nüfuzuna sahip olan kişi, ünlü bir Vatikan Yatçısından başka kim olabilir ki? Elbette,

tanınmayan biri değil."

Langdon bunu düşündü. İşaret, içlerinden biri olabilir mi diye merak -aerek, piramitlere baktı.

Belki de, ikisi birden? Onlara ne anlam verece-

I

ğinden emin olamayan Langdon, "Piramitler, ters yönlere bakıyor," (jert. "Birbirlerine

benziyorlar, bu yüzden hangisinin..."

"Aradığımız şeyin piramitler olduğunu sanmıyorum."

"Ama, buradaki tek heykel bunlar."

Vittoria, Şeytan Gözü' nün yanında toplanmış Olivetti ve birkaç ^ hafızını göstererek, lafını

kesti.

Langdon, onun öbür duvarı gösteren elini takip etti. İlk önce, hiçbir şey görmedi. Sonra, birisi

hareket etti ve bir an için gördü. Beyaz nıe mer. Bir kol. Bir torso. Ve sonra, yontulmuş bir

yüz. Kısmen nişin içıı gizlenmişti. Gerçek boyutlarında iki insan figürü birbirine sarılmıştı

Langdon'm nabız atışı hızlandı. Piramitler ve Şeytan Gözü'yle o kad meşgul olmuştu ki, bu

heykeli görmemişti. Kalabalığın arasında odada ilerledi. Langdon yaklaştıkça; onun kusursuz

bir Bernini çalışması olduğunu fark etti -yoğun sanatsal kompozisyon, ayrıntılı yüzler ve

uçuşan giysiler- hepsi Vatikan parasının alabileceği en kusursuz beyaz mermerdendi.

Langdon tam önüne gelene kadar heykeli tamamen fark edemedi. İki yüze baktı ve nefesi

kesildi.

Arkasından gelen Vittoria aceleyle, "Kim bunlar?" diye sordu.

Landgon hayret içindeydi. "Habakkuk ile Melek," dedi, sesi neredeyse duyulmuyordu. Parça,

bazı sanat tarihi metinlerinde geçen oldukça iyi bilinen bir Bernini çalışmasıydı. Langdon

burada olduğunu unutmuştu.

"Habakkuk mu?"

"Evet. Dünyanın yok olacağı kehanetinde bulunan peygamber."

Vittoria endişeli görünüyordu. "Sence işaret bu mu?"

Langdon hayret içinde başını salladı. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Bu,

ilk Illuminati işaretiydi. Hiç şüphe yoktu. Langdon heykelin bilimin bir sonraki mihrabını bir

şekilde "işaret etmesini" tamamıyla beklemiş olmasına rağmen, bunun gerçek olmasını

beklemiy01' du. Melek ve Habakkuk'un ikisi de, kollarını uzatmış, uzağı işaret ediy"1' du.

Langdon birden gülümsediğini fark etti. "O kadar da usta işi dep> öyle değil mi?"

Vittoria heyecanlı ama şaşkın görünüyordu. "İşaret ettiklerini göru' yorum, ama birbirleriyle

çelişiyorlar. Melek bir tarafı, peygamber de d-ğer tarafı gösteriyor."

294

iangdon kıkırdadı. Bu, doğruydu. Her iki figür de uzağı işaret etme-rağmen, tamamen farklı

yönleri işaret ediyorlardı. Fakat, Langdon flU çoktan çözmüştü. Büyük bir enerji

patlamasıyla, kapıya doğru yö-

Vittoria, "Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Binanın dışına!" Langdon kapıya doğru koşarken, bacaklarını yeni-n hafiflemiş hissediyordu.

"Bu heykelin nereyi işaret ettiğini görmem

n!"

"Bekle! Hangi parmağı izleyeceğini nereden biliyorsun?"

Omzunun üzerinden, "Şiir," dedi. "Son dize!"

"Melek rehberliğinde kutsal av mı?" Gözlerini kaldırıp, meleğin attığı parmağa baktı.

Beklenmedik bir şekilde, gözleri buğulandı. "Ah, il da anlamadım!"

295

*££. memnu,, * «,« «yordu. ™» <* P^ ~ totBan« S"**"1 °"f 5Ü"rTl bir »ta olduju ortadayd,,

,, ilgi« SÖ™«n *yte™^p Çdu .Hıçbir anlam, olmayabil*,-

>r^s m::.^ -».«- «^ --. *

"Kimbusünepe? hareketlendi. "Daha önce hiç

Chinita daha yakından ^f*^^^ bir daha görme-Gunther Glick ile Chinita Macri, Popolo

Meydanı'nm sonunda^ görmedim." Adamın yüzüne baKara* g

70

gölgeler arasında park halinde duran BBC karavanında oturuyorlardı min sakıncası yok.

Buraya, dört Alfa Romeo'nun hemen ardından, akıl almaz olaylar zincirine şahit olmak için

tam zamanında varmışlardı. Tüm bunların ne anlı ma geldiği hakkında Chinita'nın hâlâ bir

fikri yoktu ama kamerasını kaydettiğine emindi.

Chinita ile Glick gelir gelmez, genç adamlardan oluşan gerçek bi| ordunun Alfa Romeo'lardan

indiğini ve kiliseyi kuşattığını görmüştü. Bazıları silahlarım çekmişlerdi. İçlerinden sert

görünen daha yaşlı biri, bi takımı kilisenin ön merdivenlerinden yukarı gönderdi. Askerler

silahla: m çekerek, ön kapının kilidini uçurdular. Macri hiçbir şey duymayı» susturucu

taktıklarını anladı. Ardından askerler içeri girdiler.

Chinita yerlerinde oturmalarım ve gizlendikleri yerden çekim yapmalarını önermişti. Her

şeyden önce silah silahtı ve karavandan olan biteni açıkça görebiliyorlardı. Glick karşı

çıkmamıştı. Şimdi meydanın & ğer tarafındaki adamlar kiliseden içeri girip dışarı çıkıyorlardı.

Birbirine seslendiler. Chinita kamerasını, çevre bölgeyi arayan bir grubu çel* cek şekilde

ayarladı. Sivil kıyafetler giydikleri halde, hepsi de askeri tim almış gibi hareket ediyorlardı.

Chinita, "Kim olduklarını düşünüy0'] sun?" diye sordu.

"Nereden bileyim." Glick olduğu yere mıhlanmış gibiydi. "Heps1"1 çekiyor musun?"

inerek,

Robert Langdon kilisenin dışındaki basamaklardan aşağı ınereK, meydanın ortasına yürüdü.

Artık hava kararmaya başlamıştı, bahar güneşi güney Roma'da geç batıyordu. Güneş

çevredeki binaların arkasında kalmıştı ve meydana gölgelerden çizgiler düşmüştü.

Kendi kendine yüksek sesle, "Pekâlâ Bernini," dedi. "Senin şu mele||

in nereyi işaret ediyor?"

Dönüp az önce çıktığı kilisenin bulunduğu konumu inceledi. İçeride-Chigi Şapeli'ni ve

içindeki melek heykelini gözünün önüne getirdi. Hiç ereddüt etmeden batıya, günbatımının

kızıllığına döndü. Zaman akıp gidiyordu.

Görüşünü kapatan dükkânlara ve apartmanlara sertçe bakarak,

'Güneybatı," dedi. "Bir sonraki işaret orada."

| Langdon beynini yoklayarak, İtalyan sanat tarihini sayfa sayfa haya-l'ında canlandırdı.

Bernini'nin eserlerini iyi bilmesine rağmen, Langdon

jheykeltıraşm,

uzman olmayan birinin bilemeyeceği kadar çok çalışması

1 buğunu

biliyordu. Yine de ilk işaretin tanıdık ismini -Habakkuk ile Me-

¥. e'c_ dikkate alarak, ikinci işaretin bildiği bir eser olmasını diledi.

Toprak, Hava, Ateş, Su, diye düşündü. Toprağı -Toprağın Şapeli'nde-u'öUışlardı. Habakkuk,

dünyanın ölümlülüğünü haber veren peygamberdi.

297

Bir sonraki Hava. Langdon kendini düşünmeye zorladı. HavayL ¦

si olan bir Bernini heykeli! Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yine de hırsuj

Aydınlanma Yolu 'ndayım! Ona hâlâ el değmedi! M

Langdon güneybatıya bakarak, engellerin üstünde yükselen siyi

minare yk da katedral kulesi görmeye çalıştı. Hiçbir şey göremedi. Bfl

ritaya ihtiyacı vardı. Buranın güneybatısında hangi kiliselerin bulunJ

nu çıkarabifirlerse, belki içlerinden biri Langdon'ın hafızasını canlanj bilirdi. Hava, diye düşündü. Hava. Bernini. Heykel. Düşün! M

Langdon dönerek yeniden katedral merdivenlerine yöneldi. OıJ pı iskelesinin altında Vittoria ile Olivetti karşıladılar. I

Langdon nefesi kesilmiş bir halde, "Güneybatı," dedi. "Bir soJ kilise buranın güneybatısında." I

Olivetti soğuk bir tonla fısıldadı. "Bu kez emin misin?" 1

Langdon aldanmadı. "Haritaya ihtiyacımız var. Roma'daki tüm ¦ seteri gösteren bir haritaya." I

Komutan ifadesini hiç bozmadan, bir süre onu inceledi. ¦

Langdon saatine baktı. "Sadece yanm saatimiz var." I

Olivetti, Langdon'ın yanından geçerek merdivenlerden, katedraB hemen önünde duran aşağıdaki arabasına yürüdü. Langdon onun haril için gitmiş olmasını diledi. I

Vittoria heyecanlı görünüyordu. "O halde melek güneybatıyı işa« ediyor. Güneybatıda hangi kiliselerin olduğuna dair hiç fikrin yok mu?«

"Lanet binaların arkasını göremiyorum." Langdon yeniden yüzülB meydana döndü. "Ve Roma'nm kiliselerini yeterince iyi tanı..." Durdu. ¦

Vittoria şaşırmıştı. "Ne?" I

Langdon yeniden meydana baktı. Kilise basamaklarından çıktığı içi*

şimdi daha yukarıda duruyordu ve daha iyi görebiliyordu. Hâlâ bir şefi göremiyordu, ama doğru yönde ilerlediğini fark etti. Gözleriyle tepe'e'| rinde duran eğreti yapı iskelesini yukarı kadar takip etti. Altı kat yukaftl kilisenin gülbezeğine kadar çıkıyordu ve meydandaki diğer binalarda" I daha yüksekti. O an nereye gitmesi gerektiğini anladı. I

Meydanın diğer ucunda, Chinita Macri ile Gunther Glick, BBC ^ ravanınm ön camına

yapışmışlardı.

Gunther, "Bunu çekiyor musun?" diye sordu.

i

r

Macri, yapı iskelesinden yukarı tırmanan adamı çekiyordu. "Bana sole olursan, Örümcek

Adam'ı oynamak için fazla iyi giyimli." r "peki Örümcek Kadın kim?"

Chinita yapı iskelesinin altındaki çekici kadına göz attı. "Bahse gire-m öğrenmek

istiyorsundur." "Sence yazı işlerini arayalım mı?"

"Daha değil. Biraz seyredelim. Kardinaller toplantısından ayrıldığınızı itiraf etmeden önce

elimizde birkaç bilgi olsun."

"Sence birisi orada yaşlı hıyarlardan birini gerçekten öldürdü mü?" Chinita gıdaklar gibi ses

çıkardı. "Kesinlikle cehenneme gideceksin." "Ve Pulitzer'i beraberimde götüreceğim."

299

71

Langdon tırmandıkça, -sanki yapı iskelesi daha da fazla yerinde oynuyordu. Ama her adımda

Roma'yi biraz daha iyi görüyordu. Tırmanmaya devam etti.

Üst kata geldiğinde, tahmin ettiğinden daha güç nefes alıp veriyordu. Kendini en üstteki

taraçaya çekti, giysilerine bulaşan sıvaları silkeledi ve ayağa kalktı. Yükseklik onu rahatsız

etmiyordu. Tam tersine, zindelik vermişti.

Manzara muhteşemdi. Kızıl günbatımında parlayan Roma'nın kırmızı kiremitli binalarının

çatıları, yanan bir okyanusu andırıyordu. Langdon bulunduğu noktadan, hayatında ilk defa

hava kirliliği ve trafiğin ötesinde, Roma'nın eski kökenini görmüştü -Otta di Dio- Tanrı'nın

Şehri.

Günbatımma gözlerini kısarak bakan Langdon, damların arasında bir kilise ya da çan kulesi

aradı. Ama bakışları ufka doğru ilerlediği halde, hiçbir şey göremiyordu. Roma'dayüzlerce

kilise var, diye düşündü. Buranın güneybatısında da bir tane olmalı! Eğer kilise

görünebiliyorsa, diye hatırlattı kendine. Kahretsin, tabi eğer kilise hâlâ ayaktaysa!

Gözleriyle aynı çizgiyi takip ederek, bir kez daha aramayı denedi-Elbette tüm kiliselerin,

özellikle de ücra köşelerdeki küçük mabetlerin görünür kulelere sahip olmadığını biliyordu.

Roma, yapımına izin verileı1 en yüksek binaların kiliseler olduğu 1600'lerden bu yana hayli

değişmiş'1'

. Tgjjgdon baktığında, apartmanları, çok katlı binaları ve televizyon İrini görüyordu.

Laflgdon'ın gözleri ikinci kez hiçbir şey göremeden ufuk çizgisine

h Tek bir kule bile yoktu. Uzaklarda, Roma'nın en uzak kenarında,

chelangelo'nun heybetli kubbesi, batan güneşi karartıyordu. San Pietgazüikası.

Vatikan Şehri. Langdon, kardinallerin neler yaşadığını ve

İsviçreli Muhafızlar'ın karşımaddeyi bulup bulmadığım düşündü. İçinden

hjrses bulamadıklarını... ve bulamayacaklarım söylüyordu.

Şiir yeniden zihnini kurcalamaya başlamıştı. Satın satırına yeniden düşündü. Şeytan gözlü

toprak Santi kabri. Santi'nin kabrini bulmuşlardı. Roma'da ara mistik öğeyi. Mistik öğeler

Toprak, Hava, Ateş ve Su'ydu. ilik yolu hazır, kutsal sınav. Bernini'nin heykelleriyle

oluşturulan Illumi-nati Yolu. Melek rehberliğinde yüce av.

Melek güneybatıyı gösteriyordu...

BBC karavanının ön camına heyecanla parmağını doğrultan Glick, "Ön merdivenler!" diye

haykırdı. "Bir şeyler oluyor!"

Macri kamerasını yeniden ana girişe çevirdi. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Askeri görünüşlü

adam Alfa Romeo'lardan birini merdivenlerin yanına çekmiş ve bagajı açmıştı. Şimdi ise

izleyici var mı diye meydanı inceliyordu. Macri bir an için adamın onları fark ettiğini sandı,

ama adam bakmaya devam etti. Tatmin olmuş bir ifadeyle telsizini çıkarıp konuştu.

İşte o an, kiliseden dışarı bir ordu fırladı. Askerler, moladan dönen Aoıerikan futbolu

oyuncuları gibi, merdivenlerin tepesinde düz bir çizgi kusturdular. Basamakları, insanlardan

oluşan bir duvar gibi indiler. Aralarında, neredeyse duvarın tamamen gizlediği dört asker bir

şey taşıyor Bibiydiler. Ağır bir şey. Garip.

Glick kontrol panelinin üstüne eğildi. "Kiliseden bir şey mi çalıyorlar?"

Chinita çekimi yakınlaştırarak, insan duvarını iyice incelemek için telefotoyu da devreye

sokarak bir açıklık aradı. Bir tek saniyecik, diye di-*di- Tek bir kare. Tek ihtiyacım olan bu.

Ama adamlar tekvücut ilerliyor-

lardı. Haydi! Macri gözünü onlardan ayırmadı ve karşılığını aldı. A.sk«> \

*WİgJ 1

nesneyi bagaja kaldırmaya çalışırlarken Macri aradığı açığı buldu. Ne h haftır ki, sendeleyen

daha yaşlı adam olmuştu. Sadece bir an için ama

d yeterince uzun. Macri karesine kavuşmuştu. Aslında on kareye bedeldi

Chinita, "Yazı işlerini ara," dedi. "Bir ceset var."

Çok uzaklardaki CERN'de ise Maximilian Kohler, tekerlekli iskem leşini Leonardo Vetra'nın

çalışma odasına sürmüştü. Sert hareketlerle Vetra'nın dosyalarını karıştırmaya başladı.

Aradığını bulamayınca, Vetra'nın yatak odasına geçti. Komodinin en üst çekmecesi kilitliydi.

Kohler, mutfaktan aldığı bir bıçakla çekmeceyi zorlayarak açtı.

Kohler çekmecenin içinde tam aradığı şeyi bulmuştu. *

'i

302

72

Langdon yapı iskelesinden sallanarak kendini bıraktı ve ayakları yeniden zemine çarptı.

Giysilerinin üstündeki inşaat tozunu silkeledi. Vitto-ria, onu karşılamak üzere bekliyordu.

Vittoria, "Hiç şans yok mu?" dedi.

Langdon başını iki yana salladı.

"Kardinali bagaja koydular."

Langdon, Olivetti ile bir grup askerin tepesine bir harita yaydığı arabaya doğru baktı.

"Güneybatıya mı bakıyorlar?"

Vittoria başını salladı. "Hiç kilise yok. Buradan sonraki ilk kilise San

Pietro."

Langdon oflayıp pufladı. En azından aynı fikirdeydiler. Olivetti'nin

yanına yürüdü. Askerler onun geçmesi için yol verdiler.

Olivetti başını kaldırıp baktı. "Hiçbir şey yok. Ama tüm kiliseleri göstermiyor. Sadece büyük

olanlar bu haritada. Yaklaşık elli tane."

Langdon, "Biz neredeyiz?" diye sordu.

Olivetti parmağıyla Popolo Meydanı'nı gösterdikten sonra güneyba-!lya doğru düz bir çizgiyi

takip etti. Bu hattın üstünde Roma'nın büyük ^liselerini gösteren siyah dörtgenler yoktu. Ne

yazık ki, Roma'nın büyük kiliseleri, aynı zamanda Roma'nın eski kiliseleriydi... yani

1600'lerde yapılmış olanlar.

Olivetti, "Bir karar vermem gerekiyor," dedi. "Yönün doğru olduğuma emin misiniz?"

8etirdi

Langdon., meleğin doğrulttuğu parmağını gözünün önüne kalbi yeniden sıkışmaya başlamıştı.

"Evet efendim. Kesinlikle."

Olivetti omuzlarını silkerek düz çizgiyi yeniden takip etti y Margherita Köprüsü'yle

kesiştikten sonra Via Cola di Riezo'dan RjSOr .' mento Meydanı'na ulaşıyor ve San Pietro

Meydaru'na varıncaya kari hiçbir kiliseye uğramıyordu.

Askerlerden biri, "San Pietro'nun nesi var?" dedi. Sol gözünün altıg.* da derin bir yara izi

vardı. "O da bir kilise." j î

Langdon başını iki yana salladı. "Halka açık bir yer olmalı. Şu an<H I pek de halka açık

değil."

Langdon'ın omzunun üstünden bakan Vittoria, "Ama çizgi San Pietro Meydanından geçiyor,"

dedi. "Meydan halka açık."

Langdon bunu zaten düşünmüştü. "Ama orada hiç heykel yok." "Ortada bir dikilitaş yok mu?"

Haklıydı. San Pietro Meydanı'nda bir Mısır dikilitaşı duruyordu. Langdon önlerindeki

meydanın ortasındaki dikilitaşa baktı. Yüce piramit. Garip bir tesadüf, diye düşündü. Ama

düşünceyi aklından savdı. "Vatikan'daki dikilitaş Bernini'ye ait değil. Caligula tarafından

getirildi. Ve Hava'yla hiç ilgisi yok." Bir başka sorun daha vardı. "Ayrıca, şiir öğelerin

Roma'ya serpiştirildiğini söylüyor. San Pietro Meydanı Vatikan Şeh-ri'nde. Roma'da değil."

Bir muhafız, "Kime sorduğunuza bağlı," diye lafa karıştı. Langdon başını kaldırıp baktı.

"Ne?"

"Daima tartışma konusu olmuştur. Haritaların çoğunda San Pietro Meydanı Vatikan Şehri'ne

aitmiş gibi gösterilir, ama duvarlarla çevrili şehrin dışında olduğu için Romalı yetkililer

yüzyıllardır orasının Roma'ya ait olduğunu iddia ediyorlar."

Langdon, "Şaka yapıyorsun," dedi. Bunu hiç duymamıştı. Muhafız, "Sadece belirtmek

istedim," dedi. "Çünkü Komutan Olivetti ile Bayan Vetra Hava ile ilgisi olan bir heykelden

bahsediyorlardı."

Langdon'ın gözleri büyüdü. "San Pietro Meydanı'nda bildiğin bir tane var mı?"

"Tam olarak değil. Gerçekten bir heykel sayılmaz. Belki de alakası yoktur."

Olivetti, "Sen söyle bakalım," diye ısrar etti.

Muhafız omuzlarını silkti. "Bunu bilmemin sebebi, genellikle mey-, „örev yapmam. San

Pietro Meydanı'nın her köşesini bilirim." ^ Langdon, "Heykel," diye hatırlattı. "Neye

benziyor?" Langdon, Illu-. „ti'nin ikinci işaretini San Pietro Kilisesi'nin hemen önüne koyacak

fiili""

jar gözüpek olup olmadığını merak ediyordu.

tuhafız, "Her gün önünden geçiyorum," dedi. "Tam bu çizginin gös-rdiği yerde, meydanın

ortasında. Beni düşündüren bu oldu. Dediğim gi-,: gerçekten bir heykel sayılmaz. Daha çok...

bir blok." Olivetti sinirlenmişe benziyordu. "Blok mu?"

"Evet efendim. Meydana gömülmüş bir blok. Dikilitaşın altında. Ama blok dörtgen değil.

Elips şeklinde. Ve blokun üstünde dalgalı bir rüzgâr sembolü var." Durdu. "Daha bilimsel

konuşmak gerekirse Hava

diyebiliriz sanırım."

Langdon, genç askere hayretle bakıyordu. Aniden, "Bir rölyef!" diye

haykırdı.

Herkes ona baktı.

Langdon, "Rölyef," dedi. "Heykelciliğin diğer yarısıdır!" Heykeltıraşlık, yuvarlayarak ve

kabartarak şekil verme sanatıdır. Bu tanımlamayı yıllar boyunca karatahtalara yazmıştı.

Rölyefler esasen, bir peni üstündeki Ab-raham Lincoln profili gibi, iki boyutlu heykellerdi.

Bemini'nin Chigi Şa-peli'ndeki madalyonları bir başka mükemmel örnekti.

Muhafız, İtalyan sanat terimini kullanarak, "Bassorelievo?" dedi.

"Evet! Barötyefr Langdon parmak eklemlerini arabanın tepesine vurdu. "Bu şekilde

düşünmemiştim! San Pietro Meydanı'ndaki bahsettiğin o parçaya West Ponente denir, Batı

Rüzgârı. Respiro di Dio adıyla da tanınır."

"Tanrı'nın nefesi mi?"

"Evet. Hava! Ve asıl mimar tarafından oyulup, oraya yerleştirildi."

Vittoria'nın aklı karışmıştı. "Ama San Pietro'yu Michelangelo'nun tasarladığını sanıyordum."

"Evet, bazilikayı.1" Langdon'ın sesinde zafer edası vardı. "Ama San "ıetro Meydanı'nı Bernini

tasarladı!"

Alfa Romeo'lardan oluşan konvoy Popolo Meydanı'ndan hızla ayrıkken, arkalarından gelen

BBC karavanını fark edemeyecek kadar telaş indeydiler.

305

F:20

73

Gunther Glick, BBC karavanının gaz pedalını kökleyerek, Tit Nehri üzerindeki Margherita

Köprüsü'nü geçen dört Alfa Romeo'yu ti. fikte zikzaklar çizerek takip ediyordu. Glick

normalde arada §üphe çekmeyecek bir mesafe bırakırdı ama bugün yetişmekte güçlük

çekiyordu. Adamlar uçuyorlardı.

Macri karavanın arka tarafındaki çalışma alanında Londra'yla yap ğı görüşmeyi bitirmek

üzereydi. Telefonu kapattıktan sonra, trafik güri tüsünü bastırmak için Glick'e bağırarak

seslendi. "İyi haberi mi duym; istersin kötü haberi mi?"

Glick kaşlarını çattı. Merkezle uğraşmak hiç kolay iş değildi. "Kötü haberi."

"Görevi bıraktığımız için yazı işleri ateş püskürüyor." "Çok şaşırdım."

"Ayrıca aldığımız tüyonun fos çıkacağını düşünüyorlar." "Elbette."

"Ayrıca patron beni uyardı. Kafayı bulmadığın zaman iyice uçuyor muşsun."

Glick yüzünü buruşturdu. "Harika. Peki iyi haber ne?" "Az önce yaptığımız çekime bir göz

atmayı kabul ettiler." Glick'in çatık kaşları düzeldi ve sırıtmaya başladı. Kimin iyice uçacc

ğını göreceğiz. "Gönder o zaman."

"Bir yerde durup sabit veri aktarımı yapana kadar gönderemem."

vltl

• k karavanı Via Cola di Rienzo'da son hızla sürüyordu. "Şimdi « Risorgimento Meydanı'nın

etrafından sola keskin bir dönüş

Alfa Romeo'ları takıp etti.

ten arka tarafta her şey yerinden kayarken, bilgisayar donanımını tuttu. "Eğer vericimi

kırarsan," diye uyardı. "Bu çekimi Londra'ya

de tuttu-

:0

n götürürüz."

«Sıkı tutun hayatım. İçimden bir ses neredeyse geldiğimizi söylüyor." Macri başını kaldırıp

baktı. "Nereye?"

Glick tam önlerinde beliren tanıdık kubbeye göz gezdirdi. Gülümse-»Başladığımız yere."

Dört \lfa Romeo, San Pietro Meydanı'nın etrafındaki trafiğin içine salıkla daldı. Ayrılıp

adamları farklı noktalarda sessizce bırakarak, şdanın etrafına dağıldılar. Araçlardan inen

muhafızlar, meydanın ke-nndaki turist ve medya kalabalığının içine karışarak görünmez

oldular. Muhafızlardan bazıları kemeraltım çevreleyen sıra sütunların içine girdiler. Onlar da

çevreye uyum sağlayıp görünmez oldular. Langdon arabanın camından ileriye bakarken, San

Pietro'nun etrafının kalabalıklaştığını

rketti. Olivetti az önce yolladığı adamların yanı sıra, Vatikan'a telsizle Berni'nin

Batı Rüzgârı'nm bulunduğu merkeze sivil muhafızları göndermesini bildirmişti.

Langdon geniş San Pietro Meydanı'nı seyrederken, aklına tamdık bir soru takılmıştı,

llluminati suikastçısı bu işten nasıl kurtulmayı planlıyordu? Kardinali tüm bu insanların

arasından geçirip onu orta yerde nasıl öldürecekti? Langdon, Mickey Mouse saatine baktı.

Saat 20.54 idi.

Altı dakika kalmıştı.

Ön koltuktaki Olivetti dönüp Langdon ile Vittoria'ya baktı. "İkinizin de §u Bernini mermeri

ya da bloku veya her neyse oraya gitmenizi istiyo-""û- Aynı yöntemi izleyin. Turistsiniz. Bir

şey görürseniz telefonu kullanın."

Langdon henüz cevap veremeden Vittoria, onu elinden tutup arabaca dışarı çekti.

Bahar güneşi San Pietro Bazilikası'nm arkasında kalmış ve dev bir ^°'ge tüm meydanı

hâkimiyeti altına almıştı. Langdon, Vittoria ile birlik-e serin ve karanlık gölgenin altına doğru

ilerlerken, îliklerine dek ürper-

diğini hissetti. Langdon kalabalığın arasından kıvrılırken, katil ara]ar olabilir mi, diye

önünden geçtiği her bir yüzü inceliyordu. Vittoria'm sıcaklık hissi veriyordu.

San Pietro Meydanı'nı geçerken Langdon, Bernini'nin geniş raev. nının sanatçıya sipariş

verilen -içine giren herkesin kendini önemsiz h sedeceği- etkiyi tam anlamıyla yarattığını

hissetti. Langdon o anda kend ni kesinlikle önemsiz hissediyordu. Önemsiz ve aç olduğunu

fark edince böylesi bir anda nasıl bu kadar sıradan bir şey düşünebildiğine hayret et ti.

Vittoria, "Dikilitaşa mı?" diye sordu. ;

Meydanda sola doğru kavis çizen Langdon başını salladı.

Canlı fakat dikkat çekmeyen adımlar atan Vittoria, "Zaman?" dU sordu.

il

"Beş dakikadan az.". "

Vittoria hiçbir şey söylemediği halde Langdon, onun yumruklarını sıktığını hissedebiliyordu.

Silah hâlâ Langdon'daydı. Vittoria'nm ona ihtiyaç duyduğuna karar vermemesini diledi.

Onun, San Pietro Meydanı'nda silah çekip dünya medyasının gözleri önünde katili

dizkapakların-dan vurduğunu hayal edemiyordu. Ama yine de böylesi bir olay bile, burada bir

kardinalin damgalanıp öldürülmesiyle mukayese edilemezdi.

Langdon, Hava, diye düşündü. Bilimin ikinci öğesi. Mührü hayalinde canlandırmaya çalıştı.

Cinayetin nasıl işleneceğini. Bir kez daha ayaklarının altında uzanan granite -San Pietro

Meydanı'na- İsviçreli Muhafız-lar'm kuşattığı açık boşluğa göz gezdirdi. Eğer Haşhaşin

gerçekten böyle bir teşebbüste bulunmaya cesaret ettiyse, Langdon, onun nasıl kaçacağım

tahmin edemiyordu.

Meydanın ortasında, Caligula'nın 350 tonluk Mısır dikilitaşı yükseliyordu. İçi boş demir bir

haçın sabitlendiği piramit şeklindeki tepe kısmına kadar, gökyüzüne doğru yirmi yedi metre

yükseliyordu. Akşam güneşinin son ışıklarını yakalayacak yükseklikte duran haç sihirli bir

şeymiş g1' bi parlıyordu... İsa'nın çarmıha gerildiği haçtan kalma kutsal parçala içerdiği

rivayet ediliyordu.

Dikilitaşın yan taraflarında, mükemmel bir simetri içinde iki çeşrrtf duruyordu. Sanat

tarihçileri, çeşmelerin Bernini'nin eliptik meydanının geometrik odak noktalarım işaret ettiğini

bilirlerdi ama bu, Langdon"1

ne dek hiç düşünmemiş olduğu mimari bir tuhaflıktı. Sanki Roma rlenbire elipsler, piramitler

ve şaşırtıcı geometrik şekillerle dolmuştu.

pikilitaşa yaklaştıklarında Vittoria yavaşladı. Sanki Langdon'ın

unla birlikte rahatlaması için teşvik ediyormuşçasına, ağır ağır nefes

, 0 verdi. Langdon omuzlarını indirip sıktığı çenesini gevşeterek gayret

gösterdi.

Bilimin ikinci mihrabı -Bernini'nin Batı Rüzgârı, San Pietro Meydanındaki eliptik mermer

blok- dikilitaşın etrafında bir yere, dünyadaki en büyük kilisenin önüne cesurca

yerleştirilmişti.

Gunther Glick, San Pietro Meydanı'nı çevreleyen sıra sütunların gölgeleri arasından olup

biteni izliyordu. Başka bir gün olsa, tüvit ceketli adamla haki rengi şort giyen kadın, onun

ilgisini çeken son şey olurdu. Meydanda gezinen turistlere benziyorlardı. Ama bugün farklı

bir gündü. Bugün, telefon tüyolarının, cesetlerin, Roma'da hız yapan sivil araçların ve ne

aradığını sadece Tanrı'nın bileceği bir şeyin peşinden yapı iskelesine tırmanan tüvit ceketli

adamların günüydü. Glick, onlardan ayrılmayacaktı.

Meydanın öbür tarafına baktığında Macri'yi gördü. Tam olarak ona durmasını söylediği

yerdeydi, çiftin yan tarafında ve onlardan uzakta dikilip duruyordu. Macri kamerasını sıradan

bir çekim yapıyormuş gibi tutuyordu ama sıkıntılı bir basın mensubu taklidi yapmasına

rağmen, Glick'in hiç hoşuna gitmeyecek şekilde dikkat çekiyordu. Diğer muhabirlerden

hiçbiri meydanın bu kadar ilerisine geçmemişti ve kameranın üstündeki "BBC" logosu,

turistlerin bakışlarına hedef oluyordu.

Macri'nin daha önce çektiği bagaja atılan çıplak ceset görüntüleri şu an, BBC karavanındaki

vericiden gönderiliyordu. Glick, görüntülerin şu an havada, başının üstünden Londra'ya doğru

yol aldığını biliyordu. Yazı ¦Şİeri müdürünün ne diyeceğini merak etti.

Sivil kıyafetli askerler müdahale etmeden önce Macri'yle kendisinin cesede bir an önce

ulaşmalarını diledi. Bu askerlerin meydana yayılıp Çevrelediğinin farkındaydı. Büyük bir

şeyler olmak üzereydi.

Katil, medya anarşinin sağ koludur, demişti. Glick büyük vurgunu ka-ÇKıp kaçırmadığını

merak etti. Uzaktaki diğer medya karavanlarına baktı Ve gizemli çifti takip eden Macri'yi

seyretti. İçinden bir ses Glick'e bir şey kırmadığını söylüyordu...

309

II

'1

74

Langdon aradığı şeyi, on metre yaklaşmışken gördü. Bernini'nin beyaz mermer elips

şeklindeki Batı Rüzgârı meydanı oluşturan gri granitle tezat oluşturmuştu. Vittoria'nın da

gördüğü belliydi. Elini sıkmıştı.

Langdon, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Şu pirana şeyini yap."

Vittoria elini gevşetti.

Onlar yaklaşırlarken, her şey son derece normal görünüyordu. Turistler etrafta dolaşıyor,

rahibeler meydanın çevresinde sohbet ediyor ve dikilitaşın altında bir kız güvercinlere yem

veriyordu.

Langdon saatine bakmamak için kendini zor tuttu. Vaktin geldiğim biliyordu.

Eliptik taş ayaklarının dibine vardığında Langdon ile Vittoria, ilg1 çekecek bir noktaya gelmiş

iki turist gibi -fazla heyecanlanmadan- yavaşlayarak durdular.

Taşın üstündeki yazıyı okuyan Vittoria, "Batı Rüzgârı," dedi.

Langdon başını eğip mermer rölyefe bakınca, birden kendini çok sat hissetti. Ne sanat

kitaplarında, ne de Roma'ya yaptığı sayısız gezilerde Batı Rüzgârı'nm önemini asla

kavrayamamıştı.

Şimdiye dek.

Yaklaşık bir metre uzunluğundaki eliptik rölyefe temel bir yüz yontulmuştu; Batı Rüzgân'nın,

melek benzeri görünüşlü tasviri. Bernini mc leği, Vatikan'dan uzağa güçlü bir nefes üflerken

çizmişti... Tann'nın neft' si. Bu, Bernini'nin ikinci öğeye övgüsüydü... Hava... meleğin

dudaklar»1'

üflenen hafif bir esinti. Langdon bakarken, rölyefin öneminin arttığı-hissetti. Bernini havayı

beş, ayrı esinti şeklinde oymuştu... beş! Ayrıca, lü şeklin yanlarında iki yıldız parlıyordu.

Langdon, Galileo'yu düşün-ü jfoyıldız, beş esinti, elipsler, simetri... Açlık hissetti. Başı

ağrıyordu.

Vittoria, Langdon'ı rölyeften uzağa doğru çekiştirerek yeniden yürümeye başlamıştı. "Galiba

biri bizi izliyor," dedi.

Langdon başını kaldırıp baktı. "Nerede?"

Vittoria konuşmadan otuz metre kadar yürüdü. Langdon'a sanki laıbbede bir şey

gösteriyormuş gibi Vatikan'ı işaret etti. "Aynı kişi meydan boyunca arkamızdan geldi."

Vittoria çaktırmadan omzunun üstünden baktı. "Hâlâ peşimizde. Hareket etmeye devam et."

"Haşhaşin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Vittoria başını iki yana salladı. "Illuminati BBC kameralarıyla dolaşan kadınları işe

almıyorsa, hayır."

San Pietro'nun çanları sağır edici sesler çıkarmaya başladığında Langdon ile Vittoria

yerlerinde sıçradılar. Vakit gelmişti. Muhabirden kaçmak için Batı Rüzgân'nd&n ayrılmışlar

ama şimdi yeniden rölyefe doğru yürüyorlardı.

Çanların çalmasına rağmen, alan son derece sakin görünüyordu. Turistler etrafı geziyorlardı.

Evsiz bir sarhoş dikilitaşın altında yakışıksız şekilde uyukluyordu. Küçük bir kız güvercinlere

yem atıyordu. Langdon, muhabirin katili korkutmuş olabileceğini düşündü. Katilin verdiği

sözü hatırlayarak, olamayacağına karar verdi. Kardinallerinizi medya ünlüsü yapacağını.

ağım.

. . , ¦ ¦-, •> *

Dokuzuncu çanın yankısı dindiğinde alanı huzur vencı bir sükunet

kapladı.

Ardından... küçük kız çığlık atmaya başladı.

311

75

Çığlık atan kızın yanına ilk varan Langdon oldu. Dehşet içinde donakalan ufaklık, yaşlılıktan

tükenmiş, pejmürde bi sarhoşun merdivenlerine çöktüğü, dikilitaşın dibini işaret ediyordu.

Ada mm sefil bir görüntüsü vardı... Roma'daki evsizlerden biri olduğu anlaşılıyordu. Yağdan

birbirine yapışmış gri saçları yüzünün önüne gelmişti, tüm vücudu bir çeşit kirli kumaşa

sarılmıştı. Küçük kız kalabalığın içine doğru kaçarken çığlık atmaya devam etti.

Langdon evsize doğru yaklaşırken korkudan ödünün koptuğunu fark etti. Adamın sarındığı

çaputa yayılan karanlık bir leke vardı. Akan taze kan. Ardından, sanki her şey bir anda oldu.

Yaşlı adam öne doğru yalpalarken ortaya yığılacakmış gibi görünüyordu. Langdon hamle

yaptı ama çok geç kalmıştı. Adam öne doğru devrilip merdivenlerden yuvarlandı ve kaldırıma

yüzüstü düştü. Kıpırdamıyordu.

Langdon dizlerinin üstüne çöktü. Vittoria yanına gelmişti. Kalabalık toplanmaya başlamıştı.

Vittoria parmaklarını adamın boynuna koydu. "Nabız var," dedi-"Onu çevirin."

Langdon da harekete geçmişti. Adamı kollarından tutarak vücudunu çevirdi. O bunu

yaparken, gevşek çaputlar ölü deri gibi soyuluyordu-Adam kendini bırakmış bir halde sırtüstü

döndü. Çıplak göğsünün üstündeki geniş bir alan kömürleşmişti.

Nefesi kesilen Vittoria geri çekildi.

\jjde bulantısı ile korku arasında bir yerde sıkışıp kalan Langdon, ta felç olmuştu. Sembol,

dehşet verecek kadar basitti.

iHt

Vittoria, "Hava," diyerek ağzını kapattı. "Bu... o." Emirler vererek, görünmeyen suikastçının

peşinden koşturan İsviçreli Muhafızlar birden ortaya çıkıvermişlerdi.

Yakındaki turistlerden biri, dakikalar önce koyu tenli bir adamın, hırıltılar çıkartan bu zavallı

evsizi meydana getirme nezaketinde bulunduğunu açıkladı... hatta kalabalığın arasına

karışmadan önce bir süre merdivenlerde sefilin yanında oturmuştu.

Vittoria çaputun geri kalanını adamın karnından çözdü. Göğüs kafesinin tam altında,

damganın her iki tarafında birer derin delik yarası vardı. Adamın başını geriye yaslayarak,

ağızdan nefes vermeye başladı. Langdon bundan sonra olacakları görmeye hazır değildi.

Vittoria nefes verirken adamın gövdesinin ortasındaki yaralardan dışarı, balinaların hava

deliğinden fışkıran su gibi, kan fışkırıyordu. Tuzlu sıvı Langdon'm yü-aine geldi.

Vittoria dehşet içinde bakarak durdu. "Ciğerleri..." diye kekeledi. Ciğerleri... delinmiş."

Langdon gözlerini silerek iki ufak deliğe baktı. Deliklerden lıkır lıkır sesler geliyordu.

Kardinalin ciğerleri harap olmuştu. Ölmüştü.

isviçreli Muhafızlar yaklaşırken Vittoria cesedi örttü.

Langdon zihni allak bullak olmuş bir halde ayağa kalktı. İşte o an, °nu gördü. Daha önce

onları takip eden kadın yakında yere çömelmişti. °C video kamerasını omzunun üstünde,

hedefe çevrili ve kayıttaydı. ^ngdon ile göz göze geldiğinde kadm gerekli her şeyi

kaydettiğinin blucindeydi. Sonra bir kedi gibi kaçtı.

^Hava.

313

76

Chinita Macri kaçıyordu. Hayatının hikâyesini yakalamıştı. San Pietro Meydanı'nda

kalabalığın arasından yolunu açarak hantal adımlarla ilerlerken, video kamerası gitgide

ağırlaşıyordu. Herkes onun gittiği yönün aksi istikametine doğru ilerliyordu... kargaşanın

olduğu yöne. Macri mümkün olduğunca uzağa gitmeye çalışıyordu. Tüvit ceketli adam onu

görmüştü ve şimdi tüm yönlerden yaklaşan, göremediği adamların kendi peşinde olduğunu

hissediyordu.

Macri hâlâ az önce kaydettiği görüntülerin dehşetini yaşıyordu. Ölen adamın, korktuğu kişi

olup olmadığını merak ediyordu. Gizemli telefon ihbarcısı birden ona pek de deli gibi

görünmemeye başlamıştı.

BBC karavanının bulunduğu tarafa doğru koşuştururken, askeri havası olan genç bir adam

kalabalığın arasından önüne çıktı. Göz göze gelince her ikisi de durdular. Adam telsizini

şimşek hızıyla çıkarıp konuşmaya başladı. Sonra ona yaklaştı. Macri topuklan üstünde

dönerek, kalbi hızla çarparken yeniden kalabalığın arasına koştu.

Kolların ve bacakların arasından sendeleyerek geçerken, kullandı! video kasetini

kamerasından çıkardı. Bandı kemerinin arkasına tıkıştır3* rak, ceketinin altında gizlerken,

selüloz altın, diye düşündü. Bir kez dah3 kilolu olduğuna şükrediyordu. Glick hangi

cehennemdesin!

Sol tarafında beliren başka bir asker ona yaklaşıyordu. Macri çok ^ zamanı kaldığını

anlamıştı. Yeniden kalabalığın arasına daldı. Çantasından boş bir bant çıkararak, kamerasına

taktı. Sonra dua etti.

Kollarını kavuşturmuş iki adam tam önüne çıktığında, Macri BBC karavanından otuz metre

uzaktaydı. Hiçbir yere gidemiyordu.

Biri, "Film," dedi. "Şimdi."

Macri kollarıyla kamerasını koruyarak geri çekildi. "İmkânı yok."

Adamlardan biri ceketini yandan açarak, tabancasını gösterdi.

Kendi sesinin cesaretine şaşıran Macri, "İyi o zaman vurun beni," dedi.

Birinci adam, "Film," diye tekrar etti.

Glick hangi cehennemde? Macri ayağını yere vurarak, olanca gücüyle bağırdı. "Ben BBC'nin

profesyonel bir videografıyım. Basın Özgürlüğü Kanunu'nun 12. maddesine göre bu film,

İngiliz Radyo ve Televizyon Kurumu'nun malıdır."

Adamlar kılını bile kıpırdatmadı. Silahlı adam, ona doğru bir adım attı. "İsviçreli Muhafızlar

teğmeniyim ve şu an üzerinde durduğunuz arazinin Kutsal İlkeleri'ne göre üstünüz aranacak

ve gerekenlere el koyulacak."

Etrafları kalabalıklaşmaya başlamıştı.

Macri, "Londra'daki editörümle görüşmeden, bu kameradaki filmi size hiçbir koşulda

vermem. Tavsiyem şu..."

Muhafızlar lafını kesti. İçlerinden biri elindeki kamerayı kaptı. Diğeri kolundan sıkıca

kavrayarak Macri'yi Vatikan'a doğru döndürdü. Onu İtişip kakışan kalabalığa doğru

sürükleyerek, "Grazie," dedi.

Macri üstünü arayıp bandı bulmamaları için dua etti. Filmi yeterince teun gizleyebilirse...

i> Birden akla gelmeyecek şey oldu. Kalabalığın içinden biri elini ceke-finin altına sokmuştu.

Macri, bandın ondan çalındığını hissetti. Arkasını föndü ama söyleyeceklerini yuttu.

Arkasında duran Gunther Glick soluk Soluğa ona göz kırparak, yeniden kalabalığın arasına

karıştı.

315

77

t

Robert Langdon, Papa'nm özel dairesinin bitişiğindeki banyoya sendeleyerek girdi.

Yüzündeki ve dudaklarındaki kana hafifçe su vurdu. Bu, kendi kanı değildi. Az önce

Vatikan'ın önündeki kalabalık meydanda feci şekilde can veren Kardinal Lamasse'ye aitti.

Bilim mihraplarında bakir kurbanlar. Haşhaşin şu ana dek tehdidini gerçekleştirmişti.

Langdon aynaya bakarken kendini güçsüz hissetti. Gözleri çukura kaçmış ve kısa sakalları

yüzünü karartmaya başlamıştı. Kusursuz ve lüks bir odadaydı; altın armatürlü siyah mermer,

pamuk havlular ve kokulu el sabunları.

Langdon biraz önce gördüğü kanlı damgayı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Hava. Görüntü

gitmiyordu. Sabah kalktığından beri üç ambig-rama şahit olmuştu... ve iki tanesinin daha

yolda olduğunu biliyordu.

Kapının önünden gelen seslerden anlaşıldığı kadarıyla Olivetti, Camerlengo ve Yüzbaşı

Rocher bundan sonra ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Karşımadde arayışının şu ana dek sonuç

vermediği belli oluyordu. Ya muhafızlar kutuyu gözden kaçırmışlardı ya da içeri giren kişi,

Komutan Olivetti'nin tahmin ettiğinden daha derinlere inmişti.

Langdon elleriyle yüzünü kuruladı. Sonra dönüp pisuarı aradı. Pisu-ar yoktu. Sadece klozet.

Kapağını kaldırdı.

Orada ayakta durup vücudundaki gerginliği boşaltırken, içini bir tü-°1 duygusu kapladı.

Göğsüne bir sürü, acayip duygu çökmüştü.

oluktan bitap düşmüş, yemek yiyememiş, uyku uyuyamamış, Ay-

^İaYolu'nda yürürken iki zalim cinayetle sarsılmıştı. Langdon bu

Ilın olas, sonuçların, düşününce dehşete kapıldı.

Düşün, dedi kendi kendine. Aklına hiçbir şey gelmiyordu

S» çekerken birden farkına vardı. Bu Papa'nm tuvalet, diye du-

^.Azönce Papa'nm tuvaletine çedim. Kıkırdadı. Kutsal Taht.

317

78

Londra'daki BBC teknisyeni, uydu abasından video kaseti çıkartıp kontrol odasından koşarak

çıktı. Yazı işleri müdürünün odasına dalarak, kaseti VCR'a yerleştirdi ve oynatma düğmesine

bastı.

Bant dönerken, müdüre az önce Vatikan Şehri'ndeki Gunther Glick ile yaptığı görüşmeyi

anlattı. Ayrıca, BBC fotoğraf arşivlerinden San Pi-etro Meydanı'ndaki kurbanın kimliğini

teyit etmişti.

Yazı işleri müdürü odasından çıktığında kıyameti koparıyordu. Yazı işlerindeki tüm işler

durmuştu.

Adam, "Beş dakika içinde canlı bağlantı yapıyoruz!" diye gürledi. "Yayına hazırlanın! Medya

koordinatörleri, bağlantılarınızı canlı yayında istiyorum! Satacağımız bir hikâye var! Film de

bizde!"

Pazar koordinatörleri Rolodex'lerine sarıldılar.

İçlerinden biri, "Film tarifi!" diye seslendi.

Şef, "©tuz saniyelik çekim," diye cevap verdi.

"İçerik?" -.

"Canlı cinayet."

Koordinatörler şevke gelmiş gibiydi. "Kullanım ve lisans hakkı?"

"Bir milyon ABD doları."

Tüm başlar kalktı. "Ne!"

"Beni duydunuz! Besin zincirinin devlerini istiyorum. CNN, MSNB ve üç büyükler! Hattan

önizleme teklif edin. BBC yayına girene kad< onlara beş dakika verin."

Birisi, "Ne oldu Tanrı aşkına?" diye sordu. "Başbakanın canh canlı derisini mi soydular?"

Şef başını iki yana salladı. "Daha iyisi."

Tam o sırada Roma'da bir yerde Haşhaşin, rahat bir sandalyede dinlenerek birkaç dakika

geçiriyordu. İçinde bulunduğu efsanevi odaya hayrandı. Aydınlanma Kilisesi'nde oturuyorum,

diye düşündü. Illuminati sığı-mğı. Geçen yüzyıllara rağmen hâlâ orada olmasına

inanamıyordu.

İtaat göstererek, daha önce konuştuğu BBC muhabirini aradı. Vakit gelmişti. Dünya tüm

zamanların en şaşırtıcı haberini duyacaktı.

319

Dan Brovvn

79

Vittoria Vetra bir bardak su içerek, İsviçreli Muhafızlar'dan biri ta rafından bırakılan çörekleri

dalgın bir ifadeyle kemirdi. Yemek yemesi gerektiğini biliyordu, ama hiç iştahı yoktu.

Papa'nm özel dairesinde bir koşuşturma vardı, içeride gergin konuşmalar yankılanıyordu.

Yüzbaşı Rocher, Komutan Olivetti ve yarım düzine muhafız hasarı tespit ediyor ve bir sonraki

hareketi müzakere ediyorlardı.

Robert Langdon yanlarında durmuş, dışarıya, San Pietro Meyda-nı'na bakıyordu. Keyifsiz

görünüyordu. Vittoria yanına geldi. "Bir fikrin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Çörek?"

Yiyecek görünce, karamsarlığı geçer gibi oldu. "Kahretsin, evet. Teşekkürler." Oburca

yemeye başladı.

Camerlengo Ventresca, İsviçreli Muhafızlar eşliğinde kapıdan içeri girince, arkalarında

gerçekleşen konuşma aniden kesildi. Vittoria eğer hazine vekilinin daha önceki görüntüsüne

bitkin deniyorsa, şimdi bomboş görünüyor, diye düşündü.

Camerlengo, Olivetti'ye, "Ne oldu?" diye sordu. Camerlengo'nun yüzündeki ifadeden, ona

çoktan en kötüsünün anlatıldığı belli oluyordu.

Olivetti'nin resmi açıklaması kulağa, savaş alanı şehit raporu gibi geliyordu. Gerçekleri, yalın

bir ifadeyle aktarıyordu. "Kardinal Ebner, Santa Maria del Popolo Kilisesi'nde saat tam

sekizde ölü bulundu. Boğulma

320

jan

¦Toprak' kelimesinin ambigramıyla dağlanmıştı. Kardinal Lamasse, n pietro Meydanı'nda on

dakika önce öldürüldü. Göğsüne açılan delik (jeniyte öldü. Aynı şekilde 'Hava' kelimesinin

ambigramıyla dağlanmıştı iki durumda da, katil kaçtı." Camerlengo odada yürüdü ve kederle

Papa'nm masasının arkasına

oturdu. Başını öne eğdi.

"Fakat, Kardinal Guidera ve Baggia hâlâ hayattalar." Camerlengo'nun başı aniden kalktı,

yüzünde kederli bir ifade vardı. Tesellimiz bu mu? İki kardinal öldürüldü, komutan. Ve diğer

ikisi, eğer onları bulamazsanız fazla uzun yaşamayacaklar."

Olivetti, "Onları bulacağız," diyerek onu temin etti. "Ben ümitliyim." "Ümitli mi? Elimizde

başarısızlıktan başka hiçbir şey yok." "Yanlış. İki muharebeyi kaybettik, signore, ama savaşı

kazanıyoruz. Uluminati, bu geceyi bir medya sirkine çevirmeyi planlamıştı. Şimdiye kadar,

planlarını köstekledik. Her iki kardinalin cesedi de olaysız ele geçirildi. Buna ek olarak..."

Olivetti devam etti. "Yüzbaşı Rocher, karşımadde araştırmasında mükemmel bir ilerleme

kaydettiğini söylüyor."

Yüzbaşı Rocher kırmızı beresiyle öne çıktı. Vittoria, onun diğer muhafızlardan daha insani

göründüğünü düşündü... sertti ama o kadar da haşin değildi. Rocher'in sesi duygusal ve billur

gibiydi, keman gibi. "Bir saat içinde kutuyu bulacağımızdan ümitliyim, signore."

Camerlengo, "Yüzbaşı," dedi. "Çok ümitsiz görünüyorsam beni bağışlayın, ama öyle

zannediyorum ki, Vatikan Şehri'ni aramak kalan vaktimizden çok daha uzun zaman alacaktır."

"Tam bir arama, evet. Ama, durumu değerlendirdikten sonra, karşı-ftadde kutusunun beyaz

bölgelerden birinde -halk turlarının ziyaretine açık Su Vatikan bölgeleri- olduğuna eminim,

müzeler ve San Pietro Bazilikası 8foi. Bu bölgelerdeki gücü çoktan etkisiz hale getirdik ve

araştırmayı yürüyoruz."

"Vatikan'ın sadece küçük bir kısmım mı araştırmayı planlıyorsunuz?"

"Evet, signore. Birinin, gizlice Vatikan Şehri'nin iç bölgelerine gire-

"'Irnesi son derece imkânsız. Güvenlik kamerasının halka açık alandan

"düzelerden birindeki merdiven boşluğu- çalındığı gerçeği, gizlice içeri

•=Iren kişinin sınırlı giriş imkânı olduğunu açıkça gösteriyor. Bu yüzden,

321

F:21

kamerayı ve karşımaddeyi ancak, başka bir halka açık alana yerfeştirnM olabilir.

Araştırmamızı bu alanlar üzerinde yoğunlaştırıyoruz." I

"Ama içeri gizlice giren kişi, dört kardinali kaçırdı. Bu, kesinlikle M zim düşündüğümüzden

daha derinlere sızdıklarını gösteriyor." V

"Kesinlikle değil. Kardinallerin günün büyük bir kısmını, VatilJ müzelerinde ve San Pietro

Bazilikası'nda kalabalıklarla birlikte geçirdi™ ni unutmamalıyız. Kayıp kardinallerin bu

alanların birinden kaçırılmış ol ması mümkün."

"Ama duvarlarımızdan nasıl çıkarıldılar?" H

"Hâlâ bunu araştırıyoruz." U

"Anlıyorum." Camerlengo sıkıntıyla içini çekerek ayağa kalktı. Oli I vetti'nin yanma geldi.

Komutan, yedek boşaltım planınızı öğrenmek iste I rim."

I

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz, signore. Bu arada, Yüzbaşı Rocher'in kıi I tuyu bulacağına

inanıyorum." H

Rocher güven oyunu takdir ettiğinin bir göstergesi olarak botlarını dil kırdattı. "Adamlarım,

beyaz bölgenin üçte ikisini taradılar bile. Güvenimi» yüksek."

'

Camerlengo bu güveni paylaşıyormuş gibi görünmüyordu. O sırada, gözünün altında yara izi

olan bir muhafız elinde klipsli bir yazı tahtası ve haritayla kapıdan içeri girdi. Langdon'a

doğru yürüdü. "Bay Langdon? Batı< Rüzgârı'yla ilgili istediğiniz bilgiyi getirdim." Langdon

çöreğini yuttu. "İyi. Bakalım."

Diğerleri konuşmaya devam ederken, Vittoria, Papa'nm masasının üzerine haritayı seren

Robert ve muhafızın yanma gitti.

Asker, San Pietro Meydam'nı işaret etti. "Biz buradayız. Batı Rüzgâ-n'mn ortadaki nefes

çizgisi doğuyu, Vatikan Şehri'nden uzağı gösteriyor." Muhafız, parmağıyla San Pietro

Meydanı'ndan, Tiber Nehri'ne ve eski Roma'nın merkezine doğru bir yol izledi. "Gördüğünüz

gibi, hat neredeyse tüm Roma'dan geçiyor. Bu hattın yakınlarına düşen yaklaşık yirmi K»'

tolik Kilisesi var."

Langdon ümitsizliğe kapıldı. "Yirmi mi?"

"Belki de daha fazla."

"Hattın tam üzerinde bir kilise var mı?" 1

322

Muhafız, "Bazıları, diğerlerinden daha yakın görünüyor," dedi. "Ama Mtl Rüzgârı 'nın harita

üzerindeki tam yerini söylerken, hata payı bırakmak gerekiyor."

Langdon bir süre San Pietro Meydanı'na baktı. Sonra, çenesini sırlayarak, kaşlarını çattı.

"Peki ya Ateş? İçlerinden birinde Bernini'nin ateşle ilgili bir sanat eseri var mı?"

Sessizlik.

"Peki dikilitaşlar?" diye sordu. "Dikilitaşın yanında bulunan bir kilise

varını?"

Muhafız, haritayı kontrol etmeye başladı.

Vittoria, Langdon'ın gözlerinde bir ümit parıltısı gördü ve onun ne düşündüğünü anladı.

Haklı! İlk iki işaret, dikilitaş bulunan meydanlara ya da yakınlarına yerleştirilmişti! Belki

dikilitaşlar bir temaydı? Aydınlanma Yolu'nu işaret eden yüksek piramitlerdi? Vittoria

düşündükçe, daha kusursuz gelmeye başladı... bilim mihraplarını işaret etmek için Roma'nın

üzerinde yükselen dört yüksek işaret kulesi.

Langdon, "Uzak bir ihtimal," dedi. "Ama Bernini'nin devrinde Ro-ma'ya birçok dikilitaşın

dikildiğini ve yerinin değiştirildiğini biliyorum. Bunların yerleştirilmesinde bir rolü olduğuna

hiç şüphe yok."

Vittoria, "Ya da," dedi. "Bernini, işaretlerini var olan dikilitaşların yakınına yerleştirmiş

olabilir."

Langdon başını salladı. "Doğru."

Muhafız, "Kötü haber," dedi. "Hattın üzerinde hiç dikilitaş yok." Parlağını haritanın üzerinde

gezdirdi. "Uzağında bile. Hiçbir şey yok."

Langdon içini çekti.

Vittoria'nın omuzları düştü. Parlak bir fikir olduğunu düşünmüştü. Görünüşe bakılırsa, bu

onların umut ettiği kadar kolay olmayacaktı. Olumlu düşünmeye çalıştı. "Robert, düşün.

Ateş'le ilgili bir Bernini hey-Keli biliyor olmalısın. Herhangi bir şey."

"İnan bana, düşünüyorum. Bernini inanılmayacak kadar üretken bi-rıydi. Yüzlerce çalışması

var. Batı Rüzgârı'mn tek bir kiliseyi işaret edece-8111' umuyordum. Çağrışım yaptıracak bir

şeyi."

Vittoria, "Fudco," dedi. "Ateş. Bernini eserlerinin adları aklına gelmiyor mu?"

Langdon omuzlarını silkti. "Ünlü Havai Fişekler eskizleri var heykel değiller ve Leipzig,

Almanya'dalar."

Vittoria kaşlarını çattı. "Nefesin yönü gösterdiğine emin misin?"

"Rölyefi sen de gördün, Vittoria. Tasarım, tamamen simetrikti. T yön göstergesi, nefesti."

Vittoria, onun haklı olduğunu biliyordu.

"Batı Rüzgârı, Hava'yı ifade ettiği için, nefesi takip etmenin semboli olarak uygun

göründüğünü belirtmeye gerek bile yok," diye ekledi.

Vittoria başını salladı. Bu yüzden nefesi takip edeceğiz. Ama tıere^ doğru?

Olivetti yanlarına geldi. "Ne buldunuz?"

Asker, "Bir sürü kilise," dedi. "İki düzine Kadar. Sanırım, her kiliseye dört adam

yerleştirebilir..."

Olivetti, "Unut bunu," dedi. "Bu herifin tam olarak nerede olacağını bildiğimiz zaman bile

onu iki kez elimizden kaçırdık. Büyük çapta bir polis gözetimi, Vatikan Şehri'ni korumasız

bırakmak ve araştırmayı iptal etmek anlamına gelir."

Vittoria, "Bir başvuru kitabına ihtiyacımız var," dedi. "Bernini'nin çalışmalarının bulunduğu

bir dizine. Eğer isimleri tararsak, belki aklımıza bir şey gelir."

Langdon, "Bilmiyorum," dedi. "Eğer Bernini'nin Illuminati için özel olarak yaptığı bir eser

varsa, anlaşılması çok güç olabilir. Büyük ihtimalle, kitapta listelenmemiştir."

Vittoria buna inanmayı reddetti. "Diğer iki heykel oldukça iyi tanınıyordu. İkisini de

duymuştun."

Langdon omuzlarını silkti. "Evet."

"Eğer başvuru başlıklarını 'ateş' kelimesiyle tararsak, belki doğru yönde bulunan listelenmiş

bir heykel bulabiliriz."

Langdon bunun denemeye değer bir ihtimal olduğuna ikna olmuş gi' bi görünüyordu.

Olivetti'ye döndü. 'Tüm Bernini eserlerinin bir listesine ihtiyacım var. Büyük ihtimalle,

buralarda Bernini'yle ilgili bir masaüstu kitapçığınız yoktur, öyle değil mi?"

"Masaüstu kitapçığı mı?" Olivetti bu terime yabancı görünüyordu.

"Boş ver. Bir liste. Peki ya, Vatikan Müzesi? Bernini başvuru kitap lan vardır."

Yüzünde yara izi olan muhafız kaşlarını çattı. "Müzedeki kuvvetler sarı çıkarıldı, kayıt odası

ise kocaman. Yardım edecek personel olma-

II

dan-

Olivetti, "Söz konusu olan Bernini eseri," diyerek lafını kesti. "Bernihurada,

Vatikan'da çalışırken yapılmış olabilir mi?"

Langdon, "Neredeyse kesinlikle," dedi. "Tüm kariyeri boyunca bura-jaymış- Ve elbette,

Galileo hakkındaki tartışmalar döneminde de."

Olivetti başını salladı. "O zaman, başka bir kaynak daha var."

Vittoria ufacık bir iyimserlik hissetti. "Nerede?"

Komutan cevap vermedi. Muhafızını yanma çağırdı ve çok kısık bir sesle konuşmaya başladı.

Muhafız şüpheli görünüyordu ama itaatkâr bir şekilde başını salladı. Olivetti konuşmasını

bitirdiğinde, muhafız, Lang-don'a döndü.

"Bu taraftan, Bay Langdon. Saat yirmi bir on beş. Acele etmemiz gerek."

Langdon ve muhafız kapıya yöneldiler.

Vittoria arkalarından gitmek için hamle yaptı. "Size yardım edeceğim."

Olivetti, onu kolundan yakaladı. "Hayır, Bayan Vetra. Sizinle konuşmam gerekiyor." Onu

kavrayışı oldukça amiraneydi.

Langdon ve muhafız gitti. Vittoria'yı kenara çekerken, Olivetti'nin yüzü çok ruhsuzdu. Ama

Olivetti, ona her ne söylemeyi planladıysa, buna fırsatı olmadı. Telsizi yüksek sesle cızırdadı.

"Comandante?"

Odadaki herkes döndü.

Vericideki ses sertti. "Televizyonu açsanız iyi olur."

325

80

Langdon, iki saat önce Gizli Vatikan Arşivleri'nden ayrıldığında, onları tekrar göreceğini hiç

tahmin etmemişti. Langdon, İsviçreli Muhafız eşliğinde tüm yolu koşmaktan ötürü nefes

nefese kalmış bir halde, kendisini bir kez daha arşivde buldu.

Ona eşlik eden, yara izli muhafız, Langdon'ı yarı saydam odacıkiar-dan geçiriyordu.

Arşivlerin sessizliği şimdi bir şekilde ürkütücü geliyordu, muhafız sessizliği bozduğunda

Langdon buna minnettar oldu.

Muhafız, Langdon'ı duvarlara sıralanmış bir dizi küçük dolabın bulunduğu odanın arka

tarafına götürürken, "Sanırım, burada," dedi. Muhafız dolapların üzerindeki başlıkları taradı

ve birini işaret etti. "Evet, işte burada. Tam, komutanın söylediği yerde."

Langdon başlığı okudu, attivi vaticani. Vatikan varlıkları mı? İÇe' rik listesini inceledi.

Gayrimenkul... nakit para... Vatikan Bankası... antikalar... Liste devam ediyordu.

Muhafız, "Tüm Vatikan varlığının evrakları," dedi.

Langdon odaya baktı. Tanrım. Karanlıkta bile, iyice dolu olduğu anlaşılıyordu.

"Komutanım, Bernini'nin Vatikan himayesindeyken yaptığı her şey1" burada varlık olarak

listelenmiş olacağını söyledi."

Langdon, komutanın içgüdülerinin faydalı olabileceğini düşünerek başını salladı. Bernini'nin

zamanında, bir sanatçının Papa'nın himayeSI altındayken yaptığı her şey, kanunen Vatikan'ın

malı sayılıyordu. Bu, n1'

eden çok bir feodalizmdi, ama büyük sanatçılar iyi yaşamışlar ve na-'0 şikâyet etmişlerdi.

"Vatikan Şehri dışındaki kiliselere yerleştirilmiş

amalar da dahil mi?"

' Muhafız, ona tuhaf bir şekilde baktı. "Tabi ki. Roma'daki tüm Kato-

,. Çiseler, Vatikan'ın malıdır."

Langdon elindeki listeye baktı. Listede, Batı Rüzgân'nm nefesiyle ay-hat üzerine

yerleştirilmiş yirmi civarındaki kilisenin ismi bulunuyordu. Bilimin üçüncü mihrabı,

içlerinden biriydi ve Langdon hangisi olduğunu öğrenecek kadar zamanı olmasını ümit

ediyordu. Başka şartlar altında, nangi kilise olduğunu memnuniyetle bizzat araştırabilirdi.

Ama bugün, aradığı şeyi -ateşe ithaf edilmiş bir Bernini eseri barındıran kiliseyi- bulmak için

yaklaşık yirmi dakikamı vardı.

Langdon dolabın döner elektronik kapısına doğru yürüdü. Muhafız, onu izlemedi. Langdon

şüpheci bir tereddüt hissetti. Gülümsedi. "Hava ivi. Zayıf, ama nefes alınabilir."

"Size buraya kadar eşlik etmem ve sonra derhal güvenlik merkezine

dönmem emredildi." "Gidiyor musun?" "Evet. İsviçreli Muhafızlar'm içeri girmesine izin yok.

Size oraya ka-

Isşlik ederek, protokolü ihlal etmiş oluyorum. Komutan beni bu ko-ı uyardı." "Protokolü ihlal

etmek mi?" Bu gece burada neler olduğu hakkında bir ı var mı? "Senin lanet komutanın kimin

tarafını tutuyor!" Muhafızın yüzündeki tüm cana yakınlık kayboldu. Gözünün altmda-ö yara

izi seğiriyordu. Muhafız aniden tıpkı Olivetti'ye benzeyerek, ona baktı.

Langdon yaptığı yorumdan pişmanlık duyarak, "Özür dilerim," dedi.

Sadece... biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi."

Muhafız gözlerini kırpmıyordu. "Emirlere itaat etmem öğretildi. On-arı tartışmam değil.

Aradığınız şeyi bulduğunuzda, derhal komutanla temasa geçin."

Langdon şaşırmıştı. "Ama o nerede olacak?"

Muhafız telsizini çıkardı ve onu yakındaki bir masaya bıraktı. "Birin-vl kanal." Sonra

karanlığın içinde kayboldu.

81

Papa'nın dairesindeki televizyon, masasının karşısındaki duvar girin tisine yerleştirilen dolaba

gizlenmiş, dev ekran bir Hitachi idi. Şimdi dolabın kapakları açılmış ve herkes etrafına

toplanmıştı. Vittoria daha yakına geldi. Ekran aydınlanmaya başlarken, genç bir kadın

muhabir belirdi. Ceylan gözlü bir esmerdi.

"MSNBC haber," diye duyurdu. "Ben Kelly Horan-Jones, Vatikan Şehri'nden canlı yayın

yapıyoruz." Arkasında, tüm ışıkları parlayan San Pietro Bazilikasının gece görünüşü yer

alıyordu.

Rocher, "Canlı yayın yapmıyorsun," diye atıldı. "Bu çekim dosyadan! Şu anda bazilikada

elektrikler kesik."

Olivetti, "Şiş," diyerek onu susturdu.

Muhabir biraz daha gergin bir sesle anlatmaya devam etti. "Bu akşam Vatikan seçimlerinde

şok edici gelişmeler oldu. Kardinaller Heye-ti'nin iki üyesinin Roma'da acımasızca

öldürüldüğünü haber aldık."

Olivetti sessizce küfretti.

Muhabir konuşurken, kapıda nefes nefese bir muhafız belirdi. "Kc mutan, merkez santral tüm

hatların çaldığını bildirdi. Konu hakkında^ resmi..."

Olivetti gözlerini televizyondan ayırmadan, "Hattı kapatın," dedi.

Muhafız şüpheyle bakıyordu. "Ama komutan..."

"Git!"

Muhafız koşarak uzaklaştı.

Vittoria, Camerlengo'nun bir şey söylemek istediği halde kendini

uğurlu hissetti. Adam konuşmak yerine, başını yeniden televizyona

İdeden önce uzun süre Olivetti'ye sertçe baktı.

Artık MSNBC bandı yayınlamaya başlamıştı. İsviçreli Muhafızlar,

Santa Maria del Popolo önündeki merdivenlerden Kardinal Ebner'in ceedini

taşıyor ve onu Alfa Romeo'ya kaldırıyorlardı. Arabanın bagajına

kaldırılmadan hemen önce kayıt dondu ve kardinalin çıplak cesedine

odaklanarak büyüttü.

Olivetti, "Bu lanet kaydı kim çekmiş?" diye sordu. MSNBC muhabiri konuşmaya devam etti.

"Almanya Frankfurt'tan Kardinal Ebner'in cesedi olduğuna inanılıyor. Cesedi kiliseden

taşıyanlar İsviçreli Muhafızlar olmalı." Muhabir, uygun tepkileri veriyormuş gibi görünmek

için elinden geleni yapıyordu. Kamera onun yüzüne yaklaştığında daha da melankolik bir hal

takındı. "Bu arada MSNBC olarak izleyicilerimize bir uyarıda bulunmak isteriz.

Yayınlayacağımız görüntüler son derece açık ve herkesin kaldırabileceği türden görüntüler

değil."

Vittoria bu uyarının tam bir medya reklamı olduğunu fark ederek, izleyiciler için gösterilen

yapmacık hassasiyete söylendi. Böylesi bir vaadin ardından kimse kanalı değiştirmezdi.

Muhabir üstüne basarak vurguluyordu. "Tekrar ediyorum, bu kayıt bazı izleyicilerimiz için

sarsıcı olabilir."

Olivetti, "Hangi kayıt?" diye sordu. "Daha yeni gösterdiniz..." Ekranı dolduran görüntü, San

Pietro Meydanı'nda kalabalık arasında dolaşan bir çifte aitti. Vittoria o anda, bu ikilinin

Robert ve kendisi olduğunu anladı. Ekranın köşesindeki yazı: BBC'NİN İZNİYLE diyordu,

^ton düşmeye başlamıştı.

Vittoria yüksek sesle, "Ay, hayır," dedi. "Ay... hayır." Camerlengo'nun aklı karışmış gibiydi.

Olivetti'ye döndü. "Banda el koyduğunuzu söylediğinizi sanmıştım!"

Televizyonda birden bir çocuk çığlık atmaya başladı. Kamera, kanlar 'Cinde bir berduşu işaret

eden küçük kızı bulmak için sallanacak döndü. "°bert Langdon, küçük kıza yardım etmek

amacıyla aniden kareye gir-"^ti. Yakın çekime geçilmişti.

Çarpıcı sahneler birbiri ardına karşılarına gelirken, Papanın dairedeki herkes dehşet dolu bir

sessizlik içinde seyrediyordu. Kardinalin

bedeni önce kaldırıma yüzüstü düştü. Vittoria sahneye çıkıp diğer, çağırdı. Kan vardı. Bir

damga. Başarısız bir hayat öpücüğü uygulan^ , simi.

Muhabir, "Bu hayret verici görüntüler," dedi. "Vatikan'ın hem önünde sadece dakikalar önce

çekildi. Kaynaklarımız, cesedin Fra. sa'dan Kardinal Lamasse'ye ait olduğunu söylediler.

Neden bu şekju, giydirildiği ve neden kardinaller toplantısında olmadığı bir muamma. Va

tikan şu ana dek bir yorumda bulunmayı reddetti." Bandı baştan göster-' meye başladılar.

Rocher, "Yorumda bulunmayı reddetmek mi?" dedi. "Bize bir dakika verseniz!"

Muhabir kaşlarını yukarı kaldırarak konuşuyordu. "MSNBC hâlâ saldırıların nedenini

araştırmakla birlikte, kaynaklarımız cinayeti ke:; lerine Illuminati diyen bir grubun

üstlendiğini söyledi."

Olivetti resmen patladı. wNeF'

"...Illuminati hakkında daha fazla bilgiye internetteki adresim den..."

"Non e posibile! Olamaz!" diye fikrini belirtti Olivetti. Kanalları değiştirdi,

i

Kanalda İspanyol kökenli bir muhabir vardı. "...Illuminati diye bili-J nen Satanist bir tarikat,

bazı tarihçiler..." I

Olivetti uzaktan kumanda düğmelerine haşince basmaya başladı. Tüm kanallar canlı son

dakika haberi yayınlıyorlardı. Çoğu İngilizceydi.

"...İsviçreli Muhafızlar akşamın erken saatlerinde bir kiliseden bu ceset taşıdılar. Cesedin

Kardinal..."

"...bazilika ve müzelerdeki ışıkların kesik olması spekülasyonlara sebep..."

"...bu şok edici güç hakkında komplo teorisyeni Tyler Tingley ile k°| nuşacağız..."

I

"...bu akşam iki ayrı cinayet daha işleneceği söylentileri..."

"...Papa seçilmesi kuvvetle muhtemel Kardinal Baggia'nın da kayıplar arasında bulunup

bulunmadığı sorgulanıyor..."

Vittoria yanlarından ayrıldı. Her şey çok çabuk gelişiyordu. Pencere' nin dışında çökmeye

başlayan karanlıkta, insanlık trajedisinin cazibe81' insanları Vatikan Şehri'ne doğru

çekiyordu. Meydandaki kalabalık b

.

•a artmıştı. Yayalar üstlerine doğru akın ederken, yeni gelen medya lisanları karavanlarından

indikten sonra kameralarını San Pietro Mey-jani'ndan ayırmıyorlardı.

Olivetti kumandayı elinden bırakarak Camerlengo'ya döndü. "Signo-c bunun nasıl olduğunu

aklım almıyor. Kameradaki bandı almıştık!" Camerlengo konuşamayacak kadar şaşkın

görünüyordu. Kimse tek kelime etmedi. İsviçreli Muhafızlar hazır olda bekliyorlardı.

Sonunda Camerlengo, sinirlenemeyecek kadar hüzünlü bir sesle,

Bu krizi inandırıldığım kadar etkili biçimde yönetemediğimiz anlaşılıyor," dedi. Pencereden,

dışarıda toplanan kalabalığa baktı. "Konuşma

vapmam gerekiyor."

Olivetti başını iki yana salladı. "Hayır, signore. Illuminati'nin sizden vapmamzı istediği de

bu... onları teyit ederek güç kazandıracaksınız. Sessiz kalmalıyız."

"Peki ya bu insanlar?" Camerlengo pencereden dışarıyı işaret etti. "Yakında on binlercesi

burada olacak. Ardından yüz binlercesi. Bu sessizliğe devam etmek onları tehlikeye atmaktan

başka bir işe yaramaz. Onları uyarmalıyım. Sonra da Kardinaller Heyeti'ni boşaltmalıyız."

"Hâlâ vakit var. Yüzbaşı Rocher'in karşımaddeyi bulmasına izin verelim."

Camerlengo döndü. "Bana emir vermeye mi kalkışıyorsunuz?" "Hayır, size tavsiyede

bulunuyorum. Dışardaki bu insanlar için endişeleniyorsanız, bir gaz sızıntısı olduğunu

söyleyip alanı boşaltabiliriz arna rehinelerden bahsetmek tehlikeli olur."

"Komutan bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bu makamı dünyaya alan söylemek için bir

kürsü olarak kullanmayacağım. Herhangi bir şey uracak olursam, bu sadece gerçek olur."

"Gerçek mi? Vatikan Şehri'nin Satanist teröristler tarafından yok 'eceği mi? Bu konumumuzu

zayıflatmaktan başka işe yaramaz." Camerlengo öfkeyle parladı. "Konumumuz daha ne kadar

zayıf olabilirdi?"

Rocher kumandayı eline alarak birden bağırdı ve televizyonun sesini

aÇu. Herkes başını döndürdü.

Yayındaki kadın gerçekten sinirleri bozulmuş gibi görünüyordu pt randa onun yanına son

Papa'nın bir fotoğrafı iliştirilmişti, "...son daU haberi. BBC'den aldığımız son habere göre..."

Başını kameradan çeVjr rek, bu duyuruyu gerçekten yapması gerektiğini doğruluyormuş gibi

^ randı. Görünüşte teyit alarak, dönüp izleyicilere duyurusunu yaptı. "in,. minati az önce..."

Duraksadı. "Illuminati on beş gün önce kayr-ettiği^ Papa'nın ölümünü üstlendi."

Camerlengo'nun ağzı açık kalmıştı. Rocher uzaktan kumandayı elinden düşürdü. Vittoria

duyduklarını güçlükle kavrayabiliyordu. Kadın devam ederek, "Vatikan Yasaları'na göre,

Papa'ya resmi otopsi yapılmadı, bu yüzden Illumirati'nin cinayet iddiası doğrulanana-yor.

Yine de Illuminati, son Papa'nm Vatikan'ın belirttiği gibi felç geçirerek değil, zehirlenerek

öldüğünü iddia etti," dedi. Oda yeniden sessizliğe gömülmüştü. Olivetti haykırdı. "Saçmalık!

Düpedüz yalan!" Rocher yeniden kanallarda geziniyordu. Haber bülteni, kaŞak kanala yayılan

bir virüs gibiydi. Herkes aynı hikâyeyi yayınlıyordu; Şial başlıkları sansasyonda birbiriyle

yarışıyordu.

VATİKAN'DA CİNAYET \[

PAPA ZEHİRLENDİ !'

TANRI'NIN EVİNDE ŞEYTAN ELİ

Camerlengo'nun gözleri daldı. "Tanrı yardımcımız olsun."

Rocher kanalları değiştirirken, BBC kanalından geçti, "...bana Santa Maria del Popolo'daki

cinayetin tüyosunu verdi..."

Camerlengo, "Dur," dedi. "Geri."

Rocher geri gitti. Ekranda, ciddi görünüşlü bir adam BBC haber masasında oturuyordu.

Omzunun üstünde ekrana, kızıl sakallı garip g'1 rünüşlü bir adamın vesikalık fotoğrafı

bindirilmişti. Resmin altında: GUNTHER GLICK-VATİKAN ŞEHRİ'NDEN CANLI

BAĞLANTI yazıyordu. Muhabir Glick'in telefon bağlantısıyla haber verdiği anlaşıl" yordu,

bağlant£cızırtıhydı. "...videografım, Chigi Şapeli'nden çıkartılan kardinalin görüntülerini

kaydetti."

!

tondra'daki haber spikeri, "İzleyicilerimiz için tekrar edeyim," dedi. I hikâyeyi ilk keşfeden

BBC muhabiri Gunther Glick oldu. Şu ana dek minati suikastçısı varsayılan kişi ile iki kez

telefon görüşmesi yaptı. nther, Illuminati'nin mesajını iletmek için suikastçının az önce

aradığı söylemiştin; değil mi?" "Evet öyle."

"Ve mesajda, Papa'nın ölümünden Illuminati'nin sorumlu olduğunu rledi, değil mi?" Haber

spikerinin sesi kuşku doluydu. "Doğru. Arayan kişi bana, Papa'nın ölüm sebebinin felç

olmadığını, papa'nın Illuminati tarafından zehirlendiğini söyledi." >— j„:.at.;„H»t; hprkp.s

donmuştu.

ı?" diye sordu.' Ama... ama nasıl!"

söyl

Papa'nın dairesindeki herkes donmuştu

M. -,----------

Haber spikeri, "Zehirlendi mi"; _._,__.

Glick, "Ayrıntıları anlatmadılar," diye cevap verdi. "Sadece onu bir ilaçla öldürdüklerini..."

Hattan kâğıt karıştırma sesleri geliyordu. "Hepa-rin diye bilinen bir ilaçla öldürdüklerini

söylediler."

Camerlengo, Olivetti ve Rocher birbirlerine hayret içinde baktılar.

Rocher istifini bozmadan, "Heparin mi?" diye sordu. "Ama bu şey

değil mi?..."

Camerlengo'nun benzi atmıştı. "Papa'nın ilaç tedavisi." Vittoria serseme dönmüştü. "Papa

Heparin mi kullanıyordu?" Camerlengo, "Tromboflebiti vardı," dedi. "Günde.bir kez iğne

olurdu."

Rocher afallamış gibiydi. "Ama Heparin zehir değil ki. Illuminati neden..."

Vittoria, "Heparin yanlış ellerde öldürücü olabilir," dedi. "Güçlü bir P'htı çözerdir. Yüksek

dozda kullanımı yoğun iç kanamaya ve beyin kanamasına neden olur."

Olivetti, ona kuşkuyla baktı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Deniz biyologları bu ilacı, deniz memelilerinin kanının hareketsizden pıhtılaşmasını önlemek

için kullanırlar. İlacın yanlış kullanımı nedeniyle ölen hayvanlar oldu." Duraksadı. "Heparin

insanda yüksek dozda kullanıldığı takdirde, belirtileri felçle karıştırılabilir... özellikle de

uygun "ir otopsi yapılmazsa."

Camerlengo şimdi iyice kederli görünüyordu.

Olivetti, "Signore," dedi. "Belli ki bu, Illuminati'nin halkı kandırmal için kurduğu bir tuzak.

Birisinin Papa'ya aşın doz vermesi imkânsız. {<> kimse giremezdi. Ayrıca yemi yutup

iddialarını kabul etsek bile bunu na sil yapabiliriz? Papalık yasası otopsiyi yasaklıyor. Otopsi

yapılsa bile, hic bir şey öğrenemeyiz. Yaptırdığı günlük iğnelerden ötürü vücudunda elbette

Heparin'e rastlanacaktır."

"Doğru." Camerlengo sert bir sesle konuşuyordu. "Ama beni başkt bir şey rahatsız ediyor.

Dışardan hiç kimse Papa Cenapları'na bu tedavi nin uygulandığını bilmiyordu."

Sessizlik oldu.

Vittoria, "Eğer Heparin aşırı dozda verilmişse," dedi. "Vücudunda izleri olur."

Olivetti, ona döndü. "Bayan Vetra, belki beni duymamışsınızdır diye söylüyorum, Papa'ya

otopsi yapılması Vatikan Yasası'nca yasaktır. Düşmanın biri asılsız bir iddiada bulundu diye,

Papa Cenaplan'nın vücudunu kesip saygısızlık edecek değiliz!"

Vittoria mahcup olmuştu. "Bunu ima etmedim..." Saygısızlık yapmak istememişti. "Kesinlikle

Papa'yı mezarından çıkartmaktan bahsetmiyordum..." Yine de duraksadı. Robert'ın ona

Chigi'deyken söylediği bir şej aklına gelmişti. Tabutu gömmenin merhumun ruhunu içeride

hapsedece ğine inanıldığı Firavun devrinden kalma bir âdetle, papaların lahitlerinir yerden

yukarı yerleştirildiğinden ve asla üstüne beton dökülmediğinder bahsetmişti. Yüzlerce kilo

ağırlığındaki lahit kapakları yerçekiminin etkisiyle, üstünü kapatma görevini görüyordu.

Vittoria fark etti ki, teknik açıdan bakılınca böylesi mümkün olabilir...

Camerlengo birden, "Ne tür izler?" dedi.

Vittoria kalbinin korkudan pır pır ettiğini hissediyordu. "Aşırı doz, oral mukozanın

kanamasına neden olur."

"Oral ne?"

"Kurbanın dişetleri kanayacaktır. Ölümün ardından kan pıhtılaşarak ağız içini karartır."

Vittoria bir zamanlar, eğiticileri tarafından yanlışlık'3 aşın doz verilen katil balinaların

Londra'daki akvaryumda çekilen fotog' raflarını görmüştü. Balinalar ağızları açık ve dilleri

simsiyah şekilde haW' zun içinde cansızca yüzüyorlardı.

Camerlengo hiç cevap vermedi. Dönüp pencereden dışarıya baktı.

Rocher'in sesindeki iyimserlik kaybolmuştu. "Signore eğer bu

zehirleme hakkındaki iddia doğruysa..."

Olivetti, "Doğru değil," dedi. "Dışardan birinin Papa'ya ulaşması kesinlikle

imkânsız."

Rocher, "Eğer bu iddia doğruysa," diye yineledi. "Ve eğer Papa Hazretleri zehirlenmişse, o

zaman karşımadde arayışımız için farklı yaklaşımlar gerektirir. İddia edilen suikast, Vatikan

Şehri'nde sandığımızdan daha ileri gidilebildiğini gösteriyor. Beyaz bölgeleri aramak yeterli

olmayacaktır. Eğer bu kadar geniş bir arama yapılması gerekiyorsa, kutuyu vaktinde

bulamayabiliriz."

Olivetti gözlerini yüzbaşıyla aynı hizaya getirerek sertçe baktı. "Yüz-

L başı, size ne olacağın ben söyleyeceğim."

¦ Aniden dönen Camerlengo, "Hayır," dedi. "Ben size ne olacağım söy-

| leyeceğim." Doğruca Olivetti'nin gözlerine bakıyordu. "Bu iş fazla ileri

I gitti. Yirmi dakika içinde kardinaller toplantısını iptal etmekle Vatikan

H Şehri'ni boşaltmak konusunda bir karara varacağım. Benim kararım son

H karar olacak. Anlaşıldı mı?"

T Olivetti gözünü bile kırpmadı. Hiç cevap vermedi.

Camerlengo şimdi, biriktirdiği gizli enerjiyi kullanıyormuş gibi etkili konuşuyordu. "Yüzbaşı

Rocher, beyaz bölgeleri aramayı tamamlayacak ve bitirdiğinizde doğrudan bana rapor

edeceksiniz."

Rocher, Olivetti'ye tedirgin bir bakış fırlatarak başını salladı. Ardından Camerlengo iki

muhafıza işaret etti. "BBC muhabiri Bay Glick'in hemen bu ofise getirilmesini istiyorum.

Eğer Illuminati onunla haberleşiyorsa, bize yardımcı olabilir. Gidin." İki asker gözden

kayboldu.

Camerlengo şimdi dönmüş, geri kalan muhafızlara hitap ediyordu. "Beyler, bu akşam başka

hayatların kaybedilmesine izin vermem. Saat yirmi ikiye kadar geri kalan iki kardinalin yerini

tespit edecek ve bu cinayetlerden sorumlu canavarı yakalayacaksınız. Anlatabildim mi?"

Olivetti, "Ama signore," diye karşı çıktı. "Nerede olduğuna dair hiç

fikrimiz..."

"Bay Langdon bu konuda çalışıyor. Yapabilecek gibi görünüyor.

inancım var." ;

Bu sözlerin ardından Camerlengo, adımlarında yeni bir kararlı] t kapıya yöneldi. Dışarı

çıkarken, üç muhafıza işaret etti. "Siz üçünüz h nimle gelin. Şimdi."

Muhafızlar peşinden gittiler.

Camerlengo kapı eşiğinde durdu. Vittoria'ya döndü. "Bayan Vetı Siz de. Lütfen benimle

gelin."

Vittoria tereddüt etti. "Nereye gidiyoruz?"

Camerlengo kapıdan dışarı çıktı. "Eski bir dostu görmeye.";;

336

82

CERN'de ise, sekreter Sylvie Baudeloque acıkmıştı ve eve- gidebilmeyi diliyordu. Korktuğu

başına gelmiş, Kohler revire yaptığı geziden sağ çıkmıştı. Ona telefon ederek, Sylvie'nin bu

gece geç saatlere kadar kalmasını buyurmuştu -rica etmemiş- buyurmuştu. Hiçbir açıklamada

bulunmamıştı.

Sylvie burada geçirdiği yıllar içinde kendini, Kohler'ın garip ruh hali değişikliklerine ve

tuhaflıklarına -sessiz halleri, tekerlekli iskemlesinin portatif video kamerasıyla toplantıları

gizlice kaydetme alışkanlığı- aldırış etmemeye programlamıştı. İçten içe bir gün, CERN'in

eğlence poligonuna yaptığı haftalık ziyaretler sırasında kendisini vurmasını umuyordu ama

iyi bir atıcı olduğu ortadaydı.

Şimdi masasının başında tek başına oturan Sylvie karnının gurulda-dığını hissediyordu.

Kohler hâlâ dönmemişti ve ona akşam için başka bir vazife de vermemişti. Burada sıkıntıdan

patlayıp açlıktan ölecek halim yok yo, dedi kendi kendine. Kohler'a bir not bırakarak,

ayaküstü bir şeyler kıstırmak için personel yemekhanesine doğru yola çıktı. Ama oraya

varamadı.

CERN'in dinlenme "suites de /oisir"inden -televizyonların bulunduğu donlardan oluşan uzun

koridor- geçerken, akşam yemeğini erteleyerek, haberleri seyretmek için toplanmış çalışanları

fark etti. Büyük bir şeyler °'uyordu. Sylvie ilk odaya girdi. İçerisi bayt kafalarla -genç

bilgisayar

programcıları- doluydu. Televizyondaki haber başlığını görünce rw kesildi.

VATİKAN'DA TERÖR

Sylvie kulaklarına inanamayarak haberi dinledi. Kardinalleri öldü ren eski bir tarikat mı? Bu

neyi kanıtlardı? Nefretlerini mi? Üstünlükleri ni mi? Cehaletlerini mi?

Bununla birlikte, odada esen hava kederden çok uzaktı.

İki genç teknisyen, Bili Gates'in resmi ile VE DÜNYA GEEK'l-KALACAK! yazılı tişörtleri

havada sallayarak koştular.

Biri, "Illuminati!" diye bağırdı. "Bu adamların gerçek olduğunu size söylemiştim!"

"İnanılmaz! Ben sadece bir oyun olduğunu sanıyordum!"

"Papa'yi öldürmüşler oğlum! Papa'yı!"

"Vay canına! Bunun için kaç puan alırsın acaba?"

Gülme krizine girdiler.

Sylvie afallamış bir halde ayakta duruyordu. Bilim adamları arasında çalışan bir Katolik

olarak, din karşıtı fısıldaşmalara genellikle tahammül ederdi, ama bu çocukların eğlence

konusu yaptığı şey kilisenin kaybına karşı edepsizlikti. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirlerdi?

Bu nefretin nedeni neydi?

Sylvie için kilise daima kötülük gütmeyen bir oluşumdu... duygusal birlik ve özeleştiri

yeriydi... bazen kimse ona bakmadan yüksek sesle şarkı söyleyebileceği bir yerdi. Kilise onun

hayatındaki önemli anlarını -cenazeler, evlilikler, vaftizler, tatiller- kaydetmiş ve karşılığında

hiçbir şey istememişti. Aidatları ödemek bile isteğe bağlıydı. Çocukları her hafta Kilise

Okulu'ndan, başkalarına yardım etmek ve daha nazik olmak gibi fikirlerle dolarak, manevi

açıdan yükselerek eve dönüyorlardı. Bunun nesi kötü olabilirdi?

CERN'in sözde "parlak zekâlarının" kilisenin önemini anlayamama' sına her zaman hayret

ederdi. Gerçekten de insanın varoluşuna zerrelerle mesonların sebep olduğuna mı

inanıyorlardı? Ya da insanın ilahi>'al inancını denklemlerin karşılayabileceğini mi

düşünüyorlardı?

Sersemleyen Sylvie koridordan aşağı yürüyerek diğer salonların ünden §>c<i^- Tum

televizyon odaları doluydu. Şimdi Kohlcr'a erken saatlerde Vatikan'dan gelen telefonu

düşünmeye başlamıştı. Tesadüf olabi-I [iliydi? Belki de. Vatikan arada sırada, CERN'in

araştırmalarını eleşti-nsert beyanatlar yayınlamadan önce, "nezaketen" arardı... son zaman-I

ıafda da en çok, CERN'in çığır açıcı keşifleri, kilisenin genetik mühen-dısliğiyte olan ilişkisi

sebebiyle kınadığı, nanoteknoloji alanında olduğunun. CERN hiçbir zaman umursamamıştı.

Ve her zaman, Vatikan'ın yaylım ateşinden dakikalar sonra, teknolojiye yatırım yapan

şirketler yeni buluşun lisans haklarım almak için ararlardı. Kohler, "Kötü reklam diye

bir şey yoktur," derdi.

Sylvie acaba Kohler'a çağrı gönderip, hangi cehennemdeyse haberleri açmasını söylemeli

miyim, diye düşündü. Umursar mıydı? Yoksa duymuş muydu? Elbette duymuştu. Büyük

olasılıkla tüm haberi sıradışı küçük kamerasıyla kaydedip, yılda bir kez olsun gülüyordu.

Sylvie koridorda yürümeye devam ederken, sonunda ruh halinin bozuk... neredeyse

melankolik olduğu bir salon buldu. Burada haberleri izleyenler CERN'in en eski ve en saygı

duyulan bilim adamlarıydı. Sylvie içeri girip otururken ona dönüp bakmadılar bile.

CERN'in diğer tarafında, Leonardo Vetra'nın dondurucu dairesinde Maxifnilian Kohler,

komodinden aldığı deri kaplı günlüğü okumayı bitirmişti. Şimdi televizyondaki haberleri

seyrediyordu. Birkaç dakika sonra Vetra'nın günlüğünü yerine koydu, televizyonu kapattı ve

odadan çıktı.

Uzaklarda, Vatikan Şehri'nde ise Kardinal Mortati Şistine Şape-'i'nin bacasına bir başka oy

pusulası tepsisi taşıyordu. Onları yaktığında

9kan duman siyahtı.

ikinci oylama. Papa seçilmedi.

339

83

Cep fenerleri, San .Pietro Bazilikası'nm karanlığını aydınlatmaya yet miyordu. Karanlık,

başlarının üstüne yıldızsız bir gece gibi çöküyor, Vit toria içinde bulunduğu boşluğu ıssız bir

okyanusa benzetiyordu. İsviçre! Muhafızlar ile Camerlengo ilerlerken, onları hemen

arkalarından taki{ etti. Oldukça yukarıda bir güvercin ötüp kanat çırptı.

Camerlengo, onun tedirginliğini hissetmiş gibi arkasına geçerek, tel elini omzuna koydu.

Adamın dokunuşu hissedilir bir kuvvet ileterek, sanki ihtiyaç duyduğu sükûneti mucizevi

şekilde yayıyordu. Ne yapacağız, diye düşündü. Bu delilik!

Ama yine de Vittoria tüm saygısızlığına ve dehşetine rağmen bu görevin kaçınılmaz olduğunu

biliyordu. Camerlengo'nun vermesi gereken ciddi karar için bilgi gerekiyordu... Vatikan

Yeraltı Mezar Odaları'ndakı lahitte yatan bilgi. Vittoria ne bulacaklarını düşündü. Papa'yı

Illuminai. mi öldürdü? Güçleri sahiden buraya kadar uzanmış mı? İlk Papa otopsisini

gerçekten ben mi yapacağım?

Vittoria bu karanlık kiliseyi, geceleyin barakudalarla yüzmekten daha korkutucu bulduğuna

şaşmıştı. Doğa onun sığmağıydı. Doğayı tanıyordu. Ama insan ve onun maneviyatı bilmediği

konulardı. Dışarıda topla nan basın görüntüleri, aklına karanlıkta toplanan katil balıkları

getiriyordu. Televizyondaki dağlanmış ceset çekimleri ona babasının cesedini hatırlatmıştı...

ve katilin tiksindirici kahkahasını. Katil dışarıda bir yerdeydi Vittoria duyduğu öfkenin

korkusunu bastırdığını hissetti.

340

gir sütunun etrafından dolaşırlarken -hayal edebileceği tüm sekoya saçlarından daha kalındı-

Vittoria ileride turuncu bir ışıltı gördü. Işık, hazilikanm ortasındaki yerin altından geliyor

gibiydi. Yakınına geldikçe, e gördüğünü anladı. Ana sunağın altındaki ünlü mabet -Vatikan'ın

en l^tsal emanetlerinin bulunduğu zengin yeraltı odası- buydu. Boşluğu çev-releyen kapıya

yaklaştıklarında Vittoria bakışlarını, etrafına parıldayan «ağ lambalarının sıralandığı altın

sandığa indirdi.

"San Pietro'nun kemikleri mi?" diye sorarken, kesinlikle öyle olduklarına emindi. San

Pietro'ya gelen herkes altın tabutun içinde ne olduğunu bilirdi.

Camerlengo, "Aslına bakarsanız hayır," dedi. "Ortak bir yanılgı. Kutsal bir eşya değil.

Sandığın içinde başpiskopos cüppeleri var. Papa'nın yeni seçilen kardinallere verdiği el

örgüsü harmaniler."

"Ama ben sanmıştım ki..."

"Herkes gibi. Rehberler San Pietro'nun mezarı diye gösteriyorlar, ama gerçek mezarı, iki kat

aşağıda, yerin altında gömülü. Vatikan onu, kırklı yıllarda kazı yapıp ortaya çıkardı. Oraya

kimsenin inmesine müsaade edilmez."

Vittoria şok olmuştu. Parıldayan oyuktan yeniden karanlığa doğru ilerlerken, San Pietro'nun

huzuruna geldiklerine inanarak binlerce kilometre kat eden hacıların hikâyelerini düşündü.

"Vatikan'ın bunu insanlara söylemesi gerekmez mi?"

"İlahi güçle temas kurduğumuz inancından hepimiz faydalanıyoruz... hayali bile olsa."

Vittoria bir bilim adamı olarak bu mantığa karşı gelemezdi. Mucize bir ilaç kullandıklarına

inanan kanser hastalannın aspirinle iyileştiğine dair sayısız araştırma okumuştu. Zaten inanç,

ne demekti ki?

Camerlengo, "Vatikan Şehri'nde değişikliklere pek fazla yer veremiyoruz," dedi. "Geçmişteki

hatalarımızı itiraf etmekten ve kendimizi yenilmekten tarih boyunca kaçındık. Papa Cenapları

bunu değiştirmeye çalıyordu." Durdu. "Modern dünyaya uzanmak. Tann'ya giden yeni yolları

^aştırmak."

Vittoria karanlıkta başını salladı. "Bilim gibi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilimin konuyla ilgisi yok."

M

"Konuyla ilgisi yok mu?" Vittoria bilimi tarif edecek pek çok keli J düşünebilirdi ama modern

dünyada "konuyla ilgisi olmaması" bunlardaJ biri değildi.

1

"Bilim şifa da verebilir, öldüre de bilir. Bilimi kullanan kişinin ruh», na bağlı. Beni

ilgilendiren kişinin ruhudur."

"Siz çağrınızı ne zaman duydunuz?"

"Doğmadan önce."

Vittoria, ona baktı.]j

"Üzgünüm, bu her zaman garip bir soru gibi gelir. Demek istediğim doğduğumdan beri

Tanrı'ya hizmet edeceğimi bildiğimdi. Düşünmeye başladığım ilk andan itibaren. Ama yine

de gençliğimde askerliğimi yapana kadar varoluş sebebimi tam anlamıyla anlayamamıştım."

Vittoria şaşırmıştı. "Siz askere mi gittiniz?"

"İki yıl. Silah ateşlemeyi reddettiğim için beni havacı yazdılar. Yaralı helikopteri. Doğrusu

hâlâ ara sıra uçarım."

Vittoria, genç rahibi helikopter kullanırken gözünde canlandırmaya çalıştı. Ne tuhaftır ki, onu

kumanda düzeninin arkasında gayet rahat hayal edebiliyordu. Camerlengo Ventresca'nın

inandırıcılığını pekiştiren bir metaneti vardı. "Hiç Papa'ya pilotluk yaptınız mı?"

"Hayır. Bu kıymetli yolcuyu profesyonellere emanet ettik. Papa Cenapları bazen helikopteri

Gandolfo'daki inziva köşemize götürmeme izin verirdi." Vittoria'ya bakarak durdu. "Bayan

Vetra, bugünkü yardımlarınızdan ötürü size teşekkür ederim. Babanız için çok üzüldüm.

Gerçekten."

"Teşekkür ederim."

"Ben babamı hiç tanımadım. Ben doğmadan Önce ölmüş. Annemi on yaşındayken

kaybettim."

Vittoria başını kaldırdı. "Yetim miydiniz?" Birden kendini ona yak'n hissetti.

"Bir kazadan sağ çıktım. Annemin canını alan bir kazadan."

"Size kim baktı?"

Camerlengo, "Tanrı," dedi. "Bana gerçek anlamda başka bir baba gönderdi. Hastane

yatağımın yanında Palermo'drm bir piskopos belinp beni yanına aldı. O zaman bile

şaşırmamıştım. Çocuk olduğum haloe Tanrfnın beni koruyan varlığını hissedebiliyordum.

Piskoposun ortaya

t ması, zaten şüphelendiğim bir durumu doğrulamış oldu. Tanrı bir şe-? ide beni, ona hizmet

etmem için seçmişti." "Tanrı'nm sizi seçtiğine mi inandınız?"

"Evet. Ve hâlâ buna inanıyorum." Camerlengo'nun sesinde kibirden

r «oktu. Sadece minnet duyuyordu. "Yıllarca piskoposun vesayetinde

alıştım. Sonunda bir kardinal oldu. Yine de beni asla unutmadı. Benim

hatırladığım baba, o." Bir ışık demeti Camerlengo'nun yüzüne vurunca

Vittoria, onun gözlerindeki yalnızlığı anladı.

Grup, yüksek bir kolonun altında durunca, fenerleri yerdeki bir açıklım aydınlattı. Vittoria

başını eğip de, yeraltına inen merdivenleri görünce geri dönmek istedi. Muhafızlar

Camerlengo'nun merdivenlerden inmesine yardım etmeye başlamışlardı bile.

Aşağı inerken sesini titretmemeye çalışan Vittoria, "O ne oldu?" diye sordu. "Sizi yanma alan

kardinal?"

"Kardinaller Heyeti'nden bir başka görevle ayrıldı."

Vittoria şaşırmıştı.

"Ardından, söylemesi çok güç ama öbür dünyaya göçtü."

Vittoria, "Le mie condoglianze" dedi. "Başınız sağ olsun. Yeni mi?"

Camerlengo döndüğünde, gölgeler yüzündeki acıyı derinleştiriyordu. Tam on beş gün önce.

Şimdi onu görmeye gidiyoruz."

84

Arşiv kasasının loş ışıkları içeride sıcaklık yapıyordu. Bu kasa, L; don'ın daha önce

girdiğinden çok daha küçüktü. Daha az hava. Daha zaman. Olivetti'ye havalandırmayı

çalıştırmasını söylemediğine pişman olmuştu.

Langdon, Belle Arti'nm kayıtlarının yer aldığı sicil defterlerini hemen buldu. Bu bölümü fark

etmemek imkânsızdı. Neredeyse sekiz kitap rafı boylu boyunca bu konuya ayrılmıştı. Katolik

Kilisesi'nde dünyanın her yerinden toplanmış milyonlarca eşsiz parça vardı.

Langdon kitap raflarını gözleriyle tarayarak Gianlorenzo Bernini'yi aradı. Aramaya B harfine

denk geleceğini düşündüğü, ilk rafın ortasından başladı. Bir an aradığı sicil defterinin

bulunmadığı korkusuna kapıl-dıysa da, daha sonra defterlerin alfabetik sıraya göre

dizilmediğini fark etti. Neden şaşırmadım acaba?

Kasanın düzenini ancak, koleksiyonun başına dönerek, tekerlekli merdiveni en üst rafa

dayayınca anladı. Üst basamağa dikkatle tüneye-rek, Rönesans ustalarına - Michelangelo,

Raphael, da Vinci, Boticelli- aı' tüm defterlerin en kalınını buldu. Langdon, defterlerin

"Vatikan Varlıkları" kasasına uygun biçimde, her bir sanatçı koleksiyonunun değerine göre

sıralandığını fark etti. Bernini etiketli defter, Raphael ile Michelangelo arasında duruyordu.

Kalınlığı yedi santimden fazlaydı.

Nefesi kesilmeye başlayan ve defterin ağırlığıyla mücadele etmek zorunda kalan Langdon

merdivenden indi. Ardından, çizgi roman okuya" bir çocuk gibi yere serilerek kapağı açtı.

Defter kumaş kaplı ve çok sertti. Sicil defteri el yazısıyla İtalyanca

jmıştı. Her sayfada tek bir eserin kısa bir tarifine, tarihine, bulunduğu

,e malzemelerin maliyetine ve bazen parçanın kaba bir eskizine yer

Emişti. Langdon toplam sekiz yüzden fazla sayfayı şöyle bir karıştırdı.

Rernini meşgul bir adamdı doğrusu.

Langdon genç bir sanat öğrencisiyken, sanatçıların tek başlarına on-cü eseri nasıl

yarattıklarını merak ederdi. Sonradan, biraz ha> J kırıknğıy-la da olsa, ünlü sanatçıların

eserlerinden çok azını kendilerinin yaptığını öğrenmişti. Tasarımlarını uygulayacak genç

sanatçılar yetiştirdikleri stüdyolar işletiyorlardı. Bernini gibi heykeltıraşlar kilden minyatürler

yapıyor ve bunları büyüterek mermere geçirmesi için diğerlerini çalıştırıyorlardı." Langdon

verilen tüm işleri kendi yapmaya kalkışsaydı, Bernini'nin bugün hâlâ çalışıyor olması

gerektiğini biliyordu.

Beynindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışarak, yüksek sesle, "Fihrist," dedi. F harfi

altındaki başlıklarda fudco -ateş- kelimesini aramak için defterin arkasını çevirdi, ama F'ler

bir arada değildi. Langdon sessizce küfretti. Bu insanların alfabetik sıralamaya karşı alerjisi

mi var?

Kayıtlar, Bernini her eserini tamamladıktan sonra, tarih sırasına göre teker teker yazılmıştı.

Her şey tarih sırasıyla listelenmişti. Hiç faydası

dokunmuyordu.

Langdon listeye bakarken, aklına cesaret kırıcı başka bir fikir geldi. Aradığı heykelin isminin

içinde Ateş kelimesi geçmiyor olabilirdi. Diğer iki eser -Habakkuk ile Melek ve Batı Rüzgârı-

Toprak ya da Hava kelimeleri içermiyordu.

Bir çizime rastlarım ümidiyle defter sayfalarını bir iki dakika karıştırdı. Öyle bir şey olmadı.

Adını hiç duymadığı düzinelerce tanınmamış esere ve pek çok da tanıdıklarına rastladı...

Daniel Aslanların İninde, Apollon ve Daphne ile düzinelerce çeşme. Çeşmeleri gördüğünde,

düşünleri biraz daha ileri atladı. Su. Bilimin dördüncü mihrabının bir çeşme °'abileceğinden

şüphelendi. Çeşme, suya mükemmel bir övgü olurdu, ^ngdon, Su yu düşünmeye başlamadan

önce katili yakalamalarını umuyordu. Bernini Roma'da, çoğu kilisenin önünde düzinelerce

çeşme yapıştı.

Langdon yeniden önündeki meseleye döndü. Ateş. Deftere bakaran, Vittoria'nın sözleri ona

cesaret verdi. İlk iki heykeli tanıyordun... bü-

yük olasılıkla bunu da biliyorsundur. Yeniden fihriste dönerek, tan A eser isimlerini aradı.

Bazıları tanıdıktı ama hiçbiri öne çıkmıyordu. K ^ don artık dışarı çıkmadan önce aramayı

tamamlayamayacağını anlam Bu yüzden, iç sesinin direnmesine rağmen, defteri kasanın

dışına çıta maya karar verdi. Kendi kendine, bu sadece sicil defteri dedi. Orijinal b Galileo

sayfasını almaya benzemez. Langdon ceketinin iç cebindeki sayfav, hatırlayarak, kendine

çıkmadan önce onu yerine bırakmayı hatırlattı.

Aceleyle defteri yerinden kaldırmak için uzanırken, gördüğü bir şev onu durdurdu. Fihristte

sayısız küçük not olduğu halde, bu gördüğü ona biraz tuhaf gelmişti.

Notta, Bernini'nin ünlü heykeli Azize Teresa'nın Vecdi, sergilendikten kısa süre sonra,

Vatikan'daki ilk me canından alınarak yeri değiştiril-misti. Langdon'ın dikkatini çeken bu

değildi. Heykelin değişikliklerle dolu geçmişini zaten biliyordu. Bazıları onun bir sanat

şaheseri olduğunu düşünse de Papa VIII Urban, Vatikan için cinsel yönü fazla belirgin ol

duğu gerekçesiyle Azize Teresa'nın Vecdi'ni geri çevirmişti. Heykeli şehirdeki tanınmamış bir

şapele göndermişti. Langdon'ın dikkatini çeken, ese rin elindeki listede yer alan beş kiliseden

birine gönderilmiş olmasıydı Bunun yanı sıra notta heykelin oraya per suggerimento del

artista ile gönderildiği yazıyordu.

Sanatçının önerisi üzerine mi? Langdon'ın aklı karışmıştı. Bernini'nin kendi sanat şaheserinin

adı duyulmadık bir yerde gizlenmesini önermes: mantıklı değildi. Tüm sanatçılar eserlerinin

göze çarpacak şekilde sergi lenmesini isterdi, ücra yerlerde değil. Langdon duraksadı. Tabi

eğer...

Aklından bile geçirmek onu ürkütmüştü. Mümkün olabilir miydi Bernini, böylesine açık bir

eseri, Vatikan'ın gözlerden uzak bir yere göndermek zorunda kalacağım bilerek mi yapmıştı?

Belki de Bernini'nin önerebileceği bir yere? Hatta belki de Batı Rüzgârı 'nın nefesiyle aynı hat

üzerinde olan bir kiliseye?

Langdon'ın heyecanı artarken iç sesi, heykeli tanıdığı kadarıyla eserin ateşle hiç ilgisi

olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Gören herkesin b'r çırpıda anlayabileceği gibi heykelin

bilimle alakası yoktu. Belki pornog"1' fi/c sayılabilirdi ama bilimsel asla. Bir İngiliz

eleştirmen bir zamanlar M' ze Teresa'nın Vecdi'ni "Hıristiyan Kilisesi'ne yerleştirilebilecek en

uyg111

346

412 İÜ

süsleme" diyerek kınamıştı. Langdon çekişme konusunu kesinlikle yabiliyordu. Dâhice

yontulduğu halde heykel, Azize Teresa'yı sırtüs-

. yabiliyordu. Danıce yumuıuu6u «ı«.— .„_,__,

yatmış^ orgazmın zirvesindeyken ayak parmaklan kıvrılmış olarak bezemişti. Pek Vatikan'a

göre değildi.

Langdon hemen defterdeki eser tanımım açtı. Eskizi gördüğünde beklenmedik bir ümide

kapıldı. Eskizde, Azize Teresa gerçekten de ke-vifli görünüyordu ama heykelde, Langdon'ın

orada olduğunu unuttuğu

bir figür daha vardı. Bir melek

Utanç verici efsane birden aklına gelmişti...

Azize Teresa uykusunda bir meleğin kendisini ziyaret ettiğini iddia ettikten sonra azize ilan

edilen bir rahibeydi. Muhalifler daha sonradan onun bu deneyiminin manevi değil, cinsel

olduğuna karar verdiler. Langdon sayfanın altına tanıdık bir alıntının karalandığını gördü.

Azize Teresa'nın kendi sözleri, hayal gücüne fazla yer bırakmıyordu:

...onun büyük altın mızrağı... ateş doluydu... içime defalarca saplandı... iç uzuvlarıma kadar

delip geçti... insanın bitmesini istemeyeceği büyük bir hoşluk.

"Langdon gülümsedi. Eğer bu ciddi bir seksin mecazi anlatımı değilse, ne olduğunu ben de

bilmiyorum. Aynı zamanda defterdeki eser tanımlamasına da gülüyordu. Paragraf İtalyanca

yazıldığı halde, fuöco kelimesi

defalarca geçiyordu.

...meleğin ateş uçlu mızrağı...

...meleğin ateş ışınları yayan başı...

...tutkunun ateşiyle tutuşan kadın...

Langdon eskize bir kez daha bakmcaya dek tamamen ikna olmamıştı- Meleğin ateşli mızrağı,

yolu gösteren bir işaret gibi havaya kalkmıştı. Melek rehberliğinde yüce av. Bernini'nin

seçtiği melek tipi bile dikkate delerdi. Langdon, meleğin bir seraphimn olduğunu fark etti.

Seraphim "ateş dolu olan" demektir.

tv.rıslıva

nlıkta en yüksek mertebedeki meleklerden biri

Robert Langdon göklerden onay bekleyen türden bir adam değı ama heykelin şimdi

bulunduğu kilisenin adını okuduğunda, inanm başlayabileceğine karar verdi.

Santa Maria della Vittoria.

Vittoria, diye düşündü sırıtarak. Mükemmel.

Sendeleyerek ayağa kalkan Langdon'ın başı döndü. Başını kaldır merdivene bakarak, defteri

yerine koyup koymamaya karar vermeye ca. lıştı. Boş ver gitsin, diye düşündü. Bu işi Peder

Jaqui yapabilir. Defteri ka patarak, rafın altına düzgünce bıraktı.

Kasanın elektronik çıkışının parıldayan düğmesine doğru giderken aralıklarla nefes alıyordu.

Yine de şansının yaver gitmesi onu tazelemişi.

Fakat maalesef yaver giden şansı çıkışa varamadan tükendi.

Kasa hiçbir ikazda bulunmadan, adeta tükeniyormuş gibi nefes ven di. Işıklar karardı ve

çıkış.düğmesi söndü. Sonra, kasa bölümü son nefesi ni veren dev bir canavar gibi, tamamen

karanlığa gömüldü. Birisi elektn| ği kesmişti.

348

85

Kutsal Vatikan Yeraltı Mezar Odaları, San Pietro Bazilikası'nın giriş katının altındaydı. Ölen

papaların defin yerleriydi.

Vittoria döner merdivenin sonuna ulaştı ve yeraltı mezar odalarına girdi. Karanlık tünel ona

CERN'in -siyah ve soğuk- Büyük Hadron Çar-pıştıncısı'nı hatırlattı. Sadece İsviçreli

Muhafızlar'ın el fenerleriyle aydınlanmış tünelde, fark edilir manevi bir hava vardı. Her iki

taraftaki duvara da, derin nişler sıralanmıştı. Işığın imkân verdiği kadarıyla, nişlerin içinde

beliren iri lahit gölgelerini görüyorlardı.

Vittoria'nın tenini bir soğukluk ısırıyordu. Bunun kısmen doğru olduğunu bildiği halde

içinden, soğuk yüzünden, dedi. İçinde izlendiklerine dair bir his vardı, sadece kanlı canlı biri

değil, aynı zamanda hayaletler tarafından. Her kabrin üstünde, cüppesini giymiş her Papa'nm,

kolları göğsünde kavuşturulmuş bir şekilde ölüm halinde gösterilen, tabi büyüklükteki

benzerleri yatıyordu. Cansız bedenler, sanki ölümlü sınırlamaların kaçmaya çalışıyormuş gibi,

mermer kenarlara bastırarak kabirlerin 'Cinden çıkıyor gibiydiler. El feneri alayı ilerlerken,

papa siluetleri, korkunç bir gölge oyunu içinde uzanarak ve kaybolarak, duvarlarda yükselip

alçaldı.

Grubun üzerine bir sessizlik çökmüştü, Vittoria bunun saygıdan mı y°ksa korkudan mı

kaynaklandığını anlayamıyordu. Her ikisini de hisse-ûtyordu. Camerlengo sanki her adımı

ezbere biliyormuş gibi gözleri ka-Palı bir şekilde yürüyordu. Vittoria, onun bu ürkütücü

yürüyüşü Papa'nın

ölümünden beri birçok kez yaptığından şüphelendi... belki de yol 05.. mesi için kabrinde dua

etmek için.

Camerlengo, uzun yıllar kardinalin himayesi altında çalıştım, demi O, benim için bir baba

gibiydi. Vittoria, Camerlengo'nun bu sözleri, 0] ordudan "kurtaran" kardinal için söylediğini

hatırlıyordu. Ama, tüm hi yeyi şimdi anlıyordu. Camerlengo'yu kanatlan altına alan bu kardirr

görünüşe bakılırsa, daha sonra papalığa yükselmiş ve himayesi altında!? genci, hazine vekili

olarak yanma almıştı.

Vittoria, bu birçok şeyi açıklıyor, diye düşündü. Başkalarının giZ]j duygularını her zaman çok

iyi algılayan biriydi ve Camerlengo'yla ilgili bir şey gün boyunca onu rahatsız etmişti. Onunla

tanıştığından beri, şu anda karşı karşıya olduğu bunaltıcı krizden daha duygulu ve özel bir

ıstırap çektiğini hissetmişti. Dindar sükûnetinin ardında, içindeki Şey-tan'dan azap çeken bir

adam görüntüsü vardı. Şimdi, içgüdülerinin doğru olduğunu biliyordu. Sadece Vatikan

tarihindeki en yıkıcı tehlikenin karşısında durmuyor, aynı zamanda bunu yol göstericisi ve

dostu olmadan yapıyordu... tek başına uçuyordu.

Muhafızlar, sanki en son Papa'nm karanlıkta tam olarak nereye gı müldüğünden emin

değilmiş gibi yavaşladılar. Camerlengo kendindı emin bir şekilde yürümeye devam etti ve

diğerlerinden daha parlak görü nen bir mermer kabrin önünde durdu. Üzerinde, son Papa'nm

yontulmı figürü vardı. Vittoria televizyonda gördüğü yüzü tanıdığında, içini bil korku sardı.

Biz ne yapıyoruz?

Camerlengo, "Fazla zamanımız olmadığının farkındayım," dedi. "Ama, yine de dua etmemiz

için biraz zaman istiyorum."

İsviçreli Muhafızlar, durdukları yerde başlannı öne eğdiler. Sessizlikte kalbi gümbürdeyerek

atan Vittoria da aynı şeyi yaptı. Camerlengo kabrin önünde diz çöktü ve İtalyanca dua etmeye

başladı. Vittoria, onu dinlerken, kederi beklenmedik bir şekilde gözyaşları halinde yüzeye çık'

ti... kendi yol göstericisi... kendi kutsal babası için döktüğü gözyaşları. Camerlengo'nun

sözleri, Papa için olduğu kadar kendi babası için de uygunıı görünüyordu.

"Yüce peder, yol gösterici, dost." Camerlengo'nun sesi, çemberli' içinde kasvetle

yankılanıyordu. "Gençken bana, kalbimdeki sesin, Tan'

'nin sesi olduğunu söylemiştin. Ne kadar ıstıraplı yerlere götürürse görsün, onu izlemem

gerektiğini söylemiştin. Şimdi, benden imkânsız işler isteyen bu sesi duyuyorum. Bana güç

ver. Bana bağışlanmayı ihsan et. ^e yaparsam... senin inandığın şeyler adına yapacağım.

Amin."

Muhafızlar fısıltıyla, "Amin," dediler.

Amin, baba. Vittoria gözlerini sildi.

Camerlengo yavaşça ayağa kalktı ve kabirden uzaklaştı. "Muhafazayı

Icenara itin."

İsviçreli Muhafızlar tereddüt etti. İçlerinden biri, "Signore," dedi. Kanunen sizin

emrinizdeyiz." Duraksadı. "Söylediğinizi yapacağız..."

Camerlengo, genç adamın aklını okumuş gibiydi. "Bir gün, sizi bu duruma soktuğum için

bağışlayıcılığmızı isteyeceğim. Bugün, itaat etmenizi istiyorum. Vatikan Yasaları, bu kiliseyi

korumak için konulmuştur. Bu niyetle, şu anda onlara karşı gelmenizi emrediyorum."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra başmuhafız emri verdi. Üç adam el fenerlerini yere bırakınca,

gölgeleri yukarıya vurdu. Şimdi aşağıdan ışık vuran adamlar, kabre doğru yürüdüler. Kabrin

baş tarafının yanındaki mermer muhafazaya ellerini dayayarak, ayaklarını yerleştirdiler ve

itmeye hazırlandılar. İşaret verilince, hepsi birden, kocaman taş levhayı zorlayarak, ittiler.

Kapak yerinden kımıldamayınca, Vittoria çok ağır olmasını ümit ettiğinin farkına vardı.

Birdenbire, içinde bulacakları şeyden korkmaya

başlamıştı.

Adamlar daha kuvvetli ittiler, ama taş yine de yerinden kımıldamadı. Camerlengo, papaz

cüppesinin kollarını yukarı kıvırıp, onlarla birlikte itmeye hazırlanırken, "Ancora. Tekrar,"

dedi. "Ora! Kaydi!" Hepsi birlikte çekti.

Vittoria yardım teklif etmek üzereyken, kapak kaymaya başladı, damlar tekrar işe koyuldular

ve kapak, taşın taşa sürtünürken çıkardığı 'cırtıyla kabrin üstünde döndü ve belli bir açıyla

durdu; şimdi Papa'nın mtulmuş başı nişin içine itilmiş ve ayaklan koridora uzanmıştı.

Herkes geri çekildi.

Bir muhafız çekingen bir tavırla yere eğilerek el fenerini aldı. Sonra, ;1 fenerini kabrin içine

doğrulttu. Işık bir müddet titredikten sonra mu-lafız onu sabit tutmayı başardı. Diğer

muhafızlar teker teker toplanmaya

351

başladılar. Vittoria, onların irkildiğini karanlıkta bile hissedebiliyor Sırayla, istavroz

çıkardılar.

Camerlengo kabrin içine baktığında ürperdi, omuzlan adeta w ağırlığın etkisiyle düşmüştü.

Arkasını dönmeden önce uzun bir süre öyie ce kaldı.

Vittoria cesedin ağzının ölüm sertliği yüzünden sımsıkı kapalı olma. sından ve dili görmek

için çeneyi kırmayı önermek zorunda kalmaktan korkmuştu. Şimdi, bunun lüzumsuz

olduğunu görüyordu. Yanakları çofe. müş ve Papa'nın ağzı kocaman açılmıştı.

Dili, ölüm gibi simsiyahtı. "

352

86

Ne ışık, ne de ses vardı. Gizli Arşivler karanlıktı.

Langdon şimdi, korkunun kuvvetli bir dinamik olduğunu anlıyordu. Karanlıkta nefes nefese,

el yordamıyla döner kapıya doğru ilerliyordu. Duvardaki düğmeyi buldu ve avucuyla üzerine

vurdu. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. Kapı kımıldamıyordu.

Başı dönerken, seslendi ama sesi boğuk çıktı. Aniden, içinde bulunduğu durumun tehlikesini

hissetti. Adrenalin kalp atışlarını iki katına çıkarırken, ciğerleri oksijen almaya çalışıyordu.

Birisi bağırsaklarına yumruk atmış gibi hissediyordu.

Tüm ağırlığıyla kapıya abandığında, bir an için kapının dönmeye başlayacağını zannetti.

Yıldızları görürken, tekrar itti. Şimdi, kapının değil, tüm odanın döndüğünün farkına varmıştı.

Langdon sendeleyerek, tekerlekli merdivenin alt basamağına takıldı ve sertçe yere düştü.

Dizini kitap rafının kenarına çarparak, yardı. Küfrederek ayağa kalktı ve el yordamla

merdiveni aradı.

Merdiveni buldu. Ağır tahtadan ya da demir olmasını ümit etmişti, ^a alüminyumdu.

Merdiveni tuttu ve onu koç başlı kütük gibi kaldırdı. ^°nra, karanlıkta cam duvara doğru

koştu. Düşündüğünden daha yakın-di- Merdiven çarparak, geri tepti. Langdon çarpışmanın

zayıf sesinden, ^ camı kırmak için alüminyum merdivenden çok daha fazlasına ihtiyacı

°lacağını anladı.

353 F: 23

Yarı otomatik aklına gelince ümitlendi, ama sonra umutlan yıkıldı. Silah yoktu. Olivetti,

Camerlengo varken etrafta dolu silah mediğini söyleyerek, silahı ondan almıştı.

Langdon tekrar seslendi, sesi geçen seferkinden bile az çıkmıştı Sonra muhafızın, dolabın

dışındaki masanın üzerine bıraktığı hatırladı. Neden onu içeri getir/nedim ki! Gözlerinin

önünde mor yıl dans etmeye başladığında, Langdon kendini düşünmeye zorladı. kendine daha

önce de kapana kısıldın, dedi. Daha kötüsünü de yu, Henüz bir çocuktun ve bu durumu

çözdün. Ezici karanlık üzerine çö du. Düşün!

Langdon yere çömeldi. Sırtüstü yattı ve ellerini yanma koydu aşama, kontrolü ele geçirmekti.

Rahatla. Kendini kaybetme.

Artık kan pompalamak için yerçekimiyle mücadele etmeyen don'ın kalbi, yavaşlamaya

başladı. Bu, yüzücülerin birbiri ardına r ramlanmış yarışlar arasında kanlarına oksijen

göndermek için kulia-lan bir yöntemdi.

Kendi kendine, burada bol miktarda hava var, dedi. Bol mikta Şimdi, düşün. Bir yanı her an

ışıkların geleceğini ümit ederek, beki Gelmedi. Orada, şimdi daha iyi nefes alarak yatarken,

ürkütücü bir t miyet duygusu onu sardı. Kendini huzurlu hissediyordu. Bununla mü dele etti.

Hareket edeceksin, lanet olsun!Ama nereye...

Langdon'ın bileğindeki Mickey Mouse, sanki karanlıktan hoşl yormuş gibi neşeyle

parıldıyordu: saat 21.33'tü. Ateşe yarım saat v~ Langdon bunun çok, ama çok uzun bir zaman

olduğu hissine Zihni, kaçmak için bir plan bulacağı yerde, bir açıklama arıyordu. Ek ği kim

kapadı? Rocher araştırmasını genişletiyor mu? Olivetti burada oi ğım konusunda Rocher'i

uyarmış olmamalı mıydı! Langdon artık bu hiçbir şey fark ettirmeyeceğini biliyordu.

Ağzını genişçe açıp başını arkaya yatırarak, elinden geldiği kadar rin nefesler aldı. Her nefes,

canını öncekinden biraz daha az yakry0 Zihni açıldı. Düşüncelerini topladı ve kafasını

çalışmaya zorladı.

Kendi kendine, cam duvarlar, dedi. Ama, lanet kalın camdan.

Hâ ıradaki kitaplardan herhangi birinin ağrf» ^e l ' ^ ^

WL saklanıp saklanmadığını düşündü. Pap8don dl§er ar§ıvlerde <tada bunlara rastlardı, ama

burada hiç ^rmemişti. Ayrıca karan-"yfböyle bir dolap aramak vakti boşa harca*1"* olurdu"

Ustelik onu Jramazdı da, özellikle şu anki haliyle.

Peki ya okuma masası? Langdon bu kasada da' dlger kasalarda oldu . L rafların ortasında bir

çalışma masası o^™" blhy°rdu- Ne oU iLnü Onu kaldıramayacağını biliyordu. Sü^meye

kalksa bile faz-H ., ,• „ c\ u- u- ;,,,, ,,,,ı, ,,a „ aradaki koridorlar oldukla

uzağa gidemezdi. Raflar bırbırme yakındı ve

ça dardı.

Koridorlar çok dar... Langdon aniden bulmuştu.

Kendinden emin bir tavula birden ayağa f>fladl/ Ba§ dönmesi 5»-den sallanınca, karanlıkta

uzanarak destek al**1 " ^eT u un u'

Eline bir kitap rafı gelmişti. Kendine gelme* »Ç,n bıraz bekledl- Bu ^ yapmak için sahip

olduğu tüm enerjiyi kullanm^sı & \

Antrenman tahtasına abanan futbol oyufl^ 8 P

narak ayaklarını yere iyice basıp itti. Şu rafıyefindm ^^abilirsem. Ama tapmayacak gibi

değildi. Aynı pozisyona gele'ek >'emden denedi" Ayak" lar. yerde geriye doğru kaydı. Kitap

rafından <?atırtl seslen geldl ama ye" rinden oynamadı.

Manivelaya ihtiyacı vardi;

Yeniden cam duvarı buldu ve tek elini ü*tüne yerleştirerek, kasanın «ka tarafına kadar yolu

gösteren kılavuz gibi kullandL Kar§ısına amden «ka duvar çıkınca, çarparak omzunu ezdi.

L3^don lanet ederek ^P11" «<> etrafında dolaştı ve göz hizasındaki raf, K*vradl" Sonra' tek

bacağını omdaki cama, diğerini de alt raflara yasl^arak' tırmanmaYa başladı, anlıkta uçuşan

kitaplar yere düşüvordu. t>ursamadl- Yaşama ıçgü-^ arşiv adabına üstün geliyordu. Zifiri

ka<an!lk yüzülen dengesinin buğunu hissedince, gözlerini kapayarak, beynım 8örsel

algliamalar-ın Yaklaştırdı. Artık daha hızlı hareket ediyordu- Yukarı *ktîk^ hava lha da

azalıyordu. Kitapların üstüne basa^k' üst raflara tırmandl ve st<* alarak kendim yukarı çekti.

Sonra, da^1 fetheden bır kaya ürmam-sı ®* en üst rafı kavradı. Bacaklarını arfatf? ûo%m

gererek> Vatay k°-Jma erişinceye kadar cam duvarda yukarı d^S™ >'UIudu-

İçinden bir ses ya şimdi ya da hiçbir zaman Robert, diyordu. // vard'ın jimnastik salonundaki

bacak kuvvetlendiricisinde yaptığın gibi.

Baş dönmesiyle güçlükle mücadele ederken ayaklarını arkasında! duvara yerleştirdi,

kollarıyla göğsünü kitap rafına dayadı ve itti. Hicl şey olmadı.

Bir yandan nefes almaya çalışırken, aynı pozisyona geldi ve bacakla rını gererek tekrar

denedi. Çok az da olsa, kitap rafı kıpırdamıştı. Bir kj daha deneyince raf, bir iki santim kadar

ileri geri gitti. Langdon hareke! ten faydalanarak, oksijensiz gibi gelen bir nefes daha alıp

yeniden uğraş. ti. Kitap rafı daha ileri sallandı.

Kendi kendine salıncak gibi, dedi. Ritmi koru. Biraz daha, Langdon her itişte bacaklarını

gererek rafı sallamaya devam etti. Artık dört başlı kasları yanmaya başlamıştı, ama o acıya

aldırmadı. Saatin sarkacı işliyordu. Üç kez daha iteceksin, diyerek kendini motive itti. Sadece

iki kez daha itmesi gerekti.

Havada bir an asılı kaldı. Sonra, raflardan dökülen kitapların gü tüsüyle Langdon ve kitaplık

ileri doğru düştü.

Kitaplık zemine çarpmadan diğer kitaplığın üstüne kapaklanman. Langdon ağırlığını ileri

vererek, diğer kitaplığı da düşürmeye çalıştı. Kısa bir süre hiç kıpırtı olmayınca paniğe

kapıldı, ama sonra, ağırlığın altında çatırdayan ikinci kitaplık da devrilmeye başladı. Langdon

yeniden düşüyordu.

Kitaplıklar dev dominolar gibi birbiri ardına devriliyordu. Metal meta-la çarpıyor, kitaplar

etrafa saçılıyordu. Kitaplık olduğu yerde matkap git» zıplarken, Langdon bastırmaya devam

etti. İçeride toplam kaç kitaplık olduğunu düşündü. Ağırlıklarını düşündü. Arka duvarın camı

kalındı...

Langdon beklediğini duyduğunda -farklı bir çarpışma sesi- üstünde

durduğu kitaplık neredeyse yatay konumdaydı. Ses uzaktan gelmişti. Ka'

sanın sonundan. Metalin cama çarpma sesi. Etrafındaki kasa sallanınca-

-diğerlerinin ağırlığının bindiği son kitaplığın cama çarptığını anladı. Amj

bunun ardından gelen sesi duymayı hiç istememişti.

Sessizlik.

Camın kırılma sesi duyulmuyordu. Sadece şimdi üstüne çullanan K taphkların ağırlığına karşı

koyan duvardan gelen bir yankı vardı. Göz>er

¦ ^caman açmış kitapların üstünde yatıyordu. Uzaklarda bir yerden bir tırdama sesj geldi.

Dinlemek için nefesini tutacaktı ama hiç nefesi kalmarfflŞ"-

Bir saniye. İki...

Sonra, şuursuzluğun eşiğindeyken uzaktan gelen bir esneme sesi duydu... Çatlaklar camı

örümcek ağı gibi sarıyordu. Birden, cam top gibi patladı. Langdon'ın altındaki kitaplık yere

tamamen çökmüştü. Cam kırıkları çölde yağan yağmur gibi karanlıkta yere, düşüyordu. Hava

büyük bir tıslama sesiyle içeri doldu.

Otuz saniye sonra, Vatikan Yeraltı Mezar Odaları'nda, telsizin elektronik cızırtısı sessizliği

bozarken Vittoria bir cesedin önünde duruyordu. Telsizden gelen ses nefessiz kalmış gibiydi.

"Ben Robert Langdon! Beni duyan var mı?"

Vittoria başını kaldırıp baktı. Robert! Onun yanında olmasını ne kadar istediğine

inanamıyordu.

Muhafızlar şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. İçlerinden biri telsizi kemerinden çıkardı.

"Bay Langdon? Üçüncü kanaldasınız. Komutan birinci kanalda sizden haber bekliyor."

"Birinci kanalda olduğunu biliyorum lanet olası! Onunla konuşmak istemiyorum.

Camerlengo'yla konuşmak istiyorum. Şimdi! Biri bana onu bulsun."

Langdon, Gizli Arşivler'in karanlığında kırık camların ortasında durmuş, nefes almaya

çalışıyordu. Sol elindeki sıcak sıvıyı hissettiğinde kana-dlğını anladı. Camerlengo'nun sesi

birden çıkınca Langdon irkildi.

"Ben Camerlengo Ventresca. Neler oluyor?"

Langdon kalbi hâlâ hızla çarparken düğmeye bastı. "Sanırım az önce biri beni öldürmeye

çalıştı!"

Hatta sessizlik oldu.

Langdon sakinleşmeye çalıştı. "Ayrıca bir sonraki cinayetin nerede deneceğini biliyorum."

Yanıt veren ses Camerlengo'ya ait değildi. Komutan Olivetti konuyordu. "Bay Langdon.

Başka bir şey söylemeyin."

357

87

Langdon Belvedere Avlusu'nda koşarak. İsviçreli Muhafızlar güvenç lik merkezinin dışındaki

çeşmeye yaklaşırken, üzerine kan bulaşmış saatil 23.41'i gösteriyordu. Elinin kanaması

durmuştu, ama göründüğünden daha kötü durumdaydı. Oraya vardığında, herkes toplantıya

gelmiş gibiydi... Olivetti, Rocher, Camerlengo, Vittoria ve bir avuç muhafız.

Vittoria hemen ona doğru koştu. "Robert, yaralanmışsın."

Langdon cevap veremeden, Olivetti konuşmaya başladı. "Bay Langdon, iyi olduğunuza

sevindim. Arşivlerdeki elektrik hatasından dolayı üzgünüm."

Langdon, "Elektrik hatası mı?" diye sordu. "Gayet iyi biliyordunuz ki..."

Rocher öne çıkarak pişman bir ses tonuyla, "Benim hatamdı," dedi. "Arşivlerde olduğunuzu

bilmiyordum. Beyaz bölgelerimizin bazı bölümlerinin elektrik düzeneği bu binayla bağlantılı.

Araştırmamızı genişletiyoruz. Elektriği kesen benim. Eğer orada olduğunuzu bilseydim..."

Vittoria, Langdon'm yaralı elini elleri arasına alıp incelerken, "R°' bert," dedi. "Papa

zehirlenmiş. Onu Illuminati öldürmüş."

Langdon kelimeleri duyuyor, ama güçlükle anlıyordu. Kafası dolu}'" du. Tek hissedebildiği,

Vittoria'nın ellerinin sıcaklığıydı.

Camerlengo papaz cüppesinden ipek bir mendi! çıkardı ve temizlenmesi için Langdon'a

uzattı. Adam hiçbir şey söylemedi. Yeşil gözleri yen1 bir ateşle dolmuş gibiydi.

Vittoria, "Robert," dedi. "Bir sonraki kardinalin nerede öldürüleceği bulduğunu mu söyledin?"

" Langdon konuşmakta kararsızdı. "Buldum, yeri..."

Olivetti lafını keserek, "Hayır," dedi. "Bay Langdon telsizde daha fazla konuşmamanızı

istememin bir nedeni vardı." Toplanmış bir avuç İsviçreli Muhafız'a döndü. "Bize izin verir

misiniz, baylar."

Askerler güvenlik merkezinin içinde kayboldular. Hürmetsizlik yoktu.

Sadece itaat vardı.

Olivetti kalan gruba döndü, "Bunu söylemek bana acı verse de, Pa-pa'mızın cinayeti, sadece

bu duvarların içinden birinin yardımıyla gerçekleştirilebilecek bir eylem. Hepimizin iyiliği

için, kimseye güvenmemeli-y,z." Bunları söylerken, acı çekiyor gibiydi.

Rocher endişeli görünüyordu. "İçerden işbirliği gösteriyor ki..." Olivetti, "Evet," dedi.

"Araştırmanızın güvenirliği konusunda uzlaştık. Yine de bu, göze almamız gereken bir kumar.

Aramaya devam edin." Rocher bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ama vazgeçti ve gitti.

Camerlengo derin bir nefes aldı. Henüz tek kelime bile etmemişti ve Langdon, adamın sanki

bir dönüm noktasına ulaşılmış gibi dikkat kesildiğini fark etti.

"Komutan?" Camerlengo tok bir ses tonuyla konuşuyordu. "Kardinaller toplantısını yarıda

keseceğim."

Olivetti asık bir yüzle, dudaklarını büzdü. "Bunu yapmamanızı öneriyorum. Hâlâ iki saat

yirmi dakikamız var." "Bir nefeslik."

Olivetti'nin sesi şimdi meydan okur gibiydi. "Ne yapmak niyetindesi-niz? Kardinalleri tek

başınıza mı tahliye etmek istiyorsunuz?"

"Tanrı'nın bana verdiği güçle, bu kiliseyi kurtarmak niyetindeyim. Bunu nasıl yapacağım artık

sizin meseleniz değil."

Olivetti doğruldu. "Ne yapmak istiyorsanız..." Duraksadı. "Sizi durdurma yetkim yok.

Özellikle de, güvenliğin başı olarak ortada olan başardığımın ışığında. Sizden sadece

beklemenizi istiyorum. Saat yirmi iki-Ve kadar... yirmi dakika bekleyin. Eğer Bay Langdon'ın

verdiği bilgi doğ-%'sa, katili yakalamak için hâlâ bir şansım olabilir. Protokolü ve adabı

korumanın hâlâ bir yolu var."

Camerlengo boğuk bir kahkahayla, "Adap mı?" dedi. "Adabı a çok oldu, komutan. Fark

etmediyseniz söyleyeyim, bu bir savaş."

Güvenlik merkezinden bir muhafız çıkarak, Camerlengo'ya seslen r "Signore, BBC muhabiri

Bay Glick'i gözaltına aldığımız haberi geldi."

Camerlengo başını salladı. "O ve kameraman kadının, Şistine Şan> li'nin dışında benimle

buluşmasını sağlayın."

Olivetti'nin gözleri açıldı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Yirmi dakika, komutan. Size sadece bu kadar süre tanıyorum." Sonra gitti.

Olivetti'nin Alfa Romeo'su Vatikan Şehri'nden hızla çıktığında, bu kez işaretsiz arabalardan

oluşan bir konvoy onu izlemiyordu Vittoria torpido gözünde bulduğu ilkyardım çantasındaki

sargı beziyle, arka koltukta Langdon'ın elini sarıyordu.

Olivetti dümdüz karşıya bakıyordu. "Pekâlâ, Bay Langdon. Nereyi gidiyoruz?"

1

360

88

Olivetti'nin Alfa Romeo'su, sireni çığlık atarak ilerlediği halde, köprüden geçip Roma'nın

kalbine hızla yaklaşırken fazla dikkat çekmiyordu. Tüm trafik ters yönde, Vatikan'a doğru

akıyordu. Sanki Papalık Sarayı bir anda Roma'daki en heyecanlı yer haline gelmişti.

Langdon arka koltukta otururken, sorular aklından hızla geçiyordu. Katili düşündü, onu bu

sefer yakalayıp yakalayamayacaklarını, onlara öğrenmek istediklerini söyleyip

söylemeyeceğini ve çok geç kalıp kalmadıklarını düşündü. Camerlengo, San Pietro

Meydanı'ndaki halka tehlikede olduklarını ne zaman söyleyecekti? Kasadaki olay hâlâ içini

kemiriyordu.

Hata.

İ Olivetti aralardan geçerek, Alfa Romeo'yu Santa Maria della Vittoria Küisesi'ne sürerken

frenlere asla basmıyordu. Langdon başka zaman olsaydı, parmak boğumlarının sıkılmaktan

bembeyaz olacağını biliyordu. Ama şu anda narkoz almış gibiydi. Ona nerede olduğunu

hatırlatan tek

§ey, elinin zonklamasıydı.

Başlarının üstündeki siren figan ediyordu. Ona geldiğimizi belli etmek &bi bir niyetimiz yok

elbette, diye düşündü Langdon. Olivetti'nin yaklaşıg,-^ sireni susturacağını tahmin ediyordu.

Oturup düşünürken, Papa'nın cinayetiyle ilgili haber sonunda aklına bitliğinde hayrete düştü.

Aklına gelen fikir inanılmaz, fakat bir o kadar da mantıklıydı. Illuminati daima içeri sızarak

güç kazanırdı, içeride mevki değişiklikleri yaparak. Ayrıca papalar asla öldürülmemiş de

değildi.

361

Otopsi yapılmadığı için hiçbiri doğrulanmamış olsa da, ihanetle ilgili sa\ sız söylenti

dolaşıyordu. Yakın zaman öncesine dek. Bilim adamları, hırs lı halefi VIII. Boniface'in

ellerinde ölen Papa V. Celestine'nin kabrinin röntgenini çekmek için izin almışlardı.

Araştırmacılar röntgen sayesinde cinayete dair küçük bir ipucu yakalamayı ummuşlardı...

mesela kırık bir kemik. Röntgen, Papa'nın kafatasına dört santim uzunluğunda bir çivi

çakıldığını ortaya çıkarmıştı.

Langdon şimdi, Illuminati meraklılarının ona yıllar önce gönderdiği bazı makaleleri

hatırlıyordu. İlk başta makalelerin uydurma olduğunu sanmış, bu yüzden makalelerin

doğruluğunu tespit etmek için Harvard'ın mikrofiş koleksiyonuna bakmaya gitmişti. Doğru

olmaları inanılmazdı. Saygın haber kuruluşlarının bile arada sırada nasıl Illuminati

paranoyasına tutulduğuna örnek olsun diye, makaleleri ilan panosuna yapıştırmıştı. Medyanın

şüpheleri birden ona daha az paranoyak gelmeye başlamıştı. Langdon makaleleri gayet net

hatırlayabiliyordu...

İNGİLİZ RADYO TELEVİZYON KURUMU 14 Haziran 1998

1978 yılında vefat eden Papa I. John Paul, P2 Mason Lo-casının komplosuna kurban gitti...

Gizli P2 Cemiyeti, Amerikalı Başpiskopos Marcinkus'u Vatikan Bankası başkanlığmdan

kovacağmı anladığında, I. John Paul'ü öldürmeye karar verdi. Banka, Mason Locası'yla

şüpheli finansal ilişkilere girmişti...

THE NEW YORK TIMES

24 Ağustos 1998

Merhum I. John Paul yatağında neden gündelik gömleğini giyiyordu? Gömlek neden

yırtılmıştı? Sorular burada bitmiyor. Hiçbir tıbbi soruşturma yapılmadı. Kardinal Villot, hiçbir

Papa'nın ölüsüne dokunulmadığı gerekçesiyle otopsi yapılmasını yasakladı. Ayrıca John

Paul'ün ilaçlan, gözlükleri, terlikleri, son arzusu ve vasiyeti, gizemli bir şekilde yatağının

yanından yok oldu.

LONDON DAILY MAİL 27 Ağustos 1998 ...dokunaçları Vatikan'a kadar uzanan, güçlü,

acımasız ve yasadışı bir Mason Locası'nın komplosu...

Vittoria'nm cebindeki telefonun çalması, Langdon'm aklına gelen

hatıraları uzaklaştırmıştı.

Vittoria kendisini kimin aradığını tahmin edemiyormuş gibi bir ifadeyle cevap yerdi. Langdon

bir metre ötede durduğu halde, telefondaki

keskin sesi tanımıştı.

"Vittoria? Ben Maximilian Kohler. Karşımaddeyi buldunuz mu?"

"Max? İyi misin?"

"Haberleri seyrettim. CERN'in ya da karşımaddenin hiç bahsi geçdi.

Bu iyi. Neler oluyor?"

"Kutunun yerini henüz bulamadık. Durum karışık. Robert Langdon ukça yardımcı oldu.

Kardinallere suikast düzenleyen adamı yakalama lunda ilerleme kaydettik. Şu anda..."

Olivetti, "Bayan Vetra," diye lafını kesti. "Yeterince konuştunuz."

Vittoria ahizeyi eliyle kaparken sinirlendiği belliydi. "Komutan, RN başkanıyla konuşuyorum.

Hakkı olduğunu elbette..."

Olivetti, "Buraya gelip, durumla ilgilenmeye," diye lafı yapıştırdı, akkı var. Güvenliksiz cep

telefonu hattından konuşuyorsunuz. Yetence bilgi verdiniz."

Vittoria derin bir nefes aldı. "Max?"

Max, "İşine yarayacak bazı bilgiler edindim," dedi. "Baban hakkın-a... Galiba karşımaddeden

kime bahsettiğini biliyorum."

Vittoria'nm yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Max, babam kimseye

fahsetmediğini söylemişti."

| "Korkarım Vittoria, baban birine bahsetmiş. Bazı güvenlik kayıtlarını

İncelemem gerekiyor. Birazdan ararım." Hat kapandı.

Vittoria telefonu yeniden cebine yerleştirirken benzi atmıştı.

Langdon, "İyi misin?" diye sordu.

Vittoria evet anlamında başını sallarken, titreyen parmaklan yalanını ele veriyordu.

Sireni kapatıp saatine bakan Olivetti, "Kilise, Barberini Meydanı'nd « dedi. "Dokuz

dakikamız var."

Langdon üçüncü işaretin yerini anladığında, kilisenin pozisyonu on da bazı çağrışımlar

yapmıştı. Barberini Meydanı. İsmin tanıdık bir yan, vardı... tarif edemediği bir şey. Langdon

artık ne olduğunu anlıyordu Meydan, tartışmalı bir metro istasyonu bölgesindeydi. Yirmi -jl

önce metro terminalinin yapımı, Barberini Meydanı'nın altını kazmanın, mey. danın

ortasındaki tonlarca ağırlıktaki dikilitaşın çökmesine neden olacağından korkan sanat

tarihçilerini telaşa düşürmüştü. Şehir planlamacıları dikilitaşın yerini değiştirmiş ve onun

yerine Triton adındaki küçük çeşme yi koymuşlardı.

Langdon, Beminı zamanında Barberini Meydanı'nda bir obelisk dur duğunu fark etti.

Langdon'ın üçüncü işaretin bulunduğu yer hakkındak: tüm şüpheleri kayboldu.

Olivetti meydanın bir1 blok ötesinden bir ara sokağa saptı, sokağın yarısına kadar arabayı

sürdü ve ani bir frenle durdu. Ceketini çıkarıp kol larını sıvadı ve silahını doldurdu.

"Tanınma riskinizi göze alamayız," dedi. "Televizyonda göründünüz Meydanın karşı tarafına

geçip ön girişi gözetlerken, görünürden uzak durmanızı istiyorum. Ben arkadan gireceğim."

Tanıdık bir silah çıkararak, Langdon'a uzattı. "Belki lazım olur."

Langdon kaşlarını çattı. Bugün ikinci kez kendisine silah uzatılıyordu. Tabancayı ceketinin iç

cebine attı. Bunu yaparken, Diagramma sayfasını hâlâ üstünde taşıdığını fark etti. Onu yerine

bırakmayı unuttuğuna inanamıyordu. Bu paha biçilmez parçanın Roma sokaklannda bir turist

haritası gibi dolaştığı düşüncesiyle kramplar geçiren Vatikan kütüphane müdürünü gözünün

önüne getirdi. Ardından, kırık cam parçalarıyla arşivlerde ardında bıraktığı, etrafa saçılmış

belgelerin yarattığı karmaşayı düşündü. Kütüphane müdürünün başka sorunları da vardı. Eğer

arşivm geceden sağ çıkarsa...

Olivetti arabadan inerek, arkasındaki sokağı işaret etti. "Meydan b tarafta. Gözünüzü açık

tutun ve görünmemeye çalışın." Kemerindeki t lefona hafifçe dokundu. "Bayan Vetra

otomatik aramayı bir deneyelim-

Vittoria telefonunu çıkararak, Olivetti'yle birlikte Pantheon'da kay-ttikleri otomatik arama

düğmesine bastı. Olivetti'nin kemerine takılı lefonu sessiz arama modunda titreşti.

Komutan başını salladı. "Güzel. Bir şey görürseniz bana haber ve-,-„» Silahının horozunu

kaldırdı. "Ben içerde bekleyeceğim. Kâfir herif-',e0ben hesap soracağım."

O sirada, çok yakında bir başka cep telefonu çalıyordu.

Haşhaşin cevap verdi. "Konuşun."

Ses, "Benim," dedi. "Janus."

Haşhaşin gülüsedi. "Merhaba üstat."

"Konumun anlaşılmış olabilir. Biri seni durdurmaya geliyor."

"Çok geç kaldılar. Ben buradaki ayarlamaları yaptım bile."

"Güzel. Oradan sağ kurtul. Daha yapılacak işler var."

"Yoluma çıkanlar ölecek."

"Yoluna çıkanlar bilgili kişiler."

"Amerikalı akademisyenden mi bahsediyorsun?"

"Onun farkında mısın?"

Haşhaşin kıkırdadı. "Soğukkanlı ama saf. Benimle telefonda konuşmuştu. Onun tam zıttı

karakterde bir kadınla beraber." Katil, Leonardo Vetra'nm kızının öfkesini hatırladığında,

kanının kaynadığını hissetti.

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Haşhaşin, Illuminati üstadında ilk kez böyle bir tereddüt

hissediyordu. Sonunda Janus konuştu. "Gerek olursa onları da ortadan kaldır."

Katil gülümsedi. "Olmuş bil." Vücuduna sıcak bir beklenti dalgası yayıldı. Yine de kadım

ödül olarak saklayabilirim.

89 I

San Pietro Meydanı'nda kıyamet kopuyordu. fl

Meydanda çılgın bir koşuşturma yaşanıyordu. Medya kamyonları, M pere koşan saldırı

araçları gibi akın ediyorlardı. Muhabirler, ileri teknB loji elektronik cihazları, savaş için

silahlanan askerler gibi etrafa seriyolj lardı. Meydanın tüm çevresinde, medya savaşındaki en

yeni silahı -d™ ekranlar- dikmeye çalışan haber şebekeleri, pozisyon almak için birbiriyle

yanşıyorlardı.

Düz ekranlar, kamyonlar veya portatif iskelelerin üstüne yerleştirilebilen devasa video

ekranlarıydı. Ekranlar, şebekenin reklam panosu vazifesi görüyor, şebekenin yayınlarıyla

kurumsal logosunu gösteriyordu. Ekran iyi bir yere yerleştirildiğinde -örneğin olay yerinin

önüne- rakip şebeke bu şebekenin reklamını vermeden hikâyeyi yayınlayamazdı.

Meydan kısa sürede hem bir multimedya sahnesine, hem de halkın çılgın bir nöbet yerine

dönmüştü. Her taraftan seyirciler geliyordu. Nor-malde sınırsız genişlikteki açık alanda kalan

boş yerler kıymete binmiş11- | İnsanlar yüksek dev ekranların etrafında kümelenip meraklı bir

beyecan-la canlı yayın haberlerini dinliyorlardı. ,

Yalnızca birkaç yüz metre ötede, San Pietro Bazilikasının kahn varları içinde huzurlu bir

dünya vardı. Teğmen Chartrand ile üç muh karanlıkta ilerliyorlardı. Gözlerinde kızılötesi

gözlükleriyle detektörle] "

366

leriflde sahndırarak, orta sahanlığı tarıyorlardı. Vatikan Şehri'ndeki ika aç* bölgeleri aramak

şu ana dek sonuç vermemişti, paha rütbeli olan muhafız, "Buradan sonra gözlükleri

çıkartsanız

daha iyi olur," dedi.

Chartrand zaten bunu yapıyordu. Kilise Kürsüsü Nişi'ne -bazilikanın taslîldaki çukur alanyaklaşıyorlardı.

Doksan dokuz yağ lambasıyla ay-, n[atıldığmdan, kızılötesi gözlükler

görüşlerini engelleyecekti.

Chartrand bölgeyi aramak için çukur alana inerlerken ağır gözlüğü çıkartmanın keyfiyle

boynunu gevşetti. Güzel bir odaydı... altındandı ve parlıyordu. Şimdiye dek buraya inmemişti.

Chartrand Vatikan Şehri'ne geldiğinden beri her gün Vatikan'ın yeni bir gizemini öğreniyor

gibiydi. Şu yağ lambaları bunlardan biriydi. Aynı anda tam doksan dokuz kandil yanıyordu.

Bu bir gelenekti. Din görevlileri, lambaların asla sönmemesi için sürekli lambalara kutsal yağ

ekliyorlardı. Bu kandillerin zamanın sonuna dek yanacağı söyleniyordu.

Ya da en azından gece yarısına kadar, diye düşündü Chartrand, yeniden ağzının kuruduğunu

hissederek.

Chartrand detektörünü kandillerin üzerinde gezdirdi. Raya saklanmış bir şey yoktu. Buna

şaşırmamıştı; videodan gelen görüntüye bakılacak olursa, kutu karanlık bir yerdeydi.

Nişin içinde ilerlerken, yerdeki bir deliği kapatan bir ızgara kapağına rastladı. Tünel, dümdüz

aşağı inen dik ve dar bir merdivene açılıyordu. Aşağıda bulunan şeyle ilgili hikâyeler

duymuştu. Rocher'in emirleri açıktı- Sadece halka açık alanları arayın; beyaz bölgeleri

atlayın.

Izgaraya arkasını dönerek, "Bu koku da ne?" diye sordu. Nişte mest e<üci tatlı bir koku vardı.

İçlerinden biri, "Lambaların kokusu," dedi.

Chartrand şaşırmıştı. "Gazyağından çok kolonya gibi kokuyor."

"Gazyağı değil. Bu lambalar papalık sunağına yakın olduğu için özel 0lr karışım -etanol,

şeker, bütan ve parfüm- kullanıyorlar."

"Bütan mı?" Chartrand endişeyle lambalara baktı.

Muhafız başını salladı. "Sakın dökme. Cennet gibi kokuyor ama ce-hennem gibi yanar."

Kilise Kürsüsü Nişi'ni aramayı bitiren muhafızlar, telsizlerin" pandığı yere geri dönüyorlardı.

Son durum bildiriliyordu. Muhafızlar hayret içinde dinlediler Açık hatta paylaşılamayacak,

sıkıntı verici yeni gelişmeler olm ama Camerlengo geleneği bozarak, kardinallere seslenmek

için topl-ya girmişti. Tarihte bu daha önce hiç yaşanmamıştı. Chartrand bun birlikte

Vatikan'ın, tarihte daha önce hiçbir zaman yeni bir nükleer si başlığının üstünde oturmadığını

fark etti.

Chartrand duruma Camerlengo'nun el koyduğunu anlayınca rah: lamıştı. Camerlengo,

Chartrand'ın Vatikan Şehri'nde en çok saygı duy^ ğu kişiydi. Muhafızlardan bazıları

Camerlengo'nun beato olduğunu düş nürdü -Tanrı aşkı saplantı haline gelmiş bir sofu- ama

onlar bile... Ti n'nın düşmanlarıyla savaşmak söz konusu olduğunda, en sert mücadelı verecek

kişinin Camerlengo olduğu konusunda hemfikirdiler.

İsviçreli Muhafızlar bu hafta kardinaller toplantısına hazırlanırken Camerlengo'yu yakından

görmüşlerdi. Herkes onun diğerlerinden daha sert ve yeşil gözlerinin normalden daha ateşli

olduğu yorumunda bulunmuştu. Ve yine herkes, Camerlengo'nun kutsal kardinaller

toplantısını organize etmekten sadece sorumlu olmadığını, akıl hocası olan Papayı kaybettiği

için bunu bizzat kendisinin yapması gerektiğini söylemişti.

Chartrand, çocukken Camerlengo'nun annesini gözlerinin önünde havaya uçuran bomba

hikâyesini duyduğunda, Vatikan'a geleli henüz birkaç ay olmuştu. Kilisede bir bomba... ve

şimdi yeniden aynı şeyler oluyor. Ne yazık ki, yetkililer bombayı yerleştiren herifi

bulamamışlardı... olasılıkla Hıristiyanlık karşıtı nefret dolu bir grup olduklarını söylemişler ve

dava kapanmıştı. Camerlengo'nun kayıtsızlığa taviz vermemesine şaşmamak gerekirdi.

Birkaç ay önce, Vatikan Şehri'nde sakin bir akşamüstünde Chartrand bahçede Camerlengo ile

karşılaşmıştı. Chartrand'ın yeni bir muha-fız olduğunu fark eden Camerlengo, ona birlikte

gezinmeyi teklif etmişi Özel bir konudan bahsetmemişlerdi, ama Camerlengo, ona kendini

evinde hissettirmişti.

Chartrand, "Peder," demişti. "Size garip bir soru sorabilir miyim?"

Camerlengo gülümsemişti. "Sadece eğer ben de sana garip bir cevap verebileceksem."

rhartrand kahkaha atmıştı. "Tanıdığım tüm rahiplere sordum ama

"' »Seni rahatsız eden nedir'?" Camerlengo hızlı ve küçük adımlarla yü-n papaz cüppesi

önünde dalgalanıyordu. Chartrand kalın tabanlı sili avakkab^annın kıyafetine tam uyduğunu

düşünmüştü. Ayakkabılar • , unun yansıması gibiydi... modern, ama mütevazı ve dayanıklı

olduğunu belli eden.

Chartrand derin bir nefes almıştı. "Ben bu kadiri mutlak ve esirgeyen

olayını anlamıyorum."

Camerlengo gülümsemişti. "Kitabı Mukaddes'i mi okuyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Aklın karıştı çünkü İncil Tanrı'yı kadiri mutlak ve iyiliksever olarak

tarif ediyor." "Kesinlikle." "Kadiri mutlak... iyilikseverin anlamı Tanrı'nın her şeye gücünün

yettiği ve iyi kalpli olduğudur."

"Manasını anlıyorum. Ama... ortada bir çelişki var gibi."

"Evet. Çelişki acıdır. Açlık, savaş, hastalıklar..."

"Kesinlikle!" Chartrand, Camerlengo'nun anlayacağını biliyordu. "Bu dünyada korkunç şeyler

oluyor. İnsanlığın yaşadığı trajedi, Tanrı'nın aynı anda hem her şeye gücü yeten, hem de iyi

kalpli olmadığının ispatı gibi. Bizi seviyor ve durumu değiştirecek gücü var. O zaman acıyı

önlerdi,

öyle değil mi?"

Camerlengo kaşlarını çatmıştı. "Öyle mi?"

Chartrand tedirgin olmuştu. Acaba sınırını aşmış mıydı? Acaba bu, sorulmaması gereken dini

sorulardan biri miydi? "Şey... eğer Tanrı bizi iviyorsa ve bizi koruyabiliyorsa, öyle yapması

gerekirdi. Ya her şeye gücü yetiyor, ama umursamaz ya da iyi kalpli ama gücü yetmiyor."

"Çocukların var mı teğmen?"

Chartrand kızarmıştı. "Hayır, signore."

"Sekiz yaşında bir oğlun olduğunu düşün... onu sever miydin?"

"Elbette."

"Hayatında acıyla karşılaşmaması için var gücünü kullanır miydin?"

"Elbette."

"Kaykay yapmasına izin verir miydin?"

F: 24

369

Dan Brovvn

I

Chartrand bunu iyice düşünmüştü. Camerlengo bir din adam • dünyadan fazlasıyla

haberdardı. "Evet, sanırım," demişti Chartrand bette kaykay yapmasına izin verirdim ama ona

dikkatli olmasını sö dim." y

"Demek ki bu çocuğun babası olarak ona bazı temel, iyi tavsiyei > a bulunup gitmesine ve

hata yapmasına izin verirdin."

"Eğer sormak istediğiniz buysa, peşinden gidip onu hanım evladı gjü büyütmezdim."

y

"Ama ya düşüp dizini kanatırsa?" "Daha dikkatli olmayı öğrenir."

Camerlengo gülümsemişti. "O zaman çocuğunun acısını engellen) ye gücün yetse bile,

hayattan kendi dersini almasına izin vererek ona se gini göstermeyi tercih edersin, öyle değil

mi?"

"Elbette. Acı, büyümenin bir parçasıdır. Bu şekilde öğreniriz." Camerlengo başını sallamıştı.

"Kesinlikle." U

370

90

Langdon ile Vittoria batı tarafındaki küçük bir ara sokakta gölgeler arasından Barberini

Meydanı'na baktılar. Meydanın karşısındaki binaların arasından yükselen kubbesiyle kilise,

diğer tarafta duruyordu. Akşam, beraberinde serinliği de getirmişti. Langdon meydanın boş

olmasına şaşı-rıyordu. Başlarının üstündeki açık pencerelerden gelen televizyon sesleri, ona

insanların nereye kaybolduklarını hatırlattı.

"...Vatikan'dan henüz haber yok... Illuminati'nin öldürdüğü iki kardinal... Roma'da

Satanistler'in bulunduğu... daha derinlere sızdıkları hakkında söylentiler..."

Haberler Neron'un yangını gibi yayılıyordu. Dünyanın geri kalant gibi. Roma da

beklemedeydi. Langdon raydan çıkan bu vagonu gerçekten durdurup durduramayacaklarını

düşündü. Meydana bakmıp beklerken, m<xiern binaların işgaline rağmen meydanın hâlâ

eliptik göründüğünü 'ark etti. Çok yukarıda, lüks bir otelin çatısmdaki dev neon tabelası, eski

"lr kahramanın anısına yapılmış modern bir mabet gibi yanıp sönüyordu, rttoria parmağını

çoktan doğrultmuş Langdon'a aynı şeyi gösteriyordu. abela, ürkütücü derecede denk

düşüyordu.

OTEL BERNINI

Vittoria dikkatli bakışlarla meydanı kolaçan ederken, "On taneden S'ncisi," dedi. Bu sözlerin

hemen ardından Langdon'ı kolundan tuta-*' Sölgelerin arasına çekti. Meydanın orta tarafını

gösteriyordu.

371

Langdon, onun bakışlarını takip etti. Gördüğünde, kaskatı kesiinJ

Karşı taraftaki sokak lambasının altında iki siyah figür belirm-J Her ikisi de uzun pelerine

sarınmışlar, başlarını Katolik dulların gelen!» sel siyah dantel örtüleriyle kapatmışlardı.

Langdon, onun kadın olduöuj tahmin ediyor, fakat karanlıkta emin olamıyordu. Kamburunu

çıkanı acı çekiyormuş gibi hareket edeni daha yaşlı görünüyordu. Daha ir«| daha güçlü olan

diğeri ona yardım ediyordu. ¦

Vittoria, "Silahı bana ver," dedi. I

"Yapamazsın..." I

Vittoria kedi gibi seri hareketlerle bir kez daha elini onun cej daldırıp çıkarmıştı. Silah elinde

parlıyordu. Soıra, adeta ayaklan paı« taşlara hiç değmiyormuşçasma, karanlığın içinde

sessizce meydanın eta fında döndü ve çiftin arkasına geçti. Vittoria gözden kaybolurken La™

don olduğu yere mıhlanmıştı. Ardından, kendi kendine küfrederek orm peşinden gitti.

I

Çift ağır adımlarla yürüyordu. Langdon ile Vittoria'nın arkadan yal laşıp çiftin gerisinde

pozisyon almaları yarım dakikalık işti. Vittoria sili hı, önünde kavuşturduğu kollarının ardına

saklayarak, istediği zaman efl şebileceği şekilde gözlerden uzaklaştırmış oldu. Aradaki açıklık

azalırla Vittoria giderek hızlanıyor, Langdon ise ona yetişmek için mücadele vei yordu.

Langdon'ın ayakkabısı bir taşa takılıp sektirdiğinde, Vittoria, ol yan gözle öfkeli bir bakış

fırlattı. Ama çift bunu duymamış gibiydi. Koni şuyorlardı.

Aralarında on metre kaldığında Langdon. onların sesini duyma) başlamıştı. Kelimeleri değil.

Sadece zayıf mırıldanmaları. Yanında ileri' yen Vittoria her adımda gittikçe hızlanıyordu.

Önünde kavuşturduğu kû lan açılırken silah ortaya çıkmaya başlıyordu. Altı metre. Sesler

daha b< lirgindi... birinin sesi diğerinden daha yüksekti. Öfkeli. Çaçaron. Lan! don sesin yaşlı

kadına ait olduğunu anladı. Boğuk. Androjen. Ne dedıg" duymak için gayret etti ama başka

bir ses yükseldi.

"Mi scusi! Özür dilerim!" Vittoria'nın sevecen sesi meydanı fenci g'D aydınlatmıştı

Pelerinli çift durup arkalarını dönerken Langdon gerildi. Vittofl

şimdi daha da hızlı adımlarla üstlerine doğru yürüyordu. Karşı

koymayi

372 1

at bulamayacaklardı. Langdon ayaklarının yürümediğini fark etti. Ar-jan bakarken,

Vittoria'nın kollannın gevşediğini ve elini dışarı çıkartıca, silahın ileri doğru sallandığını

gördü. Sonra Langdon, onun omzu-u0 üstünden, sokak lambasıyla aydınlanan bir yüz gördü.

Duyduğu pa-•a bacaklarını harekete geçirince öne doğru hamle yaptı. "Vittoria, hayır'

Ama Vittoria ondan bir saniye önce davranmıştı. Anlık bir hareketle

hiç fark ettirmeden Vittoria kollarını yeniden yukarı kaldırıp akşamın se-nnli5inden

korunmaya çalışan bir kadın gibi kendini sarmalayarak silahı sakladı. Langdon tökezleyerek

onun yanına geldiğinde, neredeyse önlerinde duran pelerinli çifte çarpıyordu.

Geri çekilirken titreyen sesiyle, "Buona sera," diye geveledi Vittoria.

Langdon rahat bir nefes aldı. İki yaşlı kadın, pelerinlerinin altından kaşlarını çatarak, onlara

bakıyordu. Biri o kadar yaşlıydı ki, güçlükle ayakta duruyordu. Diğeri ona yardım ediyordu.

Her ikisi de sıkıca tespihlerine yapışmışlardı. Aniden karşılarına birinin çıkmasına şaşırmış

gibiydiler.

Vittoria sersemlemiş gibi görünmesine rağmen gülümsedi. "Dov'e la chiesa Santa Maria della

Vittoria? Santa Maria de İla Vittoria Kilisesi nere..."

İki kadın aynı anda, geldikleri taraftaki meyilli sokakta duran cüsseli

bir silueti işaret ettiler. "E lâ."n

Langdon ellerini Vittoria'nın omuzlarına koyarak, nazikçe onu geri çekerken, "Grazie," dedi.

Az kalsın iki yaşlı kadına saldıracaklarına inana-

¦myordu.

Kadınlardan biri, "Non si pud entrare,"1-'^ diye uyardı. "E chiıısa temprano."

"Erken mi kapandı?"'Vittoria şaşırmışa benziyordu. "Perche? Neden?"

Kadınlar alelacele açıkladılar. Öfkelenmişe benziyorlardı. Langdon homurdanarak konuşulan

İtalyancanm bazı kısımlarım anlıyordu. Anladığı kadarıyla kadınlar on beş dakika önce

kilisede Vatikan için dua

İşte orada. Girmek yasak.

ediyorlardı, sonra bir adam çıkıp onlara kilisenin erken kapanacağım sn lemisti.

Vittoria gergin bir sesle, "Hanno conosciuto l'uomo?" diye sordı "Adamı tanıyor muydunuz?"

Kadınlar başlarını iki yana salladılar. Adamın bir sîraniero crudo, ya. bancı, kaba bir adam

olduğunu ve içerideki herkesi, hatta polisi araya. caklarını söyleyen genç rahiple müstahdemi

bile zorla dışarı çıkarttığmı anlattılar. Ama yabancı sadece gülmüş ve onlara polisin

kameralarla ge]. meşini söylemişti.

Kameralar mı, diye düşündü Langdon.

Kadınlar öfkeyle söylenerek adama bar-ârabo dediler. Sonra homurdanarak yollarına devam

ettiler.

Langdon, Vittoria'ya, "Bar-ârabo mu?" diye sordu. "Barbar mı?"

Vittoria gergin görünüyordu. "Pek sayılmaz. Bar-ârabo küçültücü bir kelime oyunudur.

Anlamı Ârabo... yani Arap."

Ürperdiğini hisseden Langdon yüzünü kiliseye döndü. Bunu yaptığı sırada gözüne, kilisenin

vitray camlarındaki bir şey çarptı. Görüntü ödünü kopartmıştı.

Onun gördüklerinden bihaber Vittoria cep telefonunu çıkararak otomatik aramaya bastı.

"Olivetti'yi uyaracağım."

Nutku tutulan Langdon uzanarak, onun koluna dokundu. Titreya eliyle kiliseyi işaret etti.

Vittoria'nm nefesi kesilmişti. Binanın içinde, Şeytan gözü gibi par! .¦¦ yan vitray camlardan...

büyüyen alevlerin yaydığı ışık görünüyordu.

I

374

91

Santa Maria della Vittoria Kilisesi'nin ana girişine koşturan Lang-lon ile Vittoria ahşap

kapının kilitli olduğunu keşfettiler. Vittoria, Oli-vati'nin yan otomatiğiyle eski kilide üç el ateş

edince kilit parçalandı.

Kilisenin bekleme odası yoktu, bu yüzden Langdon ile Vittoria ana kapıyı iterek açtıklarında,

geniş mabedin hemen içine girmişlerdi. Önlerindeki manzara o denli beklenmedik, o denli

tuhaftı ki, Langdon'ın gördüklerine inanabilmesi için gözlerini kapatıp tekrar açması gerekti.

Kilise yaldızlı duvarları ve sunaklarryla... zengin bir barok yapıydı.

Ana kubbenin altında, mabedin tam ortasında kilise sıraları üst üste istif-

«miş ve cesetlerin yakıldığı bir çeşit alev döşeği gibi tutuşturulmuştu.

Alevleri kubbeye kadar yükselen bir şenlik ateşi. Langdon gözleriyle ce-

-nnem yangınını yukarı doğru takip ederken, manzaranın gerçek dehşe-

Wr avcı kuş gibi baskın yaptı.

Tavanın sağ ve sol yanlarından iki tütsü kablosu -salonun üstünden "kürdanlıkları sallamak

için kullanılan halatlar- sallanıyordu. Ama ha-uar şimdi buhurdanlık taşımıyorlardı. Ayrıca

sallanmıyorlardı da. Baş-bir iş için kullanılmışlardı...

Kablolarda bir insan asılıydı. Çıplak bir adam. Bileklerinin her biri "Şılıklı kablolara

bağlanmıştı ve neredeyse ortadan ikiye ayrılacak ka-ır sıkı gerilmişti. Tanrı'nın evinde

görünmeyen bir çarmıha gerilmiş gibi '"an yanlara doğru açık duruyordu.

Langdon yukarı bakarken olduğu yerde donakalmıştı. Hemen dan son caniliğin farkına vardı.

Yaşlı adam canlıydı ve başını kaldı du. Dehşet dolu gözleriyle, yardım için sessizce

dileniyordu. Adamın o, süne bir amblem dağlanmıştı. Adam damgalanmıştı. Langdon net <v

meşe de işaretin ne olduğu hakkında şüphesi yoktu. Alevler yükseler adamın ayaklarına

ulaştığında, vücudu titreyen kurban feryat etti.

Langdon görünmeyen bir güç tarafından harekete geçirilmiş gibi an koridora atılarak, büyük

ateşe doğru koştu. Yaklaşınca ciğerleri dumanl-doldu. Tam sürat koşan Langdon cehenneme

üç metre kala ısı duvarı;^ çarptı. Yüzünün derisi alazlanınca, gözlerini koruyarak mermer

zemin; sırtüstü düştü. Sendeleyerek ayağa kalktı ve ellerini kendim korumak icin kaldırarak

bir kez daha ileri gitmeyi denedi.

O an anladı. Ateş çok sıcaktı.

Yeniden geri giderek, şapel duvarlarını gözleriyle taradı. Ağır hu goblen, diye düşündü. Bir

şekilde üstünü örtebilirseın... Ama orada bir goblen bulamayacağını biliyordu. Burası barok

bir şapel Robert, lanet bir Al] man şatosu değil.' Düşün! Yeniden asılı duran adama bakmaya

çalıştı.

Duman ve alevler dönerek kubbeye yükseliyordu. Buhurdanlık halatları, adamın bileklerinden

makaralardan geçtiği tavana uzanıyor ve kilisenin her iki tarafındaki metal kelepçelere doğru

iniyordu. Langdon kelepçelerden birine baktı. Duvarın yukansındaydılar, ama eğer ona ulaşıp

halatlardan birini gevşetebilirse, gerilimin hafifleyeceğini ve adamın ateşin kenarına doğru

sarkacağını biliyordu.

Bir alev yumağı aniden çatırdayarak daha yükseklere çıkınca, Langdon yukarıdan gelen acılı

bir çığlık duydu. Adamın ayak derisi su toplamaya başlamıştı. Kardinal canlı canlı pişiyordu.

Langdon gözlerini kelepçeye sabitleyerek, yanma koştu.

Kilisenin arka tarafında Vittoria kendine gelmeye çalışırken, Kilise sıralarından birine sıkıca

tutunmuştu. Başının üstündeki manzara dehşe' vericiydi. Başka tarafa bakmaya çalıştı. Bir

şeyler yap! Olivetti'nin nere* olduğunu merak etti. Haşhaşin'i görmüş müydü? Şimdi

neredeydiler Vittoria, Langdon'a yardım etmek için ileri doğru hareket ettiği sırada bir ses onu

durdurdu.

Şevlerden gelen çatırtı sesleri artmıştı ama başka bir ses daha duyuldu. Metalik bir titreşim.

Yakınlarda. Üst üste duyulan titreşim, sol afindaki sıraların sonundan geliyor gibiydi. Telefon

çalışı gibi kuru bir . iartı çıkarıyordu ama kaba ve sertti. Silahını sıkıca kavrayarak, sıraların

fasında ilerlemeye başladı. Ses daha da yükselmişti. Bir çalıyor, bir duuvordu. Yinelenen bir

titreşim.

Koridorun sonuna yaklaştığında, sesin sıraların sonunc'^ki köşede, den geldiğini fark etti. Sağ

elindeki silahı doğrultarak yaklaşırken, sol [e de hir şey tuttuğunu fark etti... cep telefonunu.

Panik yüzünden, ıda komutanı aramak için çıkarttığını unutmuştu... telefonu sessiz eşinle

almıştı. Vittoria telefonu kulağına yaklaştırdı. Hâlâ çalıyordu. Komutan hiç cevap vermemişti.

Vittoria birden, yükselen korku dalgasıyla sesin nereden çıktığını anladı. Titreyerek ileri

doğru adım attı.

Yerde uzanan cansız bedeni gördüğünde tüm kilise ayaklarının dibine yığılmış gibi geldi.

Cesetten süzülen bir sıvı yoktu. Etine vahşice bir dövme yapılmamıştı. Ama komutanın

başının açısı korku vericiydi... arka tarafa 180 derece döndürülmüştü. Vittoria kendi babasının

şekli bozulmuş cesedinin görüntülerini zihninden atmaya çalıştı.

Komutanın kemerindeki telefon yerde duruyor, soğuk mermerin üstünde tekrar tekrar

titreşiyordu. Vittoria kendi telefonunu kapattığında, çalması kesildi. Vittoria sessizlikte yeni

bir ses duydu. Karanlığın içinde, tam arkasından gelen bir nefes sesi.

Silahını kaldırarak dönmeye başladı ama çok geç kaldığını biliyordu. Katilin dirseği ensesine

indiğinde, yakıcı bir ısı, kafatasının tepesinden ayak parmaklarına kadar tüm vücudunu

kapladı. Bir ses, "Şimdi benimsin," dedi. Ardından, her şey simsiyah oldu.

Mabedin diğer tarafında, sol yan duvarda Langdon kilise sıralarının üstüne çıkmış, kelepçeye

ulaşmak için duvarı tırmanmaya çalışıyordu. kablolar hâlâ başından üç metre yukarıdaydı.

Bunun gibi kelepçelere kiklerde sıkça rastlanır ve kurcalanarak yalama olmasını önlemek için

'^e yukarıya yerleştirilirdi. Langdon rahiplerin kelepçelere ulaşmak için """ö/ı denen

merdivenler kullandığını biliyordu. Katil kurbanım bağla-ak için kilisenin merdivenini

kullanmış olmalıydı. Peki hangi cehennemdi

Dan Brovvn

de bu merdiven! Langdon etrafa bakınarak başını aşağı eğdi. Orada yerde bir merdiven

gördüğünü hatırlıyor gibiydi. Ama nerede? Hem sonra içi buruldu. Gördüğü yeri hatırlamıştı.

Bakışlarını öfkeli alevi çevirdi. Tahmin ettiği gibi, merdiven ateşin en üstünde alevlere boj

muştu.

Çaresizlik hissine kapılan Langdon bulunduğu yüksek seviyeden . lepçelere ulaşmasını

sağlayacak bir şey görebilmek için tüm kiliseyi o,,. den geçirdi. Etrafına bakmırken birden bir

şey fark etti.

Vittoria hangi cehennemde? Ortadan kaybolmuştu. Yardım çağırmış mı gitti? Langdon

ismiyle ona seslendi ama cevap gelmedi. Peki 0/ae!,, nerede!

Yuorıdan gelen acılı uğultuyu duyunca Langdon çok geç kaldığım anladı. Bakışlarını yeniden

yukarı çevirince, kurbanın yavaşça kavrulma! ta olduğunu gördü. Langdon'ın aklında tek bir

düşünce vardı. Su. Bok Ateşi söndür. En azından alevleri dindir. Yüksek sesle, "Su lazım,

lanet sun!" diye bağırdı.

Kilisenin arka tarafından gelen bir ses, "Bunu sonra yaparsın," dedi,

Langdon olduğu yerde dönerken neredeyse aşağı düşecekti.

Yan taraftaki koridordan üstüne doğru insan irisi siyah bir figür geliyordu. Ateşin ışığına

rağmen gözleri simsiyah parlıyordu. Langdon, ada-, mın elinde, kendi cebinden çıkan silahı

tuttuğunu fark etti... içeri girt ken Vittoria'nın elindeki silahı.

Langdon'ın aniden kapıldığı panik, çılgınca korkuların karışırmj İlk aklına gelen Vittoria oldu.

Bu hayvan, ona ne yapmıştı? Canı yant mıydı? Ya da daha kötüsü mü olmuştu? Langdon aynı

anda adamın ba nın üstünden gelen çığlık seslerinin yükseldiğini fark etti. Kardinal öM çekti.

Artık ona yardım etmek imkânsızdı. Ardından, Haşhaşin sil göğsüne doğrulturken,

Langdon'ın duyguları yoğunlaştı ve kendisi İÇ'Jj panik duymaya başladı. Silah ateş alırken

içgüdüleriyle hareket & Langdon kollarını önde tutarak kilise sıralarının üstüne kendini bira*

verdi.

Sıralara tahmin ettiğinden daha sert bir şekilde çarpar çarpmaz, yeI yuvarlandı. Mermer,

soğuk çeliğin tüm yumuşaklığıyla düşüşüne k açtı. Ayak sesleri sağ tarafından yaklaşıyordu.

Langdon vücudunu k

n ön tarafına döndürdü ve sıraların altında emekleyerek hayatını kur-

[tarmaya çalıştı.

Şapel zeminin çok üstündeki Kardinal Guidera, bilincini kaybetmeden önceki son işkenceli

dakikalarım yaşıyordu. Başını eğip çıplak vücuduna baktığında, bacaklarmdaki derinin

kabarıp soyulmaya başladığını dördü. Cehennemdeyim, diye düşündü. Tanrım beni neden terk

ettin? Ce-hennemde olması gerektiğini düşünüyordu çünkü göğsündeki damgaya başaşağı

bakıyordu... yine de kelime, şeytani bir sihre sahipmiş gibi, son derece anlamlıydı.

teş.

379

Dan Brovvn

92

Üç oylama. Papa seçilmedi.

Şistine Şapeli'ndeki Kardinal Mortati bir mucize olması için dua edi yordu. Bize adayları

gönder! Yeterince uzun bir gecikme yaşanmıştı. Mor tati, tek bir kardinalin kaybolmasını

anlayabilirdi. Ama dördü birden? Geriye hiç ihtimal kalmıyordu. Bu durumda, oyların üçte

ikisini almak sadece Tanrı'ya mahsus olurdu.

Dış kapının sürgüleri açılmaya başlayınca, Mortati ile tüm Kardinaller Heyeti yüzlerini aynı

anda girişe döndüler. Mortati bu kilit açılmasının tek anlamı olabileceğini biliyordu. Yasaya

göre şapel kapısı sadece iki şartla açılabilirdi: çok hasta birini dışarı çıkartmak ya da geciken

kardinalleri içeri almak.

Preferiti geliyor!

Mortati'nin kalbi sevinçten uçuyordu. Kardinaller toplantısı kurtul muştu.

Ama kapı açıldığında, şapelde tutulan nefeslerin sebebi sevinç değü di. Adam içeri girerken,

Mortati şok içinde ona bakıyordu. Vatpcan tan hinde ilk kez bir Camerlengo kapılar

kilitlendikten sonra, toplantının ku sal eşiğinden içeri adımını atıyordu.

Aklından ne geçiyor! . ^

Camerlengo sunağa yürüyerek, yıldırım çarpmışa dönmüş» kzkyiciH re hitap etmek için

yüzünü döndü. "Signori," dedi. "Elimden geküğirA bekledim. Bir şeyi bilmeye hakkınız var."

93

Langdon'ın nereye gittiğine dair hiç fikri yoktu. Tek pusulası, onu tehlikeden uzak tutan

refleksti. Kilise sıralarının altında güçlükle ilerlerken, dirsekleri ve dizleri yanıyordu. Yine de,

emeklemeye devam ediyordu. Bit yerlerden, bir ses ona sola doğru gitmesini söylüyordu.

Eğer, ana leçite ulaşabilmen, çıkışa koşabilirsin. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Ana

geçiti kapayan bir alev duvarı var! Beyni, seçenekleri ararken, Langdon kör gibi ilerlemeye

devam ediyordu. Ayak sesleri, sağ taraftan

s hızla yaklaşıyordu.

İ Olan olduğunda, Langdon buna hazırlıksızdı. Kilisenin ön tarafına I ulaşana dek üç

metrelik sıra daha olduğunu tahmin ediyordu. Yanlış tahmin etmişti. Ansızın üzerindeki

kapak düştü. Kilisenin önünde, yarı yarıya açığa çıkmış bir halde, bir an donup kaldı.

Solundaki oyukta, bulunduğu yerden kocaman görünen, onu buraya getiren şey duruyordu.

Tamamen unutmuştu. Bernini'nm Azize Teresa'nın Vecdi, pornografik bir natürmort gibi

yükseliyordu... sırtüstü uzanırken inler gibi ağzını açıp, zevkle kıvrılan bir azize ve üzerinde,

ateş mızrağını doğrultan bir melek duruyordu.

Langdon'ın başının üzerindeki sırada bir kurşun patladı. Vücudumun, sürat koşucusu gibi

yükseldiğini hissetti. Adrenalinle canlanarak, kısmen de olsa ne yaptığının bilinciyle, aniden

kamburunu çıkarıp başını eğerek kilisenin önünden sağa doğru koşmaya başladı. Kurşunlar

arka-

sında patlarken, Langdon tekrar yere eğildi, mermer zeminde denges; • kaybederek, sağ

duvardaki nişin tırabzanına çarptı.

O sırada, onu gördü. Kilisenin arka tarafında, yığılmış bir küme h, linde. Vittoria! Çıplak

bacakları altında bükülmüştü, ama Langdon bir y. kilde onun nefes aldığını hissetti. Ona

yardım etmeye vakti yoktu.

Katil hemen kilisenin sol tarafındaki sıraların etrafından dolaştı ye hiç durmadan ilerledi.

Langdon her şeyin kısa bir süre içinde biteceğû biliyordu. Katil silahını kaldırdı ve Langdon

yapabileceği tek şeyi yap) Vücudunu tırabzandan, nişin içine yuvarladı. Diğer taraftaki

zemine çaı parken, tırabzanın mermer sütunları kurşun yağmuruyla patladı.

Langdon yarım daire şeklindeki nişin iyice derinlerine ilerlerken kendini köşeye sıkışmış bir

hayvan gibi hissetti. Ör ünde yükselen nişi yegâne içeriği kinayeli bir şekilde belirdi... tek bir

lahit. Langdon belki di benimki, diye düşündü. Tabutun kendisi bile uygun görünüyordu. Bu

bi scâtola'ydı... küçük, süssüz, mermer bir kutu. Bütçeye göre defin yeri. Ta but, mermer iki

blok üzerinde yerden yükseltilmişti ve Langdon altında^ açıklığa bakarak, altından süzülüp

süzülemeyeceğini düşündü. I

Ayak sesleri, arkasında yankılanıyordu.

Görünürde, başka hiçbir seçeneği olmayan Langdon yere yattı ve tabuta doğru Sürünerek,

ilerledi. Elleriyle mermer iki desteği tutarak, kurbağalama yüzer gibi gövdesini kabrin

altındaki açıklığa çekti. Silah patladı.

Langdon hayatı boyunca hiç hissetmediği bir duygunun silahın gürültüsüne eşlik ettiğini

hissetti... bir kurşun, etinin yanından geçti. Kurşun onu sıyırıp toz kümesi çıkararak mermerde

patlarken, bir rüzgârın kırbaç gibi ıslığı duyuldu. Kan yayılırken, Langdon tabutun altında

vücudunu çekmeye devam etti. Mermer zeminin üzerinde sürünerek, tabutun altından çıktı ve

diğer tarafa geçti.

Çıkmaz sokak.

Langdon şimdi nişin arka duvarıyla karşı karşıyaydı. Kabrin arkasındaki bu minik boşluğun

mezarı olacağından hiç şüphesi yoktu. Lahdin altındaki açıklıkta tabancanın namlusunun

belirdiğini görünce, çok rakı"' da, diye düşündü. Haşhaşin, silahı Langdon'ın vücudunun tam

ortasın» doğrultmuş, yere paralel tutuyordu.

Iskalaması imkânsızdı.

382

Langdon kendini koruma duygusunun, şuursuz zihnini kavradığını işetti. Tabutla paralel bir

şekilde, midesi üzerine yattı. Yüzükoyun bir halde, ellerini yere koydu, arşivdeki patlamada

kesilen camlar ellerine pjanıyordu. Acıya aldırmayarak, itti. Silah patlarken, Langdon

beceriksiz bir sınav hareketiyle vücudunu yukarı iterek, karnını yerden kaldırdı, atından geçip

arkadaki gözenekli travertinde toz haline gelen kurşunlara şok dalgasını hissedebiliyordu.

Langdon gözlerini kapatıp yorgunluğa karşı direnmeye çalışırken, gümbürtünün durması için

dua etti.

Ve sonra durdu.

Ateşin gürültüsü, yerini boş bölmenin soğuk çıtırtılarına bıraktı.

Langdon gözkapaklarınm ses çıkaracağından korkarak, yavaşça gözlerini açtı. Titreten

korkuyla savaşarak, pozisyonunu korudu ve kedi gibi gerildi. Nefes almaya bile cesaret

edemiyordu. Silah sesi kulaklarını uyuşturmuştu. Langdon, katilin oradan uzaklaştığını

belirten sesleri duymak için dikkat kesildi. Sessizlik. Vittoria'yı düşündü, ona yardım etmek

iste-

I ğiyle yanıp tutuşuyordu.

I Bunu izleyen ses, sağır ediciydi. İnsani olmaktan uzaktı. Çabadan

dolayı gırtlaktan gelen bir böğürmeydi.

Langdon'ın başının üzerindeki lahit birdenbire yükselir gibi oldu. Yüzlerce kilo ona doğru

düşerken, Langdon yere kapaklandı. Yerçekimi, sürtünmeyi yendi, ilk düşen kapak oldu,

kabrin üzerinden kayarak, zemine, yanma düştü. Ardından, tabut, desteklerinden devrilerek,

Langdon'a

doğru tepetaklak düştü.

Kutu yuvarlanırken, Langdon ya onun altında çukura gömüleceğini ya da kenarları yüzünden

ezileceğini düşündü. Langdon bacaklarını ve başını içeri çekerek, vücudunu sıkıştırdı ve

kollarını yanına çekti. Sonra, gözlerini kapadı ve korkunç ezişi bekledi.

Geldiğinde, altındaki tüm zemin sallandı. Üst kenar, dişlerini yuvalarından oynatarak, başının

üzerinden sadece milimetrelerce uzağa düştü- Langdon'ın ezileceğinden emin olduğu sağ

kolu, mucizevi bir şekilde hâlâ sağlamdı. Işık görebilmek için gözlerini açtı. Tabutun kenarı,

tam °larak yere düşmemişti, hâlâ kısmen desteklerin üzerinde duruyordu. °una rağmen,

Langdon tam başının üzerinde, ölümün yüzüne baktığını fark etti.

383

Kabrin esas sahibi, üzerinde asılı duruyordu, çürümüş çoğu ceset bi tabutun tabanına

yapışmıştı. İskelet bir müddet, çekingen bir sevpir bi üzerinde durdu, sonra yapışkan bir

çıtırtıyla, yerçekimine yeniıer ı sıyrıldı. Leş, hızla üzerine düşerken, çürümüş kemikler ve

tozlar Lan don'ın gözlerine ve ağzına doldu.

Langdon tepki veremeden bir el, aç bir piton gibi tabutun altında], açıklıktan içeri sürünerek,

leşi incelemeye başladı. Langdon'm boynum bulup sıkana kadar el yordamıyla ilerledi.

Langdon gırtlağını ezen demir yumrukla savaşmaya çalıştı, ama gömleğinin sol kolunun

tabutun kenarının altında kaldığını anladı. Sadece tek bir kolu boştaydı ve bu mücadele

kaybedilecek bir savaştı.

Langdon'm bacalJarı, mevcut olan tek boşlukta büküldü, ayaklan üzerindeki tabutun zeminini

arıyordu. Buldu. Kıvrılarak, ayaklarını yerleştirdi. Sonra, boynundaki el daha da sıkarken,

Langdon gözlerini kapattı ve bacaklarını bir şahmerdan gibi uzattı. Tabut çok az kımıldadı,

ama yeterliydi. Lahit, tiz bir gıcırtıyla destekleri üzerinden, yere düştü. Tabutun kenarı, katilin

kolu üzerine düştü ve acının boğuk çığlığı duyuldu. El, Langdon'm boynunu bırakıp

kıvrılarak, karanlığa çekildi. Katil sonunda kolunu kurtardığında, tabut son bir gürültüyle düz

mermer zemine düştü. Tam karanlık. Yine. Ve sessizlik.

Devrilmiş lahdin dışında sinirli ayak sesleri yoktu. İçeri girmek için zorlama yoktu. Hiçbir şey

yoktu. Langdon karanlıkta kemiklerin arasında yatarken, üzerini kaplayan karanlıkla savaştı

ve Vittoria'yı düşünmeye başladı.

Vittoria ? Yaşıyor musun ?

Eğer Langdon gerçeği -Vittoria'nm yakında gözlerini açacağı dehşeti- bilseydi, onun iyiliği

için ölmüş olmasını dilerdi.

94

Şistine Şapeli'nde, hayret içindeki meslektaşlarıyla birlikte oturan Kardinal Mortati

duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Camerlengo'nun önünde durup mum ışığında anlattığı

nefret ve hıyanet hikâyesi, onun korkudan titremesine neden olmuştu. Camerlengo kaçırılan,

damgalanan, öldürülen kardinallerden bahsetmişti. Eski Illuminati'den - unutulan korkuları

canlandıran bir isim-, yeniden meydana çıkmalarından ve kiliseye karşı ettikleri intikam

yemininden bahsetmişti. Camerlengo acılı sesiyle merhum Papa'yı... Illuminati'nin zehirlediği

kurbanı anlatmıştı. Ve son olarak, neredeyse fısıldayarak, iki saatten daha az bir süre sonra

tüm Vatikan Şehri'ni yok etmekle tehdit eden, yeni karşımadde teknolojisinden bahsetmişti.

Sözlerini bitirdiğinde, sanki odanın havasını Şeytan gelip tüketmişti. Hiç kimse

kıpırdayamıyordu. Camerlengo'nun sözleri karanlıkta yankılanıyordu.

Mortati'nin tek duyabildiği, Camerlengo'nun isteği üzerine getirilen arka taraftaki televizyon

kamerasının düzensiz vınlama sesiydi... tarihte "içbir kardinaller toplantısında elektronik bir

cihazın bulunmasına izin verilmemişti. Kardinallerin şaşkın bakışları altında Camerlengo

Şistine §apeli'ne iki -biri kadın, biri erkek- BBC muhabiriyle girmiş ve yapacağı 0tıemli

açıklamayı tüm dünyaya canlı yayında ileteceklerini duyurmuştu.

Şimdi doğrudan kameraya konuşan Camerlengo bir adım öne çıktı. ^ert bir ses tonuyla,

"Illuminati'ye ve bilim adamlarına sesleniyorum," de-'"• Durdu. "Savaşı kazandınız."

385 F: 25

Sessizlik, şapelin en arka köşelerine kadar ulaşmıştı. Mortati kend' kalbinin çaresiz

gümbürtüsünü duyabiliyordu.

Camerlengo, "Saat uzun zamandır işliyordu," dedi. "Zaferiniz kaçı nılmazdı. Daha önce, hiç

şu anda olduğu kadar aşikâr olmamıştı. Yeni Tanrı bilimdir."

Mortati, bu ne diyor, diye düşündü. Çıldırdı mı? Tüm dünya onu din. liyor!

"Tıp, elektronik haberleşme, uzay yolculuğu, genetik mühendislik... artık çocuklarımıza

anlattığımız mucizeler bunlar. Bilimin bize cevap vereceğini kanıtlayan mucizeler bunlar.

Günahlardan doğuştan arınmışların, yanan çalıların ve ikiye ayrılan denizlerin eski

hikâyelerine artık inanılmıyor. Tanrı'nın modası geçti. Savaşı bilin kazandı. Yenilgiyi kabul

ediyoruz."

Şapelin içinde bir şaşkınlık ve sersemleme dalgası yayıldı.

Sesini yükselten Camerlengo, "Ama bilimin zaferinin faturası," diye ekledi. "Hepimizden

çıktı. Ve bize pahalıya mal oldu."

Sessizlik.

"Bilim, hastalıkların ve ağır işlerin yükünü hafifletmiş, çevremiz ve rahatımız için yararlı

aletler üretmiş olabilir, ama bize gizemsiz bir dünya bıraktı. Günbatımlarımızdan artık dalga

boyları ve frekanslarla bahsediliyor. Evrenin karmaşası matematiksel denklemlere indirgendi.

Hatta insan olmanın kıymeti bile ucuzlatıldı. Bilim, Dünya Gezegeni ile onun üstünde

yaşayanların, evrensel boyutta önemsiz noktacıklar olduğunu söylüyor. Kozmik bir kaza."

Duraksadı. "Bizi birleştirmeyi vaat eden teknoloji bile bizi birbirimizden ayırıyor. Artık her

birimiz tüm dünyayla elektronik bağlantı içindeyiz, ama aslında son derece yalnızız. Vahşet,

ihtilaf, ayrılık ve ihanet bombardımanına tutulduk. Şüphecilik fazilet oldu. Alaycılık ve kanıt

talebi, aydınlanmış düşünce diye kabul ediliyor. İnsanlığın artık tarihteki herhangi bir

dönemden çok daha fazla buhrana sürüklenmesine ve hayal kırıklığına uğramasına şaşmamak

gerek. Bilimin kutsal saydığı herhangi bir şey var mı? Bilim, doğmamış ceninleri inceleyerek

cevaplar bulmaya çalışıyor. Hatta bilim kendi DNA'mızı yeniden sıraya dizmeye cüret ediyor.

Anlam aramak adına Tanrı'nın dünyasını gitgide daha küçük parçalara ayırıyor... ve tek

bulabildiği aslında daha fazla soru."

386

Ivlortati dehşetle dinliyordu. Camerlengo neredeyse herkesi uyuşturmuştu. Hareketlerinde ve

sesinde, Mortati'nin bir Vatikan sunağında daha önce hiç şahit olmadığı fiziksel bir güç vardı.

Adamın sesi inanç ve

üzüntüyle doluydu.

Camerlengo, "Bilimle din arasındaki eski savaş sona erdi," dedi. "Siz kazandınız. Ama

hakkmızla kazanmadınız. Cevaplar sunarak kazanmadınız. Toplumumuzu o kadar radikal

değişikliklere uğratarak kazandınız ki, bir zamanlar yön gösterici olarak kabul ettiğimiz

gerçekler, şimdi kullanılmaz oldu. Din bununla baş edemez. Bilim katlanarak gelişiyor. Bir

virüs gibi kendi kendini besliyor. Her keşif, yeni keşiflere kapı açıyor. İnsanlığın tekerlekten

arabaya geçmesi binlerce yıl almıştı. Ama arabadan uzaya geçiş arasında on yıllar var. Artık

bilimsel gelişmeleri haftalarla ölçüyoruz. Kontrolden çıkmak üzereyiz. Aramızdaki mesafe

giderek açılıyor ve dini dışlayan insanlar kendilerini ruhani bir boşluğun içinde buluyorlar.

Anlam bulmak için kendimizi harap ediyoruz. Ve inanın bana, gerçekten harap ediyoruz.

UFO'lar görüyoruz, bağlantılar kuruyoruz, ruh çağırıyoruz, beden dışı deneyimler yaşıyoruz,

geçmiş hayatlarımızı sorguluyoruz... tüm bu tuhaf fikirleri bilimsel bir kalıba uyduruyorlar,

ama hepsi de düpedüz mantıksızlık. Yalnız, azap çeken, kendi aydınlan--masının ve

teknolojiden bağımsız herhangi bir şeyin olabilirliğini kabul edemeyişinin esiri olmuş modern

ruhların çaresiz yakarışları."

Mortati oturduğu koltukta öne doğru eğildiğini hissedebiliyordu. O, diğer kardinaller ve

dünyadaki insanlar bu rahibin ağzından çıkacakları bekliyordu. Camerlengo etkili ya da iğneli

sözlerle konuşmuyordu. Kutsal kitaba ya da Hz. İsa'ya atıfta bulunmuyordu. Modern, süssüz

ve sade kelimelerle konuşuyordu. Sanki Tanrı'nın ağzından dökülen sözleri modern dille

anlatıyor... eski bir mesajı iletiyordu. Mortati o anda, merhum Papa'nın bu genç adamı neden

kendine o denli yakın tuttuğunu anladı, kayıtsızlığın, alaycılığın ve teknolojiye tapınmanın

hâkim olduğu bir dün-yada, Camerlengo gibi inandırıcı konuşabilen gerçekçi adamlar,

kilisenin

tek ümidiydi.

Camerlengo şimdi daha şiddetli konuşmaya başlamıştı. "Bilim bizi kurtaracak diyorsunuz.

Ben, bilim bizi mahvetti diyorum. Kilise, Galileo ^neminden beri bilimin durmak bilmeyen

ilerleyişini yavaşlatmaya çalıyor, bazen yanlış yöntemlerle ama her zaman iyi niyetle. Böyle

olmasına

Sessizlik, şapelin en arka köşelerine kadar ulaşmıştı. Mortati kervr kalbinin çaresiz

gümbürtüsünü duyabiliyordu.

Camerlengo, "Saat uzun zamandır işliyordu," dedi. "Zaferiniz kaa nılmazdı. Daha önce, hiç şu

anda olduğu kadar aşikâr olmamıştı. Yeni Tanrı bilimdir."

Mortati, bu ne diyor, diye düşündü. Çıldırdı mı? Tüm dünya onu din-liyor!

"Tıp, elektronik haberleşme, uzay yolculuğu, genetik mühendislik..! artık çocuklarımıza

anlattığımız mucizeler bunlar. Bilimin bize cevap vereceğini kanıtlayan mucizeler bunlar.

Günahlardan doğuştan arınmışların, yanan çalıların ve ikiye ayrılan denizlerin eski

hikâyelerine artık inanılmıyor. Tanrı'nın modası geçti. Savaşı bilim kazandı. Yenilgiyi kabul

ediyoruz." !

Şapelin içinde bir şaşkınlık ve sersemleme dalgası yayıldı.

Sesini yükselten Camerlengo, "Ama bilimin zaferinin faturası," diye ekledi. "Hepimizden

çıktı. Ve bize pahalıya mal oldu."

Sessizlik.

"Bilim, hastalıkların ve ağır işlerin yükünü hafifletmiş, çevremiz ve rahatımız için yararlı

aletler üretmiş olabilir, ama bize gizemsiz bir dünya bıraktı. Günbatımlarımızdan artık dalga

boylan ve frekanslarla bahsediliyor. Evrenin karmaşası matematiksel denklemlere indirgendi.

Hatta insan olmanın kıymeti bile ucuzlatıldı. Bilim, Dünya Gezegeni ile onun üstünde

yaşayanların, evrensel boyutta önemsiz noktacıklar olduğunu söylüyor. Kozmik bir kaza."

Duraksadı. "Bizi birleştirmeyi vaat eden teknoloji bile bizi birbirimizden ayırıyor. Artık her

birimiz tüm dünyayla elektronik bağlantı içindeyiz, ama aslında son derece yalnızız. Vahşet,

ihtilaf, ayrılık ve ihanet bombardımanına tutulduk. Şüphecilik fazilet oldu. Alaycılık ve kanıt

talebi, aydınlanmış düşünce diye kabul ediliyor. İnsanlığın artık tarihteki herhangi bir

dönemden çok daha fazla buhrana sürüklenmesine ve hayal kırıklığına uğramasına şaşmamak

gerek. Bilimin kutsal saydığı herhangi bir şey var mı? Bilim, doğmamış ceninleri inceleyerek

cc-vaplar bulmaya çalışıyor. Hatta bilim kendi DNA'mızı yeniden sıraya di" meye cüret

ediyor. Anlam aramak adına Tanrı'nm dünyasını gitgide dan-1 küçük parçalara ayırıyor... ve

tek bulabildiği aslında daha fazla soru."

Ivlortati dehşetle dinliyordu. Camerlengo neredeyse herkesi uyuşturmuştu. Hareketlerinde ve

sesinde, Mortati'nin bir Vatikan sunağında daha önce hiç şahit olmadığı fiziksel bir güç vardı.

Adamın sesi inanç ve üzüntüyle doluydu.

Camerlengo, "Bilimle din arasındaki eski savaş sona erdi," dedi. "Siz kazandınız. Ama

hakkınızla kazanmadınız. Cevaplar sunarak kazanmadınız. Toplumumuzu o kadar radikal

değişikliklere uğratarak kazandınız ki, bir zamanlar yön gösterici olarak kabul ettiğimiz

gerçekler, şimdi kullanılmaz oldu. Din bununla baş edemez. Bilim katlanarak gelişiyor. Bir

virüs gibi kendi kendini besliyor. Her keşif, yeni keşiflere kapı açıyor. İnsanlığın tekerlekten

arabaya geçmesi binlerce yıl almıştı. Ama arabadan uzaya geçiş arasında on yıllar var. Artık

bilimsel gelişmeleri haftalarla ölçüyoruz. Kontrolden çıkmak üzereyiz. Aramızdaki mesafe

giderek açılıyor ve dini dışlayan insanlar kendilerini ruhani bir boşluğun içinde buluyorlar.

Anlam bulmak için kendimizi harap ediyoruz. Ve inanın bana, gerçekten harap ediyoruz.

UFO'lar görüyoruz, bağlantılar kuruyoruz, ruh çağırıyoruz, beden dışı deneyimler yaşıyoruz,

geçmiş hayatlarımızı sorguluyoruz... tüm bu tuhaf fikirleri bilimsel bir kalıba uyduruyorlar,

ama hepsi de düpedüz mantıksızlık. Yalnız, azap çeken, kendi aydınlan--masının ve

teknolojiden bağımsız herhangi bir şeyin olabilirliğini kabul edemeyişinin esiri olmuş modern

ruhların çaresiz yakarışları."

Mortati oturduğu koltukta öne doğru eğildiğini hissedebiliyordu. O, diğer kardinaller ve

dünyadaki insanlar bu rahibin ağzından çıkacakları bekliyordu. Camerlengo etkili ya da iğneli

sözlerle konuşmuyordu. Kutsal kitaba ya da Hz. İsa'ya atıfta bulunmuyordu. Modern, süssüz

ve sade kelimelerle konuşuyordu. Sanki Tanrı'nm ağzından dökülen sözleri modern dille

anlatıyor... eski bir mesajı iletiyordu. Mortati o anda, merhum "apa'nın bu genç adamı neden

kendine o denli yakın tuttuğunu anladı. Kayıtsızlığın, alaycılığın ve teknolojiye tapınmanın

hâkim olduğu bir dünyada, Camerlengo gibi inandırıcı konuşabilen gerçekçi adamlar,

kilisenin tek ümidiydi.

Camerlengo şimdi daha şiddetli konuşmaya başlamıştı. "Bilim bizi ^rtaracak diyorsunuz. Ben,

bilim bizi mahvetti diyorum. Kilise, Galileo döneminden beri bilimin durmak bilmeyen

ilerleyişini yavaşlatmaya çalıyor, bazen yanlış yöntemlerle ama her zaman iyi niyetle. Böyle

olmasına

rağmen, insan cazibesine karşı koyamadı. Sizi uyarıyorum, etrafın^ kın. Bilim verdiği sözleri

yerine getirmedi. Verimlilik ve kolaylık vaaffl-kirlilik ve kaostan başka bir şey getirmedi.

Bizler yok olma yolunda iıe u yen... kopuk ve ümitsiz türleriz."

Camerlengo uzun bir süre durduktan sonra, gözlerini kamera?;, hy ti.

"Kim bu bilim tanrısı? İnsanlarına, nasıl kullanacağını açık] ,Ca. ahlaka sahip olmadan, güç

teklif eden Tanrı kim? Nasıl bir Tanrı çocuğa ateş verip tehlikeleri hakkında onu uyarmaz?

Bilim dilinde iyi ya da kötü diye yön göstericiler yok. Bilim kitapları bize nükleer

reaksiyonun nasıl oluşturulacağını anlatıyor ama hiçbir bölümde iyi ya da kötü olduğunu

sormuyor.

"Bilime şunu söylüyorum. Kilise yorgun. Sizin yön göstericilerin:? olmaktan bitkin düştük.

Sizler daha küçük cipler üretip daha fazla kâr etme arayışınıza devam ederken, denge unsuru

olma kampanyamız yüzünden kaynaklarımız kurumaya başladı. Neden kendinizi idare

edemediğinizi değil, nasıl edebileceğinizi soruyoruz? Sizin dünyanız o kadar hızlı dönüyor ki,

yaptıklarınızın etkilerine bakmak için bir an olsun dursanız, bir başkası önünüze geçerek size

toz yutturacak. Bu yüzden ilerlemeye devam ediyorsunuz. Kitle imha silahları üretiyorsunuz,

ama liderleri sükûnete davet ederek dünyayı dolaşan kişi Papa. Yaşayan canlıları klonluyorsunuz,

ama yaptıklarımızın ahlaki etkilerini düşünmeye davet eden yine kilise. İnsanları

telefonla, video ekranlarıyla ve bilgisayarlarla haberleşmeye teşvik ediyorsunuz, ama

kapılarını açıp insanlara olması gerektiği gibi yüz yüze iletişim kurmayı hatırlatan yine kilise.

Hayat kurtaracak araştırmalar adına doğmamış bebekleri öldürüyorsunuz. Bu mantığın

kusurlarını ortaya koyan yine kilise.

"Ve tüm bunlar olurken, kilisenin cahil olduğunu iddia ediyorsunuz Ama cahil olan kim?

Yıldırımı açıklayamayan mı, yoksa onun korku veren gücüne saygı duymayan mı cahil?

Kilise size elini uzatıyor. Herkese elini uzatıyor. Ama biz uzattıkça siz bizi o kadar uzağa

itiyorsunuz. Bana Tanrı'nın var okfuğıma dair kanıt göster diyorsunuz. Cennete bakmak için

teleskoplarınızı kullanın ve bana Tanrı'nın nasıl olmadığını söylevi" diyorum!"

Camerlengo'nun gözleri yaşarmıştı. "Tanrı'nın neye benzedig1' ni soruyorsunuz. Ben bu

sorunun nerden geldiğini soruyorum. Cevapla'

I

rinin aynı ve tek bir cevap var. Bilimde Tanrı'yı görmüyor musunuz? *" i oldu da onu

atladınız! Yerçekimindeki ya da atom ağırlığındaki en . kjr değişikliğin, evreni

gökcisimleriyle dolu bir deniz yerine, içinde " at olmayan bir sise çevireceğini iddia ettiğiniz

halde, nasıl oluyor da isin içinde onun eli olduğunu anlamıyorsunuz? Milyarlarca kâğıt aradan

doğru kartı çektiğimize inanmak gerçekten de o kadar kolay mı? gzden daha büyük bir güç

yerine, matematiksel imkânsızlıklara inanacak tadar din inancımızı tükettik mi?

"Tanrı'ya ister inanın, ister inanmayın," derken Camerlengo kelimelerini özenle seçiyordu.

"Ama buna inanmalısınız. Bizden daha büyük bir «üçün varlığına olan güvenimizi

kaybettiğimiz anda, sorumluluk duygumuzu yitiririz. İnanç... tüm inançlar... anlayamadığımız

bir şey olduğunu nasihat eder, sorumlu olduğumuz bir şeyin... İnanç sayesinde, birbirimize,

kendimize ve daha büyük bir gerçekliğe karşı sorumluluk duyarız. Din yara aldı ama sadece

insan yara aldığı için. Eğer dış dünya bu kiliseyi benim gördüğüm gibi görebilseydi... şu

duvarların ardına bakabilseydi... modern bir mucize görürdü... çığrından çıkmış bir dünyada,

sadece şefkatin sesi olmak isteyen, basit ve kusurlu ruhların kardeşliğini."

Camerlengo Kardinaller Heyeti'ni gösterdiğinde, kameraman kadın, onun elini takip ederek

hemen kalabalığı çekmeye başladı.

Camerlengo, "Bizim modamız geçti mi?" diye sordu. "Bu adamlar dinozor mu? Ben öyle

miyim? Dünyanın gerçekten fakirin, güçsüzün, eziyet çekenin, doğmamış çocuğun sesi olacak

birine ihtiyacı var mı? Gerçekten de mükemmel olmadıkları halde, yolumuzu kaybetmememiz

için hayatlarını ahlaki yol göstericiler olmaya adayan adamlara ihtiyacımız var mı?"

Mortati şimdi, Camerlengo'nun kasti olsun olmasın, dâhice bir harekette bulunduğunu fark

ediyordu. Kardinalleri göstererek, kiliseye kişilik kazandırmıştı. Vatikan Şehri artık bir bina

değildi, insanlardan oluşuyor-ttu- Camerlengo gibi, hayatım iyiliğin hizmetine adayan

adamlardan. j Camerlengo, "Bu akşam, bir uçurumun eşiğinde oturuyoruz," dedi. /"Çbirimiz

duyarsız kalamayız. Bu kötülüğü ister Şeytan, ister yozlaşma, s'er ahlaksızlık olarak

nitelendirin... karanlık güç yaşıyor ve her gün bi-32 daha büyüyor. Bunu görmezden

gelmeyin." Camerlengo sesini fısıltı-•a 'ndirdiğinde, kamera ona döndü. "Bu kuvvet, güçlü

olduğu halde ye-

389

nilmez değil. İyilik yaşamaya devam edebilir. Kalplerinizi dinleyin.

birlikte bu cehennemden uzaklaşabiliriz."

Mortati artık anlıyordu. Nedeni buydu. Kardinaller toplantısı kurJ

lan ihlal edilmişti ama tek yol buydu. Etkileyici ve ümitsiz bir yardım ÇJ

rısıydı. Camerlengo şimdi hem düşmanıyla, hem de dostlarıyla konusi

yordu. Işığı görüp bu çılgınlığı durdurmak için dost düşman, herkese yj.

karıyordu. Dinleyenlerden biri bu planın çılgınlığını fark edecek ve duni.

ma el koyacaktı.

Camerlengo sunakta diz çöktü. "Birlikte dua edelim."

Kardinaller Heyeti, onun duasına eşlik etmek üzere diz çöktüler.

San Pietro Meydanı'nın dışında ve dünyada... şaşkınlık içindeki insanlar

onlarla birlikte diz çöktüler.

390

95

I Haşhaşin şuursuz ganimetini karavanın arkasına yerleştirip onun se-reserpe uzanan

vücuduna hayranlıkla baktı. Satın aldığı kadınlar kadar güzel değildi, ama onu

heyecanlandıran hayvani bir gücü vardı. Terden ıslanan vücudu ışık saçıyordu. Misk

kokuyordu.

Haşhaşin orada durup ödülünü koklarken, kolundaki zonklamayı unutmuştu. Düşen lahit

yüzünden incinen kolu acıdığı halde önemsizdi... önünde duran tazminat bu acıyı yeterince

telafi ediyordu. Kendisine bunu yapan Amerikalının şu anda muhtemelen ölü olması onu

teselli ediyordu.

Etkisiz hale getirdiği esirine göz atan Haşhaşin önünde neyin yattığını hayalinde canlandırdı.

Avucunu onun tişörtünün üstünde gezdirdi. Sutyenin altında mükemmel göğüsleri olmalıydı.

Evet, diye gülümsedi. Çok değerlisin. Ona orada sahip olma dürtüsünü bastırarak, kapıyı

kapattı Ve gecenin karanlığında karavanını sürdü.

Basma bu cinayeti haber vermeye gerek yoktu... alevler bunu onun

'Sin yapacaklardı.

Sylvie CERN'de Camerlengo'nun seslenişinden sersemlemiş bir hal-de oturuyordu. Daha önce

Katolik olmaktan hiç bu kadar gurur duyma-Itll5> CERN'de çalışmaktan hiç bu kadar

utanmamıştı. Dinlenme bölücünden ayrılırken, televizyon odalarının her birinde şaşkın ve

kasvetli bir ava olduğunu gördü. Kohler'm ofisine geri döndüğünde, telefon hatlan-

391

Dan Brovvn

mn yedisi birden çalıyordu. Medya aramaları asla Kohler'ın ofisine lendirilmezdi, bu yüzden

gelen çağrıların tek bir anlamı olabilirdi.

Geld. Paranın sesi.

Karşımadde teknolojisinin alıcıları çıkmıştı bile.

Vatikan'da ise Gunther Glick, Şistine Şapeli'nden çıkan Camerlen go'yu takip ederken

havalarda uçuyordu. Glick ile Macri, az önce son on yılın canlı haberini yayınlamışlardı. Ne

yayın olmuştu ama! Camerlengo büyüleyiciydi.

Şimdi koridorda duran Camerlengo, Glick ile Macri'ye döndü. \ viçreli Muhafızlar'dan sizin

için fotoğraf bulmalarını istedim... damoala-n in kardinaller ile merhum Papa'nın fotoğrafları.

Bı nların hoş resimler oımadığı konusunda sizi uyarmalıyım. Korkunç yanıklar. Kapkara

diller. Ama onları tüm dünyaya yayınlamanızı istiyorum."

Glick Vatikan Şehri'nde ebedi bir Noel yaşandığına karar di Ölen Papa'nın benzeri olmayan

fotoğrafını yayınlamamı istiyor! Sesi ıı heyecanı belli etmemeye çalışan Glick, "Emin

misiniz?" diye sordu.

Camerlengo başını salladı. "Bununla birlikte İsviçreli Muhafızla ut geri sayımdaki karşımadde

kutusunun canlı kamera görüntülerini re-çekler."

Glick sadece baktı. Noel. Noel. Noel! ':¦

Camerlengo, "Uluminati, elindeki kâğıtları gereğinden fazla öne diğini anlamak üzere," dedi.

392

96

inaltıcı karanlık, şeytani bir senfoninin tekrarlayan nağmeleri gibi nmüştü.

ıkyok. Hava yok. Çıkış yok.

ngdon ters dönen lahdin altında kapana kısılmıştı ve zihni uçuru-kenannda sendeliyordu. Onu

içine sıkıştıran engeli düşünmek yerimi daha makul bir yöne vermeye çalıştı... matematik,

müzik, her-îıariği bir şey. Ama kendini sakinleştirecek bir ortamda değildi. Kıpırdatmıyorum!

Nefes alamıyorum!

Ceketinin sıkışan kolu, tabut devrilince kurtulmuş ve Langdon'a her

<i kolunu da hareket ettirme imkânı vermişti. Buna rağmen, minik hüc-

:e$inin tavanını yukarı doğru iterken, onu kımıldatamayacağmı anladı.

-eket kolunun hâlâ sıkışık kalmasını dilemesi tuhaftı. En azından hava

"ecek bir aralık olurdu.

Langdon üstündeki kapağı iterken, sıyrılan gömlek kolunun altından ö dostunun zayıf parıltısı

meydana çıktı. Mickey. Yeşilimsi karton su-§imdi onunla alay ediyor gibiydi.

Langdon başka bir ışık bulabilmek için karanlığı taradı, ama tabutun

narları yere tam oturmuştu. Lanet olası İtalyan mükemmeliyetçiler, diküfrederken,

öğrencilerine saygı duymayı öğrettiği aynı sanatsal mü-

¦tomeliyetin tuzağına düşmüştü... kusursuz kenarlar, hatasız paraleller

elbette kaynaksız ve esnek, Carrara mermeri.

Titı.dik boğucu olabiliyordu.

Kemiklerine daha fazla basınç uygulayarak, yüksek sesle, "Kaldır

lanet şeyi," dedi. Lahit bir nebze kıpırdadı. Çenesini sıkarak bir kez kaldırdı. Lahit kaya kadar

ağırdı ama bu kez bir santim kadar kalkm,,. Etrafında gördüğü parlak ışık çizgisinin ardından

lahit patırtıyla geri

1^ sardüz

düştüğünden dizlerini uzatacak yer de kalmamıştı.

Kapalı yer fobisinin yarattığı panik alevlenirken Langdon tabu üstüne çöktüğünü hayal

ediyordu. Bu hezeyanın etkisindeyken, aklına lenleri uzaklaştırmak için tüm mantığını

kullanmaya çalıştı.

Okuduklarına bağlı kalan akademisyen edasıyla, "Lahit," dedi sek sesle. Ama bugün alimlik

bile onun düşmanı gibiydi. Lahit, yani 01«. cophagus kelimesi Y, inancada "et" anlamına

gelen "san" ve "yemek" anlamına gelen "phagein" kelimelerinden gelir. Gerçek anlamda "et

yemek" içm tasarlanmış bir kutuya hapsoldum!

İskeletine kadar yenen et görüntüleri Langdon'a, insan kalıntıları arasında yattığını ürkütücü

bir şekilde hatırlattı. Bu düşünce, midesinin bulanmasına ve tüylerinin ürpermesine neden

oldu. Ama aynı zamanda aklına bir fikir getirmişti.

Lahidin içini kör karanlıkta el yordamıyla arayan Langdon bir kemik parçası buldu. Belki de

bir kaburga kemiğiydi. Onun için fark etmezdi Tek istediği kıskı gibi kullanabileceği bir

şeydi. Eğer lahidi biraz olsun aralayabilirse, bir çatlak kadar bile olsa ve kemik parçasını

kenarına ukış-tırabilirse, o zaman belki yeterince hava...

Kemiğin sivri ucunu, tabutla yer arasındaki açıklığa sıkıştırarak, di ğer eliyle kapağı yukarı

doğru itti. Lahit kıpırdamadı. Biraz olsun kıpır* madı. Bir daha denedi. Bir an için hafifçe

sallanıyormuş gibi oldu an» hepsi buydu.

Pis koku ve oksijen yetersizliği vücudunun kuvvetini azaltırken, sa dece son bir kez daha

deneyebileceğini fark etti. Ayrıca her iki elini t"r' den kullanması gerektiğini biliyordu.

Tekrar denemek üzere, kemiğin sivri ucunu çatlağa doğru itti, vüC' dunu kaldırarak, kemiği

omzunun arkasına sıkıştırdı ve o şekilde yerin sokmaya çalıştı. Yerinden oynatmamak için

özen göstererek, iki elini b1 den kaldırdı. Çektiği nefes darlığı onu boğar gibi olunca, iyice

paniğe k pildi. Bugün ikinci kez havasız bir yerde kapana kısılıyordu. Lan

rı£<J'

üksek sesle haykırarak, ani bir hareketle gücünü yukarı verdi. Lahit yer-je biraz çırpındı. Ama

yeterince uzun müddet değil. Omzunun arkasına aSladığı kemik parçası, açılan gedikten dışarı

doğru kaydı. Lahit yeniden vere düştüğünde kemik parçalandı. Ama Langdon bu kez lahidin

yukarıda kaldığını görebiliyordu. Lahit kenarının altından ince bir ışık giriyordu.

Bitkin düşen Langdon yığılıp kaldı. Boğazındaki boğulma hissinin

»eğmesini ümit ederek bekledi. Ama geçen saniyeler durumu sadece daha da kötüleştiriyordu.

Aralıktan içeri çok az hava giriyordu. Langdon hayatta kalmasına yetip yetmeyeceğini

düşündü. Ve yetse bile, ne kadar sürecekti? Bayılsa, orada olduğunu kim nereden bilecekti?

Langdon kurşun kadar ağır kolunu kaldırarak yeniden saatine baktı: 22.12. Titreyen

parmaklarıyla saatini tuttu ve son oyununu oynadı. Minik kadran kapağını kaldırarak, bir

düğmeye bastı.

Şuurunu yavaşça kaybedip, duvarlar üstüne üstüne gelirken Langdon eski korkularının

nüksettiğini hissetti. Pek çok kez gibi, açık bir alanda olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama

kurduğu hayalin faydası olmuyordu. Onu çocukluğundan beri rahatsız eden kâbusu yeniden

görüyordu...

Buradaki çiçekler resim gibi, diye düşündü çocuk, çimenlerde koştururken. Ailesinin yanına

gelmesini diledi. Ama onlar kamp kurmakla meşguldüler.

Annesi, "Çok uzaklara gitme," demişti.

Ağaçlann arasına dalarken onu duymuyormuş gibi davrandı.

Şimdi çocuk, bu muhteşem yeri keşfederken bir yığın işlenmemiş taşla karşı karşıya gelmişti.

Eski bir çiftlik evinin temeli olması gerektiğini düşündü. Yanına gitmeyecekti. Bunu

yapmayacak kadar akıllıydı. Ayrıca gözüne başka bir şey takılmıştı -nefis bir Venüs çarığı-.

Bu çiçek New Hampshi-K'daki en nadir ve en güzel çiçekti. Şimdiye dek bunu sadece

kitaplarda görmüştü.

Heyecanlanan çocuk çiçeğin yanına doğru ilerledi. Çömeldi. Ayaklanan altındaki toprak, kuru

yapraklarla örtülü bir delik gibiydi. Çiçeğinin ken-*'"e son derece bereketli bir yer bulduğunu

fark etti. Çürüyen bir tahtanın

üzerinde yetişiyordu.

Ödülünü evine götürme düşüncesinin verdiği heyecana kapılan çocuk, ÜÇeğc uzandı...

parmaklarını çiçeğin gövdesine doğrultmuştu.

Ona hiç dokunamadı.

Toprak, tiksindirici bir çatırtı sesiyle içine göçtü.

Düşerken yaşadığı dehşet dolu üç saniye boyunca, aklında öleceği ,•; şüncesi vardı. Aşağı

düştüğünde kemiklerini kıracak çarpmaya kendini l, zırlamıştı. Ama düştüğünde, hiç acı

hissetmedi. Gayet yumuşaktı.

Ve soğuk.

Derin sıvının içine ilk önce yüzüstü çarparak, karanlığın içine daıdı.] lalar atarken, her

taraftan etrafını çevreleyen duvarları elledi. Sonra, adete güdüsel bir şekilde tükürükler

saçarak yüzeye çıktı.

Işık.

Azdı. Yukarıdaydı. Ona, kilometrelerce yukarıdaymış gibi geliyordu. 1

Kuyunun duvarlarında tutunacak bit şey ararken, kollan suyun üstünM de çırpınıyordu. Düz

taştan başka bir şey yoktu. Terk edilmiş bir kuyu kapak ğından içeri düşmüştü. Yardım için

bağırdı, ama yakarışları dar kuyunum içinde yankılanıyordu. Tekrar tekrar haykırdı. Başının

üstündeki yansı örtüüi delikten gelen ışık azalıyordu.

}

Akşam olmuştu.

Zaman karanlıkta farklı işliyor gibiydi. Boşluğun derinliklerinde bağırıp çağırarak suyla

mücadele ederken uyuşmaya başlamıştı. Gözünün önüne, duvarların üstüne çöküp onu canlı

canlı gömdüğü görüntüleri geliyordu. Kollan yorgunluktan ağnyordu. Birkaç kez sesler

duyduğunu sandı. Seslendi ama sanki rüyadaymış gibi... sesi çıkmıyordu.

Gece bastırdıkça kuyu derinleşiyordu. Duvarlar sessizce damlıyordu. Çocuk etrafını kuşatan

duvarları uzaklaştırmak için itti. Bitap düşünce, vazgeçmek istedi. Ama suyun, kendinden

geçinceye kadar duyduğu korku ateşini söndürdüğünü ve onu kaldırdığını hissediyordu.

Kurtarma takımı geldiğinde, çocuğu yan baygın buldular. BİŞ saattir suyla cebelleşiyordu. İki

gün sonra Boston Globe, başsayfadan "Kilfjük Yüzücü" başlıklı hikâyesini yayınladı.

İ

(i'

n

¦., f:

396

97

Haşhaşin karavanıyla Tiber Nehri'ne bakan dev taş yapıya girerken, gülümsedi. Ödülünü

yukarı taşıdı... taş tünelde dönerek yukarı çıkarken, yükünün hafif olmasına minnettardı.

Kapıya ulaştı.

Şeytani bir zevkle, Aydınlanma Kilisesi, diye düşündü. Eski Illuminati toplantı odası. Burada

olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Kadım, içerideki pelüş divana bıraktı. Sonra, ustaca kadının ellerini ve darını bağladı.

Arzuladığı şey için, son görevini bitirene kadar beklei

gerektiğini biliyordu. Su.

ine de, zevk için biraz zamanı olduğunu düşündü. Kadının yanına di kerek, elini baldırı

üzerinde gezdirdi. Pürüzsüzdü. Daha yukarı. Ki sarmakları, kadının şortunun paçasından

içeri süzüldü. Daha yukarı. İt Durdu. Tahrik olmuş bir halde, kendi kendine sabır, dedi.

Yapılacak

Biraz hava almak için odanın yüksek taş balkonuna çıktı. Akşam ri "i, yavaş yavaş ateşini

söndürdü. Aşağıda, Tiber Nehri köpürüyordu. C rini kaldırıp yüzlerce basın ışığının parıltısı

altında çıplak görünen ^ ometre ilerideki San Pietro'nun kubbesine baktı.

îaçlı Seferleri sırasında katledilen binlerce Müslümanı gözünün ö i getirerek, yüksek sesle,

"Son saatin," dedi. "Gece yarısı, Tanrı'nla ^ acaksın."

397

Arkasındaki kadın kımıldandı. Haşhaşın arkasını döndü. Uyanma* na izin vermeyi düşündü.

Bir kadının gözlerinde dehşeti görmek, onun için büyük afrodizyaktı.

Tedbirli olmaya karar verdi. O yokken, kadının baygın kalması daha iyi olacaktı. Bağlı ve asla

kaçamayacak bir halde olmasına rağmen, Has-haşin geri döndüğünde onu mücadele etmekten

yorulmuş bir halde bulmak istemiyordu. Gücünü korumanı istiyorum... benim için.

Kadının başını hafifçe kaldırarak, avucunu boynunun altına koydu ve tam kafatasının

altındaki oyuğu buldu. Ense kökündeki basınç noktasını pek çok kez kullanmıştı. Ezici bir

güçle, başparmağını yumuşak kıkırdağa bastırınca içeri göçtüğünü hissetti. Kadın anında

yığıldı. Yirmi dakika, diye düşündü. Kadın, mükemmel bir günün, tahrik ed â sonu olacaktı.

Kadın, ona hizmet edip bunu yaparken öldükten sonra, o balkonda durup Vatikan'ın gece

yarısı havai fişeklerini seyredecekti.

Haşhaşin, ödülünü baygın bir halde sedirde bırakıp meşalelerle aydınlatılmış zindana indi.

Son görev. Masaya doğru yürüdü ve onun için bırakılan kutsal, metal şekillere saygılarını

sundu.

Su. Sonuncu görevi buydu.

Daha önce üç kez yaptığı gibi, duvardan meşaleyi aldı ve ucunu ısıtmaya başladı. Nesnenin

ucu iyice ısındığında, onu hücreye taşıdı.

İçeride, bir adam sessizce duruyordu. Yaşlı ve yalnızdı.

Katil, "Kardinal Baggia," diye tısladı. "Dua ettiniz mi?"

İtalyanın gözlerinde korku yoktu. "Sadece senin ruhun için."

98

Santa Maria della Vittoria Kilisesi'ndeki yangına gelen altı pompieri itfaiyeci, Halon gazı

patlamalarıyla ateşi söndürdü. Su daha ucuzdu ama meydana getirdiği buhar şapelin içindeki

fresklere zarar verebilirdi ve Vatikan, Romalı pompieri'\cr&, Vatikan'ın sahip olduğu tüm

binalarda hızlı ve tedbirli bir hizmet için iyi maaş ödüyordu.

Pompieri'ter, işleri gereği neredeyse her gün trajedilere şahit oluyor-' lardı, ama bu kilisedeki

idam hiçbirinin asla unutamayacağı bir şeydi. Kısmen çarmıha germe, kısmen asma, kısmen

kazıkta yakmaydı, manzara Gotik bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Maalesef, basın her zamanki gibi itfaiye teşkilatından önce gelmişti. Pompieri, kiliseyi

temizlemeden önce bir sürü film çekmişlerdi. İtfaiyeciler, sonunda kurbanı aşağı indirip yere

yatırdığında, adamın kim olduğuna dair hiç şüphe kalmamıştı.

Birisi, "Cardinale Guidera," diye fısıldadı. "Di Barcellona." Kurban çıplaktı. Vücudunun alt

kısmı kızıl-siyahtı, uyluklarındaki yarıklardan kan akıyordu. İncik kemikleri görünüyordu. Bir

itfaiyeci kustu. Diğeri, nefes almak için dışarı çıktı.

Ama, esas dehşet verici şey, kardinalin göğsüne dağlanmış işaretti, itfaiye şefi, dehşet içinde

cesedin etrafında döndü. Kendi kendine, lavoro <fe/ diavolo, dedi. Bunu Şeytan'ın kendisi

yapmış. Çocukluğundan beri ilk kez istavroz çıkardı.

Birisi, "Un' altro corpo!" diye bağırdı. İtfaiyecilerden biri, bir ceset daha bulmuştu.

İtfaiye şefi, ikinci kurbanı hemen tanıdı. İsviçreli Muhafızlar'ın sert komutanı, çok az polis

memurunun sevdiği bir adamdı. Şef, Vatikan'ı aradı, ama tüm hatlar meşguldü. Bunun önemli

olmadığını biliyordu. İsviçreli Muhafızlar, bunu birkaç dakika içinde televizyondan

duyacaktı.

Şef hasarı inceleyerek, burada neler yaşanmış olabileceğini gözünde canlandırmaya

çalışırken, kurşunlarla delik deşik olmuş bir niş gördü. Bir lahit, destekleri üzerinden

devrilmiş ve gözle görülebilir bir mücadeleyle tepetaklak yere düşmüştü. Tam bir kargaşaydı.

Şef arkasını dönerken, bu, polisin ve Vatikan'ın işi, diye düşündü.

Ama, dönerken durdu. Lahitten gelen bir ses duydu. Bu, hiçbir itfaiyecinin duymaktan

hoşlanmadığı bir sesti.

"Bomba!" diye bağırdı. "Tuttifuori! Herkes dışarı!"

Bomba ekibi, lahidi çevirdiğinde, elektronik sesin kaynağını buldu. Şaşkına dönmüş bir halde,

baktılar.

Biri sonunda, "Medico! Doktor!" diye haykırdı. "Medico!"

Rocher, Şistine Şapeli'nden, Papa'nm özel dairesine doğru ona eşlik ederken, Camerlengo

bitkin halde, "Olivetti'den haber var mı?" diye sordu. "Hayır, signore. En kötü ihtimalin

gerçekleşmesinden korkuyorum." Papa'nın dairesine vardıklarında, Camerlengo'nun sesi çok

kederliydi. "Yüzbaşı, bu gece burada yapabileceğim başka bir şey yok. Korkarım, çok fazla

şey yaptım bile. Şimdi dua edeceğim. Rahatsız edilmek istemiyorum. Gerisi Tanrı'ya kalmış."

"Evet, signore."

"Geç oldu, yüzbaşı. Şu kutuyu bulun."

"Araştırmamız devam ediyor." Rocher duraksadı. "Silahın çok iyi saklandığı kesin."

Camerlengo sanki bunu düşünememiş gibi yüzünü buruşturdu. Evet. Tam 23.15'te, eğer kilise

hâlâ tehlikedeyse, kardinalleri tahliye etmenizi istiyorum. Onların güvenliğini sizin ellerinize

teslim ediyorum. Tek bir şey istiyorum. Bü adamların, buradan şerefli bir şekilde çıkmaları

sağlayın. San Pietro Meydanı'na çıksınlar ve dünyanın geri kalamyla yan yana dursunlar. Bu

kilisenin son görüntüsünün, arka kapıdan gizlice Çıkan, korkmuş yaşlı adamlar olmasını

istemiyorum."

"Peki, signore. Ya siz? 23.15'te sizi almaya da geleyim mi?"

"Buna gerek olmayacak."

"Signore?"

"Ruhum ayrılmam gerektiğini hissettiğinde ayrılacağım."

401 F.26

Rocher, Camerlengo acaba gemiyle birlikte batmayı mı planhy0r d ye merak etti.

Camerlengo, Papa'nın dairesinin kapısını açtı ve içeri girdi. Dön rek, "Aslında..." dedi. "Bir

şey var."

"Signore?"

"Bu ofis bu gece biraz soğuk. Titriyorum."

"Elektrik çalışmıyor. Size ateş yakayım."

Camerlengo yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Rocher, Camerlengo'yu küçük bir Kutsal Meryem Ana heykelinin önünde, alev ışığında dua

ederken bırakıp Papa'nın dairesinden çıktı. Ürkütücü bir manzaraydı. Titrek ışıkta diz çökmüş

siyah bir gölge. Rocher koridorda ilerlerken, koşarak ona doğru gelen bir muhafız belirdi.

Rocher mum ışığında bile Teğmen Chartrand'ı tanıdı. Genç, toy ve hevesli.

Chartrand bir cep telefonu uzatarak, "Yüzbaşı," diye seslendi. "Sanı-' rım, Camerlengo'nun

seslenişi işe yaradı. Bize yardımı dokunabilecek bilgiye sahip olduğunu söyleyen biri arıyor.

Vatikan'ın özel dahili hatlarından birini aradı. Numarayı nasıl bulduğu hakkında hiç fikrim

yok."

Rocher durdu. "Ne?"

"Sadece, en yüksek rütbeli memurla konuşacakmış."

"Olivetti'den haber var mı?"

"Hayır, efendim."

Ahizeyi aldı. "Ben, Yüzbaşı Rocher. Buradaki en yüksek rütbeli memur benim."

Ses, "Rocher," dedi. "Sana kim olduğumu açıklayacağım. Sonra, sana ne yapacağım

söyleyeceğim."

Arayan kişi konuşmayı bitirip telefonu kapattığında, Rocher donup kalmıştı. Artık, emirleri

kimden aldığım biliyordu.

CERN'de, Sylvie Baudeloque çılgına dönmüş bir halde, Kohler'm telesekreterine gelen tüm

lisans hakkı taleplerini takip etmeye çalışıyordu. Direktör'ün masasındaki özel hat çalmaya

başladığında, Sylvie yerinden zıpladı. Kimsede bu numara yoktu. Telefona cevap verdi.

"Evet?"

"Bayan Baudeloque? Ben, Direktör Kohler. Pilotumla irtibata geçin Jetim beş dakika içinde

hazır olsun."

402

100

Robert Langdon gözlerini açıp kendini barok tarzı freskli bir kubbenin altında bulduğunda

nerede olduğunun ya da ne zamandır şuursuz yattığının farkında değildi. Başının üstünde

dumanlar uçuşuyordu. Ağzının üstünde bir şey vardı. Bir oksijen maskesi. Onu çıkardı. Odada

feci bir koku vardı... yanan et kokusu gibi..

Langdon başının zonklamasıyla birden irkildi. Doğrulmaya çalıştı. Beyazlar içinde bir adam

yanında çömelmişti.

Langdon'ı yeniden sırtüstü yatıran adam, "Riposati!"^ dedi. "Sono il pammedico."

Başı yukarıdaki dumanlar gibi dönen Langdon fazla dayanamadı. Ne halt oldu? Aklına panik

hissettiğine dair düşünceler geliyordu.

Tıbbi görevli, "Sörcio salvatore," dedi. "Fare... kurtardı."

Langdon kendini daha da kötü hissediyordu. Fare mi kurtardı?

Adam, Langdon'm.kolundaki Mickey Mouse saati işaret etti. Langdon hatırlamaya başladı.

Alarmı kurduğunu hatırlıyordu. Boş gözlerle sa-a[e bakarken, aynı zamanda saati fark etti.

22.28 olmuştu.

Aniden dikilerek oturdu.

Ardından her şeyi hatırladı.

Dinlen.

Langdon, itfaiye şefi ve onun birkaç adamıyla ana sunağın yaninn duruyordu. Ona bir sürü

soru soruyorlardı. Langdon dinlemiyordu. Om aklında kendi soruları vardı. Tüm vücudu

ağrıyordu ama hemen hareket geçmesi gerektiğini biliyordu.

Kilisenin karşı tarafından bir pompiero ona doğru yaklaştı. "Tekra kontrol ettim efendim.

Sadece Kardinal Guidera ile İsviçreli Muhafo. lar'm komutanının cesedini bulduk. Burada bir

kadına dair hiçbir iz yok"

Rahatlamış yoksa dehşete mi kapılmış olduğuna emin olamayan Langdon, "Grazie," dedi.

Vittoria'yı yerde, bilincini kaybetmiş bir şekilde yatarken gördüğünü biliyordu. Aklına gelen

tek açıklama pek de rahatlatıcı değildi. Katil telefonda fazla anlaşılmaz konuşmamıştı. Cesur

bir kadın, jştahım kabardı. Belki bu gece sona ermeden ben seni bulurum. Ve bulduğumda...

Langdon etrafına bakındı. "İsviçreli Muhafızlar nerede?"

"Hâlâ haber alınamadı. Vatikan'ın hatları kilitlendi."

Langdon kendini yalnız ve yenik hissetti. Olivetti ölmüştü. Kardinal ölmüştü. Vittoria kayıptı.

Hayatının yarım saati uçup gitmişti.

Langdon bikinin dışarıda toplanmaya başladığını duyabiliyordu. Üçüncü kardinalin korkunç

ölümü şimdiye dek yayınlanmadıysa, çok ya kında canlı yayında duyurulacağına emindi.

Camerlengo'nun, olabileceklerin en kötüsünü dikkate alarak, tedbir almış olmasını diliyordu.

Lanet Vatikan 'ı boşaltın! Yeterince oyun oynandı! Kaybettik!

Langdon birden, onu gayrete sevk eden tüm etkenlerin -Vatika Şehri'ni kurtarmaya yardım

etmek, dört kardinali kurtarmak, yıllarca ir. celediği kardeşlikle yüz yüze gelmek- aklından

uçup gittiğini fark etti. Ss vaş kaybedilmişti. İçinde yeni bir dürtü yanıp tutuşuyordu. Basitti.

Yalın İlkel.

Vittoria'yı bul.

İçinde aniden bir boşluk hissetti. Langdon güç durumların, on yılla" rın yapamayacağını yapıp

iki insanı birleştirebileceğini daha önce sıkça duymuştu. Şimdi buna inanıyordu. Vittoria'nın

yokluğunda, yıllardır duymadığı bir şey hissediyordu. Yalnızlık. Acı ona güç verdi.

Aklındaki diğer her şeyi bir kenara iterek, dikkatini topladı. Haşh;'!' şin'in keyiften önce işine

bakması için dua etti. Aksi takdirde Lango°n çok geç kalacağını biliyordu. Hayır, dedi

kendine, vaktin var. Vittoria f

lıkoyanın hâlâ yapacak işleri vardı. Sonsuza dek yok olmadan önce son bir kez daha su

yüzüne çıkmalıydı.

Langdon, bilimin son mihrabı, diye düşündü. Katilin son bir görevi

kalmış*1- Toprak. Hava. Ateş. Su.

Saatine baktı. Otuz dakika. Langdon adamların arasından geçerek, Azize Teresa'nın Vecdi'ne

yaklaştı. Bu kez Bernini'nin işaretine bakarken, neyi arayacağına dair en ufak şüphesi yoktu.

Melek rehberliğinde yüce av...

Uzanıp yatan azizenin tam üstünde, arka zemindeki yaldızlı alevlerin önünde Bernini'nin

meleği duruyordu. Meleğin eli sivri uçlu bir ateş oku tutuyordu. Langdon'ın gözleri, kilisenin

sağ tarafına doğru kavis çizen okun gösterdiği yönü takip etti. Karşısına duvar çıkmıştı. Okun

gösterdiği noktaya baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Langdon okun elbette duvarın ardında,

Roma'da bir yerleri işaret ettiğini biliyordu.

Langdon yeni bir kararlılıkla şefe dönüp, "Bu taraf hangi yön oluyor?" diye sordu.

"Yön mü?" Şef, Langdon'ın gösterdiği tarafa göz attı. Aklı karışmış

gibiydi. "Bilmiyorum... batı, sanırım." "O tarafta hangi kiliseler var?"

Şefin aklı daha da karışmış gibiydi. "Düzinelerce. Neden?" Langdon kaşlarını çattı. Elbette

düzinelerce vardı. "Bana bir şehir

haritası lazım. Hemen."

Şef, birini itfaiye kamyonundan harita getirmesi için yolladı. Langdon yeniden heykele

döndü. Toprak... Hava... Ateş... VİTTORİA.

Kendi kendine, son işaret Su, dedi. Bernini'nin suyu. Oralarda bir yererdeki bir kiliseydi.

Samanlıkta bir iğne. Hatırlayabildiği tüm Bernini eserlerini aklından geçirdi. Suya ithaf edilen

bir şey olması lazım!

Langdon, Bernini'nin Triton heykelini gözünün önüne getirdi... Yu-nan deniz tanrısı. Sonra

onun, bu kilisenin dışında, tamamen ters yönde olunduğunu fark etti. Kendini düşünmeye

zorladı. Bernini suyu övmek 'fin hangi figürü yontmuş olabilir? Neptün ve Triton mu? Ne

yazık ki bu heykel Londra'daki Victoria & Albert Müzesi'ndeydi. "Sıgnore?" Bir itfaiyeci

haritayla gelmişti.

405

I

Langdon, ona teşekkür ettikten sonra, haritayı sunağa yaydı, o M soruyu doğru kişilere

sorduğunu anladı; itfaiyecilerin haritası Langdonjj gördükleri arasında en ayrıntılı olanıydı.

"Biz şimdi neredeyiz?" U

Adam gösterdi. "Barberini Meydanı'nın yanında." 1

Langdon yönü tayin etmek için bir kez daha meleğin okuna balca Şef doğru tahmin etmişti.

Haritaya göre melek batıyı işaret ediyor<U Langdon haritada, bulundukları noktadan batıya

doğru bir çizgiyi tak! etti. Neredeyse aynı anda tüm ümitleri suya düşmüştü. Parmağının harf

ket ettiği her santimde minik siyah haçla işaretlenmiş bir başka binayı rastlıyordu. Kiliseler.

Şehir onlarla doluydu. Langdon'ın parmağı sonuna kiliseler bölgesinden çıkıp Roma'nın

banliyölerine varmıştı. Nefes vererek haritadan geriye doğru adım attı. Lanet olsun.

Tüm Roma'ya göz gezdiren Langdon ilk üç kardinalin öldürüldüğü üç kilisenin yerini saptadı.

Chigi Şapeli... San Pietro... burası...

Şimdi hepsine birden bakarken, bulundukları yerlerde bir tuhaflık fark etti. Kiliselerin

Roma'ya gelişigüzel dağılmış olduklarını zannediyordu. Ama kesinlikle öyle değildiler. Üç

kilise sanki sistematik biçimde, şehir büyüklüğündeki dev bir üçgenle birbirlerinden

ayrılıyorlardı. Langdon bir kez daha baktı. Bunu hayal etmiyordu. Başını kaldırmadan,

birdenbire, "Penna," dedi.

Birisi, ona bir keçeli kalem verdi.

Langdon üç kiliseyi daire içine aldı. Nabzı daha hızlı atıyordu. İşaretlerine bir kez daha baktı.

Simetrik bir üçgen!

Langdon'ın ilk aklına gelen, bir dolarlık banknotun üstündeki Hükümet Mührü'ydü... her şeyi

gören gözü olan üçgen. Ama mantıklı değildi. Sadece üç noktayı işaretlemişti. Hepsinin

birden dört etmesi gerekiyordu.

Peki Su hangi cehennemde? Langdon dördüncü işareti nereye yerleştirirse yerleştirsin üçgenin

bozulacağını biliyordu. Simetriyi korumanın tek yolu, dördüncü işareti üçgenin içine

yerleştirmekti, ortasına. Haritada o noktaya baktı. Hiçbir şey yoktu. Zaten bu fikir canını

sıkmıştı. Bili"1111 dört öğesinin birbirine eşit olduğu kabul edilirdi. Su daha özel değ'l^1' Su,

diğerlerinin merkezinde değildi.

Ama yine de, içgüdüleri ona sistematik düzenin tesadüfi olmadıg1"' söylüyordu. Hâlâ resmin

bütününü göremiyorum. Tek bir seçenek kalı>°f' du. Dört nokta üçgen değil, başka bir şekil

çiziyordu.

406

Langdon haritaya baktı. Belki de bir kare? Karenin sembolik bir anla-, olmamasına rağmen,

en azından simetrikti. O an, mükemmel bir kare •yemeyeceğinin farkına vardı. İlk üçgenin

açıları doksan derece değildi ve bu haliyle daha çok yamuk bir dörtgene benziyordu.

Üçgenin çevresindeki diğer olası noktalan gözden geçirirken, beklenmedik bir şey oldu. Daha

önce meleğin okunun yönünü belirlemek irin çizdiği çizgi, ihtimallerin birinin tam üstünden

geçiyordu. Afallayan Langdon o noktayı daireye aldı. Şimdi haritadaki dört işarete bakıyordu,

uçurtmaya benzeyen garip bir elmas şekline.

Kaşlarını çattı. Elmaslar Illuminati sembolü değildiler. Sonra yeniden...

Langdon bir an ünlü Illumi.ıati Elması'nı hatırladı. Bu düşünce, elbette aptalcaydı. Aklından

uzaklaştırdı. Ayrıca bu elmas, uçurtma gibi uzuncaydı, Illuminati Elması'nın kusursuz

simetrisine sahip değildi.

Sonra, son işareti yerleştirdiği noktaya bakmak için öne eğildiğinde, dördüncü noktanın,

Roma'nın ünlü Navona Meydanı'nın tam ortasına denk geldiğini fark etti. Meydanda büyük

bir kilise olduğunu biliyordu ama zaten bir kilise bulunduğunu düşünerek, parmağını oradan

geçirmişti. Bildiği kadarıyla orada Bernini'nin hiçbir eseri yoktu. Kilisenin adı Azize Ag-nes

idi. İnancından vazgeçmeyi reddettiği için hayat boyu seks kölesi olmaya mahkûm edilen,

tutsak bakire genç kıza Azize Agnes'in adı verilmişti.

O kilisede bir şey olmalı! Langdon kilisenin içini gözünde canlandırarak zihnini yokladı.

İçeride Bernini'ye ait veya suyla ilgili hiçbir eser aklına gelmiyordu. Haritadaki yerleşim

düzeni de canını sıkıyordu. Bir el-mas. Tesadüf olamayacak kadar belirgindi ama bu

belirginlik hiçbir an-«m ifade etmiyordu. Bir uçurtma mı? Langdon doğru noktayı seçip

seçtiğini düşündü. Neyi gözden kaçırıyonon!

Cevabı bulması otuz saniyesini aldı ama anladığında akademik kariyeri boyunca hiç

duymadığı bir coşkuya kapıldı.

Illuminati dehasının asla sonu gelmeyecek gibiydi.

Baktığı şekil aslında bir elmas çizmiyordu. Langdon komşu noktaları

"'deştirdiği için dört nokta elmas şeklini almıştı. Illuminati zıtlıklara inan'r!

Kalemiyle karşılıklı noktaları birleştirirken Langdon'ın parmakları

llr'>ordu. Gözünün önündeki haritada bir haç şekli duruyordu. Bu bir

haç! Bilimin dört öğesi gözlerinin önüne serilmişti. İşaretler Roma'ya v. yılarak, kocaman bir

haç oluşturmuşlardı.

Şaşkınlıkla bakarken, aklına şiirin bir dizesi geldi. Yeni yüzüyle mer haba diyen eski bir dost

gibi.

Roma 'da ara mistik öğeyi...

Roma 'da...

Sis perdesi kalkmaya başlamıştı. Langdon cevabın gece boyunca gözünün önünde durduğunu

anladı. Illuminati şiiri, mihrapların nasıl yeı. leştirildiğini açıklıyordu. Bir haç!

Roma'da ara mistik öğeyi!

Kurnaz bir kelime oyunu yapılmıştı. Langdojı Roma'da kelimesinin şiirin ölçüsünü

bozmamak için eklendiğini düşünmüştü. Oysa çok daha farklı bir niyetle yazılmıştı. Bu,

dizenin içinde saklı bir başka ipucuydu.

Langdon haritadaki haç şeklinin, Illuminati'nin en üstün ikilemlerinden biri olduğunu fark'etti.

Bilim öğeleriyle oluşturulmuş dini bir semboldü. Galileo'nun Aydınlanma Yolu, hem bilimi,

hem de Tanrı'yı övüyordu.

Bulmacanın geri kalan parçalan, hemen o anda yerine oturmaya başladı.

Navona Meydanı.

Navona Meydanı'nm tam ortasında, Azize Agnes Kilisesi'nin önünde, Bernini en ünlü

heykellerinden birini yaratmıştı. Roma'ya gelen her^ kes onu görmeye giderdi.

\

Dört Irmak Çeşmesi!

Bernini'nin suya kusursuzca ithaf ettiği Dört Irmak Çeşmesi, Eski Dünı ya'nın dört büyük

nehrini övüyordu... Nü, Ganj, Tuna ve Rio Plata. i

Su, diye düşündü Langdon. Son işaret mükemmeldi.

Bundan daha da mükemmel olan, Bernini'nin çeşmesinin üstünde yüksek bir dikilitaş

bulunmasıydı.

İtfaiyecileri şaşkınlıklarıyla baş başa bırakan Langdon, Olivetti'nifl cansız bedeninin yattığı

tarafa doğru kilisede koşturmaya başladı.

Saat 22.31, diye düşündü. Bol bol vakit var... Langdon gün boyunca ilk kez kendini oyunda

önde hissediyordu.

Olivetti'nin yanında çömelerek, dikkatle komutanın yarı otomatiği'1 ve telsizini aldı. Langdon

yardım çağrısında bulunacağını biliyordu an1' bunu yapmanın yeri değildi. Bilimin son

mihrabının şimdilik gizli kalm^

ekiyordu. Sirenlerini öttürerek Navona Meydanı'na akın eden itfaiyelerle basının faydadan

çok, zararı dokunurdu.

Langdon tek kelime etmeden kapıdan dışarı çıktı ve güruh halinde kiliseye hücum eden

basının arasından sıyrıldı. Barberini Meydam'ndan oeçti- Gölgeler arasına saklanarak telsizi

açtı. Vatikan Şehri'ne seslenmeye çalışıyordu, ama parazitten başka bir şey duyulmuyordu. Ya

kapsama alanı dışındaydı ya da verici için bir tür erişim şifresine gerek irdi. Langdon boş yere

karmaşık düğmelerle numaralara basıp durdu. Sonunda vardım çağırma planının işe

yaramayacağım anladı. Dönüp ankesörlü te-iifon aradı. Hiç yoktu. Zaten Vatikan santralı

kilitlenmişti.

Tek başınaydı.

İlk başta hissettiği güvensizlik duygusuna yeniden kapılarak, orada bir süre durup acınası

halini gözden geçirdi... kemik tozuna bulanmıştı, yaralanmıştı, yorgunluktan bitap düşmüştü

ve açtı.

Langdon yeniden dönüp kiliseye baktı. Medya ve itfaiye araçlarının ışığıyla aydınlanan

kubbenin üstünden dumanlar tütüyordu. İçeri geri girip yardım istemaJconusunda tereddüt

etti. Ama içgüdüleri ona fazladan yardım almanın, özellikle de eğitimsiz yardım almanın yük

olmaktan başka işe yaramayacağını söylüyordu. Eğer Haşhaşin geldiğimizi görürse... Vittoria'yı

düşündü. Onu tutsak alan kişiyle yüz yüze gelmek için, bunun son

şansı olduğunu biliyordu.

Navona Meydanı, diye düşünürken, oraya gitmek ve uzaktan gözetlemek için yeterli vakte

sahip olduğunu biliyordu. Taksi bulmak için etrafına baktı ama sokaklar neredeyse tamamen

boştu. Sanki televizyon başına gidebilmek için taksi şoförleri bile her işi bırakmışlardı.

Navona Meydanı sadece sekiz yüz metre uzaktaydı, ama Langdon çok kıymetli enerjisini

yürüyerek harcamak niyetinde değildi. Arkasını dönüp kiliseye bakarken, birinin arabasını

ödünç alabilir miyim, diye düşünüyordu.

İtfaiye aracı mı? Basın karavanı mı? Ciddi ol.

Dakikaların su gibi aktığının bilinciyle Langdon seçenekleri değer-lendirip kararını verdi.

Silahı cebinden çıkararak, kendi karakterine öyle ters bir harekette bulundu ki, ruhuna başka

birinin sahip olduğundan Şüphelendi. Kırmızı ışıkta bekleyen bir Citroen'e koşan Langdon

silahı 5°fövün açık penceresinden doğrulttu. "Fııori!" diye seslendi.

Adam titreyerek dışarı çıktı.

Direksiyona atlayan Langdon gaza bastı.

409

101

Gunther Glick, İsviçreli Muhafızlar'm ofisindeki bekleme odasında bir bankta oturuyordu.

Aklına gelen tüm tanrılara dua ediyordu. Lütfen bu bir rüya OLMASIN. Hayatının çekimini

yapmıştı. Herkesin hayatının çekimi olacak türden bir şeydi. Dünyadaki tüm muhabirler şimdi

Gunther Glick'in yerinde olmak istiyorlardı. Kendi kendine, rüya görmüyorsun. dedi. Ve bir

yıldız oldun. Şu anda Dan Rather ağlıyor.

Biraz şaşkın görünen Macri yanında oturuyordu. Glick, onu suçlann-yordu. Camerlengo'nun

seslenişini yayınlamanın yanı sıra o ve Glick, geri sayımdaki karşımadde kutusunun canlı

kamera görüntüleriyle birlikte, Papa -o dil!- ile kardinallerin tüyler ürpertici fotoğraflarını tüm

dünyaya göstermişlerdi. İnanılmaz!

Elbette tüm bunlar Camerlengo'nun isteği üzerine yapılmıştı ve Glick ile Macri'nin şimdi

İsviçreli Muhafızlar'm bekleme odasına kilitlenmeler" nin sebebi bu değildi. Muhafızların

hoşuna gitmeyen şey, Glick'in hikâye>'e eklemeye cüret ettiği kısımdı. Az önce haber yaptığı

konuşmayı duymanı;iC gerektiğini biliyordu ama bu onun hayatının fırsatıydı. Glick'in

vurduğu > başka voli!

"Son dakika kurtarıcısı mı?" Hiç etkilenmediği anlaşılan Macri, bani yanında otururken

homurdanıyordu.

Glick gülümsedi. "Dâhice değil mi?"

"Çok aptalca."

Glick, sadece kıskandığına emindi. Camerlengo'nun seslenişinin hemen ardından, yine

tesadüfen, Glick doğru anda doğru yerde bulunmuşta Rocher'i adamlarına emir verirken

duymuştu. Anlaşıldığı kadarıyla gocher mevcut durum hakkında önemli bilgiler verdiğini

iddia ettiği gizemli birinden bir telefon almıştı. Rocher sanki bu adam onlara yardım

edebilecekmiş gibi konuşuyor ve adamlarına misafirin gelişi için hazırlık yapmalarını

söylüyordu.

Gelen bilgi son derece gizli olduğu halde Glick kendini işine adamış bir muhabir gibi

davranmıştı, yani onursuzca. Karanlık bir köşe bulmuş ve Macri'ye kamerasını uzaktan

çalıştırmasını emrederek, haberi yayınlamıştı.

Daha fazla gerilim katmak için gözlerini kısarak, "Tann'nm şehrinde şok edici yeni

gelişmeler," diye duyurmuştu. Ardından Vatikan Şehri'ne günü kurtaracak gizemli bir

misafirin geleceğini söylemişti. Glick, ona, son dakika kurtarıcısı demişti... son dakikada iyi

niyetle meydana çıkan meçhul biri için biçilmiş kaftan. Diğer haber kanalları bu akılda kalıcı

ses kaydını yayınlamış ve Glick bir kez daha ölümsüzleşmişti.

Ben dâhiyim, diye düşündü. Peter Jennings az önce kehdiAt köprüden attı.

Glick elbette burada durmamıştı. Dünyanın ilgisini hazır üstüne çekmişken, bir de üstüne

kendi komplo teorisini eklemişti.

Dâhice. Son derece dâhice.

Macri, "Bizi mahvettin," dedi. "Her şeyi berbat ettin."

"Ne demek istiyorsun sen? Harikaydım!"

Macri, ona inanamayan gözlerle bakıyordu. "Eski Başkan Baba Ge-°rge Bush. Bir Illuminati

üyesi mi?"

Glick gülümsedi. Daha ne kadar bariz olabilirdi? George Bush'un ¦". dereceden bir Masori

olduğu çok iyi biliniyordu ve CIA, delil yetersizliğinden Illuminati soruşturmasını

kapattığında CIA başkanıydı. Ve "ışı-Sn bin noktası" ile "Yeni Dünya Düzeni" hakkında

yaptığı tüm şu konuşlar... Bush'un kesinlikle bir Illuminati üyesi olduğunu gösteriyordu.

Macri, "Peki CERN hakkındaki şu hikâyeye ne demeli?" diye çıkıştı, ^m kapının önünde

avukatlar sıraya girecek."

"CERN mi? Ah, hadi yapma! Çok açık! Düşün! Illuminati, CERN'in olduğu 1950'li yıllarda

dünya yüzünden kayboluyor. CERN dünyadaki

pek çok aydının sığınağı. Sayısız özel fon. Kiliseyi ortadan kaldıracak h" silah geliştiriyorlar

ve hooop!... onu kaybediyorlar!"

"Bu yüzden sen de tüm dünyaya CERN'in, yeni Illuminati üssü old ğunu söylüyorsun, öyle

mi?"

"Çok açık! Kardeşlikler öyle kaybolup gitmezler. IHuminati'nin fc yere gitmiş olması

gerekiyordu. CERN onların saklanabileceği mükem mel bir yer. CERN'deki herkesin

Illuminati üyesi olduğunu söylemiy0. ram. Çoğunluğun masum olduğu büyük Mason locası

gibi olmalı, ama yüksek kademelerdekiler..."

"Sen hiç kara çalma, diye bir şey duydun mu Glick? Peki ya mesuliyet?"

"Sen hiç gerçek gazetecilik, diye bir şey duydun mu?"

"Gazetecilik mi? Osuruktan cin çıkarttın! Kamerayı kapatmam gerekirdi! Peki ya CERN'in

kurumsal logosu hakkındaki saçmalıklar neydi? Satanist semboller. Aklını mı kaçırdın?"

Glick gülümsedi. Macri'nin kıskandığı çok belli oluyordu. CERN logosu en başarılı darbesi

olmuştu. Camerlengo'nun seslenişinden sonra. tüm haber kanalları CERN ve karşımadde

hakkında konuşmaya başlamışlardı. Bazı kanallar arka planda CERN'in kurumsal logosunu

gösteriyorlardı. Aslında standart bir logoyu andırıyordu; iki zerrecik hızlandırıcısını temsil

eden, iç içe geçmiş iki çember ve zerrecik enjeksiyon tüplerini temsil eden beş teğet çizgi.

Tüm dünya bu logoya bakıyordu, ama içindeki gizli Illuminati simgesini ilk keşfeden, kendi

çapında simgebilim uz mam sayılan Glick olmuştu.

Macri, "Sen simgebilim uzmanı değilsin," diye çıkıştı. "Şanslı köpeğin tekisin o kadar.

Simgebilim kısmını Harvard'lı adama bırakmalıydın."

Glick, "Harvard'lı adam onu gözünden kaçırdı," dedi.

Bu logodaki Illuminati varlığı o kadar belirgin ki!

İçi neşeyle dolmuştu. CERN'de pek çok hızlandırıcı olduğu halde logoda sadece ikisi

gösteriliyordu. İki, IHuminati'nin ikilik sayısıdır. Çogı hızlandırıcının sadece bir enjeksiyon

tüpü olmasına rağmen, logoda be; tane görünüyordu. Beş, IHuminati'nin beş köşeli yıldızının

sayısı. Sonr: darbeyi indirmişti... en mükemmel nokta. Glick logoda büyük bir "6" sayı sının

bulunduğuna dikkat çekerek -çizgilerden biri ve çemberlerden oluş muştu- logo döndürüldüğü

zaman, başka bir altı sayısının... sonra başfc

• altı sayısının ortaya çıktığını göstermişti. Logoda üç tane altı vardı! 666! Şeytan'ın sayısı!

Şeytan'm işareti!

Glick bir dâhiydi.

Macri, onu yumruklamaya Jıazır görünüyordu.

Glick bu kıskançlığın geçeceğini biliyordu. Aklı şimdi başka bir dü-ünceyle meşguldü. Eğer

CERN, Illuminati merkeziyse, IHuminati'nin filere destan elmasını sakladığı yer de orası

mıydı? Glick bunu internette okumuşta.. "Onu görenlerin sadece hayranlık içinde

bakabileceği mükemmellikte, eski maddelerden meydana gelen kusursuz bir elmas."

Glick Illuminati Elması'nın bulunduğu gizli yerin, bu gece ortaya çıkarabileceği gizemlerden

bir başkası olup olamayacağını merak ediyordu.

413

102

Navona Meydanı. Dört Irmak Çeşmesi. _—

Çöl geceleri gibi Roma geceleri de, sıcak bir günün ardından bil şaşırtıcı derece soğuk

olabiliyordu. Langdon şimdi ceketine sarılarak, îs vona Meydanı'mn çevresinde dolanıyordu.

Ahenksiz haber bültenlerini: sesleri, uzaktan gelen trafik vızıltısı gibi şehirde yankılanıyordu.

Saatine baktı. On beş dakika vardı. Biraz dinlenecek vakti olduğu için şükretti.

Meydan boştu. Bernini'nin şahane çeşmesi, korkutucu bir büyü gibi şıkırdıyordu. Köpüklü

havuz teknesinden yukarı sihirli bir pus yükseliyor, suyun altındaki projektörlerle

aydınlanıyordu. Langdon havada soğuk bir heyecan hissediyordu.

Çeşmenin en etkileyici özelliği, yüksekliğiydi. Merkezindeki heykellerin yüksekliği altı

metrenin üstündeydi... suyun döküldüğü süslenıeli oyukıar ve yapay mağaralarla dolu, girintili

çıkıntılı bir travertin dağı. Küme tamamen pagan figürleriyle süslenmişti. Bunların üstünde,

on üç metre uzunluğunda bir dikilitaş yükseliyordu. Langdon gözleriyle tepeye kadar takip

etti. Dikilitaşın tepesindeki bir gölge, yalnız bir güvercin, gökyüzünü gölgeliyordu.

Hâlâ işaretlerin Roma'ya yerleştirilme şeklinin şaşkınlığını yaşayan Langdon bir haç, diye

düşündü. Bernini'nin Dön Irmak Çeşmesi bilimî'1 son mihrabıydı. Oysa saatler önce Langdon,

Pantheon'da durmuş, Aydınlanma Yolu'nun yok olduğuna ve buraya kadar asla

gelemeyeceğine in-" nıyordu. Budalaca bir hataydı. Doğrusu, yol tamamen el değmemiş

haUn'

414

. juyordu. Toprak, Hava, Ateş, Su. Ve Langdon, onu takip etmişti... baldan sonuna kadar.

Kendi kendine, daha sonuna gelmedik, diye hatırlattı. Yolun beş durağı vardı, dört değil.

Dördüncü işaret olan çeşme, nihai hedefi gösteriyordu -IHuminati'nin gizli sığmağı-

Aydınlanma Kilisesi'ni. Langdon sığınağın hâlâ ayakta olup olmadığını merak etti.

Haşhaşin'in Vittoria'yı oraya götürüp götürmediğini merak etti.

Langdon gözleriyle çeşmeyi incelerken, sığınağın yönünü gösterecek herhangi bir ipucu

arıyordu. Melek rehberliğinde yüce av. Tam o anda, çok rahatsız edici bir gerçeğin farkına

vardı. Çeşmede meleğe benzer hiçbir şey yoktu. Langdon'ın bulunduğu yerden bakıldığında

kesinlikle görünmüyordu... geçmişte de böyle bir şey görmemişti. Dört Irmak Çeşmesi bir

pagan çalışmasıydı. Heykellerin tümü kutsal olmayan şeylerdi; insanlar, hayvanlar, hatta garip

bir armadillo. Buradaki bir melek çıban gibi sırıtırdı.

Burası yanlış yer mi acaba? Dört dikilitaşın oluşturduğu haç şeklini

düşündü. Yumruklarını sıktı. Çeşme mükemmeldi.

Meydanın diğer tarafındaki ara sokakta siyah bir karavan belirdiğinde saat henüz 22.46 idi.

Araç farlarını söndürmemiş olsaydı, Langdon dönüp bir daha bakmayacaktı. Karavan, ay

ışığının aydınlattığı körfezdeki köpekbalığı gibi meydanın çevresinde döndü.

Langdon, Azize Agnes Kilisesi'nin geniş merdivenlerinin gölgesinde Çömelerek saklandı.

Meydana göz gezdirirken nabzı yükseliyordu.

Karavan iki tur attıktan sonra, Bernini'nin çeşmesine doğru yaklaştı. Yan tarafı çeşmenin

suyuyla ıslanmcaya kadar yanlamasına yaklaşarak, havuz teknesiyle aynı hizaya geldi. Sonra

park etti. Kayarak açılan kapısı, köpüren suların sadece birkaç santim üstünde duruyordu. Sis

dalgalar halinde yükseldi.

Langdon'ın içine huzursuzluk verici bir şeyler doğuyordu. Haşhaşin e*ken mi gelmişti?

Karavanla mı gelmişti? Langdon, katilin kurbanını San Pietro'da olduğu gibi yayan getirerek,

açık alanda ateş etmesine ola-nak sağlayacağını düşünmüştü. Ama eğer Haşhaşin bir

karavanla geldiyse, durum değişmişti.

Karavanın kapısı birden kayarak açıldı.

Karavanın zemininde, acılar içinde çıplak bir adam yatıyordu. A.da metrelerce ağır zincire

dolanmıştı. Demir halkaları üstünden atmaya c lıştı, ama zincirler çok ağırdı. Zincirlerden biri

atın gemi gibi adamın a zindan geçiyor ve feryatlarını bastırıyordu. Langdon ikinci figürü kte

anda gördü. Karanlıkta, esirin arkasında dolaşırken son hazırlıklarını y pıyor gibiydi.

Langdon harekete geçmek için sadece saniyeler kaldığını biliyordu

Silahını alarak, ceketini çıkardı ve yere bıraktı. Tüvit ceketinin kendisine engel olmasını

istemiyordu, ayrıca Galileo'nun Diagramma 'sini suyun yakınında bir yerlere götürmeye hiç

niyeti yoktu. Belge burada daha güvenli ve kuru kalacaktı.

Langdon sağ tarafından ayağa kalktı. Çeşmenin etrafından dolaşarak, karavanın tam karşısına

geçti. Çeşmenin heybetli süslemeleri onu saklıyordu. Doğruca havuz teknesinin yanma koştu.

Gürüldeyen suların. ayak seslerini bastırmasını ümit ediyordu. Çeşmenin yanına vardığında.

kenarına tırmanarak, köpüklü havuzun içine atladı. ^

Su beline geliyordu ve buz gibi soğuktu. Langdon dişlerini sıkarak, suyun içinde ilerledi.

Havuzun zemini kaygandı, uğur getirmesi için atılan bozuk paralarla daha da tehlikeli hale

gelmişti. Langdon uğurdan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu sezinliyordu. Pus, etrafında

yükselirken, silahının titremesine neden olan şeyin soğuk mu, yoksa korku mu olduğuna

merak ediyordu.

Havuzun ortasına geldiğinde sol tarafa gitti. Mermer şekillere tutunarak güçlükle yürüyordu.

Büyük bir at heykelinin arkasına saklandı ve başını uzatıp baktı. Karavan sadece beş metre

uzağındaydı. Haşhaşin karavanda yere çömelmiş, açık kapıdan çeşmeye atmaya hazırlandığı

zincirlere dolanmış kardinali tutuyordu.

Beline kadar suyun içindeki Robert Langdon silahını kaldırarak sislerin arasından çıkarken,

kendini son duruşunu alan bir çeşit su kovboyu gibi hissediyordu. "Kıpırdama." Sesi

silahından daha sağlam çıkmıştı.

Haşhaşin başını kaldırıp baktı. Bir an için, hayalet görmüş gibi ser-semlemişe benziyordu.

Ardından dudaklarında şeytani bir tebessüm belirdi. Teslim olarak kollarını yukarı kaldırdı.

"Buraya kadarmış."

"Karavandan dışarı çık."

"Islanmışa benziyorsun."

"Erkencisin."

"Ödülüme dönmek için sabırsızlanıyorum."

Langdon silahını hizaladı. "Ateş etmekte tereddüt etmem."

"Tereddüt ettin bile."

Langdon parmağının tetiği biraz daha sıkı kavradığını hissetti. Kardinal şimdi kıpırdamadan

yatıyordu. Bitkin ve ölmek üzere gibi bir hali vardı. "Çöz onu."

"Onu boş ver. Sen kadın için geldin. Başka isteğin varmış gibi davranma."

Langdon işi orada bitirmemek için kendini zor tuttu. "O nerede?"

"Güvenli bir yerde. Dönüşümü bekliyor."

Yaşıyor. Langdon biraz ümitlenmişti. "Aydınlanma Kilisesi'nde mi?"

Katil gülümsedi. "Yerini asla bulamayacaksın."

Langdon şüphe duyuyordu. Sığınak hâlâ ayakta. Silahını doğrulttu. "Nerede?"

"Yeri yüzyıllar boyunca gizli kaldı. Bana bile kısa süre önce açıklandı. Bu güveni suiistimal

edeceğime ölürüm."

"Sensiz de bulabilirim."

"Kibirli bir düşünce."

Langdon çeşmeyi işaret etti. "Buraya kadar geldim."

"Pek çokları da öyle. En zoru son perde."

Langdon biraz daha yaklaşırken, ayakları suyun altında dikkatle adım atıyordu. Haşhaşin son

derece sakin görünüyor, kollarını başının üstüne kaldırmış, karavanm arka tarafında

çömeliyordu. Langdon silahı onun göğsüne doğrulturken, aklından onu hemen vurup işi

bitirmeyi geçiriyordu. Hayır. Vittoria'nın yerini o biliyor. Karşımaddenin yerini o biliyor.

Bilgiye ihtiyacım var!

Haşhaşin karavanın karanlığında saldırganına bakarken, kendini ona acımaktan alamıyordu.

Amerikalı cesur olduğunu kanıtlamıştı. Ama aynı amanda eğitimsizdi. Bunu da kanıtlamıştı.

Uzman olmadan mertlik taşımak intihardı. Hayatta kalmanın kuralları vardı. Eski kurallar. Ve

'^öerikalı tüm bu kuralları yıkıyordu.

İ fırsatı yakalamıştın... şaşırtarak avantaj sağlamıştın. Elinden kaçırdın. f

417 F-.27

Amerikalı kararsızdı... herhalde destek gelmesini bekliyordu... ya d, önemli bilgiyi ağzından

kaçırmasını.

Avını savunmasız bırakmadan önce asla sorgulamaya girişme. Kösesi/aşan düşman, ölümlü

bîr düşmandır.

Amerikalı yeniden konuşuyordu. Ağzını arıyordu. Kandırmaya çah şıyordu.

Katil neredeyse kahkaha atacaktı. Bu iş senin Hollywood filmlerine benzemez... son el ateş

edilmeden namlunun ucunda uzun tartışmalar yapıl maz. Bitti. Şimdi.

Katil göz temasını kaybetmeden, aradığını buluncaya kadar ellerin karavanın tavanına

yükseltti. Bakışlarım hiç kaçırmadan, onu kavradı.

Sonra hamlesini yaptı.

Kesinlikle beklenmedik bir hareketti. Langdon bir an için fizik ka nunlannın ortadan

kalktığını sandı. Katil bacakları altından havalanarak, zincirlere sarılı kardinali botlarıyla

kapıdan dışarı iterken, ağırhksızrmş gibi havada duruyordu. Kardinal suları etrafa saçarak

aşağı düştü.

Yüzüne su çarpan Langdon olan biteni geç anlamıştı. Katil karav nın tavanındaki demir

çubuklarından birine tutunarak, sallanmıştı. Şim Haşhaşin tekmesini doğrultmuş üstüne

geliyordu.

Langdon tetiği çektiğinde susturucu sakırdadı. Mermi, Haşhaşirnn sol botunun parmak

ucunda patlamıştı. Langdon o an, Haşhaşin'in bot tabanının kendi göğsüyle bağlantılı

olduğunu ve kemiklerini kıran bir tekmeyle devrildiğini hissetti.

İki adam birlikte su ve kan gölüne düştüler.

Buz gibi su Langdon'ı içine aldığında, ilk duyumsadığı acı oldu. Hayatta kalma içgüdüsü

ikinci plandaydı. Artık silahı tutmadığını fark etti Elinden düşmüştü. Suya dalarak havuzun

kaygan dibini eliyle yoklat Metal tutuyordu. Bir avuç bozuk para. Onları bıraktı. Gözlerini

açaraK. parlak zemini inceledi. Su, etrafında dondurucu bir jakuzi gibi fokurd1' yordu.

Nefes alma içgüdüsüne rağmen, korku onu suyun dibinde tutuyordu Sürekli devinim. Bir

sonraki saldırının nereden geleceğini bilmiyordu, i»1 lahı bulması lazımdı. Elleri çaresizce

yeri yokluyordu.

418

Kendi kendine, avantaj sende, dedi. Kendi öğenin içindesin. Balıkçı vaka'1 kazağı sırılsıklam

olsa dahi Langdon çevik bir yüzücüydü. Su senin

öğe»-

Langdon'ın parmakları ikinci kez bir metale dokunduğunda, şansının değiştiğine emindi.

Elindeki nesne bozuk para değildi. Onu kavrayarak kendine doğru çekmeye çalıştı, ama bunu

yaptığında kendini suda kayarken buldu. Nesne sabitti.

Langdon, kardinalin kıvranan vücudunun üstünden kayarken, adamı suyun altına çeken metal

zinciri tuttuğunu anladı. Çeşmenin dibinden kendisine bakan dehşet dolu yüzü görünce bir

süre yerinden kıpırdaya-madı.

Adamın gözlerinden aldığı şevkle harekete geçen Langdon uzanıp zincirleri kavradı ve onu

suyun yüzeyine doğru kaldırmaya çalıştı. Vücudu çapa gibi yavaşça yukarı kalktı. Langdon

biraz daha kuvvetle çekti. Kardinalin başı suyun üstüne çıktığında, yaşlı adam soluk soluğa

birkaç nefes aldı. Sonra aniden yuvarlanınca, zincirlerin Langdon'ın elinden kaymasına sebep

oldu. Baggia taş gibi yeniden aşağı çökerek, köpüklü suların altında kayboldu.

Langdon gözlerini karanlık deryada kocaman açarak dibe daldı. Kardinali buldu. Bu kez

Langdon, Baggia'nın göğsündeki zincirleri sıkıca kavramıştı... yana doğru kayan zincirler

açılarak daha kötü bir gerçeği ortaya çıkarttı... dağlanmış etin üstüne bir kelimeyle damga

vurulmuştu.

mm

Hemen ardından bir çift bot gördü. Birinden kanlar üşkırıyordü.

*au

Bir su topçusu olan Robert Langdon çok daha zorlu sualtı mücadelelerinde bulunmuştu. Su

topu havuzunda yüzeyin akında ve hakemlerin gözlerinden uzakta, en çirkin güreş

müsabakalarından bile daha çetin bir rekabet yaşanırdı. Langdon tekmelenmiş, tırmalanmış,

suyun altında tutulmuş ve hatta sürekli uzaklaştırıp durduğu, hayal kırıklığına uğramış bir

savunma oyuncusu tarafından ısırılmıştı.

Şimdi Bernini'nin çeşmesinin soğuk sularında debelenirken, Har-vard havuzundan çok uzakta

olduğunu biliyordu. Bir karşılaşma için değil, hayatı için mücadele ediyordu. İkinci kez

savaşıyorlardı. Burada hakem yoktu. Derbi olmayacaktı. Yüzünü havuz teknesinin dibine

doğru bastıran kolların, onu öldürme niyetinde olduğuna hiç şüphe yoktu.

I .angdon içgüdüsel olarak hızla döndü. Elinden kurtul! Ama katili hiçbir savunma

oyuncusunun sahip olmadığı bir avantajla -her iki ayağı da yere basıyordu- onu yüzüstü

döndürdü. Langdon kendi ayaklarını altına almaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Haşhaşin,

onu tek kolundan yakalamıştı... ve sıkıca kavrıyordu.

Langdon işte o zaman yüzeye çıkamayacağını anladı. Aklına g^en tek şeyi yaptı. Yüzeye

çıkmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Kuzeye gidem^' sen, doğuya git. Kalan son kuvvetini

kullanarak, bacaklarıyla yunus g'*1' tekmelerken, kollarını kelebek gibi altına çekti. Vücudu

öne doğru yalpa' ladı.

420

Ani dönüş, Haşhaşin'i hazırlıksız yakalamış gibiydi. Langdon'ın son hareketi katilin kollarını

yanlara açarak, dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Adamın kavrayışı gevşeyince,

Langdon bir kez daha tekmeledi. £endini çekme halatından kurtulmuş gibi hissetti. Langdon

serbest kalkıştı. Ciğerlerindeki eski nefesi püskürterek, yüzeye çıktı. Ama sadece Djr kez

nefes alabildi. Haşhaşin, ezici bir güçle yeniden tepesine binmiş, avuçlarını omuzlarına

bastırarak tüm ağırlığını üstüne vermişti. Langdon ayaklarını altına toplayarak dikilmeye

çalıştıysa da, Haşhaşin bacağını savurarak onu yeniden alaşağı etti.

Langdon yine havuzun dibindeydi.

Langdon suyun altında dönerken kasları yanıyordu. Baloncuklu suyun içinde silahı arayarak

havuzun dibine göz gezdirdi. Her şey bulanıktı. Baloncuklar burada daha yoğundu. Katil, onu

çeşmenin zeminine yerleştirilmiş bir projektöre doğru daha derine iterken, yüzüne kör edici

bir ışık vurdu. Langdon uzanarak, kutucuğu tuttu. Sıcaktı. Langdon kendini çekip kurtarmaya

çalıştı, ama mekanizma menteşelerle tutturulmuştu ve elinde dönüyordu. Kuvvetini kaybetti.

Haşhaşin, onu dibe itmeye devam ediyordu.

O an Langdon, onu gördü. Bozuk paraların altından ona bakıyordu. İnce, siyah bir silindir.

Olivetti'nin tabancasının susturucusu! Langdon uzanıp parmaklan silindiri kavradığında,

metal değil plastik tuttuğunu hissetti. Çektiğinde, esnek plastik hortum eline ince bir yılan gibi

geldi. Yaklaşık altmış santim uzunluğundaydı ve ucundan baloncuklar çıkıyordu. Langdon

silahı bulamamıştı. Bu, çeşmenin baloncuk çıkartan zararsız borularından biriydi.

Yalnızca otuz santim ötedeki Kardinal Baggia ruhunun bedenini terk etmeye başladığını

hissediyordu. Tüm hayatı boyunca kendini bu ^a hazırlamış olsa da, sonunun bu şekilde

olacağım hiç tahmin etmemişti- Fiziksel bedeni acılar içindeydi... yanmış, hırpalanmış ve

kaldıramayanı bir ağırlıkla suyun dibine atılmıştı. Çektiği acının İsa'nın açılarıyla

karşılaştırılamayacağını hatırlattı kendine.

Benim günahlarım yüzünden öldü...

Baggia yakınlarda kopan boğuşmanın seslerini duyabiliyordu. Bunun düşüncesine

katlanamıyordu. Onu esir alan adam, bir başka hayatı sona

erdirmek üzereydi... ona yardım etmeye çalışan, duyarlı gözlere sah' adamı.

Baggia acısı artarken, sırtüstü yatarak, suyun içinden başının üstün deki karanlık gökyüzüne

baktı. Bir an için yıldızları gördüğünü sandı.

Vakti gelmişti.

Tüm korku ve şüphelerini bir kenara bırakan Baggia ağzını açarak son olduğunu bildiği nefesi

bıraktı. Ruhunun cennete doğru şeffaf baloncuklarla yükselmesini seyretti. Ardından, nefesi

bitti. Su, yan taraflarından saplanan soğuk hançerler gibi içine aktı. Acı sadece birkaç saniye

sürdü.

Sonra... huzur.

Haşhaşin ayağındaki acıyı hiçe sayarak tüm dikkatini, fokurda,. an suyun içine daldırdığı,

boğulmak üzere olan Amerikalıya vermişti. İşini tam bitir. Elini iyice sıkarken, Robert

Langdon'ın bu kez hayatta kalmayacağını biliyordu. O bunları düşünürken, kurbanı gittikçe

güçsüzleşiyordu.

Birden Langdon'ın vücudu kaskatı kesildi. Yoğun bir şekilde sarsılıyordu.

Haşhaşin, evet, diye düşündü. Titreme. Su ciğerlere ilk dolduğunda böyle olur. Titremenin beş

saniye süreceğini biliyordu.

Altı saniye sürdü.

Sonra, Haşhaşin'in beklediği gibi kurbanı aniden kendini bıraktı. Robert Langdon sönen

büyük bir balon gibi gevşemişti. Bitmişti. Haşhaşin suyun tüm akciğer dokusuna işlemesi için

onu otuz saniye daha suyun altında tuttu. Sonunda, Langdon'ın vücudunun kendiliğinden dibe

doğru battığını hissetti. Haşhaşin en sonunda onu bıraktı. Medya, Dört Irmak Çeşmesi'nde

çifte sürprizle karşılaşacaktı.

Çeşmeden dışarı tırmanırken kanayan ayağına bakan Haşhaşin, "Allah kahretsin?' diye

küfretti. Botunun parmak ucu yırtılmıştı ve ayak parmağının ucu paramparça olmuştu. Kendi

dikkatsizliğine öfkelenerek, pantolonunu yırttı ve kumaş parçasını botunun parmak ucuna

tıkıştır^1-Acı, bacağına yayılmıştı. "Ibn al-kalb!"1-" Yumruklarını sıkarak, kum3!!1 daha

derine itti. Kanama damlalara dönüşerek yavaşlamıştı.

r) İtoğlu it.

Düşünceleri acıdan zevke doğru kayarken, Haşhaşin karavanına at-,aCjı. Roma'daki işi

bitmişti. Sıkıntısını neyin geçireceğini gayet iyi biliyor-du. Vittoria Vetra bağlanmış halde

onu bekliyordu. Haşhaşin üşümüş ve [anmış olmasına rağmen sertleştiğini hissetti.

Ödülümü hak ettim.

Şehrin diğer ucunda Vittoria acı içinde uyandı. Sırtüstü yatıyordu. Kasları taş kesilmişti.

Gergindi. Kırılgandı. Kolları ağrıyordu. Hareket etmeye çalıştığında omuzlarının tutulduğunu

hissetti. Ellerinin arkadan bağlandığını anlaması bir saniyesini aldı. İlk önce aklı karıştı. Rüya

mı görüyorum? Ama başım kaldırmaya çalıştığında, ensesindeki ağrı ona uyanık olduğunu

hatırlattı.

Yaşadığı sersemlik korkuya dönüşürken, etrafına göz gezdirdi. Kaba ve taş bir odanın

içindeydi; oda genişti, mobilyalıydı ve meşalelerle aydınlatılmıştı. Bir çeşit eski toplantı

salonunu andırıyordu. Yakınındaki köşede eski moda kanepeler duruyordu.

Vittoria teninin ürpermesiyle, üşüdüğünü hissetti. Açık duran çift kanatlı kapının ardından

balkon görünüyordu. Vittoria korkuluğun parmaklıkları arasından Vatikan'ı gördüğüne yemin

edebilirdi.

423

i

104

Robert Langdon Dört Irmak Çeşmesi'nin dibindeki madeni para yatağında yatıyordu. Ağzı

hâlâ plastik borunun etrafındaydı. Çeşmede kö-pükçükler çıkarmak için borudan pompalanan

hava, pompa yüzünden kirlenmişti ve boğazı yanıyordu. Buna rağmen, şikâyetçi değildi.

Hayattaydı.

Boğulan adam taklidinin ne kadar inandırıcı olduğundan emin değildi, ama tüm hayatı

boyunca sularda olduğu için elbette bazı hikâyeler duymuştu. Elinden gelenin en iyisini

yapmıştı. Sonuna doğru, ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmış ve nefes almayı kesmişti,

böylece kas kütlesi vücudunu zemine taşımıştı.

Tanrı'ya şükür, Haşhaşin buna inanmış ve vazgeçmişti.

Şimdi, çeşmenin dibinde yatan Langdon elinden geldiği kadar beklemişti. Boğulmak

üzereydi. Haşhaşin'in hatâ dışarıda olup olmadığını merak ediyordu. Langdon borudan keskin

bir nefes alarak, ortadaki düz tümseği bulana kadar çeşmenin dibinde yüzdü. Sakince, tümseği

yukarı doğru takip ederek, gözden uzak bir yerde, kocaman mermer figürlerin gölgeleri

altında yüzeye çıktı.

Karavan gitmişti.

Langdon'ın görmek istediği tek şey buydu. Ciğerlerine yeniden temiz hava çekerek, Kardinal

Baggia'nm battığı yere daldı. Langdon, ad;' mın baygın olduğunu biliyordu ve onu kendine

getirme ihtimali çok azu1 ama denemek zorundaydı. Langdon bedeni bulduğunda, ayaklarını

hc'

. tarafa yerleştirdi, aşağı uzandı ve kardinale sarılı zincirleri tuttu. Son- cekti- Kardinal sudan

çıktığında, gözlerinin yukarı kaymış ve dışarı çık-,s olduğunu gördü. Bu, iyi bir işaret değildi.

Nefes ya da nabız yoktu.

Vücudu asla yukarı kaldırıp çeşmenin kenarına götüremeyeceğini bi-ı»n Langdon, Kardinal

Baggia'yı suda sürükleyip mermerin orta tümseğimin altındaki oyuğa götürdü. Burada su

sığlaşıyordu ve eğri bir çıkıntı vardt. Langdon çıplak bedeni çıkıntının mümkün olduğu kadar

üzerine

çekti. Fazla uzağa değil.

Sonra işe başladı. Kardinalin zincirle kaplı göğsüne bastırarak, ciğerlerindeki suyu boşalttı.

Sonra, suni teneffüse başladı. Dikkatle sayarak. Bilinçli bir şekilde. Çok sert ve çok hızlı

üfleme güdüsünü bastırarak. Langdon üç dakika adamı hayata döndürmeye çalıştı. Beş dakika

sonra, her şeyin bittiğini anlamıştı.

Ilpreferito. Papa olacak adam. Ölü bir halde önünde yatıyordu.

Yarısı suyun içindeki çıkıntının gölgesinde, hareketsizce yatan Kardinal Baggia şimdi bile her

nasılsa sessiz saygınlık havasını koruyordu. Su, neredeyse pişmanlıkla hafifçe göğsüne

çarpıyordu... sanki adamın esas katili olduğu için af diliyordu... sanki kendi ismini oymuş

yanık yarayı temizlemeye çalışıyordu.

Langdon nazikçe elini adamın yüzünde gezdirdi ve yukarı dönmüş gözlerini kapattı. Bunu

yaparken, içinde biriken gözyaşı selinin ürpertisini hissetti. Bu, onu ürküttü. Ardından,

Langdon yıllar sonra ilk kez ağladı.

425

105

Langdon ölü kardinalden ağır ağır uzaklaşarak, yeniden derin suya doğru ilerlerken, yorucu

duygu sisi yavaşça kalktı. Çeşmede bitkin ve yalnız bir halde duran Langdon neredeyse

yığılıp kalacağını sanıyordu. Ama bunun yerine, içinde yeni bir isteğin uyandığını hissetti.

İnkâr edilmez. Çılgın. Kaslarının beklenmedik bir cesaretle sertleştiğini hissetti. Aklı, sanki

kalbindeki acıya aldırmıyormuş gibi, geçmişi bir kenara itti ve önündeki tek tehlikeli göreve

odaklandı.

Illuminati sığınağım bul. Vittoria 'ya yardım et.

Bernini'nin çeşmesinin dağ gibi merkezine dönerek ümidini topladı ve son Illuminati işaretini

araştırmaya odaklandı. Bu boğumlu figürlerin arasında bir yerde, sığınağı işaret eden bir işaret

olduğunu biliyordu. Bununla birlikte, Langdon çeşmeyi incelerken, ümidi hızla azaldı. Seg-

«o'nun kelimeleri, alay eder gibi etrafında uğulduyordu. Melek rehberliğinde yüce av.

Langdon önünde duran oyulmuş şekillere baktı. Pagan çeşmesi! Hiçbir yerde lanet

meleklerden yok!

Langdon merkezin faydasız araştırmasını tamamladığında, içgüdü--olarak gözlerini kaldırıp

yüksek taş sütuna baktı. Dev gibi bir haç şeklin^ Roma'ya dağılmış dört işaret, diye düşündü.

Dikilitaşın üzerindeki hiyeroglifleri incelerken, Mısır simgebilimin^ bir ipucu gizli mi diye

merak etti. Hemen, aklından bu düşünceyi uzakla?' tirdi. Hiyeroglifler, Bernini'den yüzyıllar

öncesine aittiler ve Rosetta Ta?1 bulunana dek okunamamışlardı bile. Langdon yine de, belki

de Bern'111

jave bir sembol oymuştur, diye düşündü. Hiyeroglifler arasında fark edilmeyecek bir sembol.

Langdon ufacık bir umut hissederek, bir kez daha çeşmenin etrafında dolaştı ve dikilitaşın

dört cephesini de inceledi. Bunu yapmak iki dakika sürdü ve son yüzün sonuna geldiğinde,

ümitleri yıkıldı. Hiyerogliflerde, ilave hiçbir şey göze çarpmıyordu. Kesinlikle, melek yoktu.

Langdon saatine baktı. Yirmi üçtü. Zaman uçuyor mu yoksa emekliyor mu, emin olamıyordu.

Langdon çeşmede güçlükle ilerlerken, Vittoria ve Haşhaşin'in görüntüleri gözünün önüne

gelmeye başladı, çılgına dönmüş bir halde sonuçsuz bir dönüşü daha tamamlarken hayal

kırıklığı arttı. Tükenmiş ve yorgun olan Langdon yıkılmak üzereydi. Geceye haykırmak için

başını arkaya attı.

Ses, boğazına tıkandı.

Langdon doğrudan dikilitaşa bakıyordu. En üste yerleştirilmiş nesneyi daha önce görmüş ama

aldırmamıştı. Şimdi, onu ansızın durdurmuştu. Bu, bir melek değildi. Meleğe hiç

benzemiyordu. Aslında, onu Bernini'nin çeşmesinin bir parçası olarak algılamamıştı. Onu

canlı bir yaratık sanmış, yüksek kulelere tüneyen bir şehir leşçili olduğunu zannetmişti.

Bir güvercin.

Langdon gözlerini kısarak, yukarıya, nesneye baktı, etrafındaki sis yüzünden görüşü bulanıktı.

Bir güvercindi, öyle değil mi? Yıldız kümelerine karşı dururken, siluetleri belirgin başı ve

gagayı net bir şekilde görüyordu. Ve kuş, Langdon geldiğinden beri hareket etmemişti,

aşağıdaki mücadele sırasında bile. Aynen Langdon meydana girdiğindeki gibi duruyordu.

Dikilitaşın üzerinde duruyor, sakin bir şekilde batıya bakıyordu.

Langdon bir müddet ona baktı ve elini çeşmeye daldırıp bir avuç badeni para aldı. Paralan

yukarı fırlattı. Granit dikilitaşın yukarısına Sarptılar. Kuş, kımıldamadı. Tekrar denedi. Bu

kez, paralardan biri hede-fe Çarptı. Meydanda metalin üzerine çarpan hafif bir metal sesi

çınladı.

Lanet güvercin bronzdu.

Bir ses, sen bir melek arıyorsun, bir güvercin değil, diye ona hatırlattı, '^a, çok geçti. Langdon

bağlantıyı kurmuştu. Kuşun, bir güvercin olma-%nı fark etti.

Bir kumruydu.

Langdon ne yaptığını kendi bile anlamadan, çeşmenin ortasına do" ru yüzdü ve travertin dağa

tırmanmaya başladı. Kocaman kolların ve bas ların üzerine tırmanarak, kendini daha yükseğe

çekiyordu. Dikilitaşın te meJine giden yolun yarısında Langdon sisin içinden çıktı, şimdi

kuşun kâ fasını daha net görebiliyordu.

Hiç şüphe yoktu. Bu, bir kumruydu. Kuşun aldatıcı koyu rer«i, orijinal bronzu karartan Roma

kirliliğinin sonucuydu. Sonra, anlamı onu etkiledi. Pantheon'da bugün erken saatlerde, bir çift

kumru görmüştü. Bir çift kumru hiçbir anlam taşımıyordu. Ama, bu kumru yalnızdı. Yalnız

kumru, Barış Meleği'nin pagan sembolüdür. Gerçek, dikilitaşa çıkan yolun kalan kısmında

Langdon'ı neredeyse yukarı kaldırdı. Bernini, melek için pagan sembolünü seçmişti, bövlece

bir pagan çeşmesinde onu gizleyebilecekti. Melek rehberliğinde yüce av. Kumru, melekti!

Langdon Illuminati'nin son işareti için bu dikilitaşın tepesinden başka yüksek bir yer

düşünemiyordu!

Kuş batıya bakıyordu. Langdon, onun bakışını takip etmeye çalıştı, ama binalardan

göremiyordu. Daha yükseğe tırmandı. Nevşehirli Aziz Gregory'den bir alıntı hiç beklenmedik

bir şekilde aklına geldi. Ruh aydınlandığında... kumrunun güzel seklini alır.

Langdon gökyüzüne doğru yükseldi. Kumruya doğru. Artık, neredeyse uçuyordu. Dikilitaşın

yükseldiği platforma ulaştı, artık daha yükseğe tırmanamazdı. Ama, etrafa şöyle bir bakınca,

tırmanmak zorunda olmadığını anladı. Tüm Roma önünde uzanıyordu. Manzara harikaydı.

Solunda, San Pietro'yu çevreleyen karmakarışık medya ışıkları. Sağında, Santa Maria della

Vittoria'nın dumanlar çıkan kubbesi. Önünde, uzakta, Popolo Meydanı. Altında, dördüncü ve

son nokta. Dikilitaşlardan dev bir haç.

Langdon titreyerek, yukarıdaki kumruya baktı. Döndü ve tam bakışlarını çevirdiği yöne baktı,

sonra gözlerini ufuk çizgisine indirdi.

Bir anda, onu gördü.

Çok barizdi. Çok netti. Sinsi bir basitliği vardı.

Langdon şimdi ona bakarken, Illuminati sığmağının bunca yıldır g1 -" kalmasına inanamadı.

Önündeki nehrin karşısındaki devasa taş yapıya lnJ' karken, tüm şehir yavaş yavaş yok oluyor

gibi geldi. Bina, Roma'daki hc! bina kadar ünlüydü. Tiber Nehri'nin kıyısında diyagonal bir

şekilde V

l^jı'a bitişik duruyordu. Binanın geometrisi sadeydi; kare hisarın içinde da-jre şeklinde bir

kaleydi, duvarlarının dışında tüm yapıyı çevreleyen, beşgen seklinde bir park vardı.

Önündeki eski taş kale duvarları çarpıcı bir biçimde, yumuşak projektörlerle aydınlatılmıştı.

Kalenin en tepesinde dev gibi bir bronz melek

ıyordu. Melek kılıcını aşağı, kalenin tam merkezine doğrultmuştu.

„ sanki bu yeterli değilmiş gibi, yalnız ve doğrudan kalenin ana girişine

.^hberlik eden ünlü Melekler Köprüsü duruyordu... Bernini'den başkası

tarafından yontulmamış on iki büyük melekle süslenmiş dramatik bir yol.

Langdon son bir nefes kesici keşifle, Bernini'nin şehri kapsayan dikilitaş haçının tam

Illuminati tarzındaki hisarı işaret ettiğini fark etti; haçın ana kolu doğrudan kalenin

köprüsünün merkezinden geçerek, iki eşit parçaya bölüyordu.

Langdon tüvit ceketini alarak, sular damlayan vücudundan uzakta tuttu. Sonra, çalıntı sedana

atladı ve sırılsıklam ayakkabısıyla gaz pedalına basarak, hızla gecenin içine doğru ilerledi.

WrW

429

106

Saat 23.07 idi. Langdon'ın arabası Roma gecesinde son sürat gidiyordu. Nehirle paralel olan

Lungotevere Tor Di Nona'dan aşağı süratle giden Langdon varış yerinin sağ tarafında dağ gibi

yükseldiğini görebiliyordu.

Castel Sant'Angeio. Melek Şatosu.

Melekler Köprüsü'ne -Ponte Sant' Angelo- giden tali yol birden karşısına çıkmıştı. Langdon

frenlere asılarak, yola saptı. Zamanında dönmüştü, ama köprü kapanmıştı. Üç metre kadar

kaydıktan sonra, yolu kapayan kısa beton direklere çarptı. Araç hırıldayıp sarsılarak,

birdenbire durunca Langdon ileri doğru fırladı. Melekler Köprüsü'nü korumak maksadıyla,

sadece yaya trafiğine açık olduğunu unutmuştu.

Sarsılan Langdon arabadan sendeleyerek inerken, başka bir yoldan gelmiş olmayı diliyordu.

Çeşmede sırılsıklam ıslanmıştı. Şimdi üşüyor ve titriyordu. Islak gömleğinin üstüne Harris

tüvit ceketini geçirirken, Har-ris markasının çift astarlı oluşuna şükretti. Diagramma sayfası

kuru kalacaktı. Köprünün diğer tarafında karşısında duran taş kale, dağ gibi yükseliyordu.

Acılar içinde ve yorgun düşen Langdon uzun adımlarla koşmaya başladı.

Şimdi her iki yanında, ona nihai hedefine kadar eşlik eden, Bern'111 meleklerinin önünden

hızla geçiyordu. Melek rehberliğinde yüce av- ^ yaklaştıkça, şatonun boyu uzuyor gibiydi.

Tırmanılmaz zirvesi, gözüılU San Pietro'dan bile daha çok korkutuyordu. Telaş içinde kaleye

ko§2r'

keti, başını kaldırıp kılıcını çıkartan kocaman meleğin gökyüzüne eriştiği, kalenin dairesel

merkezine baktı. Şato boş gibi görünüyordu.

Langdon binanın geçen yüzyıllar süresince Vatikan tarafından bir kilise, bir kale, Papa'nın

sığınağı, kilise düşmanlarına bir hapishane ve müze olarak kullanıldığını biliyordu. Görünüşe

bakılırsa şatonun başka sakinleri de vardı... Illuminati. Bunun, ürkütücü bir anlamı vardı.

Şato, Vatikan'ın mülkü olmasına rağmen nadiren kullanılıyordu ve Bernini yıllar içinde

sayısız değişiklikler yapmıştı. Binanın şimdi gizli girişler, geçitler ve gizli odalarla dolu

olduğu rivayet ediliyordu. Langdon melekle beşgen şeklindeki parkı Bernini'nin yaptığına

şüphe etmiyordu.

Şatonun çift kanatlı hantal kapısına vardığında, onu tüm gücüyle itti. Kıpırdamamaları

şaşırtıcı değildi. Demir tokmaklar göz seviyesinde duruyorlardı. Langdon bunu yapmaya

zahmet etmedi. Geriye doğru adım atarak, dik dış duvarlara baktı. Bu dış duvarlar Berberi,

kâfir ve Mağribi ordularına karşı koymuştu. Her nedense kapıyı kırarak içeri girme şansının

çok az olduğunu hissediyordu.

Vittoria, diye düşündü. Neredesin?

Langdon dış duvarın çevresinde telaşla gezindi. Başka bir giriş olmalı!

Batı tarafındaki ikinci surun etrafından dolaşan Langdon, Lungotere Angelo'nun önündeki

küçük park alanına vardığında soluk soluğaydı. Bu duvarda ikinci bir şato girişi buldu. İner

kalkar köprü girişi tarzındaydı, yukarı kaldırılmış ve kapatılarak mühürlenmişti. Langdon

yeniden bakışlarını yukarı kaldırdı.

Şatodaki tek ışık, ön cepheyi aydınlatan dış projektörlerden geliyordu. İçeride tüm küçük

pencereler karanlık gibi görünüyordu. Langdon gözlerini daha yukarı çevirdi. Orta kulenin en

tepesinde, otuz metre ka-"ar yukarıda, meleğin kılıcının tam altında, bir balkon çıkıntı

yapıyordu, basındaki oda meşalelerle aydınlanıyormuş gibi, mermer korkuluklar "afifçe

titreşiyordu. Islak vücudu aniden titremeye başlayan Langdon du-ra*sadı. Bir gölge mi?

Gerginlik içinde bekledi. Sonra bir daha gördü. elkemiği karıncalanmıştı. Orada biri var!

431

.Dan Brovvn

Kendini tutamayarak, "Vittoria," diye seslendi ama arkasındaki fi ber Nehri'nin gürültüsü

onun sesini bastırdı. İsviçreli Muhafızlar'ın nere de olduğunu düşünerek daireler çiziyordu.

Telsiz çağrısını duymiK]ar mıydı acaba?

Park yerinin sonunda bir medya aracı duruyordu. Langdon ona doğru koştu. Kulaklık takmış

göbekli bir adam, kabinde oturmuş cihazlarım ayarlıyordu. Langdon karavanın yan tarafına

vurdu. Yerinden sıçrayan adam, Langdon'ın ıslak kıyafetlerini gördü ve kulaklığını indirdi.

"Telaşın ne ortak?" Avustralyalı aksanıyla konuşuyordu.

"Telefonuna ihtiyacım var." Langdon deliye dönmüştü.

Adam omuzlarını silkti. "Çevir sesi yok. Bütün gece denedim. Hatlar dolu."

Langdon yüksek sesle küfretti. "Oraya birinin girdiğini gördün mü?" İner kalkar köprüyü

işaret ediyordu.

"Doğrusu evet. Siyah bir karavan gece boyunca girip çıktı."

Langdon midesine bir tuğla düştüğünü hissetti.

Bakışlarını kuleye diken Avustralyalı, "Şanslı herif," dedi. Sonra önü kapalı kendi Vatikan

manzarasına doğru kaşlarını çattı. "Eminim oradaki manzara mükemmeldir. San Pietro'daki

trafiği aşamadım, bu yüzden buradan çekim yapıyorum."

Langdon, onu dinlemiyordu. İhtimalleri değerlendiriyordu.

Avustralyalı, "Sen ne dersin?" dedi. "Şu son dakika kurtarıcısı gerçek mi?"

Langdon, ona döndü. "Ne?"

"Duymadın mı? İsviçreli Muhafızlar'ın yüzbaşısı, çok önemli bilgiye sahip olduğunu söyleyen

birinden telefon almış. Adam şimdi uçakla buraya geliyor. Tek bildiğim, eğer adam bugünü

kurtarırsa... acayip reyting yapar!" diyerek bir kahkaha patlattı.

Langdon'ın aklı karışmıştı. Yardıma gelen son dakika kurtarıcısı mı Bu adam karşımaddenin

yerini biliyor muydu? Peki o zaman neden İsviçreli Muhafızlar'a söylememişti? Neden bizzat

kendisi geliyordu? Garip bir şeyler dönüyordu, ama Langdon'ın ne olduğunu bulacak zamanı

yoktu.

Langdon'ı biraz daha yakından inceleyen Avustralyalı, "Hey," dedi. "Sen şu televizyonda

gördüğüm adam, değil misin? San Pietro Meydanında kardinali kurtarmaya çalışan adam?"

Langdon cevap vermedi. Gözleri, karavanın tepesine tutturulmuş tertibata takılmıştı...

devrilecekmiş gibi görünen eklentinin üstündeki uydu anteni. Langdon şatoya bir kez daha

baktı. Dış duvarlar on beş metre yüksekliğindeydi. İç kale daha da yüksekti. Muhafazalı bir

savunma. Tepe, bulunduğu yerden imkânsız görünüyordu ama belki ilk duvarı aşabilirse...

Langdon haberciye dönerek, uydu kolunu işaret etti. "Bu ne kadar

yükseğe çıkıyor?"

"Ha?" Adam şaşırmıştı. "On beş metre. Neden?"

"Aracı sür. Duvarın yanma park et. Yardıma ihtiyacım var."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Langdon açıkladı.

Avustralyalının gözleri büyümüştü. "Çıldırdın mı? Bu iki yüz bin dolarlık bir teleskop

uzantısı. Merdiven değil!"

"Reyting istemiyor muydun? Gününü gün edecek bilgi bende." Langdon çaresizdi.

"Bu bilgi iki yüz bin papel eder mi?"

Langdon yapacağı iyilik karşılığında açıklayacağı şeyi anlattı.

Doksan saniye sonra Robert Langdon yerden on beş metre yükseklikte uydu koluna tutunmuş,

denge sağlamaya çalışıyordu. Öne doğru uzanarak, ilk dış duvarın tepesine tutundu ve kendini

duvara doğru çekerek, şatonun alçak kale burcuna atladı.

Avustralyalı, "Şimdi yaptığın pazarlığa sadık kal bakalım!" diye sestendi. "O nerede?"

Langdon bu bilgiyi paylaştığı için suçluluk duyuyordu ama anlaşma aıüaşmaydı. Ayrıca,

Haşhaşin büyük ihtimalle basını zaten arayacaktı, langdon, "Navona Meydanı," diye bağırdı.

"Çeşmede."

Avustralyalı uydu kolunu indirerek, kariyer yapma hevesinin peşinden gitti.

433 F: 28

Şehre tepeden bakan taş odadaki Haşhaşın sırılsıklam olmuş botlaı nı çıkarıp yaralı parmağını

sardı. Ağrıyordu, ama keyfine engel olaca kadar değil.

Yüzünü ödülüne döndü.

Kadın, odanın köşesindeki basit bir divanın üstünde, elleri arkada bağlanmış, ağzı tıkanmış bir

şekilde sırtüstü yatıyordu. Haşhaşin, on doğru yürüdü. Kadın artık uyanmıştı. Bu onu

memnun etti. Ama kadını gözlerinde korku değil öfke vardı.

Korku sonradan gelecek.

434

107

Robert Langdon şatonun dış surlarının etrafında hızla koşarken, projektör ışıklarına şükran

duyuyordu. Duvarın etrafında turlarken, aşağıdaki avluyu eski bir savaş müzesine benzetti;

mancınıklar, mermer gülle • kümeleri ve korkutucu nesnelerden oluşan bir cephanelik.

Gündüzleri şatonun bazı kısımları turistlere açıktı ve avlu kısmen ilk haline uygun biçimde

onarım görmüştü.

Langdon'ın gözleri avludan, kalenin orta merkezine kaydı. Daire şeklindeki hisar, en tepedeki

bronz meleğe kadar otuz altı metre uzunlu-gundaydı. Yukarıdaki balkon hâlâ içerideki ışıkla

aydınlanıyordu. Langdon seslenmek istedi, ama bunu yapmayacak kadar akıllıydı. İçeri

girmenin bir yolunu bulmalıydı.

Saatine baktı.

23.12.

Duvarın iç kısmındaki taş rampadan koşarak aşağıdaki avluya indi. "etliden yer seviyesine

indiğinde, kalenin etrafında saat yönünde gölge-ler arasından koşturdu. Üç sütunlu girişin

önünden geçti, ama hepsi de fcaucı olarak mühürlenmişti. Haşhaşin içeri nasıl girdi? Langdon

devam %. Ik.i yeni girişin önünden geçti, ama onlar da dışarıdan asma kilitle Satılmışlardı.

Buradan değil. Koşmaya devam etti.

Önündeki avludan geçen çakıl taşlı yolu gördüğünde, neredeyse tüm lnanın çevresinde

dolaşmıştı. Yolun, şatonun dış duvarındaki bir ucun-a' 'ner kalkar köprünün dış tarafa açılan

kapısını gördü. Yolun diğer

ucu kaleye girerek gözden kayboluyordu. Çakıl taşlı yol bir çeşit tüne giriyor gibiydi -kale

merkezindeki geniş bir giriş. II traforo! Langdon b şatonun tünelinin, kalenin içinde dönen

dev bir rampa olduğunu ve h mutanların at sırtında yukarıdan aşağıya çabuk inebilmek için bu

yol, kullandıklarını okumuştu. Haşhaşın yukarı buradan çıktı! Tüneli kapataj kapı yukarı

kalkmış, Langdon'ı içeri davet ediyordu. Tünele doğru koşar ken, bir coşku hissetti. Ama

girişe vardığında heyecanı yok oldu.

Tünel dönerek aşağı iniyordu. '

Yanlış yol. Tünelin bu bölümü, belli ki yeraltı hücrelerine iniyor, vu-karı çıkmıyordu.

Toprağın derinliklerindeki sonsuzluğa uzamyormuş gibi görünen karanlık deliğin ağzında

duran 1 angdon bir kez daha balkona bakarak du-raksadı. Orada bir hareket gördüğüne yemin

edebilirdi. Karar ver! Başka seçeneği kalmadığından, tünele daldı.

Haşhaşin ise yukarıda, avının başında duruyordu. Elini onun kolunda gezdirdi. Teni kaymak

gibiydi. Kadının bedensel hazinelerini keşfetme düşüncesi onu mest ediyordu. Ona kaç

şekilde sahip olabilirdi?

Haşhaşin, kadını hak ettiğini biliyordu. Janus'a iyi hizmet etmişti. Kadın savaş ganimetiydi ve

onunla işini bitirdiğinde divandan çekerek, kadını diz çökmeye zorlayacaktı. Kadın, ona bir

kez daha hizmet edecekti. En yüce boyun eğiş. Ardından, kendisi zevkin doruğundayken,

onun boğazını kesecekti.

Buna, ghayat assa 'adalı diyorlardı. Eşsiz zevk.

Daha sonra, zaferinin keyfini çıkartarak balkonda duracak ve Illumi-nati galibiyetinin... uzun

zamandır arzulanan intikamının, başarısını kutlayacaktı.

Tünel giderek kararıyordu. Langdon aşağı inmeye devam etti.

Yerin altına doğru bir tam dönüş daha yaptıktan sonra ışık tamarne11 kaybolmuştu. Tünel

sona erince Langdon yavaşladı. Ayak seslerinin Ç1' kardığı yankıdan geniş bir odaya girdiğini

anlayabiliyordu. Kasvetli ka-ranlıkta, önünde pırıltılar belirmişti... ortama ışıltılar saçan belli

belirs'z yansımalar. İleri doğru hareket ederken, elini öne uzattı. Pürüzsüz bir >'u' zeye

dokunuyordu. Krom ve cam. Bu bir araçtı. Yüzeyi eliyle yokladı- W kapı buldu ve açtı.

Aracın içindeki tepe ışıkları yanmıştı. Arkaya geçtiğinde siyah kara-va0ı hemen tanıdı. Bir

süre isteksizce durduktan sonra, çeşmede kaybettiğinin yerine kullanabileceği bir silah bulma

ümidiyle etrafı aradı. Bulamadı. Ama Vittoria'nın cep telefonunu bulmuştu. Parçalanmış ve

kullanılmaz durumdaydı. Görüntüsü yüzünden Langdon korkuya kapıldı. Çok geç kalmamış

olmak için dua etti.

Uzanarak karavanın farlarını yaktı. İçinde bulunduğu ortam kendini gösterdiğinde, kaba

gölgelerle dolu basit bir oda olduğunu fark etti. Odanın bir zamanlar atlar ve savaş gereçleri

için kullanıldığını tahmin etti. Aynı zamanda kapısı yoktu.

Çıkış yoktu. Yanlış yoldan geldim!

Ümitleri tükenen Langdon kara/andan atlayarak etrafını çevreleyen duvarlara göz attı. Hiç

kapı yoktu. Tünel girişindeki meleği düşündü ve bunun bir tesadüf olup olmadığını aklından

geçirdi. Hayır! Katilin çeşmedeki sözlerini hatırlıyordu. Kadın, Aydınlanma Kilisesi'nde...

dönüşümü bekliyor. Langdon vazgeçemeyecek kadar yol kat etmişti. Kalbi hızla çarpıyordu.

Sinir ve nefret duygularını köreltmeye başlamıştı.

Yerdeki kanı gördüğünde Langdon'm aklına ilk önce Vittoria geldi. Ama gözleriyle kan

lekelerini takip ettiğinde, bunların kanlı ayak izleri olduğunu fark etti. Adımlar uzundu.

Lekeler sadece sol ayaktan bulaşmıştı. Haşhaşin!

Langdon ayak izlerini odanın köşesine kadar takip ederken, giderek uzayan gölgesi

zayıflıyordu. Attığı her adımda biraz daha şaşırıyordu. Kanlı ayak izleri odanın ortasına kadar

geldikten sonra birden kaybolmuşa benziyordu.

Langdon köşeye vardığında gözlerine inanamadı. Burada, yerdeki granit plaka diğerleri gibi

dörtgen değildi. Bir başka yön tabelasına bakıyordu. Mermer blok, mükemmel bir beşgen

oluşturacak şekilde kesilmiş Ve ucu köşeyi gösterecek biçimde yerleştirilmişti. Üst üste binen

duvarlarla dâhice gizlenen taştaki dar bir aralık, giriş görevi görüyordu. Langdon arasından

süzüldü. Bir geçitteydi. Önünde, bir zamanlar bu tüneli *apatan tahta bariyerin kalıntıları

duruyordu.

Onun ardında ışık vardı.

Langdon artık koşuyordu. Tahtanın üstünden aşarak, ışığa yöneldi. "eÇit hemen başka bir

geniş odaya açılmıştı. Burada, duvardaki tek bir

meşalenin alevleri titreşiyordu. Langdon şatonun elektriği olmayan \y kesitindeydi... hiçbir

turistin göremeyeceği bir yerinde. Oda, gün ışığmj ürkütücü görünüyor olmalıydı ama, meşale

onu daha da korkutucu kıl]. yordu.

II prigione.r}

Demir parmaklıkları çürümeye yüz tutmuş, bir düzine kadar küçük hapishane hücresi vardı.

Bununla birlikte büyükçe olan hücrelerden bin bozulmadan kalmıştı ve Langdon'ın yerde

gördüğü şey neredeyse kalbini durduracaktı. Siyah cüppeler ve kırmızı harmaniler.

Kardinalleri buraya kapatmıştı!

Hücrenin yanındaki duvarda demir bir kapı vardı. Langdon yarı aralık kapının ardında bir tür

geçit olduğunu görebiliyordu. Oraya doğru koştu. Ama oraya varmadan durdu. Kan izleri

geçide girmiyorlardı. Girişin üstündeki kemere, kazınan yazıyı gördüğünde, nedenini anladı.

II Passetto.

Hayrete düşmüştü. Girişinin nerede olduğunu bilmeden, pek çok kez bu tünel hakkında bir

şeyler duymuştu. II Passetto -Gizli Geçit- St. Angelo Kalesi ile Vatikan arasında yapılmış,

sekiz yüz metre uzunluğunda dar bir tüneldi. Vatikan kuşatmaları sırasında papalar güvenli bir

yere kaçabilmek için kullanmışlardı... aynı zamanda daha az dindar olan papalar, gizlice

metresleriyle buluşmak ya da düşmanlarına yapılan işkenceyi görmek için kullanmışlardı.

Ama artık tünelin her iki ucu da, anahtarları Vatikan'daki bir kasada saklı, açılması imkânsız

kilitlerle kapatılmış olmalıydı. Langdon birden, Illuminati'nin Vatikan'a nasıl girip çıktığını

anlayarak korktu. Kiliseye içeriden kimin ihanet ederek, anahtarları verdiğini düşündü.

Olivetti mi? İsviçreli Muhafızlardan biri mi? Artık bunların önemi yoktu.

Yerdeki kan, hapishanenin diğer tarafına doğru gidiyordu. Langdon izleri takip etti. Burada,

zincirlere dolanmış paslı bir kapı duruyordu. Kilit çıkarılmıştı ve kapı aralıktı. Kapının

ardında çok dik bir döner merdiven yukarı çıkıyordu. Yer yine aynı şekildeki beşgen bir

blokla işaretlenmişti. Langdon taş bloka bakarken titreyerek, bu ağır kütlelere şekil ver>

Hapishane.

ren keskiyi Bernini'nin tutup tutmadığını merak etti. Başının üstündeki teme*" bir melek

çocuk oymasıyla süslenmişti. İşte buydu. Kan izleri merdivenlerden kıvrılarak yükseliyordu.

Langdon yukarı çıkmadan önce, bir silaha, herhangi bir silaha ihtiya-cl olduğunu biliyordu.

Hücrelerden birinin yanında, yaklaşık bir metrelik t,jr demir parmaklık parçası buldu. Sivri ve

parçalanmış bir ucu vardı, gereğinden fazla ağır olmasına rağmen, bulabildiğinin en iyisi

buydu. Şaşırtma unsuruyla Haşhaşin'in yarasının birleşerek, kendisine avantaj sağlamasını

diledi. Her şeyden önce, çok geç kalmamış olmayı diliyordu.

Merdivenin döner basamakları aşınmıştı ve oldukça dik çıkıyordu. Langdon gelen sesleri

dinleyerek yukarı çıktı. O tırmanırken, hapishane arafından gelen ışık azaldı. Bir elini

duvardan ayırmadan, kör karanlıkta ilerledi. Daha yukarı. Langdon karanlığın içinde, cennet

hayalini diğer bilim ve din adamlarıyla paylaşma hevesiyle Galileo'nun hayaletinin bu

merdivenlerden çıktığını hissetti.

Langdon sığmağın mekânıyla ilgili hâlâ bir tür şok geçiriyordu. Illu-minati toplantı salonu,

Vatikan'a ait bir binanın içindeydi. Vatikan muhafızları bodrum katlarım ve tanınmış bilim

adamlarının evlerini ararken, hiç şüphesiz Illuminati burada toplanıyordu... Vatikan'ın

burnunun dibinde. Aniden çok mantıklı geldi. Buradaki yeniliklerin başmimarı olan

Bernini'nin, bu yapıya girmek için sınırsız izni olmalıydı... hiç soru sorulmadan binayı kendi

istediği şekilde biçimlendirmişti. Acaba Bernini kaç gizli giriş eklemişti? Yolu gösteren kaç

manidar süsleme yapmıştı? Aydınlanma Kilisesi. Langdon yaklaştığını biliyordu. Merdivenler

daralmaya başlayınca Langdon geçilin üstüne geldiğini hissetti. Tarihin gölgeleri karanlıkta

fısıldarken, o ilerlemeye devam etti. Önündeki yatay ışığı gördüğünde, meşale ateşinin

karşıdaki kapının alandan süzüldüğü bir sahanlığa yaklaştığını anlamıştı. Sessizce ilerledi.

Langdon o anda şatonun neresinde bulunduğunu bilmiyordu, ama zirveye ulaşacak kadar yol

tırmandığının bilincindeydi. Şatonun tepesindeki dev meleği gözünde canlandırarak, başının

tam üstünde olması geçtiğini düşündü.

Elindeki çubuğu sıkarken, beni koru melek diye düşündü. Sonra

Usulca kapıya uzandı.

Kanepede yatan Vittoria'nın kollan ağrıyordu. Uyanıp da elit, arkadan bağlandığını ilk fark

ettiğinde, ipleri gevşetip kurtulabilec t sanmıştı. Ama vakit bulamamıştı. Canavar geri

dönmüştü. Şimdi g-ve girdiği savaşlardan aldığı yara izleriyle dolu güçlü göğsünü gererek t

peşinde duruyordu. Vücuduna bakan gözleri iki siyah delik gibi gön-;-,, yordu. Vittoria, onun

az sonra gerçekleştireceği arzularını hayal etti;.;n sezebiliyordu. Haşhaşin onunla alay

edercesine yavaşça kemerini çozUr yere bıraktı.

Vittoria tiksintiyle karışık bir korku hissetti. Gözlerini kapattı. I ^. rar açtığında, Haşhaşin'in

sustalı bir bıçak çıkardığını gördü. Vittori;,"!ljn yüzünün tam önünde bıçağı açtı.

Vittoria çeliğe vuran kendi dehşet dolu yansımasını gördü.

Haşhaşin bıçağı ters çevirerek, sırt kısmını Vittoria'nın göbeğir.Jı gezdirdi. Buz gibi metal onu

ürpertti. Aşağılayıcı bir bakışla bıçağı sonun belinden aşağı kaydırdı. Vittoria nefes aldı. İleri

geri, yavaşça.. . daha aşağı tehlikeli biçimde hareket ediyordu. Sonra öne eğilerek, s.

nefesiyle kulağına fısıldadı.

"Bu bıçak babanın gözünü oydu."

Vittoria o an onu öldürecek güce sahip olduğunu biliyordu.

Haşhaşin bıçağı yeniden çevirerek, haki renkteki şortu yukarı doğru kesmeye başladı. Birden

başını kaldırıp durdu. Odada biri vardı.

Kapı aralığından derin bir ses, "Uzak dur ondan," diye gürledi.

Vittoria konuşan kişiyi göremiyordu, ama sesini tanımıştı. Robert! 0 yaşıyor!

Haşhaşin hayalet görmüş gibi bakıyordu. "Bay Langdon, koruyum bir meleğiniz olmalı."

Langdon içinde bulunduğu ortamın kutsal bir yer olduğunu hemen anladı. Uzun odadaki

süslemeler, eski ve yıpranmış olmakla birlikte, tanıdık simgelerle doluydu. Beşgen karolar.

Gezegen freskleri. Kumrular. Piramitler.

Aydınlanma Kilisesi. Basit ve sade. Oraya varmıştı.

Haşhaşin tam önünde, balkon kapısının ağzında duruyordu. Göğsü çıplaktı ve bağlı olmakla

birlikte canlı görünen Vittoria'nın başında duruyordu. Langdon, onu gördüğü için rahatladı.

Bir an göz göze geldiklerinde duygular sel gibi aktı... minnettarlık, çaresizlik ve pişmanlık.

Haşhaşin, "İşte yeniden karşılaştık," dedi. Langdon'm elindeki demir Çubuğa bakarak güldü.

"Bu sefer de bununla mı çıktın karşıma?"

"Onu çöz."

Haşhaşin bıçağı Vittoria'nın boğazına dayadı. "Onu öldüreceğim."

Haşhaşin'in böyle bir şey yapabileceğine Langdon'ın hiç kuşkusu >°ktu. Sakin bir sesle

konuşmaya çalıştı. "Buna memnun olacağını samanım... diğer seçeneği düşünecek olursa."

Haşhaşin aşağılamaya gülerek karşılık verdi. "Haklısın. Bana verecek

§eyi var. Yazık olur."

Langdon paslı demiri kavrayarak ileri doğru adım attı ve çatallı ucu la§haşin'e doğrulttu.

Elindeki kesik fena halde acıdı. "Onu bırak."

Haşhaşin bir an için bunu düşünüyormuş gibi göründü. Nefes vere-^ omuzlarını düşürdü. Tam

bir teslimiyet anıydı, ama Haşhaşin aniden

kolunu havaya kaldırdı. Siyah kasları hayal meyal gözünün önünden pP~ ve bir bıçak

Langdon'ın göğsüne doğru havada takla atmaya başladı.

O an Langdon'ın dizleri içgüdüsel olarak mı yoksa korkudan mı v rıldı bilinmez, ama bıçak

sol kulağının yanından geçerek, arkasında yere düştü. Haşhaşin paniğe kapılmışa

benzemiyordu. Dizlerinin üstünde de. mir çubuğu tutan Langdon'a bakarak gülümsedi. Katil,

Vittoria'dan uzaklaşarak sinsi bir aslan gibi Langdon'ın üstüne yürüdü.

Langdon elinde demir çubuğuyla ayağa kalkarken, ıslak balıkçı yaka-lı kazağı ve pantolonu

hareketlerini daha da kısıtlıyormuş gibi geldi. Yarı çıplak Haşhaşin ise çok daha hızlı hareket

ediyor, görünüşe göre ayağm-daki yara onu yavaşlatmaya yetmiyordu. Langdon, onun acıya

dayanıldı bir adam olduğunu anlad . Langdon hayatında ilk kez, elinde büyük bir silah

olmasını diledi.

Haşhaşin eğleniyormuş gibi yavaşça etrafında dönerken sürekli arada mesafe bırakıyor,

yerdeki bıçağa doğru uzanıyordu. Langdon, onu engelledi. Katil bunun ardından Vittoria'ya

geri döndü. Langdon, onu bir kez daha engelledi.

Langdon, "Hâlâ vakit var," diyebildi. "Bana kutunun yerini söyle. Vatikan Illuminati'nin

verdiğinden çok daha fazlasını verecektir."

"Çok safsın."

Langdon demir çubukla ani bir darbe savurdu. Haşhaşin kenara kaçtı. Silahını önünde tutarak

bir kanepenin etrafında dönerken, Haşhaşin'i oval odanın köşesine sıkıştırmaya çalışıyordu.

Bu lanet odanın hiç köşesi yok! Haşhaşin, tuhaf biçimde ne saldırmaya, ne de kaçmaya

çalışıyordu. Langdon'ın oyununa eşlik etmekten başka bir şey yaptığı yoktu. Soğukkanlılıkla

bekliyordu.

Neyi bekliyor? Savunmada usta olan Haşhaşin, daireler çizmeye devam etti. Bitmek bilmeyen

bir satranç oyunu gibiydi. Langdon'ın elindeki silah giderek ağırlaşıyordu. Birden Haşhaşin'in

neyi beklediğini anladı-Beni yormaya çalışıyor. Üstelik işe yarıyordu. Langdon birden

tükendiği111 hissetti. Adrenalin onu tetikte tutmaya artık yetmiyordu. Bir hamle yap ması

gerektiğini biliyordu.

Haşhaşin adeta Langdon'ın aklından geçenleri okumuştu. Yenıd kenara çekilerek, Langdon'ı

odanın ortasındaki masaya yöneltmeye ça şan bir havası vardı. Langdon masada bir şeyler

olduğunu sezinlen1'?

aeşale ışığında parlayan bir şey. Bir silah mı? Langdon gözlerini Haşha-in'den ayırmadan

masaya biraz daha yaklaştı. Haşhaşin masaya hilesiz, uzUn bir bakış fırlattığında, Langdon

yemi yutmamaya çalıştı. Ama içgüdülerine yenik düştü. O da bir bakış fırlattı. Kayıp vermişti

bile.

Kesinlikle bir silah değildi. Gördüğü şey onu anında yerine çivilemişti.

Masanın üstünde, yeşil pası kabuk bağlamış basit, bakır bir sandık

duruyordu. Sandık beşgendi. Kapağı açık duruyordu. İçindeki beş ayrı

bölmede beş ayrı mühür vardı. Damgalar demirden dökülmüşlerdi... tu-"

tacak yeri tahtadan, geniş kabartma gereçleri. Langdon'ın üstlerinde ne

yazdığına dair hiç şüphesi yoktu.

1LLUMINAT1, TOPRAK, HAVA, ATEŞ, SU.

Haşhaşin'in hamle yapmasından korkan Langdon başını yeniden yukarı kaldırdı. Bunu

yapmadı. Katil bekliyordu. Sanki oyuna baştan başlamış gibiydi. Langdon elindeki boruyla

itekleyerek, gözlerini avına çevirip dikkatini yeniden toplamaya çalıştı. Ama kutunun

görüntüsü aklından çıkmıyordu. Damgalar başlı başına büyüleyici olsa da -çok az Illuminati

uzmanının var olduğuna inandığı elsanatları- Langdon birden, kutuyla ilgili, içinde nahoş

duygular uyandıran başka bir şey olduğunu fark etti. Haşhaşin hile yapmaya çalışırken

Langdon bir bakış daha attı.

Tanrım!

Damgalar, sandığın dış kenarlarındaki beş ayrı bölmede duruyordu. Ama ortada başka bir

bölme daha vardı. Bu bölüm boştu ama başka bir damga için yapıldığı belliydi... diğerlerinden

çok daha büyük ve mükemmel kare şeklinde bir damga.

Saldırı ansızın geldi.

Haşhaşin avcı bir kuş gibi üstüne çullanmıştı. Dikkati oldukça dağılmış olan Langdon karşı

koymaya çalıştıysa da, elindeki demir çubuk ağaç gövdesi kadar ağırdı. Tepkisi çok yavaştı.

Haşhaşin kenara kaçmıştı, ^ngdon çubuğu geri çekmeye çalışırken Haşhaşin atılarak onu

tuttu, karnın kavrayışı çok güçlüydü ve yaralı kolu artık onu etkilemiyormuş Skiydi, iki adam

vahşice boğuştular. Langdon çubuğun elinden çekildiği-nı hissetti. Avuç içi yakıcı bir acıyla

yırtıldı. Langdon bir anda kendini çu-ügun parçalanmış ucuna bakarken buldu. Avcı av

olmuştu.

443

Langdon kendini gülle yemiş gibi hissetti. Haşhaşin artık gülümseyp rek etrafında dönüyor ve

onu duvara doğru itiyordu. "Senin Amerika'da ne derler?" diye alay etti. "Meraklı kediyle

ilgili bir şey olabilir mi?"

Langdon dikkatini vermekte güçlük çekiyordu. Haşhaşin üstüne gelirken, kendi

dikkatsizliğine lanet okudu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu Altıncı Illuminati damgası mı, diye

düşündü sinirle. "Altıncı Illuminati damgası hakkında hiçbir şey okumamıştım!" diye

ağzından kaçırıverdi.

"Bence okumuşsundur." Katil, Langdon'ı oval duvara doğru iteklerken kendi kendine

gülüyordu.

Langdon iyice afallamıştı. Kesinlikle okumamıştı. Beş Illuminati damgası vardı. Odada

herhangi bir silah arayarak geriledi.

Haşhaşin, "Eski öğelerin mükemmel bir birleşimi," dedi. "İçlerinde en görkemlisi son damga.

Ama korkarım onu asla göremeyeceksin."

Langdon birkaç saniye sonra, başka hiçbir şey görmeyeceğini sezinliyordu. Odada bir fırsat

arayarak gerilemeye devam etti. Langdon zaman kazanmaya çalışarak, "Peki sen son damgayı

gördün mü?" diye sordu.

"Belki bir gün beni bununla şereflendirirler. Kendimi ispat ettiğimde." Oyundan zevk

alıyormuşçasına, çubuğu Langdon'a doğru salladı.

Langdon yeniden geri çekildi. Haşhaşin'in onu duvarın çevresinden görünmeyen bir yere

doğru götürdüğünü hissediyordu. Nereye? Langdon arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

"Damga?" diye sordu. "Nerede?"

"Burada değil. Onu elinde bulunduran tek kişi Janus."

"Janus mu?" Langdon bu ismi tanıyamamıştı.

"Illuminati lideri. Yakında burada olacak."

"Illuminati lideri buraya mı geliyor?"

"Son damgayı basmak için."

Langdon, Vittoria'ya korku dolu bir bakış fırlattı. Ama o garip biçimde serinkanlı

görünüyordu. Gözlerini etrafındaki dünyaya kapatmış-yavaşça... derin nefesler alıyordu. Son

kurban Vittoria mıydı? Yoksa o muydu?

Langdon'ın gözlerine bakan Haşhaşin, "Ne kibir," diye alay etti. "ikiniz de hiçbir şey

değilsiniz. Elbette öleceksiniz, bu kesin. Ama bahsettiğim son kurban, gerçekten tehlikeli bir

düşman."

Langdon, Haşhaşin'in sözlerinden anlam çıkartmaya çalıştı. Tehlikeli düşman mı? En tepedeki

kardinallerin hepsi ölmüştü. Illuminati hepsi-nj ortadan kaldırmıştı. Langdon cevabı

Haşhaşin'in gözlerindeki boşlukta

buldu.

Camerlengo.

Camerlengo Ventresca tüm bu kargaşa sırasında, dünyanın umut bağladığı kılavuz olmuştu.

Camerlengo bu gece Illuminati'yi lanetlemek konusunda, yıllardır süregelen komplo

teorilerinden çok daha fazlasını yapmıştı. Bedelini ödeyeceği anlaşılıyordu. Illuminati'nin

nihai hedefi oydu.

Langdon, "Ona asla ulaşamayacaksın," diye meydan okudu.

Langdon'ı duvara doğru biraz daha itekleyen Haşhaşin, "Ben değil," diye cevap verdi. "Bu

şeref Janus'a ait."

"Illuminati lideri Camerlengo'yu kendisi mi damgalamayı düşünüyor?"

"İktidarın ayrıcalıkları vardır."

"Ama şu anda Vatikan Şehri'ne kimse giremez!"

Haşhaşin'in kendini beğenmiş bir havası vardı. "Randevusu olmadığı

müddetçe."

Langdon'ın aklı karışmıştı. Şu anda Vatikan'a beklenen tek kişi basının son dakika kurtarıcısı

dediği kişiydi... Rocher, onujı faydalı bir bilgiye sahip olduğunu...

Langdon donakalmıştı. Yüce Tanrım!

Haşhaşin budalaca sırıtırken, Langdon'ın anlamakta güçlük çekmesinden keyif alıyordu. "Ben

de Janus'un içeri nasıl gireceğini merak etmiştim. Sonra karavandayken radyoyu dinledim...

son dakika kurtarıcısı hakkındaki haberi." Gülümsedi. "Vatikan Janus'u kollarım açarak karşıiayacak."

Langdon geriye doğru sendeler gibi oldu. Kurtarıcı Janus'mus! Akla ölmeyecek bir

kandırmacaydı. Illuminati liderine, Camerlengonun oda-s,I*a kadar muhafızlarca eşlik

edilecekti. Ama Janus, Rocher'i kandırmayı "«s// becerdi? Yoksa Rocher de mi isin içindeydi?

Langdon ürperdiğini his-Setti. Gizli Arşivler'de boğulma tehlikesiyle yüz yüze geldiğinden

beri ^oeher'e güvenmiyordu.

Haşhaşin aniden çubuğunu ileri iterek, Langdon'm yan tarafında sn. nk açtı.

Öfkesi hat safhaya gelen Langdon yerinde sıçradı. "Janus dışarı sa.. çıkamayacak!"

Haşhaşin omuzlarını silkti. "Bazı şeylerin uğrunda ölmeye değer."

Langdon, katilin ciddi olduğunu anladı. Janus intihar göreviyle Vatikan'a mı geliyordu? Bir

onur meselesi miydi? Langdon bir an için tüm korkunç döngüyü düşündü. Illuminati planı

başarıya ulaşmıştı. Illumina-ti'nin Papa'yı öldürerek, kasıtsız olarak iktidara getirdiği rahip,

kıymetli bir düşman olup çıkmıştı. Illuminati lideri son saldırısını yaparak onu ortadan

kaldıracaktı.

Langdon birden arkasındaki duvarın yok olduğunu hisset i. Esen serin havayla birlikte, geriye

doğru sendeledi. Balkon! Haşhaşin'in ne düşündüğünü şimdi anlıyordu.

Langdon o anda arkasındaki uçurumun -aşağıdaki avluya kadar otuz metre- farkına vardı.

İçeri girerken görmüştü. Haşhaşin hiç vakit kaybetmedi. Aniden saldırarak hamle yaptı.

Mızrağı Langdon'm gövdesini sıyırdı. Langdon geriye kaçınca, sivri uç sadece gömleğini

yırtınıştı. Sivri uç yeniden saldırdı. Langdon biraz daha geriye kaçınca, tam arkasmdaki

korkulukları hissetti. Bir sonraki hamle onu öldürecekti ve Langdon saçma sapan

davranıyordu. Yana dönerek uzandı ve avuç içini yakan b:r acıyla çubuğu tuttu. Langdon

dayanmaya çalışıyordu.

Haşhaşin hiç istifini bozmadı. Bir süre ağırlıklarını birbirlerine vererek, yüz yüze mücadele

ettiler. Haşhaşin'in pis kokulu nefesi Langdon m burun deliklerine doluyordu. Demir çubuk

kaymaya başlamıştı. Haşhaşin . çok kuvvetliydi. Langdon son bir çaresiz hamleyle,

Haşhaşin'in yaralı] parmağına ayağını basmak için tek bacağını kaldırarak, tehlikeli biçimde

dengesini bozdu. Ama adam bir profesyoneldi ve zayıflığını korumayı başarmıştı.

Langdon elindeki son kartı oynamıştı ve'kaybedeceğini biliyordu.

Haşhaşin"in yukarı kalkan kolları Langdoni korkuluklara yasla"1; Korkuluklar kalçasının tam

altına yaslandığında Langdon, arkasına3 j boşluktan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Haşhaşin demir çubuğu Ça"

446

jazlamasına çevirerek, Langdon'm göğsüne doğrulttu. Langdon'm sırtı uçurumun üstünde

kavis çizmişti.

Haşhaşin küçümseyici bir tavırla, "Ma'assalamah," dedi. "Güle güle.'

Haşhaşin acımasız bir bakışla son kez itti. Langdon'm ağırlık merkezi değişince, ayağı yerden

kesildi. Langdon son hayatta kalma umuduyla, üstünden sarktığı tırabzana tutunuyordu. Sol

eli kaydı ama sağ eliyle hâlâ Itutunuyordu. Sonunda ayakları yerden kesilmiş bir halde baş

aşağı sarkıyor, tek eliyle tutunmaya çalışıyordu.

Onun üstüne eğilen Haşhaşin çubuğu başının üstüne kaldırıp, ezici darbeyi indirmeye

hazırlandı. Çubuk hareketine başladığı sırada Langdon bir hayal gördü. Belki de yaklaşan

ölümün kendisinden ya da korkudan kaynaklanıyordu, ama o anda Haşhaşin'in etrafında başka

bir hava sezinledi. Bir anda arkasında kuvvetli bir ışık belirmişti... fırlatan bir ateş topu

gibiydi.

Haşhaşin hamlesini henüz tamamlayamadan elindeki çubuğu düşürdü ve acıyla çığlık attı.

Demir çubuk, Langdon'm yanından geçerek, gümbürtüsüyle gecenin sessizliğini bozdu.

Haşhaşin dönerek ondan uzaklaştığında, Langdon katilin sırtında su toplayan meşale yanığını

gördü. Vittoria'ya bakmak için kenara kayınca, onun öfkeli gözlerle Haşhaşin'in karşısına

dikildiğini gördü.

Vittoria meşaleyi önünde sallarken, yüzündeki intikam ifadesi alevlerle ışıldıyordu. Langdon,

onun nasıl kurtulduğunu bilmiyor ve umursa-"tıyordu. Parmaklığın üstünden kendini

doğrultmaya başladı.

Karşılaşma kısa sürecekti. Haşhaşin artık ölümlü bir rakipti. Katil hiddetle haykırarak,

Vittoria'nın üstüne atladı. Vittoria kenara kaçmaya çalıştı, ^ adam elinden almaya çalıştığı

meşaleyi yakalayarak çoktan üstüne çık-nu§tı bile. Langdon beklemedi. Korkuluktan ileri

sıçrayarak, sıktığı yumru-^u Haşhaşin'in sırtındaki kabarcıklı yanığın üstüne indirdi.

Çığlık, adeta tüm Vatikan'da yankılanmıştı.

Sırtı ıstırapla yaylanan Haşhaşin bir süre donakaldı. Elinden bıraktı-® Meşaleyi Vittoria, onun

yüzüne doğru itti. Sol gözü yanarken, etten çı-^n cızırtılar duyuldu. Elini yüzüne götürerek,

yeniden feryat etti.

447

Vittoria, "Göze göz," diye tısladı. Meşaleyi raket gibi savurup vur(jü ğunda, Haşhaşin

parmaklıkların üstüne sırtüstü düştü. Langdon ile Vitt0 ria aynı anda yanına koşarak, onu

kaldırıp itmeye başladılar. Haşhaşjn'jn vücudu, parmaklığın üstünden gecenin içine doğru

arkaüstü düştü. Çmu duyulmadı. Çok aşağıdaki güllelerin üstüne kollan bacakları açık halde

düştüğünde, sadece omurgasından gelen çatırtı sesi duyulmuştu.

Langdon dönüp hayretle Vittoria'ya baktı. Gevşek ipler gövdesinde ve omuzlarından

sarkıyordu. Gözleri cehennem gibi parlıyordu.

"Houdini yoga bilirdi."

448

Bu sırada, San Pietro Meydanı'nda, İsviçreli Muhafızlar duvarı, şiirler yağdırarak ve dağınık

düzene geçerek, kalabalığı daha güvenli bir sıklığa itmeye çalışıyordu. Hiç yaran yoktu.

Kalabalık laf anlamıyordu - Vatikan'ın muhtemel kötü sonuyla kendi güvenliklerinden daha

çok ilciydiler. Meydandaki büyük medya ekranları, karşımadde kutusunun •mlı geri sayımını

iletiyordu -İsviçreli Muhafızlar'ın güvenlik monitörünün direkt bildirim- Camerlengo'nun iyi

dilekleri. Maalesef, kutunun geri sayım görüntüsü, kalabalığı geri itmeye hiç yardımcı

olmuyordu. Görünü-$ bakılırsa, meydandaki insanlar, kutunun içinde asılı duran minik dam-I

ac'ğa bakıp düşündükleri kadar tehlikeli olmadığına karar vermişlerdi. Mdi geri sayım saatini

de görebiliyorlardı... patlamaya kırk beş dakika-^ az kalmıştı. Kalıp izlemek için çok vakit

vardı.

Her şeye rağmen, İsviçreli Muhafızlar, Camerlengo'nun dünyaya ger-•e8! bildirme ve sonra

Illüminati ihanetinin gerçek görüntülerini medyaya er>ne kararının usta bir manevra olduğu

konusunda hemfikirdiler. Illumi-Wç şüphesiz, Vatikan'ın bu zor durum karşısında her

zamanki gibi susamasını beklemişti. Bu gece değil. Camerlengo Carlo Ventresca, et-""

düşman olduğunu kanıtlamıştı.

S'Mine Şapeli'nde, Kardinal Mortati endişelenmeye başlamıştı. Saat 1 i geçmişti.

Kardinallerin çoğu dua etmeye devam ediyordu, ama di-

ğerleri çıkışın etrafında toplanmışlardı, saat yüzünden tedirgin oldukla belliydi. Kardinallerin

bazıları, kapıyı yumruklamaya başladılar.

Kapının dışındaki Teğmen Chartrand yumruklamaları duyuyor ve J yapması gerektiğini

bilemiyordu. Saatine baktı. Yüzbaşı Rocher, o haber verene kadar kardinallerin dışarı

çıkmasına izin verilmemesi konusuna sıkı emirler vermişti. Kapıdaki yumruklamalar

şiddetlendiğinde, Char. trand huzursuzlaştı. Yüzbaşı, acaba unuttu mu, diye düşünüyordu. V

başı gizemli telefondan sonra çok dengesiz davranmaya başlamıştı.

Chartrand telsizini çıkardı. "Yüzbaşı? Ben, Chartrand. Vakit do Sistine'yi açayım mı?"

"O kapı kapalı kalıyor. Sana bu emri verdiğimi hatırlıyorum."

"Evet, efendim, ben sadece..."

"Misafirimiz kısa süre sonra gelecek. Yukarı birkaç adam çıka ^ Papa'nın özel dairesinin

kapısını koru. Camerlengo hiçbir yere gitmeye-, cek."

'

"Anlamadım, efendim?" i '

"Neyi anlamadın, teğmen?" '

"Hiçbir şey, efendim. Gidiyorum."

Yukarıda, Papa'nın özel dairesinde, Camerlengo derin düşüncelere dalmış bir halde, ateşe

bakıyordu. Bana güç ver, Tanrım. Bize bir mucize gönder. Geceyi çıkarıp çıkaramayacağını

merak ederek, kömürleri karıştırdı.

110

450

Saat yirmi üç yirmi üçtü.

Vittoria, St. Angelo Kalesi'nin balkonunda titreyerek, Roma'ya bakıyordu, gözleri yaşarmıştı.

Robert Langdon'a sarılmayı çok istiyordu, ama yapamadı. Vücudu uyuşmuştu. Kendine

gelmeye çalışıyordu. Enerji depoluyordu. Babasını öldüren adam aşağıda ölü yatıyordu ve

kendisi de

neredeyse kurban oluyordu.

Langdon'ın eli omzuna dokunduğunda, sıcaklığın akışı büyülü bir şekilde buzu kırdı. Vücudu

hayata döndü. Sis kalktı ve arkasını döndü. Robert çok kötü görünüyordu -ıslak ve

darmadağınık- onu kurtarmaya gelirken çok ıstırap çektiği belliydi.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadı.

Langdon yorgun bir ifadeyle gülümseyerek, ona teşekkürü hak edenin esas kendisi olduğunu

hatırlattı... gerçekte onun omuzlarını yuvasından çıkarma yeteneği, ikisinin de hayatını

kurtarmıştı. Vittoria gözlerim s'ldi. Burada, sonsuza dek'onunla birlikte kalabilirdi, ama

teneffüs kısa

sürecekti.

Langdon, "Buradan çıkmak zorundayız," dedi.

Vittoria'nın aklı başka yerdeydi. Vatikan'a doğru bakıyordu. Dünya-nın en küçük ülkesi,

tedirgin edecek kadar yakın görünüyor, medya ışıklı altında bembeyaz parıldıyordu. St. Pietro

Meydanının büyük bir kıskının insanlarla dolduğunu görünce şok oldu! İsviçreli Muhafızlar

görüce bakılırsa, sadece kırk beş metre kadar geriletmeyi başarabilmişti...

meydanın üçte birinden az. Meydanı kuşatan kalabalık şimdi yoğun] mıştı, daha güvenli

uzaklıkta olanlar daha yakından bakmak için sıkrt yor, diğerlerini içeri itiyorlardı. Vittoria,

çok yakınlar, diye düşündü, ç I fazla yakınlar.

Langdon donuk bir sesle, "Ben geri dönüyorum," dedi.

Vittoria duyduğuna inanamayarak, ona döndü. "Vatikan'a mı?"

Langdon, ona Kurtancı'dan ve bunun nasıl bir hile olduğundan balı. setti. Janus adındaki

Illuminati lideri, Camerlengo'yu dağlamaya bizzai geliyordu. Son Illuminati hâkimiyeti

eylemi.

Langdon, "Vatikan'daki kimse bilmiyor," dedi. "Onlarla temasa geç. memin hiçbir yolu yok

ve bu herif her an gelebilir. Onun içeri girmesini izin vermeden, muhafızları uyarmalıyım."

"Ama kalabalığı aşmanın imkânı yok!"

Langdon'm sesj kendinden emindi. "Bir yolu var. İnan bana."

Vittoria bir kez daha tarihçinin onun bilmediği bir şeyi bildiğini hissetti. "Ben de geliyorum."

"Hayır. Neden ikimizi de riske..."

"O insanları oradan çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundayım. Çok büyük bir tehlikedeler..."

Tam o sırada, üzerinde durdukları balkon sallanmaya başladı. Sağır edici bir gürültü tüm

kaleyi sarstı. Sonra, St. Pietro yönünden gelen beyaz bir ışık gözlerini kamaştırdı. Vittoria'nın

aklında sadece bir düşünce vardı. Aman Tanrım! Karşımadde erken imha oldu!

Ama patlama yerine, kalabalıktan muazzam bir bağırış yükseldi Vittoria gözlerini kısarak,

ışığa baktı. Bir sürü medya ışığı şimdi onlara çev' rilmiş gibiydi! Herkes onlara doğru

dönmüştü, bağırıyor ve işaret edıyof' lardı. Gürültü arttı. Meydandaki hava birdenbire

neşelenmiş gibiydi-

Langdon şaşırmıştı. "Neler..."

Gökyüzü gümbürdedi.

Kulenin arkasından aniden, papalığa ait helikopter çıktı. On metre üzerlerinde

gümbürdeyerek, Vatikan Şehri'ne doğru düz bir n-1 zerek ilerliyordu. Medya ışıklarıyla

aydınlanmış bir halde üzerleri!' ^ geçerken, kale sarsıldı. Helikopter geçerken, ışıklar onu

izledi, Lan, ve Vittoria tekrar karanlıkta kaldılar.

do"

St. Pietro Meydanı'na inmek üzere olan kocaman makineyi izlerlerken, Vittoria çok geç

kaldıklarını düşünerek endişelendi. Helikopter bir toZ bulutu kaldırıp bazilikanın

merdiveninin en alt basamağına değerek, peydanın kalabalıkla bazilika arasındaki açık

kısmına indi.

Vittoria, "Giriş diye buna derler," dedi. Beyaz mermerin üzerinde ufacık bir nokta halindeki

insanın, Vatikan'dan çıkıp helikoptere doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Başındaki parlak

kırmızı bere olmasa, figürü tanımasının imkânı yoktu. "Kırmızı halı karşılaması. Bu, Rocher."

Langdon yumruğunu korkuluğa indirdi. "Biri onları uyarmalı!" Gitmek için arkasını döndü.

Vittoria, kolunu yakaladı. "Bekle!" Bir şey daha görmüştü, gözlerine inanamadığı bir şey.

Titreyen parmaklarla, helikopteri işaret etti. Bu uzaklıktan bile, yanılma payı yoktu. İniş

merdiveninden inen bir figür vardı... o kadar benzersiz bir şekilde hareket ediyordu ki, bu

figür ancak tek bir kişi olabilirdi. Figür oturuyor olmasına rağmen, açık meydanda zahmetsiz

bir kontrol ve şaşırtıcı bir hızla ilerliyordu.

Elektrikli bir tahtta oturan bir kral.

Bu, Maximilian Kohler'dı.

453

111

Belvedere Avlusu'nun zenginliği, Kohler'm midesini bulandırmıştı Büyük ihtimalle, tavandaki

altın varak tek başına, bir yıllık kanser araştır ması masraflarını karşılardı. Rocher, Kohler'ı

Papalık Sarayı'na giden dolambaçlı yoldaki özürlü rampasından çıkardı. Kohler, "Asansör yok

mu?" diye sordu.

"Elektrik yok." Rocher karanlık binada, etraflarında yanan mumla; gösterdi. "Araştırma

taktiğimizin bir parçası." "Kesinlikle başarısız olan taktikler." Rocher başını salladı.

Kohler yeni bir öksürük nöbetine girdi, bunun son krizi olabileceğini biliyordu. Bu,

tamamıyla istenmeyen bir düşünce de değildi doğrusu.

En üst kata çıkıp koridorda Papa'nm özel dairesine doğru ilerlerken, endişeli görünen dört

İsviçreli Muhafız onlara doğru koştu. "Yüzbaşı, burada ne yapıyorsunuz? Bu adamın bilgisi

olduğunu..." "Sadece Camerlengo'yla konuşacak." Muhafızlar, şüpheli ifadelerle geri

çekildiler. Rocher sertçe, "Camerlengo'ya, CERN'in Direktörü, Maximili,n Kohler'ın onu

görmeye geldiğini söyleyin. Hemen," dedi.

"Peki, efendim!" Muhafızlardan biri Camerlengo'nun dairesine do i-ru koştu. Diğerleri,

görevlerine devam ettiler. Endişeli görünen Roch^ inceliyorlardı. "Bir saniye, yüzbaşı.

Misafirinizi haber vereceğiz."

^ma, Kohler durmadı. Sertçe dönerek, sandalyesini nöbetçilerin et-

^a ilerletti.

' Nöbetçiler dönerek, yanında koşturmaya başladılar. "Fermati! Efeny.

Durun!"

îCohler onlardan nefret ettiğini hissetti. Dünyadaki en seçkin güven-, t Kuvveti bile, herkesin

sakatlara karşı hissettiği acıma duygusuna sahip-.: gönler sağlıklı bir adam olsaydı, nöbetçiler

onu yakalardı. Kohler, sa-ktWgüçsüzdür, diye düşündü. Tüm dünya buna inanıyor.

Kohler buraya geliş amacına ulaşmak için çok az vakti olduğunu biliyordu. Aynı zamanda, bu

gece burada ölebileceğim de biliyordu. Bunu e kadar az önemsediğine şaşırıyordu. Ölüm,

ödemeye hazır olduğu bir bedeldi. Hayatı boyunca, çalışmasımı, Camerlengo Ventresca gibi

biri tarafından yok edilmesine izin vermemek için çok şeye katlanmıştı.

Muhafızlar önden koşup koridorda bir sıra oluşturarak, "Signore.1" diye bağırdılar. "Durmak

zorundasınız." İçlerinden biri yana takılan silahını çekip Kohler'a doğrulttu.

Kohler durdu.

Pişman görünen Rocher araya girdi. "Bay Kohler, lütfen. Sadece bir saniye sürecek. Papa'nın

özel dairesine kimse haber verilmeden giremez."

Kohler, Rocher'in gözlerinden beklemekten başka seçeneği olmadıpı

okudu. Kohler, pekâlâ, diye düşündü. Bekleriz.

Muhafızlar, Kohler'ı acımasızca, yaldızlı bir boy aynasının önünde durdurmuşlardı. Kendi

çarpık şeklinin görüntüsü Kohler'ı tiksindirdi. Esti öfke bir kez daha yüzeye çıktı. Bu, ona güç

verdi. Şimdi, düşmanlarının ; basındaydı. Bunlar, saygınlığını çalan insanlardı. Bunlar o

insanlardı. Onlar yüzünden, bir kadının dokunuşunu asla hissedememişti... bir ödülü ^bul

etmek için asla ayağa kalkamamıştı. Bu insanlar lıangi gerçeğe sa-™P? Hangi kanıta, lanet

olsun! Eski masallar kitabına mı? Gelecek mucize Qatlerinc mi? Bilim, her gün mucizeler

yaratıyor!

Kohler bir müddet kendi duygusuz gözlerine baktı. Bu gece, dinin elinde ölebilirim, diye

düşündü. Ama, bu ilk kez olmayacak.

Bir anlığına, on bir yaşına döndü, ailesinin Frankfurt malikânesinde-atağında yatıyordu.

Altındaki çarşaflar, Avrupa'nın en iyi keteninden-¦ma terden sırılsıklam olmuşlardı. Genç

Max, yamyormuş gibi hissedi-

yordu, vücudundaki ağrı hayal edilemeyecek kadar fazlaydı. YatağıniB yanında, iki gündür

orada olan annesi ve babası diz çökmüş, dua ediyor lardı.

Karanlığın içinde, Frankfurt'un en iyi üç doktoru duruyordu.

Doktorlardan biri, "Yeniden düşünmeniz konusunda ısrar ediy0. rum!" dedi. "Çocuğa bakın!

Ateşi yükseliyor. Çok acı çekiyor."

Ama Max, annesinin cevabını daha o söylemeden biliyordu. "Gq wird ihn beschuetzen."

Max, evet, diye düşündü. Tanrı beni koruyacak. Annesinin sesinde! inanç ona güç verdi.

Tanrı beni koruyacak.

Bir saat sonra, Max tüm vücudu bir arabanın altında eziliyormuş gij hissetti. Ağlamak için

bile nefes alamıyordu. 1

Diğer doktor, "Oğlunuz çok acı çekiyor," dedi. "En azından, ağrısı* yatıştırmama izin verin.

Çantamda basit bir iğne..." m

"Rıihe, bitte!" Max'in babası gözlerini açmadan, doktoru susturdıJ Dua etmeye devam etti.

1

"Baba, lütfen!" Max haykırmak istiyordu. "Ağrıyı durdurmalarına izin ver!" Ama, kelimeleri

bir öksürük kasılmasında kayboldu. i

Bir saat sonra ağrı daha da kötüleşmişti.]

Doktorlardan biri, "Oğlunuz felç olabilir," diyerek onları azarladı. "Hatta ölebilir! Yardımcı

olacak ilaçlarımız var!"

Frau ve Herr Kohler buna izin vermezlerdi. Tıbba inanmıyorlardı. Kim oluyorlardı da,

Tanrı'nm büyük planına karışıyorlardı? Daha kuvvetli dua ettiler. Sonuçta, Tanrı onları bu

çocukla kutsamıştı, Tanrı çocuğu neden geri alacaktı ki? Annesi, Max'e güçlü olmasını

fısıldadı. Tanrı'nın onu sınadığını söyledi... Kutsal Kitap'taki İbrahim hikâyesinde olduğu

gibi... inanç sınavı.

Max inanmaya çalıştı ama ağrı dayanılmazdı. Doktorlardan biri sonunda, "Buna seyirci

kalamam!" dedi ve koşara» odadan çıktı.

Şafak vaktinde, Max neredeyse bilincini kaybetmişti. Vücudundaki her kas, acıyla

kasılıyordu. İsa nerede, diye düşünüyordu. Beni sevmiy0 mu? Max yaşamın vücudundan

çıktığını hissediyordu.

Annesi yatağın kenarında uyuyakalmıştı, elleriyle hâlâ ona sarılıy0 du. Max'in babası, ayakta

durmuş, pencereden şafağı seyrediyordu. Ke

I

Melekler ve Şeytânlar

geçmiş gibiydi. Max, onun merhamet dileyen aralıksız dualarının içak mırıltısını

duyabiliyordu.

Max o sırada üzerinde uçan figürü hissetti. Bir melek mi? Max zar zor görebiliyordu. Gözleri

şişkinlikten kapanmıştı. Figür kulağına fısıldadı ama bu bir meleğin sesi değildi. Max, onun

doktorlardan biri olduğu-ju fark etti... iki gündür hiçbir yere gitmeden, köşede oturan ve

İngiltere'den birtakım yeni ilaçlar getirtmesine izin vermeleri için annesiyle babasına yalvaran

doktor.

Doktor, "Eğer bunu yapmazsam," diye fısıldadı. "Kendimi asla affetmeyeceğim." Sonra,

nazikçe Max'in zayıf kolunu tuttu. "Keşke, daha önce yapsaydım."

Max kolunda hafif bir iğne batması hissetti... ağrıdan güçlükle hisse-dilebiliyordu.

Sonra doktor sessizce eşyalarını topladı. Gitmeden önce, elini Max'in alnına koydu. "Bu,

senin hayatını kurtaracak. İlacın etkisine inanıyorum."

Mas birkaç dakika içinde, sanki bir tür sihirli ruhun damarlarında dolaştığını hissetti. Sıcaklık

vücuduna yayılıp ağrısını azalttı. Sonunda, Max günlerdir ilk kez, uyudu.

Ateş düştüğünde, annesi ve babası bunun Tanrı'nın mucizesi olduğunu ilan ettiler. Ama,

oğullarının sakat kaldığı belli olduğunda, ümitsizliğe kapıldılar. Oğullarını tekerlekli

iskemleyle kiliseye götürdüler ve tavsiye vermesi için papaza yalvardılar.

Papaz, onlara, "Bu çocuğun yaşaması," dedi. "Tanrı'nın bir lütfü."

Max hiçbir şey söylemeden dinledi.

"Ama oğlumuz yürüyemiyor!" Frau Kohler ağlıyordu.

Papaz kederle başını salladı. "Evet. Görünüşe bakılırsa, Tanrı yeteri ^dar inançlı olmadığı için

onu cezalandırmış."

"Bay Kohler?" Konuşan, önden koşan İsviçreli Muhafız'dı. "Camer-engo, <;izi huzuruna

kabul edeceğini söylüyor."

Kohler koridorda tekrar hızlanarak, homurdandı.

uhafız, "Ziyaretinize şaşırdı," dedi.

minim." Kohler ilerledi. "Onunla yalnız görüşmek istiyorum."

uhafız, "İmkânsız," dedi. "Kimse onunla.."

Rocher, "Teğmen," diye bağırdı. "Görüşme, Bay Kohler'm i istedr gibi olacak."

Muhafız inanamayan gözlerle bakıyordu.

Rocher, Papa'nın özel dairesinin dışında, muhafızların Kohler'ı i^ almadan önce standart

önlemleri almalarına izin verdi. Kohler'm teker. lekli iskemlesinin üzerindeki bir sürü

elektronik alet, elde tutulan meta] detektörü işe yaramaz kılmıştı. Muhafızlar, üstünü aradılar

ama saka<; s, bu işi doğru düzgün yapamayacak kadar utanmalarına sebep oluyoıia

Sandalyesinin altına takılı tabancayı bulamadılar. Ondan diğer nes; vı de alamadılar...

Kohler'm bu geceki olaylar zincirine unutulmayacak r son getireceğini bildiği şeyi.

Kohler, Papa'nın özel dairesine girdiğinde, Camerlengo Ventrc ca yalnızdı, sönmek üzere olan

ateşin yanına diz çökmüş, dua ediyordu. Gözlerini açmadı.

Camerlengo, "Bay Kohler," dedi. "Beni şehit etmeye mi geldiniz?"

458

112

Bu sırada Langdon ile Vittoria, önlerinde uzanan II Passetto denilen dar tünelde Vatikan

Şehri'ne doğru koşturuyorlardı. Langdon'm elindeki meşale sadece birkaç metre ileriyi

görmelerine yetecek.kadar ışık veriyordu. Her iki taraftaki duvarlar birbirine yakın ve tavan

alçaktı. Hava rutubet kokuyordu. Langdon karanlıkta hızlı adımlarla ilerlerken, Vittoria tam

ensesinden geliyordu.

St. Angelo Kalesi'nden çıktıklarında dik bir yokuşa dönüşen tünel, Roma su kemerlerine

benzeyen taş bir surun altına doğru ilerliyordu. Tünel bu noktada düzlüğe çıkıp Vatikan

Şehri'ne giden gizli yolculuğuna

başlıyordu.

Langdon koşarken, düşünceleri karmakarışık görüntülerden oluşan bir kaleydeskop gibi

dönüp durdu... Kohler, Janus, Haşhaşin, Rocher... altıncı damga? Katil, altıncı damgayı

duyduğuna eminim, demişti. İçlerinde en görkemlisi o. Langdon duymadığına kesinlikle

emindi. Duyduğu komplo teorileri arasında bile, altıncı damgadan bahsedildiğini hiç

duymamıştı. Gerçek ya da hayali. Altın külçeler ve kusursuz Illuminati Elma-Sl hakkında

söylentiler vardı ama altıncı damganın bahsi hiç geçmiyordu.

Kanalın içinde koşarlarken Vittoria, "Janus, Kohler olamaz!" dedi. "İmkânsız!"

Langdon bu geceden itibaren imkânsız kelimesini kullanmayı bırak-çaktı. Bir yandan

koşarken, "Bilmiyorum," diye seslendi Langdon. "KCil Ier derin bir kin besliyor, ayrıca çok

ciddi bir nüfuza sahip."

"Bu kriz yüzünden CERN canavara döndü! Max CERN'in ünj -,, zedeleyecek hiçbir şey

yapmaz!"

Langdon CERN'in bu gece, Illuminati'nin gösteri yapmak* «ki ısrar cılığı sebebiyle, halkın

gözünde yenik düştüğünü biliyordu. Ama öte yan. dan, CERN'in gerçekte ne kadar hasar

aldığını merak etti. Kilise tarafın-dan eleştirilmek CERN için yeni bir şey değildi. Doğrusu

Langdon düşündükçe, CERN'in bu işten fayda sağlayacağına inanmaya başlıyordu. Oyunun

adı tanıtımsa, karşımadde büyük ikramiyeydi. Tüm gezegen bundan bahsediyordu.

Langdon omzunun üstünden, "Girişimci P. T. Barnum ne demiş biliyor musun?" diye

seslendi. "Benim hakkımda ne dediğiniz umurumda değil, ismimi doğru söyleyin yeter! Bu

gece insanların karşımadde teknolojisinin lisans haklarını almak için sıraya girdiklerine

eminim. Ve gece yarısı onun gerçek gücünü gördüklerinde..."

Vittoria, "Mantıksız," dedi. "Bilimsel keşiflerin tahrip edici gücünü göstermekle tanıtım

yapılmaz! Bu, karşımadde için felaket olur, inan bana!"

Langdon'ın meşalesi sönmeye başlamıştı. "O zaman belki de çok daha basittir. Belki Kohler,

Vatikan'ın karşımaddeyi saklı tutacağına inanarak bir kumar oynamıştır... silahın var

olduğunu doğrulamayı reddederek, Illuminati'ye daha fazla güç kazandırmak istemeyeceğine

inanmıştır Kohler, Vatikan'ın her zamanki gibi ağzı sıkı davranacağını tahmin etb ama

Camerlengo kuralları değiştirdi."

Tünelde aceleyle ilerlerlerken Vittoria sessizdi.

Birden senaryo Langdon'a daha mantıklı gelmeye başladı. "Evet

Kohler, Camerlengo'nun böyle tepki vereceğini hiç hesaba katmamış'1-

Camerlengo, Vatikan'ın gizlilik geleneğini bozarak, krizi halka açıkl3"1

Tüm açıklığıyla her şeyi anlattı. Tanrı aşkına, karşımaddeyi televizyonda

sterdi. Dâhice bir tepkiydi ve Kohler bunu beklemiyordu. Bütün bu aylardaki ironi ise,

Illuminati saldırısının geri teptiği. Farkında olma-. flj Camerlengo'nun nezdinde yeni bir kilise

lideri yaratmış oldu. Ve Şiiler şimdi onu öldürmeye geliyor!"

Vittoria, "Max hergelenin tekidir," dedi. "Ama o bir katil değil. Ve abamın cinayetiyle asla

ilişkisi olamaz."

Langdon, Kohler'ın cevap verdiğini duyar gibi oldu. CERN'deki pek ,0jc bilim adamı

Leonardo'yu tehlikeli buluyordu. Bilim ile Tanrı'yı bir araya ntirmek, bilime yapılan en büyük

saygısızlık "Belki Kohler karşımadde projesini haftalar önce öğrenmiş ve dini

göstergelerinden hoşlanmamıştır."

'Ve bu yüzden babamı öldürmüştü, öyle mi? Saçma! Ayrıca Max Kohler projenin var

olduğunu asla bilemezdi."

"Belki sen yokken baban verdiği sözü bozup tavsiyesi için Kohler'a danışmıştır. Babanın

meydana getirdiği bu ölümcül maddenin ahlaki boyudan konusunda kaygılandığını sen kendin

söylemiştin."

"Maximilian Kohler'dan ahlaki danışmanlık istemek mi?" diye homurdandı. "Hiç

sanmıyorum!"

Tünel hafifçe sağa dönüyordu. Onlar hızlandıkça, meşalenin alevi zayıflıyordu. Işık

söndüğünde bu yerin neye benzeyeceğinden endişelenmeye başladı. Karanlık.

Vittoria, "Ayrıca," diye tartışmaya devam etti. "Bütün bunların arkasında Kohler varsa, neden

bu sabah seni arayıp yardım isteme zahmetine girsin?"

Langdon bunu çoktan düşünmüştü. "Kohler beni arayarak niyetini SPzlemiş oldu. Kriz

çıktığında kimse onu hiçbir şey yapmamakla suçlamayacaktı. Herhalde bizim buraya kadar

gelebileceğimizi tahmin etmiyordu."

Kohler tarafından kullanılmış olma düşüncesi Langdon'ı kızdırmıştı, ^ngdon'm işin içine

girmesi Illuminati'ye güvenirlik kazandırmıştı. Medya gece boyunca onun güvenirliğinden ve

yayınladığı kitaplardan bahsetmişti. Bunca saçmalık yetmiyormuş gibi bir de üstüne, Vatikan

461

Şehri'nde Harvard'ıı bir profesör bulunması tüm dünyada, Illuminati t deşliğinin

tarihi bir gerçekle olmakla birlikte, dikkate alınması gere, bir güç olduğu yönündeki

paranoyak kuruntular ve şüphelerle, duru», önemini gölgelemişti.

Langdon, "Şu BBC muhabiri," dedi. "CERN'in yeni Illuminati su nağı olduğunu düşünüyor."

"Ne!" Vittoria arkasında tökezlemişti. Yeniden doğrularak, koşmaya devam etti. "Bunu

söyledi mi?"

"Canlı yayında. CERN'i Mason Locası'na benzetti... Illuminati kardeşliğine liman olduğunun

farkında olmayan masum bir kuruluş."

"Tanrım, Bu CERN'i yok edecek."

Langdon o kadar emin değildi. Her iki durumda da, teori" kulağa daha da inanılır geliyordu.

En yüce bilim yuvası CERN idi. Bir düzineden fazla ülkeden gelen bilim adamlarına ev

sahipliği yapıyordu. Sonu gelme yen özel fonlara sahiptiler. Ve Majrimilian Kohler, onların

direktörüydü.

Janus demek ki Kohler.

Langdon, "Eğer Kohler bu işe bulaşmadıysa," diye üsteledi. "O za man burada ne işi var?"

"Herhalde bu çılgınlığı durdurmaya çalışıyordun Destek verdiğini gösteriyordur. Belki de

gerçekten Kurtarıcı rolüne soyunmuştur. Karşı madde projesinden kimin haberi olduğunu

öğrenip bilgiyi paylaşmak için gelmiş olabilir."

"Katil, Camerlengo'yu damgalamak için geldiğini söyledi." "Biraz mantıklı ol! Bu intihar

olur. Max asla sağ kurtulamaz." Langdon bunu düşündü. Belki de sorım buydu.

Önlerinde, tüneldeki ilerleyişini engelleyen çelik bir kapı silueti belirdi. Langdon'ın kalbi

neredeyse duruyordu. Neyse ki, yanma vardıklarında eski asma kilidin açık olduğunu

gördüler. Kapı açık duruyordu.

Langdon tahmin ettiği gibi eski tünelin hâlâ kullanıldığını fark ederek, rahat bir nefes aldı.

Kısa süre önce kullanılmıştı. Mesela bugün. Ar-

dehşet içindeki dört kardinalin gizlice buradan geçirildiğine hiç şüphe

{Coşmaya devam ettiler. Langdon artık sol taraftan gelen kargaşa slerini duyabiliyordu.

Sesler, St. Pietro Meydanı'ndan geliyordu. Yaklajyorlardı.

Bir başka kapıya rastladılar. Bu daha ağırdı ve yine kilitli değildi. St. pietro Meydanı'mn

sesleri aralarında zayıflarken Langdon, Vatikan Şeh-ri'nin dış duvarlarından geçtiklerini

sezinledi. Bu eski geçitin Vatikan'ın neresine çıkacağını merak ediyordu. Bahçelere mi?

Bazilikaya mı? Papanın özel dairesine mi?

Sonra tünel birden sona erdi

Yolların üstünde duran hantal kapı, demirlerle perçinlenmiş kaim

kıvılcımlarının ışığında bile, girişin

bir duvardı. Langdon meşalesinin son kıvılcımlarının ışığında bile, girişin son derece

pürüzsüz olduğunu görebiliyordu; ne kapı kolu, ne tokmak, ne kilit deliği, ne de sürgü vardı.

Giriş yoktu.

Paniğe kapıldığını hissetti. Mimari dilde bu türden kapılara senza chiave denirdi -güvenlik

için kullanılan tek yönlü giriş, sadece bir taraftan açılırdı- yani diğer taraftan. Langdon'm

umutları... elindeki meşaleyle birlikte sönüyordu.

Saatine baktı. Mickey parıldıyordu.

23.29.

Langdon hararetle haykırarak, meşaleyi savurdu ve kapıyı yumruklamaya başladı.

I

463

113

Yanlış giden bir şeyler vardı.

Papa'nın özel dairesinin önünde duran Teğmen Chartrand, aynı ger ginliği yanında duran

askerin de hissettiğini sezebiliyordu. Rocher nöbet tuttukları özel toplantının Vatikan'ı yok

olmaktan kurtarabileceğini söylemişti. Ama Chartrand savunma içgüdüsünün neden harekete

geçtiğini merak ediyordu. Ve neden Rocher böylesine garip davranıyordu? Bir şeyler

kesinlikle yanlıştı.

Yüzbaşı Rocher, Chartrand'ın hemen sağında, hiç yapmadığı şekilde bakışlarını uzağa dikmiş

duruyordu. Chartrand, yüzbaşıyı tanımakta güçlük çekiyordu. Rocher son bir saattir farklı

davranıyordu. Verdiği kararlar kesinlikle mantıklı değildi.

Bu toplantıda içeride biri olmalıydı, diye düşündü Chartrand. İçeri girdikten sonra Maximilian

Kohler'ın kapıyı sürgülediğini duymuştu. Rocher buna neden izin verdi?

Ama Chartrand'ı rahatsız eden başka şeyler de vardı. Kardinaller. Kardinaller hâlâ Şistine

Şapeli'nde kilitliydiler. Bu kesinlikle delilikti. Camerlengo onların on beş dakika önce,

dışarıya alınmasını istemişti! Rocher, onun kararını uygulamamış ve Camerlengo'ya haber

vermemişti. Chartrand kaygısını dile getirdiğinde, Rocher neredeyse kellesini uçuracaktı.

İsviçreli

Muhafızlar arasında emir komuta zinciri asla sorgulanmazdı ve en tepedeki

^jşj Rocher idi.

Koridordaki şamdanların loş ışığında, İsviçre kronometresine bakan gocher, yarım saat, diye

düşündü. Lütfen çabuk ol

Chartrand kapının diğer tarafında neler olduğunu duyabilmeyi diledi Bu krizle,

Camerlengo'dan daha iyi başa çıkabilecek biri olmadığını Eliyordu. Adam bu akşam mantık

sınırlarını zorlayacak bir sınav vermiş ve tehlikeden kaçınmamıştı. Sorunla başa baş mücadele

etmişti... dürüstçe, samimiyetle ve herkese örnek olmuştu. Chartrand şimdi Katolik olmaktan

gurur duyuyordu. Illuminati, Camerlengo Ventresca'ya meydan okumakla hata etmişti.

Ama tam o sırada Chartrand'ın düşünceleri, ani bir sesle bölündü. Bir çarpma sesi. Koridorun

aşağısından geliyordu. Vuruşlar uzaktan ve boğuk bir şekilde duyulmakla birlikte sürekliydi.

Rocher başım kaldırıp baktı. Yüzbaşı, Chartrand'a dönerek koridorun aşağısını işaret etti.

Chartrand anlamıştı. Fenerini yakarak aramaya koyuldu.

Vuruş sesleri şimdi daha da şiddetlenmişti. Chartrand bir yol ağzına gelinceye kadar

koridorda otuz metre kadar ilerledi. Ses, köşeyi döndükten sonraki Sala Clementina'nm

arkasından geliyor gibiydi. Chartrand kı-pırdayamıyordu. Orada tek bir oda vardı... Papa'nın

özel kütüphanesi. Ama kütüphane, Papa öldüğünden beri kilitliydi. Orada hiç kimse

olamazdı!

Chartrand koridorda hızla ilerleyerek, bir başka köşeyi döndü ve kütüphane kapısına koştu.

Sütunlu ahşap giriş küçüktü, ama karanlıkta ha-§in bir nöbetçi gibi duruyordu. Çarpma sesleri

içeride bir yerden geliyordu. Chartrand tereddüt etti. Özel kütüphaneye daha önce hiç

girmemişti. Çok az kişi girebilirdi. İçeriye, Papa'nın refakati dışında kimsenin girmesine izin

verilmezdi.

Chartrand dikkatle kapının topuzuna uzanarak, çevirdi. Kapı, tahmin ettiği gibi kilitliydi.

Kulağını kapıya dayadı. Sesler daha da yükselişti. Ardından başka bir ses duydu. Sesler!

Birisi sesleniyor!

465 F:30

Kelimeleri çıkartamıyordu fakat bağırışlarından panik içinde oldu1 larını duyabiliyordu. Birisi

kütüphanede kilitli mi kalmıştı? İsviçreli .\, hafızlar binayı dikkatle boşaltmamışlar mıydı?

Chartrand geri dör -Rocher'e danışmak konusunda tereddüt etti. Boş verdi. Chartrand kaı -

verebilecek şekilde eğitim almıştı ve şimdi bu kararlardan birini verecı;. ti. Tabancasını

çıkararak, kapı kilidine bir el ateş etti. Ahşap parçalan !:. ca, kapı arkaya doğru açıldı.

Chartrand eşiğin ardında karanlıktan başka bir şey görmüyordu. f c nerini tuttu. Dörtgen bir

odaydı; şark halıları, kitaplarla dolu yüksek n^ şe kitaplıklar, dikişli deri bir koltuk ve mermer

şömine. Chartrand bu yerle ilgili hikâyeler duymuştu... yüzlerce yeni dergi ve süreli yayınlarla

yan yana duran üç bin eski cilt, Papa'nm istediği her şey buradaydı. Seli panın üzeri bilim ve

siyaset dergileriyle kaplıydı.

Çarpma sesi artık daha net duyuluyordu. Chartrand fener ışığını, odada sesin geldiği yöne

tuttu. Oturma köşesinin arkasındaki duvarda, demirden yapılmış büyük bir kapı duruyordu.

Kasa kapısı gibi geçilmez görünüyordu. Üstünde dört dev kilit vardı. Kapının ortasına

kazınmış minik harfler Chartrand'ın nefesini kesti.

İL PASSETTO : 1v

Chartrand sadece bakıyordu. Papa'nın gizli kaçış yolu! Elbette II Pas setto'yu duymuştu ve

hatta buradaki kütüphaneden bir giriş olduğuna da ir söylentiler de kulağına gelmişti, ama

tünel asırlardır kullanılmıyordu Diğer taraftan kapıyı kim yumrukluyor?

Chartrand feneriyle kapıya hafifçe vurdu. Diğer taraftan boğuk bu sevinç sesi duyuldu.

Yumruklama kesilmişti, ama şimdi daha yüksek sesle bağırıyorlardı. Chartrand aradaki

engelden ne dediklerini güçlükle adayabiliyordu.

"...Kohler... yalan.. Camerlengo..."

Chartrand, "Kim o?" diye seslendi. . \:

"...ert Langdoa.. Vittoria Ve..." Şif;

Chartrand sersemlemesine yetecek kadarını anlamıştı. Sizin öldüğünüzü sanıyordum!

Sesler, "...kapıyı," diye bağrıştı. "Aç!..."

Demir duvara bakan Chartrand oraya ulaşmak için dinamite ihtiyacı olacağını düşündü.

"İmkânsız!" diye seslendi. "Çok kaim!"

"...toplantıyı... durdur... erlengo... tehlike..."

Panik tehlikesine karşı eğitilmiş olmasına rağmen Chartrand son kelimeleri duyunca korkuya

kapıldığım hissetti. Doğru mu anlamıştı? Kalbi hızla çarparken, ofise dönmek üzere arkasını

döndü. Ama bunu yapar yapmaz aniden durdu. Gözleri kapıdaki bir şeye takılmıştı... ardından

gelen mesajdan çok daha şaşırtıcı bir şeye. Kapının devasa kilitlerinin her birinde anahtarlar

duruyordu. Chartrand baktı. Anahtarlar burada mıydı? İnanamayan gözlerini kırpıştırdı. Bu

kapının anahtarlarının kasa gibi bir yerde olması gerekiyordu! Bu geçit - asırlardırkullanılmıyordu!

Chartrand el fenerini yere bıraktı. İlk anahtarı kavrayarak çevirdi. Mekanizma paslanmıştı ve

zor dönüyordu ama hâlâ çalışıyordu. Kısa süre önce biri onu açmıştı. Chartrand diğer kilide

geçti. Ve sonra diğerine. Son kilit geri çekildiğinde Chartrand kapıyı çekti. Demir duvar

gıcırdayarak açıldı. Fenerini alarak, geçite tuttu.

Kütüphaneye yalpalayarak giren Robert Langdon ile Vittoria Vetra hayalet gibi

görünüyorlardı. Her ikisi de yırtık pırtık giysiler içinde ve yorgundu ama canlıydılar.

Chartrand, "Bu ne böyle!" diye sordu. "Neler oluyor! Nereden geli-Jrsunuz?"

Langdon, "Max Kohler nerede?" diye sordu.

Chartrand eliyle işaret etti. "Camerlengo ile özel bir toplant..."

Langdon ile Vittoria, onu kenara iterek, karanlık koridora koştular, bartrand arkasını dönerek,

içgüdüsel olarak silahım arkadan onlara Jğrulttu. Sonra hemen indirerek, peşlerinden koştu.

Rocher'in onları ayduğu anlaşılıyordu, çünkü onlar Papa'nın özel dairesinin önüne var-

j

dıklarında Rocher savunmacı bir tavırla bacaklarını açmış ve silahın, lara çevirmişti. "Alt!

Dur!" °n'

Langdon güçlükle dururken, kollarım havaya kaldırarak, "Camerle go tehlikede!" diye

seslendi. "Kapıyı açın! Max Kohler, Camerlen J,"' öldürecek!"

8 ^

Rocher öfkeli görünüyordu.

Vittoria, "Kapıyı açın!" dedi. "Acele edin!"

Ama çok geçti.

Papa'nın özel dairesinden insanın kanım donduran bir çığlık yüksel-di. Bu Camerlengo'ydu.

468

114

Mücadele sadece birkaç saniye sürdü.

Chartrand, Rocher'in önüne geçerek, Papa'nın özel dairesinin kapısını silahıyla açtığında,

Camerlengo Ventresca hâlâ çığlık atıyordu. Muhafızlar içeri daldılar. Langdon ile Vittoria

peşlerinden içeri koştu.

Karşılarında sarsıcı bir manzara vardı.

Oda, sadece mum ışığı ve sönmek üzere olan şömine ateşiyle aydınlanmıştı. Kohler

şöminenin yamnda, tekerlekli iskemlesinin önünde hantal bir şekilde ayakta duruyordu.

Ayaklarının dibinde yatarken acı içinde kıvranan Camerlengo'ya doğrulttuğu silahım salladı.

Camerlengo'nun cüppesi yırtılarak açılmıştı ve çıplak göğsü kapkara yanmıştı. Langdon

odanın öbür köşesinden sembolü çıkartanuyordu, ama Kohler'ın yamnda yerde, geniş ve

dörtgen bir damga duruyordu. Metal hâlâ kıpkırmızı par-tyordu.

İki İsviçreli Muhafız hiç tereddüt etmeden davrandılar. Ateş açmış-•ardı. Mermiler Kohler'm

göğsüne saplanarak, onu arkaya savurdular. Kohler tekerlekli iskemlesine çökerken,

göğsünden kanlar fışkınyordu. Silahı yere düşerek sekti.

Langdon kapı eşiğinde donakalmıştı.

Vittoria da felç olmuş gibiydi. "Max..." diye fısıldadı.

Hâlâ yerde kıvranan Camerlengo, Rocher'e döndü ve eski cadı avi-rındaki dehşet sahnelerinde

olduğu gibi, işaret parmağını Rocher'e dos rultarak, tek bir kelimeyle bağırdı.

"ILLUMINATFLİ!"

Ona doğru koşan Rocher, "Seni alçak herif," dedi. "Seni sofu her..;

Bu kez Rocher'in sırtına üç kurşun sıkarak, içgüdüsel davranan Chartrand olmuştu. Yüzbaşı

seramik zemine yüzüstü düşerek, kendi kanının üstünde kaydı. Chartrand ile muhafızlar

hemen, acıyla kıvranırken kendi bedenine sarılan Camerlengo'nun yanma koştular.

Muhafızların her ikisi de. Camerlengo'nun göğsüne dağlanan simgeyi gördüklerinde dehşetle

irkildiler. Damgayı başaşağı gören ikinci muhafız, gözlerindeki korku ifadesiyle geriye doğru

sendeledi. Görünmemesi için Camerlengo'nun yırtık cüppesini yaranın üstüne örten Chartrand

da sembolün etkisinde kalmış gibi görünüyordu.

Langdon odada ilerlerken heyecandan çılgına dönmüştü. Bir çılgın- J lık ve vahşet sisinin

ardından, gördüklerine anlam vermeye çalışıyordu.' Engelli bir bilim adamı, simgesel

üstünlük gösterisinin peşinden Vatil Şehri'ne gelmiş ve kilisenin en yüksek yetkilisini

damgalamıştı. Haşhaş bazı şeylerin uğrunda ölmeye değer, demişti. Langdon kötürüm bir

adamın Camerlengo'yu nasıl etkisiz hale getirmiş olabileceğini merak etti. Ama ; tabi,

Kohler'ın silahı vardı. Nasıl yaptığı fark etmez! Kohler görevini tamamladı!

Langdon tüyler ürpertici sahneye doğru yaklaştı. Camerlengo'ya müdahale ediliyordu.

Langdon tekerlekli iskemlenin yanında, dumanlan tüten damgaya doğru çekildiğini

hissediyordu. Altıncı damga mı? Langdon yaklaştıkça aklı daha da karışıyordu. Damga,

mükemmel bir kareydi, ge' nişti ve belli ki Illuminati Sığınağı'ndaki sandığın orta

bölmesinden gel1' yordu. Haşhaşin, altıncı ve son damga, demişti. İçlerinde en görkemlisi o.

Kohler'ın yanında çömelen Langdon damgaya uzandı. Metalden halâ sıcaklık yayılıyordu.

Tahta sapından tutarak onu kaldırdı. Ne gönrKu beklediğinden emin değildi ama umduğu

kesinlikle bu değildi.

470

m

Langdon aklı karışmış bir halde, uzun süre bakakaldı. Hiç anlam ifade etmiyordu. Muhafızlar

bunu gördüklerinde neden dehşetle haykırmışlardı? Anlamsız eğri büğrü çizgilerden oluşan

bir kareydi. En görkemlisi mi? Langdon elinde çevirirken simetrik olduğunu görebiliyordu

ama anlamsızdı.

Omzundaki eli hissettiğinde, Vittoria olduğunu tahmin ederek yukarı baktı. Ama bu el.

kanlıydı. Tekerlekli iskemlesinden uzanan MaximilianKohler'a

aitti.

Langdon damgayı bırakarak, sendeleyip ayağa kalktı. Kohler hâlâ yaşıyor!

Ölmek üzere olan Direktör, tekerlekli iskemlesinde hâlâ nefes alıyor, hırıltıyla solumaya

çalışıyordu. Langdon'ın gözleri Kohler'ınkilerle karşılaştı. Bu, onu sabahın erken saatlerinde

karşılayan aynı duygusuz bakışlardı. Kin ve nefret su üstüne çıkarken, ölmek üzere olan

gözler daha da sert bakıyordu.

Bilim adamının vücudu kıpırdadığında, Langdon, onun hareket etmeye çalıştığını anladı.

Odadaki diğerleri dikkatlerini Camerlengo'ya vermişlerdi. Langdon, onlara seslenmek istedi,

ama yapamadı. Kohler'ın hayatının son saniyelerinde gösterdiği azim onu yerine mıhlamıştı.

Direktör gayret gösterirken titreyerek kolunu kaldırdı ve tekerlekli iskemlesi-ün kolundan

küçük bir cihaz çıkardı. Titreyerek uzattı. Langdon bir an 'Çin Kohler'ın silahı olmasından

korkmuştu. Ama çıkardığı başka bir şeyb-

"V-ver..." Kohler'ın son sözleri hırıltılı fısıltılardı. "Bunu m-medyaya.. v-Ve; " Korıier

hareketsizce yığıldı ve cihaz kucağına düştü.

4-71

Şaşkınlık içindeki Langdon cihaza baktı. Elektronikti. Önünde sn ruvi kelimeleri yazıyordu.

Langdon bunun, yeni çıkan ultra minyatür avı içi kameralarından olduğunu fark etti. Adam

işinin erbabı, diye düşündü Anlaşıldığı kadarıyla Koliler medyanın yayınlamasını istediği bir

tür intiha,. mesajı kaydetmişti... bilimin önemi ve dinin kötülüğü hakkında bir vaaz ol-duğuna

hiç şüphe yoktu. Langdon o gece adamın davasına yeterince yar. dımcı olduğuna karar verdi.

Chartrand, Kohler'ın kamerasını görmeden Langdon, onu derin ceket cebine attı. Kohler'ın

son mesajı cehennemde çürüyebilir!

Sessizliği Camerlengo'nun sesi bozdu. Doğrulup oturmaya çalışıyor-du. Chartrand'a soluk

soluğa, "Kardinaller," dedi.

Chartrand, "Hâlâ Şistine Şapeli'ndeler," diye hayıflandı. "Yüzbaşı Rocher'in emri..."

"Boşaltın... hemen. Herkesi."

Chartrand diğer muhafızlardan birini, koşarak diğer kardinalleri dışarı çıkartmaya gönderdi.

Camerlengo acıyla yüzünü buruşturdu. "Helikopter... ön taraftan... beni hastaneye götürün."

115

St. Pietro Meydanı'nda, İsviçreli Muhafızlar'ın pilotu, park etmiş Vatikan helikopterinin pilot

kabininde oturmuş, şakaklarını ovuyordu. Meydanda etrafındaki kargaşa o kadar gürültülüydü

ki, pervanelerin sesini bastınyordu. Bu, görkemli mum ışığı ayinlerinden değildi. Henüz bir

kargaşa çıkmamasına hayret ediyordu.

Gece yansına yirmi beş dakikadan az kalmasına rağmen, insanlar hâlâ bir aradaydı, bazıları

dua ediyor, bazıları kilise için ağlıyor, diğerleri de yüksek sesle müstehcen küfürler ediyor ve

kilisenin bunu hak etmediğini ilan ediyorlardı, bununla birlikte diğerleri İncil'den kıyamet

günüyle ilgili ayetler okuyorlardı.

Medya ışıkları ön camda parlarken, pilotun başı zonkluyordu. Gözlerini kısarak, gürültülü

kalabalığa baktı. Kalabalığın üzerinde bayraklar dalgalanıyordu.

KARŞIMADDE, İSA KARŞITIDIR! BİLİM ADAMI= SATANİST TANRINIZ ŞİMDİ

NEREDE?

Baş ağrısı kötüleşen pilot inledi. Ön camın vinil kaplamasını tutup kal-"Hrnayı aklından

geçirdi, böylece izlemek zorunda kalmayacaktı, ama birkaç

dakika içinde havada olacağını biliyordu. Teğmen Chartrand biraz önce

telsizle korkunç haberler vermişti. Camerlengo, Maximilian Kohler'm sal rısma uğramış ve

ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Chartrand, Amerikalı vı dm, hastaneye götürülmesi için

Camerlengo'yu dışarı taşıyorlardı.

Pilot kendini saldırıdan sorumlu hissediyordu. İçgüdülerine davranmadığı için kendini

azarlıyordu. Daha önce, Kohler'ı havaah; dan aldığında, bilim adamının donuk gözlerinde bir

şey hissetmişti. Bg nun ne olduğunu anlayamamıştı, ama hoşuna gitmemişti. Önemli değiM

Gösteriyi Rocher yönetiyordu ve Rocher adamının bu olduğu konusund ısrar etmişti.

Görünüşe bakılırsa, Rocher yanılmıştı.

Kalabalıktan, yeni bir gürültü yükselirken pilot, Vatikan'dan St. j etro Meydanı'na ciddiyetle

çıkan bir dizi kardinali görmek için bak Kardinallerin sıfır noktasını terk ettikleri için

hissettikleri rahatlar şimdi kilisenin dışında devam eden gösteriye yönelik şaşkın bakışlarla ur

değiştirmişti.

Kalabalığın gürültüsü yeniden şiddetlendi. Pilotun başı zonkluyoıaı. Bir aspirine ihtiyacı

vardı. Belki de, üç. İlaç aldığında uçmayı sevmiyordu, ama birkaç aspirin bu şiddetli baş

ağrısından kesinlikle daha az kuvvetten düşürücü olurdu. Öndeki iki koltuğun arasında duran

kargo kutusund çeşitli harita ve kılavuzlarla birlikte saklanan ilkyardım çantasına uzand-Ama,

kutuyu açmaya çalıştığında, kilitli olduğunu gördü. Anahtarı bul! mak için etrafına bakındı,

sonra vazgeçti. Bu gece, kesinlikle şanslı gecesil değildi. Şakaklarına masaj yapmaya devam

etti.

Karanlık bazilikanın içinde, Langdon, Vittoria ve iki muhafız nefes nefese ana çıkışa doğru

zorlukla ilerliyordu. Daha uygun bir şey bulamadıkları için dördü birlikte, yaralı

Camerlengo'yu dar bir masanın üzerinde taşıyor, hareketsiz bedeni sanki bir sedyenin

üzerindeymiş gibi aralarında dengede tutuyorlardı. Kapıların dışında, insan kargaşasının zayıf

gürültü sü artık duyulabiliyordu. Camerlengo bilincini kaybetmek üzereydi.

Zaman azalıyordu.

la

474

116

Langdon diğerleriyle birlikte San Pietro Bazilikasından çıkarken saat 23.39'du. Gözlerine kör

edici bir ışık vuruyordu. Medya ışıklan beyaz mermeri, karlı tundraya düşen güneş ışığı gibi

parlatıyordu. Dev sütunların arkasında korunmaya çalışan Langdon gözlerini kısıyordu ama

ışık tüm yönlerden geliyordu. Önündeki kalabalığın üstünde dev video ekranlan

yükseliyordu.

Aşağıdaki meydana inen ihtişamlı merdivenlerin en üstünde duran Langdon kendini,

dünyanın en büyük sahnesinde duran hevessiz bir oyuncu gibi hissediyordu. Parlayan ışıkların

arkasında bir yerden alçalan helikopterin sesini ve yüz binlerce kafadan çıkan gürültüyü

duydu. Sol taraflarında, bir kardinaller alayı meydana boşalıyordu. Hepsi birden durup

merdivenlerde beliren sahneye kederle baktılar.

Chartrand grup merdivenlerden inip helikoptere doğru yaklaşırken, bitkm bir sesle, "Dikkatli

olun," dedi.

Langdon su altında hareket ediyorlarmış gibi hissediyordu. Camer-'e"go ile masanın ağırlığı

yüzünden kolları ağrımıştı. O anın, daha ne kadar ılçaltıcı olabileceğini düşündü. Ardından

cevabı gördü. İki BBC muhabiri açık meydandan, basının bulunduğu yere doğru koşuyorlardı.

Ama kalabalığın gürültüsüyle arkalarını döndüler. Şimdi Glick ve Macri onlara

doğru koşmaya başlamışlardı. Macri'nin omzuna kaldırdığı kamera* yıttaydı. Langdon, işte

akbabalar geliyor, diye düşündü. Chartrand, "Altr diye bağırdı. "Geri çekilin!" Ama

muhabirler gelmeye devam etti. Langdon diğer şebekelerin û canlı BBC çekimini

göstermelerinin yine altı saniye süreceğini tahmin J ti. Yanılmıştı. İki saniye aldı. Meydandaki

tüm medya ekranları, bir m evrensel bilinçle birbirlerine bağlıymış gibi, geri sayım saatlerini

ve VaJ kan muhabirlerini göstermeyi bırakarak, aynı görüntüleri vermeye basj dılar... Vatikan

merdivenlerinde kaydedilmiş sarsıntılı bir görüntü. ŞimJ Langdon baktığı her yerde,

Camerlengo'nun yaralı vücudunun dört reni li yakın çekimini görüyordu.

I

Langdon, bu yanlış, diye düşündü. Merdivenlerden aşağı koşup müfl dahale etmek istedi ama

yapamadı. Zaten faydası olmazdı. Kalabalığı» gürültüsünden mi yoksa soğuk havanın

etkisiyle mi oldu, Langdon asla bilmeyecekti ama o anda akla gelmeyen oldu.

1

Camerlengo'nun gözleri, kâbustan uyanan bir adam gibi açıldı «¦ doğrularak oturdu. Bir an

için şaşıran Langdon ve diğerleri, ağırlığın yeri değiştirmesiyle sendelediler. Masanın ön

kısmı aşağı eğildi. Camerlengol kaymaya başlamıştı. Masayı yere indirerek durumu

kurtarmaya çalıştılar! ama çok geç kalmışlardı. Camerlengo ön taraftan kaydı. Ama

inanılmaz! şekilde yere düşmedi. Ayakları yere çarpınca, ayağa dikildi. Bir süre şaş-1 kmlık

içinde öylece durdu ve sonra kimsenin onu durdurmasına fırsatı vermeden atılarak,

merdivenlerden aşağı Macri'ye doğru koşmaya başla- ™ di.

Langdon, "Hayır," diye çığlık attı.

Chartrand, Camerlengo'yu yakalamak için ileri fırladı. Ama Camer' lengo deliye dönmüş

gözlerini açarak ona döndü. "Bırak beni!"

Chartrand geriye doğru sıçramıştı.

Manzara kötüden betere doğru gidiyordu. Camerlengo'nun, Chart rand'ın göğsünün üstüne

serdiği yırtık cüppesi yavaşça sıyrılmaya başla"1

^n bir an için giysinin üstünde duracağım sandı ama karmadı. Cüppe

^arından kayarak beline kadar inmişti.

^alabalıktan yükselen yutkunma sesi sanki o anda tüm dünyayı dotekrar

geri geldi. Kameralar çevrildi, flaş ampulleri patladı. Etrafta-video ekranlarına,

Camerlengo'nun damgalanmış göğsünün, korkunç ın0lanyla dev görüntüleri yansıdı. Hatta

bazı ekranlar görüntüyü don-JurUp 180 derece çeviriyorlardı.

Jlluminati'nin en büyük zaferi.

Langdon ekranlardaki damgaya baktı. Daha önce gördüğü damgama basılmış hali olmasına

rağmen, ancak şimdi anlam ifade ediyordu. Mükemmel bir anlam. Mührün korkutucu gücü,

Langdon'a tren gibi

çarpmıştı.

Oryantasyon. Langdon simgebilimin ilk kuralını unutmuştu. Bir kare m zaman kare değildir?

Ayrıca, plastik mühürler gibi, demir mühürlerin de basıldıkları zamanki hallerine

benzemediğini unutmuştu. Tersten yazılırlardı. Langdon damganın negatifine bakmıştı!

Kargaşa artarken, eski bir Illuminati sözü, yeni anlamıyla yankılanıyordu: "Onu görenlerin

sadece hayranlık içinde bakabileceği mükemmellikte, eski maddelerden meydana gelen

kusursuz bir elmas."

Langdon artık efsanenin doğru olduğunu biliyordu.

Toprak, Hava, Ateş, Su.

Muminati Elması.

"477

117

O sırada St. Pietro Meydanı'nda yaşanan kargaşa ve hengâmenin, Vatikan Tepesi'nin şahit

olduğu her türlü olayı geride bıraktığına Lang-don'm hiç şüphesi yoktu. Hiçbir savaş, hiçbir

çarmıha germe, hiçbir haç, hiçbir mistik hayal... mabedin 2000 yıllık tarihindeki hiçbir şey bu

anın heyecanına erişemezdi.

Bu trajedi sırasında Langdon merdivenlerin başında Vittoria ile dururken, kendini sanki

dünyadan kopmuş gibi hissetti. Olaylar adeta farklı bir zaman -boyutuna taşınmıştı, tüm

çılgınlık yavaşlayarak gözlerinin önünden geçiyordu...

Damgalanan Camerlengo... dünyanın görmesi için çılgınlar gibi bağırıp çağırıyor...

Illuminati Elması... Şeytani yaratıcılığını sergiliyor...

Geri sayımdaki saat, Vatikan tarihinin son yirmi dakikasını gösteriyor.-

Bununla birlikte, trajedi henüz başlamıştı.

Camerlengo adeta bir sarsıntı sonrası vecit halindeymiş gibi birden, ruhunu Şeytan ele

geçirmişçesine kuvvetli görünüyordu. Mırıldanmaya başladı, görünmeyen ruhlarla konuşuyor,

gökyüzüne bakıyor ve kolların1 Tanrı'ya kaldırıyordu.

Camerlengo gökyüzüne doğru, "Konuş!" diye seslendi, "Evet, sem duyuyorum!"

478 P;

Langdon o an anladı. Kalbi duracak gibi oldu.

Vittoria da anlamıştı. Bembeyaz kesildi. "Şok geçiriyor," dedi. "Hayal nörüyor. Tanrı'yla

konuştuğunu zannediyor!"

Langdon, biri bunu durdurmalı, diye düşündü. Sefil ve utandırıcı bir sondu. Bu adamı

hastaneye götürün!

Merdivenlerin altındaki Chinita Macri en iyi görüntü aldığı noktada durmuş, kaydediyordu.

Onun filme aldığı görüntüler anında, meydanın karşı tarafındaki medya ekranlarına

yansıyordu... arabalı sinemalar gibi hepsi de aynı trajediyi gösteriyordu.

Destansı bir sahne yaşanıyordu. Yırtık cüppesi içindeki Camerlengo göğsündeki yanık

damgayla, bu vahiy anı uğruna cehennem zebanilerini yenmiş, bir çeşit şampiyonu

andırıyordu. Gökyüzüne haykırdı.

• "Ti sento, Dio! Tanrım, seni duyuyorum!" Chartrand yüzündeki dehşet ifadesiyle geriledi.

Meydan bir anda mutlak sessizliğe büründü. Sanki tüm gezegenin sesi kesilmiştL..

televizyonlarının başındaki herkes kaskatı kesilmiş, ne-fesler topluca tutuluyordu.

Camerlengo merdivenlerde dünyanın önüne çıkarak, kollarını uzattı. Bu çıplak ve yaralı

haliyle İsa'yı andırıyordu. Kollarını gökyüzüne kaldırıp yukarı baktı ve, "Grazie! Grazie,

Dio!" dedi.

Kalabalık sessizliğini bozmadı.

Camerlengo bir kez daha, "Grazie, Dio.1" diye haykırdı. Yüzüne, fırtınalı gökyüzünde açan

güneş gibi neşeli bir ifade gelmişti. "Grazie, Dio!"

Teşekkürler Tanrım mı? Langdon hayret içinde bakıyordu.

Camerlengo şimdi mutloluk saçıyordu, esrarengiz değişimini tamamlamıştı. Gökyüzüne

bakarken, hâlâ sertçe başım sallıyordu. "Kilisemi bu kayanın üstüne kuracağım!"

Langdon bu sözleri biliyordu, ama Camerlengo'nun neden bunları naykırdığını

anlayamıyordu.

ü

479

Camerlengo arkasını kalabalığa dönerek, yeniden gece|e sesi I "Kilisemi bu

kayanın üstüne kuracağım!" Sonra ellerini havaya kalrij rak, kahkahalarla gülmeye başladı.

"Grazie, Diof Grazier < |

Adam açıkça delirmişti. Tüm dünya büyülenmiş bir halde seyrediyordu. Yine de son yapacağı

şeyi kimse tahmin etmiyordu. I

Camerlengo son bir sevinç ifadesiyle dönüp hızla St. Pietro BaziiiJ sı'ndan içeri girdi.

480

118

Yirmi üç kırk iki.

Langdon, Camerlengo'ya yetişmek için bazilikaya üşüşen taşkın konvoya hayatı boyunca

katılacağını düşünmezdi... hem de en başında. Ama kapıya en yakın kişi oydu ve içgüdüsel

davranmıştı.

Eşikten karanlık boşluğa atılırken, burada ölecek, diye düşündü. "Camerlengo! Durun!"

Langdon karanlık bir duvara çarpmıştı. Dışarıdaki parlaklık yüzünden gözbebekleri

küçülmüştü ve şimdi ancak ayağının dibinden birkaç santim ötesini görebiliyordu. Kayarak

durdu. Önündeki karanlığın içinde bir yerde, derinliklere doğru koşan rahibin cüppesinin

hışırdadığını duydu.

Vittoria ile muhafızlar hemen yanında bittiler. Cep fenerleri yandı ama ışıklar, önlerinde

uzanan bazilikanın derinliklerine kadar uzannu-vordu. İleri geri hareket eden ışın demetleri

sadece kolonlarla çıplak zemini aydınlatıyordu. Camerlengo görünürlerde yoktu.

Chartrand korku dolu sesiyle, "Camerlengo!" diye seslendi. "Durun!

%nore!"

Arkalarındaki kapı eşiğinden gelen hengâme sesleri herkesin dönüp bakmasına neden oldu.

Chinita Macri'nin koca bedeni girişte sendeledi. Omzunda duran kamerasının üstünde

parlayan kırmızı ışık, hâlâ kayıtta

olduğunu gösteriyordu. Elinde mikrofonla peşinden koşturan Gliclc v vaşlaması için

sesleniyordu.

Langdon bu ikiliye inanmıyordu. Şimdi zamanı değil!

Chartrand, "Dışarı!" diye parladı. "Bu sizin göreceğiniz bir şey deeıı

Ama Macri ile Glick gelmeye devam ettiler.

"Chinita!" Şimdi Glick'in sesi korkulu çıkıyordu. "Bu intihar! Ben gelmiyorum!"

Macri, ona aldırış etmedi. Kamerasının üstündeki bir düğmeyi çevir-di. Tepedeki flaş ışığı

gözleri kör edecek şekilde parladı.

Langdon yüzünü kapayarak, acıyla arkasını döndü. Lanet olsun! Başını kaldırıp baktığında

kilisenin otuz metre kadar uzağını görebiliyordu.

Bu sırada Camerlengo'nun sesi uzaklardan yankıladı. "Kilisemi bu kayanın üstüne

kuracağım!"

Macri kamerasını sesin geldiği yöne çevirdi. Flaş ışığının zayıfladığı griliğin içinde, siyah

kumaş dalgalanırken, bazilikanın ana koridorundan koşan tanıdık bir siluet belirdi.

İnsanlar bu tuhaf görüntüye bakarken, bir tereddüt anı yaşandı. Sonra sessizlik bozuldu.

Chartrand, Langdon'ı kenara iterek Camerlengo'nun peşinden fırladı. Langdon arkasından

koştu. Sonra da muhafızlarla Vittoria.

Macri, onların yolunu aydınlatıp ölümcül kovalamacayı tüm dünyaya yayınlarken en arkadan

takip ediyordu. Glick yüksek sesle küfredip tek başına peşlerinden giderken, beceriksizce

dakikası dakikasına yaşananları iletmeye çalışıyordu.

Teğmen Chartrand bir zamanlar, St. Pietro Bazilikası'nın ana koridorunun Olimpik bir futbol

sahasından daha uzun olduğunu hesaplamış-ti. Ama bu gece iki katı daha büyük görünüyordu.

Muhafız, Camerlen' go'nun peşinden koşarken, adamın nereye yöneldiğini merak ediyordu

Camerlengo açıkça şok geçiriyordu. Yaşadığı fiziksel sarsıntı ve Papa'n"1 özel dairesinde

maruz kaldığı ürkütücü katliamdan ötürü hezeyana kapıl' mıştı.

BBC flaş ışığının uzanamadığı bir yerlerden, Camerlengo'nun neşeli -esi geldi. "Kilisemi bu

kayanın üstüne kuracağım!"

Chartrand yanılmıyorsa, adam Matta'nın Kutsal Kitabı'ndan 16.18. ayeti okuyordu. Kilisemi

bu kayanın üstüne kuracağım. Kuruma kesinlikle uygun düşmeyen bir vahiy bölümüydü...

kilise yok olmak üzereydi. Camerlengo kesinlikle delirmişti.

Öyle miydi acaba?

Chartrand bir an için ruhen sarsıldığım hissetti. Kutsal hülyalar ve ilahi mesajların daima

arzulu hayaller olduğunu düşünürdü... duymak istediklerini duyan, hevesli zihinlerin ürünü.

Aslında Tanrı doğrudan müdahalede bulunmazdı!

Ama bir an sonra, sanki Kutsal Ruh, Chartrand'ı gücüne inandırmak için gökyüzünden inmiş

gibi bir hayal gördü.

• Kilisenin ortasında, elli metre ileride bir hayalet belirmişti... parlak, yarı saydam bir siluet.

Solgun şekil, yarı çıplak Camerlengo'ya aitti. Hayalet sanki şeffaf ve ışık saçıyor gibiydi.

Göğsünün sıkıştığını hisseden I Chartrand yalpalayarak durdu. Camerlengo parlıyor! Vücudu

şimdi daha da parlak ışıldıyordu. Sonra çökmeye başladı... büyülü bir şekilde yerin

karanlığında kaybolana dek, gittikçe daha derine doğru iniyordu.

Hayaleti Langdon da görmüştü. O da bir an için, sihirli bir hayale şahit olduğunu sandı. Ama

hayret içindeki Chartrand'm yanından geçip Camerlengo'nun kaybolduğu noktaya doğru

koşarken, ne olduğunu anladı. Camerlengo, Kilise Kürsüsü Nişi'ne girmişti... doksan dokuz

kandille aydmlatılan çukur alan. Nişteki lambalar aşağıdan ışık vererek, onu hayalet gibi

aydınlatmıştı. Sonra, Camerlengo merdivenlerden aşağı inerken, yerin altına girip

kayboluyormuş gibi görünmüştü.

Langdon nefes nefese, çukur odanın kenarına gelmiş, tepeden bakıyordu. Aşağıdaki

merdivenlere gözlerini kısarak baktı. Aşağıda, yağ lamalarının yaldızlı ışığında Camerlengo

ünlü altın sandığı çevreleyen odaya açılan cam kapılara doğru koşturuyordu.

Langdon, ne yapıyor, diye düşündü. Yoksa aklından geçen altın sand, I'-.

Camerlengo kapıları açarak, içeri daldı. Tuhaftır ki, altın sartdığ,,, yanından geçerek, onunla

ilgilenmemişti bile. Sandığın bir buçuk metre ardında dizüstü çöktü ve yere gömülü demir bir

ızgarayla uğraşmaya bas. ladı.

Artık Camerlengo'nun nereye gitmeye çalıştığını anlayan Langdon dehşet içinde

seyrediyordu. Yüce Tanrım, hayır! Onun peşinden merdivenlerden indi. "Peder! Hayır!"

Langdon cam kapıları açıp Camerlengo'ya doğru koşarken, onun ızgarayı yerinden

kaldırdığını gördü. Perçinli demir bölme, kulakları sağır edecek bir gıcırtıyla açılarak, boşluğa

uzanan dar bir geçit ve dik merdivenleri gözler önüne serdi. Camerlengo deliğe doğru hamle

yaparken, Langdon, onu çıplak omuzlarından tutup geri çekti. Adamın teni terden

kayganlaşmıştı ama Langdon, onu, sıkıca kavrıyordu.

Şaşırdığı belli olan Camerlengo, olduğu yerde arkasını döndü. "Ne yapıyorsun!"

Göz göze geldiklerinde Langdon şaşırdı. Artık Camerlengo'nun gözlerinde vecit halindeki

donuk adamın bakışları yoktu. Sert gözleri, aklı başında bir kararlılıkla parlıyordu.

Göğsündeki damga ona işkence ediyormuş gibi görünüyordu.

Langdon elinden geldiğince sakin bir sesle, "Peder," dedi. "Oraya inemezsiniz. Burayı

boşaltmalıyız."

Camerlengo son derece mantıklı bir sesle, "Evladım," dedi. "Yeni bir mesaj aldım. Bildiğim

şu..."

"Camerlengo!" Chartrand ile diğerleri gelmişlerdi. Macri'nin karne rasının ışığıyla,

merdivenlerden aşağı odaya koşturuyorlardı.

Chartrand yerdeki açık ızgara kapağını gördüğünde, gözleri dehşetk doldu. İstavroz

çıkartarak, Camerlengo'yu durdurduğu için Langdon'a minnet dolu bir bakış fırlattı. Langdon

anlamıştı; Vatikan mimarisi hakkında ızgaranın altında ne yattığını bilecek kadar okumuştu.

Hıristiyanlığın en

kutsal yeri burasıydı. Terra Santa. Kutsal Toprak. Bazıları oraya Necropolis ,erj6rdi. Bazıları

ise katakomp. Yıllar içinde aşağı inen birkaç seçkin din adamının anlattığına göre Necropolis,

yolunu kaybeden ziyaretçiyi yutabilecek yeraltı mahzenlerinden oluşan, karanlık bir labirentti.

Kesinlikle Ca-flerlengo'nun peşinden gidebilecekleri türden bir yer değildi.

Chartrand, "Signore," diye yalvardı. "Şok geçiriyorsunuz. Bu yerden alanamız gerekiyor.

Oraya inemezsiniz. Bu intihar."

Camerlengo son derece iradeli görünüyordu. Uzanıp Chartrand'ın omzuna sakince elini

koydu. "Endişelerin ve verdiğin hizmet için teşekkür ederim. Nasıl olduğunu söyleyemem.

Anladığımı söyleyemem. Ama bana bir vahiy geldi. Karşımaddenin yerini biliyorum."

Herkes ona bakıyordu.

Camerlengo gruba döndü. "Kilisemi bu kayanın üstüne kuracağım. Mesaj buydu. Anlamı

açık."

Langdon'm aklı hâlâ, Camerlengo'nun Tanrı ile konuştuğuna inanmasına eriniyordu, ayrıca

mesajı da çözememişti. Kilisemi bu kayanın üstüne kuracağım mı? İsa, Petrus'u ilk havarisi

olarak seçtiğinde bu kelimeleri söylemişti. Bunun ne ilgisi vardı?

Macri daha yakından çekim yapabilmek için harekete geçti. Glick savaş yorgunu gibi sessizdi.

Camerlengo şimdi hızla konuşuyordu. "Illuminati, tahrip aletini bu kilisenin en önemli

köşesine yerleştirdi. Temeline." Merdivenlerden aşağıyı işaret etti. "Bu kilisenin inşa edildiği

kayanın üstüne. Ve o kayanın yerini biliyorum."

Langdon, Camerlengo'yu etkisiz hale getirip götürmenin vakti geldiğine emindi. Her ne kadar

aklı başında görünse de, Camerlengo saçma sapan konuşuyordu. Kaya mı? Temeldeki taş mı?

Önlerinde duran merdi-ven temele değil, mezarlığa iniyordu. "Bu mecazi bir deyiş peder!

Gerçekte taş yok!"

Camerlengo oldukça kederli baktı. "Bir taş var evladım." Deliği gösterdi. "Pietro e la pietra."

Langdon donakalmıştı. Bir anda her şey açıklığa kavuştu.

Bu kadar basit oluşu tüylerini ürpertmişti. Langdon orada diğerleriv le birlikte dururken, uzun

merdivenlerden aşağı bakınca, bu kilisenin al-tındaki karanlıkta gerçekten bir taş olduğunu

fark etti.

Pietro e la pietra. Taş Petrus idi.

Petrus'un Tanrı inancı o kadar sağlamdı ki, İsa, ona "kaya" Petrus diyordu... İsa'nın, kilisesini

omuzları üstünde kuracağı sarsılmaz havari Langdon, Petrus'un tam bu noktada -Vatikan

Tepesi- çarmıha gerilip gömüldüğünü anladı. İlk Hıristiyanlar onun'mezarı üstüne küçük bir

mabet kurmuşlardı. Hıristiyanlık yayıldıkça mabet genişlemiş, kat üstüne kat çıkarak bu

devasa bazilika oluşturulmuştu. Tüm Katolik inancı aslında, Aziz Petrus'un üstüne

kurulmuştu. Kaya.

Camerlengo"berrak bir sesle, "Karşımadde Aziz Petrus'un mezarının üstünde," dedi.

Bilginin geldiği kaynak doğaüstü görünmesine rağmen, Langdon son derece mantıklı

olduğunu sezinledi. Karşımaddenin Aziz Petrus'un mezarının üstüne yerleştirilmesi şimdi gün

gibi açıktı. Illuminati, simgesel bir saygısızlık göstererek karşımaddeyi, hem maddi, hem

manevi açıdan Hıristiyanlığın kalbine yerleştirmişti. Sızılabilecek en uç nokta.

Artık sabırsızlandığı anlaşılan Camerlengo, "Ve eğer kanıt isterseniz," dedi. "Az önce,

ızgaranın kilidinin açık durduğunu fark ettim." Yerdeki açık demir kapağı gösteriyordu. "Asla

açık durmaz. Oraya biri inmiş... kısa süre önce."

Herkes deliğe bakıyordu.

Hemen ardından Camerlengo, fırsat tanımaz bir çeviklikle dönerek, kandillerden birini kaptığı

gibi deliğe daldı.

119

Yerin altına inen taş basamaklar oldukça dikti.

Halata tutunarak diğerlerinin arkasından, dar geçite inen Vittoria, burada öleceğim, diye

düşünüyordu. Langdon, Camerlengo'nun geçite girmesini engellemeye çalıştıysa da,

Chartrand, onu yakalayarak müdahale etmişti. Genç muhafızın, Camerlengo'nun ne yaptığım

bildiğine inandığı anlaşılıyordu.

Kısa bir didişmenin ardından Langdon, onun elinden kurtulup Camerlengo ile Chartrand'm

peşinden gitmişti. Vittoria da içgüdüsel olarak

onları takip ediyordu.

Şimdi ise, her yanlış adımın ölümcül bir düşüş anlamına geldiği, sarp basamaklarda paldır

küldür koşuşturuyordu. Çok aşağılarda Camerlengo'nun yağ lambasının parıltısını

görebiliyordu. Vittoria, BBC muhabirlerinin, arkasından telaşla koşuştuklarını duyabiliyordu.

Kameranın ışığı önünde uzanan geçitte kademeli gölgeler oluştururken, Chartrand ile

Langdon'ı aydınlatıyordu. Vittoria dünyanın bu çılgınlığa şahit olduğuna güçlükle

inanabiliyordu. Lanet kamerayı kapatın! Ama yine de önlerini görmelerinin tek sebebinin ışık

olduğunu biliyordu.

Tuhaf takip devam ederken, Vittoria'nm düşünceleri aklında kasırga gibi esiyordu.

Camerlengo'nun burada ne işi olabilir? Karşımaddeyi bulsa bile neye yarar? Hiç vakit

kalmadı!

Vittoria önsezilerinin kendisine Camerlengo'nun haklı olabileceğin söylemesine şaşırıyordu.

Karşımaddeyi yerin üç kat altına yerleştirmek merhametli ve asilzade bir davranıştı.

Karşımadde, yerin derinliklerinde -Z-laboratuvarında olduğu gibi- imha edildiğinde, patlama

etkisi kısmen zapt edilmiş olacaktı. Ne bir ısı patlaması, ne de seyircileri yaralayacak bir

şarapnel yağmuru olacaktı. Sadece toprak yarılacak ve koca bazilika çökerek kratere

dönüşecekti.

Kohler'm namus anlayışı bu muydu? Hayatları bağışlamak mıydı? Vittoria hâlâ Direktör'ün

işin içinde oluşuna anlam veremiyordu. Dinden nefret etmesini anlayabiliyordu... ama bu

korkunç komplo onu aşıyor gibiydi. Kohler'm nefreti gerçekten bu kadar derin miydi?

Vatikan'ı ortadan kaldıracak kadar? Bir suikastçı kiralayacak kadar? Babasını, Papa'yı ve dört

kardinali öldürtecek kadar? Aklı almıyordu. Ayrıca Kohler tüm bu ihaneti Vatikan duvarları

içinde nasıl idare etmişti? Vittoria kendi kendine, foMer'ın içerideki adamı Rocher idi, dedi.

Rocher bir Illuminati üyesiydi. Yüzbaşı Rocher'de tüm anahtarların bulunduğundan emindi;

Papa'nın özel dairesi, // Passetto, Necropolis, Aziz Petrus'un mezarı, hepsi. Karşımaddeyi

Aziz Petrus'un mezarı -kimsenin giremeyeceği bir yer-üstüne yerleştirdikten sonra

muhafızlarına Vatikan'ın yasak bölgelerini arayarak vakit kaybetmemelerini emretmiş

olabilirdi. Rocher kutuyu kimsenin bulamayacağını biliyordu.

Ama Rocher, Camerlengo'nun göklerden ilham alacağını hesaba katmamıştı.

Mesaj. Bu, Vittoria'nın hâlâ kabul etmekte zorlandığı bir inanç meselesiydi. Tanrı gerçekten

de Camerlengo'yla haberleşmiş miydi? Vittoria'nın iç sesi hayır diyordu, ama o bağlantı

fiziğiyle -bağlantılılık ilmi' uğraşan bir bilim adamıydı. Her gün mucizevi haberleşmelere

tanık oluyordu... birbirinden ayrılan ikiz deniz kaplumbağası yumurtalarının, bin' lerce

kilometre uzaklıktaki laboratuvarlarda aynı anda çatladığına •• t"r sürü deniz anasının tek bir

beyne sahipmiş gibi, mükemmel bir ritimle ay-

nl anda açılıp kapandığına. Her yerde görünmeyen haberleşme ağlan var, diye düşündü.

Peki ya insanla Tanrı arasında?

Vittoria kendisini inandırması için babasının yanında olmasını diledi. Bir zamanlar babası,

ona ilahi iletişimi bilimsel terimlerle açıklamış ve onu inandırmıştı. Hâlâ onu dua ederken

görüp de, "Baba, neden dua ediyorsun ki? Tann sana cevap veremez," dediği günü

hatırlıyordu.

Leonardo Vetra dinsel düşüncelerinden sıyrılarak babacan bir gülümsemeyle ona bakmıştı.

"Benim şüpheci kızım. Demek Tanrı'nm insanla konuştuğuna inanmıyorsun? Senin dilinle

anlatayım o zaman." Bir raftan insan beyni maketini almış ve onun önüne koymuştu.

"'Bildiğin gibi Vittoria, insan beyin gücünün yalnızca küçük bir yüzdesini kullanır. Ama eğer

onları duygusal açıdan yoğun durumlarda incelersen -fiziksel sarsıntı, aşırı neşe ya da korku,

derin meditasyon gibi- nötronlar birden çılgınca hareketlenerek, ileri bir akıl dinginliğine

ulaştırır."

Vittoria, "Ne olmuş yani?" demişti. "Sadece net düşünebilmen, Tan-n'nm seninle konuşacağı

anlamına gelmez."

Vetra, "İşte," demişti. "Ama, bu imkânsız gibi görünen sorunlara fevkalade çözümler akıl

dinginliği zamanlarında bulunur. Gurularm yüksek bilinçlilik dedikleri şey budur. Biyologlar

başkalaşım evresi derler. Psikologlar süperbilinçlilik derler." Durmuştu. "Ve Hıristiyanlar

buna duaların kabul olması derler." Genişçe gülümseyerek, "Bazen, ilahi vahiy, kalbinin zaten

bildiğini duymak için beynini hazırlamak demektir," demişti.

Şimdi karanlıkta hızla koştururken, Vittoria, babasının haklı olduğunu seziyordu.

Camerlengo'nun yaşadığı sarsıntının, beynini karşımadde-nin yerini "fark etmesini"

sağlayacak bir evreye soktuğuna inanmak bu kadar güç müydü?

Buda, her birimiz bir Tanrıyız, demişti. Hepimiz her şeyi biliyoruz. Kendi bilgeliğimizi

duymak için zihnimizi'açmamızyeter.

Vittoria toprağın derinliklerine inerken, bu akıl dinginliği sırasında kendi zihninin açıldığını

hissetti... kendi bilgeliği yüzeye çıkıyordu. Artık

Camerlengo'nun niyetini hiç şüphe duymadan anlayabiliyordu. Bu far kındahk, daha önce hiç

tatmadığı bir korkuyu beraberinde getirmişti.

Geçitten aşağı doğru, "Camerlengo, hayır!" diye bağırdı. "Anlamıyor, sunuz!" Vatikan

Şehri'pin etrafında toplanan insan kalabalığını gözünün önüne getirdiğinde kanı dondu.

"Karşımaddeyi yukarı çıkartırsanız... herkes ölür."

Langdon artık basamakları üçer üçer atlayarak mesafe kaydediyordu. Geçit dar olmasına

rağmen, kapalı yer korkusu duymuyordu. Bir zamanlar onu yiyip bitiren korkuyu şimdi başka

bir korku bastırıyordu.

"Camerlengo!" Langdon lambanın ışığına yaklaşırken, r rayı kapattığını hissediyordu.

"Karşımaddeyi olduğu yerde bırakmalısının! Başka şansı yok!"

Langdon bile kendi söylediklerine inanamıyordu. Camerlengo'nun karşımaddenin yeriyle

ilgili ilahi bir vahiy aldığını kabul etmekle kalmamış, St. Pietro Bazilikasının yok olmasını

onaylıyor gibi konuşmuştu... içindeki sanat eserleri bir yana, dünyanın en büyük mimari

başarılarından birinin.

Ama dışarıdaki insanlar... tek yolu bu.

İnsanları kurtarmanın tek yolunun kiliseyi yok etmek olması, acımasız bir ironiydi. Langdon

Illuminati'nin simgebilim tutkunu olduğunu anlamıştı.

Tünelin dibinden soğuk ve nemli bir hava yükseliyordu. Burada bir yerde kutsal Necropolis

vardı... Aziz Petrus ile sayısız ilk Hıristiyan'ın gömüldüğü yer. Langdon içinin ürperdiğini

hissederken, intihar etmediğim umuyordu.

Birden Camerlengo'nun lambası durdu. Langdon hızla ona yaklaştı.

Merdivenlerin sonu, aniden gölgeler arasından kendini göstermişti- Merdivenlerin bittiği yeri,

üç kafatası kabartmalı dökme demir bir kap' kapatıyordu. Camerlengo orada durmuş, kapıyı

çekip açmaya çalışıyordu. Langdon atılarak kapıyı itti ve Camerlengo'nun yolunu kesti.

Diğerleri merdivenlerden gümbürtülerle aşağı indiler. Herkes BBC kamerasının

sığında hortlak gibi görünüyordu... özellikle de, her adımda biraz daha tükenen Glick.

Chartrand, Langdon'ı yakaladı. "Bırak Camerlengo geçsin!"

Vittoria yukarıdan nefes nefese, "Hayır," diye seslendi. "Şimdi burayı boşaltmalıyız!

Karşımaddeyi buradan çıkartamazsmız! Yukarı çıkartırsanız, herkes ölürF'

Camerlengo'nun sesi son derece sakindi. "Hepimiz... hepimiz güvenmeliyiz. Çok az vaktimiz

kaldı."

Vittoria, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Yer seviyesinde yaşanacak bir patlama, buradakinden çok

daha kötü olacaktır!"

Camerlengo zekâ fışkıran gözleriyle ona baktı. "Yer seviyesinde patlama olacağını kim

söyledi?"

Vittoria bakakalmıştı. "Onu burada mı bırakıyorsunuz?"

Camerlengo etkileyici bir katiyetle konuştu. "Bu gece başka ölüm olmayacak."

"Peder, ama..."

"Lütfen... biraz iman." Camerlengo zorlayıcı bir dinginlikle konuşuyordu. "Kimsenin bana

eşlik etmesini istemiyorum. Hepiniz gitmekte serbestsiniz. Tek istediğim Tann'nın emrine

müdahale etmemeniz. Bırakın benden isteneni yapayım." Camerlengo'nun bakışlarındaki

şiddet artmıştı. "Bu kiliseyi kurtarmak benim görevim. Ve bunu yapabilirim. Hayatım üzerine

yemin ederim."

Bunun ardından gelen sessizlik, gök gürültüsü de olabilirdi.

491

120

;' I' Yirmi üç elli bir. !

Necropolis aslında Ölüler Şehri demekti.

Bu yer hakkında okuduğu hiçbir şey, Robert Langdon'ı kendi gözleriyle görmeye

hazırlayamazdı. Devasa yeraltı mahzeni, mağara zeminindeki minik evler gibi mozolelerle

doluydu. Hava ölü kokuyordu. Çoğu mermer kaplama kırık tuğlalardan oluşan, çürümeye yüz

tutmuş abideler arasındaki dar yollar. Kazılmamış toprağın oluşturduğu sayısız sütun, gölgeli

küçük köyün üstünde duran kir içindeki alçak tavanı destekliyordu.

Kendini akademik merakla korku arasında kapana kısılmış hisseden Langdon, ölüler şehri,

diye düşündü. O ve diğerleri dolambaçlı geçitlerin derinliklerine doğru ilerliyorlardı. Yanlış

bir seçim miyaptım?

Camerlengo'nun sözlerine ilk kulak veren, kapıyı açarak, Camerlen-go'ya olan inancını ifade

eden Chartrand olmuştu. Glick ile Macri, Camerlengo'nun isteği üzerine, soylu bir davranışta

bulunarak yola ışık tutmayı kabul etmişlerdi. Bununla birlikte, eğer sağ çıkabilirlerse, kendile

ni hangi mükafatların beklediğini merak ediyorlardı. Elbette onları hai kete geçiren şey,

merak duygusuydu. İçlerinde en az hırslı olan Vitton idi. Langdon, onun gözlerindeki kadınsal

önseziyi andıran endişeyi, huzursuzlukla, hissedebiliyordu.

I Vittoria ile birlikte diğerlerinin peşinden koşarken, artık çok geç, di-e düşündü. Bu işe

bulaştık artık.

Vittoria sesini çıkarmıyordu, ama Langdon, aynı şeyi düşündüklerine emindi. Eğer

Camerlengo yaralıyorsa, Vatikan Şehri'nden kaçmak için

fokuz dakika yeterli değil.

Mozoleler arasından koşarlarken, Langdon grubun dik bir eğimi çıktıklarını fark edince,

bacaklarının yorulduğunu hissetti. Bunun izahı aklına gelince kalbi titredi. Ayaklarının

altındaki topografya İsa zamanından kalmaydı. İlk Vatikan Tepesi'nde koşuyordu! Langdon,

Vatikan alimlerinin, Aziz Petrus'un mezarının Vatikan Tepesi'nin yanında olduğunu iddia

ettiklerini duymuş ve her zaman bunu nasıl bildiklerini merak etmişti. Şimdi anlıyordu. Lanet

tepe hâlâ burada!

Langdon kendini tarihin sayfalarında koşuyor gibi hissediyordu. İleride bir yerde Aziz

Petrus'un mezarı vardı... Hıristiyanlık yadigârı. Orijinal mezarın mütevazı bir tapınakla

vurgulandığına inanmak güçtü. Elbet-Ite artık öyle değildi. Petrus'un şöhreti arttıkça, eskisinin

üstüne yeni mabetler dikilmişti. Şimdi ise yerden, Michelangelo'nun kubbesine kadar yüz

yirmi altı metre yüksekliğindeydi ve tepesi, santim bile kaymadan orijinal mezarın tam üstüne

geliyordu.

Yılankavi geçitlerden çıkmaya devam ettiler. Langdon saatine baktı. Sekiz dakika. Vittoria ile

kendisinin buradaki merhumlar arasına katılıp katılmayacaklarını merak ediyordu.

Glick arkalarından, "Dikkat!" diye seslendi. "Yılan delikleri!" Langdon tam zamanında

görmüştü. Önlerindeki yolda küçük delikler açılmıştı. Üstlerinden atlayarak geçti. I

Vittoria da dar deliklerin üstünden son anda atladı. Koşmaya devam

I ederlerken huzursuz görünüyordu. "Yılan delikleri mi?" I Langdon, "Aslında yemek

delikleri," diye düzeltti. "İnan bana bilmek

istemezsin." Bu deliklerin içki kanalları olduğunu fark etmişti. İlk Hıristiyanlar, bedenin

dirileceğine inandıklarından, bu deliklerden yerin altındaki mahzenlere süt ve bal dökerek

ölüleri beslerlerdi.

Camerlengo kendini güçsüz hissediyordu.

Tanrı'ya ve insanlığa olan sorumluluğunun verdiği güçle canlan» bacakları ilerlemeye devam

etti. Geldik sayılır. İnanılmaz ağrılar içindev di. İnsan aklı, bedeninden çok daha büyük acılar

çekebilir. Yine de y0ruı duğunu hissediyordu. Çok kıymetli ve çok az zamanı olduğunu

biliyordu

"Kiliseni kurtaracağım peder. Yemin ederim."

Arkasından gelen BBC ışığına minnet duymakla beraber, yağ lambasını taşımaya devam

ediyordu. Karanlıkta yol gösterenim. Ben ışığım. q koştukça lamba çalkalanıyordu. Bir an

tutuşucu yağın devrilerek kendisini yakacağından korktu. Bir gece için yeterince yanık acısı

çekmişti.

Tepenin basma yaklaşırken, ter içinde kalmıştı ve güçlükle nefes alıyordu. Ama zirveye

vardığında yeniden doğduğunu hissetti. Pek çok kereler durduğu düzlükte sen'deleyerek

durdu. Yol burada sona eriyordu. Necropolis garip bir toprak duvarla son buluyordu. Küçük

bir tabelanın üstünde Mausoleum S. yazıyordu.

La tomba di San Pietro.

Bel seviyesinde, önündeki duvarda bir açıklık vardı. Burada herhangi bir yaldızlı tabela yoktu.

Gösterişli değildi. Ardında küçük bir mezar odasıyla, parçalanmış bir lahdin bulunduğu,

duvardaki küçük bir delikti o kadar. Camerlengo deliğe bakarak bitkin bir ifadeyle gülümsedi.

Diğerlerinin arkasındaki tepeden geldiklerini duyabiliyordu. Yağ lambasını yere bırakarak,

dua etmek için diz çöktü.

Teşekkürler Tanrım. Neredeyse bitti.

Meydanın dışında, çevresini şaşkınlık içindeki kardinaller çevreleyen Kardinal Mortati,

medya ekranına bakarak, aşağıdaki mahzende yaşanan dramayı seyrediyordu. Artık neye

inanacağını bilmiyordu. Tüm dünya, onun gördüğüne şahit olmuş muydu? Tanrı gerçekten

Camerlengo'yla konuşmuş muydu? Karşımadde gerçekten de San Pietro'daki ekranlarda...

Kalabalığın içinden birinin, "Bakın!" dediği duyuldu. ;

494

"Orada!" Herkes bir anda ekranı işaret etmeye başlamıştı. "Bu bir

mucize!"

Mortati başını kaldırıp baktı. Kameranın açısı sabit değildi ama yeterince açıktı.

Unutulmayacak bir görüntüydü.

Arkadan çekilen Camerlengo toprak yerde diz çökmüş dua ediyordu. Önünde, duvara kabaca

oyulmuş bir delik vardı. Deliğin içinde, eski taş yığınlarının arasında, topraktan yapılmış bir

tabut duruyordu. Mortati bu tabutu hayatında bir kez gördüğü halde, içinde ne olduğunu gayet

iyi

biliyordu.

Aziz Petrus.

Morta ı.i kalabalıktan yükselen sevinç ve şaşkınlık nidaların- n, Hıristiyanlığın en kutsal

yadigârlarından birini görmekten kaynaklandığına inanacak kadar saf değildi. İnsanlara aynı

anda diz çöktürüp şükretmelerini sağlayan şey Aziz Petrus'un mezarı değildi. Mezarın

üstündeki nesneye

şükrediyorlardı.

Karşımadde kutusu. Oradaydı... gün boyunca durduğu yerde... Nec-ropolis'in karanlıklarında

saklanıyordu. Parlak. Amansız. Ölümcül. Ca-merlengo'nun vahyi gerçekti.

Mortati şeffaf silindire merakla bakıyordu. Sıvı küresi hâlâ merkezinde asılı duruyordu. LED

hayatının son beş dakikasının geri sayımını yaparken, kutunun etrafındaki mağara, kırmızı

ışıkla aydınlanıp kararryordu.

Mezarda ayrıca, kutudan birkaç santim ötede, kutunun görüntülerini başından beri ileten,

İsviçreli Muhafızlar'ın kablosuz güvenlik kamerası

duruyordu.

Bunun hayatı boyunca gördüğü en ürkütücü manzara olduğundan [iç şüphe duymayan Mortati

istavroz çıkarttı. Ama az sonra, durumun ittikçe kötüleşeceğini anlamıştı. I Camerlengo

aniden ayağa kalktı. Karşımaddeyi elleri arasına alarak, I diğerlerine döndü. Tüm dikkatini

topladığı yüzünden anlaşılıyordu. Diğerlerinin arasından geçerek, geldiği yönden

Necropolis'ten koşarak aşağı inmeye başladı.

Kamera, dehşet içinde donakala

ııştinizki..." Camerlengo koşarken, "İnancınızı yitirmeyin," dedi. Vittoria, Langdon'a döndü.

"Ne '

T

reye8,d,yorsunu,, Camer,e,,go! o^"^ ^ ^^

gonana

yapacağız?" . Robert Langdon, Camerlengo'yu durdurmaya çalıştı, ama inancına güvendiği

anlaşılan Chartrand koşarak müdahale etti.

BBC kamerasından gelen görüntü şimdi lunaparklardaki tren vao, larından çekilmiş gibi

dönüyor, sallanıyordu. Karmakarışık kafile karin, lıklar arasından Necropolis girişine doğru

sendeleyerek koşarken, ekran bulanık dehşet ve kargaşa görüntüleri yansıyordu.

Meydanda duraa Mortati korkuyla nefesini tutmuştu. "Onu buraya mı getiriyor?"

Dünyadaki tüm televizyonlarda Camerlengo önünde tuttuğu karşı-maddeyle Necropolis'ten

dışarı koşuyordu. "Bu gece başka ölüm olmayacak!"

Ama Camerlengo yanılıyordu.

İl!

121

Camerlengo saat tam 23.56'da St. Pietro Bazilikası'nın kapılarından hıda çıktı. Karşımaddeyi

sanki bir tür huşu uyandıran bağışmış gibi önünde taşırken, projektörlerin göz kamaştıran

parlaklığı karşısında sendeledi. Yanan gözleriyle, meydandaki medya ekranlarında dev gibi

görünen kendi yarı çıplak ve yaralı bedenini görebiliyordu. St. Pietro Meydanındaki

kalabalıktan yükselen gürültü, Camerlengo'nun daha önce duyduğu hiçbir şeye

benzemiyordu... ağlama, bağrışma, ilahi söyleme, dua etme... saygı ve korku karışımı bir

şeydi. Bizi Seylan'dan kurtar, diye fısıldadı.

Ölüler Şehri'ndeki koşuşturması yüzünden kendini tamamıyla tükenmiş hissediyordu.

Neredeyse felaketle sonuçlanmıştı. Robert Langdon ve Vittoria Vetra, onu durdurmak, kutuyu

yeraltında saklandığı yere geri fırlatmak, sığınmak için dışarı kaçmak istemişlerdi. Kör

aptallar!

Camerlengo şimdi korkutucu bir açıklıkla, başka bir gece olsaydı, bu yarışı asla

kazanamayacağım fark ediyordu. Ama, bu gece Tanrı bir kez daha onun yanında olmuştu.

Camerlengo'yu yakalamak üzere olan Robert Langdon'ı, Camerlengo'nun din adına isteklerine

her zaman güvenen ve itaat eden Chartrand tutmuştu. Tabi ki, muhabirler bu durum karasında

çok etkilenmişlerdi ve müdahale edemeyecek kadar çok alet taşıyorlardı.

496

497

F:32

Tanrı, akıl ermez yöntemlerle iş göriiyor.

Camerlengo şimdi arkasındaki diğer kişileri duyabiliyor... yaklaştıklarını ekrandan

görebiliyordu. Kalan fiziksel gücünü toplayarak, karsı. maddeyi başının üzerine kaldırdı.

Sonra, göğsündeki Illuminati damgası-nı hiçe saydığını gösteren bir hareketle, çıplak

omuzlarını geriye atarak hızla merdivenlerden indi.

Son bir hareket kalmıştı.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Tanrı yardımcım olsun.

Dört dakika...

Langdon bazilikadan fırladığında, güç'ükle görebiliyordu. Yoğun medya ışıkları yine

retinalarını deldi. Tek seçebildiği, tam önünde merdivenlerden koşarak inen Camerlengo'nun

bulanık hatlarıydı. Medya ışıkları halesinde parlayan Camerlengo bir anlığına, bir tür modern

Tanrı gibi ilahi göründü. Papaz cüppesi bir kefen gibi beiine sarılıydı. Vücudu, düşmanlarının

elleriyle yaralanmıştı ama hâlâ dayanıyordu. Camerlengo dik bir şekilde, dünyayı imana

çağırarak ve bu yok edici silahı taşıyarak, kalabalığa doğru koşmaya devam ediyordu.

Langdon arkasından koşarak merdivenlerden indi. Ne yapıyor? Hepsini öldürecek!

Camerlengo, "Tanrı'nın Evi'nde," diye bağırdı. "Şeytan'ın işine yer yok!" Dehşete kapılmış

kalabalığa doğru koştu.

Langdon arkasından, "Peder," diye bağırdı. "Gidecek bir yer yok!" "Gökyüzüne bak!

Gökyüzüne bakmayı unutuyoruz!" Langdon o anda, Camerlengo'nun nereye doğru gittiğini

görünce, yüce gerçeği anladı. Langdon ışıklar yüzünden onu göremese de, kurtuluşlarının tam

başlarının üzerinde olduğunu biliyordu. ,; Yıldızlarla dolu bir İtalyan göğü. Kaçış

yolu. ,\ Camerlengo'nun onu hastaneye götürmesi için çağırttığı helikopter*

hareketsiz bir şekilde ileride duruyordu, pilot içindeydi ve pervane kanatları boş viteste

çalışıyordu. Langdon aniden üzerinde km'vetli bir canlılık hissetti.

Langdon'm aklından düşünceler bir sel gibi geçti...

İlk önce, Akdeniz'in enginliğini hayalinde canlandırdı. Ne kadar uzaktı? Sekiz kilometre? On

altı? Fiumocino'daki kumsalın trenle yaklaşık yedi dakika uzaklıkta olduğunu biliyordu. Ama

helikopterle, saatte 320 kilometre hızla ve hiç durmadan... Eğer, kutuyu helikopterle yeteri

kadar uzağa götürebilir ve denize atarlarsa... Neredeyse, ağırlıksız oklusunu hissederek

koşarken, başka bir seçenek daha olduğunu fark etti. La Cava Romana! Şehrin kuzeyindeki

taş ocakları beş kilometre uzaklıkta bile değildi. Ne büyüklükteydiler? Beş kilometrekare? Bu

saatte, kesinlikle boş olurdu! Kutuyu oraya atarak...

Ca.nerlengo, "Herkes geri çekilsin!" diye bağırdı. Koşarken, göğsü

acıyordu. "Uzaklasın! Hemen!"

Camerlengo onlara yaklaşırken, helikopterin etrafındaki İsviçreli

Muhafızlar ağızları açık öylece duruyorlardı. Papaz, "Geri!" diye bağırdı. Muhafızlar geri

çekildiler.

Tüm dünya merak içinde izlerken, Camerlengo helikopterin etrafından dolaşıp pilot kapısına

geldi ve kapıyı açtı. "Dışarı, evlat! Hadi!" I Muhafız dışarı atladı. Camerlengo, pilot

kabininin yüksek koltuğuna baktı, bu yorgun haliyle, kendini yukarı çekmek için iki elini

birden kullanması gerektiğini I biliyordu. Yanında titreyen pilota döndü ve kutuyu eline

tutuşturdu. "Tut şunu. İçeri girdiğimde, geri ver."

Camerlengo kendini yukarı çekerken, helikoptere doğru koşan Ro-bert Langdon'm heyecanla

bağırdığını duyabiliyordu. Camerlengo, şimdi anlıyorsun, diye düşündü. Şimdi inanıyorsun!

Camerlengo kendini pilot kabinine çekti, birkaç tanıdık kolu ayarlaÎi

ve sonra kutuyu almak için pencereye döndü. î Ama, kutuyu verdiği muhafızın eli boştu.

Muhafız, "O aldı!" diye bardı. Camerlengo kalbinin sıkıştığını hissetti. "Kim!"

Muhafız işaret etti. "O!"

Robert Langdon kutunun bu kadar ağır olmasına şaşırmıştı. ne] kopterin diğer tarafına koştu;

saatler önce o ve Vittoria'nın oturduğu ar ka bölmeye atladı. Kapıyı açık bırakıp içeri yerleşti.

Sonra, ön koltukta oturan Camerlengo'ya bağırdı.

"Uçun, peder!"

Camerlengo boynunu uzatıp Langdon'a baktı, yüzü dehşetten bem-beyazdı. "Ne yapıyorsun!"

Langdon, "Sti uçun! Ben fırlatacağım!" diye bağırdı. "Vakit yok! Al-lah'ın cezası helikopteri

uçurun!"

Pilot kabininde parlayan medya ışıkları yüzündeki çizgileri belirginleştirirken, Camerlengo

bir an için felç olmuş gibi göründü. "Bunu ya! uz başıma yapabilirim," diye fısıldadı. "Bunu

tek başıma yapmam gerekiyor."

Langdon dinlemiyordu. "Uçun," diye bağırdığını duyuyordu. Hadi! Size yardım etmeye

geldim. Langdon kutuya baktı ve sayılan gördüğünde nefesinin boğazında düğümlendiğini

hissetti. "Üç dakika, peder! Öf."

Sayı, Camerlengo'yu kendine getirmiş gibiydi. Hiç tereddüt etmeden, kumanda düğmelerine

geri döndü. Gıcırtılı bir gürültüyle, helikopteri kaldırdı.

Langdon bir toz girdabının içinden, helikoptere doğru koşan Vitto-ria'yı görebiliyordu.

Gözleri karşılaştı ve sonra Vittoria batan bir taş gibi giderek küçüldü.

500

122

Helikopterin içinde, motorların vınlaması ve açık kapıdan gelen kuvvetli rüzgâr, sağır edici

bir kargaşayla, Langdon'ın duyulanna saldmyor-du. Camerlengo helikopteri yukarı doğru

hızlandınrken, Langdon artan yerçekimine karşı tutundu. Aşağılanndaki San Pietro'nun

parıltısı, şehir ışıkları içinde parıldayan özelliksiz bir elips haline gelene kadar küçüldü.

Langdon'ın ellerindeki karşımadde kutusu, ölü ağırlık gibiydi. Daha sıkı tuttu, avuçlan ter ve

kandan kayganlaşmıştı. Tutacağın içindeki karşımadde küreciği sakince dönüyor, LED geri

sayım saatinin parıltısında kırmızı yanıp sönüyordu.

Langdon, Camerlengo'nun kutuyu nereye atmayı planladığını merak

ederek, "İki dakika!" diye bağırdı.

Aşağılanndaki şehir ışıkları her tarafa yayılmıştı. Langdon batıda Akdeniz sahilinin pmldayan

şeklini görebiliyordu... ötesinde hiçliğin sonsuz, karanlık enginliğinin uzandığı çentikli bir

ışıltı sının. Deniz, Langdon'ın tahmin ettiğinden daha uzak görünüyordu. Ayrıca, sahildeki

ışıkların yoğunluğu, denizin açıklarındaki bir patlamanın bile çok yıkıcı sonuçlan

olabileceğini büyük bir açıklıkla hatırlatıyordu. Langdon sahile Çarpan on bin tonluk bir

tsunaminin sonuçlarını düşünemiyordu.

Langdon dönüp pilot kabininin penceresinden dümdüz ileriye bakınca, ümitlendi. Tam

önlerinde, Roma tepelerinin inişli çıkışlı gölgeleri

gecenin içinde belli belirsiz görünüyordu. Tepeler, ışıklarla belirginU. misti -zenginlere ait

villalar- ama yaklaşık iki kilometre kuzeyde, tepeier karanlıklaşıyordu. Hiç ışık yoktu...

sadece muazzam bir karanlık çukuruy. du. Hiçbir şey yoktu.

Langdon, taş ocakları, diye düşündü. La Cava Romana.

Langdon arazinin çorak çukuruna bakarken, yeteri kadar geniş olduğunu düşündü. Aynı

zamanda, yakın görünüyordu. Okyanustan daha yakındı. Bir anda içini heyecan kapladı.

Camerlengo'nun karşımaddeyi götürmeyi planladığı yer kesin burasıydı! Helikopter, tam ona

doğru yönelmişti! Taş ocakları! Ama, tuhaf bir şekilde, motorlar gürültüyle zorlandıkları ve

helikopter havada ilerlediği Lalde, Langdon taş ocaklarına yaklaşmadıklarını görebiliyordu.

Şaşırmış bir halde, yönünü tayin etmek için yan kapıdan dışarı baktı. Gördüğü şey, heyecanını

paniğe dönüştürdü. Tam altlarında, binlerce metre aşağıda, St. Pietro Meydanı'ndaki medya

ışıklan parıldıyordu.

Hâlâ Vatikan'ın üzerindeyiz.

Nefesi kesilerek, "Camerlengo!" dedi. "İleri gidin! Yeteri kadar yüksekte değiliz! İleri

gitmelisiniz! Kutuyu Vatikan Şehri'nin üzerine atamayız!"

Camerlengo cevap vermedi. Uçan helikoptere konsantre olmuş gibiydi.

Langdon kutuyu kaldırarak, "İki dakikadan az vaktimiz var!" diye bağırdı. "Onları

görebiliyorum! La Cava Romana! Birkaç kilometre kuzey-deler! Zamanımız..."

Camerlendo, "Hayır," dedi. "Çok tehlikeli. Üzgünüm." Helikopter yukarı doğru tırmanmaya

devam ederken, Camerlengo arkasını dönüp Langdon'a kederle gülümsedi. "Keşke

gelmeseydin, dostum. Büyük bir fedakârlık yaptın."

Langdon, Camerlengo'nun yorgun gözlerine baktı ve birden anladı Kanı dondu. "Ama...

gidebileceğimiz bir yer olmalı!"

502

Camerlengo boyun eğmiş bir ses tonuyla, "Yukan," dedi. "Tek garan-

*iorası

as».

Langdon zar zor düşünebiliyordu. Camerlengo'nun planını tama-m,yla yanlış anlamıştı.

Gökyüzüne bak!

Langdon, Camerlengo'nun asıl gittiği yerin gökyüzü olduğunu şimdi anlıyordu. Camerlengo

kutuyu atmayı planlamamıştı. Sadece, onu Vatikan Şehri'nden mümkün olduğu kadar

uzaklaştırıyordu.

Bu, tek yönlü bir yolculuktu.

503

123

Vittoria, San Pietro Meydam'nda yukarı bakıyordu. Helikopter şimdi bir nokta gibi

görünüyordu, medya ışıkları artık ona uzanamıyordu. Pervanelerin gürültüsü, uzak bir

vızıltıya dönüşmüştü. O sırada, sanki tüm dünya gökyüzüne odaklanmış gibiydi, olacakları

bekleyerek susmuşlar, boyunlarını gökyüzüne uzatmışlardı... tüm insanlar, tüm inançlar... tüm

kalpler bir atıyordu.

Vittoria'nın duygulan, bir ıstırap kasırgasına tutulmuş gibiydi. Helikopter gözden

kaybolduğunda, yukarı yükselen Robert'in yüzünü hayal etti. Ne düşünüyordu? Anlamamış

mıydı?

Meydandaki televizyon kameraları, bekleyerek karanlığı inceliyordu. Sessiz bir geri sayımda

birleşmiş bir sürü yüz gökyüzüne bakıyordu. Tüm medya ekranları, aynı sakin manzarayı

gösteriyordu... parlak yıldızlarla aydınlanmış Roma göğünü. Vittoria gözyaşlarının akmaya

başladığını hissetti.

Arkasında, mermer eğimde duran 161 kardinal sessiz bir dehşetle yukarı bakıyordu. Bazıları,

ellerini kavuşturmuş, dua ediyordu. Çoğu. hareketsizce, donmuş bir halde duruyordu. Bazıları

ağlıyordu. Saniyeler hızla geçiyordu.

Dünyanın her yerinde evlerde, barlarda, işyerlerinde, havaalanlarında, hastanelerde, ruhlar

evrensel tanıklıkta birleşmişti. Kadın ve erkekler, ellerini kenetlemişlerdi. Bazıları çocuklarını

tutuyorlardı. Zaman as- | lada kalmış gibiydi, ruhlar birlik içinde donakalmışlardı.

i

Sonra, St. Pietro'nun çanları insafsızca çalmaya başladı.

Vittoria gözyaşlarını bıraktı.

Sonra... tüm dünya izlerken... süre doldu.

Hepsinin en dehşet verici olanı, olayın ölüm sessizliğiydi.

Vatikan Şehri'nin üzerinde, gökyüzünde ufacık bir ışık belirdi. Kısacık bir anda, yeni bir ilahi

cisim doğmuştu... herhangi birinin görüp görebileceği gördüğü en saf ve en beyaz ışık noktası.

Sonra, olan oldu.

Ani bir parıltı. Nokta, sanki kendisiyle besleniyormuş gibi, göz kamaştırıcı beyaz bir yarıçap

şeklinde gökyüzüne yayılarak, büyüdü. Akıl almaz bir süratle hızlanarak ve karanlığı yutarak,

her tarafa savruldu. Işık küresi büyüdükçe, tüm göğü yutmaya hazırlanan hızla büyüyen bir

canavar gibi şiddetlendi. Gittikçe hızlanarak aşağı, onlara doğru iniyordu.

Tamamıyla aydınlanmış insan yüzlerinden oluşan gözleri kamaşmış kalabalık, ellerini

gözlerine siper ederek ve boğuk bir korkuyla bağırarak, hep birlikte soluyordu.

Işık, her tarafı kaplarken, akıl almaz bir şey oldu. Büyüyen yarıçap, sanki Tanrı'nm isteğiyle

engellenmişçesine, bir duvara çarpar gibi oldu. Sanki, patlama bir şekilde dev bir cam kürenin

içinde kontrol altına alınmıştı. Işık, keskinleşerek ve kendi içinde dalgalanarak geri tepti.

Dalga, önceden belirlenmiş bir çapa ulaşmış ve orada dönüyormuş gibi görünütordu.

O an için, mükemmel ve sessiz bir ışık-küresi, Roma'nm üzerinde arladı. Gece, gündüz

olmuştu. Sonra isabet etti.

Sarsıntı, derin ve yankılıydı... yukarıdan gelen gümbürtülü bir sarsıntı dalgası. Vatikan

Şehri'nin granit temelini sarsarak, insanların ciğerle-

505

rindeki nefesi çekerek, bazılarını geriye doğru sendeleterek, cehennem gazabı gibi üzerlerine

indi. Yankı, sıra sütunları titretti, bunu ani bir sıcak hava akımı izledi. Rüzgâr, sütunların

arasında ıslık çalarak ilerleyip du. varlara çarparken, kasvetli bir inleme çıkararak alanda hızla

aktı. İnsanlar birbirlerine sokulurken, toz üzerlerinde girdap gibi dönüyordu Mahşer tanıkları.

Sonra, küre belirdiği kadar hızlı bir şekilde, içeri doğru çökerek içinden çıktığı minik ışık

noktasına dönüştü.

*

506

124

I Daha önce hiç bu kadar çok insan böylesine sessiz olmamıştı.

' St. Pietro Meydanı'ndaki yüzler tek tek, gözlerini kararan gökyüzün-en aşağı çevirdi, herkes

kendi şaşkınlık anını yaşıyordu. Medya ışıkları a, sanki üzerlerine çöken karanlığa saygıdan

ötürü, ışıklarını tekrar topğa

indirerek, aynı şeyi yaptılar. Bir anlığına, sanki tüm dünya hep bir-kte başını öne eğdi.

Kardinal Mortati dua etmek için diz çöktü, diğer kardinaller de ona

tıldı. İsviçreli Muhafızlar uzun kılıçlarını indirerek, sessizce durdular.

i.

»mse konuşmuyordu. Kimse kıpırdamıyordu. Her yerde, kalpler müşte-

'% bir duyguyla parçalanmıştı. Matem. Korku. Endişe. İnanç. Ve biraz

ce şahit oldukları yeni ve dehşet verici güce karşı duyulan korku dolu

Vittoria Vetra bazilikanın geniş merdivenlerinin en alt basamağında,

treyerek duruyordu. Gözlerini kapadı. Kanında dolaşan duygu fırtmasıı

içinde, tek bir kelime, uzaktaki bir çan gibi çalıyordu. Eski. Zalim.

ri göndermeye çalıştı. Ama, kelime yankılanıyordu. Tekrar geri gönrdi.

Acı çok fazlaydı. Kendini, diğerlerinin akıllarından geçen görüntü-

-rin arasında kaybetmeye çalıştı... karşımaddenin insanı hayrete düşüren

"cü... Vatikan'ın kurtuluşa.. Camerlengo... cesaretin başarısı... mucize-

ler... kendini düşünmeme. Ama kelime hâlâ yankılanıyor... yüreğini sızj;, tan bir yalnızlıkla

kargaşanın içinde çalıyordu.

Robert...

Onun için St. Angelo Kalesi'ne gelmişti.

Onu kurtarmıştı.

Ve şimdi, onun yaratısı yüzünden yok olmuştu.

Kardinal Mortati dua ederken, acaba kendisi de Camerlengo gibi Tanrı'nm sesini duyacak mı,

diye merak ediyordu. Bir insanın mucizelere inanması için bunların kendi başına mı gelmesi

gerekiyor? Mortati eski bir dinin içindeki modern bir adamdı. Mucizeler, onun inananda asla

yer almamıştı. Elbette dini mucizelerden bahsediyordu., kanayan avuçlar, ölümden dirilişler,

kefendeki damgalar... ama yine de, Mortati'nin akılcı mantığı bu hikâyeleri her zaman

efsanenin bir parçası olarak görmüştü. Bunlar, insanoğlunun en büyük zaafının sonuçlarıydı...

kanıta olan ihtiyacının. Mucizeler, doğru olmalarım istediğimiz için hepimizin sıkıca sarıldığı

hikâyelerden başka bir şey değildi.

Ama yine de...

Biraz önce gözlerimle şahit olduğum şeyi kabul edemeyecek kadar modern miyim? Bu bir

mucizeydi, öyle değil mi? Evet! Tanrı, Camerlen-go'nun kulağına fısıldadığı birkaç

kelimeyle, araya girmiş ve kiliseyi kurtarmıştı. Buna inanmak neden bu kadar zordu? Eğer

Tanrı hiçbir şey yapmasaydı, Tanrı hakkında neler söylenirdi? Tann'nın umursamadığı? Bunu

durduramayacak kadar güçsüz olduğu? Bir mucize, mümkün olan tek yanıttı!

Mortati hayret içinde diz çökerek, Camerlengo'nun ruhu için dua etti. Bu yaşlı adamın

gözlerini tartışılmaz inancın mucizelerine açan genç hazine vekiline şükranlarını sundu.

Ama, Mortati, inancının nereye kadar sınanmak üzere olduğunu asla tahmin edemezdi...

St. Pietro Meydanı'nm sessizliği, önce bir uğultuyla bozuldu. Uğultu, mlflldanmaya dönüştü.

Sonra, aniden bir gürültüye. Bir anda, kalabahk ı,6p birlikte bağırmaya başladı.

"Bakın! Bakın!"

Mortati gözlerini açtı ve kalabalığa döndü. Herkes, arkasındaki St. Pietro Bazilikası'nın önünü

işaret ediyordu. Yüzleri bembeyazdı. Bazıları dizleri üzerine çöktü. Bazıları bayıldı. Bazıları

kontrol edilmez hıçkırıklara boğuldu.

"Bakın! Bakın!"

Mortati şaşırmış bir halde, uzanmış elleri takip ederek, arkasını döndü. Bazilikanın en üst

katım, kalabalığa bakan İsa ve havarilerinin çok büyük heykellerinin bulunduğu çatıdaki

terası işaret ediyorlardı.

Orada, İsa'nın sağında, kolları dünyaya uzanmış... Camerlengo Car-lo Ventresca duruyordu.

f W

509

125

Robert Langdon artık düşmüyordu.

Terör sona ermişti. Acı duymuyordu. Hatta rüzgâr bile uğuldamıyor-du. Sadece, sanki sahilde

huzurla yatıyormuş gibi, suyun yatıştırıcı şırıltı sesi duyuluyordu.

Langdon farkındalık seviyesinde yaşadığı çelişkiyle, bunun ölüm olduğunu sezinledi. Ona

büsbütün sahip olan uyuşukluğun kendini almasına izin verdi. Bu hissin, gideceği yere kadar

kendisini de beraberinde götürmesine izin verdi. Duyduğu acı ve korku geçmişti, hiçbir

suretle yeniden aynını yaşamak istemiyordu. Aklında kalan son hatıra, cehenneme yakışacak

türdendi.

Al beni. Lütfen...

Ama ona huzur veren şırıltı, aynı zamanda onu hayata geri çekiyordu. Onu bir rüyadan

uyandırmaya çalışıyordu. Hayır! Bırak beni! Uyanmak istemiyordu. Yaşadığı saadetin

etrafında şeytanların toplandığını, sevincini parçalamak için yumrukladıklarını hissetti.

Bulanık şekiller etrafında dönüyordu. Sesler bağrıştı. Rüzgâr esti. Hayır, lütfen! Mücadele

ettikçe, daha da fazla öfkeleniyordu.

Sonra, huysuz bir şekilde, yeniden yaşamaya başladı...

510

Helikopter baş döndürücü bir yükselişe geçmişti. Langdon içeride kapana kısılmıştı. Açık

kapının ötesindeki Roma ışıkları, her geçen saniye biraz daha uzaklaşıyordu. Yaşama

içgüdüsü ona kutudan hemen kurtulmasını söylüyordu. Langdon kutunun yarım mil

düşmesinin yirmi saniyeden daha az süreceğini biliyordu. Ama insanlarla dolu bir şehre

düşecekti.

Daha yukarı! Daha yukarı!

Langdon şimdi ne kadar yukarıda olduklarını düşündü. Küçük pervaneli uçakların yaklaşık

dört millik irtifa kazanabildiklerini biliyordu. Helikopter şu anda bunun büyük bir kısmını kat

etmiş olmalıydı. İki mil mi? Üç mü? Hâlâ bir şans vardı. Zamanı doğru hesaplayabilirlere,

kutu yere çarpmadan, hem aşağıdan, hem de helikopterden güvenli bir uzaklıkta patlayacaktı.

Camerlengo, "Ya yanlış hesaplarsan?" dedi.

Langdon şaşırarak, döndü. Ön cama vuran yansımasından Lang-don'm düşüncelerini okuduğu

anlaşılan Camerlengo, ona bakmıyordu bile. Tuhaf biçimde Camerlengo artık kontrol

panelinin önünde de otur-muyordu. Gaz kolunu bile tutmuyordu. Helikopter, otomatik pilota

bağlanmış ve yükselişe kilitlenmiş gibiydi. Camerlengo başının üstündeki kokpit tavanına

uzandı ve kablo kutusunu eliyle yoklayarak, oraya görün-meyecek şekilde bantlanmış bir

anahtar çıkardı.

Camerlengo koltuklar arasındaki metal yük sandığının kilidini çabucak açarken Langdon

şaşkınlık içinde bakıyordu. Bir tür siyah, geniş bir naylon çanta çıkartmıştı. Yanındaki koltuğa

bıraktı. Langdon'ın aklından binlerce düşünce geçiyordu. Camerlengo sanki bir çözüm bulmuş

gibi seri hareket ediyordu.

Camerlengo ciddi bir tonla, "Kutuyu bana ver," dedi. H Langdon artık ne düşüneceğini

bilmiyordu. Kutuyu Camerlengo'ya

fcttı. "Doksan saniye!"

" Camerlengo'nun karşımaddeyle yaptığı şey, Langdon'ı sersem etmişti. Kutuyu dikkatlice

elleri arasına alan Camerlengo, onu yük kutusunun içine yerleştirdi. Sonra kapağı kapatarak,

anahtarla kilitledi.

Langdon, "Ne yapıyorsunuz!" dedi.

"Bizi günaha girmekten kurtarıyorum." Camerlengö anahtarı, ac., pencereden dışarı fırlattı.

Anahtar gecenin içinde taklalar atarken, Langdon ruhunun onunla beraber düştüğünü hissetti.

Bunun ardından Camerlengö naylon çantayı aldı ve kollarını askılarından geçirdi. Kemeri

belinin etrafına dolayarak, sırt çantası gibi oturt-tu. Yıldırım çarpmışa dönen Robert

Langdon'a baktı.

Camerlengö, "Üzgünüm," dedi. "Böyle olması gerekmezdi." Sonra kapıyı açıp kendini geceye

bıraktı.

Langdon'ın şuursuz zihninde alev alev yanan görüntü, canını acıtıyordu. Gerçek acı. Fiziksel

acı. Acıyordu. Yakıyordu. Ölmek için, her şeyin bitmesi için yalvardı, ama su kulaklarında

daha yüksek sesle şırıldar-ken, gözünün önünden yeni görüntüler geçmeye başladı. Onun

cehennem saatleri yeni başlamıştı. Parçalar ve kırıntılar gördü. Panik manzaraları. Ölümle

kâbus arasında kurtarılmak için yalvarıyor, ama zihninden geçen resimler giderek büyüyordu.

Karşımadde kutusu, erişemeyeceği bir yerde kilitliydi. Helikopter yukarı tırmanırken, p

yavaşça aşağı süzülüyordu. Elli saniye. Yukarı. Daha yukarı. Langdon az önce gördüklerine

anlam vermeye çalışırken, kabinin içinde birden döndü. Kırk beş saniye. Başka bir paraşüt

bulabilmek için koltuklann altım aradı. Kırk saniye. Yoktu! Bir başka ihtimal olmalıydı! Otuz

beş saniye. Helikopterin açık kapısına koştu ve aşağıda uzanan Roma'nın ışıklarına bakarak,

uğuldayan .rüzgâra durdu. Otuz iki saniye.

Sonra seçimini yaptı.

İnanılmaz seçimi...

Robert Langdon açık kapıdan paraşütsüz atlamıştı. Gece, sallanan vücudunu yutarken,

helikopter roket hızıyla yükseliyor gibiydi. Kendi serbest düşüşünün sağır edici gürültüsü,

helikopter pervanelerinin sesini bastırıyordu. '* ¦ .

j?|;

512 $

Robert Langdon yere düşerken, yüksek atlama yaptığı yıllar boyunca ¦ tecrübe etmediği bir

hisse kapılmıştı... ölüm düşüşü sırasındaki muaz-am yerçekimi kuvveti. Düşüşü hızlandıkça,

yer sanki onu daha da kuvvetle aşağı çekiyordu. Binlerce metre yükseklikten bir şehrin üstüne

düşüyordu.. - sonsuz bir asfalt ve beton yığının üstüne.

Şiddetli rüzgâr ve umutsuzluğun ortasında bir yerlerde, Kohler'm mezarından yankılanan

sesini duyuyordu... sabahın erken saatlerinde CERN'in serbest düşüş tüpünün başında

söylediği kelimeler. Bir metrekarelik sürtünme düşen bir cismi yüzde yirmi oranında

yavaşlatır. Langdon şimdi, böyle bir düşüşü yavaşlatmak için yüzde yirminin yeterli

olmayacağını fark ediyordu. Yine de, ümitten çok geçirdiği felcin etkisiyle, helikopterin

kapısında eline aldığı tek nesneyi sıkıca kavradı. Tuhaf bir hatıraydı ama o anda ona umut

veren tek nesneydi.

Ön camın tentesi helikopterin arkasında duruyordu. Dörde iki metre boyutlarındaki içbükey

dörtgen, dikilmiş dev bir çarşafı andırıyordu... hayal edilebilecek en kaba paraşüt benzeri. Bel

kuşağı yoktu, sadece ön camın kavislerine bağlamak için, her iki ucuna halka ilmekleri

eklenmişti. Langdon bunu kavramış, ellerini halka ilmeklerinden geçirmiş, sıkıca tutunmuş ve

kendini boşluğa bırakmıştı. Son gençlik çılgınlığı buydu. Bu anın ötesinde hayata dair

hayalleri yoktu.

Langdon bir kaya gibi düştü. Önce ayakları. Kollan havadaydı. Elleriyle halka ilmeklerini

kavramıştı. Başının üstündeki tente mantar gibi kabarmıştı. Rüzgâr onu acımasızca yalıyordu.

O yere düşerken, başının üstünde bir yerlerde yoğun bir patlama olmuştu. Tahmin ettiğinden

daha uzaktan geliyordu. Hemen o anda bir şok dalgası ona çarptı. Ciğerlerindeki nefesin

tükendiğini hissetti. Etrafındaki hava aniden ısınmıştı. Tutunmak için çaba sarf etti.

Yukarıdan bir ısı duvarı hızla iniyordu. Tentenin tepesi inmeye başlamıştı... ama dayandı.

Langdon kabaran ışık örtüsünün tam kenarında hızla aşağı inerken, kendini üç yüz metrelik

gelgit dalgasını aşmaya çalışan sörfçü gibi hissediyordu. Sonra ısı birden geri çekildi.

513

Yine karanlık serinliğin içinde aşağı düşüyordu. Langdon bir an için ümide kapıldı. Kısa süre

sonra, yukarı çeki] gibi ümidi de kayboldu. Gerilen kolları onu, tentenin düşüşünü yav; tığına

inandırsa da, rüzgâr hâlâ sağır edici bir hızla vücudunu ezip yordu. Langdon hâlâ hayatta

kalmasına imkân vermeyecek bir hızla tüğüne emindi. Yere indiğinde un ufak olacaktı.

Aklından matematiksel denklemler geçiyordu, ama anlam çık, mayacak kadar hissizleşmişti...

bir metrekarelik sürtünme... hızın yüzde mi azalması. Langdon'm tek bildiği, üstündeki

tentenin yüzde yirm daha fazla yavaşlatacak kadar büyük olduğuydu. Ama ne yazık ki, ke sini

yalayıp geçen rüzgârdan, tentenin yeterli olmadığını çıkartabiliyo Hâlâ çok hızlı düşüyordu.,

kendisini bekleyen beton deniziyle çarp ğmda, hayatta kalmasına imkân yoktu.

Aşağıda uzanan Roma'nm her yerinde ışıklar yanıyordu. Langdon 'm düştüğü şehir, yıldızlarla

aydınlanmış dev bir gökyüzüne benziyordu. Mükemmel yıldızlar topluluğunun şekli, sadece

şehri ikiye ayıran siyah bir şeritle bozuluyordu... ışık noktacıklarını şişman bir yılan gibi

sarmalayan ışıksız, geniş bir kurdele. Langdon aşağıdaki kıvrımlı siyah kuşağa baktı. Sonra

birden, beklenmedik bir dalga onu yine ümitlendirdi. Langdon adeta deli kuvvetiyle, sağ

eliyle paraşütünü aşağı çekti Tente aniden aşağı çökerek dalgalandı ve daha az dirençle

karşılaşacağı sağ tarafa meyletti. Langdon yan tarafa doğru sürüklendiğini hissetmişti Bir kez

daha, elinin acısına aldırmadan daha kuvvetli çekti. Tente sallanırken, Langdon vücudunun

yana kaydığını hissetti. Yeniden altındaki kavisli siyahlığa baktı. Biraz daha sağında

kalıyordu, ama hâlâ yeterince yüksekteydi. Çok mu fazla beklemişti? Tüm gücüyle

paraşütünü çekerken, artık bundan sonrasının Tanrı'nın elinde olduğunu kabul etti. Aşağıdaki

yılanın en geniş yerine dikkatini vererek., hayatında ilk kez, bir mucize için dua etti.

Sonrası bulanıktı.

Aşağıdaki karanlık., geri gelen dalış sezgileri... belkemiğinin refleksle dimdik kilitlenmesi ve

parmak uçlarının burnunu aşağı vermesi... haya-

rganlannı korumak için ciğerlerinin havamla şişmesi... bacaklarının fDişa hazırlanması... ve

son olarak... Tiber Ne=hri hâlâ aktığı içia.. suları \ niiklü ve havayla dolu olduğu içia.. normal

sulardan üç kat daha yumuşak olduğu için duyulan minnet.

Sonra çarpma gerçekleşti... ve karanlık.

Grubun gözlerini gökyüzündeki ateş topundan ayıran şey, çırpınan paraşütün gök gürültüsünü

andıran sesiydi. Bu gece Roma'nm üstündeki ,ökyüzü türlü manzaralarla doluydu... uzaya

fırlatılan bir helikopter, muazzam bir patlama ve şimdi de, nehrin minik adası Isola

Tiberina'nın hemen kıyısında, Tiber Nehri'nin köpüklü sularına dalan bu garip nesne.

1656 yılındaki veba salgınında hastalan karantinaya almak için kullanıldığından bu yana

adanın mistik iyileştirici özelliklere sahip olduğu düşünülürdü. Bu sebeple ada daha sonra,

Roma'nm Tiberina Hastanesi'ne mesken olmuştu.

Vücut kıyıya çektiklerinde iyice hırpalanmıştı. Adamın zayıf da olsa hâlâ nabzının atmasının

hayret verici olduğunu düşündüler. Kalbini çarptıran şeyin, Tiberina'nın efsanevi iyileştirme

ününden kaynaklandığından şüphelendiler. Adam dakikalar sonra öksürmeye ve bilinci yerine

gelmeye başladığında, grup adanın gerçekten de sihirli olduğuna karar verdi.

515

126

Kardinal Mortati hiçbir dilde, o anın gizemini tarif edecek hiçbir kelime bulunmadığını

biliyordu. St. Pietro Meydanı'ndaki manzaranın getirdiği sessizlik, bilinen tüm melek

korolarından daha yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Camerlengo Ventresca'ya bakarken Mortati kalbiyle aklı arasındaki felç edici çelişkiyi

yaşamıştı. Manzara gerçek gibiydi, somut gibiydi. Ama yine de... nasıl olabilirdi ki? Herkes

Camerlengo'nun helikoptere bindiğini görmüştü. Gökyüzündeki aydınlanmayı herkes

görmüştü. Ve şimdi Camerlengo bir şekilde çatının tepesinde duruyordu. Onu melekler mi

getirmişti? Tanrı'nın eliyle yeniden tecessüm mü etmişti? Bu imkânsız...

Mortati tüm kalbiyle inanmak istiyordu, ama mantığı bir açıklarmı bekliyordu. Bununla

birlikte etrafındaki herkes, bakışlarını yukarı diken tüm kardinaller, onun gördüğünü görerek,

hayret içinde donakalmış».

Bu Camerlengo idi. Hiç şüphe yoktu. Ama biraz farklı görünüyordu İlahi gibi. Arındırılmış

gibi. Bir ruh mu? İnsan mı? Beyaz teni spot ışıkla rında cisimsiz bir varlık gibi parlıyordu.

Meydandan çığlıklar, sevinç nidaları ve alkış sesleri yükseliyordu. Bii grup rahibe diz çökerek

ağıtlar yaktılar. Kalabalık bir tempo tutturmuştu Birden tüm meydan Camerlengo'nun ismini

haykırmaya başladı. Gözle-

.

rinden yaşlar süzülen bazı kardinaller de onlara katılmıştı. Mortati etrafı-na bakınarak,

olanları anlamaya çalıştı. Bu gerçekten oluyor mu?

Camerlengo Ventresca, St. Pietro Bazilikası'nın çatısındaki taraçada durmuş, bakışlarım

kendisine diken insan kalabalığına bakıyordu. Uyanık mıydı yoksa rüyada mı? Başka bir

dünyaya geçmiş gibiydi. Gökyüzünden aşağıdaki yumuşak Vatikan Şehri Bahçeleri'ne

süzülenin vücudu mu yoksa, ruhu mu olduğunu merak ediyorda.. siyah paraşütü, ıssız

çayırların' üstüne konan bir melek gibi St. Pietro Bazilikası'nın uzun gölgesiyle örtülmüştü.

Eski Madalyon Merdivenleri'ni tırmanarak, şu anda üstünde durduğu çatıdaki taraçaya

tırmanacak güce, ruhunun mu yoksa, bedeninin mi sahip olduğunu düşündü.

Kendini hayalet kadar hafif hissediyordu.

Aşağıdaki insanlar onun ismiyle tempo tuttukları halde, alkışladıklarının aslında kendisi

olmadığını biliyordu. Hayatının her günü kadiri mut-; lağı düşünürken duyduğu aynı neşeden

aldıkları güçle tempo tutuyorlar-I di. Hepsi de aslında her zaman özlem duyduğu şeyi tecrübe

ediyordu... | ahiret inancı... yaratıcının gücünün var olması.

İ

| Camerlengo Ventresca hayatı boyunca bu an için dua etmişti, ama i hâlâ Tann'mn bunu

ispat edecek bir yol bulduğuna inanmıyordu. Onlara haykırmak istedi. Tann'nızyaşayan bir

Tann! Etrafınızdaki mucizelere bakın!

Bir süre orada durdu. Yorgundu ama hayatı boyunca hissettiklerinden çok daha fazlasını

hissediyordu. Sonunda bir etkiyle harekete geçerek, başını eğdi ve kenardan geri çekildi.

Şimdi tek başına kalmıştı. Çatıda diz çöküp dua etti.

İ i

127

Etrafındaki bulanık görüntüler ileri geri hareket ediyordu. Lang-don'ın gözleri yavaşça

odaklanmaya başladı. Bacakları ağrıyor, vücudum kamyon çarpmış gibi hissediyordu. Yerde

yan yatıyordu. Safra gibi bir şey kokuyordu. Hâlâ arkası kesilmeyen su şırıltısını

duyabiliyordu. Artık ona huzur verici gelmiyordu. Başka sesler de vardı... yakınından gelen

konuşmalar. Bulanık beyaz biçimler gördü. Hepsi beyaz mı giyiyordu? Lang-don ya bir akıl

hastanesinde ya da cennette olduğunu düşündü. Boğazı yandığından, cennette olamayacağına

karar verdi.

Bir adam İtalyanca, "Kusması bitti," dedi. "Onu çevirin." Sert ve profesyonel bir sesi vardı.

Langdon ellerin yavaşça onu sırtüstü çevirdiğini hissetti. Başı döndü. Doğrulup oturmaya

çalıştı ama eller nazikçe onu yatması için bastırdı. Vücudu itaat etti. Ardından Langdon,

birisinin ceplerini karıştırarak, e$-yalarını çıkarttığım hissetti.

Sonra bayıldı.

Dr. Jacobus dindar bir adam değildi; tıp ilmi onu bundan uzun z3' man önce uzaklaştırmıştı.

Ama yine de Vatikan Şehri'nde bu gece yaş3' nan olaylar, sürekii çalıştırdığı mantığını sınava

tabi tutmuştu. Artık ^ yüzünden vücutlar mı düşüyor?

518

pr. Jacobus, Tiber Nehri'nden az önce çıkarttıkları ıslak adamın

hzına dokundu. Doktor, bu adamı Tanrı'nın kendi elleriyle güvenliğe

kardığı03 karar verdi. Suya çarpmanın etkisiyle hasta bilincini kaybetjsti

ve eğer Jacobus ekibiyle gökyüzündeki manzarayı seyretmek için kıa

çıkmış olmasaydı, bu düşen ölümlü büyük ihtimalle fark edilmeyerek

boğulacaktı.

Onu karaya çıkarttıktan sonra adamın cüzdanını karıştıran hemşire,

fAmericano," demişti.

Amerikalı mı? Romalılar, Roma'da o kadar çok Amerikalı var ki, yalanda hamburger resmi

İtalyan yemeği kabul edilecek diye şakalaşırlardı. Ama gökyüzünden düşen Amerikalılar?

Jacobus kalem fenerini adamın gözlerine tutarak gözbebeklerini kontrol etti. "Bayım? Beni

duyabiliyor musunuz? Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Adam yeniden bilincini yitirmişti. Jacobus buna şaşırmadı. Suni teneffüs yapıldıktan sonra

adam çok fazla su küsmüştü.

Hemşire, adamın sürücü ehliyetini okuyarak, "Si chiama Robert Langdon,"n dedi.

İskeleden toplanan grup donakalmıştı.

Jacobus, "Impossibile!" dedi. Robert Langdon televizyondaki adamdı... Vatikan'a yardım

eden Amerikalı profesör. Jacobus, Bay Langdon'ı yalnızca dakikalar önce St. Pietro

Meydam'ndan helikoptere binip mil-ferce yukarı uçarken görmüştü. Jacobus ile diğerleri,

karşımadde patlamasını -hayatlarında daha önce hiç görmedikleri olağanüstü bir ışık küre-s>-

görmek için iskeleye koşmuşlardı. Bu nasıl aynı adam olabilir!

Islak saçlarını geri iten hemşire, "Bu o!" diye bağırdı. "Tüvit ceketini de hatırlıyorum!"

Birisi aniden hastane girişinden seslenmeye başlamıştı. Hastalardan "iriydi. El radyosunu

gökyüzüne tutup Tann'yı överek çığlıklar atıyor, deü gibi davranıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla

Camerlengo Ventresca münzevi şekilde Vatikan'ın çatısında belirmişti.

İsmi Robert Langdon.

519

Dan Brovvn

Dr. Jacobus nöbeti sabah saat sekizde bittiğinde, doğruca kiliSev gitmeye karar verdi.

Şimdi Langdon'ın tepesindeki ışıklar daha parlaktı. Bir tür muayene masasında yatıyordu.

Burnuna astrenjan ve garip kimyasalların kokusu geliyordu. Elbiselerini çıkartmışlardı ve

birisi ona az önce iğne yapmıştı

Yan baygın zekâsıyla, çingene olamayacaklarına karar vermişti. Belki de uzaylılar? Evet,

bunun gibi şeyler duymuştu. Neyse ki, bu varlıklar ona zarar vermeyeceklerdi. Tek istedikleri

onun...

Langdon gözlerini faltaşı gibi açarak yerinde doğrulurken, "Hayatta olmaz!" dedi.

Yaratıklardan biri onu teskin ederken, "Attento! Durun!" diye seslendi. Yakasında Dr.

Jacobus yazıyordu. Kesinlikle insana benziyordu.

Langdon kekeledi. "Ben... sandım ki..."

"Rahatlayın Bay Langdon. Hastanedesiniz."

Sis perdesi kalkmaya başlamıştı. Langdon rahatladığını hissetti. Hastanelerden nefret ederdi

ama kesinlikle testislerini koparacak uzaylılardan iyiydiler.

Adam, "Benim ismim Dr. Jacobus," dedi. Olanları açıkladı. "Yaşadığınız için çok şanslısınız."

Langdon kendini şanslı hissetmiyordu. Aklında kalan hatıralardan güçlükle anlam

çıkarabiliyordu... helikopter... Camerlengo. Vücudunun her yanı ağrıyordu. Ona biraz su

verdiler ve o da ağzını çalkaladı. Avucu-na yeni bir sargı bezi yerleştirdiler.

Langdon, "Giysilerim nerede?" diye sordu. Kâğıttan bir önlük giy»' yordu.

Hemşirelerden biri, tezgâhın üstündeki su damlatan parçalanmış pantolonuyla tüvit ceketini

gösterdi. "Sırılsıklam olmuştu. Üstünüzden çıkartmak için kesmek zorunda kaldık."

Langdon parçalanmış Harris tüvit ceketine bakıp kaşlarını çattı.

Hemşire, "Cebinizde biraz Kleenex vardı," dedi. -

Langdon işte o an, ceketinin her yanından sallanan, yırtık parşömen ^çalarını gördü.

Galileo'nun Diagramma sayfası. Dünyadaki son kopya, tiyip gitmişti. Nasıl tepki vereceğini

bilemiyordu. Sadece baktı.

"Özel eşyalarınızı kurtardık." Plastik bir kutuyu havaya kaldırmıştı. Cüzdan, kamera ve

kalem. Kamerayı elimden geldiği kadar kuruttum."

"Benim kameram yok."

Hemşire kaşlarını çatarak, kutuyu uzattı. Cüzdanı ve kalemiyle birlikte, küçük bir Sony RUVI

kamerası da vardı. Sonradan hatırladı. Bunu ona, Kohler uzatmış ve medyaya vermesini

istemişti.

"Cebinizde bulduk. Ama sanırım yeni bir tane almanız gerekecek."

I Hemşire, arka taraftaki beş santimlik ekranı açtı. 'Görüntü karlı." Biraz daha netleştirdi.

"Ama yine de ses hâlâ duyuluyor. Güçlükle." Cihazı kulağına yaklaştırdı. "Sürekli aynı şeyi

oynatıp duruyor." Bir süre dinledikten sonra, yüzünü buruşturarak Langdon'a uzattı. "Sanırım

iki adam kavga ediyor."

Langdon şaşkınlık içinde kamerayı alıp kulağına tuttu. Sesler cızırtılı ve metalikti ama yine de

anlaşılıyordu. Biri yakından. Diğeri uzaktan geliyordu. Langdon her iki sesi de tanımıştı.

Kâğıt önlüğüyle oturarak, geçen konuşmayı hayretle dinledi. Ne olduğunu göremediği halde,

şok edici sonu duyduğunda, görüntünün kaybolmasına şükretti.

Aman Tanrım!

Konuşma tekrar başa döndüğünde, Langdon kamerayı kulağından indirdi. Dehşete düşmüştü.

Karşımadde... helikopter... Langdon'ın hafızası şimdi yerine gelmeye-başlamıştı.

Ama bu demek oluyor ki...

Tekrar kusacağını hissetti. Ne yapacağını şaşırmış bir halde, öfkeyle masadan kalkarak,

titreyen bacaklarının üstünde durdu.

Onu durdurmaya çalışan doktor, "Bay Langdon!" dedi.

Arkası açık önlüğünün açıklığım hisseden Langdon, "Bir kıyafet bulmam lazım," dedi.

"Ama dinlenmeniz gerekiyor."

521

"Çıkıyorum. Şimdi. Kıyafet bulmam lazım."

"Ama efendim, siz..."

"Şimdi!" '

Herkes şaşırarak birbirine baktı. Doktor, "Hiç kıyafetimiz yok," ûz<M "Belki yarın bir

arkadaşımız size bulabilir." 11

Langdon sabırla yavaşça içini çekerek, gözlerini doktora dikti. "Dr; Jacobus, bu hastaneden

şimdi çıkıyorum. Kıyafete ihtiyacım var. Vatikan Şehri'ne gidiyorum. Kimse Vatikan Şehri'ne

kıçı açıkta gidemez. Yeterince açık izah edebildim mi acaba?"

Dr. Jacobus güçlükle yutkundu. "Bu adama giyecek bir şey getirin."

Langdon, Tiberina Hastanesi'nden topallayarak çıktığında, kendini çocuk irisi bir yavrukurt

gibi hissetti. Önden fermuvarlı mavi bir hastane personeli tulumu giymişti ve üstünde, sayısız

niteliklerini gösteren bir sürü kumaş rozet vardı.

Ona eşlik eden şişman kadın, aynı kıyafetten giyiyordu. Doktor, kadının, onu Vatikan'a rekor

zamanda götüreceğine garanti vermişti.

Langdon, Vatikan dolaylarının arabalarla ve insanlarla dolu olduğunu hatırlatarak, "Molto

traffico," dedi. "Trafik çok fazla."

Kadın kayıtsız görünüyordu. Gururla rozetlerinden birini işaret etti. "Sono conducente di

ambulanza."n

"Ambulanza?" Bu her şeyi açıklıyordu. Langdon bir ambulanstan faydalanabileceğini

hissediyordu.

Kadın, onu binanın etrafında dolaştırdı. Suyun üstündeki beton iskelede aracı onu bekliyordu.

Langdon aracı gördüğünde olduğu yerde kalakaldı. Eski bir hastane helikopteriydi. Gövdede

Aero-Ambulanza yazıyordu.

Başını eğdi.

Kadın gülümsedi. "Vatikan Şehri'ne uçmak. Çok hızlı."

'*' Ambulans şoförüyüm.

128

Kardinaller Heyeti yeniden Şistine Şapeli'ne akın ederken, mutluluk ve coşku doluydular.

Mortati ise tam tersine, ayaklarını yerden kesip götürecek bir şaşkınlık yaşıyordu. Kutsal

kitapta yazan eski mucizelere ina-Inıyordu, ama az önce şahit olduğu, kesinlikle anlam

veremediği bir şeydi. Hndakat dolu geçen bir ömrün, yetmiş dokuz yılın ardından, böyle bir

^Hay karşısında içinin din coşkusuyla tutuşması gerektiğini biliyordu... ^peşli ve kuvvetli bir

inanç. Ama tek hissedebildiği içinde büyüyen huzur-:luktu. Bir şeyler yanlış gibiydi.

T Koridordan koşarak gelen bir İsviçreli Muhafız, "Signore Mortati!" je seslendi. "Dediğiniz

gibi çatıya çıktık. Camerlengo... yaşıyor! O ger-bir insan! Ruh değil! Tanıdığımızdan farklı

değil!"

"Sizinle konuştu mu?"

"Diz çökmüş, sessizce dua ediyor! Ona dokunmaya çekiniyoruz!" Mortati afallamıştı. "Ona...

kardinallerinin beklediğini söyleyin." "Signore, o bir insan olduğu için.." Muhafız

duraksamıştı.

"Nedir?"

"Göğsü... yanık. Yaralarını sarmalı mıyız? Acı çekiyor olmalı." Mortati bunu biraz düşündü.

Kiliseye hizmet ettiği bir ömür bile onu ana hazırlayamamıştı. "O bir insan, bu yüzden ona

insan gibi muamele

edin. Onu yıkayın. Yaralarını sarın. Ona yeni bir cüppe giydirin. SistJI Şapeli'nde gelmesini

bekleyeceğiz." il

Muhafız koşarak uzaklaştı.

Mortati şapele yöneldi. Şimdi diğer kardinaller içerideydi. Koridor da yürürken, Papalık

Merdivenleri'nin dibindeki bir banka tek başına çöken Vittoria Vetra'yı gördü. Kaybının

yüzüne yansıttığı acıyı ve 'alnızlığ, görebiliyordu. Onun yanma gitmek istedi, ama bu işin

beklemesi gerekti-ğini biliyordu. Yapması gereken işler vardı., bu işin nasıl olabileceğine dair

hiç fikri olmasa da.

Mortati şapele girdi. İçeride gürültülü bir heyecan hâkimdi. Kapıyı kapattı. Tanrım bana

yardım et.

Tiberina Hastanesi'nin çift pervaneli Aero-Ambulanza'sı Vatikan Şehri'nin arkasında

dönerken, Langdon dişlerini sıkarak, bunun hayatında yapacağı son helikopter yolculuğu

olacağı konusunda homurdanıyor-du.

Vatikan hava sahasının şu anda Vatikan'ın duyduğu endişelerin en sonunda geldiğine pilotu

ikna ettikten sonra, onu görünmeden arka duvara yöneltti ve Vatikan'ın helikopter pistine

indirdi.

Acıyla karaya inerken, "Grazie," dedi. Kadın, ona bir öpücük yolladıktan sonra çabucak

havalanıp duvarın arkasından gecenin karanlığına dalıp kayboldu.

Derin derin içini çeken Langdon aklını toplamaya çalışarak, az sonra yapacaklarını

düşünüyordu. Tek elinde tuttuğu kamerayla, o sabah bindiği golf arabasına atladı. Şarj

edilmemişti ve batarya neredeyse boş olduğunu gösteriyordu. Güçten tasarruf etmek için

Langdon farları yakmadan sürdü.

Ayrıca kimsenin geldiğini fark etmemesini istiyordu.

Şistine Şapeli'nin arka tarafında duran Kardinal Mortati önünde kopan hengâmeyi hayretle

izliyordu.

Kardinallerden biri, "Bir mucizeydi!" diye bağırdı. "Tanrı'nın işi!"

Diğerleri, "Evet!" dediler. 'Tanrı isteğini açıkça ifade etti.",

Bir başkası, "Camerlengo Papa'mız olacak," diye bağırdı. "Bir kardinal değü» ama Tanrı bize

yeniden mucizevi bir işaret gönderdi!"

İçlerinden biri, "Evet!" diyerek ona katıldı. "Kardinaller toplantısı jjurallannı insan çizdi.

Tanrı'nın isteği bizden üstün gelir. Hemen bir oylama yapılmasını talep ediyorum!"

Onlara yaklaşan Mortati, "Oylama mı?" dedi. "Sanırım bu benim

işim."

Herkes dönüp ona baktı.

Mortati, kardinallerin onu incelediğini hissedebiliyordu. Onun ciddiyetine gücenmiş gibi

soğuk ve uzak duruyorlardı. Mortati etrafındaki yüzlerde gördüğü mucizevi sevince kendi

kalbinin de eşlik etmesini diledi. Ama olmuyordu. Ruhunda izah edilemez bir acı

hissediyorda.. açıklayamadığı acı bir üzüntü. Bu merasimi temiz kalple yürüteceğine yemin

etmişti, ama tereddüdüne engel olamıyordu.

Sunağa adımını atan Mortati, "Dostlarım," dedi. Sesi kendine ait değil gibiydi. "Sanırım

ömrümün geri kalanını, bu gece şahit olduklarımı anlamaya çalışmakla geçireceğim. Yine de

Camerlengo ile ilgili önerdiğiniz gey... kesinlikle Tanrı'nın isteği olamaz."

Oda sessizliğe gömüldü.

Sonunda kardinallerden biri, "Buna., nasıl söyleyebilirsiniz?" dedi.

liseyi Camerlengo kurtardı. Tanrı Camerlengo ile doğrudan konuştu.

dam ölümden kendi basma kurtuldu. Başka nasıl bir işarete ihtiyacımız

!"

V Mortati, "Camerlengo birazdan bizimle olacak," dedi. "Biraz bekle-m. Oylama yapmadan

önce kendisinden dinleyelim. Bir açıklaması

Ibilir."

"Bir açıklama mı?"

"Büyük Seçmen'iniz olarak, kardinaller toplantısının kurallarını yeri-getirmeye yemin ettim.

Hiç şüphesiz, Kutsal Yasalar gereğince Ca-rlengo'nun Papa seçilmeye hakkı olmadığını

biliyorsunuz. O bir kardideğil.

O bir rahip... hazine vekili. Ayrıca yaşı da yeterli değil." Mortati

bakışların sertleştiğini hissediyordu. "Oylama yapılmasına izin verme1. sizlerden, Vatikan

Yasaları'nm seçilmez gösterdiği bir adamı deste] menizi istemiş olacağım. Her birinizden

kutsal bir yemini bozmanızı j; • miş olacağım."

Birisi, "Ama bu gece burada olanlar," diye kekeledi. "Kesinlikle nunlarımıza üstün geliyor!"

Artık ağzından çıkanların nereden geldiğini bilmeden konuşan M , tati, "Öyle mi?" diye

gürledi. "Kilisenin kurallarını hiçe saymamızı Ta mı istiyor? Mantıklı olmaktan vazgeçerek,

kendimizi çılgınlığa kaptın mızı Tanrı mı istiyor?"

Bir başkası öfkeyle, "Ama siz de bizim gördüklerimizi, görmedi mi?" diye karşı çıktı. "Böyle

bir gücü sorgulamayı nasıl düşünebilirsiniz

Mortati'nin sesi, daha önce hiç bilmediği bir tınıyla kükredi. "E Tanrı'mn gücünü

sorgulamıyorum! Bize aklı ve mantığı veren Tann'du. Tanrı'ya basiret göstererek hizmet

ederiz!"

ît Sİ

I

m ¦:i:

1

f Vittoria Vetra, Şistine Şapeli'nın dışındaki koridorda, Papalık Mer-dr «nleri'nin altındaki bir

bankta uyuşmuş halde oturuyordu. Arka kapıdan yaklaşan silueti gördüğünde başka bir

hayalet görüp görmediğini merak etti. Sargılıydı, topallıyordu ve bir çeşit hastane kıyafeti

giyiyordu.

Vittoria ayağa kalktı... gördüklerine inanamıyordu. "Ro... bert?"

Cevap vermedi. Doğruca yanına gidip Vittoria'yı kollarına aldı. İçgüdüyle dudakları birleşti.

Ve uzun uzun öpüştüler.

Vittoria gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Ah Tanrım... ah, teşekkürler Tanrım..."

Bu sefer tutkuyla onu bir kez daha öptü ve Vittoria kendini onun kollarına bıraktı. Sanki

birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi vücutları kenetlenmişti. Vittoria duyduğu korku ve

acıyı unuttu. Gözlerini kapatarak, kendini o anm sarhoşluğuna bıraktı.

Birisi, "Bu Tanrı'mn isteği!" diye bağırırken, sesi Şistine Şapeli'nde yankılanıyordu. "O

şeytani patlamadan, seçilmiş olanın dışında kim kurtulabilirdi?"

Şapelin arka tarafından gelen bir ses, "Ben," dedi.

Mortati ile diğerleri, dönüp orta koridorda yürüyen pejmürde adama baktılar. "Bay...

Langdon?"

Langdon tek kelime etmeden şapelin önüne yürüdü. Vittoria Vetra da içeri girmişti. Ardından

iki muhafız, üstünde büyük bir televizyon taşıdıkları el arabasıyla koşuşturdular. Langdon

yüzünü kardinallere dönerek, televizyonu prize takmalarını bekledi. Sonra, muhafızlara

çıkmalarını işaret etti. Muhafızlar, kapıyı arkalarından kapatarak çıktılar.

Şimdi içeride sadece Langdon, Vittoria ve kardinaller kalmıştı Langdon Sony Ruvı'nin

görüntü fişini televizyona taktı. Ardından pla\ tuşuna bastı.

Televizyon başta cızırdayarak göstermeye başladı.

Kardinallerin önündeki sahnede, Papa'nın özel dairesi görünüyordı Tuhaf görüntüler, gizli

kameradan çekilmiş gibiydi. Ekranın ortasında^ Camerlengo, şöminenin önündeki loş ışıkta

duruyordu. Kameraya doğr konuşuyormuş gibi görünmesine rağmen, kısa süre sonra biriyle

konuştuğu anlaşıldı... bu kaydı yapan kişiyle. Langdon onlara görüntüleri CERN Direktörü

Maximilian Kohler'ın çektiğini anlattı. Kohler bu görüşmeyi, tekerlekli iskemlesinin kolunun

altına gizlenen minik bir kamerayla, yalnızca bir saat önce çekmişti.

Mortati ile kardinaller şaşkınlık içinde izliyorlardı. Bu sırada konuşmalar geçtiği halde

Langdon filmi geri sarmadı. Kardinallerin görmesini istediği sahne geliyordu...

Camerlengo, "Leonardo Vetra günlük mü tutuyordu?" diyordu. "Sanırım bu CERN için iyi

haber demek. Eğer günlüklerde karşımadde yaratmakta kullandığı yöntemleri anlatıyorsa..."

Kohler, "Hayır anlatmıyor," diyordu. "Bu yöntemlerin Leonardo ile birlikte öldüğünü bilmek

sizi rahatlatacaktır. Bununla birlikte günlüklerinde başka bir şeyden bahsediyor. Sizden."

Camerlengo endişeli görünüyordu. "Anlamıyorum." "Leonardo'nun geçen ay yaptığı bir

toplantıdan bahsediyor. Sizinle." Camerlengo biraz tereddüt ettikten sonra, kapıya baktı.

"Rocher. bana danışmadan sizi içeri almamalıydı. Buraya nasıl girdiniz?" "Rocher gerçeği

biliyor. Onu arayıp yaptıklarınızı anlattım."

"Yaptıklarımı mı? Ona her ne hikâye anlattıysanız, Rocher bir İsviçreli Muhafız'dır ve

Camerlengo yerine, haşin bir bilim adamına inanmayacak kadar inanç sahibidir."

"Aslına bakarsanız, inanmayacak kadar vicdan sahibiymiş. O kadar vicdanlı ki, en sadık

muhafızlarından birinin kiliseye ihanet ettiğini gösteren deliller olmasına rağmen, bunu kabul

etmeyi reddetti. Gün boyunca başka bir açıklama arayıp durdu."

"Siz de ona bu açıklamayı yaptınız demek."

"Gerçeği. Her ne kadar şok edici olsa da."

'Eğer Rocher size inansaydı beni tutuklardı."

"Hayır. Bunu yapmasına izin vermezdim. Bu görüşmeyi ayarlaması lgjrşılığında

konuşmayacağımı garanti ettim."

p Camerlengo garip bir kahkaha attı. "Muhtemelen kimsenin inanmayacağı bir hikâyeyle

kiliseye şantaj yapmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Şantaj yapmaya ihtiyacım yok. Sadece gerçeği sizden duymak istiyorum. Leonardo Vetra

dostumdu."

Camerlengo hiçbir şey söylemedi. Sadece Kohler'a bakıyordu.

Kohler, "Buna ne dersiniz," diye üsteledi. "Leonardo Vetra yaklaşık ir ay önce Papa'yla acilen

görüşmek istediğini size bildirdi... siz bu gö-"şmeyi sağladınız çünkü, Papa, Leonardo'nun

çalışmalarının hayranıydı Leonardo durumun acil olduğunu söylemişti."

Camerlengo yüzünü ateşe döndü. Hiçbir şey söylemiyordu.

"Leonardo büyük bir gizlilik içinde Vatikan'a geldi. Buraya gelerek izinin güvenine ihanet

ediyordu, ki bu ona huzursuzluk veriyordu, ama aşka seçeneği olmadığını hissediyordu.

Yaptığı araştırma onu ikileme 'sürmüştü ve kiliseden dini tavsiye almaya ihtiyacı vardı. Özel

bir toplantıda size ve Papa'ya, çok derin dini anlamları olan bilimsel bir keşifte bulunduğunu

anlattı. Başlangıç'ın fiziksel açıdan mümkün olduğunu ve yoğun enerji kaynaklarının -Vetra

buna Tanrı diyordu- Yaradılış anını tekrarlayabileceğini kanıtlamıştı."

Sessizlik.

529

F:34

Kohler, "Papa çok etkilenmişti," diyerek devam etti. "Leonardo'rmn bunu halka açıklamasını

istedi. Papa Hazretleri bu buluşun bilimle din arasındaki boşluğu doldurabileceğini

düşünmüştü, ki bu Papa'nm hayallerinden biriydi. Ardından Leonardo size madalyonun öbür

yüzünü açık. ladı... kilisenin danışmanlığına başvurma sebebini. Görünüşe bakılırsa aynı

İncil'de kehanet edildiği gibi onun Yaradılış deneyi de her şeyi çift. ler halinde yaratıyordu.

Zıtlar. Işık ve karanlık. Vetra maddeyi yaratmanın yanı sıra, karşımaddeyi de yaratmıştı.

Devam edeyim mi?"

Camerlengo susuyordu. Yere çömelip, kömürleri karıştırdı.

Kohler, "Leonardo Vetra buraya geldikten sonra," dedi. "Onun çalış masını görmek için siz

CERN'e geldiniz. Leonardo'nun günlüklerinde onun laboratuvarmı şahsen ziyaret ettiğiniz

yazıyor."

Camerlengo başını kaldırıp baktı.

Kohler devam etti. "Papa medyanın ilgisini çekmeden seyahat edemezdi, bu yüzden sizi

gönderdi. Leonardo sizi gizli laboratuvannda gez dirdi. Size Yaradılış'ın gücünü, yani

karşımadde patlamasını Büyük Patla-ma'yı gösterdi. Bununla birlikte kilitli tuttuğu, yeni

keşfinin büyük miktarlarda karşımadde üretebileceğinin kanıtı olan büyük numuneyi de

gösterdi. Hayrete düşmüştünüz. Şahit olduklarınızı Papa'ya anlatmak üzere Vatikan Şehri'ne

geri döndünüz."

Camerlengo içini çekti. "Peki sizi endişelendiren ne? Leonardo'nun güvenine sadık kalarak,

bu gece dünyanın önünde karşımadde hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmam mı?"

"Hayır! Beni rahatsız eden, Leonardo Vetra'yı, Tanrı'nızın varlığını pratik olarak kanıtladığı

için öldürtmeniz!"

Şimdi kameraya dönen Camerlengo'nun yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Çıkan tek ses, şömine ateşinin çıtırtılarıydı.

Kamera aniden sarsıldı ve ekranda Kohler'ın kolu göründü. Sanki tekerlekli iskemlesinin

altındaki bir şeyle uğraşıyormuş gibi öne eğilmişti. Sonra yeniden arkasına yaslandığında,

elinde bir silah tutuyordu. Kame-

fanın açısı ürkütücüydü... arka taraftaa.. doğrultulmuş silahı... ve namlunun ucundaki

Camerlengo'yu çekiyordu.

Kohler, "Günahlarınızı itiraf edin peder. Şimdi," dedi.

Camerlengo şaşırmış gibiydi. "Buradan asla canlı kurtulamazsın."

"Ölüm benim için, çocukluğumdan beri bana eziyet eden inancınızın kurtuluş olur." Kohler

artık silahı iki eliyle tutuyordu. "Sana bir şans eriyorum. Günahlarını itiraf et., yoksa şimdi

ölürsün."

Camerlengo kapıya baktı.

Kohler, "Rocher dışarda," diye meydan okudu. "Seni öldürmeye faz-: ısıyla niyetli."

"Rocher yeminli bir koruyu..."

"Beni buraya Rocher soktu. Silahlı olarak. Senin yalanlarından usanmış. Tek şansın var. İtiraf

et. Senin ağzından duymak istiyorum."

Camerlengo tereddüt etti.

Kohler silahının horozunu çekti. "Seni gerçekten öldüreceğime inanmıyor musun?"

Camerlengo, "Sana ne söylersem söyleyeyim," dedi. "Senin gibi biri asla anlayamaz."

"Dene."

Camerlengo şöminenin loş ışığında, uzunca bir süre hareketsiz durdu. Konuşmaya

başladığında söyledikleri, itiraftan çok yüce bir özverinin verdiği gururla yankılanıyor gibiydi.

Camerlengo, "Zamanın başlangıcından bu yana," dedi. "Bu kilise Tann'nın düşmanlarıyla

savaşmıştır. Bazen sözlerle bazen kılıçla. Ve hep ayakta kaldık."

Camerlengo'nun ikna edici bir sesi vardı.

"Ama geçmişteki şeytanlar," diyerek devam etti. "Ateş ve nefret şeytanlarıydı... onlar

savaşabileceğimiz düşmanlardı... korku veren düşmanlar. Ama Şeytan çok kurnazdır. Geçen

zamanla birlikte, görünüşünü yeni bir yüzle değiştirdi... saf mantığın yüzüyle. Şeffaf ve sinsi

ama eskisi gibi ruhsuz." Camerlengo'nun sesi ani bir öfkeyle yükselmişti... adeta değişim

geçirmiş, manyaklaşmıştı. "Söylesene Bay Kohler! Kilise akıllarımıza

mantıklı gelen şeyi nasıl lanetlesin? Artık toplumumuzun temelini o]u. turan şeyi nasıl

kötüleyebiliriz? Kilise uyarmak için sesini her yükselti. ğinde, bize cahil diyerek siz de

sesinizi yükseltiyorsunuz. Paranoyak.;, İdare sizde. Ve kötülüğünüz böylece büyüyor. Kendini

beğenmiş bir entelektüellik perdesi ardına gizleniyor. Kanser gibi yayılıyor. Kendi teknı;

lojisinin mucizeleriyle takdis ediliyor. Kendi kendini ilahlaştırıyor. Öyle ki, bir noktadan

sonra artık saf erdemden başka bir şey olmadığınızdır hiç şüphe duymuyoruz. Bilim bizi

hastalıklardan, açlıktan ve acıdan kotarmaya geldi! Bilime dikkat edin... sonsuz mucizelerin

her şeye kadir \, yardımsever tanrısı! Silahları ve karmaşayı görmezden gelin. Yalnızlığı \t

sonsuz tehlikeleri unutun. Bilim geldi!" Camerlengo silaha doğru bir adım attı. "Ama ben

Şeytan'ın yüzünü gördüm... tehlikeleri gördüm..."

"Sen neden bahsediyorsun! Vetra'nın ilmi senin Tann'nın varlığın; kanıtladı! O senin

tarafındaydı!"

"Taraf mı? Bilim ve din bu işte birlikte değiller! Biz aynı Tanrı',i aramıyoruz, sen ve ben!

Senin tanrın kim? Protonlardan, kütlelerden, zerrecik yüklerinden biri mi? Senin tanrın nasıl

ilham veriyor? Senin tanrın insanın kalbine nasıl erişip ona daha büyük bir güce

güvenebileceğini hatırlatıyor? Sadık kullarının ona güvenebileceğini nasıl hatırlatıyor? Vetra

yanlış yoldaydı. Onun çalışması dini değil, kâfirlikti! Tann'nın Ya-radılış'ı bir deney tüpüne

konup dünyaya gösterilemez! Bu Tanrı'yı övmez, küçültür!" Camerlengo şimdi şeytani bir

sesle, kendi vücudunu tırmalıyordu.

"Ve bu yüzden Leonardo Vetra'yı öldürttün!"

"Kilise için! İnsanlık için! Onun çılgınlığından kurtarmak için! İnsan-Yaradıhş'ın gücünü

elinde tutmaya hazır değil. Deney tüpündeki bii Tanrı mı? Tüm şehri havaya uçuracak bir sıvı

damlası mı? Durdurulmam gerekiyordu!" Camerlengo birden sustu. Başını çevirip ateşe

bakıyordu Seçeneklerini hesaplıyor olmalıydı.

Kohler silahını hizaladı. "İtiraf ettin. Kaçışın yok."

Camerlengo kederle güldü. "Anlamıyor musun? Kurtuluş, günahlarını itiraf etmektir." Kapıya

baktı. "Tanrı senden taraf olduğunda, senin gi-

tji adamların anlayamayacağı seçeneklerin var demektir." Kelimeleri henüz karşı tarafa

ulaşmadan Camerlengo cüppesini ensesinden tuttu ve yırtarak açtı. Çıplak göğsü meydana

çıkmıştı.

Yerinde sıçrayan Kohler'ın şaşırdığı anlaşılıyordu. "Ne yapıyorsun!"

Camerlengo cevap vermedi. Arkasında şömineye doğru geri adım attı ve parlayan küllerin

arasından bir nesne çıkardı.

Silahını elinden bırakmayan Kohler, "Dur!" dedi. "Ne yapıyorsun!"

Camerlengo yüzünü döndüğünde elinde sıcak, kırmızı bir nesne tutuyordu. Illuminati Elması.

Adamın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bunu tek başıma yapmayı planlıyorum." Sesi vahşi bir

şiddetle köpürüyordu. "Ama şimdi... seni buraya Tann'nın gönderdiğini anlıyorum. Benim

kurtuluşum sensin."

Kohler tepki veremeden Camerlengo gözlerini kapayarak, sırtını geriye verdi ve sıcak kırmızı

damgayı göğsünün ortasına yapıştırdı. Etinden cızırtılar yükseldi. "Meryem Ana! Kutsanmış

anne... Oğlunu kucaklar diye acıyla figan ediyordu.

Şimdi ekrana Kohler girmiş... tuhaf biçimde ayakları üstünde dururken, elindeki silah

sallanıyordu.

Camerlengo daha yüksek sesle bağırırken, fiziksel şokun etkisiyle sendeliyordu. Damgayı

Kohler'ın ayaklarının dibine fırlattı. Ardından peİyere

yığılarak, ıstırapla kıvranmaya başladı. Bundan sonra olanlar bulanıktı. İsviçreli

Muhafızlar odaya dalarken, ekrana büyük bir telaş yansı-tı. Silah sesi duyuldu. Kohler

göğsünü tutarak geriye savrulmuştu, ılar içinde tekerlekli iskemlesine düştü. Muhafızlarının

Kohler'a ateş etmesini engellemeye çalışan Rocher, "Hayır!" diye bağırdı.

-

Hâlâ acıyla kıvranan Camerlengo yerde yuvarlanarak parmağını Rocher'e doğrulttu.

"Illuminati'li!"

Ona doğru koşan Rocher, "Seni alçak herif," diye bağırdı. "Seni sofu her..."

533

Chartrand üç kurşunla onu yere serdi. Rocher'in ölü bedeni yere j< paklanmıştı.

Ardından muhafızlar yaralı Camerlengo'nun etrafında toplandıl; Onlar aceleyle üstünü

örtmeye çalışırlarken kamera, tekerlekli iskem! nin yanında diz çökerek damgaya bakan

şaşkın Robert Langdon'ı çel yordu. Sonra film karesi şiddetle sallanmaya başladı. Bilinci

verine gek Kohler, tekerlekli iskemlesinin kol altındaki yuvasından d-hik kamera sökmeye

çalışıyordu. Sonra kamerayı Langdon'a uzatmaya çalıştı.

"V-ver..." diye yutkundu Kohler. "Bunu m-medyaya... v-ver."

Ardından ekran karardı.

534

130

Camerlengo merak perdesinin ve adrenalinin düştüğünü hissediyordu. İsviçreli Muhafızlar

Papalık Merdivenleri'nden Şistine Şapeli'ne gitmesine yardımcı olurlarken, St Pietro

Meydanı'ndan gelen şarkı seslerini duyan Camerlengo engellerin kalktığını anlamıştı.

Grazie, Dio.

Güç vermesi için dua etmişti ve Tanrı bunu ona sağlamıştı. Şüpheye düştüğü anlarda Tanrı

onunla konuşmuştu. Tanrı ona, senin kutsal bir görevin var, demişti. Sana güç vereceğim.

Tann'nm verdiği güce rağmen Camerlengo izlediği yolun doğruluğundan şüpheye düşerek,

korkuya kapılmıştı.

Tanrı, "Eğersen değilsen," diyerek kamçılamıştı onu, o zaman KİM? k Eğer şimdi değilse,

NE ZAMAN? m Eğer bu yolla değilse, NASIL ?

I Tanrı ona, tüm insanlığı İsa'nın kurtardığını hatırlatmıştı... onları Şendi umarsızlıklarından

kurtarmıştı. İsa, onların gözünü iki fiille açmıştı. Dehşet ve Ümit. Çarmıha gerilme ve yeniden

dirilme. Dünyayı değiştirmişti.

Ama bu binlerce yıl önceydi. Zaman mucizeyi yıpratmıştı. Sahte putlarına geri dönmüşlerdi,

tekno-tannlar ve aklın mucizeleri. Peki ya kalbin mucizeleri!

F

I 535

Camerlengo, Tanrı'ya sıkça, insanları yeniden nasıl inandıracağın^ yolunu göstermesi için dua

ederdi. Ama Tanrı sessiz kalmıştı. Ama c U-merlengo en derin karanlığa düştüğünde, Tanrı

yanına koşmuştu. Ah. ,, gecenin dehşeti!

Camerlengo hâlâ yırtık pırtık pijamaları içinde, az önce öğrend gerçeğin verdiği acıyı

ruhundan söküp atmaya çalışırken, kendi vücudu tırmalayarak yerde yattığını

hatırlayabiliyordu. Olamaz, diye bağırmış Ama olduğunu biliyordu. İhanetin acısı, cehennem

alevleri gibi canını y kıyordu. Onu yanına alan piskopos, ona babalık eden adam, papah

yükselirken Camerlengo'nun yanında durduğu din adamı... bir sahtek;" di. Bir günahkâr.

Tanrı'nm bile affedeceğinden şüphe duyduğu, son de ce hain bir konuda tüm dünyaya yalan

söylemişti. Camerlengo, Papa v "Yeminin," diye haykırmıştı. "Tanrı'ya ettiğin yemini

bozdun! Herkeste: önce sen!"

Papa izah etmeye çalışmış fakat Camerlengo dinleyememişti. St. P* etro'nun mezarı önündeki

soğuk toprakta kanlar içinde tek başına yatana kadar, koridorlarda gözü kapalı sendeleyerek

koşmuş, kusmuş kendi bedenini tırmalamıştı. Meryem Ana, ne yapacağım? İşte o acı ve

ihanet anında, Camerlengo ümitleri tükenmiş bir halde Necropolis'te yatıp bu inançsız

dünyadan kendisini alması için dua ederken, Tanrı imdadına yetişmişti.

Kafasının içindeki ses, gök gürlemesi gibi yankılanıyordu. "Tanrı'ya

hizmet etmek için yemin ettin mi?"

Camerlengo, "Evet!" diye haykırmıştı. f;

"Tanrı 'n için ölür müsün ?" :

"Evet! Beni şimdi yanma al!" ¦)

"Kilisen için ölür müsün?" s

"Evet! Lütfen kurtar beni!" H

"Peki ama... insanlık için ölür müsün ?". '"

O sessizlik anında Camerlengo bir boşluğa yuvarlandığını hissetti

Daha derine, daha hızlı düşüyor, kendini tutamıyordu. Ama yine de ceva

bı biliyordu. Her zaman bilmişti.

Çılgınlığın eşiğinde, "Evet!" diye bağırdı. "İnsanlık için ölürüm! Oğlun gibi ben de onlar için

ölürüm!"

Camerlengo saatler sonra bile hâlâ titreyerek yerde yatıyordu. Annesinin yüzünü gördü.

Tanrı'mn senin için planları var, diyordu. Camerlengo kendini çılgınlığa daha da kaptırmıştı.

Sonra yeniden Tanrı konuşmaya başladı. Bu kez sessizce. Ama Camerlengo anlıyordu.

İnançlarını peniden pekiştir.

Ben değilsem... o zaman kim?

Şimdi değilse... ne zaman?

Muhafızlar, Şistine Şapeli kapısının sürgülerini açarken, Camerlengo Carlo Ventresca

damarlarında akan gücü hissetti... aynen çocukluğunda olduğu gibi. Tanrı onu seçmişti. Uzun

zaman önce.

İsteği yerine gelecek.

Camerlengo kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. İsviçreli Muhafızlar göğsünü

sarmışlar, onu yıkamışlar ve ona yeni beyaz bir cüppe giydirmişlerdi. Ayrıca yanığı için ona

bir de iğne yapmışlardı. Camerlengo kendisine ağrı kesici vermelerini istememişti. İsa göğe

yükselmeden önce üç gün acı çekti! İlacın sinirlerini etkilediğini hissedebiliyordu... hızla geri

çekilen ağrı dalgaları.

Şapele girerken, kardinallerin hayretle kendisine bakmalarına şaşır-

Itelisti. Kendi kendine, Tanrı 'ya hayranlıkla saygı duyuyorlar, diye hatırlı kendine. Şahsıma

değil, Tann'nın benim ARACILIĞIMLA gerçekleştiklerine. Orta koridorda yürürken,

gördüğü her yüzdeki şaşkınlık ifa-sini okuyabiliyordu. Ama yüzlerin yanından geçtikçe,

gözlerinde başka ifade daha olduğunu sezinledi. Bu neydr? Camerlengo bu gece onu nasıl

karşılayacaklarını hayal etmişti. Sevinçle mi? Saygıyla mı? Gözlerine baktığında her iki

duygu ifadesine de rastlayamadı.

İşte o andan sonra Camerlengo sunağa baktı ve Robert Langdon'ı gördü.

537

131

Camerlengo Carlo Ventresca, Şistine Şapeli'nin ortasında duruyordu. Kardinallerin hepsi

kilisenin ön tarafında durmuş, dönüp ona bakıyorlardı. Robert Langdon sunaktaki bir

televizyonun yanında, Camerlen-go'nun hatırladığı ama nasıl olduğunu anlayamadığı bir

görüntüyü oynatıyordu. Vittoria Vetra'da süzgün çehresiyle onun yanında duruyordu.

Camerlengo morfinin hayal görmesine sebep olduğunu ve yeniden açtığında manzaranın daha

farklı olmasını ümit ederek bir süre gözlerini kapattı. Ama olmamıştı.

Biliyorlardı.

Ne tuhaftır ki, hiç korku duymadı. Bana yol göster Baba. Senin sağduyunu anlamalarını

sağlayacak kelimeleri bana ihsan et.

Ama Camerlengo cevap duymadı.

Baba, artık kaybedemeyecek kadar yol kat ettik.

Sessizlik.

Yaptıklarımızı anlamıyorlar.

Camerlengo kafasının içindeki sesin kime ait olduğunu bilmiyordı ama mesaj açıktı.

Ve gerçek seni özgür kılacak...

Ve böylece Camerlengo Ventresca başı dik bir şekilde Şistine Şape-li'nin ön tarafına yürüdü.

Kardinallerin arasından geçerken, üzerine yö-

gjtilmiş delici bakışları, titrek mum ışığı bile yumuşatmıyordu. Yüzler ona, açıkla, diyorlardı.

Bu çılgınlığa bir açıklama getir. Bize yanıldığımızı

söyle!

Gerçek, dedi Camerlengo kendi kendine. Sadece gerçek. Bu duvarlatiçinde

pek çok sır saklıydı... içlerinden biri öylesine günahkârdı ki onu ınlığa sürüklemişti.

Ama ışık o çılgınlıktan doğmuştu. Koridorda yürüyen Camerlengo, "Eğer milyonları

kurtarmak için ruhunuzu verebilseydiniz," dedi. "Bunu yapar mıydınız?"

Şapeldeki yüzler sadece bakıyorlardı. Hiç kimse kıpırdamadı. Hiç kimse konuşmadı.

Duvarların ardındaki meydandan, neşeli şarkı nağmeleri duyuluyordu.

Camerlengo onlara doğru yürüdü. "Hangi günah daha büyük? Birinin düşmanını öldürmesi

mi? Yoksa gerçek aşkınız boğulurken, hiçbir şey yapmadan durmak mı?" St. Pietro Meydanı

'nda şarkı söylüyorlar! Camerlengo bir süre durup bakışlarını Sistine'nin tavanına dikti.

Michelan-gelo'nun tanrısı karanlık tonozdan ona bakıyor... ve memnun olmuşa benziyordu.

Camerlengo, "Daha fazla dayanamazdım," dedi. Yine de onlara yaklaşırken, anladıklarına

dair hiçbirinin gözünde en ufak bir titreşim göre-miyordu. Onun yaptıklarının mutluluk saçan

basitliğini görmediler mi? En büyük ihtiyacı anlamadılar mı? O kadar açık olmuştu ki.

Illuminati. Bilim ve Şeytan aynı şeydi. Eski korkuların yeniden canlanmadı. Sonra ezilip

gitmesi. Dehşet ve Ümit. Onlan yeniden inandırmak.

Bu gece Illuminati'nin gücü... muhteşem bir neticeyle yeniden ser-st kalmıştı. İlgisizlik yok

olmuştu. Tüm dünyaya şimşek hızıyla yayılan orku insanları bir araya getirmişti. Ve soma

Tanrı'nm haşmeti, karanlı-a galip gelmişti.

Hiçbir şey yapmadan duramazdım!

İlham veren Tanrı'nın kendisiydi... Camerlengo'nun ıstırap gecesin-: de, yol gösterici gibi

belirmişti. Ah bu inançsız dünya! Biri onlan kurtar-

malı! Sen. Sen değilsen, kim? Sen bir nedenden ötürü kurtarıldın. Onlara eski şeytanları

göster. Onlara korkularını hatırlat. Umarsızlık ölümdür. Karanlık olmadan ışık olmaz.

Kötülük olmazsa, iyilik olmaz. Onlara seçim yaptır. Karanlık ya da aydınlık. Korku nerede?

Kahramanlar nerede? Şimdi değilse, ne zaman?

Camerlengo orta koridordan doğruca kardinallerin bulunduğu yere doğru yürüdü. Kendini,

onun geçmesi için Kızıldeniz'in ikiye ayrıldığı Musa gibi hissetti. Sunaktaki Robert Langdon

televizyonu kapattı, Victoria'yı elinden tuttu ve sunaktan ayrıldı. Camerlengo, Robert

Langdon'm sadece Tanrı'nın isteğiyle hayatta kalmış olabileceğini biliyordu. Tanrı, Robert

Langdon'ı kurtarmıştı. Camerlengo nedenini merak îdiyordu.

Sessizliği bozan, Şistine Şapeli'ndeki tek kadının sesi oidu. İleri doğru adım atarak, "Sen

benim babamı mı öldürdün?" dedi.

Camerlengo, Vittoria Vetra'ya döndüğünde, yüzündeki ifade anlayabileceği türden değildi...

evet acılı ama kızgın mı? Vittoria da anlamalıydı. Babasının dehası ölümcüldü. Durdurulması

gerekiyordu. İnsanlığın iyiliği için.

Vittoria, "O Tanrı için çalışıyordu," dedi. 'Tanrı için laboratuvarda çalışılmaz. Bu iş

yüreklerde yapılır." "Benim babamın kalbi temizdi! Ve onun araştırması kanıtladı..." "Onun

araştırması bir kez daha, insan aklının, ruhundan daha hızlı ilerlediğini kanıtladı!"

Camerlengo'nun sesi, beklediğinden daha keskindi. "Eğer baban gibi dindar bir adam bile bu

akşam gördüğümüz gibi bir silah üretebiliyorsa, sıradan bir adamın teknolojiyle neler

yapabileceğini tahmin edin."

"Senin gibi bir adam mı?"

Camerlengo derin bir nefes aldı. Vittoria anlamamış mıydı? İnsanın erdemleri, bilim kadar

hızlı ilerlemiyordu. İnsanlık ruhani açıdan sahip olduğu güçleri kullanacak kadar

gelişmemişti. Biz asla kullanamayacağımız bir silah üretmedik! Bununla birlikte

karşımaddenin hiçbir şey olmadığını biliyordu... insanın gelişen cephaneliğindeki bir başka

silahtı. İnsanlık zaten yok edebiliyordu. İnsanlık öldürmeyi uzun zaman önce öğ-

renmişti. Ve annesinin kanı yağmur gibi aktı. Leonardo Vetra'nın buluşu başka bir sebepten

ötürü tehlikeliydi.

Camerlengo, "Kilise yüzyıllar boyunca," dedi. "Bilim onu parça parça »ok ederken sessiz

kaldı. Gerçeği açığa çıkaran mucizeler. Kalbe galip gelmesi için aklı eğitmek. Dini, kitleleri

uyuşturmakla karalamak. Tanrı'nın hayal ürünü olduğunu ilan ettiler... hayatın anlamsız

olduğunu kabul edemeyecek kadar zayıf olanların hayali koltuk değneği. Bilim Tan-n'nın

gücünü boyunduruğu altına almaya cüret ederken hiçbir şey yapmadan duramazdım! Kanıt,

diyorsunuz değil mi? Evet, bilimin cehaletinin kanıtı! Anlayabildiğimizin ötesinde bir şey

olduğunu kabul etmenin nesi yanlış? Bilimin Tanrı'yı laboratuvara indirgeyebildiği gün,

insanların imana ihtiyaç duymayı bırakacakları gün demektir!"

Ona doğru ilerleyen Vittoria, "Kiliseye ihtiyaç duymayı bırakacakları gün demek istiyorsun,"

diye meydan okudu. "Şüphe, son kalan kontrol aracın. İnsanları sana getiren şey şüphe.

Hayatın bir anlamı olduğuna inanma ihtiyacımız. İnsanın güvensizliği ve aydınlanmış bir ruha

duyulan ihtiyaç, her şeyin büyük bir planın parçası olduğuna ikna etti. Ama kilise

gezegendeki tek aydınlanmış ruh değil! Her birimiz Tanrı'yı farklı yollarla ararız. Neden

korkuyorsun? Tanrı'nın kendini bu duvarların dışında bir yerde göstermesinden mi? İnsanların

Tanrı'yı kendi hayatlarının bir yerinde bulup bu modası geçmiş ayinleri terk etmelerinden mi?

Dinler evrim geçirir! Akıl cevaplar buldukça, kalp yeni gerçeklere sarılır. Benim babam senin

arayışına yardım ediyordu! Paralel bir yol tutmuştu! Bunu neden anlayamadm? Tanrı

göklerden aşağı bakarken, itaat göstermezsek bizi bir ateş çukuruna atmakla tehdit eden, her

şeye kadir bir otorite değil. Tanrı sinir sistemimizin nevron birleşimlerinde ve kalplerimizde

akan enerjidir! Her şeyin içinde Tanrı vardır!"

Gözlerinden ona acıdığı anlaşılan Camerlengo, "Bilim dışında," dedi. "Bilimin açıklaması

ruhsuzluktur. Kalpten armmışlıktır. Karşımadde gibi zihinsel mucizeler bu dünyaya, yanında

etik izahatları olmadan geliyor. Bu bile tek başına korkutucu! Ama ya bilim, tanrıtanımaz

meşgalelerini aydınlanmış yol diye müjdelediğinde? Asıl güzelliğinin cevapsız kalma-

sında saklı sorulara cevap bulmayı vaat ettiğinde?" Başını iki yana salladı "Hayır."

Bir sessizlik anı yaşandı. Camerlengo, Vittoria'nm ödün vermez bakışlarıyla yeniden

karşılaştığında birden yorulduğunu hissetti. Böyle olmaması gerekiyordu. Tann'nın son sınavı

bu mu?

Büyülü anı Mortati bozdu. Dehşetli bir fısıltıyla, "Preferiti," dedi. "Baggia ile diğerleri. Lütfen

bana onları senin..."

Onun sesindeki acıya şaşıran Camerlengo yüzünü Mortati'ye döndü. Mortati mutlaka

anlamalıydı. Gazete başlıkları her gün bilimin mucizelerini yazıyordu. Dinin ne kadar vakti

kalmıştı? Yüzyıllar mı? Dinin bir mucizeye ihtiyacı vardı. Uyuyan dünyayı uyandırmak için

bir şey. Onları dindarlık yoluna geri döndürecek bir şeye. İmanı yeniden pekiştirmeye.

Preferiti zaten lider değildi, onlar aracıydı... yeni dünyayı kucaklamaya ve eskisini terk

etmeye hazır liberaller! Tek yolu buydu. Yeni bir lider. Genç. Güçlü. Canlı. Mucizevi.

Preferiti ölmekle kiliseye, canlıyken yapabileceklerinden çok daha büyük bir hizmette

bulunmuştu. Dehşet ve Ümit. Milyonları kurtarmak için dört ruhu feda et. Dünya onları

sonsuza dek şehit olarak hatırlayacaktı. Kilise onların ismini övgüyle anacaktı. Tann'nın nuru

için kaç mh öldü? Sadece dört. Mortati, "Preferiti," diye tekrar etti.

Göğsünü işaret eden Camerlengo, "Onların acısını paylaştım," diyerek kendini savundu. "Ve

Tanrı için ben de ölürdüm. Ama benim işim henüz başlıyor. St. Pietro Meydanı'nda şarkı

söylüyorlar!"

Mortati'nin gözlerindeki dehşeti gören Camerlengo bir kez daha şaşkınlık geçirdi. Acaba

morfin yüzünden miydi? Mortati, ona, sanki bu adamları Camerlengo kendi eliyle öldürmüş

gibi bakıyordu. Camerlengo, Tanrı için bunu bile yapardım, diye düşündü ama o yapmamıştı.

Eylemleri Haşhaşin gerçekleştirmişti... Illuminati için çalıştığım zanneden kâfir bir ruh.

Camerlengo, ona, ben Janus'um demişti. Gücümü sana kanıtlayacağım. Ve öyle de yapmıştı.

Haşhaşin'in nefreti onu, Tann'nın piyonu haline getirmişti.

542

Kalbi neşeyle çarpan Camerlengo gülümseyerek, "Şarkıyı dinleyin," Ji. "Hiçbir şey kalpleri,

kötülüğün kendini göstermesi kadar birleştire-z. Bir kiliseyi yakarsanız cemaat ayağa kalkar,

el ele tutuşur, yeniden 'şeyi inşa ederken ilahiler söylerler. Bu gece nasıl akın ettiklerine ba-;.

Korku onları eve getirdi. Modern insanlar için modern şeytanlar ya-\ Umarsızlık sona erdi.

Onlara kötülüğün yüzünü göster -aramızda Sa-istler dolaşıyor- hükümetlerimizi,

bankalarımızı, okullarımızı idare iyor, baştan çıkarıcı bilimleriyle Tann'nın Evi'ni ortadan

kaldırmakla hdit ediyor. Ahlaksızlık derinlere işledi. İnsanoğlu tedbirli davranmalı. iliği

aramalı. İyiliğin kendisi olmalı!"

Camerlengo sessizlik yaşanırken, aı tık anlamış olmalarını diliyordu, lluminati yeniden ortaya

çıkmamıştı. Illuminati uzun zaman önce yok oluştu. Yaşayan sadece onların efsanesiydi.

Camerlengo Illuminati'yi sa-ece hatırlatıcı olması için hortlatmıştı. Illuminati tarihini bilenler

kötü-'ğü yeniden canlandırmıştı. Bilmeyenler ise ne olduğunu öğrenmiş ve ne kadar

olduklarına şaşmışlardı. Eski Şeytanlar umarsız dünyayı uyandırmak için hortlamışlardı.

"Ama., ya damgalar?" Mortati'nin sesi hakaret edercesine sert çıkmıştı.

Camerlengo cevap vermedi. Mortati'nin bilmesine imkân yoktu ama

"amgalara yüz yıldan uzun zaman önce Vatikan el koymuştu. Papalık

"asası'na -Borgia apartmanlarının derinliklerindeki Papa'nm özel koruağında-

kilitlenmiş, unutulmuş ve tuzlanmışlardı. Kilisenin, Papa dışm-

"akilerin görmesini tehlikeli bulduğu bu nesneler, Papalık Kasası'nda

'saklanmışlardı.

Korku aşılayan şeyi neden sakladılar? Korku insanları Tann'ya getirdi! Kasanın anahtarı

Papa'dan Papa'ya devrolurdu. Camerlengo Carlo ¦ Ventresca anahtarı aşırarak içeri girmeye

cüret etmişti, bu kasada bulunanlarla ilgili efsaneler büyüleyiciydi... Apokrifa, diye bilmen,

basılmamış on dört orijinal elyazması İncil, Fatima'nın ilk ikisi gerçekleşen ve çok korkutucu

olması sebebiyle kilisenin asla açıklamayacağı üçüncü kehaneti. Bunların yanı sıra,

Camerlengo Illuminati Koleksiyonu'nu bulmuştu...

grubu Roma'dan kovduktan sonra kilisenin örtbas ettiği sırlar... rezil Aydınlanma Yollan...

Vatikan'ın başsanatçısı Bernini'nin Şeytani aldatmacası... Avrupa'nın en büyük bilim

adamlarının, Vatikan'ın kendi St. An-gelo Kalesi'nde gizlice toplanarak dinle nasıl alay

ettikleri. Koleksiyona, efsanevi Illuminati Elmasfyla birlikte diğer demir damgalan içeren

beşgen bir sandık da dahildi. Bu, Vatikan tarihinin, eskilerin unutulmasının iyi olduğunu

zannettiği bir parçasıydı. Camerlengo onlara katılmıyordu.

Vittoria, "Ama karşımadde... " diye üsteledi. "Vatikan'ı yok olma tehlikesine attın."

Camerlengo, "Tanrı senden taraf olduğunda tehlike yoktur," dedi. "Bu onun davasıydı."

Vittoria, "Sen delisin!" diyerek hırslandı.

"Milyonlar kurtuluşa erdi."

"İnsanlar öldürüldü!"

"Ruhlar kurtuldu."

"Bunu babama ve Maximilian Kohler'a anlat."

"CERN'in küstahlığının ortaya çıkması gerekiyordu. Bir kilometreyi havaya uçurabilecek bir

sıvı damlası mı? Ve bir de kalkmış bana mı deli diyorsun?" Camerlengo içten içe

hiddetlendiğini hissediyordu. "İnananlar Tanrı yolunda pek çok sınavdan geçerler! Tanrı

İbrahim'den çocuğunu kurban etmesini istedi! Tanrı, İsa'ya çarmıha gerilmesini emretti!

Çarmıh simgesini bu yüzden gözümüzün önüne asıyoruz -kanlı, acı dolu, ıstıraplı-bize

kötülüğün gücünü hatırlatması için! Kalplerimizi tetikte tutması için! İsa'nın bedenindeki

yaralar, karanlığın gücünün canlı birer işaretidir! Benim yaralarım canlı bir işaret! Kötülük

yaşıyor ama Tanrı'nın gücü üstün gelecektir!"

Bağırışları Şistine Şapeli'nin arka duvarında yankılandıktan sonra mutlak bir sessizlik oldu.

Zaman durmuş gibiydi. Michelangelo'nun Son Yargı'sı ürkütücü bir şekilde arkasında

yükseliyor... İsa günahkârları cehenneme gönderiyordu. Mortati'nin gözlerinde yaşlar birikti.

Mortati fısıltıyla, "Sen ne yaptın Carlo?" diye sordu. Gözlerini kapattığında gözyaşları aşağı

aktı. "Papa Cenapları'nal"

Sanki o olayı herkes unutmuş gibi, toplu halde acıyla iç çekildi. Pa-a. Zehirlenmişti.

Camerlengo, "Alçak bir yalancı," dedi.

Mortati harap olmuştu. "Ne demek istiyorsun? O dürüst biriydi! O... ni severdi."

"Ben de onu." Ah, onu nasıl severdim! Ama oyalan! Tann'ya ettiği yemleri bozması!

Camerlengo şimdi değil, ama sonradan anlayacaklarını biliyordu, nlara anlattığında,

anlayacaklardı. Papa Cenapları, kilisenin gördüğü n kötü hilekârdı. Camerlengo o korkunç

geceyi hâlâ hatırlıyordu. Vet-a'nın Buşlangıç'ı ve karşımaddenin korkunç gücüyle ilgili

haberlerle ERN'e yaptığı ziyaretten dönmüştü. Camerlengo, Papa'nın tehlikeleri ark

edeceğinden emindi, ama Papa Cenapları, Vetra'nın keşfinin sadece "mit verici taraflarını

görmüştü. Hatta Vatikan'ın, Vetra'nın -çalışmasını 'ine dayalı bilimsel araştırma yönünde, iyi

niyet göstergesi olarak kabul derek/on sağlayacağını ileri sürmüştü.

Çılgınlık! Kiliseyi modası geçmiş göstermekle tehdit eden araştırmaya ¦alırım yapmak mı? Bu

kitle imha silahlarını işletmek mi? Annesini öldüren ombayı...

Camerlengo, "Ama... yapamazsın!" diye atılmıştı.

Papa, "Bilime derin bir borcum var," diye cevap vermişti. "Hayatım oyunca sakladığım bir

şey. Genç bir adamken bilim bana bir armağanda ulunmuştu. Hiç unutamadığım bir

armağan."

"Anlamıyorum. Tanrı yolundaki bir adama bilim ne verebilir?"

Papa, "Bu biraz karışık," demişti. "Sana izah etmek için zamana ihtiyacım olacak. Ama önce,

benim hakkımda bilmen gereken basit bir gerçek var. Yıllar boyunca bunu sır olarak

sakladım. Sana söyleme zamanlın geldiğine inanıyorum."

Sonra Papa, ona hayret verici gerçeği anlatmıştı.

545

F:35

132

Camerlengo, Aziz Petrus'un kabrinin önünde bir yumağın içinde kıvrılmış, çamur zeminde

yatıyordu. Ölü Şehir soğuktu, ama kendi etine açtığı yaralardan akan kanı pıhtılaştırmaya

yardımcı oluyordu. Papa Cenapları, onu burada bulamazdı. Onu burada kimse bulamazdı...

"Çok karışık," diyen Papa'nın sesi kulaklarında yankılandı. "Anlamanı sağlamak için zamana

ihtiyacım olacak..."

Ama Camerlengo zamanın anlamasını sağlayamayacağını biliyordu.. Yalancı! Sana

inanmıştım! TANRI, sana inanmıştı! Papa tek bir cümleyle Camerlengo'nun dünyasını başına

yıkmıştı. Camerlengo'nun yol göstericisi hakkında inandığı her şey, gözlerinin önünde

paramparça olmuştu. Gerçek, Camerlengo'nun kalbinde öyle bir delik açmıştı ki, Papa'nın

özel dairesinden geri geri sendeleyerek çıkmış ve koridora küsmüştü.

Papa arkasından koşarak, "Bekle!" diye bağırmıştı. "Lütfen, açıklamama izin ver."

Ama Camerlengo kaçmıştı. Papa Cenapları daha fazla katlanmasını nasıl bekleyebilirdi? Oh,

onun işlediği berbat günah! Ya başka biri öğrenirse? Kiliseye saygısızlığı düşünsene! Papa'nın

kutsal yemininin hiçbir anlamı yok muydu?

i ||Aziz Petrus'un kabri önünde uyanana kadar delilik kulaklarında dijprdı. O sırada, Tanrı

dehşet verici bir şiddetle ona geldi.

SENİNKİ, İNTİKAM PEŞİNDE OLAN BİR TANRI! İ Birlikte, plan yaptılar. Kiliseyi

birlikte koruyacaklardı. Bu imansız dünyaya, imanı birlikte geri getireceklerdi. Şeytan her

yerdeydi. Ama, dünya buna bağışıklık kazanmıştı! Dünyanın görmesi için karanlığı birlikte

ortadan kaldıracaklardı... ve Tanrı üstesinden gelecekti! Dehşet ve Ümit. O zaman, dünya

inanacaktı!

Tanrı'nm ilk imtihanı, Camerlengo'nun tahmin ettiğinden daha az korkunç olmuştu. Papalık

yatak odalarına gizlice girmek... şırıngasını doldurmak... vücudu ölüme karşı kasılırken,

hilekânn ağzını kapamak. Camerlengo ay ışığında, Papa'nın çılgın gözlerinden, söylemek

istediği bir şey olduğunu arılayabiliyordu.

Ama, çok geçti.

Papa yeteri kadar şey söylemişti.

547

133

"Papa'nm bir çocuğu vardı."

Camerlengo, Şistine Şapeli'nin içinde, konuşurken sabit bir şekilde duruyordu. Hayret verici

haberin, dört kelimesi. Tüm meclis, birlikte geri çekilmiş gibiydi. Kardinallerin suçlayan

tavırları, sanki odadaki tüm ruhlar Camerlengo'nun yanılıyor olması için dua ediyormuş gibi

şaşkın bakışlara dönüştü.

Papa 'tun bir çocuğu vardı.

Langdon şok dalgasının ona da çarptığını hissetti. Langdon'm cevaplanmamış sorularla

uyuşmuş beyni bir ağırlık merkezi bulmaya çabalarken, Vittoria'nm sıkıca onunkini kavrayan

eli, titriyordu.

Camerlengo'nun sesi, sanki sonsuza kadar havada, üzerlerinde asılı kalacakmış gibiydi.

Langdon, Camerlengo'nun çılgın gözlerinde bile saf inancı görebiliyordu. Langdon

kurtulmak, kendine garip bir kâbusun içinde kaybolduğunu ve yakında mantıklı bir dünyada

uyanacağını söylemek istiyordu.

Kardinallerden biri, "Bu bir yalan!" diye bağırdı.

Diğeri, "Buna inanmayacağım!" diyerek itiraz etti. "Papa Cenapları, yaşamış en dindar

adamdı."

Bir sonraki konuşan Mortati'ydi, sesi perişanlıktan zayıf çıkıyordu. "Dostlarım.

Camerlengo'nun söyledikleri doğru." Şapeldeki tüm kardi-

Haller, sanki Mortati müstehcen bir laf etmiş gibi döndüler. "Papa'nın gerçekten bir çocuğu

vardı."

Kardinallerin dehşetten benizleri atmıştı.

Camerlengo şok olmuş görünüyordu. "Biliyor muydun? Ama... sen

bunu nasıl bilebilirsin?"

Mortati içini çekti. "Papa Cenapları seçildiğinde... Şeytan'm Avukatı*"bendim."

Toplu bir hayretle iç çekiş duyuldu.

Langdon anlıyordu. Bu, bilginin büyük ihtimalle doğru olduğu anlamına geliyordu. Vatikan

içindeki lekeleyici bilgiler söz konusu olduğun-JfLji, "Şeytan'ın Avukatı" otoriteydi. Papa'nm

utanılacak sırları tehlikeliydi ^¦[seçimlerden önce bir adayın geçmişiyle ilgili gizli araştırmalar

"Şey-^H'm Avukatı" vazifesi gören tek bir kardinal -bu kişi, seçilmeye uygun ^¦tdinallerin

neden Papa olmaması gerektiğine dair gün ışığına çıkmamış Hptlenlerden sorumluydutarafından

yürütülüyordu. Şeytan'ın Avukatı, likendi ölüm hazırlığını yapan Papa tarafından

baştan atanıyordu. Şey-11 tan'ın Avukatı'nm kimliğini asla açıklamaması gerekiyordu. Asla.

II Mortati, "Şeytan'ın Avukatı bendim," diye tekrar etti. "Bu şekilde öğ-

11 rendim."

i i Ağızlar açık kaldı. Görünüşe bakılırsa, bu gece tüm kuralların yıkıl-

I] dığı bir geceydi.

H Camerlengo kalbinin öfkeyle dolduğunu hissetti. "Ve sen... kimseye

anlatmadın mı?"

Mortati, "Papa Cenapları'yla yüzleştim," dedi. "Ve o da itiraf etti. Tüm hikâyeyi açıkladı ve

sırrını açıklayıp açıklamama kararım kalbimin sesine göre vermemi istedi."

"Ve kalbin sana bu bilgiyi gizlemeni söyledi." m "Papalık için en iyi aday oydu. İnsanlar

onu seviyordu. Skandal, kili-^ şeyi derinden yaralayabilirdi."

Katolik Kilisesi'nde aziz adayı aleyhinde tartışan savcı.

"Ama, bir çocuğu vardı! Evlenmeme yeminini bozdu!" Camerlengo şimdi bağırıyordu.

Annesinin sesini duyabiliyordu. Tann'ya verilen söz, en önemli sözdür. Tann'ya verdiğin bir

sözden asla dönme. "Papa yeminini bozdu!"

Mortati acıdan çılgına dönmüş görünüyordu. "Carlo, onun sevgisi... lekesizdi. Hiçbir yemini

bozmadı. Sana açıklamadı mı?"

"Neyi açıklamadı mı?" Camerlengo, Papa, ona seslenirken, Papa'nm özel dairesinden koşarak

çıktığım hatırladı. Açıklamama izin ver!

Mortati ağır ağır, kederle hikâyeyi açıkladı. Uzun yıllar önce, Papa henüz bir papazken, genç

bir rahibeye âşık olmuştu. Her ikisi de evlenmeme yemini etmişlerdi ve Tanrı'yla

anlaşmalarını bozmayı as'a düşünmemişlerdi. Ama, aşkları giderek artınca, günaha teşvik

edici bedenlerine karşı koysalar da, hiç tahmin etmedikleri bir şeyin özlemini çektiklerini

hissettiler -Tann'nın en büyük yaratma mucizesine ortak olmayı- bir çocuğa. Onlann

çocuğuna. Yine de, Tanrı önde geliyordu. Bir yıl sonra, hüsran dayanılmaz boyutlara

ulaştığında, genç kadın büyük bir heyecanla ona geldi. Bilimin yeni mucizesi -iki kişinin

cinsel ilişki kurmadan çocuk sahibi olabileceği bir yöntem- hakkında bir makale okumuştu.

Bunun Tann'nın bir işareti olduğunu hissediyordu. Papaz, onun gözlerindeki sevinci

görebiliyordu ve kabul etti. Bir yıl sonra, genç kadının suni döllenme yoluyla bir çocuğu

olmuşta..

Camerlengo paniğe kapılmış bir halde, onu hissizleştirenin morfin olduğunu umut ederek,

"Bu... doğru olamaz," dedi. Elbette, söylenenleri duyuyordu.

Mortati'nin gözleri yaşarmıştı. "Carlo, Papa Cenapları bu yüzden bilimi seviyordu. Bilime bir

borcu olduğuna inanıyordu. Bilim, evlenmeme yeminini bozmadan ona babalık zevkini

yaşatmıştı. Papa Cenapları, bana tek bir şey dışında hiçbir pişmanlığı olmadığını söylemişti...

sevdiği kadınla birlikte olmasını ve çocuğunun büyüdüğünü görmesini engelleyen kilisedeki

yüksek mevkisi."

Camerlengo Carlo Ventresca, deliliğin tekrar üzerine çöktüğüıfii hissetti. Etini tırmalamak

istiyordu. Nasıl bilebilirdim? *'¦

"Papa hiçbir günah işlemedi, Carlo. O, lekesizdi."

"Ama..." Camerlengo mantıklı bir şey bulabilmek için kederli zihnini taradı. "Yaptığı

şeyleria.. tehlikesini düşünün." Sesi zayıf çıkıyordu. "Ya fahişesi ortaya çıksaydı? Ya da Tanrı

esirgesin, çocuğu? Kilisenin maruz

(alacağı utancı düşünün." Mortati'nin sesi titriyordu. "Çocuk, zaten ortaya çıktı." Herkes

durdu. i' "Carlo?..." Mortati yıkılmıştı. "Papa Cenapları'nm çocuğu... sensin." I O sırada,

Camerlengo kalbindeki iman ateşinin söndüğünü hissede-»yordu. Michelangelo'nun büyük

Son Yargı'sıyla çerçevelenmiş mihra-fn üzerinde titreyerek, duruyordu. Biraz önce, kısa bir an

için cehenne-ti gördüğünü biliyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama dudakları sessizce titredi.

Mortati boğuk bir sesle, "Anlamıyor musun?" dedi. "Papa Cenapları, bu yüzden sen çocukken

Palermo'daki hastaneye seni görmeye geldi. Bu yüzden, seni barındırıp yetiştirdi. Sevdiği

rahibe Maria'ydı... senin annen. Seni büyütmek için rahibe manastırından ayrıldı, ama Tann'ya

olan içten bağlılığından asla vazgeçmedi. Papa, onun bir patlamada öldüğünü ve senin,

oğlunun, mucizevi bir şekilde sağ kaldığını duyduğunda... Tann'ya, »seni bir daha asla yalnız

bırakmayacağına söz verdi. Carlo, anne ve ba-¦toan, ikisi de bakirdi. Tann'ya olan yeminlerini

tuttular. Ve yine de, seni Bkmyaya getirmenin bir yolunu buldular. Sen, onların mucize

çocuğuy-

B Camerlengo söylenenleri duymamak için kulaklarını kapadı. Mihra-¦pın üzerinde felç olmuş

gibi duruyordu. Sonra, dünyası altından çekilir-¦pken, sertçe dizleri üzerine düştü ve acıyla

feryat etti.

Saniyeler. Dakikalar. Saatler. ' Şapelin dört duvarı içinde, zaman anlamını yitirmiş

gibiydi. Vittoria hepsini etkisi altına almış gibi görünen felçten yavaş yavaş kurtulduğunu

hissetti. Langdon'ın elini bırakıp kardinal topluluğunun arasında ilerle-

meye başladı. Şapelin kapısı sanki kilometrelerce uzaktaydı ve kendini sualtında ilerliyormuş

gibi hissediyordu., ağır çekimde.

Cüppelerin arasından geçerken, onun hareketiyle diğerleri hipnozdan uyanıyormuş gibi

göründü. Bazı kardinaller dua etmeye başladı. Diğerleri ağlıyordu. Bazıları, onun gidişini

izlemek için döndüler. Vittoria kapıya doğru ilerlerken, boş ifadeleri yavaş yavaş bir önseziye

dönüşüyordu. Bir el kolunu yakaladığında, neredeyse kalabalığın arkasına ulaşmıştı. Dokunuş

nazik ama kararlıydı. Arkasını dönünce, kırışık yüzlü bir kardinalle yüz yüze geldi. Yüzü,

korkuyla kaplanmıştı. Adam, "Hayır," dedi. "Yapamazsınız." Vittoria inanmayan gözlerle oı.a

baktı.

Şimdi yanına bir kardinal daha gelmişti. "Harekete geçmeden önce düşünmeliyiz."

Ve bir başkası. "Bunun sebep olabileceği acı..."

Victoria'nın etrafı çevrilmişti. Şaşırmış bir halde hepsine baktı. "Ama bugün, bu gece,

buradaki olaylar... dünyanın gerçeği bilmesi gerekiyor."

Hâlâ kolu tutan kırışık yüzlü kardinal, "Kalbim sizinle hemfikir," dedi. "Yine de, bu dönüşü

olmayan bir yol. Kırılmış umutları düşünmeliyiz. Şüphecilik. İnsanlar bir daha nasıl

güvenebilir?"

Birdenbire, sanki yolunu kesen kardinaller çoğaldı. Önünde siyah cüppelerden oluşan bir

duvar vardı. Biri, "Meydandaki insanları dinleyin," dedi. "Bu, onların kalbinde nasıl bir etki

bırakır? Sağduyulu hareket etmeliyiz."

Bir başkası, "Düşünmek ve dua etmek için zamana ihtiyacımız var,"

dedi. "İhtiyatlı davranmalıyız. Bunun yankılan..."

Vittoria, "Babamı öldürdü!" dedi. "Kendi babasını öldürdü!" Kolunu tutan kardinal kederle,

"Günahlarının bedelini ödeyeceğine

eminim," dedi.

Vittoria da emindi ve ödeyeceğini garanti altına almaya kararlıydı. Tekrar kapıya doğru

ilerlemeye çalıştı, ama kardinaller korkmuş yüzlerle daha çok yaklaştılar.

is,,

"Ne yapacaksınız?" diye bağırdı. "Beni öldürecek misiniz?" vş

552 :U

Yaşlı adamların beti benzi attı, Vittoria söylediklerine hemen pişman oldu. Bu adamların

nazik ruhlar olduğunu anlayabiliyordu. Bu gece yeteri kadar şiddet görmüşlerdi. Amaçları

korkutmak değildi. Sadece kapana kısılmışlardı. Korkmuşlardı. Akıllarını toplamaya

çalışıyorlardı. Kırışık yüzlü kardinal, "Ben..." dedi. "...doğru olanı yapmak istiyo-m.

Vittoria'nın arkasından, boğuk bir ses, "O zaman, dışarı çıkmasına 'n vereceksiniz," dedi.

Kelimeler sıcak, ama kesindi. Robert Langdon, ittoria'nın yanına gelip onun elini tuttu.

"Bayan Vetra ve ben bu şapel-n çıkıyoruz. Şimdi." i Kardinaller, tereddüt içinde,

sendeleyerek, kenara çekildiler.

"Bekleyin!" Bu, Mortati'ydi. Camerlengo'yu mihrapta yalnız ve yenil-"ş bir halde bırakarak,

orta koridordan onlara doğru geliyordu. Mortati ir anda daha yaşlı göründü, yaşının üzerinde

yıpranmıştı. Hareketi, ançla yüklenmişti. Yanlarına gelip hem Langdon'ın, hem de Vitto-'nın

omzuna ellerini koydu. Vittoria dokunuşunda samimiyet hissetti, "amin gözleri şimdi iyice

yaşarmıştı.

Mortati, "Tabi ki, gitmekte serbestsiniz," dedi. "Tabi ki." Adam duksadı,

kederi neredeyse elle dokunulur gibiydi. "Sadece şunu rica ediorum..."

Bir müddet yere, sonra gözlerini kaldırıp Langdon ve Vittoi'a'ya

baktı. "Bırakın, ben halledeyim. Şimdi, meydana gideceğim ve bir

;olunu bulacağım. Onlara anlatacağım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum...

na bir yolunu bulacağım. Kilisenin itirafı içeriden gelecek. Kendi hataızı

kendimiz açıklamalıyız."

Mortati kederle mihraba döndü. "Carlo bu kiliseyi feci bir dönemece etirdin." Etrafına

bakınarak, duraksadı. Mihrap boştu.

Yan koridorda, bir kumaş hışırtısı duyuldu ve kapı kapandı. Camerlengo gitmişti.

553

134

Şistine Şapeli'nden uzaklaşarak, koridorda yürüyen Camerlengo'nun beyaz cüppesi

dalgalanıyordu. Şapelden tek başına çıktığında sersemlemiş gibi görünen İsviçreli

Muhafızlar'a, biraz yalnız kalması gerektiğini söyledi. Onlar da itaat ederek, gitmesine izin

vermişlerdi.

Şimdi köşeden dönüp gözden kaybolurken, Camerlengo hiçbir insanın

derieyimleyemeyeceğine inandığı bir duygu girdabına düşmüştü. "Kutsal Peder" dedikleri,

kendisini "oğlum" diye çağıran adamı zehirle-mişti. Camerlengo daima "baba" ve "oğul"

kelimelerinin dini geleneklerden kaynaklandığına inanırdı, ama artık tatsız gerçeği biliyordu

...kelimeler asıl anlamında kullanılmıştı.

Camerlengo kendini, haftalar önceki o kader gecesi gibi, karanlığın içinde çılgınca dönerken

bulmuştu.

Vatikan çalışanları Camerlengo'nun kapısını yağmurlu bir sabah yumrukladıklarında, onu

bölük pörçük uykusundan uyandırmışlardı. Pa-pa'nın ne kapıya, ne de telefona cevap

vermediğini söylemişlerdi. Din adamları korku içindeydi. Papa'nm yatak odasına haber

vermeden girebilecek tek kişi Camerlengo idi.

Camerlengo tek başına Papa'yi görmek için odasına girmişti, bir önceki gece gibi ölü olarak

görmek için. Papa Cenaplan'nın yüzü Şeytan'a

jnziyordu. Dili ölüm gibi simsiyahtı. Papa'nm yatağında Şeytan'ın ken-isi yatıyordu.

Camerlengo vicdan azabı duymuyordu. Tanrı konuşmuştu.

İhaneti hiç kimse anlamayacaktı... henüz. Bu daha sonra olacaktı.

Korkunç haberi duyurdu... Papa Cenapları felç geçirerek ölmüştü, rdından Camerlengo

kardinaller toplantısı hazırlıklarına başlamıştı.

Meryem Ana'nın sesi kulağına fısıldıyordu. "Tanrı'ya verdiğin söz-"en asla geri dönme."

"Seni duyuyorum anne," diye cevap vermişti. "İnançsız bir dünya, "eniden din yoluna

döndürülmeleri gerekiyor. Dehşet ve Ümit. Tek yolu

u."

"Evet," demişti. "Eğer sen değilsen... o zaman kim? Kiliseyi karanlırı

an kim çıkartacak?"

Preferiti'ûcn biri olmadığı kesindi. Onlar yaşlıydılar... yürüyen ölü-er... Papa'nm izinden

giderek, onun anısına bilimi destekleyecek, eski öntemleri terk ederek yeni müritler arayacak

liberallerdi. Ümitsizce za-nanın gerisinde kalan adamlar, acınacak şekilde, öyle olmadıklarını

ka-ııtlamaya çalışırlardı. Elbette başarısız olacaklardı. Kilisenin gücü geleceğinden

kaynaklanıyordu, geçiciliğinden değil. Tüm dünya faniydi. Kili-enin değişmeye ihtiyacı

yoktu, sadece dünyaya uygun olduğunu hatırlat-nası gerekiyordu! Kötülük yaşıyor! Tanrı

üstün gelecek!

Kilisenin bir lidere ihtiyacı vardı. Yaşlı adamlar bu görüntüyü uyan-ııramazlardı. İsa vesile

uyandırmıştı! Genç, dinamik, güçlü... MUCİZEVİ.

Kardinallerden önce dört preferiti'yi Papa'nm özel kütüphanesinde mrakan Camerlengo,

onlara, "Rahat rahat çayınızı için," demişti. "Rehberiniz birazdan burada olur."

Ünlü Passetto'ya. girme şansını onlara verdiği için müteşekkir olan preferiti, ona teşekkür

etmişti. En müstesna yere girmelerine izin vermişti! Camerlengo yanlarından ayrılmadan

önce, Passetto'nun kapısının kili-

dini açmış, ve programa uygun olarak kapı açıldığında, yabancı görünüşlü bir rahip elinde

meşaleyle heyecanlı preferiti'yi içeri almıştı.

Adamlar bir daha asla dışarı çıkmamışlardı.

Onlar Dehşet olacak. Ben Ümit.

Hayır... dehşet benim.

Camerlengo şimdi St. Pietro Bazilikası'nın karanlığında yalpalayarak ilerliyordu. Çılgınlığın

ve pişmanlığın, babasının hayallerinin, acı ve meydana çıkan şeyin, hatta morfinin verdiği

uyuşukluğun arasından sıyrılarak., mükemmel bir akl dinginliğine ulaşmıştı. Bir yoğunluk

hissi. Amacımı biliyorum, diye düşündü bu düşüncenin berraklığından korku duyarak.

Başından beri hiçbir şey tam olarak planlandığı gibi gitmiyordu. Ortaya görünmeyen engeller

çıkmıştı, ama Camerlengo duruma uyum sağlayarak cesur ayarlamalar yapmıştı. Yine de bu

akşamın böyle biteceğini asla tahmin etmemişti. Şimdi ise, önceden takdir edilen bir yazgı

olduğunu anlıyordu.

Başka türlü sona eremezdi.

Ah, Tanrı'nın kendisini terk ettiğinden şüphelenerek Şistine Şapeli'nde ne büyük bir dehşet

yaşamıştı! Ah, Tanrı nasıl bir kader takdir etmişti! Şüphe içinde dizlerinin üstüne çöktüğünde,

Tanrı'nın sesini duymak için kıvranmış ama sadece sessizliği duymuştu. Bir işaret için

yalvarmıştı. Rehberliği için. Yol göstericiliği için. Bu Tanrı'nın isteği miydi? Kilise skandal

ve tiksintiyle yok mu olacaktı? Hayır! Camerlengo'nun harekete geçmesini isteyen Tann'ydı.

Öyle değil miydi?

Sonra anlamıştı. Sunakta oturuyordu. Bir işaret. İlahi iletişim... olağanüstü ışıkta görünen

olağan bir şey. Çarmıh. Kaba, tahta. Haçın üstündeki İsa. O anda her şey açıklığa

kavuşmuştu.. Camerlengo yalnız değildi. Hiçbir zaman yalnız olmayacaktı.

Bu Tanrı'nın isteğiydi.. Onun anlamıydı.

Tanrı daima en çok sevdiklerinden büyük fedakârlıklarda bulunmalını isterdi. Camerlengo

bunu anlamakta neden bu kadar gecikmişti? ok mu korkuyordu? Çok mu mütevazıydı? Fark

etmezdi. Tanrı bir yomu bulmuştu. Camerlengo artık Robert Langdon'm bile neden kurtanliğını

anlıyordu. Gerçeği getirmek için. Bu sonu mecbur kılmak için. Kilisenin kurtuluşu için

tek yol buydu!

Camerlengo, Kilise Kürsüsü Nişi'ne inerken, havada süzüldüğünü tssetti. Artık morfin

amansızca etkisini gösteriyordu ama o, Tanrı'nın indisine yol gösterdiğini biliyordu.

Şapelden dışarı akın eden kardinallerin İsviçreli Muhafızlar'a emir-savurarak, kopardıkları

yaygarayı duyabiliyordu. Ama onu asla bulamayacaklardı. Zamanında bulamayacaklardı.

Camerlengo içinin çekildiğini hissetti., daha hızlı... doksan dokuz ;andilin parladığı çukur

alana iniyordu. Tanrı onu Kutsal Topraklar'a ge-i döndürüyordu. Camerlengo, Necropolis'e

açılan ızgaraya doğru yaklaş-t. Necropolis bu gecenin sona ereceği yerdi. Aşağıdaki kutsal

karanlıkta, ağı inmeye hazırlanarak eline bir yağ lambası aldı. Ama Niş'te hareket ederken

durdu. Bu işte bir terslik var gibiydi. Bu „ Janrı'ya nasıl hizmet edecekti? Yalnız ve sessiz bir

son. İsa tüm dünyanın {gözleri önünde acı çekmişti. Tanrı'nın isteği bu olamazdı!

Camerlengo, Tanrı'nın sesini dinledi ama sadece ilacın uyuşturucu vızıltısını duydu. "Carlo."

Bu annesinin sesiydi. "Tanrı'nın senin için planlan var." Şaşkına dönen Camerlengo işine

devam etti. Sonra, aniden Tanrı geldi.

Camerlengo donakalmış, bakıyordu. Doksan dokuz yağ kandilinin ışığı, Camerlengo'nun

gölgesini yanındaki mermer duvara düşürmüştü. Dev gibi ve korkutucu. Altın rengi ışıkla

çevrelenmiş belirsiz bir görüntü. Etrafında alevler titreşirken Camerlengo cennete çıkan bir

melek gibi görünüyordu. Kollarını yana kaldırıp kendi görüntüsünü izleyerek bir süre orada

durdu. Sonra arkasını dönüp yeniden merdivenlerden yukarı baktı. Tanrı'nın söylemek istediği

açıktı.

557

Şistine Şapeli'nin dışındaki karmaşık koridorlarda üç dakika geçmişti ve hâlâ Camerlengo'nun

yerini bulamamışlardı. Sanki gece adamı yutmuştu. MortfH Vatikan Şehri'nin tam anlamıyla

aranmasını isteyeceği sırada, St. Pietro Meydanı'nın önünde, bir bayram coşkusu gibi gürültü

koptu. Kalabalığın kendi kendine yaptığı kutlama oldukça gürültülüydü. Kardinaller

birbirlerine şaşkınlık içinde baktılar.

Mortati gözlerini kapattı. "Tanrım bize yardım et."

Kardinaller Heyeti o gece ikinci kez St. Pietro Meydanı'na çıkıyordu. Langdon ile Vittoria

kardinallerin arasına karışmış, onlarla birlikte akşam havası almaya çıkmışlardı. Medya

ışıkları ve kameralar bazilikaya çevrilmişti. Ve orada, yüksek ön cephenin tam ortasındaki

Papalık Bal-konu'na henüz çıkan Camerlengo Carlo Ventresca kollarını gökyüzüne kaldırmış

orada duruyordu. Uzaklardan bakıldığında bile insan suretine bürünmüş bir duruluğu

andırıyordu. Bir heykelcik. Beyazlar içinde. Işıkla boyanmış.

Meydandaki enerji dalga gibi büyüdü ve bir anda İsviçreli Muhafızların barikatı açıldı.

Yığınlar bir insan seli halinde çılgınca bir mutlulukla bazilikaya doğru akın ediyorlardı.

Çılgınca saldırı ilerliyordu... insanlar ağlıyor, şarkı söylüyor, medya kameralarının flaşları

patlıyordu. Hengâme. İnsanlar bazilikanın etrafına üşüşürken, hiçbir şeyin durduramayacağı

anlaşılan kaos artmıştı.

Ama sonra bir şey durdurdu.

Yukarıdaki Camerlengo ufacık bir harekette bulundu. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Sonra

sessizce dua etmek için başını eğdi. Teker teker, sonra onlarca, sonra yüzlerce insan onunla

birlikte başını önüne eğdi.

Meydana sessizlik çökmüştü... sanki bir büyü yapılmıştı.

Camerlengo'nun artık dönen ve başından giden aklında ümit ve keder duaları bir aradaydı...

beni bağışla baba... anne... lütfü bol olan... kilise sensin... baba ve oğlun bu fedakârlığını sen

anlarsın.

558

Ah, sevgili İsa'm... bizi cehennem ateşinden koru... tüm ruhları cennete bul et, özellikle de

merhamete en çok ihtiyacı olanlan...

Camerlengo aşağıdaki izdihamı görmek için gözünü açmadı. Tele-izyon kameralarıyla tüm

dünya onu izliyordu. Bunu ruhunda hissedebili-ordu. Çektiği müthiş acıya rağmen, o anın

birliği sarhoş ediciydi. Sanki "ünyanın her yanından bir ağla birleştirilmişlerdi. Dünya,

televizyonlarının önünde, evlerinde ve arabalarında bir tek kişiymiş gibi dua ediyordu.

İnsanlar, dev bir kalbin birbiri ardına birleşen hücreleri gibi, yüzlerce ülkede, düzinelerce

dilde Tann'ya sesleniyorlardı. Fısıldadıkları "kelimeler yeniydi, ama onlara kendi sesleri kadar

tanıdık geliyordu... ruha kazınmış... eski gerçekler.

Ahenk adeta sonsuzluğa uzanıyordu.

Sessizlik bozulurken, yeniden neşeli bir şarkı söylemeye başladılar. Vaktin geldiğini anladı.

En Kutsal Teslis... zorbalığın, dine karşı saygısızlığın ve umarsızlığın karşılığında... sana en

kıymetli Bedeni, Kanı ve Ruhu sunuyorum.

Camerlengo fiziksel acının başladığını hissedebiliyordu. Cildinde veba gibi yayılıyor, haftalar

önce Tanrı kendisine ilk geldiğinde yaptığı gibi 'yine tırmalama arzusu uyandırıyordu. İsa'nın

katlandığı acıları unutma. '¦ Şimdi boğazındaki esansın tadını alabiliyordu. Morfin bile bu

acıyı uyuş-: turamıyordu.

Buradaki işim bitti. Dehşet onundu. Ümit onların.

Camerlengo, Kilise Kürsüsü Nişi'nde Tanrı'nm isteğine uymuş ve bedenine kutsal yağı

sürmüştü. Saçına. Yüzüne. Keten cüppesine. Şimdi lambaların kutsal yağıyla sırılsıklamdı.

Annesi gibi tatlı kokuyordu ama yakıyordu. Onunkisi merhametli bir göğe yükseliş olacaktı.

Mucizevi ve kısa süren. Ve ardında skandal bırakmayacaktı... sadece yeni bir manevi

güç ve merak.

Elini cüppesinin cebine soktu ve Kilise Kürsüsü'nün buhurdanlığından aldığı küçük, sarı

çakmağı tuttu.

Kıyamet bölümünden bir ayet mırıldandı. Ve alevler cennete ulaştığında, Hazreti İsa'nın

meleği alevler arasından yükseldi. Başparmağını yerleştirdi. St. Pietro Meydanı'nda şarkı

söylüyorlardı.

Dünya şahit olduğu manzarayı asla unutmayacaktı.

Yukarıdaki balkonda, Camerlengo'nun vücudunun ortasından, cis-mani sınırlamalarından

kurtulan bir ruh gibi parlak alevler yükseldi. Yukarı sıçrayan alevler bir anda tüm vücudunu

kapladı. Çığlık atmadı. Kollarını başının üstüne kaldırarak cennete baktı. Büyük yangın tüm

bedenini sararak bir ışık kolonu oluşturdu. Tüm dünyanın gözleri önünde y? sanan olay sanki

sonsuzluğa kadar sürmüştü. Işık giderek daha da parlak alevlerle yanıyordu. Sonra alevler

yavaşça azaldı. Camerlengo gitmişti. Parmaklıkların arkasına mı düşmüştü yoksa buhar olup

uçmuş muydu, bilmek imkânsızdı. Geriye kalan tek şey, Vatikan Şehri'nden gökyüzüne doğru

dönerek yükselen duman bulutuydu.

560

135

Roma'ya gün geç doğdu.

Zamansız bir yağmur fırtınası, San Pietro Meydanı'ndaki kalabalığı dağıtmıştı. Şemsiyelerin

altında ve minibüslerde bir araya sıkışan medya orada kalmış, geceki olaylar hakkında

yorumlar yapıyordu. Tüm dünyadaki kiliseler, insan akınına uğramıştı. Düşünme ve tartışma

zamanıydı... tüm dinlerde. Bir sürü soru vardı, ama cevaplar sadece daha derin sorular

getiriyordu. Şimdiye kadar, Vatikan sessiz kalmış, herhangi bir bildiri yayınlamamıştı.

Kardinal Mortati, Vatikan Yeraltı Mezarlığı'nda, açık lahdin önünde tek başına diz çökmüştü.

Uzanıp yaşlı adamın kararmış ağzını kapadı. Papa Cenapları, şimdi daha huzurlu

görünüyordu. Sessiz ebedi uykusundaydı.

Mortati'nin ayağının yanında, küllerle ağırlaşmış altın bir kupa duruyordu. Mortati külleri

kendi elleriyle toplamış ve buraya getirmişti. Pa-pa'nm yanındaki lahdin içine kupayı koyarak,

Papa Cenapları'na, "Bağışlanmak için bir şans," dedi. "Hiçbir sevgi, bir babanın oğluna

duyduğu sevgiden daha büyük değildir." Mortati kupayı papalık cüppelerinin altına sokarak,

gözden sakladı. Bu kutsal yeraltı mezarının yalnızca Papa'ya

ait yadigârlara ayrıldığını biliyordu, ama Mortati bir şekilde bunun uygun olduğunu

hissediyordu.

Yeraltı mezarlığına giren biri, "Signore?" dedi. Teğmen Chartrand'h. Yanında üç İsviçreli

Muhafız vardı. "Kardinaller toplantısı için sizi bekliyorlar."

Mortati başını salladı. "Hemen geliyorum." Önündeki lahde bir kez daha bakıp ayağa kalktı.

Muhafızlara döndü. "Papa Cenapları'nm hak ettiği huzura kavuşma zamanı."

Muhafızlar öne çıktı ve muazzam bir gayretle, Papa'nın lahdinin kapağını yerine koydular.

Kapak son kez gürültüyle kapandı.

Mortati, Borgia Avlusu'ndan Şistine Şapeli'ne doğru yürürken, yalnızdı. Rutubetli bir rüzgâr,

cüppesini savuruyordu. Bir kardinal Papalık Sarayı'ndan çıkıp yanında yürümeye başladı.

"Kardinaller toplantısına kadar size eşlik etme şerefine nail olabilir miyim?"

"O şeref bana ait."

Üzgün görünen kardinal, "Signore," dedi. "Heyet, dün gece için size bir özür borçlu. Olaylar

karşısında kör olmuş..."

Mortati, "Lütfen," diye karşılık verdi. "Bazen, aklımız kalbimizin doğru olmasını dilediği şeye

inanır."

Kardinal uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, konuştu. "Artık, Büyük Seçmen'imiz

olmadığınız size söylendi mi?"

Mortati gülümsedi. "Evet. Tanrı'ya küçük nimetleri için teşekkür ediyorum."

"Heyet, seçilmeye uygun olduğunuz konusunda ısrar etti."

"Kilisede, hayırseverliğin ölmediği anlaşılıyor."

"Siz, akıllı bir adamsınız. Bizi çok iyi yönetirdiniz."

"Ben yaşlı bir adamım. Sizi kısa bir süre yönetirdim."

İkisi de güldü.

562

Borgia Avlusu'nun sonuna geldiklerinde, kardinal duraksadı. Sanki ir önceki gecenin dehşeti

tekrar kalbine dolmuş gibi, tedirgin bir ifadey-Mortati'ye döndü. Kardinal, "Balkonda hiçbir

kalıntı bulamadığımızı biliyor muyduuz?"

diye fısıldadı.

Mortati gülümsedi. "Belki de, yağmur onları götürmüştür." Adam fırtınalı gökyüzüne baktı.

"Evet, belki de..."

563

136

Şistine Şapeli'nin bacasından ilk beyaz duman kümeleri çıkarken, öğle göğünde hâlâ yoğun

bulutlar vardı. İnci gibi huzmeler gök kubbeye doğru kıvrılarak, yavaşça dağıldı.

Aşağıda, St. Pietro Meydanı'nda, Muhabir Gunther Glick düşünceli bir sessizlik içinde

olanları izliyordu. Son bölüm...

Chinita Macri arkasından ona doğru yaklaşırken, kamerasını omzuna çekti. "Vakit geldi,"

dedi.

Glick kederle başını salladı. Ona dönerek, saçlarını düzeltti ve derin bir nefes aldı. Son

yayınım, diye düşündü. Küçük bir kalabalık izlemek için etraflarında toplanmıştı.

Macri, "Altmış saniye içinde yayındayız," diye anons etti.

Glick omzunun üzerinden arkasındaki Şistine Şapeli'nin çatısına baktı. "Dumanı alabiliyor

musun?"

Macri sabırla başını salladı. "Nasıl çekim yapılacağını biliyorum, Gunther."

Glick kendini aptal gibi hissetti. Tabi ki, biliyordu. Macri'nin dün geceki performansı büyük

ihtimalle ona Pulitzer kazandıracaktı. Diğer taraftan, onun performansı... bunu düşünmek

istemiyordu. BBC'nin gitmesine izin vereceğinden emindi; bir sürü nüfuzlu kişiyle yasal

sorunlar ya-

sayacaklarına hiç şüphe yokta.. CERN ve George Bush bunların arasındaydı.

Chinita kameranın arkasından çıkarak, hafif endişeli bir ifadeyle, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Acaba, sana bir şey önerebilir miyim..." Dilini tutarak, sustu.

"Tavsiye mi?"

Macri içini çekti. "Sadece, heyecanlı bir giriş yapmaya gerek yok di-/ yecektim."

"Biliyorum," dedi. "Ciddi bir ambalaj istiyorsun."

"Tarihteki en ciddi olanı. Sana güveniyorum."

Glick gülümsedi. C iddi bir ambalaj mı? Bu kadın deli mi? Dün geceki gibi bir hikâye çok

daha fazlasını hak ediyordu. Bir düğüm. Son bir bomba. Şok edici gerçeğin beklenmedik

keşfi.

Çok şükür, Glick ihtiyacı olan bilete sahipti.

"Yayındasıa.. beş... dört., üç..."

Chinita Macri, kamerasından bakarken, Glick'in gözlerinde sinsi bir pırıltı hissetti. Bunu

yapmasına izin vermekle delilik ettim, diye düşündü. Ne düşünüyordum?

Ama sonradan akla gelen düşünceler için vakit çok geçti. Yayındaydılar.

Glick, "Vatikan Şehri'nden canlı yayındayız. Ben Gunther Glick," diye anons etti.

Arkasındaki Şistine Şapeli'nden beyaz dumanlar yükselirken, kameraya ciddi bir bakış fırlattı.

"Bayanlar ve baylar, artık resmiyet kazandı. Kardinal Saverio Mortati, yetmiş dokuz

yaşındaki çağdaş kişi, Vatikan Şehri'nin yeni Papa'sı oldu. Başarı olasılığı olmayan bir aday

olmasına rağmen, Mortati Kardinallar Heyeti tarafından görülmemiş bir oybirliğiyle seçildi."

Macri, onu izlerken, daha rahat nefes almaya başladı. Glick bugün şaşırtıcı bir şekilde

profesyonel görünüyordu. Hatta sade. Hayatında ilk kez, Glick gerçekten bir haberci gibi

görünüyor ve konuşuyordu.

Sesi mükemmel bir şekilde şiddetlenirken Glick, "Daha önce bildirdiğimiz gibi," diye ekledi.

"Vatikan henüz dün geceki mucizevi olaylar hakkında herhangi bir beyanda bulunmadı."

İyi. Chinita'nın endişesi biraz daha azaldı. Şimdiye kadar, çok iyi.

Glick'in yüz ifadesi şimdi daha kederli bir hal almıştı. "Dün gece şaşırtıcı bir gece olduğu

kadar, trajik bir geceydi de. Dünkü mücadelede dört kardinalle birlikte, her ikisi de görev

başında olan, İsviçreli Muhafız-lar'dan Komutan Olivetti ve Yüzbaşı Rocher öldürüldü. Diğer

şehitler, ünlü CERN fizikçisi ve karşımadde teknolojisinin öncüsü Leonardo Vet-ra ve

Vatikan Şehri'ne yardım etme amacıyla gelen ama bu sırada öldüğü haber verilen, CERN

Direktörü Maximilian Kohler. Bay Kohler'ın ölümüyle ilgili henüz resmi bir haber

yayınlanmadı, ama tahminler uzun süredir devam eden hastalığının getirdiği komplikasyonlar

sonucu öldüğü yolunda."

Macri başını salladı. Haber mükemmel gidiyordu. Tam tartıştıkları gibi.

"Dün gece Vatikan'ın üzerinde, gökyüzündeki patlamanın ardından, CERN'in karşımadde

teknolojisi, bilim adamları arasında, heyecana ve tartışmaya yol açan sıcak bir konu haline

geldi. Bay Kohler'ın Cenevre'deki asistanı, Sylvie Baudeloque tarafından okunan beyanatta,

bu sabah CERN'in yönetim kurulunun, karşımaddenin potansiyeli hakkında hevesli

olmalarına rağmen, güvenliği sağlanana kadar tüm araştırmaları ve lisans hakkı satışlarını

askıya aldıklarını duyurdu."

Macri, mükemmel, diye düşündü. Son bölüm.

Glick, "Illuminati krizi sırasında uzmanlık alanında destek vermek için Vatikan Şehri'ne gelen

Harvard Profesörü Robert Langdon'ın yüzünün bu gece ekranlarımızda olmadığı göze

çarpıyor. İlk başta, karşımadde patlamasında öldüğü düşünüldüğü halde, Langdon'ın St. Pietro

Mey-danı'nda patlamadan sonra görüldüğüne dair haberler alıyoruz. Tiberina Hastanesi'nden

bir sözcü, Bay Langdon'ın gece yansından kısa bir süre

sonra gökyüzünden Tiber Nehri'ne düştüğünü, tedavi edildiğini ve taburcu olduğunu iddia

etse de, oraya nasıl geldiği hâlâ spekülasyon konusu." Glick kaşlannı kaldırarak, kameraya

baktı. "Eğer bu doğruysa., dün gece gerçekten bir mucizeler gecesiydi."

Mükemmel son! Macri genişçe gülümsediğini hissetti. Kusursuz ambalaj! Şimdi, programı

bitir!

Ama, Glick programı kapatmadı. Bunun yerine, bir müddet durdu ve sonra kameraya doğru

yürüdü. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Ama, programı kapatmadan önce..."

Hayır!

"...yanıma bir konuk çağırmak istiyorum."

Chinita'nın kameranın üzerindeki elleri dondu. Bir konuk mu? Ne yapıyordu? Ne konuğu?

Programı bitir! Ama, çok geç olduğunu biliyordu. Glick söz vermişti.

Glick, "Tanıtacağım adam," dedi. "Bir Amerikalı... ünlü bir âlim."

Chinita tereddüt içindeydi. Glick etraflarındaki küçük kalabalığa dönüp konuğuna öne

çıkmasını işaret ederken, nefesini tuttu. Macri sessizce dua ediyordu. Lütfen, bana bir şekilde

Robert Langdon'ın yerini tespit ettiğini söyle... bir Illuminati komplosu delisinin değil.

Ama, Glick'in konuğu öne çıkınca, Macri birden umutsuzluğa kapü-dı Kesinlikle, Robert

Langdon depdi. Mavi kot pantolonlu ve flanel gömlekli, kel bir adamdı. Bastonu ve kaim

camlı gözlükleri vardı. Macri dehşete kapıldı. Deli!

Glick, "Ünlü Vatikan âlimi, Chicago, De Paul Üniversitesi'nden Dr. Joseph Vanek'i

tanıştırmak istiyorum," diye anons etti.

Adam kamerada Glick'e katılırken, Macri tereddüt içindeydi. Bu komplo meraklısı değildi;

aslında, Macri bu adamı daha önce duymuştu.

Glick, "Dr. Vanek," dedi. "Dün geceki kardinaller toplantısı hakkında bizimle paylaşacağınız

çok şaşırtıcı bir bilgiye sahipsiniz."

\

î

Vanek, "Gerçekten öyle," dedi. "Bu kadar sürprizlerle dolu bir geceden sonra, başka sürprizler

kalmış olmasını hayal etmek çok zor... buna rağmen..." Duraksadı.

Glick gülümsedi. "Buna rağmen, tüm bunlan düğümleyen tuhaf bir şey var."

Vanek başını salladı. "Evet. Kulağa ne kadar şaşırtıcı gelse de, Kardinaller Heyeti'nin bu hafta

sonu farkında olmadan iki tane Papa seçtiğine inanıyorum."

Macri neredeyse kamerayı düşürüyordu.

Glick kurnazca gülümsedi. "İki Papa mı dediniz?"

Âlim başını salladı. "Evet. İlk başta, tüm hayatımı papalık seçimlerini inceleyerek,

geçirdiğimi belirtmeliyim. Kardinaller toplantısı kuralları aşırı derecede karmaşıktır ve çoğu,

modası geçmiş olduğu düşünülerek unutulmuş veya görmezden gelinmiştir. Açıklayacağım

şeyi büyük ihtimalle, Büyük Seçmen bile bilmiyordur. Bununla birlikte... Romana Ponti-fici

Eligendo, Numero 63'te ileri sürülen, unutulmuş eski yasalara göre, Papa'nın seçilme metodu

sadece oylama değildir. Daha ilahi, başka bir metot daha vardır. Buna, 'Büyük Sevgiyle

Seçim' denir." Duraksadı. "Ve bu dün gece oldu."

Glick, konuğuna gözlerini dikmişti. "Lütfen, devam edin."

Âlim, "Hatırlayacağınız gibi," diye devam etti. "Dün gece, Camerlen-go Carlo Ventresca

bazilikanın çatısında dururken, tüm kardinaller hep birlikte onun adını seslenmeye başladılar."

"Evet, hatırlıyorum."

"Aklınızda bu görüntüyü tutarak, eski seçim kanunlarını kelimesi kelimesine okumama izin

verin." Adam, cebinden bazı kâğıtlar çıkardı, boğazını temizledi ve okumaya başladı. "Büyük

Sevgiyle Seçim... tüm kardinaller, sanki Kutsal Ruh'un ilhamıyla, özgürce ve kendiliğinden,

oybirliğiyle ve yüksek sesle, bir kişinin ismini ilan ettikleri zaman gerçekleşir."

Glick gülümsedi. "Yani, dün gece, kardinaller hep birlikte Carlo Ventresca'nın ismini

söylerken, aslında onu Papa seçtiler?"

568

"Evet, öyle. Ayrıca, kanun Büyük Sevgiyle Seçim'in, kardinal seçilebilme şartının yerini

aldığını ve herhangi bir papazın -papaz atanan bir rahibin, piskoposun ya da kardinalinseçilebilmesine

imkân verdiğini söylüyor. Evet, gördüğünüz gibi, Camerlengo bu yöntemle

papalık seçimini kusursuz bir şekilde kazanmış oluyor." Dr. Vanek, şimdi doğrudan

kameranın içine bakıyordu. "Gerçekler bunlar... Carlo Ventresca dün gece Papa seçildi.

Ancak on yedi dakika hüküm sürdü. Ve mucizevi bir şekilde bir meşale anıtına dönüşmemiş

olsaydı, şimdi diğer papalarla birlikte Vatikan Yeraltı Mezarları'nda gömülü olacaktı."

"Teşekkürler, doktor." Glick muzipçe göz kırparak, Macri'ye döndü. "Çok aydınlatıcıydı..."

569

137

Vittoria, Roma Açık Hava Tiyatrosu'nun basamaklarının üzerinde kahkahalar atarak, aşağı,

ona sesleniyordu. "Robert, acele et! Daha genç bir adamla evlenmem gerekirdi!" Gülüşü

büyüleyiciydi.

Robert, ona yetişmek için çabalıyor, ama taş kesen bacakları buna izin vermiyordu. "Bekle,"

diye yalvardı. "Lütfen..."

Başı zonkluyordu.

Robert Langdon irkilerek, uyandı.

Karanlık.

Uzun bir süre, nerede olduğunu anlayamadan, yatağın yabancı yumuşaklığında hareketsizce

yattı. Yastıklar, kuş tüyünden, kocaman ve harikaydı. Havada, karışık çiçeklerden oluşan bir

koku vardı. Odadaki iki cam kapı, bulutlarla kaplanmış parlak ayın altında hafif bir rüzgârın

estiği büyük balkona açılmıştı. Langdon buraya nasıl geldiğini., ve burasının neresi olduğunu

hatırlamaya çalıştı.

Bir tutam gerçeküstü anılan bilincinin süzgecinden geçirdi...

Mistik Htym odun yığını... kalabalığın içinden çıkan bir melek... elini tutup onu gecermt içine

götüren onun yumuşak eli... yorgun, hırpalanmış bedenine sokaklarda yol gösteren... onu

buraya... bu süite getiren... yan uyurken onu sıcak duşa sokan... yatağına götüren... ve ölü gibi

uyurken onu bekleyen melek.

570

Langdon şimdi karanlıkta ikinci yatağı görebiliyordu. Sokaklar kalabalıktı, ama yatak boştu.

Bitişik odalardan birinden gelen, durmadan akan duşun zayıf sesini duyabiliyordu.

Vittoria'nın yatağına bakınca, yastık yüzünün üzerindeki kalın harflerle işli damgayı gördü,

hotel berninİ, yazıyordu. Langdon gülümsedi. Vittoria iyi bir seçim yapmıştı. Bernini'nin

Triton Çeşmesi'ne bakan Eski Dünya lüksü... Tüm Roma'da daha uygun bir otel yoktu.

Langdon orada yatarken, bir vuruş sesi duydu ve onu neyin uyandırdığını anladı. Birisi kapıya

vuruyordu. Ses, giderek arttı.

Langdon şaşırmış bir halde, yataktan kalktı. Hafif bir huzursuzluk hissederek, burada

olduğumuzu kimse bilmiyor, diye düşündü. Süslü bir Hotel Bernini bornozu giyerek, yatak

odasından çıkıp süitin salonuna gitti. Kısa bir an, ağır meşe kapının önünde durdu ve sonra

kapıyı açtı.

Mor ve yeşil rütbe işaretleriyle süslü bir kıyafet giymiş, güçlü bir adam ona dikkatle

bakıyordu. Adam, "Ben Teğmen Chartrand," dedi. "Vatikan'ın İsviçreli Muhafızlar'ından."

Langdon, onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. "Bizi.- bizi nasıl buldunuz?"

"Dün gece sizi meydandan ayrılırken gördüm. Sizi izledim. Hâlâ burada olmanıza çok

memnun oldum."

Langdon aniden endişeyle, acaba onu ve Vittoria'yı Vatikan Şeh-ri'ne geri götürmesi için

Chartrand'ı kardinaller mi gönderdi diye merak etti. Sonuçta, Kardinaller Heyeti dışında,

gerçeği sadece ikisi biliyordu. Sorumluluk altındaydılar.

Chartrand, Vatikan armasıyla mühürlenmiş bir zarf uzatırken, "Papa Cenapları, bunu size

vermemi istedi," dedi. Langdon zarfı açtı ve el yazısıyla yazılmış notu okudu.

Bay Langdon ve Bayan Vetra,

Son yirmi dört saat içindeki olaylar konusunda sessiz kalmanızı rica etmeyi derinden istesem

de, sizden yapmış olduklarınızdan fazlasını isteyebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden, bu

konuda kalbinizin sesini

dinleyeceğinizi ümit ederek, alçakgönüllülükle geri çekiliyorum. Bugün dünya daha iyi bir

yer gibi görünüyor... belki de sorular, cevaplardan daha etkilidir.

Kapım size her zaman açıktır.

Papa Cenaplan, Saverio Mortati

Langdon mesajı iki kez okudu. Kardinaller Heyeti'nin soylu ve 'yüce gönüllü bir lider seçtiği

çok açıktı.

Langdon bir şey söyleyemeden, Chartrand küçük bir paket uzattı. "Papa Cenapları'ndan bir

teşekkür nişanı."

Langdon paketi aldı. Ağırdı, kahverengi kâğıda sarılmıştı.

Chartrand, "Kendisinin resmi emriyle, bu sanat eseri kutsal Papalık Mahzeni'nden size süresiz

olarak ödünç veriliyor. Papa Cenaplan, sadece son isteğiniz ve vasiyetnamenizde, eve

dönmesini garanti etmenizi istiyor."

Langdon paketi açınca, dili tutuldu. Bu, damgaydı. Illuminati Elması.

Chartrand gülümsedi. 'Tanrı'mn selameti üzerinizde olsun." Gitmek için arkasını döndü.

Langdon kıymetli hediyeyi kavrayan elleri titrerken, "Teşekkür... ederim," diyebildi.

Muhafız koridorda duraksadı. "Bay Langdon, size bir şey sorabilir miyim?"

'Tabi ki."

"Muhaliz arkadaşlarım ve ben bir şeyi merak ediyoruz. O son dakikalar... yukarıda,

helikopterde ne oldu?"

Langdon endişelendiğini hissetti. O anın geldiğini biliyordu... kritik anın. O ve Vittoria, dün

gece St. Pietro Meydanı'ndan gizlice ayrılırken, bunun hakkında konuşmuşlar ve kararlarım

vermişlerdi. Papa'nm notundan önce.

Vittoria'nm babası, karşımadde buluşunun manevi bir uyanışa sebep olacağını hayal etmişti.

Dün geceki olaylar, hiç kuşkusuz planladığı şey

değildi, ama inkâr edilmez gerçek ortadaydı... şu anda, tüm dünyada, insanlar Tanrı'yı daha

önce hiç düşünmedikleri şekilde düşünüyorlardı. Langdon ve Vittoria'nm sihrin ne kadar

süreceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu, ama skandal ve şüpheyle, bu sihri asla

bozamayacaklarını biliyorlardı. Langdon yüzünü buruşturup acaba... dün Tanrı'mn isteği

miydi, diye merak ederken, kendi kendine, Tanrı, isleri tuhaf bir şekilde yürütüyor,

dedi.

Chartrand tekrar, "Bay Langdon?" dedi. "Helikopteri sormuştum." Langdon kederle

gülümsedi. "Evet, biliyorum..." Kelimelerin, aklından değil, kalbinden döküldüğünü

hissediyordu. "Belki de düşüşün şoku yüzündea. ama hafızam... çok bulanık."

Chartrand hayal kırıklığına uğradı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?"

Langdon içini çekti. "Korkarım, sonsuza kadar bir sır olarak kalacak."

Robert Langdon yatak odasına döndüğünde, onu bekleyen görüntü karşısında donup kaldı.

Vittoria sırtını korkuluklara yaslamış bir halde balkonda duruyor, derin derin gözlerine

bakıyordu. Çok güzel bir hayalete benziyordu... arkasındaki ayla, ışın saçan bir siluetti. İpleri

sıkıca bağlanmış ve zarif kıvrımlannı iyice ortaya çıkaran beyaz havlu bornozunun içinde,

Romalı bir tanrıça gibi görünüyordu. Arkasında, Bernini'nin Triton Çeşmesi'nin üzerinde bir

hale gibi duran hafif bir sis vardı.

Langdon çılgınca ona doğru çekildiğini hissetti., hayatı boyunca hiçbir kadına olmadığı kadar.

Illuminati Elması'nı ve Papa'nm mektubunu komodinin üzerine sessizce bıraktı. Daha sonra

tüm bunları açıklamaya zamanı olacaktı. Balkona ona doğru gitti.

Vittoria, onu gördüğüne sevinmişti. Cilveli bir fısıltıyla, "Uyanmışsın," dedi. "Sonunda."

Langdon gülümsedi. "Uzun bir gündü."

Vittoria elini gür saçlarından geçirirken, bornozunun yakası hafifgl açıldı. "Ve şimdi...

sanırım, ödülünü istiyorsun."

Bu söz, Langdon'ı hazırlıksız yakaladı. "Efendim?"

"Biz yetişkiniz, Robert. Ben itiraf edebiliyorum. Bir arzu hissediyorsun. Gözlerinden

anlıyorum. Derin, bedensel bir açlık." Gülümsedi. "Ben de hissediyorum. Ve bu şiddetli arzu,

giderilmek üzere."

"Öyle mi?" Cesaretlendiğini hissetti ve ona doğru bir adım attı.

"Tamamıyla." Bir oda servisi mönüsünü havaya kaldırdı. "Mutfakla rındaki her şeyi sipariş

ettim."

Ziyafet muhteşemdi. Ay ışığında., balkonlarında oturup... frisee, ye mantarı ve risotto'laım

tadına vararak, birlikte yemek yediler. Dolcetto şa rabmı yudumlayarak, gece geç saatlere

kadar konuştular.

Vittoria'nın ona gönderdiği işaretleri anlaması için Langdon'ın sim-gebilim uzmanı olmasına

gerek yoktu. Kedidilli böğürtlen ve ahududu kreması tatlısı ve buharlar çıkaran Romcaffe

sırasında, Vittoria masanın altından çıplak bacaklarıyla onun bacağını sıkıştırdı ve şehvet dolu

bakışlarını ona odakladı. Çatalını bırakıp onu kollarında taşımasını istiyormuş gibi

görünüyordu.

Ama Langdon hiçbir şey yapmadı. Mükemmel centilmen pozisyonunu korudu. Çapkın

gülüşünü saklayarak, bu oyunu iki kişi oynayabilir, diye düşündü.

Tüm yemekler yendiğinde, Langdon yatağının kenarına oturup Illu-minati Elması'nı elinde

evirip çevirerek, simetrisinin harikalığı hakkında sürekli yorumlar yaptı. Şaşkınlığı, bariz bir

hayal kırıklığına dönüşen Vittoria, ona bakıyordu.

"Bu ambigramı çok ilginç buluyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Langdon başını salladı. "Büyüleyici."

"Bu odadaki en ilginç şeyin o olduğunu mu söylüyorsun?"

Langdon bunu düşünüyormuş gibi numara yaparak, başını kaşıdı. "Şey, ilgimi daha çok çeken

bir şey var."

Vittoria gülümseyerek, ona doğru bir adım attı. "Bu da?"

"Tuna balığı kullanarak, Einstein teorisini nasıl çürüttüğün."

574

Vittoria ellerini kaldırdı. "Dio mio! Artık, tuna balıklarından bahsetme.

Benimle oyun oynama, seni uyarıyorum."

Langdon sırıttı. "Belki, bir sonraki deneyinde, dilbahğvnı inceler ve dünyanın düz olduğunu

kanıtlarsın."

Vittoria artık sinirleniyordu, ama dudaklarında kızgın bir gülümsemenin belli belirsiz izleri

vardı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, profesör, ir sonraki deneyim bilimsel bir tarih

yaratacak. Nötrinoların, kitlesi oluğunu kanıtlamayı planlıyorum."

"Nötrinoların kitlesi olduğunu mu?" Langdon şok olmuş bir ifadeyle ona baktı. "Katolik

olduklarını bile bilmiyordum!"

Vittoria tek bir hareketle üzerine atlayıp onu yatırdı. "Umarım, ölümden sonra yaşam

olduğuna inanıyorsundur, Robert Langdon." Vittoria üzerinde oturmuş, elleriyle onu

bastırırken gülüyordu, gözlerinde muzip bir

ateş parıldıyordu.

Langdon daha çok gülerek nefes nefese, "Aslında," dedi. "Ben her zaman bu dünyanın

ardındaki şeyleri hayal etmekte zorluk çekmişimdir."

"Gerçekten mi? O zaman, hiç dini bir tecrübe yaşamadın? Muhteşem bir kendinden geçme

anı?"

Langdon başını iki yana salladı. "Hayır ve dini bir tecrübe yaşayacak türden bir adam

olduğumdan gerçekten şüpheliyim."

Vittoria bornozunu çıkardı. "Bir yoga ustasıyla hiç yatmadın, öyle

değil mi?"